DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

1. Bölüm

Gözlerimle okulu tararken koltukta huzursuzca kıpırdandım. "Anne, yalvarırım beni buraya bırakma," diyerek anneme döndüm.

Klasikleşmiş vedalaşmamızı, klasikleşmiş göz devirmesiyle tamamladı. "Hemen arabadan in ve sınıfına git, Melis."

Elini tuttum ve söyleyeceklerimin 'ana yüreği' denen yere denk gelmesini umdum. "Bana kıyamazsın, yahu! Ceyda bile gelmedi bugün!"

Gülerek, "Sanki seni yetimhaneye bırakıyormuşum gibi davranma, Melis," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Çocuğunu bırakmak bırakmaktır, ben anlamam." Koluma bir şaplak indiğinde sızlandım ama bunu bekliyordum.

"İn aşağı, Melis! Daha alışveriş yapacağım, teyzenler gelecek."

"Fare zehri de al da, Yağız'ın tabağına dökelim."

"Yağız'dan ne istiyorsun, kız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuzlarımı silktim. "Bütün güzel genleri o pis dört kardeş almış ve onlardan biri de Yağız pisliği." Yağız en sevdiğim kuzenlerimden biriydi. Abisi *Edizcimcim* vardı bir de; aşırı *yağuşukluydu.*

Koluma inen ikinci darbeyle cırladım. "Kolum göçtü yahu!"

"Bağırma kız, bana! İn aşağı artık!"

Sıyrıttım ve arabanın kapısını açıp bir ayağımı dışarı çıkardım. "Herkesin lafına kimse karışamaz!" diyerek hunharca güldüm ve annemin darbesinden kurtulup arabadan indim.

"Ben karışırım. Anneyim ben!"

Her ne kadar annemi daha faz[illegible] sinir etmek istesem de torpidoda terlik olduğundan şüphelendiğim[illegible] sustum.

"Kapat kapıyı, yoksa terlik gelecek!"

"Terliğin yok ki!" dedim bilmiş bir edayla.

"Ayakkabım var ama!"

Kapıyı korkuyla kapattım ve açık camdan kafamı içeri soktum. "Beni bu okulda yapayalnız bıraktığın için öbür dünyada yanacaksın, biliyorsun değil mi?"

Annemden bıkkınlık dolu bir oflama geldi. "Bak, hâlâ konuşuyor!"

Tamam biraz haklıydı, bazen aşırı geveze oluyordum. Biraz da gıcık. Azıcık da yüzsüz, ama sadece anneme karşı. Şirince sıyrıtıp öpücük attım. "Seni sefiyom, annişş."

Annem kıkırdayarak, "Tamam, hadi git," dedi. Ben de kıkırdadım ve arkamı dönüp okula ilerledim.

Okula çok isteyerek gelmeme rağmen, çok sinir bozucu insanlar da olduğu için ortamı pek sevmiyordum. Biricik *kankim* Ceyda olmasa çekilmez bir hâl alabilirdi. Bugün hain Ceyda izinliydi ve bütün gün kıçını yayıp ya uyuyacak, ya da film falan izleyecekti. Arada Selma Teyze'yle annemi takas edesim geliyordu ama temizlik günlerinde annemi geri alırdım. Prensiben temizlik yapmıyordum ve annem de zaten yaptırmıyordu; tek derdi ders çalışmamdı. Malum, bu sene üniversite sınavlarına girecektim. Önümdeki taşa tekme atarken biri – yani hayvanın biri – kolumdan tutup çekince kaşlarım otomatik olarak çatıldı. Ne yüzsüzdü bu kız da yahu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Dün olanlardan sonra nereye gittiğini sanıyorsun sen? Yaptıklarını yanına bırakacağımı mı zannettin?"

Yüzümü buruşturdum, o konuştuğunda sanki bir civcivi boğazlıyorlarmış gibi bir ses çıkıyordu. İşte, okulda sinir olduğum insanlardan biri de Pelin'di. "Yine kendini rezil mi edeceksin?" dedim sakince.

Bu tür insanlarla muhatap olmak bile ceza gibiydi. Cümlemi bitirdiğimde beni hafifçe itti; gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. "Cidden, seninle kavga etmek istemiyorum," dedim. Sesim daha çok uyarı tonunda çıkmıştı, ya da tehdit; ama bağırmamıştım. Genelde cırlamayı tercih ederdim, ancak bu kıza istediğini vermeyecektim.

"Ne yapacaksın, *kötü kız?*"

Sırtımdaki çantayı yere sertçe bıraktım. Tam ona haddini bildirecektim ki, biri beni tutunca kaşlarımı çatarak arkama baktım. "N'apıyorsun be!" diye cırladım. *İşte ben!*

Yüzünü buruşturdu. "Kızı mı öldüreceksin?"

Sırıtırken ne kadar yakışıklı olduğunu sonra irdelemeye karar verip kolumu çekmeye çalıştım. *Sadece bayıltacağım* demek istedim ama bunun yerine, "Sana ne!" demekle yetindim. Ses tonum yüzünü tekrar buruşturmasına neden oldu. *Tamam yakışıklısın da, sana sormayacağım herhâlde kimi öldürüp, kimi bayıltacağı mı!* Ben içimden kafa tutarken, Pelin birden saçlarıma asılınca kontrolsüz bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Kolumdan tutmakta olan şahsa en güçlü tekmelerimden birini atıp elinden kurtuldum ve kalan bütün gücümle Pelin'i ittim. O, yeri boylarken, *biri* beni yine tuttu. Yakışıklıya baktım. "Ne istiyorsun, Allah aşkına?"

Kaşlarını çattı. "Asıl sen benden ne istiyorsun, kızım? Bacağıma tekme attın!"

"Tutmasaydın beni! Sana burnunu sok diyen mi oldu?" dedim sinirle, sonra da ayağa kalkan Pelin'e baktım. "Senin yüzünden yine disipline gidersem fena olur, Pelin!" diye ekledim ve çantamı alarak okula girdim.

Dün Pelin'i okul başkanımızla görmüştüm. Üstelik sevgilisi sınıf arkadaşım olan Emre'ydi. Boş bulunup Ceyda'ya anlatmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boşboğaz, gidip Emre'ye söylemişti ve Emre de herkesin önünde Pelin'den ayrılmıştı. Tabii o da şimdi gelmiş bana çatıyordu. Sınıfa girip çantamı sırama sertçe bıraktım; Ceyda da olmadığına göre yayılabilirdim. Düşünceme sırıtarak tuvalete gittim. Bozulan cânım topuzuma aynada, Thor'un Loki köprüden düştüğünde baktığı gibi baktım. Vuracağın o kadar yerim var, niye saçıma yapışıyorsun, *zalım*. Saçlarıma yeniden şekil verdikten sonra, kolumu tutan yakışıklıyı düşünerek sınıfa doğru yürümeye başladım. Ceyda gelmiyordu ve bam! Okula yakışıklısından bir adet çocuk geliyordu. Bir dakika! Çocuğun üzerinde okul forması vardı! Yeni öğrenci miydi? Hem, dönemin ortasında kayıt yapılıyor muydu? Omzuma dokunan el düşüncelerimi dağıttı. Kafamı çevirip kolun sahibine baktım, yan sınıftan bir kızdı.

"Müdür seni odasında bekliyor, Melis," dedi.

Al işte, yine suçlu ben oldum! "Tek suçum dedikodu yahu!" diye homurdandım. Okulda voleybol takımının kaptanıydım, bu yüzden de genelde herkes tanırdı beni. Ne kadar da ünlüyüm, değil mi? Her neyse, annem tekrar disipline gittiğimi duyarsa beni mahvederdi. Kendi kendime söylenerek merdivenlere ilerledim. Anneme, 'beni okula bırakma,' demiştim ama değil mi? Biliyordum böyle olacağını!

Müdürün odasına girerken, bahçede tekmelediğim yakışıklıyı görünce kaşlarımı çattım. O da kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Ne işin var senin burada?" dedi sinirle.

Yine birilerinin *sevgisini* kazanmıştım anlaşılan! Gözlerimi kıstım. "Ne demek ne işin var? Burada *okurum* ben bir kere! Asıl senin ne işin var burada, sonradan gelme yabancı?" diye tısladım. Gözlerini devirip sabır dilercesine yukarı baktığını görünce de, "Sabır dileyeceğine akıl dile," diye ekledim. *Laf sokmakta yeteneklüyüm, ne yapayım!*

Kaşlarını tekrar çattı. "Seninle laf dalaşı yapardım ama seviyene inmeyeceğim," diyerek ukalaca sırıttı.

Ay göçüm, dedim içimden ama bozuntuya vermeyip samimiyetsizce gülümsedim. "Sen zahmet etme, ben sana merdiven getireyim."

"Lütfen, o merdiveni sen hak ediyorsun. Hiç değilse boylan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mız eşitlensin ha, ufaklık?"

Tam ağzımı açıp cevabı yapıştıracakken müdür kapıyı açtı ve, "İçeri gir, Melis!" dedi.

Müdüre mahcupça bakarak içeri girdim. Yakışıklı da arkamdan içeri girdi ve sırıtarak koltuğa oturdu. Ne rahat tavırlardı bunlar böyle?

"Bu kaçıncı kavga, Melis?"

Çocuğu gözlerimle dövmeyi bırakıp, dertli müdüre döndüm. Ağzımı açmıştım ki çocuk lafa atladı. "Neden okuldan atmıyorsunuz?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Sana ne yahu? Sana ne oluyor?" dedim sinirle. Daha da saydıracaktım, ama müdür 'ben hâlâ buradayım' der gibi boğazını temizleyince susup, "Özür dilerim," dedim. Beni okuldan atmadığı sürece özür dilemekle kalmaz, baba bile derdim. Bu sırada bakışlarım koltuğa yayılan çocuğa kaydı; sağ dirseğini koltuğun arkasına yaslamış, iki parmağını da şakağına koymuş, bana bakıyordu. 'Pislik herif' bakışımı atmaya başlamıştım ki, müdürün sesini duyunca telaşla döndüm.

"Melis, okulumuzun geleceği parlak olan öğrencilerinden birisin. Sen de böyle yaparsan ne yapacağız biz? Seni bir kez daha uyarmayacağım-"

İşte şimdi bitmiştim! Okuldan atıyordu beni! Okul, burslulara tolerans göstermezdi ama notlarım iyi olduğu için bunca zaman sorun olmamıştı. Müdürün cümlesini bitirmesine izin vermeden koşarak yanına gittim ve elini tuttum. "Vallahi bir daha kavga etmem, lütfen kovmayın beni! Annem beni öldürür! Acıyın bana, lütfen!"

"Okuldan atmıyorum seni, Melis."

Ne yani, şimdi boşuna mı heyecanlanmıştım? "Vallahi mi?" dedim sevinçle. Müdürün kaşlarının çatıldığını görünce, "Şey, yani gerçekten mi?" diye toparladım.

"Annen, bir daha vukuat işlersen sana temizlik yaptırmamızı önerdi. Temizlik yapmayı sevmiyormuşsun."

İsterik bir şekilde güldüm ama gülmekten çok ağlamaya benziyordu. "Hayalperest kadın işte," dedim omuzlarımı silkerek,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu arada suratıma da şirin bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. İçimden, hadi be müdür amca, kıyamazsın bana, diye geçirirken, bir yandan da anneme söyleniyordum. Delirmiş olmalıydı, el âleme temizlik yapmayı sevmediğimi mi anlatıyordu? Yahu, senin beni övmen gerekiyor, yermen değil! Ayrıca, şu pislik çocuğa da rezil olmuştum. Aman ne güzel!

Müdür güldü, bu durumdan zevk alıyormuş gibiydi. "Spor salonunu temizlemeye başla," dedi.

Gözlerim bir anda pörtledi. "Ne?" dedim. "Dizi mi çekiyoruz, Hocam?"

Cevap vermeye tenezzül etmedi, ayağa kalkıp omuzlarımdan tutarak beni kapıya doğru çevirdi. "Şimdi başlarsan okul çıkışına kadar rahat rahat bitirirsin."

Hay şansıma benim be! Son kez şansımı denemeden teslim olmayacaktım. "Acıyın bana, lütfen. Benim... benim şeyim var... şey..." hadi Melis, uydurabilirsin bir şey, "kanserim ben. Nefes kanseri."

Tabii ki işe yaramadı; yakışıklı, gürültülü bir kahkaha atarken, müdür, suratına 'karşında çocuk mu var?' bakışı yerleştirdi ve kapıyı açarak beni dışarı çıkardı. Kapı kapandıktan sonra ayaklarımı yere vurdum ve sinirlendiğimde hep yaptığım gibi saçlarımı çekiştirdim. Anneme bak be! Demek ben dizi izlerken, o da çaktırmadan izliyormuş. Hayır, Güneşi Beklerken'de Kerem basketbol sahasını temizlerken, annem, "Yazık kız, çocuğa ağır oldu biraz. Sorunları var çocuğun," demiş kadındı. Ama şimdi kızını ne hâle sokmuştu! İçimden, 'nasıl anne ulan bu?' demek istesem de çarpılmaktan korktum. *İman gücü!* Yalnız, hiç demiyor ki; kızım oralarda bayılır, tozdan nefes alamaz, ölür falan. Vicdansız ya.

Merdivenlere yöneldim ve sınıfımın yolunu tuttum. Çok geçmeden de o sinirin sesini duydum. "Hey!"

Sinirimi ondan çıkarabilirdim. "Ne var?" dedim öfkeyle.

Pişkin pişkin sırıttı. "12/A nerede?"

O benim sınıfımdı ama tabii ki bunu ona söylemeyecektim. Gidip bütün okulu dolaşabilirdi. Şirince gülümsedim ve Mehmet Ali Erbil'in yaptığı gibi, işaret parmağımla boşlukta bir çember

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://anneyorg

çizdim. "Kendin bul," dedikten sonra ritmik bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Peşimden geldiğini fark etmem çok uzun sürmedi. Kaşlarımı çatarak arkama döndüm. Boyu benden uzundu, ancak omzuna geliyordum. Bana *ufaklık* dediğini hatırlayınca, bu konuda laf sokmam gerektiğini aklıma not ettim. "Sapık mısın sen? Takip etmesene beni!"

"Müdür aynı sınıfta olduğumuzu söyledi."

"O zaman niye bana sınıfı sordun? Anlama problemin falan mı var?"

Kafasını sakince iki yana salladı. "Hain olup olmadığını kontrol etmek istedim ve evet, hain çıktın," dedi. *Ölümcül* bakışlarımı fark etmiş olmalı ki devam etti. "Çok çirkefsin."

"Öyleyim. Bu yüzden yanımdan defolup git. Neden yanımda duruyorsun?" diye çıkıştım. Onun akıl problemi olduğundan emindim, bu kadar yakışıklı olmasından anlamıştım.

Hani derler ya, 'Allah bir yerden verir, bir yerden alır' diye. Aynen öyleydi; yakışıklılık vermişti ama belli ki yeterince akıl vermemişti. Umutsuz vaka olduğumu ima eder gibi bir bakışla kafasını sallayıp yürümeye başladı. Şimdi de ben onun peşinden yürüyordum. Bu arada pisliğin sınıfın yerini bildiği de anlaşılmış oldu.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu pat diye.

Yüzüme ukala bir sırıtış yerleştirdim. "Ne o, ünlü falan mısın?"

Sınıfın kapısını açarken omzunun üzerinden baktı ve, "Okulun sahibinin oğluyum," dedi.

Kısık bir, "Vallahi mi?" döküldü dudaklarımdan, sanırım yeterince *sıvamıştım.* Adını bilmediğim veliaht, hiçbir şey söylemeden sınıfa girdi ve vahiy gelmiş gibi, gidip benim sırama oturdu. *Kesin dizi çekiyorduk, nedir bu kadar klişe anlamadım ki?* "Burada oturduğumu nereden biliyorsun?"

Şöyle bir etrafına bakındı. "Tek boş yer burasıydı."

O an kendimi tekmelemek istedim. Sınıflarda mevcuda göre sıra oluyordu ve Ceyda olmadığı için de haliyle tek boş yer benim yanımdı. *Gelmeyecek günü bulmuştu, aptal.* Tabii ki derse gire-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cektim. Yakışıklı hocanın dersine girmek varken, hangi göz zevki bozuk insan gidip de spor salonunu temizlerdi ki? Sinirle yerime oturdum, veliahdımız bana bakarken, ben de ona baktım. "Veliaht olman umurumda değil. Anladın mı? Bana bakmayı kes, yersin tekmeyi."

"Çok da hırçınız."

"Sinir bozucu olmaktan iyidir," dedim, gönderme yaptığımı anlamasını umuyordum.

Anlamış olmalı ki gülümseyerek arkasına yaslandı. "Sanırım en son *boydan* bahsediyorduk," dedi.

Konuyu açtığı iyi olmuştu, bu konuda benim de söyleyecek bir lafım vardı. Küçümseyici bakışlarımı ona çevirdim. "Maşallah, aklının boyu diz kapağımı geçemiyor." Şu anki bütün cesaretim tamamen okul idaresinden kaynaklanıyordu, çünkü daha önce hiçbir öğrencinin kayırıldığını görmemiştim ve veliahdımız için de bunun geçerli olmasını bekliyordum sanırım. "Ve hayır, boydan değil, sana atacağım tekmeden bahsediyorduk," diye ekledim.

"Kızlar genelde bana kıyamaz," dedi, gülümsemesi sinir bozucu bir hâl almıştı.

Bazı *aptal* hemcinslerim sağ olsunlar, belli ki mübareğin egosunu besleye besleye obez yapmışlar. "Egon aramıza sıkıştı," dedim. "Ayrıca ben hiçbir genellemenin içine girmiyorum." Sessiz kalmayı tercih etti, sinirli halimden hoşnut bir sırıtış suratına yapışıp kalmıştı. Cool'du ama fazlasıyla sinir bozucu bir cool olma durumuydu bu.

Yakışıklı tarih hocamız sınıfa girdiğinde didişmemiz de son buldu. Yerime otururken hocanın gözleriyle sınıfı taradığını ve yanımdaki ego yığınına başını sallayarak selam verdiğini gördüm; demek ki geleceğinden haberdardı.

Hoca masasına oturup yoklamayı almaya başladı, ben de çantamdan eşyalarımı çıkarmaya koyuldum. "Melis," dediğini duyunca çantamdan başımı kaldırdım ve yanımdakiyle aynı anda, "Burada," dedik. Kaşlarımı çattım, "Sana ne oluyor be?" dedim şaşkınlıkla.

"Asıl sana ne oluyor? Adım Meriç deme sakın!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Neden bahsediyordu bu mankafa? Meriç kimdi ki? "Ne Meriç'i ya, Meriç kim? Hoca, Melis dedi," dedim.

Hocanın sesi tartışmamızı bitirdi. "Meriç demiştim, Melis."

Adının Meriç olduğunu öğrendiğim veliaht arsızca gülümsedi. "İstersen numarasını vereyim?"

"Kimin numarasını?"

"Kulakların için doktor numarası."

Gülümseyerek kafamı salladım. "Olur. Umarım beyin hasarlarıyla ilgilenen bir doktor numaran da vardır," dedim. Sonra bir anda aklıma gelmiş gibi ekledim. "Aa, senin beynin yoktu, pardon."

Omuzlarını silkti. "Karşımdaki kişiye bağlı olarak kullanmadığım oluyor."

Bu acıtmıştı ama renk verecek değildim. "Zekânın karşısında boynum kıldan ince diyorsun yani." *Vurdu gol oldu!* Suratından minik bir gölge geçtiğini gördüm ama belli ki onun da renk vermeye niyeti yoktu.

"Senin temizlik yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Sana ne?" Birden ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni de beraberinde kaldırdı. "Ne yapıyorsun be?" diye fısıldadım.

Hoca bize bakarak kaşlarını çattı. "Meriç, ne oluyor?"

Meriç, hocanın sorusunu umursamayıp beni kapıya sürüklemeye devam etti. "Dersi böldüğüm için üzgünüm, ama bizim biraz işimiz var," dedi beni kapıdan çıkarırken.

"Oha!" diyebildim sadece. Sınıftaki bütün kızların surat ifadesini görmüştüm; sinsilik akıyordu. Şimdi kim bilir arkamdan ne dedikodular dönecekti. Sınıfın kapısı kapanır kapanmaz kolumu kurtardım ve koluna sert bir yumruk attım. "Manyak falan mısın sen?" dedim, bu sefer sesim fısıltı gibi değildi.

Omuzlarını silkti. "Benim için okulun disiplini önemli," dedi. "Sana bir ceza verildi ve sana söyleneni yapman gerekiyor."

"Beni dersten öylece çıkaran insan mı söylüyor bunu?"

"Hocaya üzgün olduğumu söyledim ya. Yani izin almış sayılırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzımı bozmak istemiyordum ama çok az kalmıştı. "Bizim işimiz var ne demek peki? Millet yanlış anladı!"

"Ne kadar yanlış anlamış olabilirler? Okulda ne kadar ileri gidebiliriz ki?" dedi gıcık bir sırıtışla.

Bu kadarı yeterdi. Diz kapağının arkasına bütün gücümle bir tekme attım, mecburen önümde diz çöktü. Bir elimle kolunu sırtına kıvırdım. "Veliaht olman gerçekten beni ilgilendirmiyor! Sakın benimle ilgili abuk subuk konuşma, Meriç!" dedim. Tam diğer kolumu da boynuna dolayacaktım ki kolunu kurtardı ve bileklerimden yakalayarak beni hızla yere çekti. Şimdi ben de diz çökmüştüm, bileklerimdeki elleri fazlasıyla sıkıydı. "Bak, bırak beni yoksa tecavüz ediyorlar diye bağırırım. Yaparım bak!"

Kaşları bilmiş bir ifadeyle yukarı kalktı. "Bu şekilde mi?"

Yanaklarıma pompalanan kanı görmezden gelerek bileklerimi çekiştirdim. "Sen gerçekten..." diyebildim, başka da söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Özür dile, seni bırakayım," dedi gülerek.

"Ne için özür?"

"Bana iki kez tekme attın. Bence bu yeterli bir sebep."

Derin bir nefes aldım. "İkisini de sonuna kadar hak ettin. Vazifen olmayan işlere karışmasaydın. Şimdi, bırak kolumu. Ben, senin 'genel' olarak belirlediğin kız grubuna girmiyorum! Onlara benzemem, kafa atarım!"

Gülümsedi, bu seferki gülümsemesi nedense samimi görünmüştü. "Benim 'genel' olarak belirlediğim kız grubu nasılmış ki sen oraya girmiyorsun?" diye sordu.

"Egonu besleyen kızlardan bahsediyorum."

"Tanıdığım bütün kızların öyle olduğunu nereden çıkardın peki, bayan çokbilmiş?"

Omuzlarımı silktim. "Çünkü kafası senin gibi çalışanları ancak öyleleri bulur."

"Beni tanımadan böyle emin konuşman ne kadar doğru?" diyerek bileklerimi bıraktı ve ayağa kalktı.

Ayağa kalkmam için uzattığı eli görmezden geldim. "Çizdi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğin portre tam olarak bu," dedim ayağa kalkarken ve dizlerimdeki tozu silkeledim. "Malsın, biliyorsun değil mi?"

"Aslında bana daha çok *malcı* diyebilirsin, genelde o tür insanları çekerim."

Mal mı demek istedi şimdi bu bana? Hatta demek istedi az kalır, düpedüz mal dedi. "Kan çekiyordur," diye tısladım.

"Kanın beni çekiyorsa, hayallerin gerçek olacak demektir," dedi.

"Hayalimin çerçevesi bile olamazsın!"

"Çerçevenin içindeki fotoğraf olmayı tercih ederim. Ayrıca, sen de bana çekileceksin, Melis," diyerek göz kırptı.

***

Hızlı adımlarla temizlik odasının önüne kadar gelmiştim. Tabii ki Meriç Bey de peşimdeydi. Keşke o tekmeyi kendime atsaydım da, bu egoist manyağa bulaşmasaydım diye düşünüyordum. Onu umursamadan odanın kapısını açtığım anda Safiye Teyze'yle burun buruna geldim; ağzımdan küçük bir çığlık fırladı.

"Ne bağırıyorsun, kız?"

Kalbimi tuttum. "Altıma ediyordum, Safiye Teyze ya!"

Elindeki camsil şişesini tehlikeli bir silahmış gibi tutuyordu. Bakışları arkama kaydı, sonra dikkatle bana baktı. "Ne arıyorsun burada? Yoksa sevgilini temizlik odasına mı atacaktın, kız?"

Yuh ama! "Yuh! Daha neler! Ne sevgi-"

Meriç arkamda kıkırdadı ve cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Sizce beni buraya atabilir mi?"

Safiye Teyze, "Sen sus bakayım!" diyerek elindeki şişeyi onun kafasına geçirince kahkahamı tutamadım.

"Sakin ol, Safiye Teyze. Sevgili durumu falan yok ortada. Bu, okulumuzun sahibinin oğlu," diye açıkladım.

Safiye Teyze bakışlarını Meriç'e çevirdi ve onu dikkatle süzdü, gören de kızına damat seçiyor zannederdi. Bir süre sonra, "Haluk Bey'in oğlu musun?" diye sordu.

Meriç hafifçe kafasını salladı. "Babamı tanıyor musunuz?"

A, ha! Şimdi enteresan şeyler öğrenebilirdim, mesela; Meriç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küçükken kendi bokunu yerdi, falan gibi. Ama hevesim kursağında kaldı. Safiye Teyze, "Evet, tanırım. Sen daha küçücükken yanınızda çalışmıştım. Neyse ben gideyim, işlerim var," dedikten sonra yanımızdan uzaklaştı.

Bakışlarımı Meriç'e çevirdim, arsız bir sırıtışla, "Sana Safiye Teyze'nin eli değdi, zekânda ışıldama bekliyorum," dedim.

"Bana ne eller değdi, hayal bile edemezsin," dedi aynı arsız sırıtışla.

Bu sapıkça muhabbeti uzatacak değildim. Cezamı çekmek için gereken malzemeleri alarak spor salonunun yolunu tuttum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Sahanın ortasına nefes nefese yığıldığımda kafamın üzerinde Meriç kafalı kuşlar dolanıyordu. Derin derin nefes alırken Hulk tarafından dövülmüş, Thor'un şimşeğiyle kısık ateşte pişirilmiş gibi hissediyordum. Okul formam toz içinde kalmıştı, bir an için anneme ne söyleyeceğim diye düşündüm ama buna gerek yoktu, çünkü bu hâle gelmemde onun da suçu vardı.

Meriç yanıma gelerek bağdaş kurup oturdu ve elindeki su şişesini kafasına dikti. Sonra da, "Sandalyelere ne yaptığını görmedim sanma," dedi yarım ağız gülerek.

Yorgunluktan pestilim çıktığı için etraftaki çöpleri sandalyelerin arkasına atmıştım, ne var yani? "Git sen temizle o zaman," dedim.

Elindeki şişeyle beni işaret ederken omuzlarını silkti. "Bu senin cezan."

Gözlerimi devirdim ve dudaklarına götürmek üzere olduğu şişeyi elinden aldım; çok bile içmişti. Temizlik yaptığım süre boyunca beni deli etmişti, sildiğim yerleri kirlettiğini söylesem de umursamamış, basketbol oynamaya devam etmişti. Kafasına bas-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ket topu attığımda bir an için beni öldüreceğini düşünmüştüm ama o sadece birkaç küfür mırıldanmakla yetinmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedi elinden aldığım şişeye bakarak.

Omuzlarımı silktim. "Susadım," dedim kısaca ve kafama diktim, suyu bitirdikten sonra boş şişeyi ona uzattım.

"O şişeden ben içmiştim, farkında mısın?"

"Yani? AIDS falan mısın?"

"AIDS'in böyle bulaşmadığına eminim," dedi sırıtarak.

Bir şey söylemeden ayağa kalktım ve zombi gibi yürümeye başladım. "The Walking Dead," dedi, sonra da peşimden *insan* gibi yürümeye başladı.

Kapıya yaklaştığımızda henüz ıslak olan kısmı gösterdim. "Basma sakın!" diye uyardım ama anlaşılan hata etmiştim. Tam ayağını kaldırmıştı ki kolundan sıkıca tutarak onu geri çektim. Ayağım kaymasaydı başarılı da olmuştum. Ben kayınca o beni tuttu, ben ona tutundum derken, nasıl olduğunu tam olarak anlamasam da, bir şekilde burun buruna gelmeyi başardık. Kahverengi gözlü insan nüfusunun ne kadar fazla olduğunu bilmiyor değildim, ama onun gözlerindeki kahve tonunu daha önce hiç görmemiştim.

Ben kollarımı ondan kurtarırken, "Az daha gerçekten zombi oluyordun," dedi.

"Ha, ha, ha!" dedim ve salondan dışarı çıktım.

***

Çantamı yere bırakırken annem bana baktı. "Melis? Savaştan mı çıktın, kız? Bu ne hâl?"

Senin eserin, anniş. Hepsi senin eserin. "Hangi anne kızına spor salonunu temizletin der yahu? Hiç mi insafın kalmadı?"

Annem kaşlarını çattı, bunu ben de çok sık yapardım ama annem yaptığında çok daha korkutucu görünüyordu; yetmezmiş gibi bir de ellerini beline koydu. "Disipline mi gittin sen?"

Sevimli olduğunu düşündüğüm bir şekilde sırıttım, bu detayı annemden saklamam gerekiyordu, keşke başa sarma tuşu falan olsaydı. Şimdi kutsal terliklerden Matrix edasıyla kurtulup, koruma alanıma geçmem gerekiyordu. "Yooo!" dedim. Göz ucuyla, anne-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

min terliğine eğildiğini görür görmez de odama doğru koşmaya başladım. Odamın kapısını arkamdan kapatmıştım ki terlik kapıya hızla çarptı; o hızla kapıya saplanmadığına şaşırmıştım.

Annem, "Baban geldiğinde konuşacağız, Melis!" diye bağırdı arkamdan. Kendimi yatağın üzerine bıraktım, anneminkindense babamın gazabını yeğlerdim, çünkü onun roket hızında fırlattığı terlikleri yoktu. Üstelik konuşma sona erdikten sonra, artçı şoklar şeklinde seyreden ve iki gün süren söylenmeleri de olmuyordu.

Biraz dinlendikten sonra telefonuma uzandım ve Ceyda'yı aradım. Zavallı kankam bir sürü olay kaçırmıştı, duyunca deliye dönecekti. Birkaç çalıştan sonra telefonu açtı. "Büyük olay kaçırdın, kızım," dedim sırıtarak. Bu sırada yatağımın karşısında asılı olan Dylan O'Brien posterine öpücük atmayı da ihmal etmedim.

"Ne? N'oldu? Anlat hemen! Hay şansımı ben ya!" dedi heyecanla.

Güldüm, şu an odasında volta attığını hayal edebiliyordum. Hatta tırnaklarını bile yiyor olabilirdi. Meraklıyız vesselam. "Bugün senin yüzünden Pelin'le tartıştık. Beni itti, sonra da saçlarıma yapıştı. Her neyse, itişmemiz ilerleyecekti ki biri beni tuttu. Yakışıklı bir şeydi işte. Tabii ben hızımı alamadığım için arkadaşa sağlam bir tekme attım. Sonra müdür, beni odasına çağırdı, annemden esinlenerek temizlik cezası verdi. Cezamı çekmeye gitmeden önce sınıfa gittim, bir baktım yakışıklı da bizim sınıfta-"

"Oha, kızım, çok mu yakışıklı? İsmini öğrendin mi?"

"Evet. Meriç Keskin."

"Keskin?"

"Kendisi okulumuzun sahibinin oğlu oluyor. Veliahdımızı tekmelemişim meğer," dedim ve anında telefonu kulağımdan çektim. Ceyda'yı tanıyordum, cırlama sesi sona erene kadar telefonu kulağıma yaklaştırmayacaktım. Bir süre sonra, "Ceyda, yeter," dedim. "Sağır oldum! Arada bir nefes al!"

"Sendeki de şans, kızım. Neyse, ben şu çocuğu stalk'layayım."

***

Yorganımı çeken kişiye içimden beddua ediyordum. Aslında dışımdan da beddua ederdim ama ağzımı açmaya üşeniyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya!" diye mırıldandım ve yorganıma sarıldım. Yorganla birlikte yerle buluşunca kaşlarımı çattım ama uyumaya devam ettim. "Rahat bırakın beni ya!" diye bağırdım.

"Kalk artık, Melis! Bak, hâlâ uyuyor! Kız kalk!"

Gözlerimi zorlukla araladım ama birkaç saliseden fazla açık tutamadım, tekrar kapandılar. "Bir anne, kızına bunları niye yapar bir anlatsana?"

"Sabah sabah terlik mi yemek istiyormuş benim güzel kızım?"

"Bakıyorum da bugün yine çok güzelsin, anne. Dip boyan gelmiş ve bu da sana ayrı bir hava katmış."

Beni ayağıyla dürttü. "Gözlerin kapalıyken mi yaptın bu analizi?"

Kafamı salladım. "Güzelliğinden gözlerim kamaşıyor, Ayşe Sultan, gözlerimi açamıyorum."

"Kalk kız artık!" dedi kıkırdayarak.

Başka şansım varmış gibi görünmüyordu, oflayarak kalktım. "İltifatlarımı geri aldım."

Okul formamı çabucak giyip mutfağa girdim. Dün babam beni bir güzel fırçalamış, annem cilalamış, uyuz ablam da dalga geçmişti. Mutfakta ablamı görünce gözlerimi devirdim. Ne zaman gidecekti bu kız üniversitesine? Sandalyeme oturup ağzıma bir dilim domates attım. Ablam bana baktı. "Bugün nereyi sileceksin, kardeşim?"

"Sen üniversitene gitsene artık! Evdeki oksijeni azaltıyorsun."

"Gidiyorum bugün, merak etme."

"Alınma, şaka yaptım. Severim seni, biliyorsun."

"Sen de biliyorsun," dedi sırıtarak.

Omuzlarımı silktim. "Yine de git artık."

Biz atışırken annem mutfağa girdi. "Hadi, Melis, biraz hızlı ol, okula geç kalacaksın."

Haklıydı, çayımı kafama dikip banyoya doğru koşturdum. Hızla hazırlanıp kapıdan çıktığımda annem beni bekliyordu. Her zaman olduğu gibi, o asansöre, ben de merdivenlere yöneldim. Klostrofobim vardı ve maalesef bu, izlediğim filmler sayesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oluşmuştu. Bu konuda psikolojim biraz garipti; her şeyden çok çabuk etkileniyordum.

Annemle, yani asansörle aynı anda giriş kata ulaştık. Annem asansörden iner inmez koluma bir tane patlattı. "Ya, ne yaptım şimdi?" diye sordum kolumu ovuşturarak.

"Ne koşturup duruyorsun apartmanın içinde? Milleti uyandıracaksın."

"Milletin işe gitmesi gerekmiyor mu?" dedim annemin peşi sıra arabaya yürürken. Bu sırada yanımızdan geçerken omzuma çarpan Eray'a öfkeyle baktım ve, "Ebeni-" demeyi ihmal etmedim. Ama cümlem yarım kaldı. Eray benden önce davranarak, "Ayşe Teyze, Melis küfrediyor," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve anneme çaktırmadan Eray'a hareket çektim. Arabaya biner binmez anneme döndüm. "Anne, beni biraz olsun seviyorsan çarp şu çocuğa," dedim Eray'ı göstererek. "Hadi beni geçtim, dünya için yap."

Annem kıkırdadı. "Sabah sabah yine çenen formunda, Melis," dedi.

Eray üst katta oturan komşumuzun oğluydu, onu severdim. Yanından geçerken camdan kafamı çıkardım ve, "Top!" dedim. Eray gözlerini devirirken, ben *hunharca* gülüyordum.

***

Okulun bahçesine şöyle bir bakıp anneme döndüm, daha ağzımı bile açmadan, "İn artık, Melis," dedi.

Sırıttım. "Bu kez direnmeyeceğim, çünkü Ceyda geldi," dedim ve yanağına sesli bir öpücük bıraktım. "Görüşürüz, bebek." Kendi kendime kıkırdayarak arabadan indim, sonra camdan içeri kafamı soktum yine. "Seni seviyorum, anniş."

"Deli kız," dedi kafasını sallayarak.

Annem uzaklaşırken arabanın arkasından el salladım, arkamı döndüğüm an hızla çarptığım kişi kollarını bedenime ahtapot misali doladı. "Oha!" dedim. "Soluk borum yerinden çıktı."

Ceyda benden uzaklaşırken, "Sınıfa baktım, Meriç yoktu," dedi.

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Dün az kalsın face'i çökertiyordun Meriç'i arayacağım diye."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Profilinde gezdim biraz. Fotoğraflarında bile güzelse, gerçeğini düşünemiyorum. Yine çok şanslısın."

"Ya, hiç sorma," dedim. "O kadar şanslıyım ki, Dylan O'Brien sevgilim olmak için ağlıyor."

Kıkırdayarak kol kola girdik ve sınıfa doğru ilerlemeye başladık. Birkaç adım ilerlemiştik ki Ceyda, "Benim yerimde Meriç oturuyorsa, ben yalnız mı oturacağım şimdi?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı; veliaht olabilirdi ama bu, ona baş eğeceğimiz anlamına gelmezdi. "Tabii ki yerine oturacaksın. Sonradan gelen o," dedim.

Kolundaki çantasını düzeltirken gülümsedi. "Okul onun olduğuna göre, biz sonradan gelmiş oluyoruz aslında."

"Çaktırma."

Sınıfa girdiğimizde Meriç yoktu. Ceyda'yı sıramıza çekiştirdim ve oturduk. Sınıfa yeni bir sıra getirmişlerdi ve hemen yan tarafımızdaydı. Ceyda ayağa kalktı. "Ben şurada oturacağım. İlk günden papaz olamam."

"Saçmalama, Ce-" Sustum ve Ceyda'nın bakışlarını takip ettim. Meriç kapıdan girmiş, sırama doğru ilerliyordu. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu ve kollarını sıranın üzerinde birleştirerek, kafasını kollarına dayadı. Ön sıralarda oturan kızlar fısıldaşmaya başlamıştı bile. *Dedikodu time, aman geç kalmayın*! "Yuh, çocuk daha yeni geldi," dedim kendi kendime. Ancak sesim Meriç'in duyacağı kadar yüksek çıkmış olmalıydı ki, kafasını kaldırmadan bakışlarını bana çevirdi.

"Bedenen yeni gelmiş olabilirim ama okuldaki çoğu kişi beni zaten tanıyor."

"Eh, tabii tanıyacaklar. Veliahtsın sonuçta değil mi?" dedim, sesimdeki küçümseyen tonu engelleyememiştim.

"Sıra arkadaşınla iyi geçin bence."

Neydi bu? Çaktırmadan yapılan bir tehdit mi? "Hangi arkadaş?" diye sordum. O ağzını açmadan devam ettim. "Ah, kendinden bahsediyorsun, anladım."

Kafasını kollarının üzerinden kaldırdı. "Sabah sabah yürek mi yedin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Birileri laf mı bulamadı?"

"Sabah sabah hiç çekilmiyorsun."

Kıkırdadım, bunu genelde herkes söylerdi. *Evet, biraz gevezeydim yani ne olmuş?* "Bunu söyleyen ilk kişi değilsin. Sıranın başında annem var," dedim. Gülümsemesi tuhaftı, sanki gerçekten içten gülümsüyor gibiydi. "Yüzüm eskidi," dediğinde, gözlerimi ondan ayırmamış olduğumu fark ettim. Sakince başımı çevirdim ve, "Diğer yüzüne geç o halde," dedim.

"Bana ikiyüzlü mü diyorsun şimdi?"

Dudaklarımı büzdüm ve düşünüyormuş gibi yaptım. "Aslında iki değil," diyerek omuzlarımı silktim, "ama madem sen öyle diyorsun, evet, öyle dedim."

Kafasını iki yana salladı. "Hiç tanımadığı biri hakkında tanıyormuş gibi davranan insanlardan nefret ederim."

Amanın çok alındım! Nefret etmen acaba umurumda mı? Sessiz kalmayı tercih ettim ama bu durumdan çok memnun gibi görünmüyordu.

"Aptallık nasıl bir şey?" diye sordu.

Elimdeki kalemle oynarken omuzlarımı silktim. "Bilmem," dedim. "Günlük tutuyor musun? Bütün sorularının cevabını orada bulabilirsin."

Sınıfa aniden giren Pelin sayesinde konuşmamız kesilmiş oldu. Hızla bize doğru geldi ve tam önümüzde durdu. "Meriç, biraz gezmek ister misin?"

Suratımı buruşturdum, dün Emre için benimle kavga eden kız, bugün gelmiş Meriç'e sulanıyordu. *Hem gezmek mi? Okul zaten çocuğun, neresini gezdireceksin ki? Sen bu okulun varlığından bile haberdar değilken, o çoktan maketini görmüş, projesini ezberlemiştir. Gezmekmiş, peh!*

Ben düşüncelerimde kendi kendime söylenirken, Meriç hoşnut olmayan halime bakarak gülümsedi. Sonra, "Olur," dedi sakince ve ayağa kalktı.

Fısıltıya benzer bir sesle mırıldandım. "Kan çekiyordu, değil mi?"

Meriç sadece gülümsemekle yetindi ve Pelin'in koluna girip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu götürmesine izin verdi. Neyse, ben de burada oturup, devamsızlıktan kalması için dua edebilirdim.

***

Teneffüste Ceyda'yı kantinde bırakıp sınıfa çıktım, telefonum çantamda kalmıştı. Sınıfa girdiğimde Meriç'in ve hocanın sınıfta olduklarını gördüm. Bir an duraksadıktan sonra, "Özelse çıkabilirim," dedim. Sırama gitmek için arkamı döndüğüm sırada ayaklı egonun sesini duydum.

"Özel olsaydı, kapı kapalı olurdu."

Kapo kapolo olordu, vik vik! Umursamadan çantama uzandığım sırada kapının kapandığını duydum; hoca dışarı çıkmıştı. Meriç ise elleri ceplerinde sırıtıyordu. "Pelin'den öğrendiğime göre, gerçekten de *genel* gruba uymuyormuşsun."

"Benim hakkımda araştırma yapmaktan başka daha iyi bir işin yok muydu?"

Suratındaki gülümseme genişledi. "Rahibe Teresa olduğunu duydum."

"Teresa ismini taşıyamayacak kadar Türk'üm," dedim. Aslında neyi ima etmeye çalıştığını anlamıştım.

"Hiç sevgilin olmadığı doğru mu yani?"

"Sana ne?" dedim ve yanından geçerek kapıya yöneldim. Arkamdan gülmeye devam ettiğini biliyordum.

"Senin kanın da beni çekecek, Melis," dedi.

"Rüya görüyorsun, uyan bence."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Bahçede oturmuş, Ceyda'yla dedikodu yaparken okula giren arabaları görünce kaşlarım merakla kalktı. Sabah olsaydı şaşırmazdım ama neredeyse öğle arasına girecektik ve birbirinden güzel üç araba girmişti okula. Ceyda beğenisini dile getiren bir ses çıkardı. Çok geçmeden de arabalara doğru ilerleyen Meriç görüş alanıma girdi. Arabalarından inen çocuklarla selamlaştı ve sohbet etmeye başladılar.

Ayağıma çarpan top dikkatimi dağıttı. Aynı anda da Emre'nin sesini duydum. "Atacak mısın?"

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Beni kışkırtıyorsun."

Topu alıp ayağımın üzerine bıraktım. Henüz birkaç kere sekmişti ki, "Bizi eziyorsun şu an," dedi Emre sırıtarak, sonra da topu düşürmek için ayağını uzattı ve başarılı da oldu.

"Ya! Hile yaptın," dedim. İkimiz de gülmeye başladığımız sırada önce bir ıslık sesi duydum, ardından da bir alkış sesi. Seslerin geldiği tarafa döndüm, Meriç'in arkadaşlarından biriydi. Saçları hafif kıvırcıktı, sırıtarak bizi izliyordu. Hâlâ ayağımın dibinde duran topu Emre'ye attım ve Ceyda'nın yanına oturdum. Utanmış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tım. Bakışlarımı Meriç'e çevirdim, tabii ki o da aynısını yaptı.

"Dönsene önüne," dedim. Ama kime söylüyordum, hem arsız hem de yüzsüzdü. "Sebep?" dedi.

"Toplarla aram iyidir, seninle de şov yamak istemem."

Arkadaşları hayretle bana bakarken, Meriç *malı* sırıtmaya devam etti. Onu umursamamaya çalışarak Ceyda'ya döndüm, gözlerini dikmiş, Meriç'in yanındaki çocuğu kesiyordu. Omzumla omzunu dürterek, "Kanıyor," diye fısıldadım.

Bakışlarında bir şaşkınlıkla bana döndü. "Ne?"

"Çocuk diyorum," dedim gülerek. "O kadar kestin ki kanıyor."

"Sus be, kısmetimi kapatma."

Gülmeye devam ederek ayağa kalktım. "İyi madem, ben gidiyorum," dedim. Ceyda da ayaklandı, bu soğukta dışarıda çok bile kalmıştık. Okula doğru yürürken, Meriç'in olduğu tarafa hiç bakmadım.

"Çok cesursun," dedi Ceyda binaya girerken. "Okulun sahibinin oğlu ama sen kafa tutuyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Okulun sahibinin oğlu olması umurumda değil, çünkü ben bu okula kendi emeğimle geldim. Ayrıca, onun laflarının altında da kalacak değilim."

Sırıtarak sırtıma vurdu. "Koçum benim."

Sırama oturdum ve defterlerimi çıkardım. Bu sırada Meriç saçlarını düzelterek içeri girdi. Küpesi dikkatimi çekti; sol kulağında minik gümüş bir halka vardı. Bence her erkeğe küpe yakışmıyordu ama ona yakışmıştı. Okul formamızın siyah hırkasını giyiyordu, kollarını hafifçe yukarı sıyırmıştı ve sağ kolundaki dövmenin bir kısmını görebiliyordum. Yanıma otururken de bakışlarımı dövmesinden çekemedim. Dövmelerden hoşlanıyordum ama yaptırmanın günah olduğunu düşünüyordum. "Sen *metalcisindir* de şimdi," dedim alayla.

"Satanistim ben, kanın tehlikede, bence kaç, kurtar kendini."

Gözlerimi abartıyla devirdim. "Satanistler insan kanı içmiyor, içenlere vampir diyoruz."

Sinirlerimi hoplatacak şekilde sırıttı. "Kanını içmemde sorun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yok ama yanlış kelime kullanmam sorun, öyle mi?"

"Boşuna heveslenme, yanımda sarımsak taşıyorum."

"Çok ciddiye alıyorsun yani? Peki, ne zamandır taşıyorsun sarımsağı?"

Konuşurken hırkasının kollarını daha da yukarı sıyırmıştı, şimdi dövmesinin tamamını görebiliyordum, hatta biraz daha yukarısında başka bir dövme daha vardı, ama onun ne olduğunu net göremiyordum. Görebildiğim dövme muhteşem bir geyik dövmesiydi. Çatallı boynuzları vardı ve suratının iki yanında da birer tane gül vardı. "Altı aydır dedim," gözlerim dövmesine tekrar kayarken. "Güzelmiş," diye de ekledim.

Şaşkınlıkla önce dövmesine, sonra bana baktı. "Sen, beni beğendiğini mi söyledin şimdi?"

Bir an kahkaha atma isteğiyle dolup taştım. Tamam, tatlı çocuktu, dövmesi de güzeldi ama o kadar da değil. Şu ana kadar sevgilim olmamıştı. Bunun sebebi doğru kişiyi bulamamış olmamın yanı sıra, annemin gazabından da korkuyor olmamdı. Şunun şurasında üniversiteye gitmeme dokuz ay gibi bir süre kalmıştı ve karşımdaki zengin, yakışıklı bir veliaht olsa bile kendimi yakamazdım. "Hayır," dedim. "*Seni* beğendiğimi söylemedim, *dövmeni* beğendiğimi söyledim." Onun cevap vermesine fırsat vermeden de ekledim. "Neden bu okula geldin?"

"Okuldan atıldım ve babam da bu okula gelmem için beni ikna etti."

Şimdi daha da meraklanmıştım; neden okuldan atılmıştı, babası nasıl ikna etmişti? İkna edildiğine göre, demek ki bu okula gelmek istemiyordu. "Neden ikna edilmen gerekti?" diye sordum. Merakımın bir kısmını giderebilirdim, değil mi?

Dirseğini sıraya koydu ve başını avucuna yasladı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Çok meraklısın," dedi.

Omuzlarımı silktim, bu çocuk yüzünden omuzlarım yerinden çıkacaktı. "Sadece, sıra arkadaşımın sadist bir psikopat olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Oturduğum yeri eliyle işaret etti. "Senin yerinde oturmak isteyen bir sürü kız olduğuna eminim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eminim vardır, neden onların sırasında değilsin öyleyse?"

Bu sefer omuzlarını silken o oldu. "Seni sinirlendirmek daha eğlenceli de ondan."

"Nerede oturduğun umurumda değil," dedim. "Ellerini benden uzak tut, yeter. Nuri Alço'ya bağlamazsan sevinirim."

Benzetmeme sesli bir şekilde gülerek karşılık verdi. Açıkçası şaşırmıştım, sırıttığını çok defa görmüştüm ama böyle gülmesi garip gelmişti. Okula geldiği andan itibaren; *çekilin yolumdan, yakışıklı olabilirim ama uyuzun tekiyimdir, kahkaha atmak prensiplerime aykırıdır, sırıtmamla yetinin* der gibi bir imaj çiziyordu, yani en azından benim anladığım buydu.

"Nuri Alço mu?" dedi kafasını iki yana sallayarak. "Çok ayıp."

Ayıp üzerine nutuk konulu bir cevap verecektim ki, koluma dokunan el dikkatimi dağıttı. Kafamı yavaşça kaldırarak elin sahibine baktım; tanımıyordum. "Melis, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Tek kaşım otomatik olarak yukarı kalktı. "Ne hakkında?"

Açıklamak yerine gülümsemekle yetindi. "Dışarıda konuşalım mı, lütfen?"

Göz ucuyla Ceyda'ya baktım, sırıtıyordu. Sonra, adını bilmediğim çocuğa baktım ve adımı nereden bildiğini merak ederek ayağa kalkıp sınıftan çıktım. Uzun bir konuşma olmamasını umuyordum, olmayacağı da kesindi, çünkü öğle arasının bitmesine beş dakika kalmıştı. Sessiz bir köşeye geçtiğimizde, "Konu neydi?" diye sordum.

Çocuk birkaç saniye için sırıttı, sonra ciddi bir tavırla, "Benimle çıkar mısın?" dedi.

Benim gibi, her konuya bodoslama dalan başkaları da varmış demek diye düşündüm bir an için. Sonra da sert bir şekilde yanıtladım. "Hayır!"

Arkadaş hafiften sinirlenmiş gibiydi. "Keşke biraz düşünseydin."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve bir ayağımı yere vurup ritim tutarak bir süre *hımm'ladım*. "Düşündüm ama cevabım yine de hayır," dedim. Tam arkamı dönüp gidecekken kolumdan tuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neyin havasını yaşıyorsun, kızım sen? Adam gibi gelip teklif ettik işte."

Önce kolumdaki ele, sonra suratına baktım. "Yani? Sen teklif ettin diye kabul etmek zorunda mıyım?" dedim ve kolumu sertçe geri çektim ama bırakmaya niyetli gibi görünmüyordu. Var gücümle cırlamaya hazırlanıyordum ki kolumdaki baskı kayboldu ve önümde siyah bir fon belirirken, çocuk görüntüden kayboldu.

"Kız, *hayır* dedi, uzatma."

Meriç'in yardımından dolayı şikâyet etmeyecektim. Kızlarla başa çıkmak kolaydı ama erkekler boyumu aşardı. Çocuk kaşlarını çatıp giderken, Meriç bana döndü. "Çok naziksin, sağ ol," dedim alaylı bir ciddiyetle.

Her zamanki gibi, suratına çarpık bir gülümseme yerleştirdi. "Rahibeliğe devam ediyorsun yani?"

"Sen de hödüklüğe devam ediyorsun yani?" dedim ve yanından geçip sınıfa girdim. Hoca arkamızdan sınıfa girerken yerlerimize oturduk. Ders İngilizceydi ve hocanın espri anlayışı o kadar düşüktü ki ağlardınız; beni deli ediyordu. Eteğimin cebindeki telefonum titreyince bakışlarımı hocanın üzerinden çektim.

Okul formalarımız tek kelimeyle *mühteşemmeldi.* Evet, evet, *mühteşemmel;* yani hem muhteşem, hem de mükemmeldi. Eski okul başkanımız, Ceyda'yı çok seviyordu ve onun hayalindeki formayı detaylı bir şekilde okul heyetine sunmuş, kabul edilmesini sağlamıştı. Biz kızlar pilili siyah etek, beyaz gömlek, şarap kırmızısı ceket ve siyah hırka giyiyorduk. Erkekler de siyah pantolon, beyaz gömlek, lacivert ceket ve siyak hırka giyiyordu. Formalarımızın yeni halinden hepimiz memnunduk.

Telefonumu cebimden çıkardım, ekranı açtığımda karşıma çıkan Dylan O'Brien'nın fotoğrafını görünce gülümsedim. Mesaj Ceyda'dan gelmişti.

'Gönderen: Evlatlık Kardeşim

Ne oldu? Çıkma teklifi etti değil mi? Ben anlamıştım zaten. Kesin hayır dedin, biliyorum. Meriç haklı; rahibesin :D :P'

Kafamı kaldırıp Ceyda'ya baktım; sırıtıyordu. Ben de sırıtarak cevap yazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Gönderilen: Evlatlık Kardeşim

Ayşe Sultan'ın pompalı terliğini bilmiyorsun sanki. Kaç kez yedik de zor kurtulduk, gazi olduk be. Annem parçalar beni. Hem çocuğun adını bile bilmiyorum yahu. Ayrıca sevmediğim biriyle sevgili olmam ben. Bir de çıkalım diyor. O kelimeden nefret ediyorum.'

Mesajı gönderip kafamı kaldırdığımda Meriç'in meraklı gözlerini gördüm, mesajlarımı okuyordu. "Bakıyorum da hem mal, hem de görgüsüzsünüz."

Sırıttı. "Nüz?"

"Sen ve egon."

Gözleriyle telefonumu işaret etti. "Demek annenden korkuyorsun, rahibe."

Önüme dönüp kitabımın sayfalarını çevirdim, dersin bitmesine de çok zaman kalmamıştı. "Mesajlarımı bir daha okuma, Meriç!" dedim telefonumun ekranını kapatırken. Dylan'ın bir an için yeniden beliren fotoğrafını görmüş olmalıydı.

"Ergen," dedi sırıtmaya devam ederek.

"Hah! Dylan candır be!" diye cırladım, sesimin kısık çıkmasına dikkat etmiştim, hocanın laf sokmalarıyla da uğraşmak istemiyordum.

"Açıkçası, tanıdığım tek *dalyan* benim."

Ah! Ölüyorum sanırım! Bu espri miydi şimdi? Ha? Espri mi?
"İğrenç espri konusunda hocayı geçtin," dedim ama suratındaki dünyadan bihaber ifadeyi görünce devam ettim. *Yeni çocuk işte!*
"Bu hocanın esprileri, bir insanı öldürebilecek kapasitede."

Kulağıma doğru eğildi, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Sen bağışık olmalısın, seni öpersem belki ba-"

Kaşlarım sinirle çatıldı ve yanağına küçük bir tokat patlattım. "Kapa çeneni," diye tısladım. Neyse ki hızımı ayarlayabilmiştim de fazla ses çıkmamıştı.

"Bunun intikamını alacağım," diye mırıldandı.

"Ne o, babana mı şikâyet edeceksin? İstediğini yapabilirsin, ama benimle öyle konuşamazsın," dedim. Sırıtarak bizi izleyen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ceyda'nın yanına geçmek için hamle yaptığımda kolumdan tuttu. "Bırak kolumu!" diye çıkıştım, bu sefer sesim biraz yüksek çıkmıştı.

Hoca bakışlarını bize çevirdi. "Bir sorun mu var, Melis?"

Tam cevap verecekken Meriç, "Otur!" diyerek beni yanına çekti.

Kolumu kurtardım ve, "Oturmuyorum!" dedim sinirle ve sıradan uzaklaşmak için ikinci bir hamle yaptım. Bu sefer beni öyle hızlı çekti ki, pat diye kucağına oturdum, şaşkınca kafamı çevirdiğimde de burun buruna geldik. *Allah'ım, şu an kucağında oturuyordum!*

Hocanın ve tabii bütün sınıfın bize baktığından emindim. Şu an içinde bulunduğumuz durum çok normalmiş gibi, Meriç, "Bize biraz izin verir misiniz, Hocam?" dedi.

Hoca sınıftan çıkarken, "Seni hayvan!" diyerek tepinmeye başladım. Kollarının arasından kurtuldum ve elime geçen ilk şeyi, çantamı suratına fırlattım.

"Sen kaşındın."

"Seninle oturmak zorunda değilim, Veliaht!"

"Ama oturacaksın!"

Sinirden çatlamak üzereydim, ona saldırmak, her yerine yumruklar savurmak istiyordum ama ders bitince Ceyda buna izin vermedi, kolumdan tutarak beni sınıftan dışarı çıkardı.

***

Dışarıdaki banklardan birine oturduk, sinirimden yerimde zor duruyordum. Meriç de bahçeye inmişti, etrafını sarmış olan kızlarla fazla meşgul gibiydi. Davranışım için ondan tabii ki özür dilemeyecektim, özür dilemesi gereken oydu, yine de korkmuyor da değildim. Sonuçta okulun sahibinin oğluydu ve bütün sınıfın ortasında ona hem tokat atmış, hem de suratına çanta fırlatmıştım. Şu an fazlasıyla gergindim ve onu daha fazla görmek istemiyordum. Ayağa kalkarak okula doğru ilerlemeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki arkamdan, "Melis!" diye seslendi. Duymazdan gelerek okula girdim, hedefim alt kattaki sunum odasıydı; orada bir süre saklanabilirdim. Ancak sırık bacaklarıyla bana yetişmekte zorlan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

madı ve benimle birlikte sunum odasına girerek ani bir hareketle sırtımı kapıya yasladı.

"Aldığın darbeler az mı geldi?" diye sordum. "Dahasını mı istiyorsun?"

"Sana şiddetle karşılık verecek değilim, ama çizgiyi aşma."

Sanırım bu çocuk yüzünden genç yaşta sinir hastası olacaktım. "Çizgiyi kimin aştığı tartışılır," dedim ve kapıyla onun arasından kurtularak koltuklara doğru ilerledim.

"Bu kadar tepki vereceğini düşünmemiştim," dedi yanıma otururken.

"Özel konularda bu kadar rahat olman sinirimi bozuyor. Ve davranışlarım için senden özür dilemeyeceğim. Eğer böyle bir beklentin varsa bir tekme daha yersin. Tekmemin güçlü olduğunu hatırladığını umuyorum."

Gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Ben de senden özür dilemeyeceğim," dedi. "Ama davranışlarının sebebini anlıyorum; panter elde edemediği meteora taş dermiş."

"Ah! Atasözleri ve deyimler sözlüğüne ne kadar da aşinasın böyle," dedim, ama gülmemek için kendimi zor tutuyordum; kabul edelim, sağlam espriydi. "Bu arada, ben neden panter oluyorum?"

"Hımm, benim meteor olduğumu kabul ediyorsun yani?"

"Evet, tabii. Zaten birazdan elinde çekiçle Thor da burada olacak," dedim ve içeride yankılanan *klik* sesini duyduk.

Kafamı hızla kapıya çevirdim. "Sakın bana saat 16.10 deme!"

Meriç kolundaki saate baktı. "Hayır, demeyeceğim, çünkü 16.26 diyeceğim."

Gözlerim kocaman açıldı, koşar adımlarla kapıya gittim ve yumruklamaya başladım. Bir yandan da, "Safiye Teyze!" diye bağırıyordum.

Meriç yanıma geldi. "Hop! Sakin. Neden panik yapıyorsun? Birilerini ararım, gelir açarlar."

Ciddi misin der gibi Meriç'e baktım. "Neden hiç kimse burayı sevmiyor sanıyorsun? Sunumları kimse dinlemiyor, herkes telefonuyla uğraşıyor diye bu katta jammer var. Telefon falan çekmiyor yani."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarını çattı. "Has-"

Koluna vurarak onu susturdum. "Terbiyesiz!" diye mırıldandım ama beni umursamayıp, en yakındaki koltuğa sinirle oturdu. "Gelip yardım etsene ya!"

"Zorlamayla açılır mı sence, Melis? Çatlak kadın, kapıyı üzerimize kilitledi."

"Bu kattaki kapılar 16.10'dan sonra otomatik olarak kilitleniyor. Safiye Teyze'ye suç atma!" dedim ve annem aklıma gelince omuzlarım birden çöktü. "Annem çok kızacak ya," diye mırıldandım.

"Bütün suç senin," dedi. "Niye buraya geldin ki?"

"Hadi oradan be! Benim suçummuş! Gelmeseydin peşimden!"

Kafasını iki yana sallayarak tekrar ayağa kalktı ve beni hafifçe iterek kapıyı zorlamaya başladı. Arkamda bir koltuk olduğunu çok geç fark ettim, dengemi kaybederek yere düştüm. Bileğimin acısıyla dudaklarımdan bir, "Ah," fırladı.

Panikle bana baktı. "Ne oldu?"

"Elinin körü oldu! Öküz müsün sen ya!" diye bağırdım ve acıyla yüzümü buruşturdum. "Çekil diyebilirdin!" Yanıma gelerek elini bileğime uzattı. "Dokunma bana!" dedim.

"Demek canın yanınca rahibelikten çirkefliğe terfi ediyorsun, sevdim bunu," diyerek sırıttı.

Acaba neden Meriç'le sınanıyordum? Batman ya da Iron Man de olabilirdi, değil mi? "Bir şey yap da çıkar bizi buradan, Meriç!" Bana gözlerini devirdi. İçimden gözlerinin çıkmasını diledim, hatta *âmin* bile dedim.

"Ne yapayım, kızım? Görmüyor musun, açılmıyor kapı."

Omuzlarımı silktim, Allah korusun ama yakında cidden omuzlarım yerinden çıkacaktı. "Kır o zaman ya! Ne bileyim, tekme at, yumrukla, omuzla! Ne yaparsan yap, aç şunu! Aileme hesap veriyorum ben!"

"Sanki ben vermiyorum, anasını satayım," diye söylenerek ayağa kalktı. Kapının karşısına geçip, sanki bakışlarıyla açabilecekmiş gibi bir süre inceledi. "İlk vuruşta açamazsam dalga geçmek yok, sonra bozuşuruz," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aç artık şu lanet kapıyı, Meriç. İnan bana, dalga geçecek durumda değilim!"

"Bu halini daha çok sevdim."

Tiksintiyle ona baktım. "Ben senin hiçbir halini sevemiyorum ama."

"Bu, beni sevmeye çalıştığın anlamına mı geliyor?" dedi imalı bir şekilde sırıtarak.

Sabır! Bir şey söylemeden kafamı bıkkınlıkla salladım. O da dikkatini yeniden kapıya çevirdi ve sağlam bir omuz attı; kapı hafifçe sallanınca açılacağını düşündüm ama yanılmıştım. İçimden, şarkının 'yine hüsran, her daim feryat figan kalbim' kısmını 'yine hüsran, her daim feryat figan bileğim' şeklinde cover'layıp bileğime ithaf ettim. Bu sırada Meriç'in, "Açılacak," diye mırıldandığını duydum, ardından da kilide sert bir tekme attı. Kapının açıldığını görünce, az önce takıldığım hain koltuğa tutunarak ayağa kalktım, ayağımın üzerine basamıyordum. Sol Ayağım isimli bir kitap yazardım ama çoktan yazmışlardı; belki sağı deneyebilirdim.

Aksayarak sunum odasından dışarı çıktım. "Yardım edeyim mi?" diye sorduğunu duyunca sinirle ona döndüm. Önce düşür, sonra yordom odoyom mo de! "İstemem," dedim. "Senden gelecek yardım, Allah'tan gelsin." Ellerini teslim oluyormuş gibi yukarı kaldırdı ve dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı; sanırım kahkahasını zapt etmeye çalışıyordu. Bileğimin acısını görmezden gelerek duvara tutundum ve yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. O da sakin adımlarla peşimden geliyordu. Asansörün önünden geçip, merdivenlerin ilk basamağına adımımı atmıştım ki, belime dolanan kollar yüzünden ayaklarım yerden kesildi ve kendimi birden asansörün içinde buldum. Kapılar kapanırken Meriç'e şaşkınca baktım, ondan hızla uzaklaşarak arkama yaslandım. "Sen, beni öldürmek mi istiyorsun?"

Sesimin tonundan olsa gerek, yüzünü buruşturdu. "Ne yaptım yine?" diye sordu. Derin nefesler almaya başladığımı fark edince, "Kapalı alan korkun var!" diye ekledi.

Meriç'e bir alkış! İçimden, yok ben salağım, bileğim acısa da merdiven çıkacak kadar mazoşistim ben demek geçse de gücüm yoktu. "Çıkar beni buradan!" demekle yetindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerimi ellerinin arasına aldı, benimkilerin aksine onunkiler titremiyordu. "Sakin ol, Melis," dedi. "Sadece bir kat."

Ellerimi hızla geri çektim ve içinde bulunduğum ruh halini umursamadan söylendim. "Bir daha bana dokunma!"

Kapılar açıldığı anda, "Sana dokunmaya meraklı değilim," dedi ve çekip gitti. Asansörden çıktığım anda Safiye Teyze'yle göz göze geldim. Uzaklaşmakta olan Meriç'in arkasından imalı bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu. Topalladığımı fark edince cevap vermemi beklemeden koluma girdi. "İyi misin, Melis?"

İyi değildim ama söyleme gereği duymadım. "İyiyim, bileğimi burktum, ciddi bir şey değil. Kapı otomatik olarak kilitlenince sunum odasında kilitli kaldık," diye açıkladım ve merdivene otururak, cebimden telefonumu çıkardım. Dört cevapsız arama vardı ve tabii ki hepsi de annemdendi. Panikle annemin numarasını tuşladım, çalar çalmaz açıldı.

"Melis!" dedi annem telaşla.

"Anne okuldayım ben hâlâ."

"Nerede kaldın kızım sen? Ödüm koptu be yavrum."

Annemin sesinde meraktan çok endişe vardı. E, haklıydı kadın, benim kızım da bir odada Meriç'le kilitli kalsaydı, ben de endişelenirdim. Neyse ki annem kiminle kilitli kaldığımı bilmiyordu. "Geliyorum, anne, evde anlatırım," dedim ve, "Özür dilerim," diye ekleyerek telefonu kapattım.

Safiye Teyze'yi iyi olduğuma, tek başıma yürüyebileceğime ikna ettikten sonra yavaş ve aksak adımlarla okuldan çıktım. Saat 17.00 olmuştu, doğal olarak da hava çoktan kararmıştı. 17.00 mı? Ne yani, o uyuzla sadece yarım saate yakın bir süre boyunca mı kapalı kalmıştım? Oysa bana yıllar gibi gelmişti. Düşündükçe sinirlendiğimi fark ederek düşüncelerimi dağıttım ve otobüs durağına doğru ilerlemeye başladım. İçimden de, keşke annemi çağırsaydım diye geçiriyordum.

"Hişt! Yaralı ceylan!"

İlk önce sesin nereden geldiğini anlamadım, yavaşça arkamı döndüğümde, elinde içki şişesi olan, kırklı yaşlarında gibi görünen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir adamın bana doğru yaklaştığını gördüm. Gözlerim korkuyla açıldı, bileğimin acısını umursamadan koşmaya çalıştım ama yine aynı hazin son oldu; yerdeydim. Yerden destek alarak zorlukla ayağa kalktım. *Allah'ım sen bana yardım et, söz veriyorum, bundan sonra erkeklere daha az bakacağım!* Adam sağa sola yalpalıyordu, belli ki şişedeki alkol sadece şişede kalmamıştı. Ancak, sarhoş olmasına rağmen benden hızlı yürüyordu. Şaşkın bakışlarıma aldırmadan koluma yapıştı. Kolumu çeksem de, adamı itsem de fayda etmiyordu, mübarekte Hulk gücü vardı. Yapacak tek şey kalmıştı; avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Adam, sırtımı arkamdaki duvara yasladı. "Bırak beni, azgın teke!" diye cırladım. Böyleleri için ne denirdi; yaş yetmiş ama belli ki iş bitmemiş! Ellerimi göğsüne dayayarak itmeye çalıştım ve adamın ağırlığı birden kayboldu, sanırım ben de bir çeşit süper kahramana dönüşüyordum. Ama olduğum yere çöküp, adamın suratında patlayan yumruğun sahibini görünce yanıldığımı anladım. Allah'ım, milleti Örümcek Adam kurtarırken, beni neden Meriç kurtarıyordu?

Ağzımı açıp cırlamaya hazırlanıyordum ki, Meriç sinirle döndü ve ani bir hareketle beni kucağına aldı. Sanırım roller değişmişti, çünkü birden bağırmaya başladı. "Aptalsın, biliyorsun değil mi? Yardım etmeme izin verseydin kimseye vurmak zorunda kalmayacaktım."

Haklı olabilirdi ama bunu bilmek zorunda değildi. Yerde boylu boyunca yatan adamı işaret ettim. "Ölmüş olmasın?"

Öfkeli bakışlarını adama çevirdi. "Ölsün piç!" dedi ve yürümeye başladı.

Arabasının yanına geldiğimizde bir ayağını lastiğe dayadı ve beni bacağına oturttu. "Ölümcül bir hastalığım yok, yürüyebilirim," diye homurdandım.

Kapıyı açıp, beni ön koltuğa oturturken, "Seni yemeyeceğim, Melis," dedi. "Başına ne geliyorsa inatçılığından geliyor." Sonra kapıyı kapattı, ben emniyet kemerimi takarken, o da şoför koltuğuna geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

"Benim burada olduğumu nereden bildin?"

Bana bakmadan arabayı sürmeye devam etti. "Kızlara el kaldırmadığım gibi, tanıdığım kızları bu saatte dışarıda yalnız bırakmam."

Birden içten bir 'helal olsun sana' diyesim geldi. Onu iki gündür tanıyordum ve bana fazlasıyla umursamaz görünmüştü. "Beni takip mi ettin?" diye sordum.

"Okuldan çıktığımda arabamı aldım ve sen de önümden geçtin. Seni arabaya zorla bindirmeyi düşünürken o adamı gördüm. Gerisini zaten biliyorsun."

Kafamı salladım, sanırım bir teşekkürü hak etmişti. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

Dikiz aynasına bakarken umursamazca omuzlarını silkti. "Önemli değil, sonuçta benim yüzümden düştün."

"Bu kadar iyi anlaşmayalım, lütfen, gözlerim yaşarıyor," dedim ve aynı anda gülmeye başladık. Gülmek ona yakışıyordu, bunu daha sık yapmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarını kısa bir süre için yoldan ayırıp bana çevirdi, tekrar önüne dönerken, "Evinin nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

Gözlerimi kısarak bir süre ona baktım. "Sapık olmadığından eminsin değil mi?"

"Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Tamam, buradan düz devam et, tarif edeceğim."

***

Eve girdiğimde annemden güzel bir fırça yedim. Aslında olanları Safiye Teyze'den dinlemişti, benden detayları alırken de bileğimi sarmıştı, ana yüreği işte, yine dayanamamıştı yani. Getirdiği meyve tabağını bıraktıktan sonra yanağımdan öpüp gitti. Laptopumu yatağımın üzerine yerleştirerek face'e girdim, Meriç'ten ilk bahsettiğimde Ceyda face'i çökertmeyi göze almış ve onun profilini bulmuştu. Hiç üşenmeden saatlerce incelemiş, bana da mesajlar atarak, 'kızım, çok tatlı, profili manyak, insan değil bu' gibi yorumlar yapıp durmuştu. Merak etsem de inat etmiş, profiline bakmamıştım ama sanırım merakıma yenilmek üzereydim. Aramaya 'Meriç Keskin' yazdığımda ilk sırada onun adı çıkınca nedense şaşırmadım. Profil fotoğrafına tıkladım, görüntü ekranımı kapladığında ağzımdan kaçan şaşkınlık nidasını durdurmak için elimle ağzımı kapattım ve acaba annem duydu mu diye bir süre sessizce bekleyip fotoğrafa geri döndüm. Neyse ki tehlike yoktu, diğer fotoğraflarına bakabilirdim.

İlk fotoğrafın açıklama kısmına baktım; ***'Biz geldik, Paris!'*** yazıyordu. Gözlerimi devirdim. Geldikmiş! Peh! Ben İstanbul sınırlarını zar zor terk edebiliyordum. İkinci fotoğrafa geçtim. Bu da İngiltere'de çekilmişti. ***'Mert Uysal-Meriç Keskin ile birlikte. Meriç'in kıymetlisi donarken :P'*** *yazıyordu.* Birden, nedense Meriç'in de üşüyor olabildiği fikri saçma geldi. Altındaki yorumlara göz gezdirdim, Meriç de yorum yazmıştı. ***'Görüşeceğiz, kardeşim...'***

Mert Uysal tanıdık gelmişti, biraz inceleyince, bugün okula gelen çocuklardan biri olduğunu anladım. Onun profilinde ikisinin bir selfie'si vardı. ***'Bayılmayın yafrularım,'*** açıklaması yazılmıştı. Anlaşılan bunlardaki ego bulaşıcıydı. Bir sonraki fotoğrafa geçtim; Meriç havuzun kenarında oturuyordu, ayakları havuzun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içerisindeydi ve karşısındaki her neyse, ona sırıtıyordu. Objektife bakmıyordu, habersiz çekilmiş olduğu belliydi. Mert açıklama kısmına ***'Meriç zina nedir bilmiyor. Cık cık cık...'*** yazmıştı. Yalan söylemeyeceğim, çünkü artık çarpılmaktan korkuyorum; gerçekten de yakışıklı çocuktu. Saçları da, yüzü de güzeldi; koyu kahve gözleri, vişne rengini anımsatan dudaklarıyla tezat bir görüntü oluşturuyordu. Belirgin kaşları sanki ortalarından kanca ile tutturulmuş gibiydi, aslında sevimli olabilecek ifadesine sertlik katıyordu. Meriç'in profiline dönerek fotoğraflara bakmaya devam ettim. Bir tanesinde kucağında kediyle oturuyordu. Gülümsemeden edemedim, kedisi mi vardı? Kedileri severdim. ***'Meriç Keskin-Mete Korkmaz ile birlikte'*** diye etiketlenmişti. Açıklamayı okuyunca gülümsemem minik bir kıkırtıya dönüştü. Arkadaşları da onun gibi enteresandı demek ki. ***'Hangi insan evladı, kedinin adını 'Kedi' koyar? Şaka bir yana, Kedi, bana âşık oldu :P'***

Meriç'e bakmakla çok zaman geçirdiğimi fark edince kendi profilime döndüm, aynı anda telefonum çaldı ve ekranda 'Evlatlık Kardeşim' yazısı belirdi. Gülümseyerek telefonu cevapladım.

***

Bakışlarım asansör ve merdiven arasında mekik dokurken, annem asansörün kapısını açarak ofladı. "O ayakla beş katı nasıl ineceksin, Melis? Bin şu asansöre."

"Korkuyorum ya, anlamıyor musun?" diye çıkıştım, çıkışmam koluma aldığım bir çimdikle son buldu.

"Benimle düzgün konuş, kız. Hem, dün akşam nasıl çıktın yukarı sen?"

Anneciğim, Meriç kucağında çıkarmayı teklif etti ama ben kabul etmedim ve zıplaya zıplaya çıktım diyecektim, fakat henüz canıma susamamıştım. "Ben zıplayacağım," dedim. Merdivenlere doğru hamlemi yaptım ama annem beni asansörün içine itti ve düğmeye bastı. Göz ucuyla kat sayılarını takip ederken, nedense içimden yine Meriç'e saydırıyordum. Zemin kata geldiğimizde kendimi can havliyle asansörden dışarı attım ve kıkırdayan anneme döndüm. "Kızın ölüyor, sen gülüyorsun!"

Annem cevap vermeden apartmandan çıktı, zıplayarak peşinden gittim ve önümde uzanan giriş merdivenini görünce muzipçe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sınıttım, on bir tane basamak vardı ama tek çözüm zıplayarak inmek değildi. Tırabzanın ucuna geldim ve kayarak aşağı indim.

"Melis! Çocuk musun sen? Forman kirlendi."

Annemin söylenmelerini duymazdan gelerek, sağlam ayağımın üzerine iniş yaptım, sonra da şirince sırıtarak eteğimi silkeledim. "Milletin annesi böyle durumlarda okuldan izin alıyor, biliyorsun değil mi? Sen de beni sakat halimle okula götürüyorsun."

Arabanın kapısını açtı. "Haydi, Melis, bin şu arabaya. Hem o kadar da ciddi bir şey değil, abartma."

Annemin bu durumu ciddi bulması için ayağımın kopması lazımdı, biliyordum. Gerçi, o zaman bile kopan ayağımı buzluğa koyar, 'Sen derslerinden geri kalma, okuldan geldiğinde hastaneye gideriz,' derdi. "Ne zaman ciddi olacak, anne? Kopunca mı?" diye sitem ettim. Kafasını iki yana sallayarak arabayı çalıştırdı.

Okulum evimize çok yakın değildi. Babam önceleri bunu biraz sorun etmişti ama bu okula gitmeyi çok istiyordum ve ikna etmek için elimden geleni yapmıştım. İlk denemem konuşmama eylemi olmuştu, ancak bunun evdeki herkesin işine geldiğini görünce taktik değiştirmiştim. Biraz geveze olabilirdim, ama konuşmayı herkes severdi.

Okula geldiğimizde arabadan indim ve klasik hareketimi yaparak camdan içeri uzandım. "Seni seviyorum, anniş," dedikten sonra geri çekildim ve annem uzaklaştıktan sonra okul binasına yöneldim. Öğretmenler için ayrılan otoparktaki araba sayısında inanılmaz bir artış vardı. Öğretmen sayımız artmadığına göre, yeni öğrenciler mi gelmişti. Öyle olmalıydı, çünkü bahçede hiç tanımadığım yüzler vardı.

Bana doğru yaklaşan Ceyda'yı bekledim, koluna girdikten sonra yürümeye başladık. "Meriç yüzünden okulumuz göç alıyor," dedi sırıtarak.

"Ne göçü?"

Gözlerini devirdi. "Kavimler Göçü."

"Ha, ha, Ceyda! Adam gibi anlatsana şunu."

"Of tamam, Meriç'in kankaları ve geldiği okuldaki bazı kızlar gelmiş diye duydum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adımım havada kaldı, durdum ve ona baktım. "Bizim sınıftalar o zaman?"

"Sınıf kontenjanı dolana kadar, evet."

"Yerimizi kapmış olmasınlar?" dedim panikle.

Ceyda kıkırdadı. "Benimkini kaptıklarını sanmıyorum ama seninkini çoktan kapmış olmalılar."

"Orası benim sıram," dedim tekrar yürümeye başladığımızda. "Meriç Bey kendine başka bir yer bulsun ve kiminle oturmak istiyorsa otursun, ama ben yerimden kalkmayacağım. Dün çantam sınıfta kaldı, eğer sıramdan attılarsa onlar için kötü olur."

Ceyda merdivenleri çıkmama yardım etti ve sınıfa ilerledik. Tahmin ettiğimiz gibiydi, sınıf normalde olması gerekene göre fazla kalabalıktı. Masamın üzerinde çakma bir sarışın oturuyordu, Meriç de yanındaydı ve kızın anlattıklarına gülümsüyordu. Bakışları bir an için bana kaydı ama bir şey söylemedi. Yanlarına geldiğimde boğazımı temizledim, kız tek kaşını yukarı kaldırarak, "Ne vardı?" diye sordu.

'Eben vardı' dememek için kendimi zor tuttum. "Hiçbir şey," dedim. "Burası benim sıram."

Az önceki *sevimliliği* aniden kayboldu. Kaşlarını çatarak, "Git başka yere otur, canım. Burada artık ben oturuyorum," dedi.

"Hadi ya, kim demiş onu?"

Kız ayağa kalkarak tam karşımda durdu. "Ben dedim. Sorun çıkarma da, git başka yere otur. Meriç'in yanında ben oturacağım."

Sinirle gözlerimi kıstım. "Meriç kimin umurunda be? Gidin başka sırada oturun. Burası benim sıram ve sıramda oturacağım."

"Bana baksana sen!" diyerek beni itti. Neyse ki sağlam ayağımın üzerinde dengemi sağlayabildim.

Meriç'in uyarı dolu sesi sınıfta yankılandı. "Hande!"

Ancak Hande'nin bu uyarıyı umursamış gibi bir hali yoktu. Bakışlarımı Meriç'e çevirdim. Ne yapmaya hazırlandığımı anlamış olacak ki kolumdan tuttu. "Ama beni itti," dedim.

Kolumu bırakmadan kıza baktı. "Hande, başka yere otur," dedi sert bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzümde zafer dolu bir gülümseme belirdi. Hande'nin suratında ise bariz bir şaşkınlık ifadesi vardı. Meriç'in de sıramdan gitmesini dilerdim ama bu kadarına da razıydım. Hande'ye şirin bir sırıtma bahşedip çantama uzandım ve içinden bir tane ıslak mendil çıkartarak, oturmadan önce sıramı sildim. Bu sırada bana bakanların şaşkın bakışlarına da hiç aldırmadım, sınıftakileri çok sevdiğim söylenemezdi.

Meriç bir süre sonra alaylı sesiyle, "Benimle oturmak için ne savaş verdin ama?" dedi.

Onun sessiz versiyonunu tercih ederdim, ses yok ama görüntü var. Oh, mis! "Aptal mısın sen?" dedim düşüncelerimi kendime saklayarak. "Sana az önce, umurumda olmadığını söylemedim mi?"

Yanıma otururken gülümsedi. "Dün benimle oturmamak için direniyordun ama?"

Kaşlarımı çattım. "Seninle oturan *ben* değilim, *sen* benimle oturuyorsun."

"Ne fark eder? Kalkmayacağım."

"Ben de kalkmayacağım," dedim, o inatsa, ben de inattım.

"Bileğin nasıl?"

Bu çocuk şizofren falan olmalıydı, ruh halinin bu kadar çabuk değişmesinin başka açıklaması olamazdı. "Ah, daha kötü olmamıştı ve bunu sana borçluyum."

Kafasını iki yana sallayarak gözlerime baktı. "Öpücüğün çok etkili bir ilaç olduğu söylenir."

"Ayaklarımı öpmeye bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Ah, ayağını kastetmemiştim," dedi sırıtarak.

İma ettiği şey yanaklarımın yanmasına sebep oldu, kızardığımı görmemesini umuyordum. Saçlarının ön kısmına asılarak, "Terbiyesiz!" diye cırladım.

"Bırak saçlarımı, Melis! Yoksa pişman ederim."

Saçlarını bırakmaya niyetim yoktu. "N'aparsın, ha, n'aparsın?" dedim çekiştirerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu," derken kollarını belime doladı.

Bana böyle dokunulmasından hoşlanmadığımı biliyordu. Bakışlarımı belimdeki ellerine çevirdim, ne tepki vereceğimi düşünürken onun ellerinin üzerine dolanan diğer elleri gördüm. Görüntüyü ses takip etti. "Bıraksana Meriç'in saçlarını!" diye bağırdı Hande ve bir elini belimden çekerek saçlarıma yapıştı. Meriç'in saçlarını bırakarak hızla ayağa kalktım, ama ben hamlemi yapamadan Ceyda, Hande'yi çekiştirmeye başladı. Bu sırada saçlarımı Hande'nin elinden kurtarıp, üzerine atılmaya hazırlandım ama Meriç araya girerek onu elimizden aldı.

Sinirimi bir yerden çıkarmam gerekiyordu; hiddetle Meriç'e döndüm. "Ne o, korumana zarar vereceğimizden mi korktun?"

Meriç cevap vermeden Hande'yi sırasına doğru itti, biz de bir şey söylemeden kapıya doğru yöneldik, ama yanından geçerken Meriç'e omuz atmayı da ihmal etmedim.

Kızlar tuvaletine girdiğimizde Ceyda elindeki sarı saçlara tiksintiyle baktı ve, "Iykk," dedikten sonra gülümseyerek, yumruk yaptığı elini bana uzattı. Yumruğumu onunkiyle tokuştururken sırıtmaya başladım. "Sağ ol, sister," dedim.

"Ne demek, kardeşim."

***

Hande, müdürün yanına giderek, Meriç'le kavga ettiğimi söylemişti. Ben savunma olarak, Hande'nin bana sataştığını söylerken, Meriç bu konuda sessiz kalınca, müdür, beni suçlu bulamamıştı. Tabii ki benim bir suçum yoktu! Kınama cezası alan her zaman ben olacak değildim ya! Müdürün odasından sırıtarak çıktım; annem bu anı görse kesin ağlardı.

Hızlı adımlarla sınıfa ilerledim ve tam kapıdan girecekken, dışarı çıkan çocukla çarpıştım. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, onu hatırlıyordum dün gece Meriç'in face profilinde fotoğraflarını görmüştüm, Mert'ti. "Pardon," diyerek gülümsedim.

"Ne demek yaf-" Cümlesini tamamlamadan sustu. Hiç değilse, Meriç gibi kaba ve ukala değildi. Yanından geçip sırama ilerledim. Hande bana ölümcül bakışlar atıyordu, çünkü onu bizim sınıftan alacaklardı. Bu haliyle Batman'deki Two Face'e benziyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

du. Gülümsememi bastırmaya çalışarak sırama oturdum. Meriç'e bakmayacaktım, bu nedenle bakışlarımı önümüzdeki sırada oturan çocuğa sabitledim. Onu da face'ten tanıyordum, yanlış hatırlamıyorsam adı Mete olmalıydı, bahçede top sektirdiğimde beni alkışlayan kıvırcıktı. Yanında oturan mavi gözlü çocuğu tanımıyordum.

Meriç, "Hande benim korumam değil," dedi durup dururken. "Sadece siz kızlar-"

Onun sözünü kestim. "Beni o kızla bir tutma sakın, yoksa yersin tekmeyi." Mete ve yanındaki çocuğun şaşkın bakışlarını fark edince kaşlarımı çatarak onlara baktım. "Ne?" dedim. Henüz tanışmadığımızın ve kaba davrandığımın farkındaydım ama ben de böyleydim, ne yapayım.

İkisi de gülerek Meriç'e döndüler. "Anlattığın gibiymiş," dedi Mete.

Meriç onaylayarak kafasını salladı. "Söylemiştim."

Bakışlarımı sırayla yüzlerinde gezdirdim ve, "Ben de buradayım ve sizi duyuyorum," dedim. Zaten yeterince sinirliydim ve ben burada yokmuşum gibi davranmaları daha da sinirlenmeme sebep oluyordu. Genel olarak, benden bahsedilmesinden de, göz önünde olmakta da hoşlanmıyordum. Ama Meriç sağ olsun, sayesinde son günlerde oldukça göz önündeydim.

Mete gülümseyerek bana baktı. "Ben, Mete," dedi elini uzatarak.

Uzattığı eli sıktım ve nezaketle gülümsedim. "Melis."

Ardından da yanındaki çocuk elini uzattı. "Ben de Mehmet," dedi.

Bunların isimleri hep 'M' harfiyle mi başlıyordu? Şaka gibiydi, çünkü benimki de aynı harfle başlıyordu. Neyse ki onların gruba dahil değildim. Mehmet'le tokalaşırken de gülümsedim.

Hoca sınıfa girdiğinde, bizim de tanışma faslımız sona ermiş oldu. Yoklama sırasında, "Onlara ne anlattın?" diye sordum Meriç'e. "Hem sen millete niye beni anlatıyorsun? Tekmelerimden de bahsetseydin bari," diye ekledim. Hızlı konuştuğumun farkındaydım, ama bu elimde olan bir şey değildi, sinirlendiğimde bunu kontrol edemiyordum. Malum, söyleyecek epey bir şeyim oluyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du ve karşımdaki kişi çenemden usanıp kaçmadan önce içimdekileri dökmem lazımdı.

"Nefes al istersen?"

Gözlerimi devirdim. *Almıyorum, sana ne yiğido?*

"Meriç?"

Hocanın sesini duyunca Meriç güldü, sonra bana bakarak, "Burada demek ister misin?" diye sordu.

"Çok komik. Ha, ha, ha!" diye karşılık verdim yapay bir tebessümle.

Gülümsemesini bozmadan hocaya baktı. "Burada," dedi.

"Melis?" dedi hoca bu sefer.

"Burada," dedim ben de ve Meriç'in suratındaki gülümsemeye bakmamaya çalıştım. Allah için, gülmek ona çok yakışıyordu. Hafif bir *çın* sesi duyuldu ve cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı açtığında ben de görmek için kafamı uzattım; sonuçta daha önce o benim mesajlarımı okumuştu, ben de onunkileri okuyabilirdim.

'Gönderen: Hande

Şu kızdan nefret ettim. Hem niye hâlâ onun yanında oturuyorsun ki? -,-'

Ay, ben bayılıyordum çünkü sana! Meriç mesajı okuduğumu fark etmişti. "Ee, ne diyorsun?" diye sordu.

Sinirinin bozulması umuduyla sırıttım. "Ona de ki; o, seni o kadar çok seviyormuş ki, Thor gelse bakmazmış, o kadar yani." Sonra birden suratımı buruşturdum, çünkü söylediğim şey bana bile inandırıcı gelmemişti. "Ya da deme, çarpılırım falan şimdi."

Kafasını inanamıyormuş gibi salladı. "Nereden buluyorsun sen bu lafları?"

Keyifle gülümsedim, Allah vergisiydi işte, ne yapayım? "Senin aklın ermez," dedim göz kırparak. "Anlamak için zorlama kendini." O homurdanırken keyfim tamamen yerine gelmişti.

"Melis, soruyu çözmek ister misin?"

Hocanın sesini duyunca tahtadaki soruya baktım, çok zor bir soruya benzemiyordu. Yine de, insanların gözü önünde olmayı sevmiyordum. "Hocam ayağımı burktum da," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hande'nin iğrenç gülüşü kulağıma ilişti. "Yapamıyorum demiyor da," dedi kinayeli bir şekilde.

Omuzlarımı silkerek ayağa kalktım ve tahtaya doğru *sektim*. Çözümü yazdıkça huzursuz oluyordum, çünkü sürekli aşağı eğilmem gerekiyordu, çok geçmeden de bir dizimi bükerek yazmak zorunda kaldım, yetmezmiş gibi bileğim de zonklamaya başlamıştı. Bir anda Meriç'in eli kolumda belirdi ve beni kaldırırken, diğer eliyle kalemi elimden aldı. Kaşlarımı çatarak, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

O da fısıldayarak cevap verdi. "Bileğini zorluyorsun ve eğildiğin pozisyon hiç hoşuma gitmedi. Bir kaza olsun istemeyiz, rahibe."

İtiraz etmeden sırama ilerledim. Meriç, bıraktığım yerden soruyu çözmeye devam ettiği gibi, sonucu da doğru buldu. Şaşırmıştım, yani hadi ama, kim onun zeki olmasını beklerdi ki? Yanıma otururken gülümseyerek ona baktım. "Sağ ol," dedim. "Yardım ettiğin ve uyardığın için."

O da bana gülümsedi. "Rahibeliğe devam."

Sevimliydi ama! Aptal!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. Bölüm

Eteğimin pililerini düzeltirken koluma çarpan Mert'e, "Ebeni," dedim fısıldayarak.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ebemi ne yapacaksın?"

Söylediğim şey gayet normalmiş gibi, "Hiçbir şey," dedim ve düz durmaya çalışarak eteğimi kontrol ettim; fena görünmüyordu.

Mert gülümseyerek elini uzattı. "Ben, Mert, henüz tanışmadık."

Ben de elimi uzattım. "Melis."

"Biliyorum," dedi sırıtarak. "Sert bir kız olduğunu da biliyorum."

Aslında sert falan değildim. Üzerime gelip damarıma basmadıkları sürece sıkıntı yoktu. Hatta sıcakkanlı ve konuşkan bile sayılırdım. Meriç'i gösterdim. "O mu söyledi?"

"Sayılır. Tekmenin fena olduğunu da söyledi."

Ben de deli gücü olduğunu annem de söylerdi, gülümsemeden edemedim. "Öyledir. Paige izliyorum," dedim omuzlarımı silkerek. Suratında beliren şaşkınlık ifadesi görülmeye değerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Smackdown'daki Paige değildir herhâlde, değil mi?"

"Ta kendisi."

"Ne kadar da garip yafrısın." Kıkırdadım. Mert sempatik bir çocuktu, ayrıca yakışıklıydı da. Meriç'in aksine hoşsohbet birine benziyordu. "Vay be, kızlar öyle şeyleri izlemiyor sanıyordum."

"Sana sıradan olduğumu düşündüren nedir?" diye sordum ama cevap vermesini beklemeden, "Meriç'e hiç benzemiyorsun," diye ekledim. "O olsaydı, bunu duyunca ya laf sokar, ya da dalga geçerdi."

Mert kahkaha atarken Meriç'in sesi duyuldu. Ben onun uyuduğunu sanıyordum, çünkü kollarını sıranın üzerinde birleştirmiş, kafasını da kollarına yaslamıştı. Pozisyonunu hiç bozmadan, "Sizi duyuyorum," diye homurdandı.

Ay, çok korktum! "Yüzüne de söylerim, *Meriççiğim,*" dedim dalga geçer bir tonda.

Sırıtarak kafasını kaldırdı. "Meriççiğim mi? Hayırdır?"

"Sadece dalga geçiyordum."

"Tabii, tabii," dedi ukala bir şekilde sırıtarak.

Tam cevap verecektim ki Ceyda yanımıza gelerek yanağımdan öptü. "Ah, selam," dedim. "Sizi tanıştırayım; Ceyda, bu Mert, Mert, bu da Ceyda." Onlar tokalaşırken bakışlarım yeniden sırama kaydı, telefonum masanın üzerinde duruyordu. Gözlerim kocaman açıldı ve telefonumu alırken öfkeyle Meriç'e baktım. "Sen benim telefonumu mu karıştırdın?"

"Galerini açık bırakmıştın, ben de bakmış olabilirim."

"Sapık olduğundan hep şüphelendim. Görgüsüz!"

"Kızlarımı üstüne salarım bak," dedi suratına ciddi bir ifade vermeye çalışarak.

Ben de onun ifadesini taklit ettim. "Sal da hepsini döveyim. Dünyadan birkaç mal eksilmiş olur, gerçi malın büyüğü burada ama."

"Evet, onu görebiliyorum," dedi.

Yüzündeki sahte ciddiyet yerini laf sokmanın zaferine bırakmıştı ama bu zaferi ona yaşatmaya niyetim yoktu. "Ah, lütfen," dedim. "Bence elindeki aynayı masaya bırak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki Hafta Sonra

Annem bugün evden erkenden çıkmıştı, bu yüzden okula yürüyerek gidecektim. Cebimden kulaklığımı çıkardım ve dolaşmış olduğunu görünce bıkkınlıkla ofladım, her gün özenle parmaklarıma doluyor, sonra cebime koyuyordum ama sürekli aynı şey oluyordu. Kulaklıkların neden dolaştığına dair İnternet'te bir yazı okumuştum; sağ kulaklığı sol kulağınıza takınca, sol kulaklık sağ kulaklığı dövüyormuş, bu yüzden de birbirlerine giriyorlarmış. Buna sebep olmamak için sağ kulaklığımı sağa, sol kulaklığımı da sola takıyordum ama yine dolaşıyorlardı. Bilim adamları artık bu işe el atmalıydılar.

Uzun bir uğraşın sonunda başarılı oldum ve kulaklıkları birbirinden ayırarak *doğru* kulaklara yerleştirdim ve nihayet yürümeye başladım. Okul yolunu yarılamıştım ki, yanımdan hızla geçen bir araba yolun kenarındaki su birikintisine girecekken kenara kaçmayı başardım. "Oha!" diye bağırdım yanımdan geçen Chevrolet Camora'nın arkasından. Kim olduğunu anlamam için plakasını görmeme gerek yoktu; Meriç'ti. Sarı arabanın üzerinden, tam ortasından siyah bir şerit geçiyordu. Bumblebee'nin neredeyse aynısıydı. Nidalarıma, "Domuz! Hayvan oğlu hayvan!" şeklinde ekleme yaparak, bir de arkasından taş attım. Tabii ki isabet ettiremedim ve sinirle yürümeye devam ettim.

Bugün şansım şık arabalardan yanaydı anlaşılan, çünkü birkaç metre ilerlemeden yanımda kırmızı, ışıl ışıl parlayan bir araba durdu. İçinde Mete ve Mert vardı. Ön koltukta oturan Mert sevimli bir şekilde gülümsedi. "Seni okula bırakabilir miyiz, bayan?"

"Olur," dedim. Onlarla tanışalı henüz iki hafta olmuştu ama çok iyi anlaşmıştık. Meriç'e pek benzemiyorlardı. Mert arabadan inerek koltuğunu öne çekti. "Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek ve arka koltuğa yerleştim. Mete arabayı kullanıyordu.

Mert koltuğunda yan döndü ve bana baktı. "Burslusun ha?"

"Evet."

Aklında bir düşünce varmış da onu onaylıyormuş gibi kafasını salladı. "Zeki kız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslında çok da süper bir zekâya sahip olduğumu iddia edemezdim. Bursu kazanmam için annemin arkadaşı Yeliz Teyze'yi araya sokmamız gerekmişti. Çabucak halletmişti ama nasıl başardığını sormamıştım.

Mete dikiz aynasından bana baktı. "Keskin Koleji'ne burslu olarak girmek kolay değildir," dedi. "Haluk Amca, okulu Melih ve Meriç için yaptı ama Meriç dört senedir okula ilk defa geliyor."

Anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Melih kimdi ve Meriç okula neden gelmemişti? "Melih kim?" diye sordum.

Sorumu Mert cevapladı. "Meriç'in abisi. Bizden üç yaş büyük."

Kafamı salladım, nedense Meriç'i tek çocuk olarak hayal etmiştim hep. "Peki, Meriç neden okula gelmiyordu?"

Mert omuzlarını silkti. "Meriç ne kadar umursamaz ve *ipne* gibi davransa da, aslında her şeyi kafasına takan bir tiptir. Bu okula geldiğinde diğer öğrencilerin ona nasıl davranacağını tahmin ediyordu. Malum, *veliaht* ya," dedi sırıtarak.

Buna da şaşırmıştım, çünkü pohpohlanmak isteyen tiplere benziyordu. Yüzümü buruşturarak, "Ben tam tersini düşünmüştüm," dedim.

Mete güldü. "Zaman içinde biraz değişti tabii."

Aha, dedikodu vardı! En sevdiğim! Ee, gerisi neredeydi? Merakla Mete'ye baktım ve kontrolümü kaybettim. "Neden? Ne oldu ki? Nasıl değişti?"

Mert ve Mete güldüler. "Amma meraklısın," dedi Mete gülerek.

Omuzlarımı silktim. "Dişiyim, sonuçta genlerimde var."

Mete kıkırdarken, söylediğim şeyi onaylar gibi kafasını salladı ve, "Haklısın," dedi. Bu arada da okulun otoparkına girdi ve Meriç'in arabasının yanına park etti. Meriç arabasına yaslanmış duruyordu, gören de bizi beklediğini düşünürdü. Düşüncemi doğrular gibi bize doğru yürüdü. Tam arabadan inecekken önümde dikildi.

"Sen, bana mı küfrettin?"

"Sanki ilk kez ediyorum da," dedim sırıtarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Cevap vermedi. Bunun yerine arabaya doğru eğilip beni kollarımdan tuttu ve dışarı çıkardı. Hiç vakit kaybetmeden cırladım. "Ne yapıyorsun ya!"

"Sen dokunulmaktan hoşlanmıyorsun, ben de küfredilmesinden. Sanırım, şimdi ödeşmiş olduk," dedi göz kırparak ve makas almak için elini yanağıma uzattı.

Kafamı geri çekerek işaret parmağımı suratının önünde salladım. "Sakın Meriç!" dedim ve okula doğru yürümeye başladım. Meriç peşimden yürürken, Mert, Mete ve nereden çıktığını anlamadığım Mehmet de onun peşinden yürüyordu.

Meriç'le neredeyse aynı anda sınıfa girdik ve sıramıza ilerledik. Üzerinde siyah beyaz zikzakları olan bir kazak giymişti bugün. Yerime oturunca ellerimi birbirine sürttüm ve kalın giyinmiş olmayı diledim.

"Hem üşüyorsun, hem de incecik giyiniyorsun."

Ciddi miydi bu? Yolda az daha ıslanmama sebep olacak olan o değildi sanki. "Bunu, neredeyse beni sırılsıklam edecek olan insan mı söylüyor?" dedim kaşlarımı çatarak. "Neyse ki dünyada Mert ve Mete gibi iyi insanlar var."

"Fark edilmiyor olman benim suçum değil ki."

"Ah, evet, kesinlikle fark etmemişsin. Arkandan küfrettiğimi posta güvercinlerin mi söyledi?"

Kafasını hızlı bir hareketle bana çevirdi, ama hoca sınıfa girince bir şey söylemeye fırsatı olmadı. Bu maçı da ben kazanmıştım.

***

Üzerimde Galatasaray eşofmanlarım ve yanımda Ceyda'yla spor salonunda dururken, kapıdan giren Meriç'i gördüm; onun üzerinde de Fenerbahçe forması vardı. Beni görünce bir an için duraksadı, sonra yanıma gelerek, "Sen de Fenerli tipi yoktu zaten," dedi. "Bizim zekâ seviyemiz biraz yüksek oluyor da."

"Hımm, anladım," dedim ve parmağımla onu gösterdim. "İstisnalar kaideyi bozmaz mı diyorsun?"

Ceyda kıkırdayarak, "Voleybol oynayacak mısın?" diye sorarken, Meriç duyamadığım bir şeyler mırıldanarak arkadaşlarının yanına gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun arkasından pis pis sırıttım ve Ceyda'ya, "Hayır, canım istemiyor," diye cevap verdim. Sonra da kendimi koltuklardan birinin üzerine bıraktım. Ceyda kızların yanına gitmişti. Meriç de 4M ekibini – Meriç, Mert, Mete ve Mehmet – tamamlayarak basketbol oynamaya başlamıştı. Anladığım kadarıyla Meriç basketbolu seviyordu, salonu temizleme cezası aldığımda da sürekli atış yapmıştı. Ona baktığımı fark edince manasızca sırıttı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Beden hocamız yanıma gelerek, neden oynamadığımı sordu. Titriyormuş gibi yaptım ve ellerimi eşofmanımın içine çekerek, "Çok soğuk," dedim.

Hoca, hırkasına sarınarak, "Haklısın," dedi. Bu sırada kafamın yanından geçen topu görünce bakışlarımı topun geldiği tarafa çevirdim. Hande voleybol filesinin hemen yanındaydı ve arsızca sırıtıyordu. Bizim sınıftan alınmıştı, ama eski okulunda voleybol takımında olduğu için burada da takımın çalışmalarına katılıyordu. Ayağa kalkarak yerdeki topu aldım ve Hande'ye sırıttım. Madem oyun istiyordu, oynamamak olmazdı, değil mi?

Dokuzuncu sınıftan beri takım kaptanıydım ve kaybettiğimiz maç sayısı çok azdı. Herkes yerini aldığında servis atmak için yerime geçtim ve topu havalandırarak karşı tarafa yolladım. Kimse karşılamadığı için ilk sayımızı almış oldum. Yağmur'la yumruklarımızı tokuşturduktan sonra Hande'ye baktım; abartılı ve alaylı bir reverans yaptım ve, "Göster bakalım marifetini, cici kız," dedim. İlk servisi fileye takıldığı için sayı bizim oldu. Maçın devamında da çok bir değişiklik olmadı, bütün setleri alarak maçı kazandık.

Maç bittikten sonra Ceyda'yla birlikte soyunma odasına yöneldik. Duşlarımız dörtlü bölmelerden oluşuyordu, herkes işini bitirip çıkana kadar bekleyecektik, duşa en son girmeyi seviyorduk.

Soyunma odası tamamen boşaldığında en sondaki duşa yöneldim. Kapıyı henüz kapatmıştım ki arkamda bir patırtı oldu. Sese doğru döndüğümde en son gördüğüm şey Hande'nin sırıtan suratıydı ve aynı anda başımdan aşağı buz gibi bir su döküldü. Sonrası tam bir karmaşaydı; Ceyda, Hande'nin yanındaki kızlara atıldı, Hande benim üzerime atıldı, derken herkes birbirine girdi.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müdürün odasından çıkarken hâlâ titriyordum. Meriç'in duvara yaslanmış, bizi beklediğini görünce şaşırmadım. Bir şey söylemeden Hande'nin yanına gitti, biz de Ceyda'yla birlikte merdivenlere yöneldik. "Şu ıslak şeylerden kurtulmazsan hasta olacaksın," dedi Ceyda. "Yanında başka kıyafet yok mu?"

Başımı iki yana salladım ve titrememi durdurmaya çalıştım. Merdivenleri yarıladığımız sırada Meriç kolumdan tuttu. "N-ne v-var Me-Meriç?" dedim, dişlerimin birbirine çarpmasını engelleyememiştim. Kansızlık sağ olsun, ıslak olmadığım zamanlarda da üşürdüm.

"Seni eve bırakabilirim," dedi.

Müdürün odasından çıktığımızda Hande'nin yanına gitmesi sinirimi bozmuştu, çünkü suçlu ve haksız olan oydu. "G-gerek y-yok," dedim.

"Hadi, Melis, inat etme," dedi. Zaten inat edecek dermanım da yoktu. Beni peşi sıra çıkışa sürüklemesine izin verdim. Kapıdan çıktığımızda durdu ve üzerinden çıkardığı ceketini bacaklarının arasına sıkıştırarak, aynı hızla kazağını da çıkardı. Ne yaptığını sormama fırsat vermeden kazağı kafamdan geçirdi. Parfümünün kokusu burnuma dolunca bir an için ne yapacağımı şaşırdım. Bu sırada kazağı giymeme yardım etti ve bir anne edasıyla düzeltti. Kazak hem yumuşacıktı, hem de sıcacık. Güzel kokuyor olması da cabasıydı. Ceketini giydi ve kolumdan tutarak beni arabasına yönlendirdi. Sırasıyla; arabaya binmeme yardım etti, emniyet kemerimi taktı, yerine oturduktan sonra da klimayı çalıştırdı. Ona *anne* dememek için kendimi zor tuttum. Sinsice gülümsedim. "K-kazağını g-geri v-vermem."

"Kaliteden anladığını biliyordum," dedi kendini işaret ederek.

Gülümsedim ve bir süre sesiz kalarak ısınıyor olmamın tadını çıkardım. Çenem artık takırdamaktan vazgeçmişti. Aniden öksürmeye başlayınca elimle ağzımı kapattım. "Ölüyor musun?" diye sordu sırıtarak. Hâlâ öksürmeye devam ederken kafamı iki yana salladım. "Cenazende cheesecake dağıtacağım."

Nefes almayı başardığımda, "Helvanın nesi varmış?" diye sormayı da başardım.

"Helvayı sever misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Suratımı buruşturdum. "Yoo!"

"O zaman helva dağıtacağım."

"Ben ölürken bile *ibnelik* yapacaksın yani," dedim. Onaylar gibi kafasını sallarken, "Hande seni seviyor, değil mi?" diye sordum. Kısa bir an için suratıma baktı ve kafasını tekrar salladı. "Ne zamandır?" diye ekledim.

"İki yıldan fazla süredir sanırım."

"Yuh!"

"Cazibe işte."

"Cazibe mi? Bence yanlış biliyorsun, ot ve bok durumu bu."

"Bir gün çarpılacaksın."

"Çok beklersin," dedim ve evin önünde durduğunda arabadan indim. "Bıraktığın için sağ ol," dedikten sonra arkama bakmadan uzaklaştım.

***

Annem ateşime bakıp yanağımı okşadı. "Biraz ateşin var."

Annemin üzülmesini istemiyordum, suratıma içten bir tebessüm yerleştirerek, "İyiyim ben, anniş. Vallahi bak," dedim.

Bana kuşkuyla baktı. "Havuza nasıl düştün, kız sen?"

Anneme havuza düştüğüm yalanını uydurmuştum. Doğruyu söyleseydim önce beni azarlar, sonra da Hande'nin ailesini ararlardı. Böylece işler iyice çirkinleşir, belki de filmlerdeki gibi, Hande beni okuldan attırırdı. "Düştüm işte anne ya, hastayım ben, üzerime gelme."

Yatağımın yanından kalkarken burnumu sıktı. "Ben sana meyve getireyim, nane limon da kaynatırım. Bir güzel de uyudun mu yarına hiçbir şeyin kalmaz," dedi ve alnımdan öperek odamdan çıktı. Komodinin üzerinde duran telefonum titreyince elime aldım ve gelen mesajı açtığımda ekrana bakakaldım. *Meriç! Meriç mi?* İyi de, onun numarasını kaydetmemiştim ve ona numaramı da vermemiştim.

'Gönderen: Meriç

İyi misin? Öldün mü?'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Gönderilen: Meriç

Sana numaramı verdiğimi, ya da numaranı kaydettiğimi hatırlamıyorum, mankafa. Ayrıca sana mesaj attığıma göre, yaşıyorum da. Tüh!'

Anlaşılan okuldayken telefonumu ortalarda bırakmamam gerekiyordu. Cevap çok gecikmedi.

'Gönderen: Meriç

Benimle mesajlaştığını kabul ettin. Benden hoşlanıyorsun, itiraf et.'

'Gönderilen: Meriç

Söylediğim şeyden ne anladığına bakınca, zekânı tartışmamaya karar verdim. Bu arada, seni 'Veliaht'ımız' olarak kaydedeceğim :P'

Mesajı yollarken sırıttım; Mert onun bu kelimeden hoşlanmadığını söylemişti, kendi kendime kıkırdadım.

'Gönderen: Meriç

Veliaht kelimesinden nefret ediyorum. Hatta o kelimeye, sana olduğumdan daha çok gıcık oluyorum. Bekle. Belki de o kadar kötü değildir. Yine de Meriç daha iyi.'

'Gönderilen: Meriç

Ben de Hande'yi senden daha çok seviyorum. Bekle. Ya da ondan daha kötüsündür.'

Cevabını beklerken, The Vampire Diares'i kaldığım yerden izlemeye devam etmek için laptopumu aldım, ama başlayamadan mesaj geldi.

'Gönderen: Meriç

Bunu Hande'ye söylemeli miyim? Hande demişken, suratını fena çizmişsin, pembe panter ;D'

Suratımı tiksintiyle buruşturdum. Pembe Panter nedir ya?

'Gönderilen: Meriç

Pembe panter mi? Ciddi misin? Benzetecek başka bir şey

bulamadın mı? Kusmuk emoji'si koyduğumu farz et. Şu an koymaya üşendim.'

Diziyi izlemeye başlamadan önce cevap vermesini bekledim, çünkü keyfimi yarıda kesmek istemiyordum. Ayrıca bazı insanların *mesaja cevap alamayınca trip atma* takıntısı vardı. Yarın okulda onunla uğraşamazdım. Bu sırada annem elinde meyve tabağı ve en sevdiğim kupamda nane limonla içeri girdi. Bu kupayı seviyordum, üzerinde Teen Wolf yazıyordu.

"Kiminle mesajlaşıyorsun sen bakayım?" diye sordu annem.

Ağzıma kocaman bir portakal parçası sokup, "Bor orkodoşlo," demeye çalıştım. Annem odanın kapısına ilerledi ve, "Sormadım farz et," diyerek dışarı çıktı. Titreyen telefonumu aldım.

'Gönderen: Meriç

Seni 'Pembe Panter' diye kaydettim!'

Cevap yazmadan önce telefonumun rehberine girdim ve Meriç'in isminin üzerinde bir süre düşündüm. Daffy Duck uygundu, karakter olarak benziyorlardı. Daffy Duck'ın diğer adı 'Arsız Daffy' idi, Meriç de yeterince arsızdı. Ayrıca Daffy hırçın, inatçı ve bir o kadar da şaşkındı. Ah, aynı Meriç'ti işte.

'Gönderilen: Daffy Duck

Ben de seni 'Daffy Duck' olarak kaydettim. Mesaj atma, dizi izleyeceğim.'

Mesajı gönderip telefonumu sessize aldım. Sonra da sıcak kupamı sıkıca kavrayarak oynat tuşuna bastım.

6. Bölüm

Babam gazetesini okurken, annemin müthiş kreplerini mideme indirmekle meşguldüm. Bugün cumartesiydi ve annemle babam işe normalden biraz daha geç gideceklerdi. "Melis, zeytin de ye. Çok faydalıymış," diye uyardı annem.

"Sevmiyorum ben siyah zeytini, yumurtayla mutluyum," dedim ve yumurta yemeye devam ettim. Bu sırada annem çayını bitirip ayaklandı. "Murat, geç kalmayalım, hazır mısın?" diye sordu babama.

Babam her zamanki geçiştirme taktiğini kullanarak, "Hı, hı," diye mırıldandı ve annem mutfaktan çıkar çıkmaz, "Kızım, çay koyar mısın?" dedi.

Babama çay koyarken kıkırdadım, anne ve babamın ilişkilerini seviyordum. Tartışsalar bile akşam yemeğine kadar sorunu çözmüş oluyorlardı. Babamın çok romantik bir adam olduğu söylenemezdi ama fazlasıyla tatlıydı. Ben ve ablamla da daha çok arkadaş gibiydi.

Annem mutfağa girip, babamın hâlâ çay içtiğini görünce gözlerini devirdi. "Hadi Murat, ofiste içersin çayını."

Babam bana bakıp gülümseyerek göz kırptı. "Melis'in çayı gibi olmayın," dedi. "Herkes Melis Beyoğlu değil."

Annem kapıya doğru yürürken düzeltti. "Melis Rüya Beyoğlu."

Gözlerimi devirdim. Rüya, benim ikinci adımdı. İlkokulda 'kibrit' diyerek benimle o kadar çok dalga geçmişlerdi ki, bu ismi asla kullanmıyordum ve çevremdekilerin kullanmasını da yasaklamıştım. Yine de arada sırada evde bana 'Rüya' diye hitap ediyorlardı, sanırım adımı unutmamı istemiyorlardı. Annem, "Biz gidiyoruz!" diye bağırınca mutfaktan koşarak çıktım ve babamı öpmekten sonra yarım olduğunu düşündüğüm bir şekilde sırıttım. "Ne istiyorsun, Rüya?" diye sordu babam gülümseyerek.

Kızını iyi tanıyordu. "Bugün Ceyda'yla sinemaya gideceğiz. Olur mu? İzin var mı?"

Ne zaman babama bir şey sorsam, 'Annene sor, ne diyorsa odur' derdi. Sanırım yine aynı cevabı alacaktım, çünkü babam direkt anneme bakmıştı. Ben de aynısını yaptım ve anneme masumca gülümsedim. Annem bir süre düşündükten sonra, "İyi, tamam," dedi. Babam cüzdanını çıkarıp bana bir yüzlük uzattığında göz bebeklerim dolar işareti şeklini aldı, ama annemin uyarısı bütün planlarımı yıktı. "Hepsini harcama sakın ve eve de çok geç kalma."

Onlar asansöre binerken, "Tamam, en geç beşte evdeyim," diye mırıldandım. Zaten dışarı çok fazla çıkan biri değildim. Ceyda bir sokak ileride oturuyordu ve ya o bize gelirdi ya da ben onlara giderdim. Mahallenin çocuklarına – biz de zamanında onların abilerine ve ablalarına hizmet etmiştik, sıra onlardaydı – üstünün onlarda kalması şartıyla para verip abur cubur aldırırdık. Sonra da *kıymetlilerimizi* yayarak dizi keyfi yapardık.

Kapıyı kapattıktan sonra telefonumu aldım ve hemen Ceyda'ya mesaj attım.

'Gönderilen: Evlatlık Kardeşim

Sinemaya gidiyoruz, sister. Hazırlan, ben seni alacağım. Öptüm bebek :*'

***

Alışveriş merkezine girdiğimizde Ceyda'yı direkt olarak sinema salonunun olduğu kata çekiştirdim. Afişleri inceledikten sonra *Uyuyana Kadar* filminde karar kıldık.

Neyse ki pişman olacağımız bir seçim olmamıştı, hatta filme o kadar dalmıştım ki, elimdeki patlamış mısır kutusu neredeyse hâlâ doluydu. Salona girerken yaptığım gibi, *Kıyamet Gecesi* filminin afişinin önünden geçerken kafamı diğer tarafa çevirdim. Ceyda'nın, "Melis!" diyerek beni uyarmasıyla, birine çarpmam aynı ana denk geldi. Kafamı kaldırdığımda Mert gülümseyerek bana bakıyordu.

"Beyler, bakın burada kimler var?"

Omzunun üzerinden arkasına baktım; 4M grubu tamamdı. Meriç'le göz göze geldiğimizde sırıttı ve yanıma yaklaşarak, sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. "N'aber, Pembe Panter?"

Fısıltıyla karşılık verdim. "Seni gördüm, kötü oldum. Senden n'aber, Daffy?"

Mert koluma girince dikkatimi ona verdim. "Hadi, birlikte yemek yiyelim, bayanlar," dedi ve beni – diğer kolumda olduğu için doğal olarak Ceyda'yı da – yemek katına doğru sürükledi. Diğerleri de arkamızdan geliyordu, Meriç'in nedense kaşları çatılmıştı.

Yemek katına gelince büyük bir masaya oturduk. Meriç tam karşıma yerleşince, sinirini bozarım umuduyla arsızca sırıttım. Ancak ters tepti ve, "Ne o, benimle yemek yiyeceğin için çok mu sevindin?" diye sordu.

Komik çocuk seni. "Birazdan sen de benim tekmemi yerken çok sevineceksin," dedim. Cevap vermek için ağzını açtı ama Mert'in eli aramıza giriverdi.

"Mola!" dedi. "Önce ne yiyeceğinizi söyleyin, sonra birbirinizi sevindirirsiniz."

Elindeki menüye herkesin ne istediğini işaretledi, ayağa kalkacakken Meriç menüyü aldı ve, "Ben hallederim," dedi.

Arkasından, "Hesap ona kaçacak," diyerek sırıttım, diğerleri de kıkırdamaya başladılar. Mehmet'in de güldüğünü görünce ona bakarak, "Konuştuğunu hiç duymadım," dedim.

"Aslında konuşkanımdır."

Mert lafa girdi hemen. "Bizim yanımızda susmak bilmez ama kızlardan biraz çekiniyor."

Mehmet, "Hadi oradan," dedi ama konuşmaya devam etmedi.

Mert'e yaklaşarak, "Sevgilisi yok mu?" diye sordum.

"Grupça sapız biz."

Bu garipti, çünkü hepsi de yakışıklı çocuklardı, yalnız olmaları için bir sebep yok gibiydi. "Neden?"

Omuzlarını silkti. "Hepimizin takıldığı kızlar oluyor ama şahsen bana aşk lazım," dedi. Haklı olabilirdi. Bunu ona da söyleyecekken Meriç'in sesini duydum.

"Hey! Pembe Panter!" Tabii ki duymazdan geldim, ona cevap verip kendimi rezil edemezdim. Cevap vermediğimi görünce devam etti. "Beş numaralı masada oturan mavi gözlü kız!"

Harika! Şimdi herkes bize bakıyordu. Oflayarak ona döndüm. "Ne var, Allah'ın cezası?"

Keyifle sırıttı. "Bir şey yok, gel de yemeğini al diyecektim."

Yerimden sinirle kalktım ve yemeğimi aldım. Sandalyeme oturduktan sonra hamburgerimin paketini açtığımda hüsranla kaşlarım çatıldı. "Hey! Bu benim ki değil!" dedim Meriç'e bakarak.

Isırdığı hamburgeri bana çevirdi. "Seninki bu mu?"

"Pislik! Bilerek yaptın, değil mi?"

Sırıtarak kaşlarını kaldırıp indirdi. Öfkeden patlama belirtileri göstermeye başlayacaktım ki, Mert hamburgerini bana uzattı, aynısından istemişti. Meriç araya girerek onun elini itti ve tepsisinde duran diğer paketi bana uzattı. İş gücü pislik yapmaktı! İtiraz etmeden aldım ve yemeğimi yerken çaktırmadan onu incelemeye başladım. Saatini sağ bileğine takıyordu ve siyah deri bilekliğini de hiç çıkarmıyordu. Parmakları uzun, inceydi; bir erkekten beklenmeyecek kadar da zarifti. Bakışlarımı takip ettiğini görünce tepsisindeki boş paketlere baktım. "Oha! Yavaş yeseydin biraz," dedim ama sonradan anladım ki onu incelediğimin farkında değildi, çünkü bakışları benden sonra yandaki masaya, doğrudan bana bakan çocuğa kaydı.

"Ne bakıyorsun, lan?" dedi dişlerinin arasından. Neyse ki çocuk cevap vermeden kafasını çevirdi.

Meriç bana döndüğünde, "Hayırdır?" dedim sırıtarak.

Masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Aynısını Ceyda için de yapardım, sana özel değil," diyerek göz kırptı.

***

Kar yağmaya başladığında okula girmek üzereydim, beremi taktığım için kendimi tebrik ettim, ama keşke eldivenlerimi de giyseydim, o zaman Meriç'in içine kar atabilirdim. Kendi kendime gülümserken, Mete'nin arabası yanımdan rüzgâr gibi geçerek okula girdi. Gördüğüm kadarıyla hepsi arabadaydı ve Meriç bana laf atmadan öylece geçip gitmiş miydi? Başımıza taşlar yağacaktı. İçimdeki merakla, merdivenleri koşar adımlarla çıkıp okula girdim. Hızlı adımlarla sınıfa girdiğimde, kaşı ve dudağı patlamış bir adet Meriç Keskin görünce duraksadım. Beddualarım tutmuş olabilir miydi? Muhtemeldi. Yanlarına gittim ama garip bir şekilde Meriç bana hiç bakmıyordu. Bakışlarım Mert'e kaydı, kulağıma eğilerek, "Sorularını sonra sor, şimdi pek uygun bir zaman değil," dedi.

"Neden?" diye fısıldadım. Mert tekrar kulağıma eğilirken Meriç kolumdan çekince sıraya *pat* diye oturuverdim. Kavga mı etmişti? Onu kavga ederken hiç görmemiştim. Bana baktı. "Ne var, Melis?"

Sesi sinirli çıkmıştı. Belki biraz sakinleşir diye düşünerek, "Beddualarım tutmuş olamaz, değil mi?" diye sordum alayla.

"Seninle çene yarıştıramayacağım, kendine başka birini bul."

"Umarım beddualarım tutmuştur. Çünkü öyleyse, etmeye devam edeceğim."

***

Öğle arasında sınıf boşalmıştı, ben de kulaklıklarımı takmış, inek moduna geçerek test çözmeye başlamıştım. Çözmeye çalıştığım soru beni deli ettiği için aynı sorunun etrafında dönüp duruyordum. Kalemimi soruya saplamama çok az kalmıştı. Kaleme şöyle bir baktım, kaliteli bir markaydı ve çok para verip almıştım. Soruya kendimi saplamak daha mantıklıydı. Kendi kendime sırıtırken, sağ kulağımdaki kulaklık çıkınca kafamı çevirdim. Meriç bana değil soruya bakıyordu. "Yanlış yerden ilerlediğin için çözemiyorsun," dedi Yüce Bilge.

Kaşlarımı çattım, şaka mıydı bu? Sabah beni tersleyip, şimdi hiçbir şey olmamış gibi bilmişlik yapamazdı. Sol kulaklığımı da çıkarıp yüzüne baktım. "Sen ciddi misin?"

"Sinirliydim, Melis."

Kendimi 'Sonorloydom, Molos' dememek için zor tuttum. Sinirli olduğunu anlamam için müneccim olmama gerek yoktu, kaşları çatıksa tamamdı. "Sinirini de benden çıkardın," dedim.

Ne söylediğimi duymamış gibiydi, gözlerimin içine baktı ve, "Mert'ten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Hoppala! Bu nereden çıkmıştı şimdi? "Konuyla ne alakası var?" dedim, sesimin çıktığı kadar şaşkın görünmediğimi umuyordum.

Bakışlarını gözlerimden çekmedi, düşüncelerimi okumaya çalışır gibi bir hali vardı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Niye cevap vermiyorsun?" dedi.

Vermiyordum, çünkü soru çok saçmaydı. Ayrıca, o da benim soruma cevap vermemişti. "Çünkü sen de cevap vermedin, sayın çokbilmiş," dedim.

Gözlerini sıkıca kapattı. Bu hareketi sakinleşmeye çalıştığını düşündürdü bana. Tekrar açarak bana baktı. "Cevap ver!"

Bunu öyle bir söyledi ki, kendimi cevap vermek zorunda hissettim. Sinirli olmasaydı ona kafa tutardım ama şu anda ne yapacağını pek kestiremiyordum. "Mert'ten hoşlandığım falan yok," dedim sonunda. "En azından senin düşündüğün anlamda hoşlanmıyorum. Oldu mu?"

"Oldu."

Cevap alma sırası bendeydi. "Sen cevap ver şimdi; Mert'ten hoşlanıp hoşlanmadığımı niye umursuyorsun? Bunun ve Mert'in, sabahki konuyla ne alakası var?"

"Konuyla bir alakası yok. Mert benim kardeşim sayılır ve hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim."

"Kavga mı ettin?" diye sordum. Dudağı şu an kanamıyordu ama en ufak bir temasta kanayacak gibiydi.

"Dayak attım," dedi ukala bir tavırla.

"Dayak atanların ne zamandan beri dudağı ve kaşı patlıyor?"

Muzipçe bana baktı. "İşin havası o, güzelim."

Sınıfın kapısı açılınca bakışlarım o tarafa kaydı. Ah, görmeyi en sevdiğim insan geliyordu. Hande hızlı adımlarla yanımıza geldi ve kollarını Meriç'in boynuna doladı ama karşılığında bir tepki alamadı. Bozuntuya vermemişti, fakat ben anlamıştım; kızlar birbirini anlardı. Yine de pes etmedi, bakışlarını benden ayırmadan dudaklarını Meriç'in yanağına bastırdı. 'Bir kız ne kadar düşebilir?' temalı tabloya bakarken tepkisiz kaldım. Sinirlenmemiştim ama bu kızın tavırları ve hareketleri insanı tepki vermeye zorluyordu.

Hande, Türk filmlerinde gördüklerimize benzeyen göz süzmelerle Meriç'in gözlerine baktı. Ardından da, "Bu akşam geliyorsun, değil mi?" diye sordu heyecanla. Meriç kafasını salladığında da tam dudaklarının yanına bir öpücük bırakıp sınıftan çıktı. O son öpücük fazla *özel* gibiydi ve ben yanaklarımın kızardığına emindim.

Sınıfın kapısı kapanınca, "Beni öpen Hande ama sen utanıyorsun," dedi Meriç.

"İçimizden biri utanmalı diye düşündüm," dedim ve ona bakmak için kafamı kaldırdığımda bana çok yakın olduğunu fark ettim. Öyle yakındı ki kalbim horon tepmeye başlamıştı bile. "Uzak dur, Meriç," dedim gözlerimi kısarak. Gülerek geri çekildi. Sormak istemiyordum ama merakım her zamanki gibi baskın geldi. "Nereye gideceksiniz?"

"Bara gideceğiz. Gelmek ister misin?"

"Çok beklersin."

"Aslında gelsen iyi olurdu, muhabbetine doyum olmuyor."

Onun daha önce yaptığı gibi kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Ne o, özlüyor musun beni?"

"Hem de nasıl. Hatta seni öpmek istiyorum," dedi. Nişan alarak dirseğimi kaldırdım ama daha hareket eder etmez kolumu yakaladı. "Hareketlerini ezberledim, kendini geliştirmen lazım."

Şaşkınlıkla bakakaldım. Gerçekten ezberlemiş miydi? Şaşkınlığımdan faydalanarak elini uzattı ve yüzüme düşen bir tutam

saçımı kulağımın arkasına attı. Parmakları boynuma temas edince hızla omuzlarımı kaldırdım.

"Yok artık," dedi. "Huylanıyorsun. Tikin mi var?"

"Bunu kullanacak kadar şerefsiz olamazsın," dedim.

Sırıtarak arkasına yaslandı. "Tahmin bile edemezsin. Mutlaka senden alınacak bir intikamım vardır. "

Aman ne harika!

***

Okulun kapısında durdum ve karın hâlâ yağdığını görünce gülümsedim. Ellerimi ceplerime sokarak ilk merdivene adım atmıştım ki, birisi arkamdan bana sarıldı. Belimdeki kola bakmak için kafamı eğdiğimde ensemde bir burun hissettim ve otomatik olarak geriye attığım kafam omzuyla buluştu. Meriç'in nefesi kulağımın içindeydi. "Tahmin edemezsin demiştim," diye fısıldadı. Ben çırpınmaya başladığımda da hızla uzaklaştı ve elindeki telefonu havada salladı. "Bu anı ölümsüzleştirdim," diye bağırdı.

"Adi!" dedim, tam yürüyüp gidecekken *dank* etti. Fotoğrafımızı çekmiş olamazdı! "Bu adiliği yapmadın değil mi?" diye bağırdım arkasından. Omuzlarını silktiğini görünce peşinden koşmaya başladım. "Meriç! Sen... Sen!"

Durdu ve bana döndü. "Ben ne?"

"Tam bir... Tam bir..." Ah! Aklıma onu deli edecek bir şey gelmiyordu.

"Daha kötülerini de duymuştum," dedi sırıtarak.

"Ver şu telefonu!"

"Gel de al, pantercik!" derken arabasına çoktan binmişti bile.

"Sil o fotoğrafı, Meriç!" diye bağırdım son bir gayretle.

"Bizim oralarda 'nah' diye bir laf var, bilir misin?"

Ayağımı sinirle vere vurdum. "İnşallah frenlerin boşalır da ölür gidersin. Telefonun da kırılıp tuz buz olur!"

Pis pis güldü. "Her kızın duası kabul olsaydı, gökten Meriç Keskin yağardı."

7. Bölüm

Eve girip de İnternet'e bağlandığımda telefonum bildirim manyağına döndü. En önce gelen bildirimi okudum. ***'Meriç Keskin seni bir fotoğrafına etiketledi.'***

"Siktir!" diye mırıldanıp bildirime tıkladım. Fotoğraf ekranda belirdi; kar yağıyordu, kız kafasını çocuğun omzuna yaslamıştı ve çocuk, kıza bakarak gülümsüyordu. Ne kadar da romantik görünüyordu. Allah'ım, bugün neden her şey sonradan kafama dank ediyordu. Olamazdı bu! O kız bendim, çocuk da Meriç'ti!

'Hâlâ Rahibesin ;) #İntikam #KüfredenRahibe #KulaklarımÇınlıyor,' yazıyordu açıklama kısmında. Paylaşım yapılalı yarım saat olmuştu ama 5634 beğeni, 1251 yorum vardı. Korkarak yorumları okumaya başladım.

'Sevgilin mi, Meriç?'

'Yakışıyorsunuz bence :)'

Hah! Tamam, belki, birazcık...

'Daha iyilerine lâyıksın, Meriç.'

Doho oyoloruna loyokson, Moroç. Hadi ya! Kimmiş daha iyisi? Sen mi? Kıskanç sürtük!

'İnanamıyorum ya, olmaz olsun.'

Ne sanıdın koçum...

'Ne intikamı, lan?'

'Hakikaten ne intikamı?'

'İntikam derken?'

Size ne ulan! Size ne! Hah, bir Meriç'in yorumu eksikti!

'Sevgilim değil kızlar sakinleşin :D İntikam Melis'le aramızda :)'

Takipçi sayım hızla çoğalmaya başlamıştı. Ne Meriç'ti, arkadaş! Fotoğrafa geri döndüm, ben o omza baş koyacak kız mıydım be, diye düşünürken annem kolumu dürttü. "Neye bakıp homurdanıyorsun, kız?"

Tabii ki verecek cevabım yoktu. "Hiçbir şeye," dedim ve güvenli alanıma doğru sıvıştım.

***

Odamda sıkılıp salona geri gelmiştim. Telefonum titredi ve ekranda 'Daffy Duck' ismi belirdi. Gözlerim direkt olarak saate kaydı, 22.44'ü gösteriyordu. Açmayacaktım ama annem, "Aç artık şunu, Melis?" deyince yerimden kalktım ve, "Ceyda arıyor," diyerek tekrar odama geçtim.

Kendimi yatağın üzerine atarken telefonu cevapladım. "Ne var? Ne diye gecenin bir vakti arıyorsun?"

"İn aşağı," dedi bay ego yığını.

"Sarhoş musun sen?" Bunu ciddi ciddi sormuştum, çünkü bugün bara gideceklerini biliyordum. Mantıklı bir soruydu yani. Dışarıdan bir araba kapısının kapandığını duyunca penceremin önüne gittim. Yok daha Batman! Meriç arabasının kaputuna yaslanmış, bizim binanın girişine bakıyordu. "Meriç, defol git, aşağı falan inemem ben!" dedim sinirle. Mal mıydı bu çocuk? Ne söyleyip de çıkacaktım ki evden? Hem niye çıkıyormuşum? Hem de bu soğukta. Nah çıkarım.

"Gitmiyorum. İnmezsen bütün zillere basarım."

"Meriç, salak mısın, yoksa anlamak mı istemiyorsun? Çıkamam dışarı falan. Yarın okulda konuşuruz."

"Tamam," dedi ama arabasına binmek yerine binanın girişine doğru yürümeye başladı.

"Meriç! Meriç, dur!" dedim aceleyle. Gözlerim o kadar açılmıştı ki kör olacağımı sandım.

Durdu ve etrafına bakındı. "Sen beni görüyor musun?"

"Penceredeyim."

Kafasını kaldırdı ve çok geçmeden beni buldu. "Beş dakikan var, Melis," dedi ve telefonu kapattı.

Telaşla odamdan çıktım. Ama galiba bütün yapabileceğim buydu. Sonra birden aklıma çöp geldi. Annem yemekten sonra çöpü çıkarmam için ısrar etmişti ama hava soğuk bahanesiyle yan çizmiştim. Ne ironiydi ama. "Anniş," dedim en sevimli sesimle.

Annem gözlerini televizyondan ayırmadan, "Hıı?" dedi.

"Çöpü dışarı çıkarayım mı?"

Bana, '*ben evden kaçıp satanist olacağım, sonra da kedileri kesip pipetle kanlarını içeceğim, bu arada da rock konserlerine takılıp piercing takacağım*' demişim gibi baktı. "Akşam çıkarmamak için, Sibirya'ya gitsem bikiniyle gezerim, düşün burası o kadar soğuk diyordun, ne oldu?" dedi şüpheyle.

Tamam, birazcık abartmış olabilirdim ama üşengeçlik diye bir şey vardı. Hem kim sıcacık evden çıkıp çöp atmak isterdi ki? Ben istemezdim mesela. Yüzümü buruşturdum. "Almıyor musun kokuyu? Çöp kokuyor. Ben bu şartlar altında uyuyamam."

"İyi, götür ama çabuk gel," dedi. Bu blöfü yuttuğuna inanamıyordum. Bu şartlar altında uyuyamam nedir ya? Neydim ben? Prenses falan mı? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve hırkamı giydikten sonra çöpü alarak evden çıktım. Çöpü asansöre bıraktım ve sıfıra basıp merdivenlere yöneldim. İlk katı inmiştim ki mesaj geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Beş dakikan doldu.'

Telaşla cevap yazdım. Karşımda olsa başka şeyler de söylerdim ama...

'Gönderilen: Daffy Duck

Geliyorum, Allah'ın cezası!'

Çöpü attıktan sonra Meriç'in yanına yürüdüm. Üzerinde incecik bir kazak vardı, onu görünce biraz daha titredim. "Donmadın mı sen hâlâ?" Kafasını iki yana salladı ama cevap vermedi, düşünceli gibiydi. "Sarhoş musun?" diye sordum. Ee, konuşmayacaksa neden gelmişti? Pencerelere göz attım, annem her an basabilirdi. "Ne istiyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi iki adımla kapatıp kolumdan tuttu ve arabanın kapısını açtı. "Üşüyorsun," dedi.

İtiraz etmeden arabaya bindim ve yerine oturduğunda beklentiyle ona baktım. "Zamanım kısıtlı, Meriç. Hadi, söyle derdini," dedim.

"Kendin olduğun için hayattan sıkıldığın oldu mu hiç?"

Böyle bir soru beklemediğimden afallamıştım. Yağız'ı ve ablamı düşündüm, onları her gördüğümde sıkılıyordum. İkisi de top model kıvamındaydı, bense Muş. Kastettiği böyle bir sıkılmak mıydı bilmiyordum ama, "Evet," dedim. "Ara sıra oluyor."

"Ben her gün sıkılıyorum. Kim olduğumu öğrendiklerinde insanların bana karşı tavırları değişiyor," dedi.

Ne söylemeye çalıştığını anlıyordum. Bu kadar zengin bir ailenin çocuğu olmak yorucu olmalıydı. "Zor olmalı," diye mırıldandım.

Dakikalardır camdan dışarı bakan gözlerini bana çevirdi. "Sen öyle değilsin," dedi. Gülümsüyordu ve gülüşü sahte, alaycı ya da ukala değildi. İlk tanıştığımızda onun kim olduğunu bilmiyordum, öğrendiğimde de tavrım değişmemişti. İnsanların statülerini taktığım pek söylenemezdi. Ayrıca onu böyle görmek garip hissetmeme sebep olmuştu. Yüz ifadesinde tuhaf bir hüzün vardı ve bunu sevmemiştim. O sürekli sırıtan ego olmalıydı.

"Çoğu zaman insanları tanımakta zorlanıyorum."

"Bu, soyadınla alakalı değil ki, insanların ikiyüzlülüğüyle alakalı. Soyadın sadece onların maskelerini daha sıkı tutmalarını sağlıyor o kadar," dedim. O sessiz kalınca, "Ne oldu da isyana bağladın böyle?" diye ekledim. Aslında bunu söylerken sırıtmasını ummuştum.

"Barda bir kızı öptüm," dedi. "Kızın yanında sevgilisi varmış ama kız onu umursamadı ve benimle takılmaya devam etti."

Gözlerim dehşetle açıldı. "E, Yuh ama!" dedim. Gerçekten de şaşırmıştım, hatta hayrete düşmüştüm, insanlar bu kadar basit olabiliyor muydu? Bir kızı öptüm demesi de nedense beni rahatsız etmişti ama o bunu bilmek zorunda değildi. "Niye hep sürtüklere bulaşıyorsun?"

"Sana bulaşmama izin vermiyorsun ki."

"Sarhoş dövdürtme bana," dedim kıkırdayarak. Aslında sarhoş değildi ama alkollü olduğu anlaşılıyordu. Her neyse, bu sefer söylediğim işe yaramıştı, nihayet gülümsetebilmiştim onu. Eğilerek pencerelere tekrar göz attım. "Benim gitmem lazım."

İtiraz etmedi, laf sokmaya da kalkmadı. Sadece, "İyi geceler," demekle yetindi.

"Sana da," dedim ve arabanın kapısını açtım. Tam ineceğim sırada kolumdan tutarak beni kendine çekti ve dudaklarını yanağımda hissettim. Minik bir öpücük bıraktıktan sonra kulağıma yaklaştı. "Dinlediğin için sağ ol," dedi.

Apartmana girdiğimde elimi yanağıma götürdüm, her zaman buz gibi olan tenim alev alev yanıyordu.

***

Evdeki gürültüyle yüzümü buruşturdum. Odamın kapısı açıldıktan sonra üzerime atlayan *öküzle* gözlerimi açtım. Buna artık alışmıştım ama alışmak istemiyordum. Ben de insandım yahu! "Yuh be! Öldüm!" diye cırladım.

Benimle yaşıt olan kuzenim Yağız sırıttı. "Okula gitmiyor musun?"

Ne yani, bunu sormak için mi üzerime atlamıştı! "Sana ne! Hem odama niye izinsiz giriyorsun? Burası kız odası, hayvan!" Yağız kıkırdarken içeri ablam girdi. Hâlâ yarı kapalı olan gözlerimi kısarak baktım. "Sen ne zaman geldin, lan?"

Omuzlarını silkti. "Sabah."

"Bravo! İşte beklediğim cevap buydu, Sebastian," dedim alkışlayarak. Sonra da yanıma uzanmış olan Yağız'ı tekmeledim. "Siktir git odamdan, Yağız."

Yağız ayağa kalktı ve kapıdan dışarı kafasını uzattı. "Teyzeee," diye böğürdü. "Melis bana küfrediyor. RTÜK duysa iki sene kapatma cezası verir, o derece yani."

Kahkaha atarak yorganıma sarıldım. Şebek Yağız'a bizim okulun forması yakışmıştı. Yakışmıştı mı? Bizim okulun forması mı? "Şaka mı yapıyorsun?" diyerek fırladım yataktan.

Kollarını iki yana açarak kendini işaret etti. "Yeni *sınıf* arkadaşına merhaba de."

Sevinç çığlıkları atarak yatağın üzerinde zıplamaya başladım. Yağız'ın BMW'si vardı! Okula gidiş yolculuklarım bambaşka bir boyut kazanacaktı.

***

Salamı elimden kapan Yağız'a ölümcül bakışlar atarken, "Forma sana hiç yakışmamış," dedim. Evet, yalan söylüyordum, çünkü çok yakışmıştı. Daha önce de söylediğim gibi, bütün iyi genleri o ve ablam kapmıştı. Ben de tencerenin dibini sıyırır gibi, geriye kalan bozuk genleri toplamıştım sanırım.

Okula geç kalmamak için kahvaltımızı aceleyle bitirdik. Ben botlarımı giyerken Yağız asansörün kapısını açmış bekliyordu. Bakışlarını fark edince kafamı kaldırdım. "Ne var?"

"O etek fazla kısa değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Abin bitti, sen mi başladın, koçum?" Bakışları kısa bir an için gözlerimi buldu, ne yapacağını anlamıştım ama kaçmak için yeterli zamanım yoktu. Ayaklarım yerden kesildi ve bir anda kendimi asansörün içinde buldum. "Seni adi pislik!" diye cırladım.

"Beni yataktan atmadan önce düşünecektin," dedi sırıtarak. Sonra da, "Sakin ol," diyerek bana sarıldı. Yağız'la yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Ablamdan çok severdim onu. Kavga ederdik ama candan öteydi benim için. "Geldik," dediğinde kendimi dışarı atıp bacağına tekme attım.

Acıyla inledi. "Kız olmasaydın var ya!"

Kıkırdadım. "Yine döverdim seni, koçum," diyerek göz kırptım ve kolunu omzuma atacakken uzaklaşmak için hamle yaptım.

"Arabaya almam seni."

Tehdit yeterince inandırıcıydı. "En sevdiğim kuzenimsin, biliyorsun değil mi?" diyerek kolunun altına kedi gibi sokuldum.

"Bilmem mi? Sen de öylesin biliyorsun," dedi alayla.

Hava hâlâ çok soğuktu. Arabaya doğru yürürken ellerimi ceplerime soktum. "Sen niye okul değiştirdin?"

"Canım istedi."

"Kız meselesi mi?"

Kapı mı açarak beni içeri itti. Arabayı çalıştırırken yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmişti. "Anneme söylersen bozuşuruz."

Arsızca sırıttım. "Benim çıkarım ne?"

"Ne istiyorsun?"

"Sür hele bakalım, yeğen," dedim. Normalde de her isteğimi yapıyordu ama tehditle yaptırdıklarım daha eğlenceli oluyordu. Söylemeyeceğimi o da biliyordu. En azından beni gıcık etmediği sürece söylemezdim. "Kış bitene kadar her gün beni evden alacaksın," dedim bir süre sonra.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Bu kadar mı?"

"Şimdilik, evet."

"Tamam, ama geldikten sonra en fazla beş dakika beklerim."

"Köpek!" dedim sırıtarak, sonra da yumuşacık koltuğa yayıldım. Sanırım bütün aile içinde orta halli olan sadece bizdik ama şikâyetçi değildim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kız kim? Tanıyor muyum?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sanmam."

"Olsun, yine de adını söyle."

Böyle bir durumda pes etmeyeceğimi biliyordu. Derin bir iç çektikten sonra, "Hande," dedi.

Gözlerim pörtleyiverdi. "Yok daha Batman!"

"Tanıyor musun yoksa?" diye sordu, şaşırdığı her halinden belliydi.

Bir tane Hande tanıyordum, onu da tanımamış olmayı tercih ederdim. "Bir tane Hande tanıyorum ama o, Meriç'i seviyor," dedim dürüstçe.

Şaşkınlığı biraz daha artmıştı. "Meriç'i nereden tanıyorsun?"

"Sıra arkadaşım." Küfretmeye başladı. Meriç'e olan tepkisinin sebebini anlamamıştım ama kız mevzusu daha önemliydi. "Bula bula onu mu buldun?" dedim iğrenir gibi. Sevmiyordum o kızı ve Yağız'ı da paylaşmak istemiyordum. "Hem sana bakmaz," diye ekledim, belki vazgeçirebilirdim.

Şaşkınlığı yerini ukalalığa bıraktı. "Yakışıklıyım, kabul et."

"Öylesin ama hâlâ Meriç'i seviyor."

İkimiz de kıkırdadık ve okula gidene kadar da başka bir şey konuşmadık. Arabadan indiğimde Yağız beni bekledi, sonra da kolunu omzuma atıp yürümeye başladı. Aklı sıra erkeklik taslayacaktı. İtiraz etmeden yanında yürüdüm. "Meriç'le düşman mısınız?" diye sordum okul binasına girerken.

"Sayılır."

"Ben seni süt sanıyordum," dedim alayla.

Sınıfa, pardon *sınıfımıza* geldiğimizde eli hâlâ omzumdaydı. Bu yüzden de sınıfa girdiğimizde kafalar bize dönmüştü, aralarında 4M de vardı. Yağız keyifle gülümseyip saçlarımdan öptüğünde yüzümü buruşturdum. "İğrençsin," dedim fısıldayarak. Sırama otururken Meriç'in çatık kaşları dikkatimden kaçmadı.

"Bir gecede sevgili mi yaptın?" diye sordu.

'Meriç yanlış anladın, o kuzenim' şeklinde bir açıklama yapmayacaktım. Ona hesap vermek zorunda değildim.

"Sevgilin dün seni öptüğümü biliyor mu?" diye sordu bu sefer. Gülümsemesi çirkindi, çünkü fazlasıyla imalıydı.

"Söylediğin gibi; *sen* beni öptün. İsteğimle gerçekleşmedi. Rızamı aldığın söylenemez," dedim. Bir şey söylemeden önüne döndü, kaşları çatık, suratında ciddi bir ifadeyle telefonunu karıştırmaya başladı. O sırada küpesi dikkatimi çekti; gümüş halkayı çıkarmış, siyah bir taş takmıştı.

"Beni izlemen benim için sorun değil ama sevgilin kıskanmasın?" diyerek bakışlarını bana çevirdi.

Daha fazla uzatarak kendi sinirlerimi bozmayacaktım. Sıkıntıyla iç çektim. "Yağız benim kuzenim, mankafa."

Gözleri birden büyüdü. "Yağız Gencer senin kuzenin mi?"

"Evet, ne oldu ki?"

Suç işlemiş gibi suratını buruşturdu. "Tüh! Bunu boşuna gönderdim o zaman."

Neden bahsettiğini anlamamıştım. "Neyi?" diye sormuştum ki Yağız kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. "Konuşacağız," dedi sinirle.

Ne oluyor, lan? Meriç de ayağa kalkıp diğer kolumu tuttu ama Yağız'a bakıyordu. "İkimiz konuşalım, Gencer."

Yağız'a ne göndermişti de bu kadar gerilmesine sebep olmuştu acaba diye düşündüm ve, "Ne oluyor?" diyerek araya girmeye çalıştım. Ancak Yağız beni umursamadı ve kolumu bırakarak Meriç'in yakasına yapıştı. "Yağız," diyebildim şaşkınca.

"Melis'ten uzak dur, Keskin!" diye homurdandı.

"Yerinde olsam kimi tehdit ettiğime dikkat ederdim, Gencer," dedi Meriç ve yakasından tutan elleri itti.

Birbirlerine soyadlarıyla hitap ediyor olmaları hoş değildi, demek ki ortada ciddi bir sorun vardı. Gerçi bağırmıyorlardı ama yine de ses tonları yeterince ürkütücüydü. Ben de dahil, bütün sınıf onları izliyorduk.

"Ben de senin yerinde olsam, kimin kuzeniyle oynadığıma dikkat ederdim, Keskin," dedi Yağız.

Artık harekete geçmem gerekiyordu, çünkü her an yumruklaşmaya başlayacak gibi duruyorlardı. Ellerimi ikisinin de göğüslerine dayadım ve birbirlerinden biraz da olsa uzaklaşmalarını sağladım. "İkiniz de kesin şunu!" dedim. Meriç kaşlarını çatmakla yetinirken, Yağız kolumdan tutup beni sınıftan çıkardı. Kapıyı kapattı ve biraz uzaklaştığımızda telefonunu burnumun ucunda salladı.

"Açıklamak ister misin?"

Ekrandaki fotoğrafa baktım; Meriç'in dün çektiği fotoğraftı. Yağız'ın daha önce İnternet'te görmemiş olmasına şaşırmıştım ama görmüş olsaydı sabah mutlaka bahsederdi. Ben cevap vermeden devam etti.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ne? Yok daha neler!" diye homurdandım.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu fotoğraf ne o zaman, Melis?"

Doğruyu söyleyemezdim. Zaten sinirliydi, fotoğrafın nasıl çekildiğini öğrenmek onu daha da sinirlendirirdi. Ama söylemezsem de bambaşka şeyler düşünecekti, bunun olmasına da izin veremezdim. Derin bir nefes aldım. "Kavga etmeyeceğine söz verir misin?" diye sordum.

"Melis!" dedi uyarır bir tonda. Bunun anlamı; kavga edeceğim bir şeyse ederim, beni tutamazsın demekti. Bunu göze aldım ve o fotoğrafın nasıl çekildiğini anlattım. Yağız sınıfa doğru hamle yaptığında da önüne geçtim.

"Yağız, lütfen uzatma."

Bana baktı ve o da derin bir nefes aldı. "Eğer bir daha sana bulaşırsa bana söyleyeceksin."

Sakince kafamı salladım. Birlikte sınıfa doğru yürümeye başladık. Sabah sabah aksiyon üstüne aksiyon olmuştu, daha fazlasını istemiyordum. Yağız kapıyı çalmadan içeri girerken gözlerimi devirdim. Hocaya gülümseyip, "Özür dileriz," diye mırıldandım ve yerime geçtim. Meriç gözlerini bana dikti, sanırım bir açıklama bekliyordu. Onu umursamadan Yağız'a döndüm, onun da bakışları üzerimdeydi. Dudaklarımı oynatarak sessizce, "Önüne dön, mal," dedim. Neyse ki beni dinledi ve Ceyda'yla konuşmaya başladı. İkisini çok yakıştırıyordum. Ceyda, Hande'den katbekat daha güzel ve zekiydi.

Yağız'ın dikkatinin dağıldığından emin olduktan sonra sinirle Meriç'e döndüm. "Hangi akla hizmet fotoğrafı ona gönderdin?"

"Kuzeni olacağın aklımın ucundan geçmemişti ki."

"Savunman bu mu yani? Eğer buysa, nedeni ortada; aklın olmadığı için geçmemiştir," dedim. Sinirimi alamamıştım. "Hem ya sevgilim olsaydı?"

Kaşlarını çattı. "İyi ya, ikinizi de sinir etmiş olurdum."

Bir süre gözlerine baktım ve aklıma gelen en iğrenç şeyi söyledim. "Orangutan götü!"

"O ne, lan? Başka bir şey bulamadın mı?" dedi gülerek.

Gerçekten de komik olmuştu, ben de kendimi tutamayarak sırıttım. Sonra da, "Kapa çeneni," diyerek ayağına tekme attım.

Hocanın sesi kıkırdamalarımızı kesti. "Herkes sıra arkadaşıyla sınıf içi bir etkinlik yapacak." Bir an için, 'What dedin gülüm' diyesim geldi. Hoca açıklamaya devam etti. "Şiir dinletisi yapacaksınız."

Kafamı panikle Meriç'e çevirdim. "Hiç boşuna bakma bana. Ellerinden öper," dedi.

"Nah puan alırsın o zaman."

"Görürüz."

"Görürüz."

8. Bölüm

Elimdeki kâğıda bakarken somurtuyordum. Bu kelebek sistemini kim çıkardıysa, şu an ebesini yılanlar yiyordu eminim. Omzuma kolunu atınca, artık aşinası olduğum kokusu burnuma doldu. "Hangi sınıftasın?"

Ters ters bakarak kolunu ittim. "Yağız'ı kışkırtmaktan vazgeç, Meriç."

"Soruma cevap verecek misin?"

Allah'ım, bu çocuğu başıma sabrımı sınamak için mi verdin? "Sana ne, Meriç. Hangi sınıftaysam sınıftayım."

Elimdeki kâğıdı çekip aldı ve koridorda ilerlemeye başladı. "Ya! Mal mısın!" diye bağırdım arkasından ama bana dönmeden elini kaldırdı. "Birazdan getiririm."

"Getirme, bir yerine sok," diye bağırdım ve olduğum yerde sinirle tepindim. Sırtımdan iten elleri hissettiğimde, arkamı dönmeden kim olduğunu biliyordum. Sakince arkamı döndüm. "Yine kuyruğuna mı bastım, Hande?"

"Dün gece Meriç'in yanında ne işin vardı?"

"Ne saçmalıyorsun be?" diyerek kafa tuttum, ama bu kız dün geceyi nereden biliyordu?

"Yalan söyleme! Ne yaptınız, Meriç'le?" diye bağırdı tiz sesiyle.

Bu kez ben onu ittim, çünkü fazla oluyordu artık. "Sen fazla oluyorsun ama!"

Yağız aramıza girdi. "Hande neden bahsediyor?"

'Dün Meriç geldi ve benimle dertleşti, sonra da beni yanağımdan öpüp gitti' diyemezdim. "Allah'ın delisi işte!" diye cırladım.

Yağız, Hande'ye döndü. "Derdin ne?" diye sordu ama Hande onu duymazdan gelerek bana baktı. "Meriç'ten uzak dur!"

Çınlayan sesini duyunca yüzümü buruşturdum, biri şunun ses tellerini koparıp ağzını dikebilir miydi? Gözlerimi Yağız'a çevirdim, Hande'nin Meriç'i kıskanmasına hiç üzülmüş gibi durmuyordu. Hande'ye döndüm tekrar. "Meriç'i al, bir yerine sok mümkünse!" dedim ve yürümeye başladım. Üst kata çıktığımda Meriç kolumdan tuttu.

"Ne oluyor?"

Kolumu çekip sinirle ona baktım. "Şu kıza söyle, kıskançlık krizine girdikçe bana saldırmasın, yoksa kötü olacak!" diye bağırdım ve omzuna çarpıp yürümeye devam ettim. Aklım Yağız'da kalmıştı, nereye gitmişti acaba? Cebimden telefonumu çıkarıp rehberde 'Çatlak Kuzen' ismini buldum. Ekranda Yağız'ın uyurken çekilmiş fotoğrafı belirince gülümsedim, gerçekten de çok yakışıklıydı. Arama tuşuna bastım. "Yağız-" diye giriş yapmıştım ama sözümü kesti.

"İyiyim, merak etme, sonra konuşuruz," dedi ve telefonu kapattı. Açık ve net; Hande'den nefret ediyordum. Yağız da az salak değildi. *Oğlum taş gibisin, lan. Elini sallasan bin beş yüz tane bulursun ama hâlâ Hande diyorsun.*

Zil çalınca küfrederek sınıfa girdim ve Meriç'in tepesine dikildim. "Kâğıdım nerede?"

Elindeki kâğıdı bana uzattı. "Yağız'la ben konuşurum," dedi.

Kâğıdı elinden çektim. Her şeyi birbirine sokan oydu zaten, hâlâ neyin kafasını yaşıyordu merak etmiyor değildim. "Ne diye-

ceksin? Daha birbirinize isimlerinizle bile hitap edemiyorsunuz. Hem Hande dün akşamı nereden biliyor?"

"Mertlerle konuşurken duydu."

Her konuştuğumuzu onlara anlatıyordu belki de. "Dalga geçtiniz mi bari?" dedim sinirle. Evet, düşünmeden konuşmuştum ve kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra pişman olmuştum ama artık çok geçti.

Suratı öyle bir ifadeye büründü ki gerçekten ürkütücü görünüyordu. "Beni tanıyormuş gibi yorum yapma," dedi.

Buna konuşmak değil, daha çok kükreme denebilirdi. Söylediklerim için pişman olmuştum ama geri adım atacak da değildim. "Seni tanıyorum, Meriç! İki kelimesinden biri *kız* olan ve bu yüzden de beyni bir yerlerinde, şımarık, zen-" Cümlemi tamamlayamadım, çünkü beni dirseklerimden yakaladığı gibi arkamdaki duvara yapıştırdı. O kadar yakınımdaydı ki, nefes alsam neredeyse onun nefesini içime çekecektim. Gözlerimin tam içine bakıyordu, öyle yoğundu ki bakışları, gözlerim alev almak üzereydi. Ellerimi kaldırarak göğsüne dayadım, daha fazla yaklaşmasını istemiyordum.

Dirseklerimi bıraktı ve ellerini başımın iki yanına koydu. "Beni tanıdığını sanıyorsun ya, Melis, aslında adımdan başka bir bok bilmiyorsun."

"Bilmek istediğimi de sanmıyorum!" dedim gözlerimi kaçırmadan. Sonra da kollarının arasından sıyrılarak ondan uzaklaşıp kapıya yöneldim. Kapıdan çıkmak üzereyken Ceyda'yla burun buruna geldik. "Ceyda, sonra," diye mırıldandım. Anlayışla başını salladığını görünce sınava gireceğim sınıfa doğru ilerledim. Üst kata çıkıp sınıfı bulduktan sonra ratsgele bir sıraya oturdum ve Yağız'a mesaj attım.

'Gönderilen: Çatlak Kuzen

Sınav olacağız ama sen ortalıktan kayboluyorsun. Bu zekânı neye borçluyuz?'

Çok geçmeden telefonum titredi.

'Gönderen: Çatlak Kuzen

Sınav olacağım sınıftayım. Bu evhamı neye borçluyuz?'

Mesajını okuyunca gülümsememi engelleyemedim; bu çocuk bana iyi geliyordu.

'Gönderilen: Çatlak Kuzen

Beni eve bırakacaksın, ona göre. Bensiz gidersen, akşam yemeğini benim yapacağım bir davet alırsınız :D'

Kendi yazdığım mesaja kıkırdadığımı fark edince etrafıma bakındım. Neyse ki kimsenin dikkatini çekmemiştim. Keyfim yerine gelmişti ama Meriç'in yanıma oturduğunu görünce sinirim yeniden hopladı. Ağzımı açtığım anda elindeki kâğıdı sıranın üzerine bıraktı. İlginçti ama sınava gireceğimiz bütün sınıflar aynıydı, kâğıdımı neden aldığını şimdi anlıyordum, sanırım fotokopisini çektirmişti. "Kendini çok mu zeki sanıyorsun sen?" diye sordum. "Hocalarda da liste var, biliyorsun değil mi?"

"Onları da değiştirmediğimi nereden biliyorsun?"

Kafamı bıkkınlıkla salladım. "Neden benimle aynı sınıfta olmak için uğraşıyorsun?"

"Sana meraklı değilim ama zekisin."

Moralini bozacağını düşünerek sırıttım. "Madem meraklı değildin dün neden geldin?" diye sordum. Gözlerini devirip homurdanmaya başlayınca amacıma ulaştığımı düşünmüştüm ama pişkin pişkin sırıttı.

"Dediğim gibi farklısın. Ayrıca terbiyesizsin, rahibesin ve sana kız demeye bin şahit lazım."

"Kız olduğumu anlamamış olman tamamen zekâ seviyenle orantılı, canım."

Bakışlarını hızla bana çevirdi. "Bana canım mı dedin sen?"

"Bu canım, Bugs Bunny'nin 'Nasıl gidiyor, cınım?' diye sorarken kullandığı türden bir canımdı."

Küçük bir kahkaha attı ve, "Emin misin?" dedi.

Konuştukça sinir katsayım artıyordu. "Konuşma benimle," diyerek önüme döndüm. Uzatmamasını diliyordum ama sessiz kalamayacağını da biliyordum. Yanılmadım da.

Birkaç saniye sonra, "İbne olabilirim ama bir kızla asla dalga geçmem," dedi.

"Bir şeyi mi itiraf ettin?" diye sordum kaşlarımı oynatarak ama o cevap veremeden hoca içeri girdi ve vakit kaybetmeden soru kâğıtlarını dağıttı. Soruları görünce gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Parasıyla gelenleri bir şekilde geçirecekti, peki burslu olanların günahı neydi? Meriç gülünce ona baktım. "Ne?"

Omuzlarını silkti. "Suratındaki ifade çok iyi."

Gülümsedim, çünkü ifademi tahmin edebiliyordum. "Zor sormuş," dedim.

"Bekle," dedi ve telefonunu çıkardı. WhatsApp'ı açarak 'Fizik Hocası' ismini buldu. Ona, 'Ne yapıyorsun, koçum?' bakışlarımla bakmaya başladım. Cevap vermeyince, "Okuldan kov-" diye başladım ama onun kim olduğunu hatırlayınca, "Seni kovamazlar tabii," diye ekledim.

Gülümsedi ve sınıfa şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Sen hocayı gözetle, soruların fotoğrafını çekeceğim," dedi.

"Mal mısın, Meriç?" diye sordum panikle. "Seni atamazlar ama beni anında kapının önüne koyarlar."

"O zaman yakalanma."

İç çektim ve sorulara bir kez daha baktım; on sorudan altısını çözebilirdim, ama dördünü çözebileceğimi sanmıyordum. "Çabuk ol!" diye fısıldadım. Hoca arkasını döner dönmez fotoğrafları çekti ve Fizik Hocası her kimse, ona gönderdi. "Ya fotoğrafları görmezse?"

"Sıkıyorsa görmesin," dedi sırıtarak. Çok geçmeden de cevaplar gelmeye başladı. "Bakmak istersen çekinme."

Sırıttım. "Tabii ki bakacağım, o kadar gözetleme görevi yaptım," dedim ve çözemeyeceğimden emin olduğum soruların cevaplarını kâğıdıma yazmaya başladım. Aklıma gelen şeyle durdum. "Birebir aynı yazamayız, hoca kopya çektiğimizi anlar."

"O zaman sen değiştir, çünkü ben değiştirmeye kalkarsam bok ederim."

Kalemimi ona doğru salladım. "Arada bir işe yarıyorsun."

"İşe yaradığım diğer şeyleri de öğrenmek ister misin?"

"Kapa çeneni!"

***

Kulaklığımı takmış müzik dinliyordum. Ceyda'yla birlikte keşfettiğimiz komik zil sesinin remixi çalmaya başlayınca aklıma gelen fikirle birlikte sırıttım ve Meriç'e baktım; her zamanki gibi uyuyordu. Üzerinde okul ceketinin yerine siyah deri bir ceket vardı, cebinin kenarından da telefonunun ucu görünüyordu. Yavaşça uzanıp telefonunu aldım, şansımı şu an öpmek istiyordum, çünkü ekran kilidi yoktu. Zil sesini Meriç'in telefonuna gönderdim, ardından da zil sesi olarak ayarladım. Telefonu cebine geri koyduktan sonra kendi telefonumdan rehbere girerek *Daffy Duck* ismine tıkladım.

Meriç'in zil sesi sınıfta çınlamaya başladığında herkes dönüp bizim tarafa baktı. Mert ve Mete hunharca gülerken, Mehmet elini bana uzatarak bir beşlik çaktı. Çok geçmeden de Meriç'ten yükselen homurdanmayı duyduk. "Hangi kulak özürlünün zil sesi lan bu? Bu ne?" dedi ve kafasını kaldırdı.

"Senin telefonun çalıyor, Meriç," dedim.

Cebinden telefonu çıkardı ve şaşkınca ekrana baktı. Kocaman harflerle Pembe Panter yazıyordu. Kaşlarını çatarak bana baktığında kendimi savunmak ister gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Yağız'a yolladığın fotoğrafın intikamı," dedim sırıtarak.

"Sen kaşındın, Melis!"

Omuzlarımı umursamazca silktim.

"Ettiğim hakaret sanaydı," dedi.

Üste çıkmaya kararlı gibi görünüyordu ama avucunu yalardı. "Senin zil sesin olduğunu hepimiz duyduk ama," dedim; bu kapak ona yeterdi. Bu sırada hoca sınıfa girince parmağımı dudaklarıma götürerek susmasını işaret ettim. "Hoca geldi."

"Sence umurumda mı?"

"Adam ol, Meriç!"

"Önce sen biraz *kız* ol!"

"Adam olmadığını kabul ediyorsun yani?"

"Kız olmadığını kabul ediyorsun yani?"

Bununla da laf yarıştırılmıyordu, dil pabuçtu maşallah! Kıya-

fetlerime şöyle bir göz attım; siyah okul eteğimin altına siyah mus çorap ve siyah deri botlarımı giymiştim. Beyaz okul gömleğimin üzerine de vişne çürüğü renginde ince bir kazak ve şarap kırmızısı okul ceketim kirli olduğundan, siyah beyaz kolej ceketi giymiştim. "Eteğimi denemek ister misin?" diye sordum.

"Eteğini yanımda çıkaracaksan belki."

"Ya!" diye cırladım ve koluna vurdum. Neyse ki hoca duymamıştı Allah'tan. "Nuri Alço!" dedim.

"Bu, bana gazoz al ve içine ilaç at demek mi?"

Ayağımı sinirle yere vurdum. "Meriç! Küpene asılıp kulağını kopartırım, beni sinir etme!"

Yapacağımı söylediğim şeyi hayal etmiş olmalı ki suratını buruşturdu. "Acımasızsın!"

Memnuniyetle kafamı salladım. "Evet!"

Gözleri kolej ceketimin üzerinde dolaştı, sonra sırıtarak yüzüme baktı. "M.K., Meriç Keskin'in kısaltması mı?"

Ne söylemek istediğini anlamak için ben de ceketime baktım. Bir bu eksikti; üzerinde 'M.K.' harflerinden oluşan bir amblem vardı. Suratıma ukala bir ifade yerleştirerek sırıttım. "Eğer senin için olsaydı, inan bana bambaşka bir anlamı olurdu. Kötü kötü konuşturma beni şimdi."

"Normalde ağzından bal damlıyor ya, aman kötü konuşma!"

"Sıra arkadaşım sağ olsun, pek bir namussuzdur."

Söylediğimi duymazdan gelerek amblemi işaret etti. "Sevdim bunu."

"İstersen vereyim, çok yakışır."

"Eminim yakışırdı ama sende kalsın. Sanki üzerinde benim damgam varmış gibi."

Bana mal muamelesi mi yapıyordu şimdi bu? "Ben mal mıyım?" diye sordum öfkeyle.

Omuzlarını silkerek göz kırptı. "Malları çektiğini söylemiştin."

Gözlerimi devirmekle yetindim, çünkü söyleyecek bir şey bulamamıştım. Ulan tek yeteneğim hazır cevap olmaktı ama onu

da kaybediyordum, iyi mi? Eğer yatağıma uzandığım anda aklıma çok kapak bir laf gelirse kendimi kulaklığımla boğardım.

Laf bulamamanın verdiği öksüzlükle ayağına vurdum, o da uzatmadı. Çantasına uzanarak defterini çıkardı. 'Dayak atan bir Scoot' – Scoot dizide göründüğü her sahnede dayak yiyordu – görmüş gibi baktım. Meriç'in bakışları da 'N'oldu lan?' der gibiydi. Elimi kalbimin üzerine koydum. "Senin de not tuttuğunu göreceğim ya, artık ölebilirim," dedim.

"Not tutmayacağım ama yine de ölebilirsin."

"Sen öl!"

Sırıttı ve çizgisiz defterin rastgele bir sayfasını açarak kalemliğime uzandı. Elinden almak için hamle yaptım ama geç kalmıştım. Kalemliğin içini şöyle bir karıştırdı. "Bunlara kalem mi diyorsun sen?"

Kaşlarımı çattım. "Biz *insanlar* öyle demeyi tercih ediyoruz."

"İnsan biraz paraya kıyıp kaliteli bir şeyler alırdı."

Ağzımdan bir, "Hah!" çıktı. Beğenmediği o kalemlere en az onar lira vermiştim ben. "Onların hepsi marka, domuz," diye homurdandım. Kafasını iki yana sallayarak kalemliğimi bıraktı ve çantasından kendi kalemliğini çıkardı. İçinden bir tanesini seçti ama hiç de kullanışlı bir kaleme benzemiyordu. "Seninki altın harflerle mi yazıyor?"

"Hayır, ama en azından kaliteli."

"Sanki 100 lira da."

"Aslında seti 241 lira."

Kaşlarımı çattım. "Kaç kalem var ki?"

Sırıttı. "İki," dedi ve çenemden tutarak kafamı diğer tarafa çevirdi. "Seni, beni izlemekten mahrum edeceğim ama resim çizerken izlenmekten hiç hoşlanmam."

"Çok meraklıydım sana," diye mırıldandım. Bana yine dokunmuş muydu bu mal?

***

Meriç kantine gittiğinden beri merakımla savaşıyordum. Son çizdiği resmi, sayfayı defterden koparark yanına almıştı

ama defter hâlâ sıranın üzerinde duruyordu, neler çizdiğini görmek istiyordum. O kadar pahalı kalemler aldığına göre iyi çizim yapıyor olmalıydı, bense çizim konusunda **#DirenCinAli** kıvamındaydım. Acaba rica etsem bana Thor'un sağlam bir çizimini yapar mıydı? Kendi kendime sırıtırken Ceyda koşarak yanıma geldi. "Ne oluyor, lan?" dedim.

"Koridordaki panoda sizin resminiz var. Yani senin ve Meriç'in!" dedi panikle.

Gözlerim dehşetle büyüdü. "Ne?" diye inledim ve hızla ayağa kalkıp koridora çıktım. Doğru söylüyordu, bizi arabanın içinde çizmişti ve yanağımdan öpüyordu. O akşamı resmetmişti, altına da tarihini atmıştı. Çizimi görenler gözlerini bana dikiyordu. Yerimde sinirle tepinirken arkamdan gelen kükremeyi duydum.

"Ne demek oluyor lan bu?"

Of kuzen, neden hep en olmadık zamanda geliyorsun ki? Yağız yanıma gelerek parmağıyla resmi gösterdi. "Hande bundan mı bahsediyordu?" diye bağırdı. Bir şey söyleyemedim, çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu. "Şimdi siktim belasını!" dedi ve koridorda ilerlemeye başladı. Karşılaşmaları çok da uzun sürmeyecekti, Meriç sırıtarak bize doğru geliyordu. "Yağız!" diye bağırdım ama beni duymazdan geldi.

"Sana Melis'ten uzak dur dedim, lan!" diyerek Meriç'in yakasından tuttuğu gibi kafa attı. Meriç yalpalarken, bir kez daha, "Yağız!" diye haykırdım. "Yapma, Yağız!"

Meriç dengesini sağladığı anda Yağız'ın karnına sert bir tekme savurdu. Yağız yere düşerken araya girerek Meriç'i ittim. "Yapmayın!" diye bağırdım ama anlaşılan ne sesimi duyurabilecektim, ne de onları ayırmayı başarabilecektim. Yağız kendini toparlayıp yerden kalktı ve beni arkasına çekerek, Meriç'in suratına sert bir yumruk attı. Birbirlerine girdiklerinde korkuyla ağzımı kapattım. "Kesin şunu!" Sesim çığlık gibi çıkmıştı ama beni umursamadılar. Etrafımızda toplanan meraklı kalabalığın arasında Mert'i görünce hızla yanına gittim. "Lütfen, ayırın şunları!" dedim kolundan tutarak.

Mert sıkıntılı bir nefes verdi. "İnan bana ayırmak isterim ama yapamam. Olaylar biraz karışık."

Yağız artık yerdeydi, onu böyle görmek fazlasıyla acı vericiydi. Gözyaşlarımı daha fazla tutamayacaktım. Panikle etrafıma bakınmaya başladım, yardım edecek birileri olmalıydı. O sırada merdivenlerden telaşla inen hocaları gördüm. Yağız yerde kıvranıyordu ve Meriç yeni bir tekme atmaya hazırlanıyordu. En iyi yaptığım şeyi yaptım; bütün gücümle Meriç'in diz kapağının arkasına tekme attım. Meriç dizlerinin üzerine düşerken, "Ondan uzak dur!" diye bağırdım ve yere, Yağız'ın yanına oturdum. "Yağız," diye fısıldadım.

"Ağlama, mal," dedi sırıtmaya çalışarak.

"Asıl mal sensin. Büyüklük taslamaya son ver artık."

Yağız suratını acıyla buruşturup öksürmeye başlasa da cevap vermekten geri kalmadı. "Senden üç ay büyüğüm ama."

Gülümseyerek gözyaşlarımı sildim. "Evet, öylesin."

"Bu olanları anneme sakın söyleme," dedi.

Kafamı salladım ve onu yerden kaldırmaya çalışan hocalara yardım ettim. Bakışlarım bir an için Meriç'e kaydı; bize bakıyordu.

***

Müdürün odasının önünde 4M grubuyla karşılıklı olarak bekliyorduk. Gerçi Meriç olmadığından şu an 3M olmuşlardı. Mete bana gülümsedi. "Güzel tekmeydi."

"Hak etti," dedim ben de gülümseyerek. O sırada koridorda beliren ablamı görünce derin bir nefes aldım. Genelde lüzumsuz olsa da, arada bir işe yarıyordu, Yağız'ın velisi olarak onu çağırmıştım. Yanıma yaklaştığında kaşlarını çattı, işte başlıyorduk.

"Ne oldu? Ne kavgası bu?" dedi sinirle.

Saçlarımı oflayarak geriye attım. "Evde anlatırım. Müdüre ben kulağını çekerim falan de işte," dedim. Sonra da müdürün kapısını açarak onu içeri ittim. Tam eski yerime geçmiştim ki koridora bir *şey* girdi. Daha çok, *yürüyen taş* olarak adlandırabilirdim. Varlık, Mertlerin yanına gitti; benim yanıma gelmesini beklemiyordum zaten. Bu arkadaşı imal ederken kullandıkları şeyden ben de istiyordum. Bu neydi böyle ya? Best Model olmasını geçmiştim, adam *bolca* gözdü. Bir gözleri vardı ki diyeceğim, ama onun göz-

leri yoktu, gözlerin onu vardı. Yeşil ve kocaman gözler, *la la laaaa*. Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. İç sesim, 'Meriç'in gözleri kahverengi olmasına rağmen tatlı ama' diye uyardı beni. Tamam, haklıydı. Her neyse, içimden 'Ay, çok şekerrr,' diye tekrarlamayı bıraktım ve mucizevi varlığın sesini dinledim.

"Meriç yine niye kavga etti?"

Mert omuzlarını silkerek, "Rahat durmuyor ki," derken, Mete, beni işaret etti. Taş *çıcık* bana doğru birkaç adım attı ve gülümseyerek elini uzattı. "Ben, Melih. Meriç'in abisiyim."

Demek Melih buydu. "Melis," dedim ve uzattığı eli sıktım. Melih, müdürün odasına girerken, Yağız ve Meriç dışarı çıktılar. Yağız direkt yanıma gelirken, Meriç de arkadaşlarının yanına gitti.

"Melih'i kim çağırdı, lan? Şoförü ya da bahçıvanı çağırsaydınız ya. Şimdi dalga geçip beynimi becerecek, pezevenk."

Abisinden bahsediş şekli gülümsememe neden oldu. Ben de ablamla anlaşamazdım, ortak bir noktamız vardı, hayret. Benim güldüğümü görünce çatık kaşları biraz düzelir gibi oldu. "Ablan senden daha güzel," dedi dudaklarını oynatarak.

Yağız'ı gösterdim ve ben de dudaklarımı oynattım. "Yemiyor mu?"

Aynı sessizlikle karşılık verdi. "Beni kışkırtma."

Kafamı iki yana salladım. *Ablam benden daha güzelmişmiş! Sana ne be!*

9. Bölüm

Çok geçmeden ablam ve Melih odadan çıktılar. Meriç gözlerini devirirken Melih sırıttı. Ailece anormaldi bunlar sanırım.

Ablam yanımıza gelerek, "Kalkın ergenler, gidiyoruz," dedi. 'Ciddi misin?' der gibi baktım. Tamam, sanırım bizim aile de anormaldi. "Bakmayın öyle, içeride veli rolü oynadım, rolden çıkmam biraz zaman alacak."

Ben gülerken, Yağız ayağa kalkıp kolunu omzuma attı. "Kuzenim olmasaydın sana yavşardım," dedi sırıtarak.

Kıkırdadım. Yağız da çok *yağuşuklu çıcıktı.* "Ben de sana yavşardım, yalan yok."

"Zaten yavşıyorsun!"

Kaşlarımı çatarak, "Seni it!" diye çemkirdim ve ondan kurtulmak için harekete geçtim ama beni durdurdu.

"Tamam, lan, tamam. Ayrıca Meriç'e attığın tekme çok iyiydi."

Ablam, sanki annemin çeyizinin en önemli parçası olan büyük nazar boncuğunu kırmışım gibi dehşetle bana baktı. "O taş çocuğa tekme attım deme sakın!"

Gözlerimi devirip omuzlarımı umursamazca silktim. "İlk kez atmıyorum."

Parmağını yüzüme doğru salladı. "Allah'ın özene bezene yarattığı varlığa zulmettiğin için cehennemde yanacaksın."

'Allah evine ateşler salsın' demesini de bekledim ama demedi. Kaşlarımı bir şey ima eder gibi kaldırıp indirdim. "Melih'ten boşlandın mı, lan?"

"Mallaşma. O çocuk bana bakmaz."

Ablamın bu sözünün üzerine Yağız'la birbirimize bakıp kaşlarımızı çattık; ben söylediği şeye çatarken, Yağız, erkeklerden bahsettiğimiz için çatmıştı. "Neyin varmış, taş gibisin, kızım. Bütün iyi genler size gitmiş zaten, köpekler," dedim.

Ablam kafama vurdu. "Bu, köpek dediğin içindi. Ama sağ ol. Ayrıca senin de giderin var."

Yağız bize baktı. "Düşmanım ve abisinden bahsettiğinizin farkındasınız, değil mi? Bari benim yanımda yapmayın."

"Meriç'e niye düşmansın?" diye sordum. Bu sırada Meriç'in resmi astığı koridordan geçiyorduk. Yağız panodan resmi aldı – ben onu çoktan unutmuştum hâlbuki – elinde buruşturarak, en yakındaki çöp kovasına basket attı.

"Onunla aramız eskiden çok iyiydi. Meriç benim çocukluk arkadaşım," dedi. Şaşkınca ona baktım. "Üç sene önce şimdiki gibi havalı falan da değildi," diyerek devam etti. "Bu kadar yakışıklı da değildi. Hande'yi seviyordu."

Kaşlarımı çattım. "Bana, Hande'nin onu sevdiğini söylemişti," diye araya girdim.

"Susarsan anlatacağım," dediğinde kafamı tamam anlamında hızla salladım. "Hande onunla ilgilenmiyordu, çünkü beni seviyordu. Altı ay kadar çıktık."

"Yuh!" dedim. "Hiç de anlatmıyorsun, namussuz."

Burnumu sıktı. "Sözümü bir daha kesersen yine anlatmayacağım."

Dedikoduyu kaçırmak istemiyordum, devam etmesi için elimle işaret ettim.

"Meriç hırs mı yaptı, ne oldu bilmiyorum ama o senenin yarıyıl tatilinde evrim geçirdi. Okul başladığında Hande'nin Meriç'i görmesi yetti. Ona âşık oldu ve biz de ayrıldık. Yani anlayacağın, ilk başta Meriç iti bana cephe almıştı, sonrasında da ben ona cephe aldım. Bir daha da konuşmadık."

"Ne yani, Hande'yi sevmiyor musun?" diye sordum merakla.

Sırıtarak omuzlarını silkti. "Üç sene oldu, kızım, ne sevmesi? Sonraki dönemlerde ben de evrim geçirdim, biliyorsun. Hande bana geri dönmek istedi ama ben kabul etmedim."

Suratım asılmıştı. Ben neden evrim geçiremiyordum? "Ulan bir ben evrim geçiremiyorum ya. Şansımı Hulk mu yedi n'oldu?" dedim. Onlar kahkaha atarken ben somurtmaya devam ettim. Yağız'ın arabasına çok az bir mesafe kalmıştı ki ablamla göz göze geldik ve koşmaya başladım. Ön koltuğa yerleşip, oturduğum yerde küçük bir zafer dansı yaptıktan sonra, koltuğuna oturan Yağız'a döndüm. "Yani Meriç'e evrim geçirdi diye mi kızgınsın?"

Yağız arabayı çalıştırırken sırıttı. "Aslında, Hande'yi elimden aldığı için kızgındım ama şimdi o da Hande'yi sevmiyor. Hande onun için ne yapacağını şaşırmış durumda. Ancak Meriç ona yüz bile vermiyor."

Kafamı salladım. Araları Hande yüzünden bozulmuştu ama şimdi o olay kapanmış görünüyordu. "Ama ikinizin arası yine de iyi değil," dedim ve sinsice sırıttım.

"Sakın bir şeyler planlama, Melis."

"Melek gibi kızım ya," diye mırıldandım.

"Melis!"

"Kapa çeneni de arabayı sür, dondum lan."

***

Koşturarak giderken tam da aradığım kişiye çarptım. "Yavaş!" diye homurdandı.

Dua etsin ki onu kafalamam lazımdı, yoksa ağzının payını verirdim. Şirince gülümseyerek, "Meriç?" dedim.

"N'oldu, lan? Niye öyle bakıyorsun?"

"Benimle havuza gelir misin?"

Kaşları yukarı kalktı. "Ne o, vücudumu mu merak ediyorsun?"

Sakin ol, Melis! Birazdan bitecek, Melis! Onu öldürmek istemiyorsun, Melis! "Gollum'un vücudunu görmeyi tercih ederim."

"O zaman, ne yapacağız havuzda?"

Kolundan tutup çekmeye başladım ama kolunu benden kolayca kurtardı. Gözlerimi devirdim ve, "Korkma, seni yemeyeceğim, gel işte," dedim.

"Beni yemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Of, Meriç! Evet, veriyorum. Şimdi yürü!"

Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştık ki, mesaj geldiğini bildiren sesi duyunca telefonumu elime alarak mesajı açtım.

'Gönderen: Çatlak Kuzen

Havuza geldim. Neredesin?'

Meriç'in peşinden giderken zaferle sırıttım ve hemen cevap yazdım.

'Gönderilen: Çatlak Kuzen

Geliyorum, az bekle :D'

Havuzun kapısının anahtarını Safiye Teyze'den *ödünç* almıştım. Meriç içeri girer girmez ben de hızla içeri girdim ve kapıyı kapatarak kilitledim. Meriç, Yağız'ı gördüğü anda durup bana döndü. O bir şey söylemeye fırsat bulamadan Yağız atıldı. "Ne yapıyorsun, Melis?"

"Oturun," dedim ve daha önce yan yana getirdiğim şezlongları gösterdim.

Meriç gözlerini devirdi. "Çocuk musun sen?" diye homurdanıp doğruca kapıya yöneldi. Kilitli olduğunu anladığında da yeniden bana döndü ve uyarı dolu bir sesle, "Melis!" dedi.

"Asıl sizin yaptığınız çocukluk. Oturun lütfen şuraya," diyerek şezlongları işaret ettim. Önce birbirlerine, sonra bana baktılar, ardından da yan yana oturdular. Buradaki hazırlıklarımı yaparken tam şezlongların karşısına yerleştirdiğim ve arkasını çevirdiğim yazı tahtasını onlara doğru çevirdim. İkisinin de yüzlerini buruşturduğunu görünce hızla açıkladım. "Tamam, çizimimin iyi olma-

dığını kabul ediyorum ama idare edin." Tahtaya Meriç'i, Yağız'ı ve Hande'yi çizmiştim.

Meriç gülümseyerek sordu. "Hande neden bu kadar çirkin?"

Kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. "Makyajsız hali. Her neyse, başlıyorum ve sözümü kesen olursa, hayatı boyunca hiç duymadığı beddualaları sıralamaya başlarım ve susturamazsınız, anlaştık mı?" diye sordum. Kafalarını salladıklarında matematik hocasından *ödünç* aldığım işaret çubuğunu elime alarak, tahtadaki Yağız ve Meriç'i gösterdim. "Siz çocukluk arkadaşısınız. Gerçi şimdi mal ergenler oldunuz ama-"

Meriç hemen atıldı. "Ben-"

Elimdeki çubuğu ona doğru salladım. "Beddua geliyor!" Dudaklarını birbirine bastırdı. "Devam ediyorum; sınıfa yeni bir kız geliyor. İsmi lazım değil, baş harfi H." İkisinin de güldüğünü görünce biraz rahatladım. "Bu H., Meriçlerin aile dostlarının kızı. Benim salak kuzenim bunu bilmiyor ve H.'ye âşık oluyor. Aşkı karşılıksız kalmıyor. H.'den çok daha önceden beridir hoşlanan Meriç hırs yapıyor ve evrim geçirip – nasıl becerdi bilmiyorum ama – şu anki haline geliyor. Evet, Meriç ya, eski fotoğraflarını gördüm, iğrençmişsin. Her neyse, konumuz bu değil," dedim ve tepkilerini görmek için onlara baktım, sinirli görünmüyorlardı. Rahat bir nefes alarak tekrar konuşmaya başladım. "Adı lazım olmayan kişi, Meriç'in yeni halini görünce 'Yareppisi ben ne ettim' nidalarıyla ona gidiyor. Bunu gören Yağız da H.'yi terk ediyor. Meriç, H.'ye yüz vermeyince, H. tekrar Yağız'a koşuyor. Ama Yağız da akıllandı, o da kızı istemiyor. Sonuç olarak ne istediğini bilmeyen başıboş bir H. yüzünden arkadaşlığınızın içine ediyorsunuz. Bence buna burada son verin ve ayağa kalkıp sarılın," dedim ve ne yapacaklarını görmek için onlara baktım.

Meriç gözlerini bana dikti. "İstersen bir de öpüşelim."

Omuzlarımı silktim. "Yağız da istiyorsa bir şey diyemem," dedim. Yağız ayağa kalktığında gideceğini sandım, ama Meriç'in önünde durdu. Meriç de ayağa kalktığında sıkıca sarıldılar ve birbirlerinin sırtlarına öldüresiye vurdular. "Bu da bir sevme şekli tabii," diye mırıldandım.

Yağız geri çekildikten sonra Meriç'e baktı. "Yine de Melis'ten uzak dur."

Meriç sırıttı. "Kızlarla arama giremezsin."

"Merak etme, kuzen," diyerek araya girdim. "Hâlâ Smackdown izliyorum."

Yağız gülerken, Meriç bana baktı. "Dünkü tekmeyi unutmadım."

Şirince sırıttım ve kapının kilidini açtım.

***

Annem, 'hava çok soğuk, yazıktır, hem benim kızım onca eşyayı nasıl taşıyacak' demeden alışveriş listesini elime tutuşturduğu için, alışveriş merkezindeki büyük marketlerin birinde dolaşıyordum. Gerçi, işim bitince babamı arayacaktım ama olsun, söylenmek hoşuma gidiyordu. Cebimdeki listeyi çıkardım ve ilk maddenin, yani *sıvı yağların* yerini aramaya koyuldum. Dergilerin önünden geçerken nefsime yenilip durdum ve dergilere baktım. Harçlığımdan kalan beş liramı cebimde bulunca ellerimi sevinçle birbirine vurdum, sonra da Dylan'cığımın fotoğraflarının olduğu dergiyi raftan alarak market arabasına attım.

Sıvı yağ tamamdı, sırada *ev terliği* vardı. Olurdu tabii, çünkü bana attığı için terliklerin teki sürekli kayboluyordu. Kadın koskoca ayakkabılığı rengine ve özelliklerine göre terlik koleksiyonuna çevirmişti. Almasam mı, diye düşündüm. En son 'unutmazsam' alırdım. Ben de kendi canımı seviyordum sonuçta. Listenin devamına baktım; *portakal, elma, mandalina.* Meyve sebze reyonunu aramaya başladım. Kulağıma Meriç'in sesi dolunca şaşkınlıkla durdum.

"Anne, bu işi yapacak birçok kişi var. Biliyorsun değil mi?"

Sesin geldiği tarafa ilerledim. Meriç ve anne demesine rağmen oldukça genç bir kadın karşımda duruyordu. Annesi gülümseyerek ona döndü. "Oğluşumla yapmak daha eğlenceli ama."

Kıkırdayınca Meriç beni fark etti. Gözlerini devirip sessizce küfrederken ona doğru ilerledim. Onu tanımıyormuş gibi yaparak portakallara bakmaya başladım. Annesi elindeki salatalık poşetini arabaya bırakıp karşı reyona geçtiğinde bana döndü. "Ne işin var burada?"

"Burası halka açık bir yer."

"Birine bundan bahsedersen fena olur.

"Söylemem kimseye merak etme, annesinin oğluşu," dedim sırıtarak. Anlamlı sırıtışımdan ne demek istediğimi anlamıştı.

Yüzünü sıvazlayarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Nasıl da tanıyor beni, kerata. "Müzik ödevini sen yapacaksın."

"Tamam. Hazırlatırım birine."

"Orası beni ilgilendirmez. Adam gibi bir şey olsun yeter," dedim. Yav he, he der gibi kafasını salladığında, "Bir de-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Şansını fazla zorlama, Melis!"

"Of, iyi be," dedim ve sustum. Gözlerim kıyafetlerine kaydı; grimsi deri bir ceket ve hardal rengi bir pantolon giymişti, boynunda da kahverengi boyunluk vardı. 'Tarzsın' diyerek başparmağımı gösterirdim ama karşımdaki Meriç'ti. Ona baktığımı fark edince o da beni süzdü. Süzmeseydi iyiydi, çünkü *cici kız* modundaydım yine. Dar, siyah pantolonumu ve önünde geyik deseni olan kırmızı kazağımı giymiştim.

Gözlerini devirdi. "Çocuk!"

"Zevksiz! Seni annen mi giydiriyor, oğluşu?"

"Hayır, kendi zevkim. Ayrıca annem modacı, mal." Ağzının payını vermek için ağzımı açmıştım ki annesi yanımıza gelince sustum. Meriç, "Anne, bu Rüya. Sınıf arkadaşım," diye devam etti.

Annesiyle tokalaşırken gülümsedim ve, "Melis demenizi tercih ederim," dedim.

"Çok şirin bir arkadaşın varmış, Meriç."

"Ya çok şirindir, anne."

Annesi onun imasını anlamadan bana döndü. "Sonra görüşürüz, tatlım," dedi ve diğer reyona doğru yürümeye başladı. Meriç yanımdan geçerken bana doğru hafifçe eğildi. "Aramızda kalacak, Pembe Panter."

"Anlaştık ama ödevi unutma, Daffy Duck."

10. Bölüm

Ceyda'yı odama sokup kapıyı kapattım. "Anlat hemen! Ne oluyor lan? Sinema falan?"

Dudağını ısırıp etrafa baktı. "Hiç, takılıyoruz öyle."

Yağız'la ikisi sinemaya gitmişlerdi. Ne olup bittiğini öğrenmem lazımdı. Çocuk muydum ben, yer miydim bu *hiçi?* Tabii ki hayır. "Şimdi de bana şeker alacaksın herhâlde. Anlat çabuk, yemin ederim Yağız'ı çağırır ona sorarım."

Oflayıp somurtarak kendini sandalyenin üzerine attı. "Seviyorum Yağız'ı, oldu mu?"

Ağzım Hulk sığacak kadar açılırken, gözlerim de Thor'u görmüşüm gibi büyüdü. "Ciddi misin? Ne zamandır? Niye bana söylemedin?"

"Söyleseydim de Yağız'a yetiştirseydin, değil mi?"

Elimi kalbimin üzerine koyup inledim. "Ah! Bu ihanete dayanamayacağım," diyerek kendimi yere bıraktım. Hareketsiz dururken Ceyda'nın gülüşü kulağıma doldu.

"Ölmediğini biliyorum."

Doğrularak oturdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Her neyse. Her şeyi duymadan ölmeyeceğim, merak etme."

Gülümsedi, bu o kadar içten bir gülümsemeydi ki gözleri ışıldadı. "Birlikte film izledik, sonra da yemek yedik. Yani anlatacak çok bir şey yok," dedi. Sonra da omuzlarını silkerek ekledi. "Onu beğendiğimi biliyorsun zaten."

Onaylayarak kafamı salladım, biliyordum. Yağız çoğu kızın dikkatini çekiyordu. "Ben de beğeniyorum iti. Sonuçta yakışıklı," dedim sırıtarak. "Gece bizde kalsana."

Sandalyeden fırlayarak kendini yatağın üzerine attı. "Olur ama yatak benim."

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Birlikte *yatak* mı?"

"*Yatak!*" dedi kıkırdayarak, sonra hafifçe doğruldu. "Meriç'in annesiyle tanıştın, ha?"

Markette olanları ona telefonda anlatmıştım. Omuzlarımı silktim. "Ne olmuş yani?" dedim ve ayağa kalktım. "Dergi almıştım. Dylan'ın fotoğraflarına bakalım."

"Posterlerden ben de istiyorum."

"Beğenmediklerimi veririm."

"Hain."

***

Tabaktaki son domatesi ağzıma atıp hunharca güldüm. Ceyda gözlerini devirdi. "Aç pislik." Ablam da kafama vurdu. "Misafire öncelik ver hiç değilse."

"Misafir mi o be?" diye itiraz ettim. "Bu evde senden çok kalıyor."

"Doğru," dedi Ceyda gülerek.

Biz birbirimize sarılırken, ablam ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Arsızca sırıtarak arkasından seslendim. "Melih'le konuşuyor musun?"

Annemin kaşları hızla çatıldı. Bakışlarını sırayla üzerimizde gezdirdi. "Melih kim, kız?"

Ablam durdu ve yanıma geldi, şaşkınlığı görülmeye değerdi. Zafer edasıyla anneme döndüm. "Ablamınki."

Ablam koluma sertçe vurdu. "Bir yerlerinden uydurma!"

"Yalan mı?"

"İstersen Melih'in nerede ortaya çıktığını hatırlayalım," dedi kulağıma fısıldayarak.

Of ya! Ağız tadıyla sinir de edemiyordum. "İyi be!"

Bu sefer zaferle sırıtma sırası ondaydı. Odasına doğru yürümeye başladı ama son anda durdu ve benim odama döndü. "Dylan O'brien posterini alıyorum," diye bağırdı.

Peşinden *uçarak* odama koşturdum. "Bırak lan posterimi!" Geç kalmıştım, çoktan elindeydi. "Bırak onu!" diye cırladım.

"Bağırma bana! Anlatırım vallahi."

"Bir an önce defol git okuluna," dedim ve gözlerimi kısıp onu süzdükten sonra odadan çıktım. "Ceyda, gidiyoruz!"

Ceyda hızlı adımlarla yanıma geldi. "Dur lan, dişlerimi fırçalayacağım."

Hazırlandıktan sonra evden çıktık, Ceyda da benimle birlikte merdivenlerden inmeye başladı. "O posteri çok sevmiştim ya," diye sızlandım.

Yanağımı sıktı. "Sende daha çok poster var."

"Yeni haliydi ama."

"Geçer be kanka."

İkimiz de gülerek binadan çıktık. Yağız totosunu arabaya yaslamış, telefonunu karıştırıyordu. Beresini Meriç gibi, saçının önünü dışarıda bırakacak şekilde takmıştı. Ben niye şimdi Meriç'i hatırlamıştım ki? Kendi kendime gözlerimi devirdim. Yağız bize dönüp gülümsedi. "Çalıştır arabayı da gidelim," diye homurdandım.

"Kuyruğuna kim bastı senin?"

"Ablam posterimi aldı, sonra anlatırım," dedim ve arka koltuğa oturdum. Ceyda'nın da hamle yaptığını görünce kapıyı hızla kapattım; mecburen ön koltuğa oturmak zorunda kaldı. Yağız koltuğuna oturduğunda kafamı iki koltuğun arasından uzattım ve, "İsterseniz ben ineyim," dedim.

Yağız kaşlarını çatarken, Ceyda bana vurmak için arkasına döndü. "Seni *indiririm*, Melis, beni sinir etme!"

"Bu in aşağı, Melis, biz baş başa kalmak istiyoruz demek mi?" İkisi de aynı anda oflayınca kıkırdadım. "Tamam, tamam. Utandırmayacağım sizi."

Ceyda kaşlarını çattı. "Yok artık!"

Sırıttım ve, "Ben sizinle gelmiyorum, siz gidin," diyerek arabadan indim. Yağız bana sinirlenmiş olmalıydı, çünkü tek kelime etmeden gaza bastı ve hızla uzaklaştı. Benim gibi kuzeni ve kankayı zor bulurlardı, sıcak ve rahat arabayı yalnız kalmaları için bu soğukta terk etmiştim. Kendi kendime kıkırdayarak durağa doğru ilerledim. Yanımda duran araba korna çalınca Yağız'ın geri döndüğünü düşünerek kafamı çevirdim ama gelen Meriç'ti.

"Atla!"

Yüzümü buruşturdum. "Atla nedir ya?"

"O zaman zıpla."

Kapıyı açarak ön koltuğa oturdum. "Hava sıcak olsa itiraz ederdim ama üşüdüm," dedim. Sırıtarak gaza bastığında, "Ee, annesinin oğluşu, nasılsın?" diye ekledim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Dün aramızda kalacak dedik ya."

Arkama dönüp baktım ve ellerimi iki yana açarak arabanın içini gösterdim. "Aramızda zaten."

"Diline düştüm, değil mi?"

"Fena."

"Kazağım nerede?"

Konuyu değiştirmeye çalışmasını umursamadım. "Dolabımda. Çöpe atacaktım ama pahalı diye kıyamadım."

"Yoksa geceleri sarılıp kokumu içine çekerek mi uyuyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Çok mu romantik film izliyorsun?"

Yan aynaya baktı ve sola döndü. "Kazağımı getir."

"Bizim oralarda bir laf vardır; de siktir lo."

"Mahmut Tuncer'le bir akrabalığınız mı var?"

Sırıttım. Hızını artırdığını fark edince, "Yollar karlı, yavaş git," diye uyardım.

Omuzlarını silkti. "Kış lastiklerimiz var, Allah'a şükür."

"Anladık zenginsin."

Bu sefer o sırıttı. "Neden Yağız'la gitmedin? Yoksa beni mi bekliyordun?"

"Sen sabah sabah ego yapıcı şeyler mi içiyorsun, yoksa cidden narsist falan mısın?"

Elini uzatıp yanağımı sıktı. "Aman da aman, kızar mıymış?"

Eline vurdum ama yanağımı bırakmadı. "Kopardın be! Gücünü mü deniyorsun?"

"Denememi ister miydin?"

Omzuna vururken, "Ben sende deneyeceğim şimdi," dedim.

Yanağımdaki elini çekti ve elimi tutmaya çalıştı. "Bak, kaza yaparsam sorumlusu sensin."

"Geber!"

"Senin sağ çıkacağın ne malum?"

Haklıydı. Ona vurmaktan vazgeçerek önüme döndüm. "Sus, biraz sus!"

Zaferle sırıtarak okulun otoparkına girdi. Ben arabadan inerken, Hande de kendi arabasından iniyordu. Meriç'e baktım, "Yine saldırmasın?" dedim gülerek.

"O senin problemin, ben karışmam," dediği sırada kafasına kar topu gelince kahkahayı bastım. Kaşlarını çatarak arkasına döndü; Yağız sırıtıyordu. Meriç, Yağız'ın üstüne yürürken kaşlarımı çattım. Yine kavga mı edeceklerdi? Meriç yerden bir avuç kar aldı ve Yağız'a fırlattı. Yağız kaçarken arkasından koşmaya başladı. Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve sınıfa çıktım.

***

Meriç yine her zamanki gibi uyuyordu. Yerimden yavaşça kalktım ve pencerenin önünden bir parça kar alarak ellerimin arasında yuvarladım. Meriç'in yanına döndüğümde yakasını düzeltim, ensesi ortaya çıkmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı kafasını kaldırmadan.

"Yakanı düzeltiyorum," dedim ve elimdeki karı sırtından içeri yolladım. Kafasını hızla kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Siktir!" dedi ve ayağa kalkarak, pantolonunun içine soktuğu gömle-

ğini çekiştirmeye başladı. Kar topu yere düşerken bakışlarını bana çevirdi. "Sen bittin, Melis!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Şakaydı ya," dedim ve sınıftan çıkarak koşmaya başladım.

"Koşma, nasıl olsa yakalayacağım," diye bağırdı arkamdan koşarken.

"Maç doksan dakika!" Yönümü kızlar tuvaletine çevirdim ve kapıyı kapatarak arkasına yaslandım.

"Oraya giremez miyim sanıyorsun?"

Bütün ağırlığımı kapıya verdim. *Eceline susadın değil mi, Melis? Ne salağım ben, Allah'ım ya!* "Gitsene be! Sapık mısın? Hem içeri girip ne yapacaksın?"

"Yaparım bir şeyler, maç doksan dakika."

Kaçacak bir yerim yoktu. Ne olacaksa yüzleşmeye karar vererek kapıyı açtım. Kolumdan tutarak beni kendine çekti ve aynı anda poposuyla bakışırken buldum kendimi. "Ya Meriç, mal mısın? İndir beni!"

"Bekle sen!"

Oflayıp sırtını yumrukladım. "Üzerimde etek var, Meriç. Oram buram açılacak!"

"Benim için güzel bir manzara. Benden başka bakan olursa da döverim."

Kızararak poposunu yumruklamaya başladım. "Sapık! Namussuz! Piç kurusu! İndir beni!" Tabii ki indirmedi ve çıkışa doğru ilerledi. Dışarı çıktığımızda titredim. "Dondum ya!" Omzunda ben olmama rağmen omuzlarını silkti hayvan.

"Asıl birazdan donacaksın."

Gözlerim korkuyla büyüdü. "Bırak beni ya! Zatürre olayım mı istiyorsun, vicdansız!" Kıkırdayarak beni yere bıraktı. Dengemi sağlamak için koluna tutunduğumda o da belimden tuttu. "Yaklaşma!" diye tısladım ama yerimde kalakalmıştım. Kahverengi gözleri beni hipnotize ediyor gibiydi. Sıcak nefesi üşüyen burnuma çarpıyordu. Belimdeki elinden yayınlan sıcaklığı tenimin üzerindeymiş gibi hissedebiliyordum. Ona bu kadar yakın olmak sanırım dengemi bozuyordu. Kendimi toparlayarak geriye doğru bir adım

attım, dizimin arkasına soğuk bir metal temas etti. Kafamı çevirdim, arabasının tam yanındaydık. Kaçmamı engellemek için bilerek yaptığı belliydi. Ellerimi göğsüne dayayarak onu geri ittim. "Yaklaşma, Meriç!"

"Geri çekilme o hâlde."

"Sapık mısın ya?"

"Hayır," dedi ve diğer kolunu da belime dolayarak beni kendine çekti. Suratındaki sırıtışı hiç bozmadan yüzünü yaklaştırdı ve burnunu burnuma sürttü. Bu sefer onu bütün gücümle ittim ama o da beni aynı anda bırakınca dengem bozuldu ve karların ortasına oturdum. Tabii aynı anda çığlık atarak ayağa fırladım; gerçekten de totom donmuştu. Sinirle suratına baktım ve tokatı patlattım. "Hayvan!"

Kaşlarını çattı. "Tokat işi hoşuma gitmiyor."

"Niye?" dedim tokat attığım elimi işaret ederek. "Bence yanağınla çok yakışıyorlar."

"Yanağımla dudağın da çok yakışır bence."

Bir tokat daha atacakken bileğimden yakaladı ve kolumu aşağı indirerek beni çevirdi. Sırtım bir anda göğsüne yaslanmıştı, boşta kalan kolunu belime doladı. Sıcak nefesi kulağıma ve boynuma çarpıyordu. "Kes şunu!" diyerek debelendim. Küçük bir kahkaha attı; kulağıma dolan bu sesi asla unutmayacaktım.

"Neyi?"

"Kulağımın dibinde solumayı!"

Daha da sıkı sarıldı. "Tahrik mi oluyorsun?"

"Ne tahrik olacağım be! Huylanıyorum!" Kahkahasını tekrar ettiğinde kaşlarımı çattım. *Sen gülme, zalımın oğlu!* Neyse ki kulağıma dolan ses dikkatimi dağıttı.

"Kuzenimi mi götürüyorsun, lan?"

Sesin geldiği yere döndüm. "Yardım etsene, hayırsız!"

Yağız sırıtırken Meriç de ona bakıyordu. Bir anlık boşluğundan yararlanarak ayağına bastım ve kendimi geri ittim. O dengesini kaybedip arkasındaki arabaya çarparken, ben özgür kalmıştım. Dirseğimi karnına geçirdim. "Bak, ne güzel tahrik oluyorum!"

Kendini toparlayarak üzerindeki karları silkeledi. "Nasıl bir kızsın sen, anasını satayım?"

Omuzlarımı silktim. "İşine gelirse!"

"İşime gelmesini istiyorsun yani?" dedi sırıtarak. Saçlarına doğru hamle yaptığımda da geri çekilerek Yağız'a döndü. "Kuzenini al başımdan, Yağız."

Yağız sırıtırken ona da vurdum. "Beni burada götürseler haberin olmayacak, mal!"

Onlar kahkaha atmaya başladıklarında aralarından geçerek okula ilerledim. Kalorifer peteğinin yanında oturan Mete, ben sınıfa girdiğimde ayağa kalkarak bana yer verdi. Neler olduğunu pencereden izlediği yüzündeki ifadeden belliydi. Gülümseyerek ona teşekkür ettim ve totomu peteğe yasladım. Yağız ve Meriç sınıfa girdiklerinde hâlâ gülüyorlardı. Onlara ölümcül bakışlarımla bakmaya başladım.

Meriç, "Kucağıma otururşan seni ısıtabilirim," dedi sırıtarak.

"Nuri Alço diye kaydedeceğim seni!"

"Gazoz alayım mı?"

Ofladım ve Yağız'a baktım. "Yağız bir şey söylesene!"

Yağız omuzlarını silkti. "Laf sokma konusunda benden daha iyisin."

Öyleydi. Ta ki Meriç malı gelene kadar. Benim kadar onun da ağzı iyi laf yapıyordu. Öfkeli bakışlarımı Meriç'e çevirdim. "Nah getiririm kazağını!"

"Tamam getirme, güzelim. Anlaşılan beni özleyince ona sarılıyorsun."

Ne kadar da komik bir erkekti bu böyle. "Seni özlesem – ki öyle bir şey olsa kıyamet alametlerine girer – gider bir domuza sarılırım."

Mert ve Mehmet 'ooooo' derken Meriç güldü. "Kendine sarılsan da olur o zaman."

"Bana domuz mu dedin sen?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. "Anlamakta zorlanıyor musun?"

"Domuzca konuştuğun için olabilir mi?"

"Nasıl anlıyorsun o zaman?"

Sinirle tepinmekten fazlasını yapamadım.

***

Yağız ve Ceyda'yla birlikte kantinde oturuyorduk. Onların sohbetini bölmemem için de rüşvetim verilmişti, önümde dağ gibi yığılı şekilde abur cubur vardı. İşe yaramıştı da, çıtım çıkmıyordu. Beni nasıl susturacağını Yağız çok iyi biliyordu.

Kantine giren Meriç ve Mert yanımıza gelip oturdular. Meriç elini jelibon paketine daldırınca Mert'e de uzattım. Kantindeki diğer kızların Meriç'i kestiği gözümden kaçmıyordu. Çok geçmeden de iki tanesi masamıza geldi. "Merhaba, Meriç," dedi bir tanesi utana sıkıla. "Telefon numaranı verebilir misin?" dedi ve sonra da telefonunu Meriç'e uzattı. *Yok artık yüzsüz!* Kaşlarım çatıldı, çünkü Meriç uzatılan telefonu almıştı. Numarayı kaydettikten sonra da geri uzattı. Kızlar gülümseyerek yanımızdan uzaklaştılar.

"Numaranı kızlar tuvaletine yazsan daha kolay olur, böylece bütün kızlar öğrenir," diye mırıldandım.

"Her kıza telefon numaramı verdiğimi nereden çıkardın?"

Ona 'ciddi misin sen?' bakışlarımı attım. "Az önce ne yaptın, zeki çocuk?"

Sırıtıp sandalyesine yayıldı. "Benim numaram değildi. Mehmet'in numarasını yazdım." Sırıttığımı görünce devam etti. "Ne o, hoşuna mı gitti?"

"Ne hoşuma gidecek be? Bana ne senin numaranı kime verdiğinden?"

"Konuyu sen açtın."

"Sussana azıcık," dedim. Hoşuma gitmiş olmasıyla alakası yoktu. Mehmet'in numarasını yazması komikti sadece. Hem benim telefonuma numarasını kendisi kaydetmişti. Çok cool'dum yine. Kendi kendime sırıtırken Hande'nin bizi izlediğini gördüm. "Bu kız sürekli bizi izliyor. Manyak mıdır nedir?"

"Meriç Keskin'e âşık olmak kolay değil."

"Ya da Meriç Keskin'in ününe âşık olmak," dedim. Bunun hoşuna gitmediğini biliyordum.

O cevap veremeden Hande yanımıza geldi ve kimseden izin almadan Meriç'in yanına oturdu. "Zenginlerin içinde oturmak senin için de bir ayrıcalık sanırım," dedi bana bakarak.

Beni maddiyatla vurabileceğini sanıyorsa boka bastı demekti. "Ben paramla değil, zekâmla buradayım," dedim sırıtarak.

Hande iğrenç bir şekilde güldü. "Siz burslular ne de gururlusunuz."

"Sende olmaması ne de acı."

Hande cevap vermedi. En son gördüğüm şey, elinde tuttuğu bardağın içindeki dumanı tutan kahvenin havalandığıydı; gözlerimi kapattım.

Meriç beni öyle hızlı bir şekilde kendine çekmişti ki, kafam adeta göğsüne yapışmıştı. Aynı anda Yağız'ın sesi kantinde çınladı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Meriç beni bıraktı ve Hande'yi kolundan tutup kantinin dışına doğru çekiştirdi. Yağız koluma dokundu. "İyi misin? Yandın mı?"

Gözlerimi, peşinden Hande'yi sürükleyen Meriç'ten çekip Yağız'a çevirdim ve omuzlarımı silktim. "Gelmedi bir yerime, bir şeyim yok."

Ceyda kaşları çatık bir şekilde koluma girdi. "Kaldıramadı tabii o kadar lafı. İkiz kapak ettin, kanka." İkimiz de kahkaha atarken yumruklarımızı tokuşturduk.

11. Bölüm

Kendimi oğluyla gelinini yalnız bırakmayan kaynanalar gibi hissediyordum. Bu yüzden de Yağız'dan, Ceyda'dan önce beni bırakmasını istemiştim. Telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya başladım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Beni, o kaynar mı kaynar kahveden kurtardığın için sağ ol. Yarın sana kahve ısmarlarım ;D'

Çok geçmeden yanıt geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Kantindeki kahveyi içmem ben :D Adam gibi bir yere götür beni ;)'

Gözlerimi devirdim.

'Gönderilen: Daffy Duck

İyi be -,- O malum kahveciye gideriz :P'

Kafamı telefonumdan kaldırdığımda bana bakan Yağız'la karşılaştım. "Ne?"

"İnmeyecek misin?"

Kafamı dışarı çevirdim, bizim sokaktaydık. "Ha. İneyim ben o zaman," dedim ve kafamı koltukların arasından uzatarak Ceyda'yı öptüm, Yağız'ın da yanağını sıktım. "Yarın beni almaya gelme, işim var."

Yağız sırıttı ve imayla bana baktı. "Hayırdır? Ne işi?"

"Sana ne!" dedim arabadan inerken. Sonra da kafamı camdan içeri uzattım. "Görüşürüz, gencolar. Çok öpüşmeyin," diye ekledim ve koşar adımlarla binaya kaçtım. Merdivenlerden çıkarken mesajıma cevap geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Ne zaman götüreceksin? ;D'

Yarın ilk iki ders boş sayılırdı. Sabah gider Meriç'e kahvaltı ısmarlatır, sonra da ona kahve ısmarlardım. Yine ben ve zekiliklerim. Cevap yazdım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Sabah gel, beni al ;D'

Kapıyı çaldım ve karşımda teyzemi görünce sırıttım. "Ooo, kimleri görüyorum, en sevdiğim teyzem gelmiş."

Teyzem yanaklarımı sıktı. "Tek teyzen benim zaten."

"O yüzden yerin ayrı işte, teyziş."

Kafasını merdivenlere uzattı. "Yağız nerede?"

"Burada olduğunu bilmiyor sanırım," dedim içeri girerken.

Kafasını salladı. "Ararım ben onu şimdi."

İçeri girer girmez Yağız'ın dört yaşındaki kardeşi Ayaz'ı kucakladım. O da en az ağabeyi kadar yakışıklıydı. "N'aber yakışıklı?" dedim yanaklarını öperken. Gülerek boynuma sarıldı. Genler isimli isyanıma başlayacaktım ama aklıma yemek gelince vazgeçtim. Neticede yemek önemliydi.

***

Yağız odama paldır küldür girince kaşlarımı çattım. "Yağız! Kaç kere söyledim sana, önce kapıyı çalsana!"

Omuzlarını silkerek yatağa uzandı ve komodinin üzerinde du-

ran Marvel koleksiyonuma baktı. Geçen sene doğum günümde o almıştı. "Vay be, baş ucuna koymuşsun."

"Tabii, oğlum. Marvel o, boru mu?"

"Bir an 'çünkü sen aldın' diyeceksin sandım."

"O da var tabii."

Kollarını başının altında birleştirdi. "Yalaka!"

Sinir olsun diye sinsice sırıttım ve, "Öpüştünüz mü Ceyda'yla?" diye sordum. Yanakları hafiften kızarır gibi oldu. "Hadi hadi, utanma," diye üsteledim.

Başının altındaki yastığı alarak bana fırlattı. "Melis!"

Kıkırdadım, insanları sinir etmek çok eğlenceliydi. Ni, ha, ha, ha! "Ceyda'nın evi buradan görünüyor. İstersen dikizleyebilirsin." Oflayıp yüzüstü döndü. Gözlerim duvardaki posterlere ilişince, "Aldın mı dergiyi?" diye sordum.

"Arabada kaldı."

Kaşlarım çatıldı, onun içinde Dylan'cığımın posteri vardı. Üşüyebilirdi. "Git, getir hemen."

Yatağa iyice yayılırken, "Oldu," dedi.

"Vicdansız."

Kafasını çevirerek duvarlara baktı. "Poster asacak yerin yok gibi."

Haklıydı, duvarların rengini bile unutmuştum. "Annem duymasın," dedim sırıtarak.

"Annen odaya girmiyor mu?"

"Giriyor ama biri posterlerden bahsetmedikçe söylenmiyor."

"Göz zevkine sıçayım. Bunların neresini beğeniyorsun?"

"Seni de beğeniyorum, haklısın."

"Bana yavşadığını biliyordum."

Yatağa atlayıp üstüne çıktım. "Bak bakalım kim yavşıyor!"

Yağız kollarımdan tutarak sırtımı yatağa bastırdığında aklıma Meriç gelince kafamı iki yana salladım, onu düşünmenin sırası değildi. Yağız sırıttı. "Yine yendim!"

"Köpekler bile dişilerin kazanmasına izin veriyor. Ayrıca in üstümden, lan. Millet yanlış anlayacak."

Toparlanarak yatağın kenarına oturdu. "Herkes sana bakmayacağımı biliyor," dedi sırıtarak.

"Sürtüyor."

"Ne sürtüyor?"

"Götün diyorum. Tavana sürtüyor."

"Senin şu lafların," diye homurdandı gülerek.

"Gerçekler bunlar, koçum."

Bu sırada telefonu titreyince cebinden çıkardı. Ben de kafamı merakla uzatarak omzunun üzerinden baktım; twitter bildirimiydi. Takipçi sayısına baktım; 560.861. "Yuh lan, bir mahalle kadar takipçin var mübarek."

"Sana bir şey göstereyim mi?" diyerek sırıttı. Rihanna'nın sayfasını açtı ve telefonu gözüme sokarcasına tuttu.

'Seni takip ediyor' yazısını görünce gözlerimi pörtlettim. "Seni şanslı pezevenk!"

"Tabii kızım. Az uğraşmadım bunun için," dedi.

"Beni takip eden tek ünlü sensin, lan."

"O da bir şey."

"Aynen, ama hâlâ sürtüyor, haberin olsun."

Sırıtarak kafasını salladı. "Ceyda'nın twitter'ı var mı?"

Telefonu elinden alıp Ceyda'nın hesabını açtım ve geri uzattım. Bir süre inceledikten sonra, "Bu ne lan, hepsi erkek bunların," diye homurdandı.

Ceyda'nın takipçilerine bakarken sırıttım. "Ay, tatlı şey seni. Kıskandın mı?"

Cevap vermeden twit yazmaya başladı. ***'Güzel kız görünce anında yavşayan erkekler; sizin...'*** Sonra da sırıtarak, gelen mesajı açtı. Meriç'in adını görünce dikkat kesildim.

'Meriç Keskin: Sen yavşamıyorsun sanki!'

"İlk defa haklı," dedim sırıtarak. Yağız cevap yazmaya başladı.

'Yavşamıyorum tabii, lan ;D'

Kendimi yatağa atarken kıkırdadım. "Tabii, tabii; biz de

Thor'la evleneceğiz. Düğünümüzü de Asgart'ta yapacağız."

"Senin yüzünden Marvel'dan soğudum."

Yağız'ı itip yorganın altına girdim. "Giderken ışığı kapat," diyerek gözlerimi kapattım. *Gel sarılalım uykucuğum.*

***

Eteğimi ve gömleğimi giydikten sonra dolabımı açtım. Meriç'in kazağına gözüm ilişince sırıtarak omuzlarımı silktim ve uzanıp kazağı elime aldım; hâlâ Meriç gibi kokuyordu. Kazağı giydim, uzun olduğu için alt tarafını biraz katladım. Siyah beremi takarak, ördüğüm saçlarımı içine tıkıştırdım. Saçlarım omuzlarımın üç parmak kadar altındaydı ve ördüğüm zaman daha da kısa oluyordu. M.K. amblemi olan siyah beyaz kolej montumu da askıdan alarak odamdan çıktım.

Mutfağa girdiğimde annem bana baktı. "Kahvaltı etmiyor musun?"

Anneme hayatta yalan söyleyemediğimden, yalan işlerini Yağız ya da Ceyda hallediyordu. Şu an ikisi de olmadığından doğruyu söylemekten başka şansım yoktu. "Bir arkadaşa kahve sözüm var," dedim.

Kaşını bir dedektif edasıyla yukarı kaldırdı. "Erkek mi?"

İşte can alıcı soru gelmişti. Normal şartlar altında benim yerimde kim olsa 'hayır' der ve giderdi. Ama ben daha fazla günah istemiyordum. "Evet," dedim tek gözümü kapatarak ve terliğini çıkardığında ellerimi önüme siper edip savunmaya geçtim. Gördüğünüz gibi, beni yalana annem teşvik ediyordu. Aklımdan geçen ilk şeyi hızla söyleyerek, "Ama gey!" dedim. Bu kez de çarpılmazsam kefeni yırtmıştım. *Allah'ım, sen az önceki lafımı kale alma, lütfen. Affet Allah'ım. Çok tövbe. Âmin.*

Annem elinde terlik, terminatör edasıyla önümde dikildi. "Emin misin?"

Meriç'in yumuşak halleri gözümde canlanınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Erkeklerden hoşlandığını biliyorum, daha fazlasını değil," dedim. Annem emin olamamış gibiydi. Düşünmesine fırsat vermek istemediğim için yanağından hızla öptüm ve, "Görüşürüz, anniş," diyerek kapıya yöneldim.

"O kazak kimin? Senin böyle bir kazağın yoktu."

Bunu hesaba katmamıştım işte! Anneme kazağın kime ait olduğunu söylesem beni yoyo yapar, balkondan sarkıtarak oynardı. "Kazaklarımın çetelesini mi tutuyorsun, anniş?" dedim ilk sorusunu es geçerek. Böylesi daha sağlıklıydı.

Annem gözlerini devirdi. "Çamaşırları kim yıkıyor, Melis?"

Dudağımı büzüp omuzlarımı silktim. "Çamaşır makinesi."

Terlik havada uçarken dışarı fırladım ve kapıyı kapattım. Bu evde ağız tadıyla şaka da yapılmıyordu. Ayrıca cool bir edayla evden de çıkamıyordum. Üstelik evrim de geçiremiyordum. *Fuck to* adalet!

Arkamdan gelebilecek terlik darbelerine hedef olmamak için duvar kenarına yanaşıp merdivenleri inerken Meriç'e mesaj attım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Geldin mi? İniyorum.'

Üçüncü kata geldiğimde Halime Ninelerin kapısı açıldı ve benimle yaşıt olan torunu dışarı çıktı. Beni görünce asansörü bırakıp peşime takıldı. "Selam yok mu?"

Yüzsüzlükte Hande'ye rakipti mübarek. "Git başımdan, Hakan. Hiç çekilmiyorsun."

"Yemek teklifim hâlâ geçerli."

Kaşlarımı çatıp bıkkınca nefes verdim. "Benim de tokat cevabım hâlâ geçerli," dedim ve binadan çıktım. Birkaç adım atmıştım ki kolumdan yakaladı. Aynı anda da Meriç'in arabası sokağa giriş yaptı. *Klişelerden nefret ettiğimi söylemiş miydim?*

"Niye inat ediyorsun, Melis! Alt tarafı bir yemek!"

Sanki olabilirmiş gibi kaşlarımı daha çok çattım. Onunla yemeğe çıkmaya mecburmuşum gibi konuşuyordu. "Çünkü senden hoşlanmıyorum!" dedim kolumu çekiştirerek. O sırada kurtarıcım Meriç aramıza girdi. Hakan'ı iterek, "Uzatma istersen!" dedi.

Hakan kaşlarını çattı. "Sen kimsin, lan?"

Meriç ona doğru adım attığında kolundan tuttum. "Meriç, boş ver gidelim. Annem görmesin."

Meriç bana bakmadan kafasını salladı. "Seni Melis'in etrafın-

da bir daha görmeyeyim!" diye homurdandı ve kolumdan tutarak arabaya doğru sürükledi.

Arabanın kapısını açtığında şaşırdım ama çıtımı çıkarmadan arabaya bindim. Meriç kendi yerine geçerken emniyet kemerimi taktım. Beni kıskandığı falan yoktu, sadece yardım ediyordu. Tıpkı daha önce beni o sarhoş adamdan kurtardığı gibi. Ya da alışveriş merkezinde bana bakan çocuğu uyardığı gibi. O yüzden şimdi, 'Ay, yerim, beni kıskanıyor' diye mal mal düşüncelere kapılmayacaktım.

Meriç bana baktı. "Kazağımı giymişsin."

"Yeni sahibine *merhaba* demen için giydim," dedim sırıtarak.

"Kazağımı alacağım, Melis."

"Nah alırsın."

"Görürüz. Her neyse. Aç mısın? Sabahın köründe çağırdın beni."

Kafamı salladım. "Evet, ama sen ödeyeceksin. Ben sadece kahvelerden sorumluyum."

"Beleşçi!"

"Her zaman!" dedim ve koltuğumu geriye alarak iyice yayıldım. Araba sıcaktı, mayışmıştım ve keyfim yerindeydi. Ta ki Meriç konuşana kadar.

"O çocuk kimdi?"

"Halime Nine'nin yavşak torunu."

"Halime Nine kim?"

Kıkırdadım. Haklıydı, bizim komşularımızı nereden tanıyacaktı. "Üçüncü katta oturan bunak komşumuz," diye açıkladım. Geçen gün beni kızı sanıp eve aldı. Evdeki bütün şekerleri yedim. İşin tuhaf tarafı, Halime Nine'nin kızının olmayışı." Meriç gülmeye başlayınca devam ettim. "Geçen ay da beni tesisatçı sanmıştı."

Meriç sırıtarak bana baktı. "Neden böyle olduğun şimdi anlaşıldı."

Gözlerimi kısarak onu taklit ettim. "Nodon boylo oldoğon şomdo onloşoldo!"

Eliyle yüzümü kapattı. "Çarpıldın galiba."

Gülerek elini ittim. Sabah söylediğimden sonra çarpılmadıysam, bir daha çarpılmazdım. "Anneme gey olduğunu söyledim."

Sıkıntıyla ofladı. "Bir gün gerçekten çarpılacaksın, ciddiyim," dedi arabayı park ederken.

Arabadan istemeye istemeye indim, çünkü çok rahattım. İçeri girdiğimizde sandalyesine yayıldı ve, "Eee? Kahve?" dedi.

Ben de sandalyeme yayıldım. "Eee? Kahvaltı?"

Gözlerini devirerek ayağa kalktı. Zengin tanıdığının olmasından daha iyi bir şey varsa, o da cimri olmayan bir zengin tanıdığının olmasıydı. Gördüğüm kadarıyla Meriç de cimri değildi. Bakışlarımı ona çevirdim. Okul forması acayip yakışıyordu köpeğe. Siparişlerini uzatan kız hayran hayran Meriç'e bakarken kaşlarımı çattım. Hayır, kızın ona bakması sorun değildi, sorun Meriç'in piç piç sırıtmasıydı.

Elinde tepsiyle bana doğru yürürken bir an onu istemeye gittiğimizi hayal ettim. Bana kahve getiriyor falan. Kendi kendime güldüm.

"Ne o, deliriyor musun?"

"Kendi kendine ağlayınca deli olunmuyor da, gülünce mi problem oluyor?"

Gözlerini devirerek sandalyesine oturdu ve tepsiyi masanın üzerine bıraktı. "Bana edebiyat yapma."

Zeytinli açma ve peynirli simit almıştı. İçecek olarak da kahve değil çay almıştı. Açmalardan birini alıp ısırdım ve çayımdan bir yudum aldım. "Çayın parasını da mı ödedin?" Simidini çiğnerken kafasını salladı. Kaşlarımı çattım. "Mal mısın, Meriç? Ben sana ısmarlayacaktım."

"Kıza hesap ödettiren kılıbık tiplere mi benziyorum?"

Elimi kalbime koyarak öne doğru eğildim. "Helal olsun."

Yüzünü buruşturdu. "İğrençleşme!"

"Tamam, iğrençti," dedim kıkırdayarak. Bana baktı sırıtarak. Bu sırıtmadan anladığım kadarıyla beni sinir edecek bir şey söyleyecekti. Bir aydan uzun süredir onu tanıyordum sonuçta.

"Benimle buluştun sayılır."

"Ne buluşması be. Böyle buluşma mı olur!"

"Neden olmasın? İlla lüks bir yere mi götürmem gerekiyordu seni?"

"Hayır, senin adam olman gerekiyordu," dedim ve elimdeki açmayı tepsiye bıraktım. Sanki lüks ve gösteriş peşindeymişim gibi konuşmuştu. Böyle buluşma olmazdı, çünkü onu dün yaptığı şeye karşılık teşekkür etmek için davet etmiştim. Oysa buluşma farklı bir olaydı. Beni yanlış anlamasına üzülmüştüm. Yüzümdeki ifadeyi görünce sırıtması kayboldu ve gözlerime baktı.

"Ne oldu şimdi?"

"Ben paraya düşkün biri değilim, Meriç. Böyle buluşma mı olur derken onu kastetmemiştim."

"Öyle biri olmadığını biliyorum, Melis. Sadece şaka yapıyordum."

"Bir daha böyle şakalar yapma o zaman."

"Para ve ün peşinde olsaydın, Hande gibi olurdun."

Gülümseyerek karşılık verdim. Hande'ye laf sokması hoşuma gitmişti.

***

Enseme dokunan parmakların sahibini görmek için arkamı döndüm. "Bela mısın?"

"Senin belan," dedi Meriç sırıtarak.

"Yağız'ı gördün mü?"

"Kütüphanede Ceyda'yla öpüşüyordu."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ciddi misin?" dedim ve koşmaya başlayacakken duraksadım. "Sen kütüphanede ne arıyordun?"

"Sıkıştıracak kız arıyordum. Madem kütüphaneye gidiyorsun gelip seni sıkıştırayım mı?"

Ayağımdaki botları gösterdim. "Yeni aldım, üstünde denerim, Meriç!" dedim ve sınıftan koşarak çıktım. Kütüphaneye girdim ama burada kimse yoktu. Gözüm arşiv odasına takılınca sırıttım ve kapıyı açıp, "Bam!" diye bağırdım. Burada da kimse yoktu. Ayağımı sinirle yere vurdum. "Bensiz öpüşemezsiniz ya! Neredesiniz?" diye söylendim. Bu sırada arşiv odasının kapısı kapandı

ve kilit sesini duydum. Hızla arkama döndüm. "Hey! Ben buradayım!" diye bağırdım ama kimse cevap vermedi. "Meriç, eğer sensen fena olur bak!" Bir süre sessiz kalıp dışarıyı dinledim. Buraya geldiğimi sadece o biliyordu. Kapıyı yumruklamaya başladım. "Meriç!" Bir anda ışık kapandı ve dudaklarımdan çıkan çığlığı engelleyemedim. Gözyaşlarım akmaya başladığında sırtımı duvara yasladım. "Nefes alamıyorum, açın şu kapıyı... Meriç... Yağız... Korkuyorum!"

12. Bölüm

Biraz sakinleştikten sonra aklıma telefonum geldi. Meriç'i aramak istedim ama bunu onun yaptığını düşünerek vazgeçtim. Ama korktuğumu biliyordu, yapmış olamazdı. Yine de Yağız'ın telefonunu tuşladım, karşıma telesekreter çıktığında gözyaşlarım daha da hızlandı. Vakit geçtikçe nefes almakta da zorlanıyordum. Panikle Meriç'in numarasını tuşladım. Meşgule attığında bunu yapanın o olduğundan artık emindim. O anda gelen mesaja tıkladım.

'Gönderen: Daffy Duck

Derse girmeyecek misin, inek öğrenci? Ayrıca yalan söylemiştim, aptal!'

Başımı dik tutmakta zorlanıyordum. Ellerim o kadar çok titriyordu ki mesaj yazmam mümkün değildi. Sesli mesaj tuşuna basarak telefonu ağzıma yaklaştırdım. "Meriç, bana yardım et!" diye fısıldadım. Sanki kilometrelerce yol koşmuşum gibi nefessiz hissediyordum. Telefonu kucağıma indirip beklemeye başladım. Çok geçmeden mesaj geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Ne oldu? Şaka mı yapıyorsun? Neredesin?"

Son bir gayretle telefonu yine dudaklarıma yaklaştırdım. "Arşivde kilitli kaldım," dedim ve kaydı yolladım. Artık enerjim kalmamıştı. Biri boğazımı sıkıyormuş gibiydi. Kollarım iki yanıma düşerken hıçkırdım. Dışarıdan gelen patırtılar sanki hayalmiş gibi geliyordu. Meriç'in gelmiş olmasını deli gibi istiyordum.

"Melis, içeride misin?"

Dudaklarımı araladım ama sesimi bulup cevap veremedim. Işık açıldığında bakışlarımı umutla kapıya çevirdim, çok geçmeden de kapının kilidi tıkırdadı. Gözlerim tamamen kapanmadan önce bacaklarını görebildim. Panikle yanıma oturdu ve beni kendine çekti. "Melis!"

Hıçkırıklarımı serbest bırakırken kollarımı ona doladım.

"Geçti, güzelim. İyisin," diye fısıldıyordu yumuşak bir ses tonuyla. Beni kucağına aldığında sesimi çıkaracak dermanım yoktu, zaten yürüyecek hâlim de yoktu. Arşiv odasından çıkınca masalardan birine ilerledi ve beni yavaşça oturttu. Yüzüme dökülen saçları kenara çekerek, "İyi misin?" diye sordu.

Gözyaşlarımı silerken kafamı hayır anlamında salladım. "Değilim," dedim boğuk ve kısık bir sesle. Kollarını bana sardı ve başımı göğsüne bastırdı. Beni kilitleyenin o olduğunu düşündüğüm için kendimden utandım. Titrememe yavaş yavaş geçerken beni bıraktığında ona baktım. "Teşekkür ederim."

Masanın yanındaki sandalyeyi çekerek tam önüme oturdu. "Önemli değil."

"Benim için endişelendin mi?"

"Ölürken yanında olmazsam olmazdı," dedi gülümsemeye çalışarak. "Kapalı alan korkunu kim biliyor?"

"Annem, babam, ablam, tey-"

Gözlerini devirerek sözümü kesti. "Sülalen hariç, Melis."

"Sen ve Ceyda sanırım."

Kafasını salladı, düşünceli gibiydi. "O zaman, bunu yapan her kimse, seni oraya yanlışlıkla mı kilitledi?"

"Bilmiyorum ama bilerek yaptıysa, inşallah mezarının üzerine rakı sofrası kurarlar."

"Bu nasıl beddua be?"

Kıkırdadım ve masadan aşağı atladım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ben ayaklanınca o da ayağa kalktı ve kütüphaneden birlikte çıktık. Sınıfa gideceğimizi düşünmüştüm ama Meriç bodruma yönelince onu takip ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Kamera kayıtlarına bakacağım."

"Zeki insan!"

"Bana iltifat mı ettin?"

"Aptalların da övülmeye ihtiyacı olabilir," dedim sırıtarak.

"Arşivde öyle demiyordun ama."

"İyi be!"

Kamera odasına girer girmez Meriç direkt konuya daldı. "Yarım saat kadar önce kütüphaneye girip çıkanları görmek istiyorum," dedi. Görevli kafasını sallayarak onayladıktan sonra birkaç tuşa bastı ve monitörü bize çevirdi. Dikkatle izlemeye başladık; ben kütüphaneye giriyordum, çok geçmeden de siyah kapüşonunu kafasına geçirdiği için yüzü görünmeyen biri dışarı çıkıyordu. Meriç ekrana biraz daha yaklaşarak tekrar izledi. "Bu kim, lan? Bir bok görünmüyor," diye homurdandı. "Başka açılardan yüzünü görme şansımız var mı?" diye sordu. Güvenlik görevlisi olumsuz anlamda başını sallayınca da ekledi. "Nasıl güvenliksin lan sen? Okula kimin girip çıktığından haberin yok!"

Ortamın gerildiğini fark edince Meriç'i odadan çıkardım. "Seri katil olmasın?"

Bana cevap vermeden, omzumun üzerinden dikkatle arkama baktı. "Hey! Baksana!" diye seslendi ve koşmaya başladı. Arkamı döndüğümde siyah kapüşonlunun merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm, şaşkınlığımı atar atmaz ben de peşlerinden koşmaya başladım. Üst kata dönerken bir an için yüzünü görme şansım oldu. Daha doğrusu sadece gözlerini görebilmiştim, çünkü montunun yakalarını burnuna kadar çekmişti. En azından erkek olduğunu anlayabilmiştim ve onu kesinlikle tanımıyordum.

Çocuk okulun bahçesinden de koşarak çıktı ve hemen yandaki sokağa girdi. Oranın çıkmaz sokak olduğunu bilmiyor mu diye düşünürken onların arkasından sokağa girdim. Çocuk durdu, etrafına

şöyle bir bakındıktan sonra yüzünü bize döndü, elinde parlayan bıçağı görünce korkuyla ağzımı kapattım.

Meriç tam karşısına geçerek, "Kimsin lan sen?" diye bağırdı. Sesi öyle güçlü çıkmıştı ki yerimde zıpladım.

"Bırak peşimi," dedi çocuk. Onun da korktuğu belliydi, sesi titriyordu.

Meriç ona doğru adım atmaya başladığında kolundan tuttum. "Meriç, ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Beni umursamadan adımlarını hızlandırdı ve çocuğun yüzünü örten yakasını aşağı çekti. Artık emindim; onu kesinlikle tanımıyordum. Çocuk bıçağı aniden savurunca çığlık attım. Meriç bıçaktan kurtulup çocuğa yumruk attı ve dengesini kaybeden çocuk yere düştü. Meriç üzerine çıkıp yumruğunu kaldırdı ama ona vuramadan acıyla inledi. Çocuk, Meriç'i üzerinden atarak ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı. Meriç'in yanında diz çöktüm ve, "Meriç!" diye bağırdım. Gözleri kapalı öylece yatıyordu. Omuzlarından tuttum ve hafifçe salladım. "Meriç!" diye bağırdım tekrar. Gözlerini açmadan sırıttı. Bir an için neye uğradığımı şaşırdım ama kendime geldiğimde suratına sağlam bir tokat patlattım. "Hayvan! Ödüm koptu!"

Bileğimden tutarak doğruldu. "Numara yapmıyorum, aptal!" dedi ve gömleğini yukarı çekti.

Kanı görünce gözyaşlarım akmaya başladı. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sıyırdı, Melis, ağlamana gerek yok."

Burnumu çektim. "Ama kanıyor!"

"Kesildi, kanaması normal değil mi?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Onu tanıyor muydun?"

Kafasını salladı. "Hani isyana bağladığım gece bir kızı öptüğümü söylemiştim ya, o kızın sevgilisiydi."

"Çocuğa çok koymuş belli ama benim korkumu nereden biliyordu ki?"

"Beni sevmeyen ve her adımımı izleyen çok kişi var."

Kaşlarımı çattım. "İyi de, benim seninle alakam ne?"

"Sürekli yan yanayız, Melis." Bir şey söylemeden kafamı sal-

ladım. "Melis," dedi bir kez daha. "Hâlâ yerde yatıyorum ve götüm dondu."

Kıkırdayarak ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Kalkarken yüzünü acıyla buruşturdu. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordum.

Yarasına baktı. "Bana pansuman yapman gerekiyor."

"Neden ben yapıyorum?"

"Çünkü senin yüzünden bıçaklandım."

"Vicdanıma oynama, Meriç. Çocuğun sevgilisini öpen ben miyim?" dedim. Sırıttı ama susmayı tercih etti. Kolunu omzuma atıp ağırlığını bana verdi ve kolumu tutarak kendi beline doladı. "Acıyor mu?"

Yarasına şöyle bir baktı. "Sıyırdı desem de derin kesmiş, şerefsiz," diye homurdandı.

"Ölmek mi istiyorsun sen? Hastaneye gidelim."

"Ölsem ağlarsın, değil mi?" dedi sırıtmaya çalışarak.

Canının yandığını biliyordum ama ben panik yapmayayım diye belli etmemeye çalışıyordu. Ben de oyununa ortak oldum. "Çok beklersin!"

"Az önce ağladın mı? Ağladın."

Yürümeye başladığımızda suratımı astım. "İnsanım sonuçta, ağlamam normal."

"Ondan şüpheliyim," dedi sırıtarak ve ekledi. "Arabaya gidelim."

Otoparka ilerledik, arabaya bindiğimizde, "Nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Beni eve atma isteğini anlıyorum ama annen var."

Omzuna vurdum. "Meriç! Beş dakika ciddi ol!"

"Bana gidiyoruz."

"Hayatta olmaz. Annem ağzıma sıçar."

"Annen sana GPS mi taktı? Nereden bilecek bana geldiğini?"

"Anne o, radarı var."

"Peki, Melis, tamam. O zaman arabada hallederiz," dedi. "Ama biraz acele edelim de kan kaybından ölmeyeyim," diye ekledi ve arabayı çalıştırdı.

En yakındaki eczaneye giderken Mete'ye mesaj attım ve olanları kısaca anlattım. Annemden öğrendiğim birkaç ilacı ve malzemeyi satın aldım, sonra hızlı adımlarla arabaya döndüm. Eczanenin içindeyken de arabaya bakıp Meriç'i görmeye çalışmıştım ama camlar film kaplı olduğu için içerisi görünmüyordu. Kapıyı kapattığım anda Meriç gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Gömlek kalsaydı," diye mırıldandım.

"Sana saldırmam, merak etme," dedi ve gömleği kollarından sıyırdı.

Yarası sağ tarafında olduğu için rahatça görebiliyordum. "Bu çok kötü görünüyor, Meriç," dedim.

"Ne güzel de moral veriyorsun."

Anlaşılan hastaneye gitmeyecekti. Batticon şişesini açtım ve pamuğun üzerine biraz döktüm. "Sanırım bu acıtacak," dedim, sonra da yarasına hafifçe bastırdım. İnleyerek direksiyonu sıktı. Kesiği şimdi daha net görebiliyordum; sanki benim vücudumdaymış gibi gözlerim doldu. "Meriç, devam edemeyeceğim, hastaneye gidelim, lütfen."

Çenemden tutarak başımı yukarı kaldırdı ve gözümden süzülen yaşı parmağıyla sildi. Gözlerimin tam içine bakan yarı çıplak bir Meriç harika görünse de, yaralı olduğu gerçeği vardı.

"Ne sulu gözlü çıktın, Melis. Görebilsem ben yaparım ama göremiyorum. O kadar derin değil, yapabilirsin."

Derin bir nefes alarak, "Böyle dur," dedim. Yarayı temizledikten sonra antibiyotikli kremi sürdüm ve bir parça temiz pamuğu yaranın üzerine koyarak tutmasını söyledim. Sargı bezini elime alarak ucunu onun elinin altına koydum ve beline dolamaya başladım. Sıkıca tuttuğuna emin olduktan sonra ucunu bantla sabitledim. Kafamı kaldırdığımda beni izliyordu. "Ne?"

"Hiç."

Kafamı sallayarak gömleğini işaret ettim. Yavaşça giymeye başladığında sırıtarak yüzüme baktı. "Bakabilirsin. Hak ettin."

"Ne bakacağım be sana!" dedim sinirle. "Ben eve gidiyorum!"

Arabadan inecekken kolumdan tuttu. "Olmaz!"

"Ne demek olmaz?"

"Bu saatte yalnız gidemezsin."

Sırıttım. "Ne o kıskandın mı?"

"Kıskanmamı mı isterdin?"

Soruları kendi lehine çok güzel çeviriyordu. "Mal, ne isteyeceğim beni kıskanmanı!"

Gülümseyerek kazağını aldı ve bana uzattı. "Yardım et de giyeyim."

"Emredersiniz!" dedim kazağı elinden çekerken. "Eğil!" Kazağı kafasından geçirdim, kollarını sokmasına yardım ettikten sonra, "Taksiyle giderim ben," dedim. "Tekrar araba sürme, yaran açılacak."

"Çok düşüncelisin ama bu saatte buradan taksiye binersen üçüncü sayfa haberlerine konu olursun. Yağız'ı arasan?"

"Yağız'ı arayamam, şimdi her şeyi yanlış anlar."

"Başka fikrin var mı, zeki kız?"

Kaşlarımı çatıp cevap vermeye hazırlanıyordum ki Meriç'in kapısı açıldı ve Melih kafasını içeri uzattı. "Ben bırakırım Melis'i."

Meriç homurdandı. "Olmaz."

"Niye olmasın?" diye itiraz ettim.

Meriç kafasını Melih'e çevirdi. "Hem, sen nereden öğrendin?"

Melih omuzlarını silkti. "Mete aradı."

Saat geç oluyordu, eve geç kalmak istemiyordum. Araya girerek, "Şey... Beni bırakır mısın, Melih?" dedim.

Gülümseyerek kafasını salladı. "Tabii ki bırakırım, in hadi."

Meriç bir kez daha homurdandı. "Beni kim bırakacak? Benim arabayla gidelim, sen kullan," dedi. Melih onayladığında da bana döndü. "Sen arkaya geç."

Onunla tartışamayacak kadar yorulmuştum. Arka koltuğa geçtim ve arkama yaslandım.

13. Bölüm

Sabahın köründe kalkıp bonbonlu kurabiyemden yapmıştım. Yağız arabayı okulun otoparkına park etti ve ana binaya uzanan yolda yürürken kurabiyelerimizi kemirmeye başladık. İleride Meriç ve Mert'i gördüm. Meriç sanırım kol düğmesini ilikliyordu ve Mert de onun yakasını düzeltiyordu. Okula geldiğine göre yarası iyi durumda olmalıydı.

Yağız elindeki kurabiyeyi ağzına tıkıştırdı. "Yemek konusunda becerebildiğin tek şey bu, biliyorsun değil mi?"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Evet, yazık ki biliyorum."

Geçen yaz annem kitaplara çok para harcadığımdan yakınınca kavga etmiştik ve evin arka sokağındaki pastanede çalışmıştım. Kurabiye yapmayı da orada öğrenmiştim. Ama yemek konusunda tam bir fiyaskoydum. Sadece yumurta kırabiliyordum ve bunun sorumlusu annemdi. Bana sürekli 'sen yapma, mutfağı batırırsın' diyordu. Hatta geçen gün kendime makarna yaparken annem yine el atmıştı ve sadece makarnayı tencereye boşaltmama izin vermişti. Ama makarna yapmayı öğrenmiştim. Elimden henüz ısırmadığım kurabiyeyi alan Meriç'e baktım. Sırıtarak ağzına götürürken, "Onu yemek istemezsin," dedim.

Kurabiyeyi ağzına götüren eli durdu ve kaşını kaldırdı. "Neden? Güzel görünüyor?"

Aslında tek sebep onu benim yemek istememdi, ama söylediği şey beni hedefimden şaşırttı. "Tabii güzel olacak, ben yaptım."

"Harbi mi?"

Ben kafamı sallayınca Mert de uzanarak elimdeki kutunun içinden bir tane kurabiye aldı. Meriç elindeki kurabiyeye şüpheyle bakıyordu, büyük bir ihtimalle tadının görüntüsü kadar güzel olmayacağını düşünüyordu. Gözlerimi devirdim. Tamam, çok becerikli değildim ama beceriksiz de sayılmazdım. Tereddütle ısırıp çiğnemeye başladı ve kafasını sallayarak gülümsedi. Elinde kurabiyeyle sırıtırken çok sevimli görünüyordu. Takdir dolu bir cümle beklerken, "İğrenç!" dedi.

"Madem iğrenç, niye gülümsüyorsun?"

"Senin iğrenç esprilerine de gülüyorum."

Gözlerimi kısarak dikkatle ona baktım. "Yoksa benden hoşlanıyor musun?" diye sordum alayla.

Elindeki kurabiyenin kalanını ağzına tıkarken güldü. "Ya, ya!" dedi, sonra omzuma hafifçe vurdu. "Güzel olmuş."

İnanması güçtü ama benimle ilgili bir şeyin güzel olduğunu kabul etmişti. "Biliyorum," dedim sırıtarak.

Sınıfın olduğu kata geldiğimizde Yağız telaşla yanıma geldi ve beni sınıfa doğru çekiştirmeye başladı. "İçeride görmen gereken bir şey var."

"Batman gerçek olup buraya mı geldi?"

"Seni döverim."

"Tamam be. Ne var içeride? İyi mi, kötü mü?"

"İçeride bir kedi var," dedi sırıtarak.

Heyecanla sınıfa girdim. Mete'nin kucağında beyaz, pofuduk bir kedi vardı. Onu da fotoğrafından tanımıştım; adı *Kedi* olan şanssız kedicik bu olmalıydı. "Senin mi?" diye sordum yanlarına yaklaşınca.

Mete bana bakıp gülümsedi. "Evet."

Emin olmak için sormak istedim. "Adı ne?"

Mehmet atıldı. "Kedi ve evet, çok düşündü."

Grupça eğlenceli ve sevecen tiplerdi, tabii Meriç hariç. Ayrıca sohbetleri de gayet keyifliydi. Mete sahte bir öfkeyle Mehmet'e baktı ve kediyi ona doğru uzattı. "Kedi'yi üzerine salarım."

Kıkırdayarak Mete'ye döndüm. "Kucağıma alabilir miyim?" diye sordum. Kafasını sallayınca da ufaklığı kucağıma aldım. Tırnaklarını kazağıma geçirip bana sıkıca tutundu. "Çok tatlısın sen ya," diye mırıldandım kafasını okşarken. Bu arada, Ceyda'nın kedilerden korktuğu aklıma gelince Yağız'a döndüm. "Ceyda kedilerden korkuyor. Git, bul kızı. Tek başına hayatta sınıfa girmez." Yağız sırıtarak sınıftan çıktı. Bu iki salağın sevgili olmasını çok istiyordum.

Tekrar Kedi'ye döndüm, hoşnut olduğunu belli eden mırıltılar çıkarıyordu. Bana iyice sokulduğunda kıkırdadım. Arkamdan yaklaşan bedeni hissetmiştim, çok geçmeden de Kedi'nin üzerinde bir el daha belirdi. Kim olduğunu bir şekilde biliyordum; varlığını hissetmeden kokusunu alıyordum. Onunla bütünleşmiş olduğunu düşündüğüm siyah bilekliği de yerindeydi tabii. Kedi'yi severken gerçekten gülümsüyordu, bunu çok nadir görebiliyordum. Bu sırada Kedi kafasını kaldırıp bakınca gözlerini fark ettim; biri mavi, diğeri yeşildi. "Van Kedisi mi?" diye sordum Mete'ye bakarak.

"Evet, öyle. Kız kardeşimin hediyesi. Kuzenim birkaç gün bizde kalacak ve kedilerden çok korkuyor. Bu yüzden de Kedi bu sürede Meriç'te kalacak."

Hayretle Meriç'e baktım. "Kedileri seviyor musun?"

"Sevemez miyim?"

"Kedi seven tiplere pek benzemiyorsun. Kedin var mı bari?"

"Henüz yok ama bir tane almayı ve adını Rüya koymayı düşünüyorum."

Kullanmıyorum, al senin olsun diyesim geldi ama gülümsemekle yetindim.

"Köpekleri de seviyor musun?" diye sordu.

"En sevdiğim hayvanlar arasında."

Pis pis sırıttı. "Kedinden sonra herhâlde."

"Hayır, senden sonra," dedim ve söylediğim anda pişman oldum. Farkında olmadan onu sevdiğimi ima etmiştim!

"Beni sevdiğini biliyordum."

"Yok öyle bir şey. Sen beni sinirlendirince düşünmeden söyledim."

"Laf ağızdan bir kere çıkar."

"Ne anlıyorsan anla, uğraşamayacağım."

***

Kutusunun içinde miyavlayan Kedi'ye bakarak kıkırdadım. Kutuyu Meriç'le aramıza koymuştuk, bu şekilde ikimiz de onu görebiliyorduk. Hocanın da miyavlamaları duyduğundan emindim ama Meriç'ten dolayı ses çıkarmıyordu. "Gözleri çok güzel," diye fısıldadım.

Meriç bana baktı. "Herkesin bir yerlerine özenmeyi bırakıp, kendindeki güzelliklerin farkına varsan ya," dedi.

Beni güzel mi buluyordu? "Kendimle barışığım. Hem sen beni beğendiğini mi ima ediyorsun?"

"Lafı götünden anlamak diye bir laf vardı."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda geri kapatmak zorunda kaldım, çünkü telefonuna bildirim yağmaya başlamıştı. Kaşlarını çatarak telefonu cebinden çıkardı. Ben de kafamı uzatarak merakla ekrana baktım. Mert, Kedi benim kucağımdayken ve Meriç'le birlikte severken fotoğrafımızı çekmiş, şimdi de onu face'e yüklemişti.

'Mert Uysal, Meriç Keskin ve Melis Beyoğlu'yla birlikte.

Kedi aşkı mı? Gerçek aşk mı? Kafam karıştı :D'

Meriç'e baktım. "Sen mi parçalarsın, ben mi parçalayayım?"

"Önden buyur! Ben parçalarsam sana bir şey kalmaz."

***

Spor salonunun bir köşesinde yere oturmuştuk ve canımız sıkıldığı için doğruluk mu, cesaret mi oynuyorduk. Sol tarafımda Yağız, Ceyda ve Meriç, sağ tarafımda da Mete, Mert ve Mehmet oturuyordu. Tam karşımda da maalesef Hande vardı. Oyuna katılmasını istememiştim ama karşı da çıkmamıştım.

Mert'in çevirdiği şişe Ceyda ve Mete arasında durdu. Ceyda gülümsedi. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Mete sırıtarak, "Cesaret," dedi.

Ceyda sinsice güldü ve Canan Hoca'ya baktı. "Canan Hoca'ya kilo aldığını söyle."

Mete'nin gözleri dehşetle açıldı. "Ölmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandı. Ama Ceyda omuzlarını silkince mecburen yerinden kalkıp Canan Hoca'nın yanına gitti. "Hocam, bölüyorum ama siz bugünlerde kilo mu aldınız?"

Canan Hoca, Mete'ye öldürecekmiş gibi bakıp, "Ne münasebet!" diye cırladı. Hepimiz kahkaha atarken Mete koşarak yanımıza geldi ve şişeyi çevirdi. Bu sefer Hande ve benim aramda durdu. Hande bana bakıp arsızca sırıttı. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Cesaret desem ne yaptırırdı kim bilir? "Doğruluk," dedim.

Yüzünde sürtükçe bir ifade oluştu. "Meriç'le yattın mı?"

Duyduğum soru karşısında sinirle yumruklarımı sıktım ve, "Sen ne diyorsun be? Beni sakın kendinle bir tutma!" diye bağırdım.

"Niye sinirleniyorsun ki? Meriç yatmayacağı bir kızla konuşmaz, o yüzden sordum."

"Tecrübeyle sabit diyorsun yani," dedim ve yerimden kalkarak sinirle soyunma odasına daldım. Hemen arkamdan da Meriç geldi. Bileğimi tuttuğunda geri çektim. "Ne var?"

"Hande'nin söylediklerine takılma," dedi.

"O kızı öldürmek istiyorum!" Bir şey söylemeden banklardan birine oturdu ve kafasını dolaba yasladı. "Söyledikleri doğru mu? Sadece yatacağın kızlarla mı konuşuyorsun? Eğer öyleyse seninle-"

Ayağa fırladı ve eliyle ağzımı kapatarak beni duvara yasladı. O kadar ani hareket etmişti ki nefesim içimde hapsoldu. "Seninle yatmak istediğim için konuşmuyorum!" diye bağırdı yüzüme doğru. Onu birçok kez sinirle bakarken görmüştüm ama bu kez bakışlarında farklı bir şeyler vardı, sanki kırgın gibiydi. "Yatmak isteseydim seninle konuşup dertleşmezdim!"

Beni diğerlerinden ayıranın ne olduğunu merak ederek elini itim. Elini çekti ama kendi geri çekilmedi. "Peki, ya diğer kızlar? Onlarla yatmak için mi konuşuyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Asıl onlar benimle yatmak için konuşuyorlar!"

"Sen de direkt eve mi atıyorsun?" diye sordum. Beni neden ilgilendirdiğini bilmiyordum ama bunu yapmasını, önüne gelenle yatmasını istemiyordum.

"Sarışınsa evet," dedi dürüstçe.

Hiç değilse dürüsttü, değil mi? Onu ittiğimde benden uzaklaştı. Demek ki bu yüzden Hande çakma sarışındı. "Sarışınlardan mı hoşlanıyorsun?" Kafasını salladı. Ben kumraldım, kesinlikle bir sarışın değildim. Buna neden bozulduğuma da anlam veremedim. "Aptal aptal takılıyorsunuz yani," dedim sarışınların ve onun aptal olduğunu kastederek. Sarışınlara karşı bir ön yargım yoktu, Ceyda da sarışındı ve oldukça zekiydi.

"Sen sarışın değilsin ki," dedi sırıtarak.

Aklınca, benim sarışın olmadığım halde aptal olduğumu ima ediyordu. "Dil ve anlatımın kaç senin? Takılıyorsunuz dedim."

Bana bir adım yaklaştı. "Biz de takılıyoruz ama."

"Biz takılmıyoruz!"

"Takılmamız için evime gelmen gerekmiyor," dedi ve Kedi'nin kutusuna doğru yürüdü. "Kedi'yi sevme bahanesiyle evime her zaman gelebilirsin."

Meriç'ten adam olmasını tabii ki beklemiyordum. O işlev insanlara özgüydü. "Siktir git, Meriç!"

Sırıtıp göz kırptı ve odadan çıktı.

14. Bölüm

Ceyda beni peşinden sürüklerken somurtuyordum. Kumbaramdan para alırken Yağız'ın odama aniden dalması sonucu yerimden korkuyla zıplamış ve kumbaramı yere düşürmüştüm; Iron Man'li kumbaram paramparça olmuştu. Yağız'a zilyonuncu kez ölümcül bakışlar attım. Kolunu omzuma attı, "Vallahi aynısından alacağım, söz."

Omuzlarımı silktim. "Onun yeri ayrıydı. Bir adı bile vardı," dedim. Güldüğünü görünce sinsice sırıttım ve kulağına yaklaştım. "Sinemada ikinizin ortasına oturacağım. İbnelik değil mi?"

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Yapamazsın!"

"Görürsün!"

Ceyda telefonda annesiyle konuştuğu için fısıldaşıyorduk. Yağız bir kez daha kulağıma eğildi. "Tatlı ısmarlarım."

Gözlerim parıldarken, "Milkshake de isterim," dedim.

Ceyda telefonu kapatırken Yağız bana kafasını salladı ve biletleri almak için sıraya girdi. Ceyda'ya bakarak imalı bir şekilde sırıttım. Kafama vurarak, "Kes şunu, Melis," dedi.

"Size bakmayacağım, merak etme," dedim ve bilet sırasında Meriç'i görünce kaşlarımı çattım; yanında bir kız vardı. Kız bir şeyler anlatıyordu ama Meriç onu sallıyormuş gibi değildi. Meriç kafasını çevirip beni gördüğünde onun da kaşları çatıldı. Kız, Meriç'e dikkatle baktı, bakışlarını takip edince beni gördü. Yüzünde öfkeli bir ifade belirirken Meriç'in koluna girdi. Onu kıskanmamı falan bekliyordu herhâlde.

Meriç yanındaki kıza aldırmadan sıradan çıkarak Yağız'ın yanına gitti. Ben de bakışlarımı kıza çevirdim. Sıradan bir tipe benziyordu; dışarıda sümüğümüzü donduracak kadar soğuk bir hava vardı ama yırtık pırtık bir kot giymişti. Saçma sapan desenleri olan bir kazağı vardı ve dolgu topuklu ayakkabıları da kıyafetine hiç uymuyordu. Benden fazla büyük değil gibiydi, ancak yüzündeki makyaj onu hayli büyük göstermişti. Kendi basit halime de bakmadan edemedim. Dar kot pantolonumun üzerine vişne çürüğü bir kazak giymiştim, topuklu siyah botlarım ve siyah tirençkotumla, gri berem ve eldivenlerim vardı; bence fena değildim. Evden çıkmadan önce Ceyda da 'giderin var' demişti.

Ceyda beni çekiştirdiğinde kafamı ayakkabılarımdan kaldırıp ona baktım. Yağız biletleri almıştı ve Meriç'le konuşuyordu. Yanlarına gittiğimizde Meriç bana sırıttı. "N'aber, Pembe Panter?"

"İyi. Sen nasılsın annesi-" Ne söyleyeceğimi anlamıştı, eliyle ağzımı kapattı. Kıkırdayarak elini ittim. Yağız bize deliymişiz gibi bakarken, "Girelim artık şu filme," dedim. Kafasını sallayarak biletimi uzattı. "C-9," diye mırıldanıp Yağız'a baktım. "Siz nerede oturuyorsunuz?"

Yağız sırıttı. "E-10 ve E-11."

"Hayvan!" dedim ve salona doğru yürümeye başladım. Yanıma gelen yakışıklı görevliye gülümseyerek biletimi uzattım. İki adım atmıştım ki Meriç, görevlinin elinden biletimi çekti ve beni kolumdan tutarak C-9 yazan koltuğa *nazikçe* oturttu. "Hey!" dedim sessizce. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu. Kız da diğer tarafına oturmuştu. "Ne yani? Tesadüf mü bu?"

Omuzlarını silkti. "Hayır. Yağız rica etti."

"Ne alaka?"

Kız araya girdi. "Meriç, patlamış mısır alsana."

"Şu an alamam, Gözde," dedi Meriç umursamazca.

Meriç de en az benim kadar üşengeçti. Kızdan mümkün olduğunca uzaklaşarak bana yaklaştı. Bir kez daha merakıma yenilerek, "Kız kim?" diye sordum.

Bıkkınlıkla derin bir nefes aldı. "Kuzenim."

"Herkes benim kadar şanslı değil," dedim.

Hınzırca sırıttı. "Evet. Herkes sinemada Meriç Keskin'in yanına oturamıyor."

Egosu cidden sinir bozucuydu. "Yağız'ı kastediyordum."

"Cümlende Yağız'ın geçtiğini hatırlamıyorum."

Ofladım, onunla laf yarıştırılmıyordu, bir şekilde olayı kendine çevirmeyi başarıyordu. Film başladığında ekranda gördüğüm yazıyla gözlerim irileşti. "Bu ne ya? Yanlış film bu!" diye cırladım sinemada olduğumu umursamadan. Birkaç göz bana kayarken Meriç kaşlarını çattı.

"Hayır, doğru film." Korkuyla ekrana bakıp ayağa kalktım ama kolumdan tuttu. "Nereye?"

"Çıkacağım ben," dedim. Kolumdan çekince koltuğa geri oturdum.

"Saçmalama istersen. Çocuk musun?"

"Sana ne ya! Korkuyorum!"

Keyifle sırıttı. "Korkmak iyidir."

Eli hâlâ kolumdaydı. "Bırak kolumu, vallahi bağırırım," diye tısladım.

"Sıkıyorsa bağır."

Bağırmak için ağzımı açtığım anda eliyle ağzımı kapatıp beni kendine çekti. Kafam göğsüyle buluştuğu anda kokusu ciğerlerime doldu. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve bunun sebebini nefessiz kalmış olmama bağlıyordum. Elini ağzımdan çektiğinde kulağına, "Meriç, gerçekten korkuyorum ya!" diye fısıldadım. Kafamın altındaki göğsü titreyince kıkırdadığını anladım.

Kolunu omzuma atarak beni kendine sıkıca bastırdı. "Öyle kal," diye fısıldadı.

Çok *zekice* bir çözüm ürettiği söylenemezdi ama ekranı gör-

memek için şu an kuzenine bile sarılırdım. Meriç hareketlendiğinde doğruldum ve elimi ekranı görmeyeceğim şekilde kafamın yanında tuttum. Cebinden kulaklığını ve telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Müzik dinle."

Gitmeme izin vermesi daha kolay olmaz mıydı? "Gitmeme neden izin vermiyorsun?"

"Çünkü sıranın devamı erkek kaynıyor ve geçerken kucaklarına düşmeyeceğin ne malum? Hem geçerken bacakların onların bacaklarına sürtecek. Abaza kaynıyor burası."

Sırıttım, çünkü bu şekilde düşünmesi *nedensizce* iyi hissettirmişti. "Beni yine mi kıskandın?"

"Tabii, Melih'le de yakında evleneceğiz."

Telefonu ve kulaklığı gülümseyerek aldım. Ekranı açmaya çalıştım ama şifre koymuştu. Kulağına yaklaşarak, "Şifre ne?" diye sordum.

"Mal Melis."

"Ciddi misin?"

"Salak mısın?"

"Giderim, tutamazsın!"

Gözlerini devirerek elini uzattı ve parmağını ekrana tutarak kilidi açtı. "Duyarlı bir genç olduğum için hep bunlar," diye homurdandı, belli ki kıskançlığına kalıp uyduruyordu.

Belki de öyleydi. Neyse neydi. Kıskanma işini daha sonra düşünecektim, şu an korkudan aklımı kaybetmemem gerekiyordu. Rastgele bir şarkıya tıkladım. Şarkı başlamak üzereyken Meriç kolunu yeniden bana doladı. Kalbim yine hızlanmıştı. Yağız ve Ediz dışında bir erkeğe sarılmadığım içindi bu. Fesat iç sesim hemen ayaklandı; az *önce Meriç'e kalıp uyduruyor diyordun, bir hatırlatayım dedim*. Onu umursamadım ve şarkıya odaklanmaya çalıştım.

'Uzun zamandı
Kalbim aşkları sönsün diye geleni taşladı
Pişman olup hep seni beklediğim zaman başladı
Hadi yine gel benim ol
Benim olmazsan

Kime giderim
Beni duymazsan
Kime veririm yüreğimi
Hadi yine gel benim ol
Gel benim ol'

Meriç'in Edis dinleyeceği aklımın ucundan geçmezdi. Mert yüklemiş olabilirdi, çünkü şarkı ilk çıktığında bana dinletmişti. Gülümsedim. Şu an dışarıdan nasıl göründüğüm pek de umurumda değildi; Meriç bana sarılmıştı ve sinemada müzik dinliyordum. Gözlerimi açsam yüzünü ve küpesini görebileceğim gerçeğini aklımdan defetmeye çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Yakışıklı bir çocukla dip dibeydim, bana da hak verin yani.

İrademe yenilip gözlerimi açtım, Meriç'in de bana baktığını bilseydim tabii ki açmazdım. Niye bana bakıyordu ki? Bozuntuya vermeyip sırıttı. Bir an panikleyerek doğruldum ve ekrana bakma gafletinde bulundum. Kafamı geri çevirirken de dudaklarım yanağına sürttü. Başlarım böyle işe ama! Çıkmak istiyordum ben! Şarkı bir boka yaramıyordu ve salonda çoğu kişi çığlık atıyordu. Meriç'in kulağına fısıldadım, "Lütfen çıkalım, Meriç."

Kafasını sallayıp elimden tutarak ayağa kalktı. Salonun çıkışına ilerlerken kalbim elimde atıyordu. Meriç'in kuzeni şaşkınca peşimize takıldı. Gelmese olmuyordu sanki!

Salondan çıktığımızda elimi bırakınca derin bir nefes aldım. "Hain Yağız! Onu öldüreceğim!" diye cırladım.

Meriç kaşlarını çattı. "Senin yüzünden filmden bir bok anlamadım ve param boşa gitti."

"Filme geri girebilirsin."

"Artık anlamı kalmadı."

"İki biletle fakirleşmedin ya," dedim sinirle.

"Siz sevgili misiniz?" Gözde'nin sorusuyla ikimiz de ona döndük. Sırf onu gıcık etmek için evet diyebilirdim ama Meriç'in diline düşmek hiç işime gelmezdi. "Hayır!" dedim basitçe.

Meriç güldü. "Ben ve Melis. Komikti!"

"Eee?" dedim. "Burada mı dikileceğiz?"

Meriç sırıtarak Gözde'nin kolunu tuttu ve parmağıyla beni işaret etti. "*Sen* burada dikileceksin," dedi ve yürümeye başladı.

Hah! Çok umurumdaydı! Sinirle arkalarından bakarken içeriden gelen çığlık sesiyle irkildim ve karanlığa bakıp korkuyla arkalarından koşmaya başladım. "Meriç!" Sırıtarak bana baktı. "Ben de sizinle gezeyim mi?"

"Hayır!"

"Laf falan sokmayacağım."

"Yemin et!"

Ofladım ve koluna vurdum. Kahpe kader! "Tamam, yemin ederim!"

"İyi, yürü."

Şirince sırıtarak yanında yürümeye başladım. Mağazaların önünden geçerken Gözde durdu ve Meriç'e baktı. "Şu mağazaya girelim mi?"

Meriç tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Bir şeyler alacağım."

Meriç gürültülü bir nefes bıraktı ve mağazaya ilerledi, ben de peşlerinden girdim. Keşke hain Yağız'ın kredi kartı yanımda olsaydı da limitini sıfırlasaydım bir güzel. Hain, beni bile bile korku filmine sokmuştu ya resmen! Bunun intikamını almam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak etrafıma bakındım, burası butik bir mağazaydı ve etiketleri resmen el yakıyordu. Askıdaki siyah elbiseye doğru yaklaştım. Elbiseleri severdim ama giymeyi pek tercih etmezdim. Ama bu elbise tam bana göreydi; ne fazla iddialı, ne de fazla çekiciydi. Askılı kısa elbisenin beli vücuda oturuyordu ve etek kısmı fırfır şeklinde tasarlanmıştı. Meriç birden yanımda belirdi ve elbiseyi alarak üzerime tuttu. "Seni okul eteğinden başka bir etekle hayal etmek zor," dedi.

"Beni mi hayal ediyorsun?"

"Evet, ama başka bir şekilde."

"İğrençsin!"

"Ne kadar fesatsın. Belki seni öldürürken hayal ediyorum?" dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Elbise hâlâ

elindeydi. "Alacak mısın?" diye sordu.

Etiketine bakınca gözlerim pörtledi. "Yuh!" dedim. Bin dolar neydi ya? "Altınla mı dikiyorlar bunu?"

"Ben alırım."

"Sen mi giyeceksin?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, bana bu renk yakışmıyor. Sana alacağım."

"Ciddi misin?" diye sordum, gözlerim ışıldamıştı.

"Ama bir şartım var," dedi sırıtarak. "Yarın bu elbiseyi giyecek ve akşam benimle yemek yiyeceksin."

Elimi gösterdim. "Avucunu yalarsın!"

"İyi, ben de Gözde'ye alırım."

"Meriç ya!" diyerek sitem ettim. O elbiseyi bana alıp almaması önemli değildi, sadece o kıza almasını istemiyordum. İllaki birine alacaksa bana almalıydı. "İyi," dedim. "Ama akşam dokuzda evde olmam lazım."

"Rujun var mı?"

Kaşlarımı çattım. "O kadar da değil, Meriç. Süslenmeyebilirim ama makyaj malzemem var."

"İyi, o zaman kırmızı ruj sür," dedi ve kasaya ilerledi.

Arkasından giderken, "Neden?" diye sordum.

"Dudaklarına kırmızı ruj çok yakışır."

Gözde yanımıza geldiğinde Meriç onun elindeki poşetlere bombaymış gibi baktı. "Hiçbirini taşımam," diyerek sızlandı. Mağazadan çıktığımızda da bana döndü. "Seni yarın saat altıda alırım."

"Daha anneme sormadım."

"Ben bilmem. Elbiseyi aldım ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Sıra sende."

Yine Gözde'nin sesi dikkatimizi dağıttı. "Ona elbise mi aldın?"

Bu kızı sevmemiştim, sesinden kıskançlık akıyordu. Neyse ki Meriç de seviyormuş gibi durmuyordu. Ters bir sesle, "Sana ne?" dedi.

Gözde oflayıp önüne dönerken sessizce kıkırdadım. Asansöre ilerlediklerini fark edince duraksadım. Meriç bana baktı. "Yürü sene!"

Bu çocuk şaka mıydı? Daha geçen gün ölüyordum! "Asansöre bineceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Ellerini iki yana açtı ve, "Otoparka in," dedi. Sonra da umursamadan asansöre bindi ve gözden kayboldu. Merdivenlerden inerken telefonumu çıkardım ve Yağız'a mesaj attım.

'Gönderilen: Çatlak Kuzen

Yaptığın hainliği unutmuş değilim. Meriç beni eve bırakacak. Sakın bize geleyim deme, seni kumbaramın kırıklarıyla deşerim, Yağız! YAPARIM!'

Mesajı gönderince kendi kendime sırıttım. Bir hafta gelemezdi korkudan.

15. Bölüm

Uzun yalvarışlar ve birkaç terlik darbesinden sonra annemi ikna etmeyi başarmıştım. Tabii sonu gelmeyen sorulara da cevap vermem gerekti; kim? Adı ne? Babası ne iş yapıyor? Ondan hoşlanıyor muyum? Her şeye rağmen annemin izin vermesine şaşırmıştım.

Meriç'in beni almasına bir saat kalmıştı. Odama geçip hazırlanmaya başladım. Siyah elbiseyi üzerime geçirdim, sonra da saçlarıma maşa yaptım. Elime kırmızı ruju alarak aynanın karşısına geçtim. Meriç istediği için sürmeyecektim, yakışıp yakışmayacağını gerçekten merak etmiştim. Ruju sürdükten sonra kendimi inceledim; Meriç haklıydı, çok yakışmıştı. Rimelle kirpiklerimi şekillendirdikten sonra eyeliner'ımı çektim, ablama o kadar çok çekmiştim ki artık ustalaşmıştım. Ceyda'dan aldığım topuklu siyah ayakkabıları da giydim ve yine ondan aldığım parıltılı siyah çantanın içine rujumu, cüzdanımı ve telefonumu koydum. Son olarak parfümümü sıktım; hazırdım.

Topuklu ayakkabılarla yürüyemiyordum falan da demeyeceğim, gayet de güzel yürüyordum. Odadan çıkmadan önce aynaya

son bir bakış fırlatarak, Nur Yerlitaş edasıyla kendime hayali bir mavi kuşu kaldırdım.

Meriç tam zamanında gelmişti.

'Gönderen: Daffy Duck

Aşağıdayım!'

Kalaslığına gözlerimi devirerek odamdan çıktım. Annem bana hortlak görmüş gibi baktı. "Murat, bizim bir kızımız daha varmış!" dedi babama, sonra gözlerini kısarak birkaç saniye beni süzdü. "Güzelmişsin kız sen!"

"Sen benim çirkin olduğumu mu düşünüyordun? Nasıl annesin ya!" diye cırladım. Gülümseyerek yanaklarımı sıktı. Ellerinden kurtulup siyah trençkotumu giydim, saçlarımı düzelttim ve annemi öptüm. "Görüşürüz, anniş." Babama da el salladım. Arkamdan, "Nazar değecek kızıma," diye bağırdı.

Merdivenlerden inerken Halime Ninelerin kapısının açılmaması için dua ediyordum. Binadan çıktığımda o tanıdık görüntüyle karşılaştım; Meriç arabaya yaslanmış, çatık kaşlarla binaya, an itibariyle de bana bakıyordu. Siyah kumaş pantolon ve beyaz gömlek giymişti, papyonu da çok yakışmıştı. Acaba bu bir randevu sayılır mıydı? Aklımdaki düşünceyi def edip gülümsedim ve merdivenleri inerek ona doğru yürüdüm. Bu kadar şık giyinmiş olsa da o her zamanki odun Meriç'ti, doğruca kendi tarafına geçip arabaya bindi. Ben de ön koltuğa oturdum. Emniyet kemerimi takarken, "Elbise yakışmış," dedi. "Ve ruj da."

Ondan iltifat duymaya alışık değildim. "Dokuzda evde olmam gerekiyor, acele et istersen," dedim.

"Benimle yemek yemek için sabırsızlandığını biliyorum, güzelim. Sakin!"

Gülümseyerek kafamı iki yana salladım. Yarım saat sonra lüks bir restoranın önünde durdu. "Vay be!" dedim içimden. Bu sırada Meriç arabadan indi ve kapımı açarak elini uzattı. Şaşkınlıkla suratına baktım.

"İnecek misin?"

Elini tutarak arabadan indim, kapıyı kapattıktan sonra da kolunu uzattı. Demek ki normal zamanlarda *Keskin Meriç'ti* ama sosyetik yerlerde *Meriç Keskin* oluyordu. Anahtarını valeye atışını ve

havalı bir şekilde saçlarını düzeltişini izledim. Allah'ım, bu aciz kulunu böyle ultra yakışıklılarla karşılaştırıp neden kendinden utanmasını sağlıyorsun? Tamam, beni onlarla karşılaştırdığın için şükretmiyor değilim, ama azıcık da bana verseydin keşke.

Meriç trençkotumu çıkarmama yardımcı olunca kulağına fısıldadım. "Demek böyle yerlerde nazik Meriç oluyorsun?"

Gülümsedi ve ilerlemeye başladı. "Aslında değilim ama sen trençkotunu çıkaracağa benzemiyordun."

Sanırım haklıydı, ortamın büyüsüne biraz dalmış olabilirdim. Masaya oturduğumuzda yanımıza yaklaşan garson elindeki menüleri bize uzattı. Kafamı sallayarak gülümsedim ve menüyü açtım; mübarek, kompozisyon gibiydi. Başlangıç menüsüne göz gezdirdim. İtalyanca isimlerden çok bir şey anladığım söylenemezdi. Meriç bana baktı. "Ne yiyeceksin?"

Omuzlarımı silktim. "Karar veremedim."

"Sevindim," dedi ve elimden menüyü alarak garsona uzattı. "Şefin seçtiklerinden olsun."

Adam masadan uzaklaştıktan sonra Meriç'e baktım. "Ya şef bugün yılan çorbası yapıyorsa?"

Keyifli bir şekilde sırıttı. "O da artık şansına."

Suratıma tiksinti dolu bir ifade vererek, "İğrenç!" dedim, sonra etrafıma bakındım. "Böyle yerlere sürekli gelir misin?"

"Yoo, hayır. Sokaktaki kebapçılar favorimdir."

Şaşırmıştım. "O zaman, neden buraya geldik? İtalyancam gelişsin diye mi?"

"Özel olsun istedim."

"Neden?"

"Çünkü bu bir randevu sayılır ve Meriç Keskin sokak aralarında randevu olayına girmez."

Başka ne sebebi olabilirdi ki zaten? Benimki de soruydu yani! "Bu bir randevu değil!" dedim kelimelerin üzerine basarak.

İtiraz eder gibi kafasını iki yana salladı. "Öyle!"

Ağzımı açacakken garson yemeklerle birlikte tepemizde belirdi. Bu ne hızdı böyle, şef bizi mi bekliyordu? "Afiyet olsun, Meriç Bey, Küçük Hanım," dedikten sonra servisi yapıp uzaklaştı.

Tabağımın içine dikkatle baktım, yılana benzeyen bir şey görünmüyordu. Yemeye çoktan başlamış olan Meriç peçeteyle ağzını sildikten sonra bana baktı.

"Ne oldu? Kötü mü görünüyor?"

"Yoo," dedim. "Ayrıca sen hayvan gibi yediğine göre güzel olmalı." Sırıttı ama bir şey söylemedi. Bugün tarihe geçebilirdi; Meriç Keskin laf sokmamıştı. Tabağımdan bir parça et alıp ağzıma attım. Lezzeti başımı döndürürken *oha* diyesim gelmişti. Aşçı genç ve yakışıklıysa hemen evlenebilirdim. Meriç'in dikkatle bana baktığını görünce aşçı fantezilerimi bir kenara bıraktım. "Ne?"

"Hiç!"

"Bu gecenin sonunda beni öldürmeyi falan düşünmüyorsun, değil mi? Bu gülümsemeler, laf sokmamalar hayra alamet olamaz." Bir şey değişmedi, yine sadece gülümsemekle yetindi. Bu sırada yanımıza yaklaşan garson bir şişe kırmızı şarabı masaya bıraktı. Meriç kafasını sallayıp şişeyi alırken şaşkınlıkla ona baktım. "İçmeyeceksin değil mi?"

"Evet, içeceğiz," dedi ve kadehini doldurdu.

"Oldu. Shot da atalım istersen. Annem beni mahveder, reşit bile değilim ben!"

Suratında bariz bir şaşkınlık oluştu. "Kaç yaşındasın?"

"On yedi. Okula erken yazdırmışlar."

"Ne zaman on sekiz olacaksın?"

"Kasım 26'da," dedim. "Sen kaç yaşındasın peki?"

"On sekiz."

"Senin doğum günün ne zaman?"

"14 Haziran."

Bunu aklımda tutacaktım. "Yaz çocuğu," dedim gülümseyerek.

O da gülümseyerek karşılık verdi. "Yağmur kızı."

"Yağmuru pek sevmem."

"Neden?"

Benimki sevmemek sayılmazdı. Daha çok, sıcağı tercih etmekle alakalıydı. "Aslında yağmurda yürümeyi seviyorum ama gök gürültüsünden hoşlanmıyorum."

"Korkuyor musun?"

"Hayır, tam olarak öyle denemez, sadece rahatsız oluyorum," dedim ve bu söylediğim doğruydu.

"İlk kez doğru düzgün sohbet ediyoruz."

"Fark ettim."

Sonraki süreçte farklı geçmedi. Bu gece daha çok sohbet, neredeyse yok denecek kadar da laf sokma vardı. Tatlılar geldiğinde Meriç şarap şişesinin neredeyse dibini görmüştü. "Artık içme istersen," dedim. "Beni eve bırakacaksın ve kaza yapmanı istemem. Ölmek için çok gencim. Daha Robert Downey Junior'la tanışma planlarım var."

Kaşları merakla havalandı. "O kim?"

Yok artık! Iron Man olur kendisi, namı diğer Tony Stark demek istedim, ama bu gece *insan* ölçülerinde sohbet ettiğimizi hatırlayarak sustum. "Marvel yoksunu musun?" dedim gülümseyerek. Suratı gülümsemekle göz devirmek arasında bir hal alınca hafif bir panik yaşadım. "Sarhoş olayım deme sakın, Meriç! Seni taşıyamam!"

Kafasını iki yana sallayarak itiraz etti. "Olmadım!"

Masanın üzerinden eğilerek gözlerine baktım. "Gözlerin öyle söylemiyor ama."

"Gözlerime bakmak hoşuna gidiyor."

Duraksadım, çünkü bunu duymayı beklemiyordum. Gerçekten de öyle miydi? Gözlerine bakmayı seviyor muydum? Sanırım öyleydi ama bunu bilmek zorunda değildi. "Hayal kurma."

"Yalan söylediğinde gözlerini kaçırıyorsun. Ayrıca elinin altında ne varsa onu sıkıyorsun. Tıpkı şimdi çatalını sıktığın gibi."

Aniden elimden bıraktığım çatalım tabağıma çarpınca küçük bir *çın* sesi çıktı. Fark etmemiş olmasını dileyerek yutkundum. Bu çocuk sarhoş değil miydi? Bu mantık nereden çıkmıştı peki? Birden ayağa kalktığında, çınlama araya kaynadığı için sevindim. Ayaklarının üzerinde şöyle bir sallandıktan sonra bana baktı. "Gidelim mi?"

İstemesem de kafamı salladım, tatlım yarım kalmıştı. Tatlıma, evladını yetimhaneye bırakan bir anne edasıyla bakarak çantamı aldım. Çıkışa geldiğimizde görevlinin uzattığı trençkotumu te-

şekkür ederek aldıktan sonra kapıya yöneldim. Kapıdan çıkarken Meriç kolunu omzuma attı, ayakta duramıyordu. "Al işte, sarhoş oldun! Daha ayakta duramıyorsun, nasıl yürüyeceksin?" diye homurdandım.

"Belki de sana sarılmak için yapıyorumdur?"

Anlaşılan sarhoş Meriç hiç çekilmeyecekti. Cevap vererek uzatmaya gerek duymadım, omzumun üzerinden içeri bakarak duvardaki saate göz attım; 20.12'yi gösteriyordu, neyse ki daha zamanım vardı. Hava alırsa biraz açılır diye düşünerek valeyi durdurdum ve anahtarı ondan alarak, "Arabaya yürüyeceğiz," dedim.

Zorlukla da olsa arabanın yanına gelmeyi başarmıştık. Asıl sorun şimdi başlıyordu; arabayı kim kullanacaktı? Onu arabaya yaslamaya çalışırken birden hareketlendi ve arabaya yaslanan ben oldum. Tam gözlerimin içine bakıyordu. Normalde boyu benden uzundu ama ayağımdaki topuklar sayesinde aramızdaki fark biraz kapanmıştı ve dudaklarımız *tehlikeli* bir şekilde yakın duruyordu. Ellerini iki yanıma koydu, benim ellerim de otomatik olarak göğsüne gitmişti. Hafifçe kar yağıyordu ve saçlarına düşen kar taneleri çok hoş görünüyordu.

"Ne kadar masumsun," diye fısıldadı.

Yüzüme çarpan nefesini görmezden geldim ve dudaklarına bakmamak için kendimi zorladım. Rezil olmak istemiyordum, çünkü öpüşmeyi bilmiyordum. Öpüşmek! Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Düşüncelerimi kovaladım ve gözlerine bakmaya odaklandım.

"Beni beğendiği halde beğenmediğini söyleyen ilk ve tek kızsın."

Ah! Bay Ego geri döndü! İtiraz etmek ya da inkâr etmek için dudaklarımı araladım ama elini yanağıma koyup, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirince sesim içime kaçtı. Kalbim teptiği horonu yarım bırakarak, salsaya hızlı bir geçiş yaptı. Dudakları dudaklarıma uzandığında onu itmem gerekiyordu ama heyecanla gözlerimi kapattım. *Sahi, ellerim neredeydi benim? Ah, birini hissedebiliyorum, avucumda arabanın anahtarı vardı.*

Omzumda bir ağırlık hissedince gözlerimi açtım. Meriç sızmıştı! Bir eli yanağımda, bir eli arabanın üzerinde, başı omzumdaydı ve *sızmıştı!*

16. Bölüm

Bu kadar fit bir çocuk nasıl bu kadar ağır olabilirdi? Kıpırdamaya korkuyordum, çünkü yere yığılırsa onu kaldırmam mümkün değildi. Bir kolumu beline dolayarak tutabildiğim kadar sıkı tutmaya çalıştım. Diğer elimle de anahtara bastım ve arka kapıya doğru bir adım attım. Kapıyı açtıktan sonra hafifçe eğildim, otomatik olarak Meriç de eğilmişti tabii. Öne doğru uzanarak kafasını arabanın içine soktum. Bu sırada çıkan *tak* sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Kendi kendime kıkırdadım, acaba kafasını nereye vurmuştum? Uzun uğraşlarım sonucu kafasını ve bedeninin bir kısmını arabaya sokmayı başarmıştım ama yarısı hâlâ dışarıdaydı. Diğer tarafa dolaşarak kapıyı açtım ve koltuk altlarından tutarak çekmeye çalıştım. Milim milim kıpırdatabiliyordum. "Yuh, ayı!" diye söylendim kendi kendime. "Seni neyle besliyorlar?"

Birkaç hamle sonunda onu biraz da olsa içeri çekebilmiştim. Kapıyı kapatarak diğer tarafa geçtim, bacaklarını içeri yerleştirdim ve o kapıyı da kapattım. Birinci bölüm tamamlanmıştı, şimdi ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Ön koltuğa geçtim ve arkamı dönerek bir süre onu izledim. Ona dokunma isteği bede-

nimi yavaş yavaş ele geçiriyordu. "Umarım saat dokuz olmadan uyanırsın, Meriç. Yoksa seni burada bırakıp, eve taksiyle gitmek zorunda kalacağım," diye mırıldandım ve elimi uzatarak parmaklarımı yanağında gezdirdim; sakallarının verdiği his çok tuhaftı. Telefonu çalınca irkilerek elimi geri çektim. Yardım isteyeceğim biri arıyor olabilirdi, telefonu cebinden aldım, Mert arıyordu. Rahat bir nefes alarak açma tuşuna bastım, benim konuşmamı beklemeden konuşmaya başladı.

"Yemek nasıl gidiyor?"

Şaşkınlıkla Meriç'e baktım, yemek olayından Mert'e bahsetmiş miydi? Tamam, ben de Ceyda'ya söylemiştim ama onun da birilerine söylemiş olması yine de garip gelmişti. "Mert, benim," dedim.

"Melis? Bir şey mi oldu, Meriç nerede?"

"Sızdı ve şu an arabanın arka koltuğunda yatıyor," dedim kıkırdamamı bastırarak. "Anlayacağın burada mahsur kaldım."

Hafif bir kahkaha attı. "Tamam, geliyorum. Kurtaracağım seni."

Telefonu kapattığımda ekran otomatik olarak kilitlendi. Bu andan itibaren içimdeki dedektifi kontrol altında tutabileceğimi sanmıyordum. Sırıtarak Meriç'in eline uzandım ve parmağını ekranın üzerine bastırdım. Ekran aydınlanırken, ben de bir aydınlanma yaşadım. Zaferle sırıtarak fotoğraf galerisini açtım. En son çektirdiği fotoğrafı görünce kalp krizi geçiriyordum; Meriç insan mıydı? Üzeri çıplaktı ve elini sokak dövüşçülerinin yaptığı gibi sarmış, yumruk yaparak çenesine dayamıştı. Karın kasları yoktu ama göğüs kasları *sağlamdı*. Paylaşıp paylaşmadığını merak ederek instagram'ı açtım ve fotoğrafı orada göremeyince gülümseyerek, "Aferin!" dedim. Galeriye geri dönerken, Mert'in çabuk gelmemesini diledim.

Kalabalık bir grup olarak çektirdikleri fotoğraf gözüme çarptı, on kişilerdi. Evet, üşenmeden saymıştım. Meriç şirin bir şekilde sırıtıyordu, arkasında da o tanıdık gülümsemesiyle Mete vardı. Gözlerim Mehmet ve Mert'i aradı ama ikisi de yoktu. Diğer sekiz kişiyi tanımıyordum, dördünün kız olması da can sıkıcıydı. "Umarım bunlardan hiçbiriyle yatmamışsındır," diye mırıldandım. Fo-

toğrafların arasında dolaştıkça içimden, 'tarzın olayım, giy beni' demek geliyordu. Tamam, benden çok daha güzel ve havalıydı ama daha tarz olması da şart mıydı? Annesinin modacı olduğunu söylemişti, ne bekliyordum ki?

Arabanın kapısı aniden açılınca zıpladım ve telaşla ekranı kilitlemeye çalıştım. Kilitlemeyi başarsam da basılmıştım, suç aleti hâlâ elimdeydi. Mert sırıtarak arabaya bindi, önce Meriç'e, sonra da bana baktı. "Nasılsın?"

"İyi," dedim. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Anahtar nerede? Kucağımda duran anahtarı ona uzattım. Arabayı çalıştırınca gülümseyerek bana baktı. "Telefonu karıştırmaya devam edebilirsin."

"Görmezden gelemez miydin?"

"Söylemesem olmazdı."

"Aramızda kalma ihtimali nedir?"

Omuzlarını silkti. "Sorarsa söylerim."

"Hain!" dedim kıkırdayarak ve arkama yaslandım.

"Şifreyi nasıl çözdün?"

Meriç'in koltuğun kenarına bıraktığım eline uzandım ve parmağını havaya kaldırdım. "Bu varken şifre kimin umurunda?"

"Zeki kız!"

Madem yakalanmıştım ve madem Mert beni ispiyonlayacaktı, o halde dedektiflik işime devam edebilirdim. Şifre aletimi, yani Meriç'in parmağını kullanarak kilidi açtım ve galeriyi karıştırmaya devam ederken Mert'e baktım. "Sen şifreyi biliyor musun?" Onaylayarak kafasını sallayınca ona döndüm. "Bana da söyle!"

"Canıma susamadım!"

Kıkırdadım, söylemesini beklemiyordum zaten. Telefonu kilitledim ve Meriç'in cebine koyarken, "Onu arabaya sokmaya çalışırken kafasını *birazcık* çarpmış olabilirim," dedim. "Bir şey olmaz, değil mi?"

Bu sefer sesli bir kahkaha attı. "Sanmam, fazlasıyla taş kafalıdır."

***

Yağız'ın yanağımdan makas almak için uzattığı elini itince, kolunu Ceyda'nın omzuna koydu. En sonunda sevgili olmayı başarmışlardı. "Geberin!" dedim. Sinema olayını da daha unutmamıştım. "Seninle bir daha konuşmayacağım."

Yağız ofladı. "Tamam, kızım ya! Alt tarafı bir film. Hem izlemedin de."

Omuzlarımı silktim. "Sözlerimizi unutmayalım; tatlı, milkshake ve Iron Man'li kumbara."

"Ne zaman istersen," dedi Yağız sırıtarak.

"Öğle arasında burada olacaklar." Yağız kafasını sallayarak onaylarken Ceyda'ya döndüm. "Seni şanslı. Kaptın yakışıklı çocuğu." Utançla gülümsedi. Yağız da bu utancı fark etmiş olacak ki onu kendine çekerek saçlarını öptü. Dudaklarımı büzdüm. "Olan var, olmayan var. Vicdansızlar!" dedim ve gülümseyerek sınıfa doğru ilerlemeye başladım. Meriç klasik durumundaydı; uyuyordu. Akşamki şaraba bağlayacaktım ama sebebin bu olmadığını biliyordum, o hep uyuyordu. Çantamı sıraya bıraktığımda homurdandı.

"Yavaş, Melis."

"N'oldu?"

"Uyuyamadım," dedi kendine rahat bir pozisyon ararken.

"Aa, çok şaşırdım! Hâlbuki saat sekizde uyumaya başlamıştın."

Sırıttı. "Tamam, biraz fazla kaçırmış olabilirim."

"Biraz mı?" dedim. "Şişenin dibini gördün resmen."

"Yine de dün akşam güzeldi."

"Sonu için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Gerçi, sen sızınca oyalanacak bir şeyler buldum."

"Hımm, evet, duydum. Telefonumu karıştırmışsın."

"Hımm, belki birazcık. Ama kabul et, bunu yapmamı bekliyordun."

Deminden beri kapalı olan gözlerini araladı. "Evet, ilk fırsatta yapacağını biliyordum. Ama sızdığımda benden faydalanarak parmağımı okutacağını tahmin etmezdim. Yine de zekice bir hareketti

ve senden beklemezdim."

Bir milyon bilmem kaçıncı kez gözlerimi devirdim. "Beklememen normal, çünkü zekâmı senin yanında göstermeme gerek kalmıyor."

"Sen de haklısın, olmayan bir şeyi gösteremezsin," dedi ve kafasını kaldırdı. "Tıpkı Pittbul'un saçlarını göstermemesi gibi. Çünkü yok."

Kaldırmış olduğu kafasını sıraya yatırdım. "Beyni olmayanlar göremez."

Kafasındaki elimi tuttu. "Dün seni-"

Panikle ağzını kapattım. "Sus konuşma, başım ağrıyor!"

Dinç bir şekilde doğruldu, gören de günlerdir uyuyor sanırdı. "İşimi yarım bırakmayı sevmem."

"Meriç!"

Keyifle sırıtmaya devam etti. "Kabul et, beni seviyorsun!"

Yok daha babaannemin çorabı! Konuyu acilen değiştirmem gerekiyordu. "Müzik ödevini yaptın mı? Hı?" Gözlerini kaçırdı, müzik ödevini sanki ilk defa duyuyormuş gibi bir ifadesi vardı. "Sana sorumluluk verende kabahat," dedim.

"Sen bana sorumsuz mu diyorsun?"

"Daha bir ödevi yapamıyorsun be!"

"Doğru," dedi. "Ama hocayla konuşup ikimize de yüz vermesini sağlarım, sen rahat ol."

"Rüşvetçi pislik. Veliaht!"

"Söyleme şu kelimeyi, Melis, sinirim bozuluyor!"

Kafamı iki yana sallayarak çantama uzandım ve şiiri yazdığım kağıdı çıkartarak ona uzattım. Bir şekilde, ödevi unutacağını biliyordum. "Şuna göz at da, tahtaya çıkınca mal gibi kalma," dedim.

"Ödevi yaptıysan neden tantana ediyorsun?"

Hem suçlu, hem de güçlü dedikleri bu oluyordu herhâlde. "Çünkü senin yapman gerekiyordu, Meriç! Öyle anlaşmıştık!"

"Tamam, başka bir şey yaparım."

"Söz ver!"

"Söz, Melis. Ne istersen yaparım, yeter ki sus!"

Kıkırdadım. "Sözünden dönen top olsun."

"Olsun, anasını satayım!"

İşte, şimdi bittin Meriç Keskin!

***

Meriç elimdeki tişörte, sonra da bana bakıp dudaklarını aralad ı. "Bununla alakalı bir sözüm var ama çok ağır, kaldıramazsın."

"Söz verdin!"

"Giymem ben bunu, kızım!"

"Giyeceksin, Meriç!"

Omuzlarını silkti ve soyunma odasındaki banka oturdu. "Giymiyorum. Bitti!"

Homurdanarak yanına oturdum. "Sözünü tutmayan top olsun dedik. Top olursun bak!" dedim alayla.

Elini sıkıntılı bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. "Bunu giyersem ne farkım kalacak, lan?"

Elimdeki tişörte baktım, fazla abartıyordu. Alt tarafı tişörtün önünde Daffy Duck vardı. Ne vardı bunda? "Bunları toplar giymiyor, Meriç. Hem sana çok yakışacak," derken gülmeden edemedim; eğleniyordum.

Tişörtü elimden çekip aldı. "Nereden aldın lan bunu? Mağazayı basacağım!"

"Meriç ya! Söz verdin! Bana ne!"

Tişörtü suratıma fırlattı ve ayağa kalkarak, "Tutmuyorum sözümü, lan!" diye bağırdı. Sonra da uzaklaşmaya başladı.

"Meriç!" dedim yumuşak bir şekilde, ses tonum duraksamasını sağladı. "Bende yarattığın Meriç imajını yok etme!"

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Neymiş sende yarattığım Meriç *imajı*? Daffy Duck'lı tişört mü giyiyorum?"

"Bende, sert görünen ama aslında duygusal da olan, umursamazmış gibi davranıp umursayan, kızların ilgisinden hoşlanıyormuş gibi yapan ama sadece tek bir kızın ilgisini isteyen, parasıyla hava atmayan, gıcık ama bazı konularda düşünceli davranan ve

sözünü tutan bir Meriç imajı yarattın," dedim. 'Sözünü tutan' kısmını özellikle vurgulamıştım.

"Bu düşüncelerinde samimi misin? Yoksa beni ikna etmeye mi çalıyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir şeyleri sıktığımı görüyor musun? Ayrıca konuşurken bir saniye bile gözlerimi senden kaçırmadım."

Geri döndü ve elimdeki tişörtü aldı. "Bununla dışarı falan çıkmam ve sadece bir poz çekeceksin."

Heyecanla kafamı salladım ve soyunma kabinine girerken ettiği küfürleri duymazdan geldim. Az önce söylediklerimde samimiydim, ama onun hakkındaki analizlerime ben bile inanamamıştım. Ne ara bu kadar tanımıştım onu?

Çok geçmeden kabinden çıktığında gözlerime inanamadım; Daffy Duck'lı tişört bile çok yakışmıştı. "Şu fotoğrafı çek çabuk!" dedi homurdanarak.

"Arka bahçeye çıkalım," dedim. Normalde kalabalık olan kafe gibi bir yerdi, ama şu an herkes derste olduğundan boş olmalıydı. İtiraz etmeden yürümeye başladı. Bahçeye çıktığımızda sabırsızca bana baktı. "Tamam," dedim. "İstediğin pozu verebilirsin." Yüzüme acı çekiyormuş gibi baktı, halinden memnun olmadığı ortadaydı. "Acı mı çekiyorsun?" diye sordum sırıtarak.

"Hem de nasıl!"

"Tamam, çekiyorum," dedim ve kameranın tuşuna bastım. Merakla fotoğrafı açtım, çok ama çok tatlı çıkmıştı köpek! Yanıma gelerek ekrana baktı.

"Yine yakışıklıyım!" dedi sırıtarak ve, "Sıra bende!" diyerek sırtımı arkamdaki duvara yasladı.

"Ne yapıyorsun, Meriç?" diye homurdandım.

"Fotoğrafı bir yerde paylaşmak yok, ona göre."

"Yemin ettim ya!"

Kafasını salladı ve yüzüme doğru eğilmeye başladı. Burnu burnuma temas ettiğinde gözlerimi kapatarak titrek bir nefes bıraktım. Kollarını belime doladıktan sonra dudaklarını yanağıma bastırdı ve uzun bir öpücük bıraktı. Ardından da kulağıma fısılda-

dı. "İlk öpücüğü almayı çok isterdim, ama sen de istemeden almayacağım."

Onu iterken, "Pislik!" dedim ve soyunma odasına ilerledim. Arkamdan yetişmesi fazla uzun sürmedi.

"Bu sinirin seni dudaklarından öpmediğim içinse, istemen yeterli."

Bir şey söylemeden suratına baktım ve hızlı adımlarla sınıfa çıktım. Neyin tribini yaşıyordum ben? Öpmediği için mi sinirlenmiştim, yoksa buna teşebbüs ettiği için mi? Dudaklarını yanağımda hissettiğimde kalbimin ağzımda atmasının sebebi neydi peki? Sınıfa girdiğimde kafamı iki yana salladım ve çantamı aldım. Meriç de hemen arkamdan sınıfa girdi. Çantasını omzuna atarken kolumdan tuttu. "Seni eve bırakırım."

Kolumu çekiştirdim. "Gerek yok, ben giderim."

Kolundaki saati gösterdi. "Bir sarhoş sapık vakası daha mı yaşamak istiyorsun?"

"İyi," dedim sinirle. Otoparka girdiğimizde saatine tekrar baktı, sanki acelesi varmış gibiydi. "İşin varsa otobüsle giderim."

Arabaya binmemi işaret etti. "Seni bırakacak kadar zamanım var."

Emniyet kemerimi taktıktan sonra koltuğuma yayıldım. "Okulda son hafta," dedim.

Otoparktan çıkarken bana baktı. "Yarıyıl tatilinde bir yere gidecek misin?"

"Hayır. Sen?"

"Bilmem," dedi omuzlarını silkerek.

Kısa bir sessizlik oldu, gözü sürekli saatine kayıyordu. Yok arkadaş, ben bu merakımla baş edemiyordum, ona yenilmekten usanmıştım artık. Derin bir nefes aldım. "Bir yere mi yetişeceksin?"

"Kedi'nin yemek saati geçeli çok oldu ve Melih de evde değil."

Kendi kendime sırıttım. Bu... bu çok... tatlıydı! Hayvanlara karşı sevecen olması hoşuma gidiyordu. "Bir gün köpeğini getir-

sene," dedim ona bakarak. Köpeği olduğunu öğrenmiştim ve merak ediyordum.

Kaşlarını çattı. "Onun bir adı var," dedi sinirle.

"Sakın bana *Köpek* deme, bu travmayı bir kez daha kaldıramam."

"Aslında bir adı yok."

"O zaman niye bana kızdın?"

"Havalı oldu!"

Gözlerimi – artık sayısını bilemiyorum – devirdim. "Neden isim koymadın?"

"Ona uyan bir şey bulamadım."

"Ben bulurum!" dedim hevesle.

Yüzüme garip bir ifadeyle baktı. "Köpeğimin adını senin koymana izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Hevesim kursağımda kalmıştı. "İyi be! Düşünmüyorum isim falan," dedim evimin önüne geldiğimizde. "Eminim köpeğin de senin kadar çirkindir."

"Bir gün çarpılacaksın, biliyorsun değil mi?"

"Sen çarpıl! Köpeğinin adını da Flash koyarsın," dedim ve arabadan inerek kapıyı çarptım.

"Melis!" Duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. "Rüya!"

Sinirle arkamı döndüm. "Ne var, Allah'ın cezası? Ne?"

"Köpeğimin adını Flash koyacağım."

"Görüşürüz, Daffy Duck!"

"Görüşürüz, Pembe Panter!"

17. Bölüm

Flash ha! Suratıma yayılan geniş sırıtma eşliğinde merdivenleri çıkmaya başladım. Halime Nine'nin kapısının önünden geçerken parmak uçlarımda yürümeye başladım ama işe yaramadı. Bu kadının kapının önünde yattığından şüpheleniyordum. Kapıyı aralayarak bana baktı, sonra içeri seslendi.

"Necla! Tüpçü gelmiş!"

Yok artık ya! "Halime Nine, benim ben. Üst kattaki Ayşe'nin kızı!" dedim duyması için biraz bağırarak. Kapıda Hakan belirince gözlerimi devirdim. Babaannesini içeri yönlendirdi ve bana doğru birkaç adım atıp sırıttı. Bu çocuk acilen benden vazgeçmeliydi. "Çeneni açar ve bana yavşarsan sevgilimi çağırırım, fena olur."

'Sevgilim' kelimesini duyunca kaşları çatıldı. "Sevgilin kim?"

"Hani şu yakışıklı olan. Geçen gün tanışmıştınız. Bana yavşıyordun ve sana siktiri çekmişti, hatırladın mı?" dedim ve o yumruklarını sıkarken sırıttım. "Sanırım hatırladın. O yüzden kaşınma, çok pis kavga eder," diye ekledim ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. Oh olsun! Bu saatten sonra kimse sinirimi bozamazdı. Meriç hariçti tabii, o, bu konuda master yapmıştı.

Bizim kata geldiğimde kapıyı çaldım. Kapı açıldığında karşımda duran kişiyi görünce, ne kadar büyük konuştuğumu anladım, sinirlerim anında bozulmuştu.

"N'aber, kuziş?"

Yapay olduğu belli olan bir şekilde gülümsedim ve içeri girdim. Sevdiğim tek kuzenlerimin teyzemin çocukları olduğunu söylemiş miydim? Söylemedimse çok ayıp etmişim. Bizde kuzen boldu, ama gerek yoktu. İçimdeki Halil Sezai coştu ve bir 'İsyan' patlattı. Lütfen, biri bana bizde kalmayacaklarını söylesin diye sessiz yakarışlarda bulunurken, Gizem kolunu omzuma koydu.

"Son hafta diye bizim okulda ders yapılmayacak. Biz de burada kalacağız!"

Öldürün beni!

***

Gizem, *sevgili* maceralarını anlatırken tepki veriyordum ama verdiğim tek tepki gözlerimi devirmekti. 'Bir sus, motorun soğusun' demek istiyordum. Telefonuma mesaj gelince gözlerim hazine bulmuşum gibi ışıldadı. 'Daffy Duck' ismini görünce istemsizce gülümsedim; köpeğinin fotoğrafını göndermişti.

'Gönderen: Daffy Duck

İşte, Flash bu. Merhaba de!'

Gizem, "Neye bakıyorsun?" diyerek telefonu elimden çekti. "Daffy Duck kim?"

'Anan' demek istedim ama diyemedim. "Bir arkadaş," dedim. Meriç diyecek göz var mıydı bende? Hınzır, herkesi tanıyordu. Musallat falan olurdu şimdi. Erkek avcısı mübarek. Telefonumu elinden aldım ve Meriç'e cevap yazdım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Merhaba, Flash ;D'

Mesajı gönderdikten sonra telefonuma şifre koydum. Meriç'in fotoğrafları vardı ve Gizem görsün istemiyordum. *Hayır, tabii ki kıskanmıyordum!* Sadece, telefonumun karıştırılması hoşuma gitmiyordu ve Meriç'i görürse başımın etini yerdi. Hem ona neydi Meriç'ten?

Gizem yatağıma oturup posterle kaplı duvarıma baktı. "Ya şu Direk çok tatlı."

Direk'ten kastının ne olduğunu anlamak için bakışlarını takip ettim. Koskoca Derek Hale'e, 'Direk' mi demişti bu mal? Kendimi yatağıma attım. "Batman! Şimdi gelmenin tam zamanı, aşkım!"

Gizem kaşını kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"Hiç!"

***

Annem, Gizem'i de okula göttürmem konusunda ısrar etse de karşı çıkmıştım. Sonra Meriç'e sulanacaktı. Hayır, tabii ki ona sulanması umurumda değildi. Ben tamamen sonrasını düşünüyordum; Meriç'in 'kuzenin bana yavşıyor' konulu nutuklarını dinleyemezdim.

Sabah Gizem'in cırtlak sesiyle uyanmam yetmezmiş gibi, şimdi de yağmur başlamıştı. Hayat bana hareket çekiyordu resmen.

Telefonum çaldığında ekranda 'Yağuşuklu Kuzen' ismi belirdi, dün gece can sıkıntısından değiştirmiştim. Daha kahvaltı yapıyordum, gelmiş miydi? "Söyle, bebek."

"Öyle deme, Ceyda kıskanıyor."

"O yokken ben vardım, lan!"

Kahkaha attı. "Sakin ol, bebek."

"Alacaksın beni, değil mi?"

"Meriç'i ara, alsın seni," dedi.

Çatalımı önümdeki salatalığa batırdım. "Meriç ne alaka?"

"Bilmiyorum artık. Pabucum dama atıldı gibi."

"Çarpılacaksın be," dedim. "Meriç ona yakışıklısın diyeceğim günü bekliyor, ben seni Yağuşuklu Kuzen diye kaydettim, namussuz!"

Kahkaha atarken annemle gözlerimiz çakıştı, kaşlarını çatmıştı. Ne zamandır dinliyordu ve ne kadarını duymuştu? Lütfen, duymamış olsun! "Yağız, annemin radarına yakalandım lan, kapat."

"Sıçtın," dedi telefonu kapatırken.

Anneme bakarak şirince gülümsedim, "Nasılsın, anniş?"

"Ne biçim konuşuyorsun sen telefonda? Namussuz falan."

"Yağız'la aramızda," dedim kıkırdayarak.

"Az önce bahsettiğin Meriç, akşam yemeğine gittiğin Meriç mi?"

Allah'ım, ben senin Müslüman bir kulunum, biliyorsun. Koru beni! "Evet," dedim uzatmadan.

"Nasıl bir şey? Yakışıklı mı?"

Sıntacakken frenlerimi sıktım. Mal mısın, Melis? Keser seni bu kadın. Testere'ye on beş seri daha ekler. "Yok canım. Tipsizin teki." *İçimden Fatiha ve İhlas okudum.* Annemin terlik darbelerinden kaçınmaya çalışırken gerçekten çarpılacaktım.

"Fotoğrafı var mı?"

Anneme baktım ve kaşımı kaldırdım. "Ne yapacaksın, anne? Flörtleşecek misin?"

"Düzgün konuş benimle! Göster, bakacağım!"

"Anne, niye bende Meriç'in fotoğrafı olsun ki?"

Annem gözlerini kıstı ve beni bir süre inceledi. "Gizem'den yardım istetme bana, Melis!"

"İyi ya, tamam," dedim. "Ama Gizem'e söyleme, uğraşamam onunla." Instagram'a girdim ve Meriç'in, üzerinde tişört olan ve az da olsa çirkin çıkmayı başarabildiği bir fotoğrafını aradım. Üzerinde okul kıyafetlerinin olduğu ve beğendiğim fotoğrafını açarak telefonu anneme uzattım. Annem ekrana baktıktan sonra kafama vurdu. "Göster dedin, gösterdim. Niye vuruyorsun ya?"

"Bir de yakışıklı değil diyorsun. Senin gözlerin daha da mı bozuldu?"

Kaşlarımı çattım. "Yok artık!"

"Bu çocuktan hoşlanıyor musun, doğru söyle?"

"Ne hoşlanacağım ya o maldan!"

Annem gülümseyerek telefonumu uzattı. Bir şey söylemeden mutfaktan çıktım ve sıntarak bana bakan ablamla karşılaştım. Sıntışı sinirimi bozmuştu. "Anne!" dedim. "Ablam, Meriç'in abisinden hoşlanıyor!" Ablam ayağından terliğini çıkardı. "Sen anne değilsin, atamazsın!" dedim. İşe yaramıştı, durdu ve şaşkın bir şe-

kilde elindeki terliğe baktı. Annemin sesini duymam çok sürmedi.

"Doğru söylüyor. Bu evde terlikleri ben atarım," dedi ve cümlesi biter bitmez terlik popomda patladı. "Ayrıca ablana karışma, çünkü... çünkü o abla," diye ekledi.

"Gidiyorum ben!" dedim. "Adaletin olmadığı yerde yaşayamam ben!"

Tribimi atıp evden çıktım. İyi de, neyle gidecektim ben? Üstelik açtım da. Of, of! Iron Man'li kumbaram aklıma gelmişti yine.

***

Okula yürüyerek gelmiştim. Yağmurda yürümekten hoşlandığım ve şemsiye tutmaktan nefret ettiğim için de haliyle ıslanmıştım, saçlarım yüzüme yapışmıştı. Okul formam iyi durumdaydı ama montum için aynısını söyleyemeyecektim. Okulun bahçesine girerken Meriç'in arabası yanımda durdu ve camını açtı. "Yürüyerek mi geldin?" dedi.

Sırıttım, bu çocuk ne zekiydi böyle! "Sence?" dedim ve ıslak saçlarımı tutup ona gösterdim.

Kaşlarını çattı. "Beni arasaydın."

"Yağmurda yürümek hoşuma gidiyor."

"Park edip geliyorum."

Kafamı salladım ve yavaş adımlarla okula doğru ilerlemeye devam ettim. Çok geçmeden Meriç geldi, elindeki siyah şemsiyeyle çok cool görünüyordu. Yanımda yürümeye başladığında şemsiyeyi ikimizin üzerinde tuttu. "Sağ ol, ama yeterince ıslandım," dedim gülümseyerek.

"O, senin *salaklığın,* bu, benim *centilmenliğim.*"

Bana salak demesini umursamadım ve gülümsedim, sonuçta haklıydı. "Ne zamandan beri centilmensin?"

"Şu andan itibaren."

Sınıfa girdiğimizde Yağız kaşlarını çattı. "Yürüyerek mi geldin? Meriç'i ara demiştim!"

Aynı anda Meriç bana baktı. "Niye aramadın?"

Yerime oturmak için hamle yaptım. "Yağmurda yürümek hoşuma gidiyor dedim ya."

Meriç kolumdan tutarak, oturmama izin vermedi. Ön sırada oturan Mete ve Mehmet'e baktı. Bir şey söylememesine rağmen ikisi de aynı anda ayağa kalkmıştı. Kalorifer peteği onların sırasının yanındaydı. İtiraz etmeden ilerledim ve peteğin yanına oturdum.

Yağız bana baktı. "Gizemler sizde kalmış."

Hoşnutsuzlukla kafamı salladım. "Ev, ev değil motel sanki. Herkes bizde kalıyor."

"Gizem kim?" diye sordu Meriç.

Yüzümü buruşturdum. "Halamın kızı."

"Kuzenin yani."

"Hayır, kuzenim değil. Sadece halamın kızı. Kuzenim orada," diyerek Yağız'ı gösterdim.

***

Yanağıma sürtülen şeyle kafamı kaldırdım. "Hı?" dedim uykulu bir sesle. Gece Gizem'in gazabına uğramış ve uyuyamamıştım.

"Geldik," dedi Meriç sırıtarak.

"Aman ne komik," diyerek esnedim ve sıraya bıraktığı kahveye baktım. Ne demiştim; en sevdiğim arkadaş, zengin ve cimri olmayan arkadaştı. Gerçi bizim arkadaş olduğumuzdan şüphem vardı.

Hande sınıfa girdi ve hızlı adımlarla yanımıza geldi. Gelmesiyle de Meriç'in dudaklarına yapışması bir oldu. Ağzım bir karış açık kalmıştı, ne oluyordu? Meriç onu itmemişti, tamam kaşları çatıktı ama gözleri kapalıydı. Gözüm kahveye takıldı, hiç düşünmeden bardağı ittim. Meriç acı bir inlemeyle Hande'den uzaklaştı ve önce bacağına, sonra da bana baktı. "Upsii! Yanlışlıkla oldu!" dedim.

Meriç hiçbir şey söylemeden sınıftan çıktı, tabii Hande de peşinden. Şimdi tuvalette işi pişirirdi bunlar. Bana da arkalarından küfretmek kaldı. Çantamdan çıkardığım peçeteyle, sıraya dökülen kahveyi silmeye başladım, bu sırada Mert'le göz göze geldik, gülümsüyordu. Yine mi yakalanmıştım?

"Yaptığın şeyi beğendim," dedi.

"Değil mi ama," dedim. "Sonuçta burası bar değil. Aile var burada."

Gülümsemeye devam ederek yumruğunu uzattı, yumruklarımızı tokuşturduğumuz sırada telefonu çaldı. Cevap verdikten sonra bir süre dinledi ve, "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Sınıftan çıkmadan önce bana baktı. "Bana iş çıkartıyorsun."

"Kendi işini kendi halledemiyor mu beyefendi?" dedim arkasından. Sonra derin bir nefes aldım. Beynim adeta çalkalanıyordu. *Hande, Meriç'i niye öpmüştü? Meriç, Hande'yi niye itmemişti? Niye Hande'nin onu öpmesine izin vermiş ama karşılık vermemişti? Hande'yi hâlâ seviyor muydu? Mümkündü! Üzerinden üç yıl geçmiş olsa da demek ki ondan vazgeçememişti. Belki de Hande'nin değiştiğine, onu gerçekten sevdiğine artık inanıyordu. Ama ben, Hande'nin onu sevdiğine inanmıyordum. O, Meriç'e baktığında Meriç Keskin'i görüyordu, bense Keskin Meriç'i!*

Sınıfa giren kişiyi görünce düşüncelerim dağıldı ve gördüğüm şeyin halüsinasyon olması için dua ettim. Ama kanlı canlıydı ve bana doğru yaklaşıyordu.

"İşte, buldum seni kuziş!"

Allah'ım! Neden ben? Neden okulda? Neden şimdi? Neden? Yardım için Yağız'a baktım, ama gözlerini büyüterek hemen arkasını döndü. Gözlerimi Gizem'e çevirdim. "Gizemciğim, senin ne işin var burada?" dedim yapay bir gülümsemeyle.

Gözlerini Mehmet'ten zorlukla ayırarak bana bakmayı başardı. Mehmet'in mavi gözleri kızları etkiliyordu anlaşılan. Ya da Gizem biraz fazla çabuk etkileniyordu.

"Okulun önünden geçiyordum, sana uğrayayım dedim."

Ayağa kalktım ve onu dışarı çekmeye başladım. "Ne güzel düşünmüşsün. Hadi, kantine inelim," dedim ve onu sınıftan çıkardım. Tam yürümeye başlamıştık ki kolumdan tutan el tarafından durduruldum. *Ama olmaz ki!*

"O kahveyi yanlışlıkla döktüğüne inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Gizem'in Meriç'e çevirdiği beğeni dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. "Meriç, sonra konuşsak?"

"Neden?" Gözlerimle Gizem'i işaret ettim. "Yani?" dedi.

Derin bir nefes alarak Gizem'e baktım. "Bir dakika bekleteceğim seni," dedim ve Meriç'i kolundan tutup Gizem'den uzaklaştırdım. "Halamın kızı bu işte," diye açıkladım Gizem'in duymayacağından emin olduğum bir sesle.

"Kuzenin olan kız yani."

"Her neyse! Şimdi sıfatlarla uğraşamayacağım! Sonra tartışalım bu konuyu," dedim. Arkamı dönüp yürümeye başladım ama yine kolumu tuttu.

"Bu kız geldi diye niye bu kadar panikliyorsun?"

"Ne panikleyeceğim ya!"

Kolumu kurtardığım sırada Gizem yanımızda bitmişti. "Bir dakika doldu, kuziş," dedi. Sonra da elini Meriç'e uzattı. "Merhaba, adım Gizem."

Meriç sırıtarak Gizem'in uzattığı eli sıktı. "Meriç."

Gizem memnunca gülümsedi. Bu kız nasıl benim kuzenim oldu, lan? Bizde yoktu bu kadar arsız biri, kime çekti? Yağız bile erkek olmasına rağmen daha ağırbaşlıydı. Gizem'in kolundan tutup çekiştirdim. "Hadi, gidelim."

"Telefon numaranı verir misin?"

Gözlerimi büyütüp Gizem'e baktım. "Yuh be! Daha yeni tanıştınız!"

Gizem omuzlarını silkerken, Meriç'in gülüşü kulağıma doldu. Bu ne yüzsüzlüktü! Meriç, "Tabii," dediğinde Gizem hevesle telefonunu uzattı. Meriç numaraları tuşlarken ayağımı yere vurarak bu işkencenin bitmesini bekledim. *Keşke o sıcak kahveyi kıymetlisine dökseydim.* Meriç telefonu Gizem'e verdikten sonra bana göz kırptı ve arkasını dönerek yürümeye başladı.

***

Gizem'i zorlukla gönderip derse girdim. Meriç yerime yayılmıştı. Kalorifer dibi tabii, mayışmıştı mal. Onun yerine oturup kolunu dürtükledim. "Kalk yerimden."

Kafasını çevirip bana döndü ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Orada otur."

"Üşüyorum, Meriç!"

"Montunu giy o zaman, Melis!"

"Daha kurumadı," dedim oflayarak.

"O zaman benimkini giy, Melis. Kalkamam."

Buna itiraz edecek değildim. Askıdan onun montunu aldım ve Yağız'ın pis pis sırıtıyor olmasını görmezden geldim. Meriç'le kanka olduklarından beri beni ondan kıskanmaktan vazgeçmişti. Montu giydiğimde parfümünün kokusu içime doldu, ne yapıyordu, bütün şişeyi montun üzerine mi döküyordu?

Dün gece malum, uyuyamamıştım. Sıraya oturdum, rahat bir pozisyon ayarlamaya çalışırken Meriç homurdandı. "Montumu kirletme."

"Nasıl uyuyacağım?"

Eliyle omzunu gösterdi. "Yaslan."

Buna da itiraz etmeyecektim. Başımı omzuna yasladım, sıcacıktı. Kendimi uykunun kollarına bırakmadan önce, "Meriç," dedim. "Geçen gece seni arabaya bindirirken kafanı çarpmış olabilirim."

Homurdandı. "Kafamın arkasına dokununca neden acıdığını öğrenmiş oldum."

Sırıttım ve gözlerimi kapattım.

18. Bölüm

Yanağımı birinin öpmesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı, tokat atmaya hazırlanırken Yağız elimi tuttu. "Haşin kız, sakin ol."

"Irzıma geçiyorlar sandım, vicdansız," dedim kafamı kaldırırken. Kafamın altında Yağız'ın hırkası vardı, Meriç'in montu da hâlâ üzerimdeydi. "Meriç montunu almadan mı gitti?"

O sırada Meriç sınıfa girdi. "O pahalı şeyi sana bırakıp gidecek değilim."

"Pislik!" diye mırıldandım ve montu çıkarıp ona uzattım. Sınıf neredeyse boşalmıştı, biz de çantalarımızı alarak dışarı çıktık. Otoparka girerken Meriç'in nefesini kulağımda hissedince hızla ona döndüm, yaptığım hatayı dudaklarım dudaklarına teğet geçince anladım. "Neden dibime kadar giriyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bugünkü kahve muhabbetini unutmadım, bunu konuşacağız," dedi.

"Eve gitmem lazım, konuşamayız."

"O zaman, mesajla anlatırsın."

Vazgeçecek gibi görünmüyordu ama ne diyecektim ki? İçim-

den geldi, döktüm mü? "Yarın konuşuruz," dedim. Yarına kadar bir bahane bulurdum nasıl olsa.

Arabasına binerken, "Akşam mesaj atarım, Pembe Panter," dedi.

"Bari Bugs Bunny falan olayım ya, Pembe Panter güzel değil."

"Olmaz. Bugs Bunny ve Daffy Duck arkadaşlar. Bize uymuyor."

"Biz neyiz peki?"

"Meriç ve Melis!"

Kafamı salladım, haklıydı. Arkadaş değildik ama konuşuyorduk. Aramızda Bugs Bunny ve Daffy Duck'ın arasındaki gibi bir dostluk yoktu. Bir dakika! Meriç az önce Daffy Duck olduğumu kabul mu etmişti? Sırıtarak Meriç'e baktım.

"Ne?"

"Az önce kendine Daffy Duck dedin. Ve emniyet kemerini tak. öleceksin."

"Ölmemi istemediğini bu kadar belli etme."

"Ölmeni istiyorum ama benim ellerimle," dedim. Yağız'ın arabasına bindiğimde telefonuma mesaj geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Mesaj atacağım. Kaçışın yok ;)'

***

Annemin tehditleri sonucu sofrayı kurmasına yardım etmeye başladım. Halama kendimi beğendirmek de neyin nesiydi anlamamıştım. Beğenmezse beğenmesin. Kendi kızı bir işe yarıyor sanki. Mutfağa girip tabakları alırken Gizem somurtarak yanıma geldi. "Meriç'e mesaj attım ama cevap olarak bir kız aradı. Bir rakamı yanlış yazdı herhâlde. Sende numarası var mı?"

İçimdeki kahkaha atma isteğini bastırdım. Yine kafasından sallamıştı numarayı demek ki. Telefonuma gelen mesajla kucağımda tuttuğum tabakları tezgâha geri bırakıp mesajı açtım.

'Gönderen: Daffy Duck

Müsaitsen konuşalım.'

Hızla cevap yazdım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Yemek yiyeceğim, yarım saat sonra konuşuruz.'

Gizem bana bakıyordu hâlâ. Tabakları aldım ve omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Bende numarası yok."

"Yalan söyleme."

"Al, rehberime bak. Yok diyorum!" dedim ve boşta olan elimle rehbere girip telefonu ona uzattım; bulsun bulabiliyorsa. Sırıtarak salona geçtim.

Arkamdan geliyordu. "Burada hiç isim yok ki! Hep lakap takmışsın!"

"Şansına küs o zaman," dedim ve telefonumu elinden alıp cebime attım. Meriç'in bu huyunu seviyordum. Önüne gelen kıza numarasını veren biri değildi. Herkes sofraya oturduğunda yemeğe başladık. Gizem tam yanımdaydı. Diğer yanımda ise annem vardı. Gizem bana baktı.

"Ya Melis, vardır sende Meriç'in numarası."

Kaşlarımı çattım, annem yanımdaydı, ulan! "Yok dedim ya, Gizem. Yalan borcum mu var?"

"Meriç'le yan yana oturuyorsun, Melis. Eminim numarası vardır sende."

Annem kolumu dürttü. "Meriç'le mi oturuyorsun, sen? Ceyda'ya ne oldu?"

Anneme baktım. "O, Yağız'la oturuyor." Kaşlarını çattı ve gözleri merakla parladı. Bu özelliğimi kesinlikle annemden almıştım. "Kız, yoksa sevgililer mi?"

Gözlerimi devirdim, sanki her yan yana oturan sevgiliydi. "Ne sevgilisi, ya? Meriç yanıma oturunca Ceyda tek kaldı. Sonra da sınıfa Yağız geldi zaten."

Annem dedektif edasıyla gözlerime baktı. "Meriç senden mi hoşlanıyor?"

"Anne, çocuk okulun sahibi. Nereye isterse oraya oturur."

Annem ikna olup kafasını sallarken Gizem araya girdi. "Meriç'in soyadı Keskin o zaman."

Gözlerimi devirirdim ama artık çıkmasından korkuyordum. "Bu yaşta bu zekâ!"

"Ne?"

Annem kıkırdayınca ona baktım. "Sen Meriç'ten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Ne alakası var, anne ya?"

"Tamam, bir şey demedim," dedi ve önüne döndü.

Annemin bedenini üç harfliler ele geçirmiş olmalıydı, çünkü bu tavrının mantıklı başka bir açıklaması yoktu. Normal bir zamanda, birinden hoşlanma ihtimalim karşısında annem açık ve net bir şekilde beni tehdit ederdi. Bu kadın kesinlikle annem olamazdı. Hemen Supernatural'ın üç harflileri çıkarmayla ilgili bir bölümünü bulup uygulamalıydım.

***

Meriç'ten mesaj beklediğime inanamıyordum. Ona yarım saat sonra konuşuruz demiştim ama mesaj atmamıştı. Oflayıp yatağıma uzandım. Çok geçmeden de telefonuma mesaj geldi.

'Gönderen: Turkcell

Değerli Müşterimiz...'

Gözlerimi devirmeye hazırlanıyordum ki gerek kalmadı. Bir mesaj daha geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Müsait misin? Yedin mi? Ne çok yiyorsun böyle ;D'

Homurdanarak yan döndüm ve mesaj yazdım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Yemeğimi yiyeli çok oluyor, bu bir. Çok yemiyorum, bu iki. Sen kendi göbeğini düşün, bu da üç :P'

Sırıttım, şimdi karnına bakıyor olmalıydı, geri zekâlı. Bu sırada odama giren Gizem kıkırdadı. "Meriç'in face'ini buldum." Bravo demek istesem de demedim. *Ben çocukla mesajlaşıyorum, koçum, n'aber! Yaşasın kötülük!*

'Gönderen: Daffy Duck

Kas demek istedin herhâlde, bu bir. Kahve konusuna gele-

lim, bu iki. Kahvenin bir cezası var, bu da üç :D'

Hah! Cezaymış! Sen kimsin de bana ceza vereceksin, veliaht!

'Gönderilen: Daffy Duck

Sınıfın içinde öpüşmen suç olmuyor da, benim kahve dökmem mi suç oluyor? Aile var orada, terbiyesiz! Bilerek olsaydı münasip bir yerine dökerdim. Hem ne cezası ya!'

Mesajıma cevap vermesini beklerken Gizem'e baktım. Laptopumu açmış, face'e girmişti. Onun kuzenim olduğu gerçeğini sonuna kadar inkâr edecektim. Ona komşu çocuğu muamelesi yapmak istiyordum. Mesaj tam zamanında geldi, çünkü kendime verdiğim gaz cinayetle sonuçlanmak üzereydi.

'Gönderen: Daffy Duck

Bilerek döktüğünü biliyorum, yalan söyleme. Cezalısın ;)'

'Gönderilen: Daffy Duck

Yav he, he :P'

Ben sırıtırken Gizem bana döndü. "Sanırım Meriç'e âşık oldum."

"Yuh! Daha bugün gördün çocuğu!"

"Çocuk playboy bir kere."

"Yani? Bu, tanışır tanışmaz ona âşık olman için bir neden mi?"

Laptopa dönüp Meriç'in tişörtsüz fotoğrafına bakarak iç çekti. "Çok yakışıklı, değil mi?"

"Severse eyvallah da, sevmezse sıkıntı büyük," dedim. Gizem fotoğrafa geri dönerken ben de mesajıma döndüm.

'Gönderen: Daffy Duck

Yav he, he'yi yarın görürsün. Ayrıca kuzenin bana arkadaşlık isteği göndermiş. Ben bu adımı senden bekliyordum :D'

Daha çok beklerdi. O göndersin bana. Ben niye ona gönderiyormuşum?

'Gönderilen: Daffy Duck

Demek benim sana arkadaşlık isteği göndermemi bekliyorsun? XD ;P'

***

Siyah dar pantolonumun üzerine siyah kazağımı giydim, mavi boyunluğumu takıp, gri kabanımı da giydiğimde hazırdım. Botlarımı ayağıma geçirerek evden çıktım. Sonunda birinci dönem bitmişti ve karnemi aldıktan sonra bol bol yatacaktım. YGS yaklaştıkça endişem de artıyordu, en iyisi bunu düşünmemekti.

Apartmandan çıkıp Yağız'ın arabasına ilerledim. Ceyda yoktu, o yüzden kendimi ön koltuğa attım ve Yağız'a baktım. "Ceyda nerede?"

"Babası bırakacakmış."

Arabayı çalıştırdığında ona baktım. "Karnen nasıl gelecek?"

"Geçiyorum," dedi sırıtarak.

"YGS ne olacak peki?"

Yüzünü buruşturdu. "Aynı temalı konuyu bugün annemden de dinleyeceğim, sen yapma bari."

"Tamam," dedim sırıtarak.

Otoparkta arabadan inip okula doğru yürürken, "Tatilde ne yapacaksın?" diye sordum.

"Ne demek ne yapacaksın? Uludağ'a gidiyoruz ya?"

"Ne Uludağ'ından bahsediyorsun?"

Kafasını sallayıp kolunu omzuma attı. "Bilmiyorsun anlaşılan. Bizimkiler ve sizinkiler hep birlikte Uludağ'a gidiyoruz."

Babam karı hiç sevmezdi ve biz Uludağ'a mı gidiyorduk? Hadi canım! "Babam kardan nefret eder ama."

"Annemler YGS'ye gireceğimiz için eğlenmemizi istiyorlar ve bir de, bir yerimizi kırmamamızı."

"Ben kaymayı bilmiyorum ki," dedim sırıtarak.

"Öğretiriz be kuzen," diyerek saçlarımı karıştırdı.

"Zengin-" demiştim ki eliyle ağzımı kapattı. "Tamam, anladım," diye homurdandım.

Sınıfa girdik, Meriç ortalıkta yoktu. Genelde hep aynı saate gelir ve otoparkta karşılaşırdık ama bugün öyle olmamıştı. Yağız da fark etmiş olacak ki, "Meriç tatile erken çıktı anlaşılan," dedi.

Bunu duyunca keyfim yerine geldi. Ceza meza yoktu o zaman. Meriç'e her ne kadar 'Yav he, he' demiş olsam da, bana zorla bir şeyler yaptıracağından emindim. Neşeyle gidip sırama oturdum ve içeri 4M grubu girene kadar da oldukça keyifliydim. Meriç sırıtarak yanıma oturdu. "Niye geliyorsun ki?" dedim. "Sanki karne almana gerek varmış gibi."

"Cezanı vermeden gider miyim sence?"

"Domuz. Tüm bu ceza olayı falan Hande'yle öpüşemediğin için mi?"

"Hayır. Yandığım için," dedi ve kolumdan tutup beni kaldırdı.

"N'apıyorsun ya?" dedim ama peşi sıra sürüklenmek sanırım makûs kaderimdi. Spor salonundaki erkekler soyunma odasına girdik. Meriç kendi dolabına ilerleyip Fenerbahçe formasını çıkarınca kaşlarımı çattım. "Giymem ben onu!"

"Giyeceksin!"

"Rüyanda görürsün!"

Formayı bana uzattı. "Rüya karşımda."

"Meriç, giymem ben onu, bana ne!" diye itiraz etmeye başladım, bir yandan da gözüm kapıdaydı; kaçabilir miydim? Evet. Meriç'ten hızlı mıydım? Hayır. Riskli miydi? Muhtemelen. Risk alıp bir yerimi kırmama değer miydi? Sanmıyorum. Pes edercesine omuzlarım düştü ve Meriç'e baktım. "Başka bir şey iste? Ha?"

Hınzırca sırıttı ve gözlerime baktı. "Öp beni."

"Çok güzel tekme atarım, bilirsin," dedim ve formayı elinden aldım. Kabinlerden birine girdim ve formayı kazağımın üzerine giydikten sonra aynada kendime baktım; üzerime büyük gelmişti ama hoş duruyordu. Fanatik Galatasaraylı değildim aslında. Babam ve ablam Fenerbahçeliydi ve ablama inat Galatasaraylı olmuştum ama yine de koyuyordu. Somurtarak kabinden çıktım. Babam, Meriç'i tanısa çok iyi anlaşırlardı. Babam da Meriç gibi fanatikti ve onun yüzünden ilk söylediğim kelime 'Fener' olmuştu. Babam bile bu formayı bana zorla giydirememişti be! Meriç memnunca sırıttı ve telefonunu çıkardı. Kaşlarımı çattım. "Olmaz öyle şey!"

"Daffy Duck'ı hatırlıyor musun?"

Sırıtıp kafamı salladım. "Çok yakışmıştı," dedim. Fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardığında başımı yere eğdim. "Çek artık!" Meriç çektiği fotoğrafı incelerken, ben de formayı inceledim. Arkasında Meriç Keskin yazdığını ve imzaları aynadan görebiliyordum. "Orijinal imza mı bunlar?"

"Elbette. Kendim atacak değilim ya."

Yani, benimki de soruydu. Aklıma gelen şeyle sırıttım, çamaşır suyu beni çağırıyordu. Formayı üzerimden çıkardım ve şişenin olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladım.

"Nereye?" diye sordu. Şişeye uzandığımı anladığında, "O formaya bir şey olursa fena olur, Melis," dedi.

"Formana elveda de Meriççik!"

"Fotoğrafı instagram'a yüklerim!"

"Ben de seninkini yüklerim!"

"Senin yüklediğini en fazla beş bin kişi görür, benimkinin en az yirmi bini var. Ayrıca yakışıklı çıkmıştım, yüklersen yükle."

Oflayarak formayı ona fırlattım. Niye benim bir Damon Salvatore'um yoktu? Şu profesyonelce boyun kıranlardan. Meriç için işime yarayabilirdi!

Sırıttı ve formasını özenle yerleştirip dolabını kilitledi. Sonra da bana dönerek telefonunu havada salladı. "Fotoğrafı paylaştım!"

"Hain! Formanı vermiştim!"

"Vermeyeceksin sanmıştım."

Gözlerimi kısarak çamaşır suyu şişesine uzandım ve kapağını açarak üzerine boca ettim. Tabii sonrasında da koşarak uzaklaşmaya başladım. "Sen bittin, Melis!" diyen bir kükreyiş doldu kulaklarıma. Hemen arkamda olduğunu biliyordum ve korkuyla depar attım. Gülmeden de edemiyordum. Meriç'in adım seslerini duyarken merdivenleri çıktım. Arkama baktığımda aramızda bir metre bile yoktu. Birdenbire bir şeye çarptım, geriye doğru sendeledim ve Meriç'e yaslanarak ayakta kalmayı başardım.

Karşımdaki çocuğa baktım, yüz hatları sertti ve hayli yakışıklıydı. Bana gülümsedi, sonra bakışlarını Meriç'e çevirdi. "Nasılsın, Meriç?" Ses tonuna bakılırsa, bu arkadaşça bir selam değildi. Meriç'e baktım, çenesi kasılmıştı; bu çocuğu sevmiyordu.

"Ne işin var senin burada?" Sesindeki nefret neredeyse gözle görülür gibi netti. Aynı zamanda da korkutucu.

Çocuk, istifini hiç bozmadı ve her kızı kendine âşık edebilecek bir şekilde gülümsedi, ama biraz fazla alaycıydı. "İkinci dönem için kayıt yaptırdım. Sensiz okul çekilmez oldu."

"Oyun mu arıyorsun, Furkan?"

Furkan çarpık bir gülümsemeyle sırıttı. "Oyuncak arıyorum diyelim," dedi ve bakışları beni buldu. Aynı anda da Meriç beni arkasına çekti.

"Oyuncak ararken bana ait olan bir şeyi alırsan, elindeki bütün oyuncakları kırarım, Furkan. Bunu çok iyi biliyorsun."

Sesindeki yoğun tehdit ve nefret beni bile korkutmuştu, ki zaten korkmalıydım, üzerine çamaşır suyu dökmüştüm! Kolumdan tutup çekince Meriç'e baktım. Merdivenlerden inip sınıfa ilerledik. "O kim?" diye sordum merakla.

"Önemsiz biri. Burnunu sokma."

"Hah! Sanki çok meraklıydım!" dedim. Bana 'ciddi misin?' der gibi bakınca şirince sırıttım. "Tamam. Biraz meraklıyım. Ne olmuş?" Kafasını iki yana sallayıp kolumu bıraktı. Sınıfa girerken ben de peşinden girecektim ki, kaşlarını çatmış, dikkatle beni izleyen Furkan'a kaydı gözlerim.

19. Bölüm

Kulaklığımı çıkarıp arabadan indim. Uludağ'ın beyaz görüntüsü daha çok üşümemi sağlamıştı. Ceyda yanıma geldiğinde sırıttım. Yağız, Ceyda'yı da getirdiğimizi bilmiyordu. Ailelerimiz sadece bir hafta kalıp dönecekti, biz gençler de ikinci dönem başlayana kadar kalacaktık. Ceyda'yı peşimden çekiştirirken ablam yanımıza geldi. "Soğukmuş."

"Dağda olduğumuz için olmasın?"

"Sus be!"

Ceyda kıkırdarken dağ evine doğru yürüdük. Yağızlarla birlikte bu büyük dağ evinde kalacaktık. Etrafta başka evler de vardı haliyle. Kapıyı çaldım. Yağız kapıyı açıp da Ceyda'yı görünce otuz iki dişini sergileyerek sırıttı. Ona 'Kıymetimi bil, kerata' bakışları atarak içeri girdim.

***

Yağız'a attığım kar topu ağzına girince kahkaha attım. Ablam kendini yere atarken, Yağız bana saydırıyordu ve Ceyda gülmemeye çalışıyordu. Kahkaham kafama gelen kar topuyla durdu ve

kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Meriç'i görmeyi tabii ki beklemiyordum.

"Bir panter vurdum sanırım," dedi sırıtırken.

Melih'le birlikte yanımıza gelirlerken ablamı dürttüm. Herkes birbiriyle selamlaşırken Meriç'e baktım. "Ne işin var burada? Bizi mi takip ediyorsun?"

"Hayır. Bizim de dağ evimiz olduğu için geldik."

Yine mi rezil oldum ya, of! "Anladık zenginsin, Veliaht."

"Söyleme şunu!"

"Sizin ev hangisi?"

Bizim evin arkasında kalan *en güzel* evi gösterdi.

***

Zilyonuncu kez yere düşünce sinirle kara vurdum. Yağız, Ceyda'ya yardım ederken, Meriç benim düşüşlerime gülüyordu. "Çok komik!" dedim öfkeyle ve bana uzattığı elini tutarak, beni kaldırmasına izin verdim. Melih bana yardım edebileceğini söylese de onu ablama yönlendirmiştim, çünkü o salağın bir şey yapacağı yoktu. Bana da haliyle bu domuz kalmıştı. Koluna vurdum sinirle. "Çok gıcıksın! Yardım etsen ölür müsün?"

"Tamam, kızma, Pembe Panter!" dedi arkama geçerken.

Kafamı çevirip sinirle ona baktım. "Meriç!" dedim uyarı verir gibi. Kollarını belime doladı. "Ne yapıyorsun ya?"

"Öğretiyorum işte!"

Babam bu halimizi görse Meriç'i kesin vururdu. Kollarını üzerimden çekti ve yere eğilerek ayağımdaki *zımbırtıları* düzeltti. Sonra yine arkama geçerek kollarımı tuttu. "Bu şekilde çekmen gerekiyor," diyerek kollarımı nasıl hareket ettireceğimi gösterdi. "Ayaklarını birbirine çok yaklaştırma. Gerisi senin yeteneğine kalmış," dedi. Yanıma geçerek kendi zımbırtılarını giydi. "Hazır mısın?"

Tabii ki değildim! "Hayır!"

Suratına keyifli bir gülümseme yayılırken kar gözlüğümü gözlerime indirdi ve, "Hadi, o zaman!" diyerek sırtımdan itti.

"Hayvan!" diye bağırdım ama kaymaya başlamıştım. Kolla-

rımı gösterdiği şekilde hareket ettirdikçe hızım artıyordu. Ancak korkum da orantılı şekilde artmaya devam ediyordu. Meriç yanımdan hızla geçince dengemi kaybettim ve bir kez daha düştüm. Tam da kaymaya başlamıştım oysa! "Göt herif!" diye bağırdım.

Yanıma geri gelerek artistik bir şekilde durdu. "Hocana küfretmek hiç yakışmıyor sana!"

Bir şey öğreteceği falan yoktu bu pisliğin! "Ben gidiyorum ya! Sıçarım kaymasına!" diyerek ayağımdaki zımbırtıları elime aldım ve yürümeye başladım. Eve girdiğimde sıcaklık beni kucakladı, odama geçerek kendimi yatağın üzerine attım. Kaymak – daha doğrusu düşmek – yormuştu beni. Uykuya direnmeden gözlerimi kapattım.

***

Akşam yemeği için merdivenlerden inerken masadakileri görünce gözlerim büyüdü. Kim almıştı bunu içeri? Tamam, Melih neyse de, Meriç'in ne işi vardı ya? Zehredecekti bana yemeği. Somurtup masaya ilerledim. Meriç, teyzemle konuşuyordu ve beni görünce göz kırptı. Babam ve annemin her daim açık olan radarları vardı! Yağız'ın babası Faruk eniştem futboldan bahsetmeye başladığında gözlerimi devirdim. Bilerek mi yapıyorlardı? Meriç direkt konuya dahil olup, ballandıra ballandıra Fenerbahçe'yi anlatmaya başladığında, Melih de hemen onu destekleyip yorum yapmaya başladı. Anladığım kadarıyla ailecek fanatiklerdi. Korkulurdu bunlardan, bunlar maça döner bıçaklarıyla da giderdi. Formasına bir şey yapmış olsaydım şu an mezarda mı olurdum merak ettim. Annem önüme tabağımı koyup yanıma oturdu. Diğer yanımda Ceyda vardı. Ceyda'ya baktım. "Bunun ne işin var burada?" diye fısıldadım.

Sakince çorbasını içmeye devam etti. "Selma Teyze ve Meriç'in annesi çok iyi arkadaşlarmış. Meriç ve Melih de burada tek kaldıkları için yemeğe çağırdılar."

Babam, Meriç ve Melih'i Fenerbahçeli olmalarından ötürü sevmişe benziyordu. İnat olsun diye ben de muhabbete daldım. "Bence Galatasaray şampiyon olacak," dediğimde herkes kaşlarını çatıp bana baktı. Zeki Melis, beş erkeğe karşı teksin şu an! Şirince sırıttım. "Siz devam edin, ben bölmeyeyim."

***

Aile büyükleri mutfakta otururken, biz gençler salona geçtik. Ablam ve Melih iyi anlaşmışlardı ve şu an aralarından su sızmıyordu. Meriç yanıma oturdu. "Bana niye hep sen kalıyorsun? Ablanı tercih ederdim. Hem sarışın da."

"Ablamı alabilirsin. Ben de abini alırım, sorun değil. Senden daha yakışıklı."

"Birincisi, ben daha yakışıklıyım. İkincisi, Melih'e mi sulanıyorsun?"

"Sana ne? Sevgilisi yok gibi duruyor."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Çıkma teklif etse kabul edeceksin yani?"

Sinirlenmişti ve bu çok hoşuma gitti. "Niye etmeyeyim?"

Kaşlarını daha çok çattı. "Sana bakmaz o. Boşuna hayal kurma."

"Nereden biliyorsun? Hem bana tatlı bir kız olduğumu söylemişti."

Yüzüne bariz bir şaşkınlık yerleşti. "Ne zaman?"

"Seni deştiklerinde beni eve bırakmıştınız, hatırlıyor musun?" dedim ve suratına baktım. Sinirli olduğundan ve sinirinin giderek arttığından artık emindim. Görev tamamlanmıştı!

"Tatlı falan değilsin! O her kıza bunu söyler. Üstüne alınma!"

Kaşlarımı oynattım. "Sinirlendin sanki... Sen beni kıskanıyor musun?"

"Melih'i kıskanıyorum, kişisel algılama. Ayrıca, bana çirkin dedin ya, çarpılacaksın. Allah belanı verecek elbet."

"Verdi zaten. Senden iyi bela olur mu?"

"Ben olsam olsam, senin başına gelmiş en yakışıklı şey olurum," dedi ve ukalaca sırıttı.

"Yanındaki ego promosyon mu? Gelirken kapıda bıraksaydın keşke."

***

Sinirimi bozma konusunda en başarılı kişi Meriç'ti. Ama ondan daha başarılı olan biri daha vardı; Hande! Onun ne işi vardı burada ya! Her gittiğimiz yere gelmek zorunda mıydı bu? Annemler gideli bir gün oluyordu ve tam tatil moduna giriyordum ki Han-

de geliyordu! Çok şanslıydım!

Ayakta öylece dikilmiş, Meriç ve Hande'yi izliyordum. Malum, Hande, Meriç'in götünden ayrılmıyordu. Üşüdüğüm için titredim ve ellerimi birbirine sürttüm. "Ben kahve içeceğim. Dondum," dedim Yağız ve Ceyda'ya. Ayağımdaki zımbırtıları çıkardım. Kaymayı beceremiyordum zaten ve poşet getirip üstüne oturmama az kalmıştı.

Yağız yanağımdan makas aldı. "Birazdan biz de geliriz."

Meriç, Hande'nin ahtapot misali sardığı kollarından kurtulup yanıma geldi. "Gidiyor musun?" dedi ve beremi düzeltip gülümsedi. "Burnun kızarmış."

"Kendini görmeden konuşma bence."

Gözlerime bakarak yüzüme eğildi. "Nefesinle ısıtsana."

Dışarıdan bakıldığında sevgili gibi göründüğümüze emindim. Sıcak nefesi yüzüme vururken, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Sapıksın," diye fısıldadım.

"Sadece sana karşı."

"O ne demek?"

"Sana bakınca sapık olasım geliyor demek."

Kalbim ağzıma tırmanmaya başlamıştı ama umursamadım. "Neden?" diye sorarken dudaklarıma baktığını fark ederek yutkundum. Gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı. İkimiz de gözlerimizi birbirimizin dudaklarından güçlükle ayırdık. Göz göze gelmiştik ki Hande hızla aramızdan geçti. Kim üşümüştü? Ben mi? Alakası yoktu, burası fazla sıcaktı. "Ben eve gidiyorum," diyerek eve doğru yürümeye başladım ama eve girmek istemiyordum. Kayak zımbırtılarını eve bıraktım ve yürümeye başladım.

Ona bu kadar yakın olmak bana iyi gelmiyordu. Yanağımdan öptüğünde hissettiklerimi düşünerek yürümeye devam ettim. Hande'yle öpüşmeleri aklıma gelince, bu düşünceyi kovmak ister gibi kafamı salladım. Bunu hatırlamak hoşuma gitmiyordu. Birdenbire ayağım yerden kesildi ve yuvarlanmaya başladım. Çığlığım içime hapsolurken kafamda şiddetli bir acı hissettim. Bedenim korkuyla titredi ve her yer kararda.

***

Meriç'ten

Aklıma Melis'in utanıp da gidişi gelirken gülümsedim. Daha sonra dudaklarıma bakışı geldi aklıma. Daha sonra başka şeylerde gelecekti ama Melih'in koluma vurmasıyla dikkatim dağıldı. "Ne var, lan?"

Güldü ve yemeğini yemeye devam etti. "Ne sırıtıyorsun lan deminden beri? Deliriyor musun?"

Çatalıma sapladığım patates kızartmasını ağzıma attım. "Seninle Yağız'ı sevişirken hayal ediyordum," dedim ve bana vuracakken ayağa kalktım.

"İbne!" dedi sinirle.

"Senden gelen bir gen o da."

Elindeki çatalı bana fırlattı ve, "Siktir git, Meriç!" derken benim çatalımı aldı. Sırıtarak odama çıkan merdivene ilerledim. Kapı çalınca yönümü kapıya çevirdim ve kaşlarımı çattım. Saat çoktan sekizi geçiyordu. *Melis gelmiş olmasın?* diyen iç sesime siktir çektim. Melis'ten bahsediyorduk, o, Hande değildi. Kapıyı açtığımda endişeyle bakan iki çift gözle karşılaştım. Gözlerim görmek istediğim mavi gözleri aradı ama yoktu.

"Lütfen, Melis burada uyuyakaldı de!"

Kaşlarımı çatarak Yağız'a baktım. "N'oldu, lan? Ne Melis'i? Melis nerede?"

Kapıya sert bir yumruk geçirdi. "Hiçbir yerde yok!"

Hava çoktan kararmıştı ve geceleri hava daha da soğuk oluyordu. Kaşlarım daha çok çatıldı. "Ne demek yok, lan? Eve gitti en son!"

Korkuyla bana baktı. "Yok işte!" Ceyda, Yağız'ı sakinleştirmeye çalışırken küfrettim.

"Görevlilere söylediniz mi?" diye sordu yanımıza gelen Melih.

Yağız kafasını salladı. "Aramaya çıkacaklar."

Montumu aldım. "Biz de arayalım o zaman."

Hepsi kafasını salladı ve birlikte evden çıktık.

Elime tutuşturdukları salak fenerle bir saattir Melis'i arıyordum ve ben bile bu bir saatte donduysam, o saatlerdir üşüyordur. "Melis!" diye bağırdım zilyonuncu kez. Aklıma birbirinden kötü

senaryolar gelirken, aklıma da hayal gücüme de etmediğim küfür kalmadı. Neredesin, Melis? Neredesin?

Melis'ten

Artık donmak üzere olan bedenime söz geçiremezken, yorgunlukla gözlerimi açtım. Karşımdaki siyah boşluğa baktım, korkuyordum. Titrek bir nefes aldım ve hareket etmeye çalıştım. Donarak ölmek istemiyordum ama hissizleşmeye başlamış olmam hiç de iyiye işaret değildi. Ölecektim. Hem de daha üniversitede sefa süremeden. Teen Wolf'un yeni sezonu da başlamamıştı. YGS'ye girmemiştim. Faturalı hatta bile geçememiştim. Dylan beni twitter'dan takip etmemişti. Daha çok hayalim vardı benim ama görünen o ki gerçekleştiremeyecektim. Gözümden akan sıcak sıvı ağladığımın işaretiydi. Bir kez daha hareket etmeye çalıştım ama boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Ölüyordum.

"Melis!"

Adımı duyduğumda gözlerimi zorlukla açtım ve etrafıma bakmaya çalıştım. Beynim değil ama bedenim yorgundu ve uykum vardı. Ve biliyordum ki bu uykunun sonu ölümdü.

"Melis!"

Adımı haykıran kişiyi göremiyordum ama onun beni görmesi lazımdı. Sesimi aradım, boğazım öyle kurumuştu ki, sanki ufacık bir ses çıkarsam ses tellerim kırılacaktı. Yutkundum ve dudaklarımı yaladım. "Buradayım!" diye mırıldandım zorlukla. Fener ışığı takıldı gözüme.

"Melis! Neredesin?"

Meriç'in sesi olduğunu anlamıştım. Beni arıyordu. "Meriç!" dedim. Karanlığın içinde bir hareketlenme oldu, duymuş olmalıydı. Fenerin ışığı artık daha yakındaydı. Bedenime sarılan kolları hissettim. "Üşüyorum," diyebildim sadece. Beni kucağına aldı; ya sıcak nefesi buz tutmuş tenime işlemiyordu, ya da artık onun da nefesi sıcak değildi.

"Seni nasıl yukarı çıkaracağım şimdi?" diye sordu kendi kendine. Kollarımı zorlukla boynuna sarıp kafamı omzuna gömdüm. Soğuk olduğum için irkilse de bana sarıldı. "Dayan, güzelim," diyerek yürümeye başladı. O kadar çok üşüyordum ki, artık aldığım

nefes ciğerlerime batıyordu. Bir kapının çalındığını duydum. Ardında da Meriç'in sesini. "Lütfen, içeride biri olsun!"

Kapının açılma sesini duyunca gözlerimi aralamaya çalıştım ama pek mümkün görünmüyordu. Uykuya da dalmayacaktım, sonuna kadar direnecektim. "Rahatsız ettim, kusura bakmayın," dedi Meriç. "Arkadaşım donmak üzere."

Bir başka ses ona cevap verdi, yaşlı bir kadının sesine benziyordu. "Vah kuzum! Halil Bey, yardım et yavrucağıza, içeri geçsinler."

Meriç teşekkür ederek tekrar yürümeye başladı. Hafif hafif sallanıyordum. Beni yumuşak bir yere yatırdı ve ellerini yanaklarıma koydu. "Melis!" Onu duyduğumu belli etmek için gözlerimi aralamaya çalıştım ama her şey bulanıktı.

Yaşlı teyzenin sesini tekrar duydum. "Ben kıyafet getireyim Halil Bey, sen de sıcak bir şeyler getir."

Meriç üzerimdeki montu çıkarmak için beni oturur pozisyona getirdiğinde teyze içeri girdi. "Sen çık, evladım. Ben kızı giydiririm."

Meriç görüş açımdan çıkmıştı. Teyze üzerimdekileri çıkarıp kuru ve sıcak kıyafetler giydirirken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kendi sesimi ben bile zor duymuştum.

"Lafı olmaz, yavrum. Benim de senin yaşlarında bir torunum var. Allah korusun, başına bir şey gelseydi ne olurdu?" diyerek gülümsedi. "Şimdi seni sıkı sıkı saralım da ısın," dedikten sonra da battaniyeleri üst üste üzerime örttü.

Meriç içeri girdi. "İyi misin?"

Kafamı salladım. "İyiyim."

Yanıma oturup elini alnıma koydu. "Ateşin yok," diye mırıldandı, sesi rahatlamış gibi çıkıyordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Korktun mu?"

"Kaç saattir yoksun biliyor musun? Bu karanlıkta seni bulabilmek ne kadar zordu bir fikrin var mı?"

Omzuna yasladım. "Teşekkür ederim," dedim ve yüzünü görmek için kafamı kaldırdım. Bana doğru eğildi, dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapattım.

20. Bölüm

Gözlerimi açtığımda dağ evindeki odamdaydım. Kaşlarımı çattım ve beni izleyen Ceyda'yla göz göze geldim. Sıkıca bana sarılıp, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. "Evet, iyiyim," dedim.

Yavaşça kollarını bedenimden çekti. "Beni çok korkuttun, öldüm falan zannettim."

"Sence ben de Dylan'ı görmeden ölecek göz var mı?"

Verdiğim cevap onu gülümsetti. Yağız'ı çok merak ediyordum. Kim bilir nasıl korkmuştu. "Ceyda, Yağız nerede?" diye sordum merakla.

"Sana kahvaltı hazırlıyor. O da çok korktu. Meriç dün mesaj attı ve sabahın köründe de seni getirdi."

Cümlede geçen 'Meriç' kelimesiyle istemsizce alt dudağımı ısırdım, sanki bedenim alev almıştı. "Aman Allah'ım! Meriç dün beni öptü!"

Ceyda hayretle kaşlarını havaya kaldırdı ve, "Ne?" diye bağırdı.

Utançla Ceyda'ya baktım. "Şey... Meriç... Dün beni öptü!"

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. "Nee?" diye ciyakladığında sağır olmamak için kulaklarımı kapattım. Sonra yatağımın üzerine atladı ve, "Yoksa Meriç'ten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, sadece aniden öptü, hepsi bu. Bir şey yapacak fırsatım olmadı, o an çok yakındık ve öptü işte."

Pis pis sırıttı. "Nasıl hissettin?"

"Donuyordum ama yandığımı hissettim."

"Ben de aynısını hissetmiştim."

"Kimseye söyleme sakın."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve, "Merak etme, sırrın bende güvende," dedi. Sonra yanıma uzandı. "Dün oraya nasıl gittin?"

"Ayağım kaydı ve yuvarlandım, sonra sanırım başımı taşa çarptım ve bayıldım." İkimiz de güldük. "Ölüyordum lan, gülmesene."

Yağız elinde kahvaltı tepsisiyle odaya girdi. "Melis, beni çok korkuttun."

Kollarımı iki yana açtım ve, "Korkma, gel buraya," dedim.

Elindeki tepsiyi komodinin üzerine bırakıp üzerime atladı, birbirimize sıkıca sarıldık. O sırada aklıma annemler gelince gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Lütfen, annemlere bir şey anlatmadığınızı söyleyin."

Yağız yavaşça benden uzaklaştı ve yanağımdan makas aldı. "Teyzeme, sana göz kulak olacağıma dair söz verdim. Ancak seni bulamasaydım ya da öldüğünü düşünseydim haber verirdim."

Yüzüme yayılan koca gülümsemeyle, "Aferin sana, zeki çocuk," dedim.

"Meriç'e olan borcum kabardı. Ara sıra da olsa işe yarıyor, pezevenk."

Ben de ona fena hâlde borçlanmıştım. Gerçi ilk öpücüğümü almıştı, daha ne olsun!

***

Meriç, bana bakarken gözlerimi kaçırdım. Ben burada katalog

gibi renkten renge gireyim, çocuğun mimiği kıpırdamasın! Fuck to adalet yani! Göz ucuyla baktığımda bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Ne zamana kadar kaçmayı düşünüyorsun? Söyle de, kaçmayacağın zaman geleyim."

"Git ve bir daha gelme, Meriç."

Kollarını masaya koydu ve bana doğru eğildi. "Özlersin ama."

Sinirle kaşlarımı çattım. "Ne özleyeceğim be!" diye cırladım. Kafamı kaldırmaktaki amacım bakışlarıyla karşı karşıya gelmek değildi. Tamam, kabul ediyorum, boyu benden uzundu! Bu durumda boynuna ya da göğsüne bakmam gerekiyordu, gözlerine değil! Şansıma sıçayım! Kafamı tekrar öne eğdim. Olmaz ki ama ya! "Dün için teşekkür ederim," dedim konuyu değiştirmek için.

"Hayatını kurtardığım için mi, yoksa *ilk* öpücük için mi?"

Sinirle gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve suratına tokatı patlattım. "Tabii ki hayatımı kurtardığın için!"

Eliyle yanağını ovuştururken, "İlk öpücüğüne değdi," dedi.

"İlk öpücük falan değildi o."

Sandalyeye yaslandı, uzaklaşmış olması iyiydi. "Neden değilmiş?"

"Çünkü beni sen öptün, yani ben istemedim. Bana, istemediğim sürece ilk öpücüğümü almayacağını söylemiştin. Yani durum böyleyken ilk öpücüğüm sayılmaz."

"Her neyse, seni kurtardığım için bana hediye falan alman gerekir."

"Seni çıkarcı pislik."

"Kime çektim acaba!"

"Keşke diğer özelliklerimden de nasiplenseydin."

"Laf sokuyorum ya işte."

Offayarak ayağa kalktım ve, "Siktir git, Meriç!" dedim.

Yağız ve Ceyda alışverişe gitmişlerdi. Ben de fırsattan istifade ederek salona gittim ve koltuğa oturdum, o da peşimden gelip yanıma oturdu. "Sana bakmaya meraklı değilim, sadece ödülümü istiyorum."

"Ne ödülü istiyorsun, Meriç?" diye sordum. Onu pes etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Koltuğa uzandı.

"Beni öp deseydim, öper miydin?" Tam suratına tokadı patlatacakken elimi tuttu ve, "Tamam, tamam bir şey söylemedim farz et," dedi. Elimi yavaşça ondan kurtardım. "Peki, bana sarılır mısın?" diye sordu.

"Ne alaka?"

"Aklıma başka bir şey gelmedi."

Sarılabilirdim, evet, bir sakıncası yoktu. "Kalk öyleyse."

"Hayır, ben yatarken sarıl."

"Olmaz! Hem yer yok."

Koltuğun arkasına doğru kayarak bana yer açtı. "Yeter ki iste, yerden bol ne var."

İstemeyerek de olsa yanına uzandım. Yine burun burunaydık, aman ne hoş! Üstteki kolumu onun beline doladım ve hafiften aşağı kaydım. Artık başımı göğsüne yaslayabilirdim. "Oldu mu? Tamam mı?" diye sordum.

Kollarını vücuduma doladı ve beni göğsüne bastırdı. "Bekle," dedi.

Bu pozisyondan mutlu değil gibi görünsem de aslında boşuma gitmişti, çünkü o güzel kokusu ciğerlerime dolmuştu. "Tamam mı?" dedim tekrar.

"Tamam," dediğinde kollarının arasından kurtuldum ve ayağa kalktım.

Birden dikkatimi elindeki telefon çekti. Gözlerimi kısarak "Ne yaptın?" diye cırladım. Telefonun ekranındaki fotoğrafı gösterdi. "Pislik!" Hızla kapının oraya koştu, tabii ben de peşinden ve yine aynı hızla montunu giyip dışarı çıktı. Sinirle ayağımı yere vurdum. "Seni adi pislik!"

Bana göz kırptıktan sonra merdivenlerden inmeye başladı. Hırsla kapıyı arkasından kapattım ve salona geri döndüm. Ona sarılmamı fırsat bilerek fotoğrafımızı çekmişti!

Babam geçen gün hattıma elli liralık kontör yüklemişti, ben de onunla kendime İnternet paketi satın almıştım. Instagram'ı açtım

ve onun profiline girdim. En son paylaştıklarını görünce sinirden bağırdım. İbne ya! Kayak yaparken videomu çekmiş ve düşüşlerimden kolaj oluşturarak paylaşmıştı. Hemen videoyu açtım.

(Meriç gülüyor) "Yardım etmemi ister misin?"

(Melis sinirle Meriç'e kar atıyor.) "Pislik! Haysiyetsiz!"

(Meriç yine gülüyor.) "Sana hiç yakıştıramadım."

(Melis yerden kalkıp küfrederek Meriç'e doğru koşuyor, bu sırada tekrar yere düşüyor ve Meriç kahkaha atıyor.) "Opps! Pantercik düştü!"

(Melis sinirinden bağırıyor ve yerden kalkıp karın üzerinde tepiniyor.) "Seni öldüreceğim, Meriç Keskin! Umarım Uludağ başına düşer!"

(Meriç yine gülüyor.) "Hey millet! Hayalperest pantercikle tanışın."

Rezil olmuştum resmen ya! Rezil olduğumun resmiydi! Bu çocuk kesinlikle bana tepki olsun diye doğmuştu. Açıklama kısmına baktım.

'Karda yürüyemeyen Panter :D' yazıyordu. Namussuz!

***

Okula girerken omzuma atılan darbeyle bir an sersemledim. Kafamı kaldırıp baktığımda onun yüzüne yayılan pis gülüşle karşılaştım. "Bir gün de gülme arkadaş. Maymun dayanamadı ve yine kendini gösterdi," dedim.

"Kim, ben mi? Elindeki aynayı yavaşça yere bırak, Melis."

"O benim repliğim bir kere."

Umursamaz bir tavırla arkasına döndü ve elindeki kumanday-la arabasını kilitledi. "Sen de vicdan diye bir şey yok mu? Olan var olmayan var, hayvan," diye söylendim.

Tam Meriç cevap verecekken arka taraftan başka bir ses geldi. "Ben sana alırım, Melisciğim. Böyle şeyleri kendine dert etme!"

Sinirle arkama baktım. Furkan sırıtarak yanımıza geliyordu. Arkadaş olmadığım erkeklerle böyle laubali olmayı sevmiyordum. Furkan da nereden onun 'Melisciği' oluyordum? Alayla, "Benim kardeş seni mi gerdi, Furki?" dedim.

Meriç'in kahkahası kulağıma dolarken Furkan cıkladı ve bakışlarını üzerime dikti. Yakışıklıydı it. "Senin gibi bir kıza karşısındakini terslemek hiç yakışıyor mu, Melis?"

Sanki beni tanıyordu da! "Bana laf salatası yapma, çocuk," dedikten sonra arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Okula gelen yakışıklı çocuklarla neden doğru düzgün tanışmayı beceremiyordum? Meriç'le de aynısı olmuştu.

Meriç'in yanından geçerken, o da arkamda kalan Furkan'a doğru ilerlemeye başladı. Kaşlarımı çatıp ona baktım. Burun buruna geldiler, tıpkı Furkan'ı ilk gördüğüm günkü gibiydi. "Seni bir daha uyarmayacağım, Furkan. Okuyacaksan eyvallah, ama benimle oyun oynamaya çalışma. Benimle oyun oynarken yandım dediğimde oyundan çıkamazsın, çünkü gerçekten yakarım," dedi ve havalı bir şekilde omuz atıp bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldiğinde başıyla yürümemi işaret etti. Ben de söz dinleyen bir kız olarak yürümeye başladım. Bu çocuk etrafına cool'luk saçıyordu, yemin ederim.

***

Mert saçımla oynarken ona baktım. "Hazır elin değmişken istersen saçımı ör, kanka."

"Ah, keşke örmeyi bilsem, kanka."

Gülümsedim, Meriç istemsizce yüzünü buruşturdu. Evet, her zamanki gibi yine uyuyordu. "Bir susun a-" derken elimi ağzına kapattım.

"Sakın küfretme, Meriç."

Elimi ağzından çekti ve bana baktı. "Bana dokunmak için her fırsatı değerlendiriyorsun."

"Ya, ya. Sana dokunmak için ölüyorum. O kadar çok istiyorum ki, ciğerlerini yerinden sökesim geliyor. Hatta seni öldürmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bunu ben bıçaklandığımda salya sümük ağlayan kız mı söylüyor?"

Daha önce Meriç'in tam bir pislik olduğunu söylemiş miydim? Olsun, bir daha söyleyeceğim, pislik!

"Bu akşam bara gelecek misin?" Mert'in sorusuyla Meriç bakışlarını ona çevirdi.

"Bilmem, işim olmazsa gelirim."

Sanki beyefendi geceleri bina dikiyordu! "Sanki çok iş yapıyorsun da," diyerek araya girdim.

"Eve kız atmak da başlı başına bir iş."

Yüzümün kızarmasıyla ayağına tekme atmam bir oldu. "Malsın, Meriç! Yontulmamış-"

Eliyle ağzımı kapattı. "Biliyorum, öküzsün," diye cümlemi tamamladı.

Gülmeden edemedim. "Ne güzel, en azından ne olduğunu biliyorsun!"

"Keşke sen de bilsen."

"Akıllı, güzel, mavi gözlü, bulduğu her fırsatta laf sokan-"

Meriç bu kez de, "Yanlış, laf yiyen," diye tamamladı cümlemi ve çimdiği yedi. "Şu pençelerine sahip çık, Pembe Panter."

"Sen de çok vaklıyorsun be, Daffy."

Mert tam güleceği sırada Meriç, "Gülersen seni şuraya gömerim, Mert," diye ikaz etti.

Mert birkaç saniye dayanabildi ve kendini tutamayarak kahkahayı patlattı. Benim de güldüğümü gören Meriç sinirle Mert'in koluna göçertecek şekilde yumruk attı. Bu şiddet karşısında gözlerim yuvalarından fırladı. "Oha! Hayvan! Çocuğun kolu göçtü!"

"Senin de ağzını göçertmemi ister misin?"

Homurdanarak önüme döndüm. Mete koşar adımlarla sınıfa girdi. Bakışlarım Mete'ye kaydı, Meriç ona baktığımı fark etti ve hemen ayağa kalktı. Mete, "Furkan, Hande'yi havuza atmış," dedi.

Meriç'le birlikte Yağız da sınıftan çıktı, onların peşinden de Mert ve Mehmet gitti. Neler olup bittiğini merak ettiğimiz için ben ve Ceyda da peşlerine takıldık. Koridora çıktığımızda üstü başı sırılsıklam olmuş ve öksüren bir Hande, yanında da otuz iki dişini gösteren bir adet Furkan vardı. Bu çocuğun amacı neydi böyle?

Furkan, Meriç'e bakarak, "Hey! Sanırım Hande'nin havuza düşmesine ben sebep oldum," dedi maharetmiş gibi.

"Seninle oyun oynamayacağım, Aras! Kimin oyuncağını kırdığına dikkat etsen iyi olur!" Meriç'in sesi tehditkârdı.

Furkan ellerini ceplerine soktu. "Kız kardeşimin başına gelen her şey senin suçun, Keskin! Ben de sana canını yakacağımı garanti ediyorum!"

Furkan, Meriç'e göre daha sert yüz hatlarına sahipti. Onun kaşlarını çattığını görmek beni korkutmuştu. Meriç, Furkan'ın kız kardeşine ne yapmıştı ki? Furkan'ın kardeşine ne olmuştu? Ben sorularıma cevap ararken Meriç, Hande'nin yanına gitti. Onu kolundan tutup götürürken Furkan'a omuz atmayı da ihmal etmedi. 4M grubunun diğer üyeleri de onun peşinden giderlerken arkalarından bakakaldım. Birisi kolumdan tuttu, kim olduğunu görmek için kafamı çevirdiğimde karşımda Furkan'ı gördüm. Birden onun koluna Yağız yapıştı.

"Melis, senin ne çok koruman varmış böyle?"

Bu salak aklınca beni tehdit mi etmeye çalışıyordu?

Yağız, beni arkasına doğru çekti ve Furkan'ı itti. "Defol git, belanı başka yerde ara, Furkan."

Furkan, "Bakıyorum da Meriç'le barışmışsınız. Hayırlı olsun," dedi ve arkasını dönüp giderken bana göz kırptı. Peki, ondan korkmalı mıydım?

***

Neden Meriç'in Hande'yi götürmesine takılmıştım bir fikrim yoktu ama takılmıştım işte.

Yağız bana bakarak, "Gelmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, yürüyeceğim. Siz gidin öpüşün," dediğimde Ceyda utançla bana baktı.

"Furkan sataşır falan şimdi, bin hadi."

Bu konu artık kabak tadı vermişti. "İçim daraldı, Furkan bana ne diye sataşacakmış? Benim Meriç'le bir ilgim yok ki!"

Yağız fazla üstelemedi. "Tamam, ama bir şey olursa hemen beni ara."

Evet anlamında başımla onayladım, yanağına da öpücük kondurduktan sonra arkalarından el salladım. Araba uzaklaşırken

yavaş yavaş boşalan okula bakıp eteğimin cebindeki kulaklığımı çıkardım. Yine dolaşmışlardı! Ulan, siz nasıl dolaşmayı başarıyorsunuz! Bir de özenle doluyordum! Küfür savurarak arkamda kalan Meriç'in arabasına yaslandım ve kulaklığımı çözmeye başladım. Keşke dolaşmayan kulaklık diye bir şey olsaydı, hemen alırdım.

"Sinirlenmek seni çekici yapıyor."

Sesin geldiği yöne baktım. Meriç yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle bana doğru geliyordu. Kaşlarım birden çatıldı, sebebini bilmiyordum ama ona kızgındım. "Maalesef, sen hiçbir zaman çekici olmayı başaramıyorsun ama," dedim. Kulaklıklarımı çözmeyi nihayet başarmıştım. Kulaklığı telefona taktım ve ellerimi montumun ceplerine soktum.

"Bırakmamı ister misin?"

"İstemez, kalsın."

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

Tam yürümeye başlayacaktım ki beni kolumdan yakaladı. "Melis, bu tavrını neye borçluyuz, hayırdır?"

"Yok bir şey dedim ya, Meriç. Müsaade edersen evime gitmek istiyorum."

Olumlu anlamda başını salladı ve yavaşça kolumu bıraktı. Açıkçası şaşkındım, ben ısrar eder diye düşünmüştüm. Neyse, bu da işime geldi. Telefonumdan Ellie Goulding / Love Me Like You Do açtım. Sessiz bir şekilde eşlik ederken Meriç'in arabası yanımdan geçti ve gözden kayboldu. Eve doğru yürümeye başladım. Dördüncü şarkımı bitirdikten sonra Bruno Mars / Uptown Funk çalmaya başladı. Sevinçle Bruno'cuğuma da eşlik ettim. Aniden yanımda olduğunu fark ettiğim kişiyle göz göze geldim. Furkan'dı ve yanımda yürüyordu. Onu umursamadım, birazcık yüzü varsa giderdi. Ama gitmeyeceğini anlamıştım. Kaşlarımı çatıp ona baktım ve, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bakıyorum çok hırçınız."

Sesinde beni rahatsız eden bir şey vardı; beğenilmek!

"Evet, öyleyim, şimdi hemen git başımdan!"

Gülümseyerek, "Meriç'in seni neden beğendiğini şimdi anladım," dedi.

Ne, Meriç beni beğeniyor muydu? "Ne saçmalıyorsun sen? Aptalca düşüncelerini kendine sakla."

Tam gidecekken kolumdan tuttu. Keşke koluma zeytinyağı falan sürseydim, elleri kayar da tutamazdı belki. Öfkeyle yüzüne baktım, o da öfkelenmişe benziyordu.

"Ben, Meriç değilim! Sabrımı zorlama istersen," dedi.

"Senin Meriç olmadığını biliyorum. O senin gibi, bir kızı tehdit edecek kadar alçalmadı."

Yüzünde sebebini bilmediğim bir memnuniyet belirdi. Tamam, belki de Furkan'da davranış bozukluğu falan vardı. "Böyle yaparak beni kendine çekiyorsun, Melis Rüya Beyoğlu, haberin olsun. Bu kadar cesur olma."

Kolumu kurtardım ve, "Bugün ölmen dileğiyle, Furkan Aras," diyerek yoluma devam ettim.

***

Damon'ın ilan-ı aşk ettiği ve öldüğü sahnede telefonum çalmıştı; tam da gözyaşlarımın arasında. Annemler uyanmasın diye telefonun sesini kıstım ve ekrana baktım, 'Daffy Duck' yazısını görünce kaşlarım çatıldı. Saat 01.17'ydi. "Alo?"

Ağladığım için sesim boğuk çıkmıştı. "Ağlıyor musun yoksa? Furkan bir şey mi yaptı, doğru söyle?"

Furkan mı, ne alakaydı? "Hayır, Furkan'la bir ilgisi yok."

Rahat bir nefes verdi. Bu salak, benim için endişelenmiş miydi? "Hemen aşağı in."

"İnemem, annemler uyudu," dedim ve sokakta yankılanan araba sesini duyunca pencerenin önüne gittim. Tabii ki Meriç'in arabası apartmanın önündeydi.

"Melis, hemen aşağı iniyorsun."

Bir de emir veriyor veliahdımız. "Sarhoş olup, beni aşağı çağırıp isyana bağlamaya iyi alıştın."

Arabasından aşağı indi ve apartmana ilerledi. "Tamam, ben geliyorum," deyip telefonu kapattı. Telaşla tekrar aradım ama açmadı. *Allah'ım! İşte şimdi gerçekten öldün, Melis!*

21. Bölüm

Parmak uçlarımda koşarak odamdan çıkıp kapıyı açtım. Meriç beni hafifçe iterek içeri girdi. "Sen manyak mısın? Babam ikimizi de vurur! Çık dışarı!" diye fısıldadım sessizce.

Bana ifadesizce baktı. "Odan nerede?"

"Ne alaka ya?" Bıkkınlıkla ofladı. Hah! Asıl ben senden bıktım, ukala!

"Odan mı, salon mu? Sen karar ver."

Kolundan tuttum ve onu odama sokup kapıyı kapattım. Şu an resmen eve, hatta odama erkek atmıştım! *Allah'ım, sen biliyorsun komuyu, beni affet ve Meriç'i cehenneme at. Bütün suç onun, biliyorsun.*

Odamın ışığı açık olduğundan şimdi yüzünü daha net görüyordum. Kaşlarını çatmış, gözlerime bakıyordu. "Niye ağladın?"

"Dizi izliyordum ve biricik sevgilim Damon öldü. Üstüne üstlük sezon finali oldu. Bunun için mi geldin? Damon'ın helvasını mı yiyeceğiz?" Saçmalıyor olduğum bir gerçekti ama saat gecenin bir yarısıydı ve Meriç'in evi basması daha da saçmaydı!

"Tabii ki onun için gelmedim! Damon denen pezevengin öldüğünü ulusal kanallar haber mi veriyor da helvasını yemeye geleyim? Furkan'la ne konuştun onu anlatacaksın."

Bu nereden biliyordu Furkan'la konuştuğumu? "Ben onunla konuşmadım. Hiç değilse beni kışkırtana kadar yani. Hem saçmalayıp durdu," dedim. *Meriç'in seni neden beğendiği belli oluyor demişti.* Hadi ama, Meriç'ten bahsediyorduk; etrafında güzel kızların pervane olduğu, egosu dördüncü köprüye aday olan insandan yani. Beni beğenmiyordu, ablamı tercih edeceğini bile söylemişti.

"Nasıl bir saçmalama?"

"Tam olarak dedi ki; böyle yaparak beni kendine çekiyorsun Melis Rüya Beyoğlu, haberin olsun. Bu kadar cesur olma." Kaşlarını çattı, sinirlenmişti. "Ne?" diye sordum.

Duvara yaslandı. "Sana, senden hoşlandığını söylemiş, aptal."

Gözlerim kocaman açıldı. Ben daha çok 'Böyle yapmaya devam ettikçe bana yem olacaksın, bu kadar kaşınma' diye çevirmiştim bu cümleyi. "Yok daha Batman!"

Yüzünü buruşturdu. "Senin Marvel karakterleriyle ne alıp veremediğin var?"

Konu bu muydu, Allah aşkına? "Konu bu değil! Ne demek senden hoşlanıyor?" dedim. Sanki gerçeği tekrar edince daha da gerçek olmuştu, gerildiğimi hissettim.

"Merak etme, yakında senden hoşlanacak biri kalmayacak."

"Bu ne demek şimdi?"

"Onu döveceğim demek."

Benden hoşlanıyor diye Furkan'ı mı dövecekti? Gülümsedim. "Ne o, kıskanıyor musun?" Bu kez de inkâr ederse *yok artık* diyecektim. Besbelli kıskanıyordu işte! Sırıtarak bana doğru geldi ve yanıma oturdu, yine fazla yakındı.

Sırıtarak dudaklarıma baktı. "Ben etrafımdaki kızı paylaşmam. İlk öpücüğünü, her ne kadar kabul etmesen de ben aldım Melis ve bunu sen de kabul edene kadar, seni başka hiç kimsenin öpmesine izin vermem."

Baştan ayağa kızardığımı hissederken kaşlarımı çattım. Bir nevi beni sahiplenmişti! "Sapık!"

Gözlerime baktı. "Eyvallah," dedi ve ayağa kalktı. Derin bir nefes alarak ben de ayağa kalktım ve odanın kapısını yavaşça açtım. Annemlerin odasındaki gece lambası yanınca, Meriç'i kendime çekerek odama geri soktum ve ışığı kapattım. "Şimdi sıçtık!" diye mırıldandım. Biraz sakinleşince durumumuza baktım; elim kolundaydı ve sıkıca tutmuştum, üstelik dip dibeydik.

Kaşlarını oynatarak suratıma baktı. "Sen beni çektin."

Gece lambasının ışığı koridordan kaybolunca odamın ışığını açtım. Meriç posterleri yeni fark etmiş gibi duvarlara baktı. "Erkek avcısı mısın? Bu yüzden mi yanımda dolaşıyorsun?"

"Onlarla kendini kıyaslama, onlar yakışıklı ama sen değilsin."

Sırıtarak bana baktı. "Onların yanında tabii ki yakışıklı değilim." dedi. Şaşkınlıkla ona döndüm, egosunu eve almamışım anlaşılan diye düşünürken, konuşmaya devam etti. "Onlara yakışıklı diyorsan, bana mükemmel demen lazım."

Ağzımı açmıştım ki annemin sesi odada çınladı. "Melis! Uyumadın mı kız sen hâlâ?" Meriç oldukça rahat bir şekilde sırıtırken dudağımı ısırdım. "Uyuyacağım şimdi, anne!"

Meriç yüzünü buruşturdu. "Bu ne iğrenç bir ses böyle!"

"Kapa çeneni."

"Yine o vampirleri mi izliyorsun gece gece?" dedi annem.

"Anne, Damon öldü zaten, üzerime gelme," dedim ağlamaklı bir sesle. Meriç bana 'salak mısın?' bakışları atarken omuzlarımı silktim. Kapı kolu hareket edince bütün ağırlığımı kapıya verdim. Meriç bu kez endişeyle bana bakarken ağlayabilirdim. "Kız, kapının önünde ne var?" diye bağırdı annem.

Kapıyı hızla kilitledim. "Kapı kilitli, anne, üstümü değiştiriyorum, bekle biraz," dedim ve Meriç'i kolundan tutarak dolabıma yönlendirdim. "Saçmalama, Melis. Bir tarafım kadar yere nasıl sığarsın?"

"Bu kadar sırık olmasaydın o zaman. Ayrıca seni çağıran oldu mu?"

"Kız, sen biriyle mi konuşuyorsun?"

"Damon'ın posteriyle konuşuyorum, anne," derken dolabı açtım ve askıları kenara çekerek Meriç'e yer açtım. O küfrederek

içeri girerken, "Ses çıkarma," diye tembihledim. Sonra da kapıyı açtım.

Annem içeri girdi ve beni süzdü. "Hani üzerini değiştiriyordun?"

"Tam üzerimi çıkarmıştım ki kıyafetlerim sıcak olduğu için vazgeçtim."

'Allah'ım, kızıma azıcık akıl ver' bakışlarını attı. "Kapat şu bilgisayarı da uyu artık. Sabah da kalkmıyorsun."

"Hemen uyuyacağım da sen niye kalktın?"

Etrafa bakıp derin bir nefes aldı. "Burası erkek parfümü kokuyor."

Meriç üzerine boca ederse böyle olurdu işte. "Benim o parfüm. Erkek parfümleri hoşuma gidiyor."

"Kız sen iyice erkek düşkünü oldun çıktın? Şu duvarın haline bak. Sapık mısın kızım sen? Hepsi erkek bunların! Şimdi de erkek parfümü kullanıyorum diyorsun."

Gel de işin içinden çık şimdi. Tamam yakışıklı erkeklere bakıyordum ama sadece bakıyordum yani. Eve atmıyordum ya! Meriç istisnaydı. Onu eve atmamıştım ben! O kendini benim evime atmıştı. "Anneciğim, gece gece beni azarladığının farkında mısın? Git yat, yahu!"

"Çamaşırları makineye atıp, ütü yapacağım," dedi.

"Gece gece mi?"

"Sen hiçbir işe el atmıyorsun, hanımefendi. Ben de işten anca geliyorum. Hayırsız evlat!" deyip koluma vurdu.

Kolumu tuttum, haklıydı. Çamaşır makinesini sanırım artık ben çalıştıracaktım ama ütüye karışmazdım. "Makineyi bundan sonra ben çalıştırırım. Söz!" dedim.

Gülümseyip yanağımı sıktı. "Yat artık," dedi ve yanağımdan öperek odamdan çıkıp kapıyı kapattı. Hemen sessizce kapıyı kilitleyip dolabın yanına gittim. Dolabı açtığımda Meriç gülüyordu.

"Annenle çok komik bir ilişkiniz var," dedi dolaptan çıkarken.

Meriç'e rezil olmuştum. "Kapa çeneni!" dedim ve sırıtarak yatağıma uzandığını görünce, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Annen daha ütü yapacak. Şu an çıkmam imkânsız."

Yine haklıydı. "Sen niye geldin ki ya!" diye homurdandım ve kenara kaymasını işaret ettim. Sonra da yanına uzandım.

"Ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı silktim uykulu bir şekilde. "Uykum var. Annem yatınca defolup gidersin," dedim ve gözlerimi kapattım.

***

Yanağıma dokunan şey beni uykunun kollarından çekti. "Rahat bırak beni," dedim azrailini arayan kişiye.

"Kalkma vakti, pantercik." Meriç'in kadifemsi sesi kulağıma dolarken daha çok mayıştım.

"Kalkmak istemiyorum," dedim çocuksu bir tavırla. Ne kadar kalkmak istemesem de beynim uyanmaya başlamıştı.

"Pantercik," diye fısıldadı Meriç.

Bir dakika! Meriç! Meriç mi fısıldadı? Gözlerimi açtım hışımla. Meriç sırıtarak bana bakıyordu. "Senin gitmiş olan gerekiyordu!" diye cırladım sessizce.

Omuzlarını silkti. "Uyuyakalmışım."

"B-benimle mi uyudun, sapık!"

"Bana sarılırken hiç de sapık demiyordun."

Ah! Bir de ona sarılmış mıydım? Bir şeylere sarılmadan uyuyamıyordum salak gibi! Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Meriç de peşimden geldi. Kapımı açıp kafamı dışarı çıkardım ve etrafa baktım. Gülüşü kulağıma doldu ve daha sonra fısıldadı, "Sana kardeş yapıyor olmasınlar?"

"Kapa çeneni! Ailem hakkında düzgün konuş!"

"Senin gibi bir kızı olunca annen hayata küsüp menapoza girmiştir, eminim."

Yerde gökte eziyordu beni, domuz! "Senin annen de seni görünce dünyayı terk etmek istemiştir, eminim."

"Buna sen bile inanmadın, kabul et."

Odadan çıkıp Meriç'in kolunu tuttum ve dış kapıya sürükledim. Sonra da kapıyı hızla açıp onu dışarı ittim. "Bir daha gelme!"

dedim. Tam kapıyı kapatacakken ayağını uzattı. "Ne var, Allah'ın cezası? Ne?" diyerek kapıyı geri açtım. Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve aynı hızla uzaklaştı. Ben şaşkınca bakarken asansöre bindi, kapılar kapanırken de göz kırpmayı ihmal etmedi.

Yine öpmüştü lan beni!

***

Okulun bahçesine girip otoparka göz attım. Yağız'ın arabası yoktu. O zaman Ceyda da yoktu ama Meriç malı gelmişti.

Sabah saat yedide beni uyandırmıştı ve bir daha da uyku tutmamıştı. Evden de biraz erken çıkmıştım. Al işte, uykuma bile burnunu sokmuştu. Ensemde bir nefes hissedince kafamı hızla arkaya attım. Meriç sırıtarak önüme geçti. "Geri zekâlı!" diye söylendim.

"Gece çok güzel uyuyordun. Hoşuma gitti."

Ona vurmak için hazırlandım ama bana bakmadığını fark edince bakışlarını takip ettim ve arkamı dönünce Furkan'la karşılaştım. Hızlı adımlarla Meriç'in önüne geçerek şirince gülümsedim. "Bana kantinden bir şeyler ısmarlasana. Evden kahvaltı yapmadan çıktım." Bana baksa da kaşları çatıktı. Ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki kolumdan tutup beni önünden çekti.

"Kantine git, geliyorum."

"Birlikte gitsek," dedim son bir umut ama umursamadı. Furkan'a baktığımda arabasının üzerine oturmuş, Meriç'i bekliyordu. Böyle şeylere alışık gibiydi. Ona baktığımı fark edince bana göz kırptı. Meriç adımlarını hızlandırdı ve yanına gider gitmez Furkan'ın suratına yumruğunu yapıştırdı. Furkan karşılık vermediği gibi, sanki hiç canı acımamışçasına sırıttı. Bense elimle ağzımı kapatmış onları izliyordum. Yanlarına gittiğimde ikisi de bana bakmadı. Meriç kendini zor tutuyor gibiydi, yumruklarını sıkmış ve çenesi kasılmıştı.

"Uzak dur. Ciddiyim, Furkan," dedi tehditkâr bir şekilde.

Furkan bana bakıp tekrar Meriç'e döndü. "Buna sen değil, Melis karar verir. Ben onun bir şeyi değilim, ama sen de hiçbir şeyi değilsin," dedi ve Meriç'in omzuna hafifçe vurduktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

Furkan'ın arkasından bakarken Meriç kolumdan tuttu. "Önüne dön," dedi ve kantine doğru yürümeye başladık.

Ben boş masalardan birine oturuken, Meriç yiyecek bir şeyler almaya gitti. Çoğu göz bizim üzerimizdeydi. Ne var, diye bağırmak istiyordum. Çok geçmeden Meriç elinde iki tost ve iki ayranla masaya geldi. Tostun neli olduğunu sormaya cesaret edemeden ucundan küçük bir ısırık aldım. Sucuklu tost sevmiyordum.

Kendi tostunu ısırırken, "Kaşarlı tost aldım, Melis. Sucuklu yemediğini biliyorum," dedi.

Nereden biliyordu? *Hep kaşarlı tost yiyorsun. Dikkatini çekmiş olmalı,* dedi iç sesim. Haklıydı. Tostumu ısırdım, ayranımdan bir yudum aldım ve bakışlarımı Meriç'e çevirdim. Benim hakkımda birçok şey biliyordu, ama ben onun hakkında belli başlı şeyler dışında bir şey bilmiyordum. Bir köpeği vardı, kedileri seviyordu, ilk aşkı Hande'ydi, veliaht kelimesinden nefret ediyordu. Bir de doğum gününü öğrenmiştim.

"Melis? Burada mısın?"

"Dalmışım," diye mırıldandım Meriç'in sesini duyunca. Tostunu bitirmişti, bense henüz bir ısırık almıştım. Kaşlarını kaldırdı ve tostumu gösterdi. "Açsın sanıyordum?"

"Niye kapalı kutu gibisin?"

"Nereden çıktı bu?"

Kendimi 'Kinder Sürpriz'den' dememek için zor tuttum ve omuzlarımı silktim. "Seninle üç aydır tanışıyoruz ve hakkında bildiğim şeyler iki elimin parmaklarını geçmez. Ama sen sucuklu tost yemediğimi bile biliyorsun. Bu adil değil."

"Tanımak istemediğini söylemiştin."

"Sinirle söylediğim her şeye inanıyorsun sanki."

"Yakışıklı olduğumu kabul ettin şu an."

"Konuyu değiştirme."

"Beni tanımak mi istiyorsun?"

Evet. İstiyor muyum? Hadi ama, ona güveniyordum! Bir şekilde elimde bir bahanem olması iyiydi. "En azından, senin beni tanıdığın kadar seni tanımama izin verebilirsin. Adil ol."

"Madem istiyorsun," dedi ve tostu tuttuğum elimi kendine yaklaştırarak bir ısırık aldı.

"Bu benim tostum!"

Dudaklarını yaladı. "Parasını kim ödedi!" dedikten sonra lokmasını yuttu. "Sana ilk ipucu; sucuk severim."

22. Bölüm

"Benim hakkımda bildiklerini düşün ve bana kendin hakkında bir şeyler söyle," dediğimde kafasını salladı.

"Sen de benim gibi, genelde yabancı müzik dinliyorsun. Sadece dinlediğimiz müzik tarzı farklı. Sen pop dinliyorsun, ben rock."

Gülümseyerek ona baktım. Aklıma dövmesini ilk gördüğümde yaptığımız konuşma gelmişti.

"Dün odanda gitar gördüm mesela. Ben de gitar çalıyorum," diyerek düşüncelerimi böldü.

Buna şaşırmamıştım, nedense gitar çalıyor olabileceğini düşünmüştüm hep. Bunu parmaklarına dokunduğumda, ya da onlara dikkatle baktığımda da anlamıştım. Bir an için onu gitar çalarken hayal ettim. "Bunları nasıl fark ediyorsun?"

Omuzlarını silkti. "İyi bir gözlemciyim."

Ben, beni ilgilendiren kısma bakardım hep ama o genel bakmayı başarıyordu. Tostum bitince ayağa kalktık. Meriç'e baktım yine merakla. "Furkan ne yapar sence?" Umursamazca ellerini cebine soktu ve birkaç kızın iç çekişini duydum. Haklıydılar, çok tatlı ve ulaşılmaz görünüyordu.

"Kavga çıkarır, ya da oyun oynayarak karşılık verir."

Bunu söylerken çok rahattı, alışık olduğu bir şeymiş gibi söylemişti. "Alışık gibisin," dedim düşüncelerimi yansıtarak.

"Eski okulumdan beri tanışıyoruz ve kız kardeşi bana âşık olduğundan beri böyle davranıyor."

Kaşlarımı çattım, bir de bu konu vardı tabii. Meriç'in o kıza ne yaptığını çok merak ediyordum. "Kıza ne yaptın?"

İfadesi değişti, rahatsız olmuştu. "Bir şey yapmadım! Ne yaptıysa kendi kendine yaptı. Ben hiçbir şey yapmadım," dedi kendini savunarak.

Bu durum canını sıkıyordu belli ki. "Kız nerede şimdi?" diye sordum bu kez.

"Eski okulumda." Meriç geldiğinde okulda resmen Kavimler Göçü gerçekleşmişti. Bir sürü kız onunla gelmişti ve o kızın gelmesini de beklerdim açıkçası. "Ona, onu sevmediğimi uygun bir dille söyledim," diye devam ettiğinde neden gelmediğini anlamıştım. En azından gururlu bir kızdı. Hande gibi sülük değildi.

Birlikte sınıfa çıkıp sıramıza ilerledik. Meriç yerine oturur oturmaz uyuma pozisyonu aldı. Furkan'ın söylediği cümle sürekli aklımdaydı. *Meriç'in seni niye beğendiği belli oluyor.* Beni gerçekten de beğeniyor muydu? Bunu duymak kafamı karıştırmıştı. Meriç gözlerini açarak gözlerime dikti. "Söyle."

"Bir şey söyleyeceğimi nereden çıkardın?"

"Yüzünden anlaşılıyor."

"Furkan'ın benimle konuştuğunu nereden bildin?"

Uykulu gözlerle bana bakmaya devam etti. "Bilmedim, gördüm. Dün bana normalin dışında ters davrandın ve ben de seni takip ettim. Haliyle konuştuğunuzu da gördüm."

Demek beni takip etmişti. Hâlbuki gittiğini gözlerimle görmüştüm ve takip edildiğimi hiç fark etmemiştim. Ayrıca madem bu kadar sinirleniyordu, Furkan'ın benimle konuşmasına neden izin vermişti? "Madem gördün, niye yanımıza gelmedin?"

"Ne yapacağını merak ettim ve benden tam puanı kapun. Aferin."

Furkan'ı terslediği mi de görmüştü haliyle ve belli ki hoşuna gitmişti. "Ee, sonra takibi mi bıraktın?"

"Eve kadar seni takip ettim ama babam aradığı için seninle konuşamadan gitmek zorunda kaldım ve anca gece gelebildim."

Kafamı salladım ve dalıp gittiğim köprücük kemiğinden bakışlarımı çekip gözlerine baktım. "Furkan'ın benden hoşlandığına emin misin? Çünkü beni tanımıyor bile."

"Asi tavırların belli ki dikkatini çekiyor. Ayrıca benim yanımda olduğun için seni araştırmış da olabilir. Her kıza beni kendine çekiyorsun demez."

Furkan'ı benden iyi tanıyordu. Bu yüzden haklı olabilirdi.

***

Saçlarıma dokunan her kimse uyanmama hiç yardımcı olmuyor aksine mayışmamı sağlıyordu. Uyanmaktan vazgeçip kollarıma iyice gömüldüm ve uykuya dalmaya hazırlandım. "O elini çekmezsen, elin için başka yerler bulacağım!" diyen Meriç'in sesini duyunca gözlerim birden açıldı. Saçlarımı okşayan Meriç değil miydi? En son birlikte sırada uyuyakalmıştık.

Kafamı kaldırdığımda Furkan'ı gördüm. Bana gülümsedikten sonra kafasını diğer tarafa çevirdi. Baktığı yere bakınca bize doğru gelen Meriç'le karşılaştım. Furkan ayağa kalkarak onun önüne dikildi. "Sana yine söylüyorum, Meriç. Karar Melis'in."

Meriç sinirle sırıttı, bu sırıtışı tanıyordum, Yağız'la kavga etmeden önce de böyle sırıtmıştı. "Senin anlamadığın yer de tam olarak orası, Aras. Ben senden istemiyorum, emrediyorum ve sen de yapacaksın. Yoksa karşılığı tek yumrukla kalmaz, dağıtırım."

Hava yay gibi gerilmişti ve ne Yağız ne de 4M'den birileri vardı. Furkan alay dolu bir reverans yaptıktan sonra sınıftan çıktı. Meriç'in sinirli bakışları bana döndü ama bir şey söyleyemeden Mert içeri girdi ve önümdeki sıraya oturdu.

"Bugün doğum günü partim var, kanka. Beni kırmaz gelirsen çok sevinirim."

Aralarında en sempatik olan Mert'ti ve söylediği gibi, kanka olmuştuk. Yanında olmayı isterdim. "Gelmeyi isterim ama anneme sormam lazım," dedim.

Meriç araya girdi. "Gelemez. Parti dokuzda başlıyor ve ailesi dokuzdan sonra dışarıda olmasına izin vermiyor."

Hayal kırıklığıyla dudağımı büzmüştüm ki Mert, "O zaman biz de partiyi yedide başlatırız," dedi. "Sen yeter ki gel."

Meriç bana baktı. "İzin alabilirsen seni alırım."

"Olur," dedim gülümseyerek. Bu sırada okul başkanı sınıfın kapısından kafasını uzattı.

"Toplantı var, gençler. Eve gidebilirsiniz!"

Ellerimi birbirine vurdum ve hemen ayaklandım. "En sevdiğim!"

Mert sırıtarak beni onayladı. "Ne kadar *mütüşlü* kankiyiz biz ya!"

Sınıftan çıktığımda Yağız kolunu omzuma attı. "Mert'in doğum gününe gidiyor musun?"

Omuzlarımı silktim. "Annem izin verirse, evet. Meriç götürecek."

Sırıtarak iyice kulağıma yaklaştı. "Ondan hoşlanıyorsun!"

Karnına dirsek atıp, "De siktir lo," demiştim ki Meriç'in sesini duydum.

"Mahmut Tuncer'le bir akrabalığın olmadığına emin misin?"

Yağız bize sırıtarak Ceyda'nın yanına gittiğinde Meriç yüzüme baktı. "Ne oldu?" dedim merakla.

Bir süre yüzümü inceledi. "Furkan'dan hoşlanıyor musun?"

Aklıma ilk günler geldi hemen. Mert'ten hoşlanıp hoşlanmadığımı da sormuştu. Gülümsemeden edemedim. "Ciddi bir soru mu bu?" Gerçi ifadesine bakılırsa ciddi gibiydi. Hâlâ sırıtmıyordu ve Meriç Keskin sırıtmıyorsa sorun var demekti.

"Neden saçlarına dokunmasına izin verdin?" diye sordu yürümeye başladığımızda.

Şimdi ne diyecektim. Sen sanmıştım demek istemiyordum. "Benden izin aldığı söylenemez," dedim. "Uyuyordum."

Durdu ve bana döndü. "Ondan uzak durmanı istiyorum, Melis. Olabildiğince uzak!"

Beni gerçekten kıskanıp kıskanmadığını anlayamıyordum. En azından bir ihtimal de olsa kıskanıyordu ve bu hoşuma gidiyordu.... Yani biraz... "Bunu neden istiyorsun?"

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. İşte, beklenilen Meriç davranışı! "Dün gece anlattığımı düşünüyorum," dedi.

"Tek derdin ilk öpücüğümü alacak kişi olmak mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, aptal! Sen kabul etmesen de ilk öpücüğünü aldım zaten! Tek derdim seni öpen ilk ve tek kişi olmak!"

Duyduğum şeyle afalladım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

Kaşları biraz daha çatıldı ve ifadesi sertleşti. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Bir nedeni yok," dedi.

Bir an için yüzüne bakıp yürümeye devam ettim. Bu soruyu sorarken ne bekliyordum ki? *Seni seviyorum* demesini mi? Hem bunu söylese ne olacaktı, ben ne yapacaktım? Belki de her şey ilk öpücükle ilgiliydi. Kendini özel hissediyordu ve öyle de kalmasını istiyordu.

Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım ve hareket etmesini bekledim. Yerine oturduğunda bana baktı. "Seni kırdım mı?"

Meriç'in içine bir şey kaçmış olmalıydı, benim tanıdığım Meriç kırılmamla falan ilgilenmezdi. "Hayır. Niye kırılayım? Sadece, bu isteğin çok saçma. Eninde sonunda bir sevgilim olacak ve bu isteğine kezzap sıkacağım."

Direksiyonu kavrarken önüne döndü. "Bunu sevgilin olduğu zaman düşünürüz."

***

Üzerimdeki şirin elbiseye baktım. Eteği çiçek desenli, üst kısmı dantelliydi. Saçlarımı açık bırakıp makyaj yapmadan odamdan çıktım. Annem beni süzdükten sonra, "Dokuzda evde ol. Baban çok kızıyor, biliyorsun," dedi. Onaylayarak kafamı salladığımda, "Baban alacakmış seni," diye ekledi.

"Yağız bırakır, anne. Babam zaten yorgun geliyor, bir daha evden çıkmasın."

Gülümseyerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hayırlı evlat olmaya mı çalışıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "En azından deniyorum," dedim pudra rengi, topuklu ayakkabılarımı giyerken. Ayakkabılarım elbisemle uyumluydu, eteğindeki çiçekler de pudra rengiydi.

Şubat ayındaydık ve hava çok soğuktu. Bu yüzden de apartmandan çıktığımda Meriç'i arabasının içinde görünce şaşırmadım. Arabaya bindim ve emniyet kemerimi takarken, "Selam," dedim.

Bir süre beni süzdü. "Güzel olmuşsun."

"Biliyorum," dedim sırıtarak. "Mert'e hediye aldın mı?"

"Hayır. Niye alayım?"

"Çünkü doğum günü."

"Sana bir ipucu daha. Kimseye doğum günü hediyesi almadım. Annem hariç. Onu da Melih'in zoruyla almıştım."

Gülümsedim. "Ben de bir şey alamadım, vaktim olmadı."

"Boş ver."

Meriç'in bu umursamaz halleri beni sinir ediyordu. Mert'e hediye alamamış olsam da, kendi işlediğim tahta penalardan ona bir set yapmıştım. Hiç değilse manevi değeri vardı. "Belki gitar çalıp şarkı söylerim," dedim penalar aklıma gelince.

Yüzünü buruşturdu. "Bu sesle mi?"

"Benim sesim seninkinden daha güzel."

"Bu biraz fazla iddialı olmadı mı sence de?"

"Yoo!" Tamam, sesim iddia ettiğim kadar güzel olmayabilirdi ama berbat da değildi.

"Göreceğiz."

Bütün evlerin gösterişli olduğu bir semte girdik. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü görüyordum. Dizi çekimlerinin yapıldığı yerlerden biri olması olasıydı. Araba yavaşlarken yanımızdan geçen kızlara baktım. "Bunlar hep partiye mi geliyor?"

"Büyük bir ihtimalle."

Gözlerimi devirdim, onların yanında garson gibi kalacaktım. Bu benzetme hoşuma gitmemişti, Külkedisi gibi kalmayı tercih ederdim. Kendi kendime sırıttım. "Kırmızı halı falan mı var?"

"Ne bekliyordun? Herkes gösteriş meraklısı."

"Kendimi eşofman giymiş gibi hissettim."

"Her halinle onlardan farklısın zaten, Melis. Bunu mu dert edeceksin?"

Tabii ki dert etmeyecektim. Villanın bahçesine girdik ve arabayı park etti. Meriç'i görünce yüzü aydınlanan kızların beni görünce suratları asılıyordu. Tırsmıştım, çünkü sayıca üstünlük onlardaydı ve hepsinin de ojeli, eşek kadar tırnakları vardı. Meriç'in uzattığı koluna girdim. Elini cebine sokmadan önce arabanın anahtarını görevliye attı. "Anladık, zenginsin, gösteriş yapma," diye fısıldadım.

Sırıtarak bize doğru gelen Mert'e sıkıca sarıldım. "Doğum günün kutlu olsun, kanka."

Meriç bizi ayırınca Mert sırıttı ve ona sarıldı. "Sen de hoş geldin, kardeşim."

Onları izlerken, erkeklerin birbirlerine sarıldıklarında sırtlarına neden güm güm vurduklarını düşündüm. Neden birbirlerinin ciğerlerini dökmek istiyorlardı ki? Sonuçta sarılmak sevgi dolu bir eylem değil miydi?

Meriç kolumdan tutup yolu gösterince yürümeye başladım. Koltuklardan birine yayıldı ve beni de yanına çekti. Mete bize doğru gelerek yanıma oturdu. "Nasılsın?" dedi ve kolunu benim arkama gelecek şekilde koltuğun üzerine attı.

Gülümsedim. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Mete, "İyi," derken, Meriç onun kolunu itti ve yerine kendi kolunu koydu. Mete kafasını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. "Montunu çıkarmayacak mısın, Melis."

Benim yerime Meriç cevapladı. "Sana ne, lan? İsterse çıkarır."

Aslında halimden memnundum ama ev fazlasıyla sıcaktı. Meriç'le çene yarıştırmak da istemiyordum. Ayağa kalkıp montumu çıkararak Mete'ye uzattım. O uzaklaşırken Meriç'e döndüm. "Bütün gün oturacak mısın?"

"Ne yapalım istersin? Öpüşelim mi?" dedi ayağa kalkarken.

Bıkkınlıkla kafamı sallarken Mert yanımıza geldi. Cebimdeki küçük ahşap kutuyu çıkarıp ona uzattım, kutuyu da ben yapmıştım. Gülümseyerek kutuyu aldı ve, "Vay," dedi. "Çok orijinal." Sonra kapağını açıp içindekilere baktı.

"Ben yaptım," dedim. "Kutuyu da, penaları da."

Meriç hemen araya girdi. "Ben de istiyorum."

"Bakarız," diye mırıldandım.

Mert, "Bunlar çok güzeller, Melis. Teşekkür ederim. Aldığım en değerli hediye," dediğinde Meriç kafasına vurdu.

"Geçen sene benim kredi kartımla motosiklet aldın ya, lan."

Mert kafasını tutarak düzeltti. "Bu seneki demek istedim."

Havada birkaç tane, "Selam!" sesi dalgalandı. Üçümüz de seslerin geldiği tarafa döndük. Memnuniyetsiz bakışlarla beni süzen kızlara baktım. Bir tanesi, "Bu kız kim, Meriç?" diye sordu. Meriç her zamanki iğrenç sırıtışıyla, "Bir arkadaşım," diye yanıtladı. Tabii ki kızların onun etrafını sarması ve 'hadi bir şeyler içelim' nidalarıyla yanımızdan uzaklaştırması çok sürmedi.

Mert kolunu omzuma attı. "Hadi, biz de bir şeyler içelim."

"Alkol olmadığı sürece bana uyar," dedim. "Annemin katil olmasını istemiyorum."

Mert kıkırdarken kulağıma eğildi. "Bize doğru gelen şu çocuk, Meriç'in kuzeni ama sevdiği pek söylenemez."

Cümlesini bitirmişti ki, çocuk yanımıza geldi. "Bizi tanıştırmayacak mısın, Mert?"

"Meriç'le geldi, bence bulaşma."

Kaşlarımı çatarak Mert'e baktım. Bunlar neden benim yerime karar verip, benim yerime konuşuyorlardı? Ayrıca, Meriç Bey buraya benimle geldiyse yanımda duracak, beni yalnız bırakmayacaktı. Çocuğa elimi uzattım. "Melis."

Gözleri ışıldayarak elimi sıktı. "Ahmet."

Mert bir kez daha kulağıma eğildi. "Bu da bir yöntem tabii."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Her şeyi görmek ve anlamak zorunda mıydı? "Sen misafirlerinle ilgilensene, doğum günü çocuğu," dedim sırıtarak. Ahmet, söylediğim şeyi yanlış anlamış olacak ki hemen atıldı.

"Aynen abi, bizi yalnız bırak."

Mert, "Ateşle oynuyorsun, dikkat et," dedi ve ortadan kayboldu. Bana mı, yoksa Ahmet'e mi söylemişti bilemedim.

"Meriç'in sevgilisi misin?" diye sordu Ahmet pat diye.

"Hayır. Neden öyle olduğumu düşündün?"

"Meriç yanında pek kız taşımaz da."

Bingo! Meriç hakkında bir şey daha öğrenmiştim; kızlarla bir yerlere gitmiyordu. Bir dakika, benimle gidiyordu ama. Ahmet'in sorusu düşüncelerimi dağıttı. "Sevgilin var mı?"

"Hayır," dedim. Sanırım kuzeni yavşak olan sadece ben değildim. Ahmet'in elini belimde hissedince ondan uzaklaştım. O sırada Meriç'le göz göze geldik. Suratındaki ifadeye bakılırsa Ahmet'i dövecekti.

23. Bölüm

"Ne zamandan beri, benim yanımdaki kızlara yaklaşacak cesaretin var senin?"

Ahmet kaşlarını çatarak Meriç'in karşısına geçti. "Sevgilin değilmiş?"

Meriç kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Ne istiyordu, Meriç benim sevgilim mi demeliydim? Sonra bakışlarını Ahmet'e çevirdi. "Sevgilim veya değil, Melis'i buraya ben getirdim. Ondan uzak dur!"

Ahmet hiçbir şey söylemeden uzaklaşırken arkasından baktım. Nasıl ama ya? Neden herkesi benden uzak tutmaya çalışıyordu? Beni sahiplendiğinin farkındaydım ama sebebinin ne olduğunu anlayamıyordum. "Buraya yalnız gelmediğini hatırlamana sevindim," dedim. Bir şey söylemeden bileğimden tuttu ve yürümeye başladık. Mutfağa girdiğimizde beni bıraktı ve iki tane bardak alarak içlerine bir şeyler doldurdu. Ben de bu sırada tezgâhın üzerine oturup bacaklarımı sallamaya başladım. İçinde mavi bir sıvı olan bardağı bana uzattı. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırarak ona baktım.

"Merak etme, içinde alkol yok," dedi.

Tedirginin bir şekilde bardağı dudaklarıma götürdüm, sıvının tadı mayhoşsu ama kötü değildi. Tezgâhın üzerinde bir sürü şişe vardı, hepsinin alkol olmadığını umdum. İçeceğinden bir yudum daha aldıktan sonra, onun ne olduğunu sormak için dudaklarımı aralamıştım ki Hande içeri girdi.

"Yok artık, Meriç! Onu da mı getirdin?"

"O da senin gibi davetli, Hande. Neden getirmeyeyim?"

Sırıtarak Hande'ye baktım ve ona, *aldın mı lafını*, koçum bakışlarımı attım. Meriç'i duymazdan gelerek bana baktı. "Kendini Meriç'e yamamak istediğinin farkındayım, Melisciğim."

Hah! Ben mi kendimi Meriç'e yamıyordum? "Pardon ama ben Meriç'te yamanacak bir eksiklik görmüyorum, Handeciğim," dedim. Ne söylemek istediğimi anlamasını umuyordum. Sanırım anlamıştı, demek ki sandığımdan daha zekiydi. Bana doğru bir adım attığında Meriç aramıza girdi.

"Tatsızlık çıkarma, Hande ve git kendine birini bul. Mümkünse bu kişi ben olmayayım."

Hande mutfaktan çıkınca Meriç'e baktım. "Arada adam oluyorsun."

"Arada laf sokmayı başarıyorsun," diyerek göz kırptı.

Laf sokamadığım tek kişi sendin, Veliaht!

***

Meriç bilmem kaçıncı bardağını kafasına diktiğinde, "Yine sarhoş olacaksın," dedim.

"Sanırım oldum bile," dedi ve bir bardağa daha uzandığında durdurmak ister gibi elimi kaldırdım.

"Yeter artık, kusmanı izlemek istemiyorum."

"Beni çok izliyorsun, çünkü beni beğeniyorsun, kabul et," dedi ve ellerini iki yanıma koyarak bana yaklaştı.

Ben hâlâ tezgâhın üzerinde oturuyordum. "Yok öyle bir şey," diyerek karşı çıktım.

"Sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Yutkundum, böyle konuştuğunda kalbimin ritmiyle oynuyor-

da. Kafasını eğerek çenesini omzuma yasladı ve kollarını belime doladı. Boşlukta sallanan kollarımı kaldırdım ve ona sarıldım. Çok geçmeden ılık nefesi düzenli bir hâl aldı; yine sızmıştı. Nefesi boynuma çarpıyordu, garipti ama beni rahatsız etmiyordu. Yine de omzumda sızmaya bir son vermeliydi artık. Belimdeki kolları daha da sıkılaştığında elim kontrolsüz bir şekilde ensesine gitti. Onu gördüğüm ilk günden beri nedense saçlarına dokunmak istiyordum, bana ipeği anımsatıyorlardı. Parmaklarımı saçlarının arasına yerleştirdim, hissi de ipek gibiydi. Ona karşı olan hislerimin adını koyamıyordum. Yanında heyecanlanıyor ve ona güveniyordum. Ama onun davranışlarını çözemiyordum; bazen çok yakın davranıyordu, bazen de yabancı gibiydi. Beni kıskandığını da biliyordum, o istediği kadar inkâr edebilirdi. Kitaplarda anlatılan karakterleri anımsatıyordu bana ve gülümsemesini başkalarının da görüyor olduğu gerçeği canımı sıkıyordu. Bütün bu hislerin adı sevgi miydi emin değildim, ama içimde ona karşı bir şeyler olduğunu biliyordum.

Gözüm fırının saatine takılınca birden panikledim. 20.56 olmuştu ve geç kalıyordum. Meriç'e baktım. "Meriç. Gitmem lazım," dedim duymasını umarak ama tabii ki duymadı.

"Ne oluyor, lan?"

Kurtarıcım gelmişti ama sanırım gördüğü şeyi yanlış anlamıştı. "Meriç sızdı ve ben eve geç kalıyorum," dedim. "Ha!" dediğinde de sırıtmamı engelleyemedim. Karşıdan bakıldığında nasıl göründüğümüzü tahmin edebiliyordum. Ben de karşıda olsam, Meriç'in boynumu öptüğünü düşünürdüm. Bu düşünceyle yerimde rahatsızca kıpırdandım.

Yağız bize doğru birkaç adım attığında, "Bırakma," diye mırıldandı Meriç.

Uyandığını düşünerek yüzüne baktım ama gözleri hâlâ kapalıydı. Yağız sırıtarak bize baktı. "Seni bırakacağa benzemiyor."

"Annemi arayıp sizde kalacağımı söylesene," dedim.

"Tamam. Ben Ceyda'yı da alıp geliyorum," dedi. "Merak etme, seni kurtaracağız. Sadece birkaç dakika daha böyle kalman gerekiyor."

Gözlerimi devirerek Meriç'e baktım. Bir insan ayakta nasıl

uyurdu? Bu çok saçmaydı. Bir kez daha tekrarlanırsa, bilerek yaptığını düşünmeye başlayacaktım. Gözlerimi kapıya dikip Yağız'ı beklemeye başladım ama içeri Mehmet girdi.

"Aman! Bölüyor muyum?" dedi eliyle gözlerini kapatarak. Dalga geçtiği her halinden belliydi.

"Kapa çeneni, Maviş! Meriç sızıp kaldı sadece!"

"Buradan çok farklı görünüyor ama. Tövbe bismillah, yaşım tutmuyor yav benim!"

"Fesatlık yapmayı bırak da Meriç'i üstümden al," dedim kıkırdayarak.

"Aranıza giremem ben, ayıp."

"Mehmet, ben hareket edemiyorum. O yüzden sen yaklaş da mavi gözlerini yerlerinden sökeyim!"

Yanıma gelerek yanağımı sıktı. "Aman da aman, utanır mıymış?"

Gülümsemeden edemedim. İlk tanıştığımız günlerde benimle bu kadar samimi değildi ve şimdi bunun değişmiş olması hoşuma gidiyordu. "Kendini Testere serisinin devam filmine konu yapma, Maviş!" dedim gülümsemeye devam ederek.

"Sakin ol, kaptan!"

Kapıdakileri görünce kendi kendime homurdandım. Herkese yakalanmama gerek yoktu. Hem Yağız neredeydi, Ceyda'yı baştan mı imal ediyordu? Alt tarafı salona gidip gelecekti.

Mert kolunun altında bir kızla kapıda durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Ne oluyor, lan?"

Ah! Bu sorudan çok sıkılmıştım. "Sızdı yine."

Mert kolunu kızın omzundan çekerek Meriç'in bir kolunu tuttu ve Mehmet'e de diğer kolunu tutmasını işaret etti. Meriç'i geriye doğru çektiler ve Mehmet eğilerek Meriç'i omzuna aldı.

Bu sırada Mete, "Mevzu var dediler geldim, kankalar," diyerek içeri girdi, önce bana sonra Mehmet'in omzundaki Meriç'e baktı. "Ee, bana anlatılan sahne bu değildi ama," dedi. "Ayrıca, abi düzgün tut çocuğu, kokudan felç olacak."

Hepimiz kıkırdarken Yağız ve Ceyda sonunda gelebildiler.

Ceyda suratını astı. "Ama ben daha dalga geçmemiştim!"

Mete suratına acıklı bir ifade yerleştirerek kafasını salladı. "Ben de göremedim maalesef."

"Abi, muhabbetinizi bölmek istemiyorum ama omzum göçtü, lan."

Mehmet homurdanınca Yağız olaya el koydu. "Tamam gençler, bizim eve gidiyoruz. Ev boşmuş, rahatız."

Meriç'in telefonu çalmaya başlayınca hepimiz birbirimize baktık. Cebine uzandım ve telefonu çıkardım. "Annesi arıyor!"

Mete sırıttı. "Telefonu alan açar."

"Niye ben açıyormuşum?" diye itiraz ettim.

Mehmet, "Ben, Meriç'i taşıyorum," dedi.

Pekâlâ, bu geçerli bir sebep sayılırdı. Mert'e baktım. "Ben doğum günü çocuğuyum."

Ben, "Ne alakası var ya," diye söylenirken hepsi kapıya yöneldi. Telefonu açtığım anda annesi konuşmaya başladı.

"Niye telefonuna bakmıyorsun, Meriç? Bir şey oldu sandım! Neredesin? Size geldim ama yoksun. Eve gelmeyecek misin?"

Soru bombardımanı nihayet durduğunda yüz ifademe güldüler. "Şey.. ben... Melis."

"Melis mi? Hangi Melis? Meriç nerede? Ne yaptın oğluşuma?"

Gülmemek için dudağımı ısırdım ve diğerlerine gitmeleri için işaret ettim. Hepsi evden çıkmak için hareketlenirken ben de peşlerinden yürümeye başladım. "Markette tanışmıştık. Hatırlıyor musunuz?"

Hatırladığını belli eden homurtular çıkardı. "Hatırladım. Sen şu cici kızsın ama Meriç nerede?"

"Birlikte Mert'in doğum gününe gelmiştik," dediğimde Mete fısıldadı. "Sakın sarhoş olduğunu söyleme."

Kafamı sallayarak devam ettim. "Ve şey... O... O... Banyoda!" Banyoda mı? Ne diyordum ben ya? Allah'ım! Resmen Yeşilçam repliği gibi olmuştu. Kadın, oğluyla yattığımı sanacaktı! Rezil olmuştum kadına. Banyo ne demekti ya!

"Ne? Banyoda mı?"

Telaşla konuşmaya başladım. "Hayır! Yani evet! Öyle banyo değil! Üzerine içecek döküldü. Banyoda, çünkü üzerini değiştiriyor!" dedim ve, "Mete sizi istiyor," diyerek telefonu Mete'ye uzattım. Ne yapayım, ayaküstü yalan uyduramıyordum, düşünmem gerekiyordu.

Askıdan montumu aldım ve evden koşarak çıktım. Mehmet, Meriç'i Yağız'ın arabasına yerleştiriyordu. Mete de arkamdan geldi ve telefonu bana uzattı. "Ne söyledin?" diye sordum merakla.

"Meriç'in telefonunu sana bırakıp banyoya gittiğini. Bu gece Yağızlarda kalacağımızı söyledim," dedi. Tam rahat bir nefes almıştım ki ekledi. "Ve senin, Meriç'in sevgilisi olduğunu."

Aldığım nefes boğazıma takıldı, nefes alırken boğulup ölmeyi başaran ilk insan olacaktım. "Salak mısın sen?" diye bağırdım.

Mete ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Kızım, sen kadına Meriç banyoda dedin, ben de ne yapayım, ancak toparladım. Ayrıca Meriç kimseye telefonunu bırakmaz. Sevgilisi demek zorunda kaldım."

"Seni de, zorunluluğunu da-"

Mert eliyle ağzımı kapattı. "Şirin kızlar küfretmez!"

Elini ittim. "Hepiniz hainsiniz! Sizin yüzünüzden açtım o telefonu ve saçmaladım."

Yağız yanağımı sıktı. "Bir şey olmaz be, kuzen. Ayrıldık dersiniz, olur biter."

Ayaklarımı yere vurarak arabaya bindim ve Meriç'in yanına oturdum. Ceyda da beni takip etti. Mert ön koltuğa geçerken, Mehmet ve Mete kendi arabalarına doğru yürümeye başladılar. Yağız arabayı çalıştırdığında Meriç'in kafası omzuma düştü. Öyle sert ittim ki, o hızla cama çarptı. Kendi kendime kıkırdadım, çocuk ne zaman sızsa, sayemde beyin kanaması riski yaşıyordu.

Yol boyunca Mete'ye saydırıp durdum. Mert sürekli kıkırdadığı için de ona, kendi doğum günü partisini bırakıp geldiği için mal olduğunu söyledim. Araba durduğu anda Ceyda'yı iterek arabadan indirdim, peşinden inerek, teyzemlerin tanıdık evlerine doğru yürümeye başladım.

Yağızlar dört kardeşti; Elis, Ediz, Yağız ve Ayaz. Edizciğim çocukluk aşkımdı ve o da benim gibi, odasına yabancıların girmesine izin vermezdi. Gerçi Meriç benim odama girmiş, üstelik uyumuştu ama onun yabancı olup olmadığına karar veremiyordum.

Yağızların maddi durumları da iyiydi, Meriçler kadar zengin sayılırlardı. Büyük villanın merdivenlerini hep birlikte tırmandık, Meriç bu sefer Mert'in omzundaydı. Yağız, ablasının odasının kapısını açtı ve Meriç'i yatağa yatırdılar.

"Ee? Nerede uyuyacağız?" diye sordum. Sinirlenmiştim, yorgundum ve uykum vardı.

Yağız sırıttı. "Annem evi yeniden dekore ettirdiği için sadece bu oda, benim odam ve Ayaz'ın odası kullanılabilir durumda. Ben ve Ceyda, benim odamda uyuyacağız. Meriç burada yattığına göre, Melis'e de Ayaz'ın odası kalıyor. Siz üçünüz de salonda uyuyacaksınız."

"Şansıma sıçayım ya. Her yerim tutulacak şimdi," dedi Mert inlemeye benzer bir sesle.

Yağız sırıttı. "Meriç'le uyu o zaman."

"Ya, tabii," dedi Mert. "İstersen satır da getireyim, Meriç'in işi kolaylaşsın."

Kıkırdayarak araya girdim. "Tamam, ben koltukta yatarım. Sen, Ayaz'ın odasında kal."

Mert'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "İşte, aldığım en güzel doğum günü hediyesi bu oldu şimdi."

Mehmet, Mete ve ben, Yağız'ın verdiği yastıkları ve yorganları alarak merdivenlerden aşağı indik. Koltuk yumuşak ve rahattı, üzerimi örterken, "İyi geceler Maviş, iyi geceler Kıvırcık," dedim.

Mete ışığı kapatıp yerine yattı. "İyi geceler, kankeytolarım."

Mehmet, "Kapayın çenenizi de uyuyun artık, iyi geceler," dediğinde gülümsedim ve kendimi uykunun kollarına attım.

***

Saçlarıma çarpan ılık rüzgâr tenimi okşarken yorgana daha çok sokuldum. Yorganımın parfümsü kokusu içime doldu. Evdeki sesleri duyuyordum ve bu sesler beynim uyanmaya başladıkça netleşiyordu.

"Melis nerede, lan?"

"Melis yok!"

Kaşlarım çatıldı; ben buradaydım ya, lan! Gözlerimi açtığımda sarıldığım yastıkla bakıştım. İlk önce sarıldığım şeyin bir yastık olmadığını, daha sonra bunun bir insan gövdesi olduğunu, daha sonra da onun Meriç olduğunu fark ettim! Hışımla kalktığımda Meriç gözlerini zorlukla araladı. "Ne oldu?" dedi uykulu olan hoş sesiyle. Şu an çok tatlıydı ama benim burada ne aradığımı açıklamıyordu. Kapı açılınca basılma hissiyle kapıya baktım. Mehmet, Mete, Mert, Yağız ve Ceyda şaşkınca bize bakıyorlardı.

24. Bölüm

Bir süre sonra şaşkınlıkları sırıtmaya dönüştü. *Allah'ım, şu an canımı almanın tam vakti!*

Yağız güldü. "Madem Meriç'le uyuyacaktın, dün niye atarlandın Mert'e?"

Kaşlarımı çattım, sanki kuzenim değildi geri zekâlı. Yastığı ona fırlattım. "Döverim seni çocuk! Buraya nasıl geldim bilmiyorum!" dedim ve Meriç'e baktım. "Sen mi getirdin beni buraya?"

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Koltukta uyumana gönlüm el vermedi."

O sinirle tokatı patlattım. Çocuk tokat arsızı olacaktı sayemde.

Elini yanağına götürdü. "Bir kızın eli nasıl bu kadar ağır olabilir?"

Yataktan fırladığımda herkes kaçıştı. Sadece Meriç yerinde kalmıştı; *cool'du* ya, leke sürmek istemiyor olmalıydı. Yatağın kenarına dikildim ve ellerimi belime koydum. "Beni buraya niye getirdin?"

"Mert piçi aşağıda uyumuyorsa, sen niye uyuyorsun? Bırak-

saydın uyusaydı. Ya da beni koltuğa atsaydınız. Sen niye koltukta uyuyorsun?" dedi ve sırıttı. "Düşündüğün kadar öküz değilim, Melis."

Gülümsememi son anda durdurdum, yanlış anlasın istemiyordum. *Hadi ama, çok tatlıydı!* "Evcil öküz!" dedim ve parmağımı ona doğru salladım. "Sızıp omzumda uyumaktan vazgeç!" Kafasını yana eğerek gözlerime baktı. Isırmalık bir görüntü çiziyordu şu an.

"Bu, ayıkken omzunda uyuyabileceğim mi demek?"

Nasıl oluyor da her cümlemi ya da kelimemi kendi lehine çeviriyor ve bunu yaparken de mantıklı olabiliyordu? "Eben demek, Meriç!" dedim.

Telefonu çaldığında bakışlarını benden çekerek sesin geldiği tarafa döndü. Dün gece telefonunu komodinin üzerine bırakmıştım. Ekrana baktı ve hemen cevapladı. "Efendim anne? İyiyim, sen? Sevgilim mi?"

Bu kadarını dinlediğim yeterdi. Odadan çıkmak için harekete geçmiştim ki kolumdan yakaladı. Ne diyecektim şimdi? Annesi her ne söylüyorsa ciddiyetle dinledi ve yüzüne pis bir sırıtış yerleşirken, "Tamam," dedi. İçimden, kulağına kulak çöpü batırıp çevirmek geldi. Belki zekâsına bir etkisi olurdu. "Bize mi getireyim?" dediğinde gözlerim kocaman açıldı. "Olmaz, anne. Bu aralar çok meşgul. YGS için ders çalışıyor." Utançla somurttum. Bugün tarihe geçmeliydi. "Onun da selamı var, anneciğim. Ben de seni seviyorum," dedi ve telefonu kapattıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bu sevgili zırvalığı ne?"

Hâlâ tuttuğu kolumu çekiştirdim. "Hepsi, o sivri zekâlı kıvırcık arkadaşının başının altından çıktı. Annene sevgili olduğumuzu söylemiş."

"Hadi ya," dedi sırıtarak.

"Ne o, bakıyorum hoşuna gitti?"

"Ne hoşuma gidecek? Asıl senin hoşuna gitmiş."

"Ya, ya. Çok hoşuma gitti. Az daha katil oluyordum be!" dedim ve kolumu kurtarıp odadan çıktım. YGS'yi de hatırlatmasa olmuyordu. Bir ay bile kalmamıştı. Şu an ağlayabilirdim.

***

Yağız'ın İnternet'ini sömürerek face'te takılırken gelen bildirimle gözlerimi devirdim. Lütfen, oyun isteği olmasın diye düşünerek üzerine tıkladım, ama ne olduğunu görünce keşke oyun isteği olsaymış diyecektim. *'Mert Uysal seni bir fotoğrafa etiketledi.'*

Kaşlarımı çatarak Mert'e baktım; telefonuyla uğraşıyordu. Bildirime tıkladım ve ekranda beliren fotoğrafı görünce anlık bir şok yaşadım. "Mert!" diye ciyakladım. "Seni adi!"

Yerinden korkuyla kalktı. "Sen face'te miydin, kanki?"

Mert koşarak kaçarken Meriç arkasından seslendi. "Ne bok yedin de panteri uyandırdın, lan?"

Ben, Mert'i kovalarken Yağız bağırdı. "Bir şey kırmayın, lan! Annem bana patlıyor sonra!"

Güldüm ve, "İbnelik değil mi?" diyerek gördüğüm ilk vazoya tekme attım. Yağız küfrederek önüne döndü. Mert'e döndüm; masanın arkasına geçmişti. "Mal mısın oğlum sen? Ne diye Meriç'le benim fotoğraflarımı çekip orada burada paylaşıyorsun? Esra Erol musun sen?"

"Ama kanka, çok güzel çıkmıştınız."

Masanın üstündeki vazoyu alıp ona fırlattım. Bir kaleci edasıyla vazoyu yakaladı ve masanın üzerine geri bıraktı. "Kafamı kıracak bu kız, yardım edin!" dedi korkuyla.

Yağız yerinden kalkıp yanımıza geldi. "Geleceğimle oynuyorsunuz şu an."

Meriç de yanımıza gelerek elimdeki telefona uzandı. Elimi arkama sakladım, fotoğrafı görmesini istemiyordum. Fotoğrafta Meriç omzumda uyuyordu ve ben de saçlarına dokunuyordum. Büyük bir ihtimalle Mert mutfağa girmeden önce çekmişti. Meriç'e göstermeye hiç niyetim yoktu. Muzipçe sırıtarak kendi telefonuna uzandı ama ondan önce davranarak masanın üzerindeki telefonu kaptım ve koşmaya başladım.

Arkamdan koşarken bağırdı. "Melis, seni yakalayacağımı biliyorsun!"

"O kadar emin olma," dedim ve Yağız'ın odasına girdim. Kapıyı kapatıyordum ki ayağını uzattı. Of, çok az kalmıştı ama!

Banyo gözüme ilişince kapıyı bırakıp o tarafa yöneldim. Kolumdan yakalamak üzereyken arkamı dönüp bacağına tekme attım, ama kolumu kurtaramamıştım. Dengesi bozulunca benim de dengemi bozdu ve ikimiz birlikte yere düştük. Meriç öküzü bütün ağırlığıyla üzerimde yatıyordu.

Acıyla inledim. "Yuh! Hayvan! Ezildim burada! Ne yedin de böyle oldun sen?"

Ağırlığını kollarına vererek biraz geri çekildi ama üzerimden kalkmadı. Bacaklarını iki yanıma sabitledi ve elimdeki telefonu çekti. Fotoğrafı gördüğünde yüzünün alacağı şekli görmemek için gözlerimi kapattım, ifadesini hayal de edebilirdim; kocaman, pis bir sırıtış!

"Benim yüzüm görünmüyor ama güzel çıkmışım," dedi. *Ciddi miydi bu?* "Sen de idare edersin," diye ekledi.

Sesi o kadar yakından gelmişti ki, kalbim güneşten kaçan vampir hızıyla ağzıma tırmandı. Eminim o da ateşten kaçıyordu, çünkü içim yanmaya başlamıştı. Gözlerimi açtığımda, kahvenin olup olabilecek en güzel tonuyla karşılaştım; gözleri gözlerime gülümseyerek bakıyordu.

"Çok çabuk utanıyorsun," dedi keyifle.

Gözlerimi kaçırdım, utandığım da kızarıyor muydum? "İkimizden birinin utanması gerekiyor," dedim. "Arsız olan sen olunca, utanmak da bana kalıyor." Güldü ama kulağıma bu kadar yakınken gülmemeliydi.

"Bu, *birbirimizi tamamlıyoruz* demenin bir başka yolu herhâlde?"

"Söylediğim şeyden *anlamak* istediğin bu herhâlde? Ayrıca, kalk üzerimden."

Üzerimden kalktığında kalbim kendini sahneye atıp soluklanmaya başladı. Kalkmam için elini uzattığında tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim. Beni kendine o kadar hızlı çekti ki göğsüne çarptım. Onu ittim ve kapıya ilerledim.

Yağız'ın odasından çıkarken peşimden gülerek geliyordu. "Saçlarımı da kokladın mı bari?"

Koklamama gerek yoktu ki. Kokusu burnuma sürekli geliyor-

du zaten. "Koklamadım, çünkü alkol kokuyordun."

Yanımda yürürken eliyle saçlarını karıştırdı ve parmaklarını kokladı. "Yalancı!"

Kıkırdayarak salona girdiğimde Yağız ve Ceyda'nın öpüştüklerini görünce, "Oha!" diyerek telaşla arkamı döndüm ve Meriç'le çarpıştım. Belimden yakaladığında elimle hemen gözlerini kapattım. Bugün basan basanaydı.

"Biz de mi öpüşsek? Canım çekti," dedi. Elbette ki bu dileği bir tokatla noktalandı. "Alışmaya başladım sanırım, bu kez o kadar acımadı."

Onlara tekrar baktığımda birbirlerinden uzaklaşmışlardı ve Ceyda domates gibi olmuştu. Böğürdüğümü göz önünde tutarsak ayrılmaları ve Ceyda'nın kızarmış olması normaldi. Kanka rolümü üstlenip sırıttım. "Kızardın."

Ceyda daha çok utanıp kafasını Yağız'ın omzuna gömdü. Yağız alayla kaşlarını çattı. "Sevgilimi utandırma, Melis."

Gülümseyerek dün akşam yattığım koltuğun yanına ilerledim, ayakkabılarım hâlâ orada duruyordu. "Ben eve gidiyorum."

"Bırakayım mı?" diye sordu Yağız.

Muzipçe sırıttım. "Yok. Siz devam edin. Rahatınızı bozmayın," dedim ayakkabılarımı giyerken. Sonra da montumu alarak kapıya yöneldim. Tabii ki Meriç benden önce kapıyı açıp dışarı çıktı. "Nereye?" diye sordum keyifle. Salak, arabasının burada olmadığını bilmiyordu.

"Eve gideceğim. Gelecek misin?"

"Soruyu yanlış sordum, benim hatam. Nereye değil neyle demem gerekiyordu."

Gözleri hayret, korku, pişmanlık ve sayamadığım bir dolu hissi yansıtarak kocaman açıldı. "Araban Mert piçinin evinde kaldı deme sakın bana!"

"Bazen çok zeki oluyorsun," dedim ve havalı bir şekilde yanından geçip dışarı çıktım.

"Şimdi taksiyle mi gideceğiz?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Gideceğiz derken?"

Yanıma gelip kolunu omzuma attı. "Üzerinde o elbise varken taksiye tek başına binemezsin."

Kolunu iterek sırıttım. "Parasını sen ödeyeceksen sorun yok."

"Beleşçi!"

"Öğrenciyim ben."

"Ben neyim?"

"Zengin öğrenci."

Söylediğim şeye kıkırdarken telefonu çaldı. "Ne var?" dedi açar açmaz. Bu sırada da taksi durağına doğru yürümeye başladık, Meriç birkaç adım arkamdan geliyordu. "Annem bizde mi kalıyor? E, gidiyorum dedi sabah? Saçmalama, lan. Melis tarafından pençelenmek için çok gencim."

Adımı duyunca arkamı döndüm ve 'Ne oldu?' bakışlarımı attım.

"Bir dakika," diyerek telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Annem sevgilimi eve davet ediyormuş. Gelir misin?"

"Hayatta olmaz!"

Sırıtarak telefona döndü. "Duydun mu? Söylemiştim. Lan, kız seninle konuşunca ne değişecek? Sevgili yine ben olacağım. Hay senin ikna gücünü sikeyim," dedi ve telefonu bana uzattı.

"Kim?"

"Eben!"

Oflayarak telefonu aldım. "Efendim?"

"Ben Melih. Selam."

"Selam, Melih."

"Akşamki konuşmadan sonra annem seninle görüşmek istiyor. Meriç'i ikna edeyim diye arama görevini bana verdi ve eğer ikna edemezsem başımın etini yer. Hiç değilse yarım saat için gelemez misin? Eminim bu iyiliğinin karşılığında Meriç de senin bir isteğini gerçekleştirecektir."

Son söylediği şey ikna olmam için fazlasıyla yeterliydi. Hem yarım saat oturmaktan ne zarar gelirdi ki? "Tamam," dedim.

"Sana borçlandım."

"Eminim Meriç senin borcunu öder," diyerek telefonu Meriç'e uzattım.

Meriç gözlerini devirip telefonu aldı ve, "Geliyoruz," dedikten sonra kapattı.

"Bana fena borçlusun, Veliaht."

"Bana şu kelimeyi söylemekten vazgeç."

Boş taksilerden birine ilerledim. Meriç yanıma oturduktan sonra, "Abi sen devam et," dedi ve bana döndü. "Annemin en sevdiği oğluyum, o yüzen çok seçicidir. Daha önce sevgilim olmadığından, sana biraz yüklenebilir."

"Eğer satanist gibi davranmamı istemiyorsan bana yardım edersin."

"İyi. Sakın öyle bir şey yapma."

Meriç annesinden korkuyordu belli ki. O kadar sevecen bir kadını elinde terlikle Meriç'i kovalarken hayal edemiyordum. Taksi durduğunda Mert'in evine geldiğimizi fark ettim. Meriç'in şoföre burayı tarif ettiğini anlamamıştım. "Niye Mert'in evine geldik?" dedim taksiden inerken.

Taksiciye parasını ödedikten sonra Meriç de indi. "Arabamı o piçe bırakır mıyım sence? Yarışa falan gider."

Onun arabasına binerken, "Mert'e söylemeyecek miyiz?" diye sordum.

Muzipçe sırıttı. "Götü tutuşsun biraz."

4M grubunun ilişkisini seviyor ve imreniyordum. Birbirlerine bağlıydılar, sırlarını tutuyorlardı, ayrıca komik ve eğlenceli insanlardı. Meriç arabasını kendi evine sürerken asıl konuya dönüp rahatsızca kıpırdandım. Daha önce hiç kimsenin sevgilisi olmamıştım ve bir sevgili olarak nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. "Annen üzerime çok gelmez değil mi?" diye sordum.

"Önce benden ne isteyeceğini söyle," dedi.

Bu konuda fazla kafa yormama gerek yoktu. Fenerbahçe formasını giymiş olmanın acısı içimde hâlâ taptazeydi. "Galatasaray forması giymeni istiyorum," dedim ve aniden frene basınca kemerimi taktığım için şükrettim. Arkamızdaki arabalardan okkalı birkaç korna ve küfür yerken Meriç kaşlarını çatıp bana baktı.

"Bunu söylediğin için bile seni öldürebilirim, biliyorsun değil mi?"

"O zaman rol yapmıyorum," diyerek kuru bir tehdit savurdum.

Gözlerini devirip arabayı sürmeye devam etti. "Hande'yi sevgilim diye anneme götürürüm, ama o formayı giymem ben, kızım!"

Sessiz kalmayı tercih ettim. Beni Hande'den daha fazla umursadığını bir şekilde biliyordum.

Evlerine geldiğimizde bana döndü. "Tamam, rol yapmayacağız. Formayı unut, güzelim. Mete'nin sarhoş olduğunu ve şaka yaptığını söyleyeceğiz."

"Giysen ölürsün!"

"Benimle sevgili olmaya çok meraklısın bakıyorum."

Arabadan inerken, "Ya, ya, çok meraklıyım!" diye cırladım.

Kıkırdayarak yanıma geldi. "Elini tutayım mı?"

Ayağımı sinirle yere vurdum ve kapıya doğru ilerledim. Bakalım annesi ne tepki verecekti. Umarım inanır ve bana şu 'banyo' saçmalığını sormazdı. *Allah'ım, yaptığım iyiliklerin bonusunu şu an kullanmak istiyorum, yardım et!*

25. Bölüm

Meriç zile bastıktan sonra ellerini ceplerine sokup beklemeye başladı. Bu çocuğun her hareketi gözüme hoş görünmek zorunda mıydı? Melih'i karşımda görünce gülümsedim. Bana sarılmak için bir adım attı, ama Meriç aramızdan geçerek içeri girdi, tabii ki beni de arkasından sürükledi. *Evet Meriç, beni hiç kıskanmıyorsun.* Montumu çıkarmama yetecek kadar bir süre girişte beni bekledi, sonra da içeri geçtik.

Salonda kahvesini içen annesi görüş açıma girdiğinde bileğimi bıraktı. Annesinin yüzünde bizi görür görmez samimi bir gülümseme belirdi ve ayağa kalktı. Meriç yanına gidip onu yanaklarından öptükten sonra kendini en yakındaki koltuğa bıraktı. Orada öylece, tek başıma kalakalmıştım. "Merhaba..." derken bakışlarımı Meriç'e çevirdim. Dudaklarını oynatarak sessizce, "Yeliz," dedi. "...Yeliz Hanım."

Yeliz Hanım yanıma gelerek bana sıkıca sarılınca ben de ona sarıldım. Benim gibi samimi ve sıcak insanları severdim. Geri çekilerek beni şöyle bir süzdü. E, bu davranış normaldi, kadın modaydı sonuçta. "Çok şirinsin," dedi. "Meriç'le ne zamandır sevgilisiniz? Yoksa markette karşılaştığımızdan beri mi?"

Yardım etmesi için Meriç'e baktım ama o bir şey söylemek yerine ayağa kalkarak yanımıza geldi. "Anneciğim, Mete eşek şakası yapmış. Sevgili değiliz Melis'le."

Yeliz Hanım kaşlarını çattı. "Nasıl değilsiniz?"

"Biricik oğlun hâlâ bekâr."

Annesi kolundan çekerek Meriç'i yanıma getirdi ve birkaç saniye bizi inceledi. "Ne kadar yakışıyorsunuz hâlbuki," dedi hayal kırıklığıyla. Sonra ciddi bir ifadeyle Meriç'e baktı. "Meriç, Melis'le hemen sevgili oluyorsunuz. Haydi, oğluşum."

Meriç'in bugün konuşacağı yoktu anlaşılan. Demek ki kendi başımın çaresine bakacaktım. "Yeliz Hanım-"

Annesi sözümü kesti ve ellerini yanaklarıma koydu. "Ay, kıyamam! Utandırdım mı seni? Meriç, ben Melis'i çok sevdim. Sevgili olun."

Yeliz Hanım – çok sevecen bir kadındı. Fazlasıyla! – yanaklarımı sıkarken anneme şükrettim.

Meriç nihayet olaya el attı. "Her istediğini yaparım, Yeliz Sultan, ama kızı rahat bırak," diyerek beni arkasına aldı. "Kaçacak yoksa," diye ekledi ve annesini çekiştirerek salondan dışarı çıkardı.

Tam vaktinde dahil olmuştu, yoksa utançtan eriyecektim. Melih gülümseyerek yanıma geldi. "Annem biraz fazla sevecendir."

O kadarını zaten anlamıştım. Yanaklarımı ovuştururken, "Fark ettim," dedim. Gülümsemesini bozmadan elini yanağıma uzatınca panikledim.

"Kirpiğin düşmüş," dedi.

Derin bir nefes aldım, bir an Melih bana yürüyor sanmıştım. Belli ki böyle düşünen bir tek ben değildim, anında Meriç'in sesini duydum.

"Niye dokunuyorsun lan, Melis'e?"

Melih muzipçe sırıttı. "Kirpiği düşmüştü," dedi ve parmağındaki kirpiği Meriç'in gözüne sokarcasına gösterip üfledi.

"Ha! Tamam. Ama yine de dokunma, hoşlanmıyor."

Meriç'e baktım. "Niye benim yerime konuşuyorsun?"

"Çünkü burası benim evim. Hadi gel."

"Nereye?" dedim şaşkınlıkla. Bugün olaylar çok ani değişiyordu.

"Annem gitti ve Flash'ı odamdaki hapis hayatından kurtaracağım. Görmek istersin diye düşündüm."

Tüyleri siyah beyaz olan köpek odaya girdiğimiz anda yatağın üzerinden atlayıp koşturarak yanımıza geldi ve Meriç'in üzerine zıpladı. Onlar birbirlerini severken hangisi daha tatlı karar veremedim. Meriç onu kucaklayarak tekrar yatağın üzerine bıraktı. "Tüylerini dökmüyor mu? Nasıl uyuyorsun sen burada?" dedim yatağına oturup. İçime annem kaçmıştı sanırım.

"Şu an sen de tüylerini döküyorsun belki, ne malum?"

Beni köpekle bir tutmasına alınmıştım. Ayağa kalkarak kapıya yürüdüm. "Ben aşağı iniyorum. İşin bitince beni eve bırak," dedim. Kapıyı açamadan bana yetişti ve arkamdan sarıldı. Ellerini karnımın üzerinde birleştirmişti yine. Yanağıma çarpan nefesini umursamamaya çalıştım. Bana bu şekilde sarılmaktan da vazgeçmeliydi. Benim de kalbim vardı ve Meriç bana böyle sarıldığında kalbim yerini unutuyor, gelip ağzıma oturuyordu. Eve gelip de bir türlü gitmek bilmeyen teyzeler gibi uzun süre de yerinden kalkmıyordu.

"Kırılacağını düşünmedim. Şakaydı."

"Bazen kotamı aşıyorsun," dedim. Nefesinin temasından uzaklaşmak için başımı hafifçe eğdiğimde dudakları şakağıma denk geldi. Geri çekilmedi, anlaşılan o da yerinden memnundu benim gibi.

"Beni hâlâ tanımak istiyor musun?"

Bu soruyu beklemiyordum. Sesinde sanki 'psikopat bir katilim' diyecekmiş gibi bir tını vardı. "Evet," dedim dürüstçe. Şakağımdaki dudaklarını kulağıma getirdi.

"Sana bir ipucu daha; annemden sonra sarılmayı sevdiğim kızlardan birisin. Nedeni yok."

"Biri de Hande mi?"

Gülüşü kulağıma dolarken burnu yanağıma sürtündü. "Hayır. Onu sevdiğim zamanlar yanına yaklaşmama bile izin vermezdi. Ona hiç gerçek anlamda sarılmadım."

"Şimdi öpüşüyorsunuz ama," dedim. O anın zihnime dolan görüntüsü bile bedenimi saran sıcaklığın benden uzaklaşmasına ve kalbimin yerine dönmesine sebep oldu. Kollarının arasından kurtularak Flash'ın yanına gittim. Dili bir karış dışarıdaydı ve hevesle kuyruğunu sallıyordu.

Meriç yatağa uzanıp bize baktı. "Sanırım adını sevmedi. Ne zaman seslensem havlıyor."

Gülümseyerek köpeğe baktım. "Flash!" dediğimde hareketlendi ve kuyruğunu sallayarak havladı. "Bence bu hareketler adını sevdiği anlamına geliyor."

Flash'ı okşarken omuzlarını silkti. "O da olabilir. Tek bildiğim tepki verdiği," dedi başını yatağa koymadan önce, sonra da gözlerini kapattı. Flash'ı mı, yoksa Meriç'i mi izleyeyim bilemedim. Flash beni duymuş gibi Meriç'in karnına çıkıp kıvrıldığında gülümsedim. Şimdi ikisini de izleyebilirdim. Niye Meriç'i izlemek istiyordum ki? *Çünkü çok tatlı ve sen de tatlı çocukları izlemeyi seversin,* dedi iç sesim. İç sesime hak verirken gözlerimi Meriç'in yüzüne sabitledim. Okulda onu ne zaman izlesem hissediyordu bir kez daha yakalanmak istemiyordum. "Meriç?"

"Hı?"

"Uyuyor musun?"

"Susarsan, evet."

Güzel! Sessizce yanına uzanıp yüzümü ona döndüm. Flash birden kulaklarını dikip kalktı ve koşarak odadan çıktı. Gözlerimi devirdim, hadi ama, sen benim suç aletimdin! Burada bir bahanem olmadan yatmaya devam edemezdim. Yavaşça doğrulurken Meriç beni tutup yanına çekti ve kollarını belime doladı. Başımı göğsüne yasladım. Bana sarılması hoşuma gitmiyor değildi ama doğru da değildi.

"Bir şeye sarılmadan uyuyamayan tek kişi sen değilsin," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Yastığına sarıl, ben öyle yapıyorum."

"Yastığı almaya üşeniyorum."

"Melih gelirse yanlış anlar, bırak beni."

"Anlasın, ona ne?"

"Ne demek anlasın?"

Oflayarak arkasını döndü. "Of, Melis, tamam. Uyandığımda seni bırakırım."

"Melih-" demiştim ki sözümü kesti.

"Başlatma Melih'e! Ben bırakacağım seni!"

Yataktan kalktım ve kapıyı kapatmadan önce, "İyi geceler, annesinin oğluşu," dedim. Aslında o uyurken odasını karıştırabilirdim ama yakalanıp rezil olmak istemiyordum.

Melih koltuğa yayılmış pizza yiyordu. "Yer misin?" diye sordu beni görünce.

"Kim pizzaya hayır der ki?"

Kutuyu uzatırken sırıttı. "Meriç."

"Pizza yemiyor mu?"

"Herkesin yaptığı yemeği yemez o."

Şaşırmıştım. Hadi ama, kim Meriç'i elinde pizza dilimiyle koltuğa yayılmış, bacaklarını da sehpaya uzatmış bir halde Fenerbahçe maçı izlerken hayal etmezdi ki? Gördüğünüz gibi ben edebiliyordum. "Yine de pizza candır," dedim bir ısırık alarak. Lokmamı yuttuktan sonra, "Ne yiyor peki?" diye sordum.

"Genelde kendi yapıyor, ya da gidip annemin yaptığı yemekleri yiyor. Annemin yemeklerine bayılır."

"Sen de gidiyor musun?"

"Bütün yemekleri o piçe bırakır mıyım sence?"

Kıkırdadım. "Onun çok yiyen bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Çok yiyip kilo almayanlardan."

"Şans mı sıçıyorsunuz siz?"

"Ben sıçmadığımdan eminim."

***

Pizzamız biteli bir saat olmuştu ve ben hâlâ açtım. Meriç uyanma girişiminde bulunmadığı için eve de gidemiyordum. "Yemek yapamıyor musun?" diye sordum Melih'e. Evet, usta bir aşçıyımdır, demesini bekliyordum.

"Hayır," dedi hayallerimi yıkarak. "Aşçı arıyorsan Meriç'e git. Pizza da söyleyebiliriz."

Kafamı iki yana salladım. "Ev yemeği istiyorum ben," diyerek ayağa kalktım ve parmağımla üst katı işaret ettim. "Yapar mı sence?"

"Sen istersen belki, ben istersem asla."

Merdivenleri tırmandım, odanın kapısını açmadan önce derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Karşımda belinde havluyla dikilen bir Meriç buldum. Hızla arkamı döndüğümde sesli bir kahkaha attı. Birkaç çekmece sesi duydum, ardından da onun sesini. "Tamam, giyindim." Ona döndüğümde bir an kalakaldım; desenli, ince bir kazak ve siyah, dar bir pantolon giymişti. Ne giyse yakışıyor muydu buna? Komodinin çekmecesini açarken, "Ee, ne lazımdı?" diye sordu. Çekmeceden daha önce görmediğim bir bileklik alıp taktı, siyah deri bilekliği her zamanki gibi sağ bileğindeydi. Onu çalmayı düşünüyordum, çünkü aralarında gönül bağı varmış gibiydi, onu tanıdığım ilk günden beri takıyordu.

Düşüncelerimi toparlayarak, "Ben çok acıktım," dedim. "Yemek yapar mısın?"

"Hayır!"

"İyi! Beni eve bırak o zaman, yoksa açlıktan öleceğim."

"Nerede o günler?" dedi sırıtarak. Bu arada yeni bir çekmece açmıştı. İçerisinde yan yana dizilmiş bir sürü parfüm şişesi vardı.

"Bak ölürüm, sonra çok üzülürsün."

"Mezarının üzerine opera inşa ederim."

"Bari ölüme rahat ver be, vicdansız! Ayrıca, neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Alt tarafı yemek yapacaksın," dedim. Laf sokacak bir şey bulamamıştım, çünkü parfümünün kokusu ciğerlerime dolmuştu ve düzgün düşünmemi engelliyordu.

"Benim muhteşem seksiliğimi mutfakta da göstermemi istiyorsun, anlıyorum ama havamda değilim, güzelim," dedi.

"Mutfak lan orası. Kutsal bir yer. Çarpılacaksın şimdi, düzgün konuş."

Kaşlarını çattı. "Justin Timberlake mutfakta kızı götürüyor ama."

Baygın gözlerle ona baktım. "Kendini Justin'le mi kıyaslıyorsun? Güldürdün!"

Suratı asıldı ve kaşları bu sefer gerçekten çatıldı. Birileriyle kıyaslanmaktan hiç hoşlanmıyordu. "Mutfakta ondan daha çekiciyim," dedi. "Ama bunu tartışacak değilim. Şimdi, yemek yapmamı istiyorsan beni yanağımdan öpeceksin."

Ona bakarak pis pis sırıttım. "Kafa atsam?"

"Çok şey kaçırıyorsun ama. Köfte ve patates kızartacaktım."

Can evimden vurmuştu beni. Buna asla hayır diyemezdim. Hem yanağından öpecektim, bayramlaşmak gibi bir şeydi. "Köfte, patates ve salata," dedim.

"Kabul!" dedi ve yanağını uzattı. "Ama öyle dudaklarını dokundurup çekmek yok. Adam gibi öpeceksin."

Parmak uçlarımda yükseldim, ona uzanmadan önce, "Sakın kafanı çevireyim deme," diye uyardım. Dudaklarımı yanağına koydum ve yeni çıkmış sakalları dudaklarımı gıdıklarken uzun bir öpücük bıraktım.

26. Bölüm

"Salataya domates yerine seni doğrarız," dedi ve benden uzaklaşarak buzdolabına ilerledi. "Sen de kilerden patates getir."

O kadar kızarmış mıydım? Yaptığım her şeyde ona yeni bir koz veriyordum. "Oradan bakınca evin projesini biliyor gibi mi görünüyorum?" Bana baktı ve sırıtarak arkamdaki kapıyı gösterdi. "Kaç tane getireyim?"

"Sekiz tane getir."

"Yuh!"

"Ne? Melih de yiyecek. Sen de beni öpecek kadar aç olduğuna göre, ancak yeter." Söylediğini yaptım ve patatesleri tezgâhın üzerine sıraladım. Çekmeceden bıçak çıkartarak bana uzattı. "Soymaya başla."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ama sen her şeyi bana yaptırıyorsun!"

"Ben köfte yoğuracağım, sonra da hem köfteleri, hem de patatesleri kızartacağım. Üzerine bir de salata yapacağım. Kaç kız bu eller ona-"

Elimdeki patatesi havaya kaldırdım. "Fırlatırım!"

"Neyse işte. Sus ve soy."

Patatesleri soyarken bir yandan da Meriç'i izliyordum. Justin alınmasın ama Meriç'in yanında halt yemişti. Gülümsemem genişlerken dudaklarımı araladım. "Annesinin oğluşu," dedim sevimli bir ses tonuyla.

Kaşlarını çatarak bana baktı ve uzanıp bir bıçak aldı. Ama ciddi duramıyor gibiydi. "Bir daha bunu söylersen saplarım," dedi sıfır inandırıcılıkla. Patatesleri soyma işi bitince hepsini yıkadım ve Meriç'i izlemeye koyuldum. Birkaç dakika geçmişti ki patatesleri işaret etti. "Doğra bir zahmet."

Oflayıp poflayarak bıçağı alıp patateslerin başına geçtim.

"İnek mi kesiyorsun, Melis?"

Ne demek istediğini anlamamıştım. Şaşkınlıkla suratına baktım. "Ne?"

"Evde kalırsın kızım sen. O ne lan, at kafası gibi. Ağzımıza sığar mı sence?"

"Isırarak ye bir zahmet," dedim. Bundan sonra mutfakta anneme yardım edecektim, bir şeyler öğrenmem gerekiyordu.

Patatesler ve köfteler hazır olduktan sonra Meriç iki tane tava çıkardı ve, "Ocağı yak," dedi.

Ocağın başına geçtim ama hayatımda gördüğüm en tuhaf ocaktı. Sağına soluna baktım, hiçbir yerinde düğme de yoktu. Cahillik başa bela. "Bu nasıl çalışıyor?" Sırıtarak ocağın başına geçti, üzerindeki göstergelerden birine basıp ısısını ayarladı. Ocak birden kıpkırmızı oldu. Kaşlarımı çatarak baktım. "Ne bu şimdi? Ateş mi?"

Elindeki tavayı ocağın üzerine yerleştirdikten sonra diğer bölmeyi de yakıp – buna yakmak denirse tabii – tavaları yerleştirdi. "Sen köfteleri kızart. Şimdi patatesleri kızartırken bir yerini falan yakarsın, bir de seninle uğraşmayalım," dedi. Patateslerin bir kısmını tavaya attıktan sonra buzdolabından salata malzemelerini çıkardı.

"Soğan olmasın," dedim. "Acı yiyemiyorum." Muhtemelen gözlerini devirmişti ama sırtım dönüktü, yüzünü göremiyordum.

Kızaran köfteleri sayarak, tabaklara eşit olarak dağıttım.

"Patatesleri de sayacak mısın?"

Beni izlediğini fark etmemiştim. Gülümsedim. "Sayardım ama üşeniyorum, çünkü çok açım," dedim tabakları masaya yerleştirirken. "Bu arada, Flash nerede? Saatlerdir sesi çıkmıyor."

"Komşunun köpeğiyle oynuyordur."

"Senin komşun mu var?"

"Bunu niye küçümser gibi sordun?" dedi. Hazırladığı salataya şöyle bir baktı ve bana uzattı.

Salatayı masaya götürürken, "Pek senlik bir şey değil de," dedim.

Omuzlarını silkerek, "Güzel bir kızları var," dedi.

Gözlerimi devirmekten artık usanmıştım. "Tahmin etmeliydim. Ben, Melih'i çağırayım." Tabii ki çağıramadım. Kolumdan çekerek beni sandalyeye oturttu.

Sırıtarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Melih, yemek yiyecekseн teşrif et, koçum!"

İlişkileri ablamla benim ilişkime çok benziyordu. Gerçi bizim aramızda yumruklar yoktu, yine de, biz de hem severim, hem döverim modundaydık. Melih gelince yemeye başladık. İnanamıyordum ama köfte annemin köftesi kadar güzel olmuştu.

Melih, "Meriç'i nasıl ikna ettin?" diye sordu.

Lokmam boğazımda kaldı, az daha boğuluyordum. "Yemek yiyor muyuz? Yiyoruz. Köfteni ye, kasabını sorma."

***

Saat öğleden sonra beş olmuştu, artık eve gitmem gerekiyordu. Meriç bulaşık makinesinin kapağını kapatıp bana baktı. "Eve gitsem iyi olacak," dedim.

"Gitmesen de olur."

Şöyle tatlı olmaktan vazgeçmeliydi artık. "Çok misafirperversin ama gitmem lazım."

Eliyle mutfağın kapısını gösterdi. Kapıya ilerledik ve montlarımızı giyip evden çıktık. Havlama sesiyle arkamı döndüm, Flash dilini çıkarmış bize bakıyordu ve yanında da bizim yaşlarımızda

bir kız ve golden cinsi bir köpek vardı. Meriç'in komşusu olan kız buydu sanırım. Kız, bizi fark edip gülümsedi ve Meriç de karşılık olarak ona göz kırptı. Neden şu an Meriç'in göz kapaklarını koparıp kızartmak ve o kıza yedirmek istiyordum? Meriç arabasının kapısını açtığı sırada kıza sırıtarak arabaya bindim. Emniyet kemerimi takmıştım ki telefonum çaldı, annem arıyordu. "Efendim, anniş."

"Neredesin kız sen? Az önce eve bir kız geldi. Adı Hacer'miymiş neymiş. Saçma sapan şeyler anlattı. Hemen eve gel, konuşacağız. Yoksa sinirden çatlayacağım."

"Geliyorum, anne," dediğimde telefon yüzüme kapandı. Hacer kimdi, lan?

Meriç merakla yüzüme baktı. "Ne oldu? Seni terk mi ediyorlarmış?"

"Bir kız bizim eve gidip anneme bir şeyler anlatmış. Annem çok sinirliydi."

"Ne anlatmış?"

"Bilmiyorum. Adı Hacer'miş sanırım."

"Hacer kim?"

"Bilmiyorum, Meriç. Şu an ne biliyorsan, ben de o kadarını biliyorum," dedim ve telefonum bir kez daha çaldı, yine annemdi. "Efendim, anne?"

"Meriç yanında mı?"

"E-evet."

"Onu da getir eve. Baban gelmeden bu işi çözmem lazım."

Suratıma kapanan telefona baktım. "Bu sefer ne oldu?" diye sordu Meriç.

"Sen de benimle eve geliyorsun, annem çağırdı."

"Peki, korkmalı mıyım?"

"Büyük bir ihtimalle evet."

"Hacer'i bulup kızlara dövdürteceğim."

***

Evin önüne geldiğimizde mahallenin FBI'ı sayılan Neriman

Teyze'nin teşkilatı aktif mi diye etrafı kontrol ettim. Genelde bu saatlerde ortalıkta olurlardı. Yine de riske girmek istemedim. "Binaya koşarak gir, sonra söz olmasın," dedim.

Binaya girdiğimizde Meriç yine beni zorla asansöre bindirdi. İsyan ettiğimde de, "Annenden yiyeceğim dayağa say," dedi.

Asansörden fırladığım anda kapıyı çaldım ve annemi karşımda gördüğümde, yumuşamasını umarak gülümsedim. Ama işe yaramadı, düz bir sesle, "Geçin," diyerek kapıyı tamamen açtı. Meriç'i Uludağ'dan zaten tanıyordu ve bir şekilde annemin gözüne girmeyi başarmıştı. Annem salonu işaret etti. "Geçin oturun. İyi değilim ben."

Meriç'le yan yana oturduk, annem de karşımıza geçti. Şu an kendimi karakolda gibi hissediyordum ve ne olduğunu çok merak ediyordum.

"Bir saat kadar önce bir kız gelip sizin ilişki yaşadığınızı söyledi," dedi.

Hemen atıldım. "Yok öyle bir şey!"

"Kız bana fotoğraf gösterdi, Melis. Meriç'in başı omzundaydı."

Ah, Mert! Salak Mert! Hepsi onun yüzündendi. Meriç sessiz bir küfür mırıldanarak konuşmaya başladı. "Yanlış anlaşılma olmuş, Ayşe Teyzeciğim. Ben biraz sarhoş olmuştum ve... sızdım."

Annem gözlerini bana dikti. "Sen de içtin mi?"

"Tabii ki hayır, ölmek için çok gencim."

Onaylar gibi kafasını salladı. "Aranızda bir şey yok yani?" dedi şüpheyle.

Meriç'le aynı anda, "Hayır," dedik.

Annem sırayla ikimize de baktı. "Öyle olsun bakalım. Meriç, oğlum sen gidebilirsin. Kusura bakma, ama bir anne olarak bunu yapmam gerekiyordu," dedi.

Meriç samimi bir şekilde gülümsedi. "Problem değil, Ayşe Teyzeciğim," dedi ve ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

Kapının önünde vedalaştıktan sonra annem gülümseyerek salona geçtiğinde fısıldadım. "Gelenin Hande olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

"Onu ben hallederim. Şimdi gidip Mert'i döveceğim. Ona yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Evet, lütfen küpesini çek," dedim hevesle.

Eli kulağına gittiğinde suratını buruşturdu. "Düşüncesi bile canımı yaktı."

"O yüzden söyledim zaten."

"Onu yere yatırınca seni ararım, cırlarsın."

"O da olur," dedim sırıtarak.

"Görüşürüz, Pembe Panter."

"Görüşürüz, Daffy Duck."

Kapıyı kapatıp arkamı döndüğüm anda annemle burun buruna geldim. "Hayırdır, anniş? Bizi mi dinliyordun?"

"Tabii ki hayır, ama sen Meriç'ten hoşlanıyorsun."

"Ne alakası var ya?" diyerek odama doğru yürümeye başladım. Bu kadını anlamıyordum. Bir sevgilim olsa çok kızacağını biliyordum ama *ondan hoşlanıyorsun* derken de gayet sevecen görünüyordu. Kafamı karıştırmıştı. Meriç'ten hoşlanmamam gerekiyordu, çünkü beni o anlamda sevmiyordu. Arkadaş da sayılmazdık sanırım. Biz, onun da dediği gibi sadece Meriç ve Melis'tik. Onu isteyen birçok kız vardı ama o tek bir kız istiyordu. O kızın da ben olmadığım kesindi. Sarışın bile değildim. Resmen maça 1-0 yenik başlamıştım.

***

Yatağıma uzanıp laptopumu açtım. Face'e girdiğimde üç tane arkadaşlık isteği vardı. Tıklayıp kim olduklarına baktım.

'Mert Uysal sana arkadaşlık isteği gönderdi.

Mete Korkmaz sana arkadaşlık isteği gönderdi.

Mehmet Özsoy sana arkadaşlık isteği gönderdi.'

Gülümseyerek hepsini kabul ettim. Meriç salağı hâlâ benden bekliyordu sanırım ama çok beklerdi.

'Selam, kanka.'

Mert'in mesajına gülümseyerek, cevap yazdım.

'Selam.'

Olacaklardan habersizdi yavrucak. Demek ki Meriç henüz oraya gitmemişti.

'N'apıyorsun? Meriç'le ne yaptınız? ;)'

Bu çocukta tam bir Esra Erol havası vardı. Belki de akrabası falandı.

'Plan yaptık :D'

'Ne planı? Birini mi dövüyoruz? :D'

Mesajı okuyunca kıkırdadım. Cevap yazamadan bir mesaj daha geldi.

'Bekle kanka, zil çalıyor. Meriç aşkım geldi sanırım :D XD'

Hemen görüntülü arama tuşuna tıkladım. Aramayı cevapladığında Mert'in tanıdık yüzü ekranda belirdi. "Bekle kanka, geliyorum."

"Laptopunu da götür yanında, kanka," diye seslendim. Omuzlarını silkti ve itiraz etmeden, sebebini bile sormadan laptopu da alarak kapıyı açmaya gitti. Ekranda karnı belirince, "Tişörtün yok mu senin?" dedim. Ekranda yeniden yüzü belirdi.

"Pardon, kanki," derken kapıyı açtı. "Vay, kardeşim gelmiş. Biz de Melis'le görüntülü konuşuyorduk," dedi ve kamerayı Meriç'e çevirdi. Meriç göz kırpıp laptopu aldı, sonra da yürümeye başladı. Laptopu koltuk olduğunu düşündüğüm bir şeyin üzerine bıraktı ve arkasını dönerek Mert'in suratına yumruk attı. Çığlık atarak elimle ağzımı kapattım, şaka yaptığını sanmıştım.

Mert koltuğa yığıldı, eliyle burnunu tutuyordu. "Ne oluyor, lan?"

Meriç sırıttı. "Daha yeni başlıyoruz, kardeşim."

Mert kameraya doğru eğildi. "Hani kankaydık? İnsan, seni dövmeye geliyor der," dedi. Sonra ayağa kalkarak koltuğun diğer tarafına geçti. "Yine ne bok yedim?" Gülsem mi, ağlasam mı diye düşünürken bir feryat daha duydum. "Ambulans çağır, bu vicdansız yer beni! İmdat!"

Kamerayı kapatacakken ekranda Meriç'i gördüm. "Benim biraz işim var. Kapatıyorum bayy."

27. Bölüm

Instagram'da Meriç'i takip etmiyordum ama fotoğraflarına bakıyordum tabii ki. Paylaştığı son fotoğrafa tıkladım. Üzerinde takım elbise vardı ve gülümsüyordu.

'Beni damat sandılar ;D #DamatKarıştı'

Yine yakışıklı çıkmıştı. Aslında *çıkmıştı* yanlış kelimeydi, çünkü normal hali yakışıklıydı. Fotoğrafı beğendim ve ana sayfaya döndüğümde, Yağız'ın paylaştığı fotoğrafı gördüm. Bugün paylaşmıştı ve Ceyda, Yağız'a sarılmış uyuyordu. Yağız da Ceyda'nın yanağına dokunuyordu, altına da şöyle bir açıklama yazmıştı.

'Kokunda uyumak harikaydı #Kıskanın #Geberin #Hepiniz Ölün ;D'

İç çekerek onu da beğendiğim sırada WhatsApp'tan mesaj geldi.

'Daffy Duck: 'Beni beğendiğini biliyordum :)'

Neden bahsediyordu bu?

'Ben: Ne?'

'Daffy Duck: Instagram'daki fotoğrafımı beğenmişsin ;D'

Diline düşemezdim!

'Ben: Komik olduğu için beğendim :p :p :p'

'Daffy Duck: Beni takip etmiyorsun ama fotoğrafımı beğenmişsin. Bu ne demek oluyor?'

'Ben: Kapatıyorum bayyyy.'

Mesajı gönderip hemen İnternet'ten çıktım. Kendi kendime sevinirken telefonuma mesaj gelince hevesim kursağımda kaldı.

'Gönderen: Daffy Duck

Ben kapatmadan kapatamazsın ;D'

O kim oluyormuş!

'Gönderilen: Daffy Duck

Mesaj yazma, cevaplamayacağım :p'

İnternet'e yeniden bağlandım.

'Gönderen: Daffy Duck

Sen kaybettin.'

Bu çocuk kendini ne sanıyordu? Tamam, yakışıklı olabilirsin, boyun da var, zenginsin de... Bir dakika ya, bu böyle olmamalıydı!

Instagram'daki takipçi bildirimiyle, yeni takipçimin Meriç olduğunu gördüğümde gözlerimi kırpıştırdım. Vallahi Meriç'ti! Egosu nasıl oldu da izin verdi merak etmiştim. Omuzlarımı silkip cool bir şekilde onu takip etmedim ve ana sayfamda dolaştım. *Allah kahretsin, yine çok cool'dum!*

***

Şuurum yavaş yavaş açılırken annemin sesi kulağıma doluyordu. "Bizim Ceyda mı? Vallahi belliydi kız. Ceyda iyi kızdır. Selma'yı da tanıyorsun zaten. Madem seviyor çocuk, rahat bırak bari, üzerine gitme. Melis uyansın hemen sorgu yapacağım."

Adımı duyunca gözlerimi açtım. Yine ne oluyordu?

Komodinin üzerindeki telefonum titremeye başlayınca hemen ekrana baktım, Yağız arıyordu. Tam açacakken kapattı. O sırada

saati fark ettim, daha on birdi ya, insafsızlar! Ekranda yirmi dört mesaj ve yetmiş altı aramayı görünce tamamen uyandım; bu telefona bir yılda bu kadar mesaj gelmiyordu yahu. Acaba 3. Dünya Savaşı çıkmıştı da sığınacak bir bizim ev mi kalmıştı?

Ekran yeniden aydınlanıp titredi ve ekranda 'Yağuşuklu Kuzen' yazısı belirdi. Aramayı cevapladım. "N'oluyo ya?"

"Annem, Ceyda'yla sevgili olduğumuzu öğrendi. Yani anlayacağın göte geldik."

Kaşlarımı çattım. "Ben niye göte geliyorum?"

"Annemler seni sorgulayacak ve sen kuzenine ihanet etmeyip günah kasacaksın. Aslında en çok sen göte geldin," dedi kıkırdayarak.

Yatağımın içinde doğrularak bağdaş kurup oturdum. "Adam ol, benimle adam gibi konuş, yoksa bugün dürüstlüğüm tutar."

"Sakın yapma öyle bir şey, ne istersen alırım."

Küçük bir kahkaha attım. "Dün attığın fotoğrafı görünce kıskanıp nazar etmiş olabilirim, affet artık."

"Kem gözlü kuzen, hallet şu işi."

"O iş bende, sen rahat ol, kapatıyorum."

Telefonu kapattıktan sonra mesajlarımı kontrol ettim, bir tanesi hariç hepsi Yağız'dandı.

'Gönderen: Daffy Duck

Yine isyana bağladım ama bu kez sana gelemem.'

Merakla kaşlarımı çattım, bu ne demekti şimdi? Ne olmuştu ki? Önce Yağız'ın işini halletmem gerekiyordu, odamdan koşarak çıktım.

***

Yağız'ın işini çözmek kolay olmuştu. Meriç'i neredeyse bir saattir arıyor ama ulaşamıyordum. Siyah dar kotumu giydikten sonra gözüme Meriç'in kazağı çarptı. Gülümsedim ve kendi kazaklarımdan birini giyerek odamdan çıktım. Annem salonda oturuyordu. "Anniş, ben çıkıyorum," diye seslendim botlarımı giyerken.

Ayağa kalkarak yanıma geldi. "Nereye gidiyorsun, kız?"

"Meriç rahatsızmış biraz. Onu ziyaret edeceğim."

"Bir tek sen mi gidiyorsun?"

"Hayır, Yağızlar da gelecek."

Kafasını salladı. "İyi. Yağız'ın yanından ayrılma. Benim adıma da geçmiş olsun de. Bak işte, annesinin evinde oturmazsa böyle hasta olur."

Kıkırdama isteğimi dudaklarımı birbirine bastırarak engelledim, sonra da annemi öperek evden çıktım. Merdivenlerden inerken de Yağız'a mesaj attım.

'Gönderilen: Yağuşuklu Kuzen

Bana Meriç'in ev adresini at ve soru sorma!'

Taksiye para verecek göz bende olmadığından durağa doğru yürümeye başladım. Bu sırada Yağız'dan da cevap gelmişti. Neyse ki otobüsü de fazla beklememiştim.

Tanıdık evleri görünce gülümsedim. Otobüsten inip Meriç'in evine yürürken *komşu* kızı gözüme çarptı, garip hareketler yapıyordu, anladığım kadarıyla zıplıyordu. Meriç'in odasına bakmaya mı çalışıyordu o? *Yakaladım seni* sırıtışı atarak kapıyı çaldım ama açan olmadı. Ulan, iyi ki havamız olsun dedik yani. Bu kez kız bana *kapak olsun* bakışları attı. Sinirlenmiştim ve şu an sinirimi çıkarabileceğim tek şey kapının ziliydi. Ben de bütün gücümle zile abandım. O kadar çok çaldım ki, ölmediyse duymuş olması gerekiyordu. Geriye doğru birkaç adım atarak arabasının burada olup olmadığını kontrol ettim, buradaydı. Bir adet erişkin Meriç Keskin bakkala bile arabasız gitmezdi. Hoş, buralarda bakkal falan da yoktu. Parmağımı uzatarak zili tekrar çalmaya başladım.

Biraz sonra içeriden öyle bir küfür yükseldi ki neredeyse kulaklarımı kapatacaktım. Umarım şahsi değildir diye düşünmeden edemedim. Kapı sertçe açıldı ama beni görünce bir şeyler söylemek üzere olan ağzını kapattı.

"Meriç!" dedim şaşkınlıkla, gözüme hiç tanıdık görünmemişti.

"Melis!" dedi o da aynı şaşkınlıkla.

Bir an yine *Meriç* diyerek devam etmek istedim, ama normal şartlarda bile onun bunu devam ettirmesine imkân yoktu. İçeri girerken mırıldandım. "Tır falan mı çarptı sana?" Sorumu duy-

mazdan geldi ve merdivenlere yöneldi. Harika, şimdi de tınlanmıyordum. Kapıyı kapatıp peşinden gitmeye başladım. "Hey! Sana söylüyorum. Mesajını sabah gördüm. Gelemem demişsin."

"Gelemezdim."

"Gelmene meraklı olduğumdan değil tabii ama neden gelemezdin?" Odasına girdiğinde kendini yatağa attı ve bana cevap vermedi. Kafamı sallayıp diğer soruma geçtim. "Melih nerede?" Bir sonraki sorum da 'Flash nerede?' olacaktı, çünkü ikisi de ortalıkta yoktu.

"Ne yapacaksın Melih'i? Onun için mi geldin?"

Bu salak az önce söylediklerimi dinlememişti sanırım. Onun için geldiğim apaçık ortadaydı çünkü! "Mesaj attığın için geldim. Telefonun da kapalıydı. Beni kulağınla dinle biraz," dedim ve sırtüstü döndüğünde yanağındaki izi gördüm. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Biri sana vurdu mu?" dedim panikle, sonra yatağın yanına giderek diz çöktüm. Sesimin mümkün olduğunca yumuşak çıkmasına dikkat ederek, "Anlatacak mısın?" diye ekledim. Ama konuşmadı, sadece kafasını iki yana salladı. Onu ilk kez böyle görüyordum; dayak yemiş küçük bir erkek çocuğu gibiydi. Üzerinde pijamaları vardı ve saçları dağınıktı. Bu haliyle bile yakışıklı görünse de ruhen berbat olmalıydı.

Bir süre sonra, "Uykum var," diye mırıldandı.

"Uyu o zaman."

"Gidecek misin?"

"Hayır. Neyin olduğunu öğrenmeden gitmeyeceğim," dedim. Gözlerini tekrar kapattı, bir an için saçlarını öpme isteğimle savaşmam gerekti. Onu böyle güçsüz ve korunmasız görmek kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Boğazıma bir yumru oturdu. Yatağın diğer tarafına tırmandım, Yağız'a mesaj yazarak durumu anlattım ve beni idare etmesini söyledim. Telefonumu cebime koyarken gözlerim yanağındaki ize takıldı. Birisi izini bırakacak kadar sert vurmuştu ona. Peki bunu kim yapmıştı? Nefesi düzene girdiğinde uykuya daldığını anladım ve elimi uzatarak parmaklarımı yanağında dolaştırdım. Onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Yataktan yavaşça kalkıp mutfağa indim. Herkesin yaptığı yemeği yemediğini biliyordum ama daha önce kurabiyelerimden yemişti.

Şansımı denemek istedim. Ne yapacağım diye uzun uzun düşünmeme de gerek kalmamıştı, çünkü sadece bonbonlu kurabiye ve makarna yapabiliyordum.

Dolapları karıştırdım ve kullanacağım malzemeleri tezgâhın üzerine sıraladım. Ellerimi yıkayarak işe koyuldum. Çok geçmeden kurabiye hamurum hazırdı, geriye tepsiye dizip fırına sürmek kalmıştı. Neyse ki fırın normal *insan* fırınıydı, çalıştırmakta zorlanmadım. Kurabiyelerim pişerken, Meriç'in ocağı nasıl çalıştırdığını hatırlamaya çalışıyordum. Birkaç denemeden sonra onu da başarmıştım, sevinçle dans ettim. Tencereyi ocağa yerleştirerek makarna yapmaya başladım. Üzerine de domates sosu yapacaktım.

Meriç uyanana kadar sanırım akşam olacaktı, çünkü şu anda saat 14.00'ı gösteriyordu ve o hâlâ uyuyordu.

Kırk dadika sonra her şey hazırdı. Kurabiyeleri yerleştirmek için geniş bir tabak aradım ve tabağı masaya bırakmak için arkamı döndüğümde, kapıya yaslanmış, beni izleyen Meriç'le göz göze geldim. "Ne zamandır buradasın?"

"Tabak aramaya başladığından beri," dedi ve masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu.

Ben de karşısındaki sandalyeyi çektim. "Artık anlatacak mısın?" dedim otururken.

Huysuz bir çocuk gibi omuzlarını silkti ve bir tane kurabiye aldı. "Anlatacak bir şey yok."

Kurabiyeyi ısırmasına izin vermeden elinden aldım. "Ne demek anlatacak bir şey yok, Meriç? İyi değilsin işte."

Sinirli bir şekilde sandalyesinden kalktı. Kapıya doğru yürürken bana bakmadan bağırdı. "Babamdan dayak yedim. Oldu mu? Merakını giderebildiysen eğer gidebilirsin!"

Duyduğum şeyi bir an için idrak edemedim. *Meriç* ve *dayak yedim* kelimeleri aynı cümlenin içinde yer almamalıydı. Hızla yerimden kalkıp karşısına geçtim. "Buraya dedikodu için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Okulda görüşürüz," dedi ve yürümeye devam etti.

Bu, Meriç'in *'Evet, tam olarak öyle düşünüyorum, şimdi git'*

deme şekliydi. Önüne geçip sinirle yüzüne baktım. "İyi olmadığını düşündüğüm için buraya gelmiştim ama görüyorum ki gelmeseymişim daha mutlu olurmuşsun!"

Kolları aniden belime dolandı ve başını omzuma yasladı. "Öyle söylemek istemedim," diye mırıldandı boğuk sesiyle. Ben de ona sarıldım ve sessizce bekledim. "Dün bir toplantı vardı şirkette. Babam, Melih ve bana işe alışmamız için sürekli iş veriyor. Bu toplantı için de ben üzerime düşeni yapmıştım. Ama çalıştığımız iş adamlarından birinin oğlu bazı şeyleri eksik yapmış ve suçu bizim üzerimize attı. Babam da o piçe inandı. Beni suçladı ve herkesten özür dilememi istedi. Fakat ben hiç kimseden özür dilemiyorum artık, çünkü bugüne kadar beni kıran hiç kimse benden özür dilemedi. Toplantıda da özür dilemedim. Babam da bana tokat attı. Melih evde yok, çünkü Flash'ı kucağına verip evden gönderdim, yalnız kalmak istiyordum. İşte, hepsi bu kadar."

Derin bir nefes alarak benden uzaklaştı. Sanırım gözlerime bakarak konuşmak istememişti. Onu anlıyordum, güçlü imajının yok olmasını istemiyor olmalıydı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Üzme kendini," diyebildim sadece. Onun gülümsemesini istiyordum. Elimi yanağındaki izin üzerine koydum. "Bunu da kafana takma. Fondötenle kapatabiliriz."

Gülümsemesi hüzün doluydu ama yine de gülümsemişti. "Makyaj da yapayım istersen."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu da bir seçim tabii."

Geri dönüp, az önce kalktığı sandalyeye oturdu. "Kurabiyelerin hepsi benim!"

"Ruh halin hep bu kadar çabuk mu değişir?"

"Konuşacak biri olduğunda, evet," dedi.

Gözlerine baktım ve yumruğumu uzattım. "Arkadaş mıyız?"

Yumruğumu itti. "Biz seninle arkadaş olamayız, Melis, çünkü arkadaşlar öpüşmez."

Bu konudan bahsetmek istemiyordum, kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyordu. "Makarna da yaptım," dedim konuyu değiştirerek.

Ayağa kalkarak ocağa ilerledi. "Çalıştırmayı becermişsin, afe-

rin," dedi. Sonra bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Bundan yemek zorundayım, çünkü şu an yemek yapmaya üşeniyorum. Sen de yiyecek misin?"

Hevesle kafamı salladım, acıkmıştım. Makarna koyduğu tabaklardan birini önüme bıraktı. Uzattığı çatalı aldım ve makarnayı şöyle bir süzdüm, fena görünmüyordu. Ağzına bir çatal makarna attı ve suratını buruşturdu.

"Kurabiye yapmak becerebildiğin tek iş herhâlde."

Muzipçe sırıttım. "Bazıları güzel sarıldığımı da söyler."

Makarnalarımızı yedikten sonra kurabiye tabağını alarak televizyonun karşısına geçtik. Tabağı benden uzağa koydu ve, "Sakın dokunayım deme, bunlar benim," dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Onları bu eller yaptı ama."

Ani bir hareketle ellerimi tuttu ve kafasın eğerek yaklaşmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" dedim ama sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

"Ellerinin ödülünü veriyorum," derken çok daha yakınımdaydı. Bakışları dudaklarıma sabitlenmişti. Benimkiler de lanet bir çekimle onun dudaklarına kayıyordu. Onu öpmek istemem normal miydi? Artık dudaklarımızın arasında santimler vardı, burnu burnuma sürtünürken gözlerimi kapattım.

Ah! Kahretsin!

28. Bölüm

Telefonun sesiyle gözlerimi açıp hızla ondan uzaklaştım. Meriç cebinden telefonunu çıkarırken ayağa kalktım. Hem rahat konuşması, hem de kızardığımı görmemesi için arkamı döndüm. Telefonu kapattığında da, "Ben artık gitsem iyi olacak," diyerek kapıya doğru yürüdüm. Kıkırdadığını duydum ama dönüp bakacak değildim.

"Ben bırakırım seni," dediğinde itiraz etmek için arkamı döndüm ama parmağını dudaklarıma bastırdı. "Her seferinde bunu tartışmasak artık!"

Odasına çıktığında ellerimi sallayarak kendimi serinletmeye çalıştım. *Bu veliaht ne yapıyordu bana böyle?*

Arabaya bindiğimizde, "Bugün Hande'yle konuşacağım," dedi.

"Mümkünse öldür."

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Omuzlarımı umursamaz bir tavırla silktim. "Ben sadece karşılık veriyorum."

Bana hak vermiş gibi kafasını salladı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sence ben kadın avcısı mıyım?" diye sordu.

Şaşırmıştım, böyle bir soru beklemiyordum. "Hayır... Evet... Yani... Yani iki lafından birisi kızlarla ilgili. Konuşmaların fazlasıyla rahat ve açık. Arada bir sapık da oluyorsun. Dün seni öpmem için şantaj yaptığını da eklersek sanırım cevabı bulabilirsin." Gülümseyerek kafasını salladı. Moralinin düzelmesine sevinmiştim. Birden aklıma, kucağında Flash'la koşturarak evden çıkan Melih'in görüntüsü geldi. Kendi kendime sırıttım. "Melih'le ne alıp veremediğin var?"

"Hiç," dedi omuzlarını silkerek. "Bakma, belli etmeyiz ama birbirimizi severiz. Bu arada sen buraya taksiyle gelmedin değil mi?"

Bugün şaşırtmacalı sorular günü müydü? "Evet, geldim," dedim yalan söyleyerek, altından ne çıkacağını merak etmiştim.

"Plakasını aldın mı?"

"Almalı mıydım?"

"Kızım salak mısın? Tabii ki alacaksın ve şoför bir yamuk falan yaparsa sevgiline söyleyeceksin."

Benimle dalga mı geçiyordu bu? "Meriç, birincisi benim sevgilim yok. İkincisi, taksiye para verecek göz var mı bende? Tabii ki otobüsle geldim."

Pis pis sırttı. "Sana bakan oldu mu? Sonuçta beni görmek için evden çıktın, benim yüzümden tacize uğramanı istemem."

Of, Meriç, of dedim içimden. Söylediklerini duymazdan gelerek koltuğuma yayıldım. "Hande'ye mi gidiyoruz?"

"Ben gidiyorum. Sen eve gidiyorsun."

"Ben de geleceğim!"

"Gelmiyorsun!"

Niye o bana emir verebiliyordu da ben veremiyordum? Hem konu tamamen benimle ilgiliydi. O sümsük, evime girip havamı zehirlemiş ve Ayşe Sultan'ı başıma sarmıştı. "Konu benimle alakalı, Meriç. Ben de geleceğim."

"Uzatma, Melis. Gelmiyorsun!"

"Ne o? İş mi pişireceksiniz? O yüzden mi gelmemi istemiyorsun? Sonuçta yiyiştiğiniz bir gerçek."

"Onu benim öptüğümü gördün mü hiç?"

"Hayır, ama seni öptüğünde onu ittiğini de hiç görmedim."

Sıkıntılı bir nefes aldı, daha çok oflamak gibiydi. "Tamam, gidiyoruz ama kavga çıkarsa ayırmam."

"Dayak atan ben olacağım için sorun değil."

Hande'nin evinin Meriç'in evine yürüme mesafesinde oluşu nedense sinirimi bozmuştu. Meriç arabayı park ederken ona döndüm. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Gülümsedi. "Benim sevdiğim kız, bu kız değildi."

"Eskisi gibi olsa ona şans verir miydin?"

"Bilmem," dedi ve arabadan indi.

Kapıyı açıp Meriç'i gördüğünde Hande'nin yüzü birden aydınlandı, beni görünce de aynı hızla kararda. Meriç içeri girdiği an da kapıyı yüzüme kapatmak için harekete geçti, ama Meriç kapıyı tutup beni içeri çekti.

"Bu kızı evimde istemiyorum!" diye bağırdı Hande.

"Ben de seni evimde istemiyordum!" dedim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Annen nasıl?"

"Uzatma Hande," diyerek araya girdi Meriç. "Canın istediğinde insanların ailelerini rahatsız edemezsin. Özellikle de ne olduğunu tam olarak bilmediğin konular hakkında."

Hande ateş saçan bakışlarını Meriç'e çevirdi. "Para düşkünü üçüncü sınıf bir kız için benimle tartışmayacaksın herhâlde!"

"Düzgün konuş, yoksa toynaklarını sökerim!" diye bağırdım.

Bana küçümseyerek baktı. "Meriç istese hemen altına yatacaksın! Neyin savunmasını yapıyorsun?"

Ah! Hata etmişti. Ben sabırlı biri değildim. Benim için son damla bardağı değil, kaşığı taşırırdı. Derin bir nefes alarak, çakma sarı saçlarını elime doladım ve onu yere düşürerek üzerine atladım. Tırnakları yüzümü ve ellerimi çizse de umurumda değildi. Meriç'in ellerini belimde hissediyordum ama o da umurumda değildi. "Bırak beni!" diye bağırdım ama dinlemedi. Çok geçmeden

Hande'yle temasım kesildi ve Meriç beni kucaklayarak dışarı çıkardı.

Hande arkamdan avazı çıktığı kadar bağırdı. "Bu iş burada bitmedi, fare suratlı. Bunu yaptığına pişman olacaksın!"

Meriç beni hâlâ bırakmamıştı. Kafamı çevirerek ona baktım. "Beni kışkırtıyor!"

"Seninle sonra konuşacağız, Hande!" diyerek beni arabaya bindirdi. Biraz uzaklaştıktan sonra durdu. Elini yanağıma uzatarak parmağıyla sol gözümün altına dokundu. Çizildiğini biliyordum, çünkü deli gibi yanıyordu. "Kanıyor," dedi torpidoyu açarken, çıkardığı peçeteyi bana uzattı. "Gelmemeni söylemiştim."

"Pişman değilim," dedim peçeteyi yarama bastırıp. "Onda da hasar var mıydı?"

"Bilmem bakmadım," dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsedim, demek ki onu umursamamıştı.

***

Sınıfa doğru yürüyordum ki Furkan kolumdan tutup beni durdurdu ve elini sol yanağıma yerleştirdi. "Ne oldu?"

Elini iterek ondan uzaklaştım. "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Seni ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir, Melis."

Benim derdim hiç bitmeyecek miydi? "Bu tür imalardan hoşlanmıyorum, beni rahatsız ediyorsun," dedim ve sınıfa girdim. 4M grubu bizim sıramızdaydı ve Mert'in anlattığı bir şeye gülüyorlardı. Mert beni görünce sustu ve yüzüme baktı. "Panter kız da yaralanmış."

Yerime otururken ona gülümsedim. "Hande geldi mi?"

"Evet, hep yüzüne çalışmışsın."

Bir şey söylemeye fırsat bulamadım, çünkü sınıfa giren hoca yerine otururken bana baktı. "Melis, Müdür Bey seni çağırıyor."

Ayağa kalkarken Ceyda homurdandı. "Bensiz kavga mı ettin?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Meriç sırıtarak, "Geleyim mi?" diye sordu. "Yardımım dokunur belki."

"Tabii ki hayır, Veliaht," dediğimde gözlerini devirdi.

Kapıyı çalarak müdürün odasına girdim, sıkıntılı bir hali vardı. "Beni çağırmışsınız," dedim. Masasının önündeki koltuğu işaret edince geçip oturdum.

"Bunu nasıl söyleyeceğim inan bilmiyorum, kızım," dedi ve yüzüme baktı.

Boğazıma bir yumru oturdu, birisine bir şey mi olmuştu yoksa? Korku dolu bir beklentiyle müdüre baktım.

"Haluk Bey arayıp özel bir ricada bulundu. Okul kaydını aldırmanı istedi."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Okuldan mı atılıyordum?

"Yarın ailenle okula gelmen gerekiyor, Melis. Çok üzgünüm."

"B-ben bir şey mi yaptım? Bir terbiyesizlik mi yaptım?" dedim hemen. Gözlerim dolmuştu, okulumdan ayrılmak istemiyordum. "B-ben ne yaptıysam özür dilerim. Lütfen, beni göndermeyin."

Müdür ayağa kalkarak yanıma geldi ve sevecen bir baba edasıyla elini omzuma koydu. "İnan bana yapabileceğim hiçbir şey yok, kızım. Bu, ricadan çok, bir emirdi."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Hande'nin ailesi mi istiyor?" diye sordum. Müdürün sessizliğinden anlamıştım, cevap vermesine gerek yoktu. "Çıkabilir miyim?"

Kafasını salladığında odadan fırladım ve ağlayarak boş koridorda koşmaya başladım. Buradan gitmek istemiyordum.

29. Bölüm

Koşarak arka bahçeye çıktım. Temiz havaya ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ders saati boyunca burada kimse olmayacağını biliyordum. Gözyaşlarıma engel olamıyordum, arka taraflarda bir yere oturdum. Bu okulu seviyordum, burada arkadaşlarım, anılarım vardı. Ceyda'yla birlikte bu okulu isteyerek seçmiştik. Aşıktım bu okula ve asla, ama asla gitmek istemiyordum. Ağlamam hıçkırıklara dönüşürken Hande'den bir kez daha nefret ettim. Okul zili kulaklarımı doldurduğunda, oturduğum yere daha çok sinip gözlerimi dizlerime bastırdım. Sessizce ağlarken, kafeye girenlerin gürültüsü kulaklarıma uğultu gibi geliyordu. Cebimdeki telefonum titremeye başladı, şu an hiç kimseyle konuşmak istemiyordum. Şimdi oturduğum yerde bir daha oturamayacağımı düşünmek bile yeterince acıydı.

Bir yanım Meriç'ten yardım istememi söylese de bunu yapamazdım. Daha dün babasıyla kavga etmişti. Gerçi kavga etmemiş olsalar da, ondan böyle bir şey isteyebileceğimden emin değildim. Bana yardım etmek zorunda da değildi zaten.

"Melis?" Furkan'ın sesini duyunca kafamı kaldırdım, ağladığımı görünce panikle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Git başımdan, Furkan," diye mırıldandım.

Duymazdan gelerek yanıma oturdu. "Niye ağlıyorsun? Hande bir şey mi yaptı?"

Sıkıntıyla ofladım. "Beni rahat bırakamaz mısın?"

Kaşlarını çattı ve sorumu es geçerek, "Ne oldu?" diye diretti.

"Sana kaç kere Melis'ten uzak dur diyeceğim, lan?"

Meriç'in sesini duyunca yüzümü görmemesi için kafamı diğer tarafa çevirdim. Furkan ayağa kalktı ve masaya yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen, Melis'ten sorumlu falan değilsin Keskin. Sadece Melis kendinden sorumlu."

Zaten derdim başımdan aşkındı, bir de bunlarla uğraşamayacaktım. "Kesin şunu!" diye bağırdım.

Gözlerime baktığı anda Meriç'in yüzündeki öfke yerini meraka bıraktı. "Siktir! Neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi kaçırarak, "Yok bir şey," dedim.

Kolumdan tutup beni kaldırdığında Furkan da diğer kolumdan tuttu. "Bırak da ne yapacağına kendi karar versin, Keskin."

Aralarında bir seçim yapacak değildim, çünkü seçimimi çoktan yapmıştım. Ama Meriç'le gidemezdim, olan biten her şeyi anlattırırdı bana ve bu da babasıyla arasını daha çok bozardı. Buna sebep olmak da istemiyordum. Okuldaki son günümü müzik dersinde gitar çalarak geçirmeyi tercih ederdim. İki kolumu da hızla çektim. "Lütfen, beni yalnız bırakın," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Birkaç adım atmıştım ki Furkan'ın sesini duydum. "Kız yalnız kalmak istiyorum dedi!" Arkamı dönüp bakmama gerek yoktu. Meriç'in peşimden geldiğini anlamıştım. Çok geçmeden de kolumdan tuttu. "Sikerim yalnızlığını!"

Spor salonuna girdik ve beni oturttuktan sonra tam karşıma dikildi. "Niye ağlıyordun?" dedi. Cevap vermedim. "İlla tehdit mi edeyim?"

Burnumu çekerek, "Yok bir şey," dedim.

Çömeldi ve gözlerimin içine baktı. "Gözlerini kaçırıp, oturduğun sandalyeye parmaklarını geçirirken sana inanmamı bekleme, Melis."

Tekrar akmaya başlayan gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. Şu an en çok istediğim şey bana sarılmasıydı. "Yok bir şey dedim ya! Rahat bırak beni," diye bağırdım. Kelimelerimin arasından bir de hıçkırık firar etti.

"Yardım etmeme izin ver, Melis. Söyle ne olduğunu."

"Yardımını istemiyorum," dedikten sonra hızlı adımlarla spor salonundan çıktım ve tuvalete girerek kendime gelmeye çalıştım. Yüzümü yıkadıktan sonra suratıma yalancı bir gülümseme yerleştirerek sınıfa yürüdüm.

"Neredesin, kızım? Telefonuna da bakmadın. Okulu tavaf ettim resmen."

"Tuvaletteydim, Ceyda."

Yüzüme inceler gibi bakarken, ağladığımı anlamaması için dua ediyordum. "Müdür ne dedi?"

"Hiç... Okul kaydımı aldıracağım da onun için çağırmış."

İfadesi hızla şaşkınlığa dönüştü. "Ne okul kaydını aldırması? Ne saçmalıyorsun sen yine?"

Yutkundum ve zorla gülümsedim. "Bizim eve en yakın okula gideceğim, otobüsler beni yoruyor."

"Farkında mısın bilmiyorum ama sizin eve en yakın lise erkek lisesi?"

Gülümsememi büyüttüm. "Daha iyi ya!" dedim sırama otururken.

"Merdivenlerden mi yuvarlandın, Melis? Travma mı geçiriyorsun? Bu okula âşıksın sen. Ne okul değiştirmesi?"

Soru Meriç'in sesiyle kulaklarımda bir kere daha çınladı.

"Ne okul değiştirmesi? Hangi okula gideceksin?"

Ceyda gözlerini devirdi. "Erkek lisesine gidecekmiş!"

"Ceyda sonra konuşsak," dedim sıkıntıyla.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bir şey var ve anlatmıyorsun."

"Lütfen, Ceyda!"

Yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı. "Şimdi anlatacaksın. Ağlamamak için kendini sıktığını görebiliyorum."

Tabii ki görebiliyordu. O benim kardeşim gibiydi, beni benden iyi tanıyordu. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. "Okuldan kaydımı aldırmam gerekiyormuş," dedim.

Meriç araya girdi. "Ne demek gerekiyor?"

Hiçbir şey söylemedim, ne olduğunu anlaması için söylemem gerekmiyordu. Küfrederek sınıftan çıktığında arkasından koştum. "Meriç! Lütfen karışma!"

Durdu ve bana döndü. "Ne zaman sana yardım etmek istesem beni durduruyorsun. Niye bana böyle davranıyorsun, Melis?"

Kollarımı boynuna dolayarak yüzümü boynuna gömdüm. "Buna karışma, lütfen. Babanla aran daha kötü olsun istemiyorum."

Bana sıkıca sarıldı. Saçlarımı öperken, "Babamla aramı bozamazsın, Melis," dedi. "Zaten bozuk olan bir şeyi bozmana imkân yok." Kollarımdan tutarak benden uzaklaştı. "Burada bekle. Halledeceğim."

Derin bir nefes alarak koridordaki banklardan birine oturdum. Yağız, Ceyda ve 4M'in geri kalanı koşar adımlarla yanıma geldiler. Yağız kolunu omzuma dolarken, Mehmet, "Hande mi yaptırmış?" diye sordu.

Mete, "O kızdan nefret ediyorum. Oros-" dedi ama Ceyda ve benim varlığımızı hatırlayınca cümlesini tamamlamadı.

"Sorun değil," dedi Ceyda. "O kızda tam bir orospu tipi var."

Biz kıkırdarken Meriç hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Tamamdır, hallettim," dedi. "Kimse bir yere gitmiyor."

Suratıma kocaman bir gülümseme yayılırken ayağa fırladım ve, "Teşekkür ederim," derken ona sıkıca sarıldım.

Geri çekildiğimde gözlerime baktı. "Siz takılın, benim Hande'yle bir randevum var," dedi ve yürümeye başladı. Diğerlerine çaktırmadan somurttum, o kızla baş başa olmasına dayanamıyordum.

***

Müzik sınıfına girdiğimizde Yağız hemen bateriye kuruldu. Ceyda piyanoya geçerken ben de elektro gitarlardan birini aldım. Okuldan ayrılmak zorunda kalsaydım en çok bu sınıfı özlerdim sanırım.

Parmaklarımı Sol telinin yedinci perdesine koyup, Duman'dan Her Şeyi Yak'ın introsunu çalmaya başladım. Yağız hemen bagetlerini çevirip bana eşlik etmeye başladı. Mert gitarla bize eşlik ederken Ceyda'yla şarkıya girdik. Mete ve Mehmet de şarkıya eşlik ediyorlardı. Hepsine gülümsedim, artık bir müzik grubum olmuştu. İntro kısmı ince bir şekilde çalınmaya başladığında arkamı döndüm; Meriç şov yapıyordu, gülümseyerek yanıma gelip göz kırptı. Hep birlikte bağırarak söylemeye başladık, tabii ki Meriç hariç, o sadece çalıyordu.

Şarkımız bittiğinde bütün sınıf çılgın gibi alkışlamaya başladı. Hoca, "Yıl sonu için sizi görevlendiriyorum," dediğinde Meriç omuzlarını silkerken gülümsedim.

***

Okuldan çıktığımda, düğüm olan kulaklığımı çözmeye çalışırken homurdanıyordum.

"Seni bırakırım."

Sesini duyunca gülümsemeden edemedim. "Gerek yok, yürüyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü hava çok güzel."

"O zaman, seninle yürürüm," dedi sırıtarak. "Sonuçta piçin birinin seni rahatsız etmesini istemeyiz, değil mi?"

"O piç Furkan mı oluyor?" diye sordum kıkırdayarak.

"Benimle takıla takıla zekâ seviyen yükseldi."

"Seninkini yükselten ben olmayayım?"

"Furkan'ı an, yumruğunu hazırla!" dedi ve diğer yanımda yürümeye başlayan Furkan'a baktı. "Siktir git, Furkan!"

"Sen siktirip gittiğinde ben de gideceğim, Meriç!"

Araya girdim. "İkiniz de susun artık. Yürümek istiyorsanız tamam, ama susarak yürüyün." Söylediğimi yaptılar, konuşmadan, kavga etmeden yürümeyi başardılar. Kestirme olduğu için geç kaldığımda kullandığım sokağa döndük. Aynı anda sokağın diğer ucundan dönen grubu görünce bir an geri dönmeyi teklif etmeyi düşündüm. Beş kişilerdi ve hiç de tekin tiplere benzemiyorlardı.

Yanımızdan geçerken bize bakıp sırıttılar, bir tanesi bana göz kırptı. Meriç'in de Furkan'ın da görmemiş olmasını umarak kafamı öne eğdim ama sanırım çok geçti.

"Sen kime göz kırpıyorsun, lan?" diye bağırdı Meriç.

Çocuk bir adım öne çıktı. "Kaç kız görüyorsun etrafta?"

Meriç ileri atılırken kolunu tuttum. "Boş ver, gidelim. Lütfen!" Bizden büyüklerdi ve *boş* olmadıklarına emindim. Meriç'in yaralandığını bir kez daha izlemek istemiyordum. Birkaç adım attık, geçip gideceklerini umarak derin bir nefes aldım ama tam yanımızdan geçerlerken çocuklardan biri Meriç'e omuz attı ve Meriç'in arkasını dönerek çocuğa yumruk atması bir oldu. Furkan ve diğer dördü de kavgaya katıldığında korkuyla çığlık atmaya, yardım istemeye başladım. Ne onlar beni dinliyordu, ne de birileri yardıma geliyordu.

Meriç ve Furkan iyi idare ediyorlardı, ancak diğerleri pes edecek gibi değildi. O karmaşada kimin kime ne yaptığını bile göremiyordum. Yardım istemek için telefonumu çıkardığım anda çocuklardan bir tanesi elime vurdu ve telefon metrelerce uzağa fırladı. Aralarından geçip telefonumu almam imkânsızdı.

Meriç'in az önce yere devirdiği çocuğun ayağa kalkarken cebinden bir şey çıkardığını fark ettim. Çok geçmeden de çelik ışıldadı. "Meriç!" diye bağırdım korkuyla ama beni duymuyordu. Çocuk, bakışlarını Meriç'e sabitlemişti ve ona doğru yürümeye başladı. Aralarında sadece birkaç adım kalmıştı. Furkan'ın sesi sokakta yankılandı. "Melis, kaç!"

Nereye kaçacaktım? Ne kadar hızlı koşabilirdim ki? Hem Meriç bu durumdayken nasıl kaçabilirdim? Meriç'in ayağa kalktığını ve bana baktığını gördüm. Hiç düşünmeden ona doğru atıldım ama hissettiğim acıyla dizlerim büküldü ve elleri beni tuttuğu anda dizlerimin üzerine yığıldım. "Melis!" dedi, sesi yalvarır gibiydi. Beni sıkıca tutarak kendine çekti. "Melis!"

"M-Meriç..."

30. Bölüm

Meriç'ten

Melis'e göz kırpan piçi altıma almış yumruklarken küfretmeyi de ihmal etmedim. Göz ucuyla Melis'e baktığımda korkuyla bana bakıyordu. Etrafında birinin olmadığını görünce altımdaki piçe geri döndüm. Furkan da benim gibi, hâlâ birilerine yumruk atıyordu.

Melis'in zilyonuncu kez, "Meriç!" diye bağırmasını zilyonuncu kez umursamadım. Bu kız ne kadar korkaktı böyle! Dövüyordum işte, niye bağırıyordu ki? Çocuk bir daha göz kırpamayacak duruma gelene kadar dövebilirdim. Ama Melis tekrar bağırdığında kafamı ona çevirdim, çünkü sesinde çok daha başka bir korku vardı.

Çocuklardan biri elinde bıçakla bana doğru ilerliyordu. Furkan'ın, "Melis, kaç!" diye bağırışı sokakta yankılandı. Melis birden bana doğru atıldı, onu tuttuğum anda da kollarıma yığıldı. Çocuk geri çekilirken elindeki bıçağın ucundaki kanı gördüm. Aynı anda da Furkan, çocuğun üzerine atladı. Bundan sonra neler olduğunu görecek durumda değildim. "Melis!" dedim, sesim yalvarır

gibi çıkmıştı. Evet, yalvarıyordum, ona bir şey olmamalıydı. Onu sıkıca tutarak kendime çektim. "Melis!" Dudaklarından güçsüz bir söz döküldü, sonra da gözlerini kapattı. "M-Meriç..."

Çocuklar kaçarken Melis'i kucağıma aldım, yere damlayan kan damlalarını görmezden gelmeye çalışarak, "Furkan!" dedim. İçimdeki korku deli gibi büyüyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. "Furkan! Arabayı getir, çabuk!"

O da en az benim kadar şaşkındı, ama söylediğim şeyi ikiletmeden koşmaya başladı. Bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Hayır, Melis'in ağırlığından değildi, korkudandı. Onu kaybetme korkusu fazla ağır gelmişti. Neden kaçıp gitmemişti ki?

Furkan arabayla sokağa girdiğinde ayağa kalkacak gücü bulamadım. Onun sesi beni kendime getirdi. "Meriç! Kalk ayağa, hadi!"

Furkan'a bakarak kafamı salladım ve zorla da olsa ayağa kalktım. Arka koltuğa oturduktan sonra Melis'i kucağımda ters çevirdim, yarasının nerede olduğunu görmem gerekiyordu. "Siktiğimin arabasının motoru yansa bile ayağını gazdan çekme!" diye bağırdım Furkan'a ve Melis'in gömleğini sıyırdım. Bıçak kaburgalarına denk gelmişti, üzerimden kazağımı çıkararak yaranın üzerine bastırdım.

Eğilip nefesini dinledim, ılık nefesi o kadar yavaştı ki... "Ölemezsin," diye fısıldadım kulağına. Beni duymak zorundaydı! "Bana bunu yapamazsın, Melis! Beni korumaya çalışırken ölemezsin! Benim seni korumam gerekiyordu!" Yanağını okşadım. "Lütfen, gitme," dedim kısık bir sesle.

"Sakin ol ve kapa çeneni!" diye bağırdı Furkan. "Ölecekmiş gibi konuşup durma!"

"O ölmeyecek!" diye haykırdım.

"O halde kapa çeneni!"

Araba acil servisin önünde durduğunda Furkan arabadan fırladı ve Melis'i kucağımdan alarak, gördüğü ilk sedyeye doğru koşmaya başladı. Ben de peşinden koşuyordum. Doktorlar sedyeyle birlikte gözden kaybolduklarında Furkan duvarın dibine yığıldı. Ellerime baktım, her yerinde Melis'in kanı vardı, bu görüntü kor-

kanı bir kat daha artırdı. Melis'i müdahale odasından çıkardıklarında *ikinci ameliyathaneye* dediklerini duydum, peşlerinden herledim ve ameliyathanenin önüne çöktüm.

Bunlar gerçek miydi? Daha bu sabah sarılmıştı bana. Kendime lanet ettim. Çocuk bana omuz attı diye kavga etmiştim. Gururumu sikeyim! Gözlerini kapatmadan önceki bakışı gözlerimin önünden gitmiyordu. İlk defa acı vardı o bakışta. Onun canının yandığını bilmek benim de canımı yakıyordu.

"Yağız'a haber vermeliyiz," dedi Furkan.

Yanıma geldiğinin bile farkında değildim. "Sen ne zaman geldin?"

"Kayıt bölümüne gerekli bilgileri verdikten sonra."

Furkan hep böyle soğukkanlıydı, kız kardeşinin başına gelmeyen yoktu ve bu yüzden böyle olaylara alışıktı. "Ne söyleyeceğim Yağız'a? Melis benim yüzümden bıçaklandı mı diyeceğim?"

"Senin suçun değildi, Meriç. Seni korumak için bunu göze aldı."

"Kavga çıkarmasaydım beni korumak zorunda kalmayacaktı," dedim. Haklıydı, Yağız'a haber vermek zorundaydım. Telefonumu çıkararak numarasını tuşladım.

"Söyle bebeğim," dedi neşeli bir şekilde.

"Yağız..."

"N'oldu, Meriç? Sesin kötü geliyor?"

Kafamı duvara vurdum. "Melis'i ameliyata aldılar."

"Kafa mı buluyorsun? Meriç eğer şaka yapıyorsan-"

"Melis bıçaklandı, Yağız. Şaka yapacak halde değilim."

"Hangi hastane?"

"Okula en yakın olan. Adını bilmiyorum."

Telefon kapandığında gözlerimi ameliyathanenin kapısına dikip beklemeye başladım. Çok geçmeden bir hemşire dışarı çıktı ve, "Melis Rüya Beyoğlu'nun yakınları siz misiniz?" diye sordu.

Hemen ayağa fırladım. "Benim."

"Hastamız çok kan kaybetmiş. A Rh+ kana ihtiyacımız var."

"Benim grubum 0 Rh-, ben veremiyor muyum?"

"Verebilirsiniz, buyurun lütfen."

Kan alma odasına girdiğimizde gömleğimin kolunu sıyırdım. "Gerekirse hepsini alın," dedim. "Bana bir şey olmaz."

İğneyi koluma yerleştirirken gülümsedi. "Sevgilin mi?"

Sahi, neyimdi? Boğazıma bir yumru oturdu. "Sayılır," dedim. Torbaya dolan kanı izlerken telefonum çaldı, Yağız'dı.

"Neredesiniz?"

"Üçüncü kattaki ameliyathanede," dedim. Söylediğim şeyi Yağız yanındakilere iletince, "Yanında kim var?" diye sordum.

"Bizimkiler ve teyzemler," dedi.

Ailesine ne diyecektim?

***

Sandalyelerden birinde otururken Mert omzumu sıvazladı. "Abi, kan verdin o kadar, bir oda tutsaydık sana." Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. İfademden korkmuş olacak ki, "Sakin ol, şampiyon," diyerek yanımdan ayrıldı.

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak öne eğildim. Melis ameliyata gireli bir saat olmuştu ve annesi de geldiğinden beri ağlıyordu. Furkan'la birlikte polise ifademizi vermiştik. Tabii ki o piçi polisten önce bulup, geldiği yere geri sokacaktım, ama kendime gelmem gerekiyordu ve beni kendime getirebilecek tek şey de şu anda ameliyattaydı. Beni korkutmak hoşuna gidiyor olmalıydı ki, sürekli beni korkutacak şeyler yapıp duruyordu. Uludağ maceramız bitmiş, şimdi de kahraman olası gelmişti.

Ameliyathanenin kapısı açıldığında herkes ayaklandı. Melis'e baktım, sedyenin üzerinde uyuyormuş gibi görünüyordu. Onu odasına götürürlerken, doktorlardan biri yanımızda durdu. "Neyse ki bıçak böbreğine isabet etmemiş, aksi halde böbreğini almak zorunda kalabilirdik. Hayati tehlikesi yok, geçmiş olsun," dedi.

Derin bir nefes aldım. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Mert omzuma vurdu. "Bu kız seni deli etmeden ölmez demiştim," dedi sırıtarak.

"Yaşasın da, varsın deli etsin, ziyanı yok," dedim.

***

Melis henüz uyanmamıştı ve Mert saatlerdir, içeri girip filmlerdeki gibi onunla konuşmamı, olmadı laf sokmamı, o zaman bana laf sokmak için kesin uyanacağını söyleyip duruyordu. Bense oturmuş, odasına girip çıkanları izliyordum. Odaya ben ve Furkan hariç herkes girmişti. Tabii Furkan da girecekti ama kavga çıkaracağımı anlayıp vazgeçmişti. Hayır, kıskandığımdan değildi, sadece, ben onu göremiyorsam o da göremezdi. Hem filmlerdeki gibi onu öpmeyeceği ne malumdu? Ben her zaman işimi garantiye alırdım.

Biz dizi çekmiyorduk ve ben de romantik filmlerdeki o romantik adam değildim. Ona şu ana kadar söylediğim en romantik cümle *güzel olmuşsundu* sanırım. Şimdi de gidip ona, *güzel olmuşsun* diyemezdim. Yanında olmak istiyordum ama girmeye cesaretim yoktu. Hem babası ne derdi? Mert, "Amca, ben kızınızın bir numaralı kankisiyim," diyerek girmişti ama biz neydik emin değildim. Üstelik Melis, beni korurken bıçaklanmıştı. Murat Amca'ya, 'Beni tanıyorsun zaten, ben bir Melis'e bakayım' deyip girsem çok mu saçma olurdu?

Yağız yanıma oturdu. "Meriç içeri gir istersen. Ne kadar uğraşsan da buradan içeriyi göremeyeceksin. Hem sen girip konuşursan kesin uyanır."

"Sen de içeri girip ona romantik bir şeyler söylememi isteyeceksen malsın demektir. Şimdi içeri girersem bir güzel kızıp bağıracağım."

Muzipçe sırıttı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Siktir oradan!"

"Tamam, git bak hiç değilse."

Kafamı salladım, daha fazla dayanamayacaktım. "Babası gelirse mesaj at."

Yağız sırıttı. "O iş bende."

Kapıyı açıp içeri girdim ve saçlarımı düzelttikten sonra yatağın yanındaki sandalyeye oturdum. "Ben geldim," dedim. "Meriç." Kendi kendime sırıttım. Sanki gözlerini açıp, 'Sağ ol ya aydınlattın,' diyecekmiş gibiydi. "Hani şu kaçmayıp, kahramanlık

edip mal gibi önüne atladığın çocuk. Sen tam bir aptalsın, Melis. Hayatımda çok aptal gördüm, ama sen imamesisin. Ne diye bana koşuyorsun ki? Hangi akla hizmet? Benim seni korumam gerekiyordu, evet, ama seni görmüyorsam kaçıp gidecektin. Bu bir kere kurallara aykırı. Karizmamı da yerle bir ettin," dedim yanağını okşarken.

Kaşlarını çatıp gözlerini birden açtı. "Yuh ama yani! Hayatımda gördüğüm en öküz insansın sen."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Sen uyumuyor muydun?"

Omuzlarını silkti. "Hayır!"

"Ne zaman uyandın?"

Gülümsedi şirince. "Sen gelmeden önce. Odaya girerken saçlarını düzeltmek için kafanı eğmiştin, beni görmedin. Ben de ne söyleyeceğini merak ettim."

"Ne bekliyordun?"

Dudaklarını büzdü. Sanki ameliyat olan o değilmiş gibiydi. "Aslında pek bir şey beklemiyordum. Kalas her durumda kalastır."

"Malsın. Ciddiyim."

"Kalassın. Ciddiyim."

Kaşlarımı çatıp asıl konuya döndüm. "Niye önüme atladın?"

"Ödeştik. Sen de benim hayatımı kurtarmıştın."

"Ben ameliyat olmamı gerektirecek bir çılgınlık yapmamıştım."

"Doğru. Ama gerek olsaydı o çılgınlığı yapıp yapmayacağını bilmiyordum."

Aklıma Uludağ'da onu öptüğüm gelince gülümsedim. "Ödeşmek istiyorsan işini tam yapmalısın. Uludağ'da ben seni öpmüştüm, şimdi sen de beni öpmelisin," dedim ve bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa kalkarak üzerine eğildim. Gözlerim mavi gözlerinden dudaklarına kayarken kesik nefesi yüzüme çarptı. Yağız'ın sesiyle sinirlenerek geri çekildim.

"Kuzen, uyanmışsın. Meriç'e, o girerse uyanacağını söylemiştim."

Melis'ten

Uykum olmadığından Sünger Bob izliyordum. Odamın kapısı açıldığında kapıya baktım. Meriç içeri girdi ve kapıyı kapatıp sırtını. "Uyumamışsın."

"Sen niye uyumadın?"

"Eğer uyanıksan borcunu ödersin diye düşündüm."

Yalandan esnedim. "Uykum geldi."

"Ben de yedim."

Uyku durumunu yememiş olabilirdi ama bende bahane çoktu. "Annemler nerede?"

"Onlara oda tuttum."

Kıkırdamamı bastıramadım. "Gözlerine girmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet, çünkü baban beni öldürecekmiş gibi duruyor."

Yatağa uzanmak için hamle yaptığında ona engel oldum. "Şitt. Burası hasta yata-" Cümlemi tamamlayamadım, çünkü buna dudaklarıyla engel oldu. Gözlerini kapatmıştı. Ağzımda atan kalbimi duyduğuna emindim. Ellerini uzatarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. Nefesi sıcacıktı ve benim başım dönmeye başlamıştı çoktan. Nefesim kesilmeye başladığında geri çekildim ve yüzüne bakmadım.

"Kenara kay," dedi.

"Ne?"

"Uyuyacağım."

"Git, kendine bir oda tut," dedim.

Ama beni yavaşça kenara itip botlarını çıkardı. Başını yastığa koyarken, "Dudak kremin çilekliymiş," diye mırıldandı. Sonra beni kendine çekti. Kafam göğsüyle buluştuğunda gülüşü kulaklarıma doldu. "İlk öpücüğünü ikinci kez aldım."

Hiçbir şey söylemedim, muhteşem kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım. Bir süre sonra kolunu yavaşça sırtıma koyup, "Rahat mısın?" diye sordu.

"Babam bizi böyle görürse ikimizi de öldürür," dedim. Göğsünün hareketlerinden güldüğünü anlamıştım.

"Babanın çayına uyku ilacı attım."

Kafamı hızla kaldırıp yüzüne baktım. "Ne yaptın?"

"Başka çözüm yolu bulamadım ama merak etme, sabah uyanır."

"Şu koltukta da uyuyabilirdin," dedim başımı göğsüne tekrar yaslarken.

Bana biraz daha yaklaştı. "Bu rahat yatağı sadece sana bırakamam."

"Yatak için mi uzandın yanıma?"

"Sen ne sanmıştın?"

"Sus biraz, Meriç. Uyuyacağım."

31. Bölüm

Gözlerimi kırpıştırarak birkaç denemenin sonunda açabildim. Görüş açıma annem girerken kafam telaşla yana döndü ama Meriç yoktu. Derin bir nefes aldım. Annem saçlarımı okşadı. "İyi misin?"

Kafamı sallayarak gülümsedim. "İyiyim." Biraz ağrım vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu. Gözlerimle odayı taradım, Meriç yoktu. "Herkes nerede?" diye sordum.

"Baban ofise gitti," diyince kıkırdamamı zor bastırdım. Demek ki Meriç'in söylediği gibi sabah uyanabilmişti. "Yağız ve Ceyda'yı zorla okula gönderdik. Hepsinin adı M ile başlayan çocuklar da okula gitti. Furkan aşağıda kahvaltı ediyor ve onun niye hâlâ burada olduğunu bilmiyorum. Meriç'in işi varmış. Teyzenleri de biraz dinlenmeleri için eve gönderdim."

Meriç'in bu kadar erken kalkıp da gidecek ne tür bir işi olabilirdi ki? Hele de uykuya âşık birinin. Şüpheli bir durumdu.

"Şimdi sana gelelim, küçük hanım. Niye kavganın içerisindeydin?"

Bu soru eninde sonunda sorulacaktı ve ben anneme yalan söyleyemiyordum. "Meriç ölse miydi?" dedim dürüstçe.

"Sen ölseydin ne olacaktı?"

İşin bu kısmını hiç düşünmemiştim aslında, şimdi de düşünüp canımı sıkmayacaktım, nasıl olsa kimseye bir şey olmamıştı. "Kavga bir nevi benim yüzümden çıktı," dedim.

"Bir daha okula yürüyerek gidip gelmeyeceksin," dedi. Kafamı sallamamı beklediğini biliyordum, ben de öyle yaptım. "Şimdi," diye devam etti. "Meriç ve Furkan'ın seninle ne alakası var, onu anlat."

Annemin sözlü işkencelerindense bıçaklanmayı tercih ederdim. Odamın kapısı çalınınca, kurtarıcımın kim olduğunu görmek için hevesle kafamı çevirdim. Furkan, anneme gülümseyerek içeri girdiğinde, annem bana gözüm üzerinde işareti yaptı, ama ona büyük bir nezaket göstererek odadan çıktı.

"Nasılsın?" dedi Furkan ve yatağın yanına yaklaşarak bana sarıldı.

"İyiyim," diye mırıldandım. Bu çocuk ciddi ciddi benden hoşlanıyor olabilir miydi? Ayıp olmasın diye ellerimi hafifçe sırtına koydum, kasları böyleyken bile hissediliyordu. Meriç'ten daha iri ve kaslı olabilirdi, ama Meriç'in kollarının arasında olmak çok daha iyi ve güvende hissettiriyordu.

Benden uzaklaşırken gülümseyerek, "Ölmemene sevindim," dedi.

Gülümseyerek karşılık verdim. "Bu konuda yalnız değilsin."

"Gitmeden önce seni göreyim dedim. Sonra yine uğrarım."

Elimi sallayarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

Kafasını yana eğerek gülümsedi. Bu gülüş her kızı etkileyebilirdi ama bana işlemiyordu. Furkan odadan çıktığında güzel ve ferah kokusunu arkasında bırakmıştı. Meriç'in kokusunu tercih ederdim, ağır ve ona özeldi.

Annem içeri girince esnedim, sonu gelmek bilmeyen sorularını kaldıramazdım şimdi. Yatağımın karşısındaki koltuğa oturdu. "Uykun varsa uyu, çünkü ben de uyuyacağım," dedi koltuğa uzanırken.

"Meriç'in tuttuğu odaya gidip rahatça uyusana, anne. Ben iyiyim, merak etme."

Doğrulurken şüpheyle bana baktı. "Birilerini daha kurtarmaya çalışmayacağına emin misin?"

Kıkırdadım. "Eminim, anne."

Yanıma gelerek saçlarımı öptü. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara, annen hemen koşup gelir."

***

Odamın kapısı açıldı ve Meriç sırıtarak içeri girdi. "Nasılsın?"

Huysuzca omuzlarımı silktim. "İyiyim ve sıkılıyorum."

Yatağın yanında durdu. "Seni eğlendirebilirim."

"Nasıl?" diye sorduğumda ellerimden tutarak – ellerini beğendiğimi daha önce söylemiş miydim? – beni ayağa kaldırdı. Sonrası şaka gibiydi; botlarını sakince çıkardı, yatağa uzanıp üzerini örttü. "Eee?" dedim şaşkınlıkla.

"Ben uyurken beni izleyeceksin. Daha iyi bir eğlence düşünebiliyor musun?"

"Aman ne komik," diye homurdandım pencerenin önüne giderken. Camdaki yansımamı görünce nedense dün öpüştüğümüz aklıma geldi. İkimiz de hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Hadi ben utanıyordum da, Meriç'e ne oluyordu? Camdaki yansımama suratımı astım. İlk öpücüğüm özel olmalıydı. Gerçi, Meriç'ten *birazcık* hoşlandığım için özel sayılırdı. Derin bir nefes aldım, bunları düşünmekten yorulmuştum artık. "Sabah kaçta gitsin?" diye sordum aklımdaki düşünceleri dağıtmak için.

"Yedide."

Meriç ve erken kalkmak hiç de kullandığı bir kombinasyon değildi. "Ne işin vardı?" diye sordum bu kez. Birkaç dakika boyunca cevap gelmeyince arkamı döndüm. Yanına giderek tek parmağımla omzunu dürttüm. "Hadi ama, bu kadar çabuk uyumuş olamazsın." Uyumuştu, üstelik yatağımı da kapmıştı. Ben ne yapacaktım şimdi? Meriç'e baktım tekrar, sonra sırıtarak küpesini kulağından çıkardım. Birkaç saniye bekledim, uyanmamıştı. Koşarak banyoya gittim. Küpeyi kulağıma takıp saçlarımı açtım ve

ellerimle düzelttim, bileğimdeki tokayla tepemde topuz yaptıktan sonra banyodan çıktım. O kadar hayatını kurtarmıştım, bir küpeyi bana çok görecek değildi herhâlde. Ayrıca da çok yakışmıştı.

Odaya döndüm ama küpe hırsızlığı işe yaramamıştı. Hâlâ canım sıkılıyordu. Aklıma gelen fikirle yüzüm aydınlandı. Meriç'in cebinden telefonunu aldım, parmağını okutarak ekran kilidini açtım ve İnternet'e bağlandım. Kendi telefonumdan da onun İnterneti'ne bağlanacaktım. Yine çok zekiydim; yaşasın beleş İnternet!

Kendi telefonumdan bağlantıyı yaptıktan sonra Meriç'in fotoğrafını çektim, instagram'a yükleyecektim. Açıklama kısmına yazı yazarken kıkırdamadan edemedim.

'Hasta olan beni yatağından kaldırıp kendi yatan öküz gibi öküz ;D #EvcilÖküz #ÖküzVeliaht'

Meriç'i etiketlemeyi de ihmal etmedim tabii. Telefonunu cebine koymak için yatağa yaklaştığım anda bildirim yağmaya başladı. Salak ben! İnternet bağlantısını kapatmayı unutmuştum. Meriç kıpırdanmaya başlayınca telefonu komodinin üzerine bırakıverdim.

Gözlerini açtı ve ilk sorusu, "Ne yaptın?" oldu.

Suratına masum masum baktım. "Hiçbir şey!"

"Nedense inanmadım," dedi sırıtarak. Bakışları kulağıma kaydı. Parmaklarıyla kulağını yokladıktan sonra sırıtarak, "Küpen güzelmiş," dedi.

"Biliyorum."

"Bildirim seslerini duymadığımı sanma. Ne paylaştın?"

"Önemli bir şey değildi, bakmana gerek yok," dedim, sesimi sakin tutmaya çalışmıştım. Gerçi onu engelleyemeyeceğimi de biliyordum, eninde sonunda görecekti. Tahmin ettiğim gibi de oldu, telefonuna uzandıktan birkaç saniye sonra kaşları önce havalandı, sonra çatıldı. "Öküz Veliaht ne, lan?"

Onun ağzından duyunca daha da komik gelmişti. Bu yüzden de kıkırdamamı bastıramadım. "Komikti, kabul et," dedim pişkin pişkin.

"Dua et yaralısın, Melis. Ama bu, iyileştiğinde bir şey yapmayacağım anlamına gelmiyor," dedi yataktan kalkıp botlarını giyerken.

Yatağıma uzandım. "Nereye?"

Keyifle sırıttı. "Yemek yiyeceğim."

Sahi ben de acıkmıştım. Hastane personeli ölüm orucunda olduğumu falan düşünüyordu sanırım, çünkü kimsenin gelip sorduğu yoktu. "Giderken hemşire, hasta bakıcı, kısacası önüne kim çıkarsa haber ver; açım," dedim.

"Tabii haber veririm. Sen hastane yemekleriyle idare et, ben de gidip İskender yiyeceğim."

Arkama yaslandım ve umarım boğazında kalır diye geçirdim içinden. Tabii her zamanki gibi, hemen ardından da tövbe ettim. Kendi kendime sırıtırken kapı açıldı ve bir hastane görevlisi elinde tepsiyle içeri girdi. Yemek masasını önüme çevirerek tepsiyi üzerine bıraktı. Ben tepsidekilere şaşkınca bakarken çoktan odadan çıkmıştı bile. Ne zamandan beridir hastalara hastane yemeği olarak köfte, patates ve salata veriyorlardı? Meriç'in işi olabilir miydi? Telefonumu alarak ona mesaj attım.

'Gönderilen: Daffy Duck

Neredesin?'

Çok geçmeden yanıt geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

Sonra konuşuruz, meşgulüm!'

Kaşlarımı çattım. Haha! Meşgulmuş beyefendi!

Meriç'ten

Harabeye doğru yürürken Mehmet arkamdan geliyordu. Telefonuma mesaj gelince duraksadım. Melis'tendi. Kaşlarımı çattım ve Mehmet'e baktım. "Lan, yemeğin içine not falan bırakmadın değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Mal mıyım lan ben? Köfteye kart koyup *'Meriç'ten'* mi yazacaktım?"

Sırıtarak mesajı açtım.

'Gönderen: Pantercik

Neredesin?'

'Gönderilen: Pantercik

Sonra konuşuruz, meşgulüm!'

"Neredeler bunlar? Hemen gelin demekten ne anlıyor bu piçler?"

Mehmet omuzlarını silkti. "Yoldalardır."

Deri ceketimin cebinden sigara paketimi çıkardım, bir tane yaktıktan sonra paketi Mehmet'e uzattım. Grimsi duman havada dağılırken Mert ve Mete'nin bize doğru yürüdüklerini gördüm. Yanımıza geldiklerinde, "Ne getirdin?" diye sordum Mete'ye.

Elindeki çantayı açtı. "Amcamın ekibi devriye geziyor, yakalanırsak babam bu kez siker beni."

Yere attığım izmaritin üzerine basarken, "Gelmek zorunda değilsin, biliyorsun?" dedim.

Muştayı bana uzatırken kaşlarını kaldırdı. "Bilirsin, dayak atmayı severim."

Mert araya girerek, "Melis'i bıçaklayan piçin içeride olduğuna emin misin?" diye sordu.

Kafamı salladım ve sırıtarak ona baktım. İçimizde dayak yiyen genellikle Mert olurdu. O yüzden bir de onu korumak zorunda kalırdık. "Dayak yemeyeceğine emin misin, lan?"

"Hadi ama, dövüşecek miyiz, konuşacak mıyız?"

Harabenin önüne gelince kapıyı açıp içeri girdim. İçeride, bira şişeleri ve sigara paketlerinin etrafında toplanmış olan serserilere baktım. Bir tanesi beni hemen tanımıştı.

"Ooo, zengin züppeleri gelmiş," dedi alayla.

Ben de sesime aynı alayı kattım. "Evet, sizi becermeye geldik."

Arbede çıktığında, Melis'i bıçaklayan orospu çocuğunu yere devirmiştim. "Sağ elinle mi bıçakladın, lan?" diye bağırdım ve kolunu yana açıp yere bastırarak, muşta takılı olan parmaklarımla elini yumruklamaya başladım. Kırılan kemiklerin sesini ikinci yumruğumda duymuştum.

***

Nezarethanenin demirine yaslanmış, benim dövüp bayılttığım çocuğu *baygınken* nasıl dövdüğünü yanında oturan amcaya anlatan Mert'i izliyordum. Oysa sadece benim arkamda durmuş, benim benzettiğim çocuklara tekrar tekrar yumruk atmıştı. Bu sırada nasıl becerdiyse birkaç yumruk da yemişti.

"Mert," dediğimde bana baktı.

"Söyle, kardeşim."

"Baygın birinden yumruk yemek nasıl bir duygu?"

Mert'in ifadesi değişirken hepimiz kahkahayı bastık. Ta ki Yavuz Amca kapıda belirene kadar. Yavuz Amca, Mete'nin amcasıydı ve emniyet müdürüydü. Bizi yakalayan amcası da asayişte komiserdi. Yavuz Amca içeri girdi ve hepimize sırayla baktı. "Niye kavga diyorsunuz oğlum siz?"

Mert hemen lafa atladı. "Amca, aranıyorlardı."

Yavuz Amca kafasını iki yana sallayarak bana döndü. "İfadelerinizi okudum. Çocuklardan biri senin kız arkadaşını bıçaklamış, Meriç. Doğru mu?"

Doğrudan Mert'e baktım, bunun içinde kesinlikle Esra Erol vardı. "Doğru, Yavuz Amca," dedim.

"İyi benzetmişsin serseriyi," dedi Yavuz Amca. Sonra bir baba edasıyla omzuma vurdu. "Seviyorsun demek ki."

Bir şey söyleyemeden Mert araya girdi. "Seviyorsun işte, inkâr etme, abi!"

Ben kendimden emin olamazken başkaları nasıl bu kadar emin oluyordu?

Melis'ten

Meriç benim sınav giriş belgeme ve kendi sınav giriş belgesine baktıktan sonra, YGS'ye gireceğimiz okulların yarım saat uzaklıkta olduğunu ve Mert'le benim okulumun da arka arkaya olduğunu öğrenmiştim. Mert saatlerdir nasıl kopya çekebiliriz diye düşünüp plan yaparken biz kahve içiyorduk. Yağız ve Ceyda sinemaya gitmişlerdi. Ne zaman ayrılacaklardı bunlar? Çok tatlı bir çift olmuştu pislikler.

"Seni baban mı götürecek?" diye sordu Meriç.

"Evet," dedim. Bize doğru yaklaşan Hande'yi görünce kaşlarımı çattım.

Meriç ifademin değiştiğini fark etmişti. "Ne oluyor?"

"Hande geliyor," dedim hoşnutsuz bir sesle.

Çok geçmeden de Hande yanımıza ulaştı. "Meriç konuşabilir miyiz?" dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım, gerçekten de ağlamış gibiydi. Meriç itiraz etmeden ayağa kalktı. Birlikte yanımızdan uzaklaşırlarken homurdandım. Bu kızı gerçekten ama gerçekten hiç sevmiyordum. Mert kolumu dürtünce ona döndüm.

"Seninki elden gidiyor," dedi.

"Ne-nereden benimki oluyor be!"

"Aha! Kekeledin!"

Suratıma kızgın bir ifade vermeye çalıştım. "Mert, kaşınma."

"Tamam, tamam, sinirlenme hemen. Hem daha kopya çekeceğiz."

Ciddi miydi gerçekten? İki okul arasında kopya çekmeyi nasıl düşünüyor olabilirdi? "Asla!" dedim.

"Hani biz kankaydık? Hani Mazhar Fuat Özkan'dık? Hani biz bir elmanın iki yarısı, barın birası, Yaman'ın Mira'sıydık?"

Kahkaha attım, hem de uzun ve sesli bir şekilde. Bu çocuk Medcezir mi izlemişti? "İyiliğin için, kankicim," derken zil çaldı. Meriç'in hâlâ o kızın yanında olduğu aklıma gelince suratım yine asıldı.

Merdivenleri çıkarken Furkan'la karşılaştık. "Nasılsın Melis?"

Ağzımı açmıştım ki Mert araya girdi. "Yerinde olsam basar giderdim."

Furkan sırıtarak tek kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

Mert başıyla Furkan'ın arkasını işaret etti. "Çünkü Meriç geliyor."

Meriç yanımıza geldiğinde ellerini ceplerine sokarak, Furkan'ın tam karşısına dikildi. "Seni bir kez daha uyarmayacağım, Aras!"

"Uyarmasan daha iyi olur. Beni uyarması gereken kişi Melis. Sen değilsin, Keskin!"

Bunların bu tavırları artık iyice canımı sıkmaya başlamıştı. Üçümüz ne zaman bir araya gelsek ben orada yokmuşum gibi davranıyorlardı. "İkiniz de ben yokmuşum gibi davranıp, benim adıma kararlar almayı kesin artık," diye bağırdım ve hızlı adımlarla onlardan uzaklaşarak sınıfa çıktım.

Meriç gelip yanıma oturduğunda, "Furkan'la konuşmaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum," dedi. Sesinde sinirimi bozan bir ima vardı.

Kafamı, sıraya koyduğum kollarıma dayadım. "Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım."

Şu anda ona gerçekten kızgındım ama bu kızgınlığın Furkan'la hiçbir alakası yoktu. Ona kızgındım, çünkü Hande'yle gitmişti. Ne konuşmuşlardı? Öpüşmüşler miydi? Eğer öpüştülerse bunu anlayabilirdim, Hande simli dudak parlatıcıları sürüyordu her zaman. Başımı kaldırdım ve doğrudan dudaklarına baktım, tam da tahmin ettiğim gibiydi, dudaklarında sim vardı.

Yerimden sinirle kalkıp tuvalete gittim, kabinlerden birine girerek klozetin kapağını kapattım ve üzerine oturdum. Öpüşmüşlerdi! Benim de Hande'den bir farkım yoktu. Aptal gibi, onun beni öpmesine izin vermiştim. Burada biraz oturup sakinleşmem gerekiyordu, şu an Meriç'i görmek istemiyordum.

İki kız kıkırdayarak tuvalete girdi. Biri, "Ne konuştunuz Meriç'le?" diye sorduğunda dikkat kesildim. Diğeri de çok geçmeden cevap verdi, bu sesi artık tanıyordum, Hande'ydi.

"Meriç'i seviyorum, kızım. Tamam, çok aptallık ettim ama seviyorum işte. O kızı koruması beni deliyor. O kıza gülmesi, o kız için benimle kavga etmesi beni mahvediyor," dedi ve ağlamaya başladı. "Onu öptüğümde ilk kez itti beni. Eskiden itmez, hatta karşılık verirdi ama o kızla tanıştığından beri değişti. Eskisi gibi değil artık. Evine girmeyen çocuk evden çıkmıyor. Bardan çıkmayan çocuk bara girmiyor. Sigarayı bile az içiyor artık."

Kaşlarımı çattım, Meriç sigara mı içiyordu? Ama şimdi önemli olan bu değildi, önemli olan öpüşmemiş olmalarıydı. Hande burnunu çekerek devam etti. "Melis hastaneye kaldırıldığında

tesadüfen ben de oradaydım. Meriç'i gördüm, neredeyse ağlayacaktı, resmen yıkılmıştı. O kız benim yerimi alamaz! Buna izin veremem!"

"Tanımıyor musun Meriç'i?" dedi diğer kız. "O kızı sevse Furkan'a müsaade eder miydi? Bütün okula 'Bu kız benim' derdi."

Hande, "Haklısın sanırım," dediğinde gözlerimi devirdim. Zaten karmakarışık olan kafamı iyice karıştırmışlardı.

32. Bölüm

Mert geldiğimizden beri konuşup durduğundan, babam onun çenesinden kurtulmanın çözümünü arabada oturmakta bulmuştu. Meriçlerle yaptıkları maçı anlatırken gülmekten ölmüştüm. Telefonuma gelen mesajla Mert'e susmasını işaret edip mesaja baktım.

'Gönderen: Daffy Duck

Sınava girmemize tam olarak beş dakika var. Ben daha içeri girmedim. Girmediysen cevap ver.'

'Gönderilen: Daffy Duck

Henüz ben de girmedim. Mert'in çenesi susmuyor bir türlü. Sen neden mesaj atmıştın?'

Mert saatine baktıktan sonra ayağa kalktı. "Ben gidiyorum, kanki."

"Bol şans, kanki!" diye bağırdım arkasından. Bana dönüp el sallarken, aynı anda koşmaya çalıştığı için çocuğun birine çarptı. Sonra, "Önüne baksana, silikon dudak," diye bağırdı. Çocuk üzerine yürümeye başladığında da, "Lan, sınava gireceğim, bırak

peşimi!" diyerek tekrar koşmaya başladı. Kahkahalarım kulaklarımda çınlarken, umarım çocuk onu rahat bırakır diye düşündüm. Sınav öncesi beyin sarsıntısı geçirmesi pek hoş olmazdı.

Babam arabadan inip yanıma geldi ve Mert'in arkasından onaylamayan bakışlar attı. "Neden normal insanlarla arkadaş olmuyorsun?"

Kıkırdadım. "Mert iyi biri, baba."

"Çok konuşuyor, kerata."

Artık sınıfıma gitmem gerekiyordu. Ayağa kalktığım sırada bir mesaj daha geldi.

'Gönderen: Daffy Duck

İyi şanslar ;D'

'Gönderilen: Daffy Duck

Sana da iyi şanslar, ördekçik ;D'

Mert'ten

Silikon dudak dediğim çocuk hâlâ beni kovalarken tıkanmıştım. Okulum da te dağ başındaydı! "Kovalama lan beni! Ben kimin kankasıyım biliyor musun sen?"

"Kimin olursan ol, lan! Kızların yanında şekil yapmayı göstereceğim ben sana!"

Meriç bebeğimi arasam hemen gelebilir miydi? Sanmıyorum. Üstüne bu pezevengi gaza getirirdi. Okula depar atıp polislerin önünde durdum. "Abi, bu beni kovalıyor, gey bu çocuk!" dediğimde polisler kaşlarını çattılar. "Ben sınava gireceğim," diye ekleyerek içeri atladım.

Ceplerimi kontrol ettim, üflenmiş şekerimi bulamayınca gözlerim büyüdü. Silikonlu beni kovalarken düşmüş olmalıydı. Ahey, Ahey, Ahey! Yanımdan geçen kızın kolundan tuttum. "Üflenmiş şekerin var mı, Allah rızası için?"

Kolunu hızla çekti. "Manyak mısın ya?"

Sayyursun sanırım! Üflenmiş şeker olmadan

sınava mı girilir, münafık!" dedim. Bundan hayır yoktu, arkamı döndüm ve karşıma çıkan ilk kızın önünde durdum. "Görüyor musun ne cazgırlar var? Sende üflenmiş şeker var mı? Kalem de olur! Su da olur! Üflenmiş olsun yeter."

Kız suratıma gördüğü en saçma şeymişim gibi bakarak çekip gitti. Polislerden biri yanıma gelerek, "Oğlum, sınav başlayacak, gitsene sınıfına," diye uyarınca son umut ona sarıldım. "Amca, ben bir koşu bakkala gidip gelsem? Şeker üfleteceğim."

Polis ilk şaşkınlığı atınca konuşmaya başladı. "Olmaz öyle şey, git sınıfına hadi!"

Gözlerimi devirdim ve sınıfa gittim.

***

Cevap anahtarımı çeken hocaya baktım. "Vallahi elini ısırırım hocam, bırak şunu!"

"Sınavını iptal ederim!" dediğinde gözlerimi devirip cevap anahtarımı artistçe masaya vurdum ve hocaya ölümcül bakışlarımı atıp çıktım sınıftan. Sınav boyunca beni kesmişti hâlbuki. Demek ki beni değil, cevap anahtarımı gözetliyormuş hain hoca. ÖSYM'nin dağıttığı şekerimi açtım. Bu kutuları dağıttıklarında millet sınava başlarken, ben şekerime bildiğim bütün duaları okuyup üflemiş, bu yüzden de kırk dakika kadar geç başlamıştım sınava. *İman power!*

Yanımdan geçen dingiller, "Coğrafya çok zordu da sosyal kolaydı," dediğinde kaşlarımı çattım. Coğrafya yapılıyor muydu lan? Ben sosyal ya da coğrafya arasında seçim yapılıyor sanıyordum! Hay şansımı! Keşke okuldaki denemelere girseydim. Neyse, yapacak bir şey yoktu artık.

Okuldan çıkıp telefonumu verdiğim dedeye gittim. Bankta oturuyordu hâlâ. "Dede telefonumu verir misin?"

Kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

"Ama dedeciğim, biz seninle bunu ne kadar konuştuk? Tamam, Alzheimer olabilirsin ama beni unutma demiştim. Yoksa onu da mı unuttun? Ben sana telefonumu verdim ya?"

Dede bana 'ne diyor bu salak?' bakışı atınca kafamı salladım ve ceketinin cebinden telefonumu çıkardım. "Aha burada!" O sırada kollarım arkamda çaprazlanıp duvara yapıştırıldım.

"Utanmıyor musun lan dedenin telefonunu çalmaya?"

"Yuh ama! Sence dede bu telefonu kullanıyor olabilir mi?"

"Karakolda anlatırsın derdini."

Sicilimin olmayan ırzına geçeceklerdi! Kurtar beni, Meriç aşkım! "Abi yanlış anlaşılma var ortada! Bu telefon benim ya! Dedeye bıraktım içeri almıyorlar diye! Vallahi bak!" dedim ama dinleyen kim? Kollarımı kelepçeleyip yüzümü duvardan çekti.

"Hop! Ne oluyor?"

Meriç'in sesini duyunca üzerime bir huşu geldi. Sınavda ettiğim dualar etkisini şu an gösteriyor olmalıydı. Meriç'e baktım. "Kanki, götürüyorlar beni!"

Meriç beni kelepçeleyen adama baktı. "Sorun ne, abi?"

"Bu serseriyi, şu dedenin telefonunu yürütürken gördüm."

Meriç kaşlarını çattı. "Bu mal yapamaz öyle şey. Bir yanlış anlaşılma vardır. Telefona bakabilir miyim?" Adam telefonumu Meriç'e gösterdi. Meriç ekran tuşuna basınca biricik aşkım Adriana Lima çıktı. "Abi, Allah aşkına, bu dede bu karıdan ne anlar?"

Heyecanla kafamı salladım. "Aynen! Dede ayağa zor kalkıyor, orası nasıl-"

Meriç ağzımı kapattı. "Abi, bu bizim salağın telefonu, dedeye emanet etmiş belli ki."

"Size nasıl güveneceğim?"

Meriç telefonunu çıkardı ve beni aradı. Telefonumun zil sesi çalarken adam kafasını sallayıp kelepçeleri çıkardı. "Bir daha görmeyeyim!" dediğinde kafamı salladım. Meriç kolumdan çekiştirirken, "Ulan, dede sattı beni!" diye homurdandım.

"Lan var ya, sen katıksız malsın. Madem adam Alzehimer, niye telefonunu emanet ediyorsun? Neyse, neyle geldin sen buraya?"

"Metroyla."

"Sebep?"

"İmanlı teyzeler vardı bugün metroda, Kuran okuyorlardı, ben de sevaplanayım dedim."

"Cenabet cenabet Kuran mı dinledin lan?"

"Abdest aldım lan bu sabah."

Meriç kıkırdadı. "Okunmuş şeker getirseydin."

"Metrodaki teyzeye şeker üflettim, sınavdan önce yiyecektim ama silikonlu beni kovala-"

"Silikonlu ne, lan?"

"Şimdi-"

"Tamam, Mert, anlatma. Yemin ediyorum, bir daha anne veya babana dokunacak bir küfür etmeyeceğim. Acıdım lan onlara. Nereden geliyor bu kadar mallık?"

Melis'ten

Bugün bir değişiklik yaparak okula gözlükle gitmeye karar vermiştim. Normal zamanlarda sürekli lens kullanıyordum, çoğunluk beni ilk defa gözlükle görecekti. Hazırlandıktan sonra aynada kendime baktım, siyah kemik gözlüklerim hiç de fena durmuyor gibiydi. Arabasına bindiğimde Yağız da aynı tepkiyi vermişti; "Kuzen gözlük sana acayip yakışıyor," demişti.

Okula geldiğimizde arabadan indim ve Ceyda'nın inmesini bekledim. Bizi görünce yanımıza gelen Mert bana bakıp duraksadı. Hemen arkasındaki Meriç onun konuşmasına fırsat vermeden, "Niye gözlük takıyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Aslında lens kullanıyorum ama bugün değişiklik olsun istedim."

Bir süre yüzümü inceledi, sonra da, "Yakışmamış," dedi.

"Olsun, sana da küpe yakışmıyor."

"Küpe demişken, küpem nerede?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim ve okula doğru yürümeye başladım. Alınan mal geri verilmez kuralını bilmiyordu sanırım. Mert yanımda belirince ona baktım.

"Boş ver sen onu, kanka. Gözlük fena yakışmış, giderin var," dedi.

Kıkırdayarak yumruğumu uzattım, yumruğunu tokuşturduğu anda Meriç aramıza girdi. "Bakıyorum da çok iyi anlaşıyorsunuz."

Mert hemen atıldı. "Yok abicim, sadece kankayız biz."

"Kanka ayağı, göt ayağı diye boşuna dememişler," dedi Meriç.

Bakışlarımı Meriç'e çevirdim. "Kıskandın mı?"

"Burada kıskanacağım tek kişi Mert, güzelim."

Güzelim mi dedi o? Evet, evet, dedi. "Gey olduğunu biliyordum," dedim sırıtarak.

"Bu, beni eve at ve bana küçük Meriç'i göster demek mi?"

Off! Bundan sonra ona laf sokmadan önce bir kez daha düşüneceğim! Her zaman yaptığım gibi yerimde tepindim ve sınıfa çıktım. Peşimden içeri girdiğinde gözlerimi ondan alamadım, havalı bir şekilde yanıma oturuşunu izledim. Sırıtarak bana doğru eğildi. "Bana öyle bakma, anlayacaklar!"

"İkimize karşı bu dünya. Bizi anlamayacaklar!" diye şarkıyı tamamladığımda sırıttı. Bir şey söyleyemeden telefonu çaldı. Ekrana bakınca gülümsedi.

"Söyle, bebeğim." *Ne bebeğimi ya! Ne bebeğimi!* Telefonun diğer ucunda kimin olduğunu düşünürken, "Uzatma Melih, unutmadım," dediğini duydum. Kapattıktan sonra kulağıma eğildi. "Kıskandın mı?"

"Burada kıskanacağım tek kişi Melih," dedim onu taklit ederek.

Kaşları havalandı. "Melih'e mi yürüyorsun?"

"Neden yürümeyeyim? Yakışıklı, üstelik yeşil gözlü."

"Yürüyemezsin!"

"Sebep?"

"Çünkü sen benimle takılıyorsun!"

Bir an kaşlarımı çattım, ciddi mi değil mi anlamaya çalışarak yüzüne baktım. "Biz takılmıyoruz," diye itiraz ettim sonunda.

"İlk öpücüğünü aldım, benimle öpüştün, birlikte uyuduk, yemeğe de çıktık, omzunda sızdım, kahvaltı yaptık, bana geldin, size geldim, köpeğime isim koymana izin verdim, birlikte yemek yaptık, yanağımdan öptün, yanağından öptüm, bana kurabiye yaptın, benim için bıçaklandın, seni donmaktan kurtardım, babamla kavga ettiğimde yanımda oldun, seni okuldan atılmaktan kurtardım

ve birçok kez birbirimizden intikam aldık. Sonuç olarak; takılıyoruz!"

Haklıydı, birlikte çok şey yaşamıştık ama söylediği gibiydi; sadece takılıyorduk. "Hâlâ Melih'e yürüyebilirim," dedim sırıtarak.

Kafasını yana eğerek gözlerime baktı. "Başkası olsaydı yapardı ama sen Melis'sin, böyle bir şey yapmazsın."

***

Kantine girerken telefonuma mesaj gelince bakmak için durdum. Mesaj tanımadığım bir numaradan geliyordu.

'Bu benim numaram, kaydet... Furkan.'

Kaşlarımı çattım, numaramı nereden bulmuştu? Sandalyeyi çekip oturduğumda, "Kim?" diye sordu Ceyda.

Biraz gizem yaratmak isteyerek kaşlarımı oynattım. "Sana ne? Hem siz ne zaman ayrılacaksınız?"

"Nazarın değecek kapa çeneni," diyerek araya girdi Yağız.

"Benim nazarım değmez, şekerim," dedim ve Mert'e döndüm, telefonuna gömülmüş bir şeyler yapıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Akşamki parti için milleti davet ediyorum," dedi bana bakmadan.

"Kim parti veriyor?"

"Meriç!"

Demek bu yüzden Meriç ortadan kaybolmuştu, hiç de söylemiyordu ne yapacağını. Mesaj sesi düşüncelerimi dağıttı.

'Gönderen: Bir Numaralı Kankim

Partinin onur konuğusun ;D Gelmen dileğiyle demeyeceğim, gelmek zorundasın. Sevgiler biricik kankeytan :*'

Kıkırdayarak Mert'e baktım. "Yanında oturduğumun farkındasın değil mi?"

Eğilerek kulağıma fısıldadı. "Bu bir sır, kanki."

"Müzikleri sen seçme, lütfen," diyerek omzuna vurdum. "Doğum günü partinde Ajdar'ın şarkılarını remixledin. Bunu bir daha kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Gülümseyerek telefonuna geri döndü. Ben de telefonumu cebimden çıkarmıştım ki ekranda beliren isimle sırıttım. 'Daffy Duck Arıyor...' Ayağa kalkıp masadan biraz uzaklaştıktan sonra cevapladım. "He?"

"He nedir ya?"

"Senin sürekli kullandığın *ne varın* kardeşi olarak düşün."

"Neredesin?"

Kantinden çıkıp merdivenlere yöneldim. "Sınıfa çıkıyorum."

"Tam olarak neredesin?"

Şaşkınca etrafıma bakındım. "Kantine inen merdivenleri çıkıyorum," dedim ve kafamı kaldırdığımda merdivenlerin başında dikildiğini gördüm. Tırabzana havalı bir şekilde yaslanarak gülümsedi. *Allah'ım, bu çocuğu neden bu kadar tatlı yarattın ki?* Yanına gittiğimde, "Ee?" dedim.

"Parti veriyorum. Gelmek zorundasın," dedi Mert'in mesajından alıntı yaparak.

"Neden zorunda olduğumu sorabilir miyim?"

"Öğrenmek istiyorsan geleceksin."

"Bu adil değil! Ayrıca, Mert'in doğum gününün üzerinden çok zaman geçmedi. Annem izin verir mi bilmiyorum."

Suratına hınzır bir gülümseme yayıldı. "Kaç o zaman!"

"Tabii. Sonra babam vursun beni. Onu mu istiyorsun?"

"Ne yap et, izni kopar. Yağız ve Ceyda da gelecek," diyerek göz kırptı ve kapıya ilerlemeye başladı.

"Meriç!" diye bağırdım arkasından ama beni umursamadı. Meraktan ölmemi istiyordu sanırım. Onur konuğuydum ve Meriç gelmek zorundasın demişti! Hemen telefonuma sarıldım. İkna işlemiyle ne kadar çok uğraşırsam o kadar iyiydi.

"Söyle, bebeğim."

"Nasılsın, anniş?"

Annem kıkırdadı. "Ne istiyorsun, Melis? Sadede gel, canım."

"Nasıl da tanıyorsun beni. Bugün Yağız ve Ceyda'yla birlikte dışarı çıkabilir miyim? Dokuzda evde olurum, söz."

"Olmaz, Melis!"

"Hadi anne ya! YGS'den kurtulduk diye eğleneceğiz biraz. Ne olur, herkes gidiyor!"

Annem ofladı. "Evde konuşuruz, Melis."

Zaferle zıpladım. "Bir tanesin, anniş."

Melis'ten

Ablamın elbiselerinden birini giymiştim. Benim elbiselerim çok hanım hanımcık ve sadeydi, bu yüzden de Mert'in doğum gününde diğer kızların yanında çok sıradan kalmıştım. Bu kez daha normal görünüyordum en azından. Annem 'mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır' sözünden esinlenerek bana nutuk çekmişti. Ben de elbisemin üzerine kalın bir hırka giymek zorunda kalmıştım. Gerçi sadece nutuk olsa geçiştirebilirdim ama içerisinde tehdit unsurları da vardı. Partide acıkacağımı bildiğimden, oturmuş, sarma yiyordum. Rujumun bozulması da umurumda değildi açıkçası. Bu sırada telefonuma mesaj geldi.

'Gönderen: Uyuz Kuzen

Aşağıda bekliyoruz seni, in istersen. Zahmet olacak -,- '

"Yağız gelmiş, anne," diye seslendim ayakkabılarımı giyerken. "Ben gidiyorum," dedim ve merdivenleri koşarak indim.

Meriç'in tanıdık evi görüş açıma girerken heyecanlandığımı hissettim. Hava güzel olduğundan bahçede de bir sürü insan vardı. Yağız arabasını park ederken Meriç evden çıktı ve bizi görünce yanımıza geldi. Arabadan indiğimde bir süre konuşmadan beni süzdü. "Elbisen nerede?"

"Hırkamın altında."

Gözlerini devirdi, sanırım kastettiği bu değildi. "Çok kısa değil mi?" diye sordu.

"Hayırdır?" dedim gülümseyerek ve Yağızların peşine takılarak içeri girdim.

İçerisi çok kalabalıktı ve çoğunu tanımıyordum. Mert yanıma gelerek bana bir bardak uzattı. Hırkamın içinde alev almak üzeydim, biraz serinliğe hayır diyemeyecektim. Büyük bir yudum

aldım, tadı biraz mayhoştu ama umursamadım. Meriç yanımda belirdiğinde yüzüne baktım ve kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Ee, gelmek zorundasın dedin ve geldim?"

"Sevindim," dedi sırıtarak.

"Bu mu yani?"

"Mert'in partisine gidip de benimkine gelmeseydin olmazdı. Şanıma ters."

Son söylediği şeyi umursamadım ve sırıttım. "Çok kıskançsın."

"Hayır, değilim."

"Ya. Hiç değilsin."

"Diyelim ki kıskanıyorum. Rahatsız oluyor musun?"

Ee? Ne diyecektim şimdi? 'Olmuyorum, aksine hoşuma gidiyor. Hoşlanıyorum oğlum senden' diyecek halim yoktu. Omuzlarımı silktim. "Furkan'la konuşmaya meraklı değilim," dedim ve gözlerimi ondan kaçırıp kolamdan büyük bir yudum daha aldım.

***

Başım dönerken hıçkırdım. Mehmet sahnede gitar çalıyordu ve herkes onu dinliyordu. Meriç'in sesini duydum. "Ne oldu sana?"

Elimle ağzımı kapatırken kıkırdadım. "Hıçkırık," diyebildim iki hıçkırığın arasında.

Elimdeki kolaya dikkatle baktı, sonra bardağı elimden alarak tadına baktı. "Sikeyim seni, Mert!" diye homurdandı ve sinirle ona döndü. "Kolalara alkol mü kattın, lan?"

Mert pişkince sırıttı. "Çok az kattım, vallahi."

Meriç kafasına vurdu. "Melis sarhoş oldu, lan!"

"Oha!" dedim araya girerek. "Sarhoş mu oldum?" Sonra gözlerim kocaman açıldı. "Gavur mu oldum şimdi?"

Meriç gülümsedi. "Evet. Seni kiliseye bırakacağız."

Hıçkırarak Meriç'e sarıldım. "Bırakma beni papazın ellerine."

Ellerini belime koyarak beni kendine çekti. "Sakin ol, pantercik. Değil papaza, kimseye bırakmam seni."

Meriç'in kollarından sıyrılarak sahneye doğru yürümeye başladım. Koluma uzandığını fark ettiğimde gülümseyerek yüzüne baktım. "Şarkı söyleyeceğim," dedim. Mehmet'in yanına gidip gitarını elinden aldım. Karşımdaki sessiz kalabalığa şöyle bir baktım ama umursayacak durumda değildim, beynimin etrafında bir sis bulutu varmış gibiydi. Orkestraya döndüm. "Teoman'dan Aşk Kırıntıları çalabiliyor musunuz, gençler?" Kafaların şaşkınca sallandığını görünce, "Aferin," dedim ve parmaklarımı perdelere yerleştirdim.

İntro çalarken Meriç'e baktım; gülümsüyordu. Şarkıya başlamadan önce ben de ona gülümsedim.

Yaklaştırsana yavaş yavaş kendini bana.

Al içine tekrar derinine sakla, kat kasırgana.

Yalan söyleme, bak gözlerime, bitmiş olamaz.

Yokla ceplerini aşk kırıntıları kalmış olmalı biraz.

Gözlerimi Meriç'ten ayırmadan nakarata girdim.

Aşk kırıntısıyla doymaktansa

Tek başıma aç kalırım bu hayatta.

Paylaşacak bir şey artık yoksa bir erkekle bir kadın arasında.

Öpüştüğümüz an gözlerimin önüne gelirken gözlerimi kapattım. Sanki beni şimdi de öpüyordu. Kokusu o kadar yakınımdaydı ki. O kokunun beni neden bu kadar etkilediğini, o ağır ve özel diye adlandırdığım kokunun ne olduğunu şimdi anlıyordum; tenine sinen sigara kokusuydu. En nefret ettiğim kokuya âşık olmuştum. Kokusuna âşık olduğum adama âşıktım.

Yürürüm ipte, ağım yokken hem de,

Kopkoyu içim inan çok çalıştım

Bu kalpsiz dünyayı sevebilmek için.

Neyim var ki sanki senden başka

Hadi son bir kez

Ceplerini yokla aşk kırıntıları kalmış olmalı biraz.

Sever miydi beni? Görmezden mi gelirdi, yoksa yanında mı tutardı? Cevapları bilmiyordum ama kabullenmiştim. Bu akşam, bu gece, bu şarkıyla kabul etmiştim. Şarkıda da söylediğim gibi; neyim vardı ki ondan başka?

Aşk kırıntısıyla doymaktansa

Tek başıma aç kalırım bu hayatta.

Paylaşacak bir şey artık yoksa bir erkekle bir kadın arasında.

Artık biliyordum; veliahta âşık olmuştum...

Gözlerimi açtığımda hâlâ bana bakıyordu, o gözleri ilk gördüğüm andan beri seviyordum. Etkilenmiş gibiydi, ya da ben öyle görmek istiyordum. Gitarı yerine bıraktıktan sonra dengemi sağlamaya çalışarak sahnenin kenarına yaklaştım, tam düşecekken biri beni tuttu. Furkan'dı, bana fazla yakındı ve gözlerimin içine bakıyordu. Başını bana doğru eğdiğinde geri kaçmaya çalıştım ama hareket yetimi kaybetmiş gibiydim, uykum vardı. Ama birden aramıza giren Meriç onu uzaklaştırdı ve beni arkasına çekti.

"Uzak duracaksın lan, Melis'ten! Ben diyorsam uzak duracaksın! Benim bu kız! Uzak duracaksın!"

Meriç'in sesini duyuyordum ama ne söylediklerini bir araya getirip anlamlı hale getiremiyordum. Hâlâ önümde duruyordu, kollarımı beline dolayarak kafamı sırtına yasladım. O özel koku ciğerlerime dolarken kalbim gümbürdemeye başladı. Bu his bana çok yabancıydı, ama o yanımda olduğu sürece bu hisse de razıydım.

Karnında kenetlediğim ellerim açıldı ve Meriç bana döndü. Beni kucağına aldığında kollarımı boynuna doladım. "Uykum var," diye mırıldandım.

"Melis..." diye mırıldanırken dudaklarını saçlarımda hissettim.

33. Bölüm

Kendimi bulutların üzerinde uyuyormuşum gibi hissediyordum. Gerçekten de bulutların üzerinde mi uyuyordum ben? Gözlerimi kırpıştırdım ama burası hiç tanıdık gelmiyordu. Kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım ve etrafa baktım. "Ha!" dedim. "Meriç'in odasındayım." Rahatlayarak tekrar yastığa gömüldüm, sonra yan dönerek yastığa sıkıca sarıldım ve derin bir nefes aldım. Meriç'in kokusu içime dolarken gözlerim kocaman açıldı. Meriç'in odası mı? Hızla yataktan fırladım, üzerimde kocaman bir tişört ve eşofman altı vardı. Gözlerim daha da açıldı. Dün geceye dair bir bok hatırlamıyordum.

Kapı açılınca hızla o tarafa döndüm. Meriç gülümseyerek içeri girdi. "Ne işim var benim burada? Elbisemi kim çıkardı?"

Çok gürültü ettiğimi belli etmek ister gibi eliyle kulağını kaşıdı. "Niye bağırıyorsun?"

"Bir bok hatırlamıyorum da ondan! Seni öldürmediğime dua et."

"Hatırlamıyor musun şimdi?"

Kafamı iki yana salladım. "Niye buradayım ben?"

Omuzlarını umursamazca silkti. "Dün beni istediğini söyledin."

Yok daha klişe! "Yalan söyleme!" diye bağırdım. Bunu yapmış olmam i-m-k-â-n-s-ı-z-d-ı.

Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. "Tamam. Sakin ol, pantercik. Akşam sızıp kaldığın için buradasın. Üzerini Ceyda değiştirdi ve onlar da burada kaldılar."

Öyle derin bir nefes aldım ki, odadaki oksijenin bitmemesine şaşırdım. "O halde uyumaya devam edebilirim," diyerek yatağa yöneldim ama beni tutarak kapıya doğru çevirdi.

"Kahvaltı edeceğiz."

Sırtımdaki ellerine yaslanarak kafamı ona çevirdim. "Yatağınla evlenebilir miyim?"

"Yatağın sahibiyle evlenip, o yataktan yüzlercesine sahip olabilecekken yatakla mı evlenmek istiyorsun? Hem ben daha yakışıklıyım."

"Ah!" dedim elimi sahte bir romantiklikle kalbimin üzerine koyarak. "Bu bir evlenme teklifi mi?" Cevap vermesini beklemeden kapıdan çıktım. Mutfağa girdiğimde kendimi sandalyelerden birinin üzerine bıraktım. Yağız ve Ceyda kahvaltı hazırlıyorlardı. "Annemden nasıl izin aldınız?"

Yağız bana dönerek sırıttı. "Ceyda benim sarhoş olduğumu, dolayısıyla sizi bırakamayacağımı söyledi."

"Sizi zekiler!" dedim kıkırdayarak.

"Dün bana ne kadar iltifat ettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Kafamı hızla Meriç'e çevirdim, yapmış olamazdım, değil mi? "Saçmalama," dedim. "Hem sarhoştum, yaptığım ve söylediğim her şey geçersiz." Konuyu değiştirmek için etrafa bakındım. "Mert nerede?"

Meriç yanımdaki sandalyeye otururken kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

"Öldüreceğim!" dedim sırıtarak. Sonra etrafa bir daha göz gezdirdim, burada parti yapıldığına dair hiçbir iz kalmamıştı. "Evi kim temizledi?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Sabah, temizlik şirketinden gelen kadınlar buradaydı."

"Ne kadar verdin?"

Bunu neden sorduğumu anlamamış gibi yüzüme baktı. "Kişi başı bin lira."

Az daha tükürüğümde boğuluyordum. "Yuh," dedim. "O parayı bana verseydin tek başıma temizlerdim."

"Yatağımı temizle, sana iki bin lira vereyim."

Koluna vurdum. "Sen benim pis olduğumu mu ima ediyorsun?" dedim ve aklıma gelen şeyle yüzüne baktım. "Sen nerede uyudun?"

"Nerede uyumamı isterdin?"

Ceyda, "Kapayın çenenizi de kahvaltı edelim," diyerek aramıza girince ikimiz de sustuk.

Acaba yanımda mı uyumuştu diye düşünürken kapı çaldı. Meriç hiç oralı olmayarak kahvaltı etmeye devam ediyordu. "Evine biri geldi, farkında mısın?" dedim.

Klasik hareketini yaparak omuzlarını silkti. "Melih'in, annemin ve bizim çocukların anahtarı var. Sen de yanımda olduğuna göre, beklediğim biri yok. Yani kapıya bakmamıza gerek yok."

Kapı yumruklanmaya başlayınca kaşlarımı oynatarak yüzüne baktım. "Alacaklın mı var?"

Kıkırdadı ama bir şey söylemedi. Üçünün de yüzüne baktım, hiçbiri bu gümbürtüden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Ben bakarım," diye homurdanarak ayağa kalktım. Kapıya ulaşmama birkaç adım kalmıştı ki Meriç yanımdan geçerek kapıyı açtı. Karşımızda, gözlerinden ateş püsküren ve ağlayan bir adet Hande vardı.

"Senin ne işin var burada?" diye bağırdı kem gözlerini bana çevirerek. "Sen kim oluyorsun da bu evde kalabiliyorsun?"

"Sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun?" dedim. Sakin kalmaya, üzerine atlamamaya çalışıyordum.

Yaşlı gözlerini Meriç'e çevirdi. "Meriç, yalvarırım bu kızı gönder buradan!"

"Hande, kendine gel!" dedi Meriç.

Hande birden Meriç'in göğsünü yumruklamaya başladı. "Üzerinde senin kıyafetlerin var! Senin küpeni takıyor! Onu sevemezsin! Beni sevmekten vazgeçemezsin, Meriç!"

Şu an kendimi aralarına girmiş gibi hissediyordum. Ama bu hissi bir kenara bırakmam gerekiyordu, çünkü söyledikleri daha önemliydi. Söylediği şeyler Meriç'in birini sevdiğinin göstergesi miydi? Kıyafetleri, küpesi... Hem ne demişti o; sevemezsin. Meriç beni seviyor muydu yani? Meriç aniden hareketlenince düşüncelerim dağıldı, Hande'yi kolundan tutarak dışarı itti ve kendi de dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Mutfağa geri döndüğümde Yağız ve Ceyda tedirginlikle bana baktılar, Hande'nin böğürüşlerini duymuş olmalılardı. Gülümseyerek kahvaltıma devam ettim, bir şey sormadan aynısını yaptılar. İçimden bir ses kalkıp gitmemi söylüyordu, bir diğeri de Meriç gelene kadar beklememi. Ama ondan duyacağım şeylerin canımı yakıp yakmayacağını bilmiyordum, belki de onunla birlikte olmayı seçecekti.

Çatalımı bırakarak ayağa kalktım. "Elbisem nerede, Ceyda?"

"Meriç'in odasındaki dolapta asılı. Gidiyor musun?"

"Bilmiyorum, giyinirken düşünürüm."

Meriç'in odasına girince, üzerimdeki siyah beyaz çizgili tişörtü ve koyu renk eşofmanı çıkarıp katladım. Dolaptaki askıdan aldığım elbisemi inceledim, hâlâ giyilebilecek durumdaydı. Giyindikten sonra aynanın karşısına geçerek saçlarımı açtım, kulağımdaki küpenin saçlarımın altında kalmasına sevinmiştim. Yatağın ayak ucundan ayakkabılarımı, koltuğun üzerinden de hırkamı alıp odadan çıktım.

Merdivenlerden inerken annemi aradım. Beni merak etmiş olmalıydı. Telefonu açar açmaz, "Melis!" dedi. "Şimdiden söylüyorum, cezalısın!"

"Tamam, anne."

"Hiç itiraz et... Tamam mı dedin sen?"

"Hayır, anne," dedim gülümseyerek. "Akşam görüşürüz."

Kapı çaldığında son basamaktan inmek üzereydim. Kapıyı

açıp dışarı çıktım.

"Gidiyor musun?"

"Bir şey anlatacaksan, hayır. Anlatmayacaksan, evet." Bir cevap istiyordum, bana bir şeyleri açıklamak zorundaydı.

"Ne anlatmamı bekliyorsun?"

"Görüşürüz, Meriç," diyerek dışarı çıktım.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı yanıma gelerek.

Ne istediğim belli değil miydi gerçekten? "Ne demek ne istiyorsun?"

Elini saçlarına geçirip onları dağıttı. "Ne yapmak istediğini anlamıyorum."

"Ben bir şey yapmıyorum, Meriç!"

"Doğru! Hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Tam bir salaksın, Melis! Sana söylediğim şeyleri anlamıyorsun!"

Ayağımı sinirle yere vurdum. "Açık söyle o zaman! Kelime oyunlarını anlamıyorum!"

Kafasını iki yana salladı. "Gerek yok! Ne anlamak istiyorsan anla, Melis!"

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım bu kez ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

***

Gördüğüm ilk parka girdim ve kum havuzunun kenarındaki banka oturarak gözyaşlarımı silmeye başladım. Parktaki çocuklar bana zombiymişim gibi bakıyordu. Çocuklardan biri küreğini havaya kaldırınca üzerime gelen kumlara bakarak kaşlarımı çattım. "Gidin başka yerde oynayın, veletler."

Erkek olan korksa da, kız olan ayağa kalkıp bilmiş bir tavırla ellerini beline koydu. "Biz önce geldik. Sen git."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Sen yokken ben vardım, çokbilmiş velet. Toz olun buradan," diye cırladım. Yanındaki çocuk, "Abi!" diye bağırınca da gözlerimi devirdim. "Seni de, abini de

döverim, çocuk." Tam ayağa kalkmıştım ki Mert'in bize doğru geldiğini gördüm. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerimi görünce suratındaki gülümseme silindi. Yanıma geldiğinde, "Bu veletler kardeşin mi?" diye sordum.

"Allah korusun," dedi yüzünü buruşturarak. "Üvey annemin arkadaşlarının çocukları."

Abi diye bağıran çocuğa bakıp sırıttım. "Abin benim kankam, velet, toz ol şimdi!" Çocuk somurtup giderken, kız da onu takip etti. Mert'in burada olmasına da şaşırmamıştım, Meriç'le evleri yakındı. Yanıma oturup suratıma baktı. "Ne oldu? Biri laf falan mı attı yoksa?"

Kafamı iki yana sallayıp yutkundum. "Meriç'le kavga ettik."

"Sebep?"

"Uzun hikâye, boş ver. Kalbimi kırdı ve ben de ona 'Senden nefret ediyorum' diye bağırdım."

"Bak, bu olmadı işte."

"Biz Meriç'le neyiz bilmiyorum," deyip omuzlarımı düşürdüm. "Düşünmek bile istemiyorum artık."

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekince kafamı omzuna yasladım. "Birbirinizi önemsiyorsunuz."

"Bu bir şeyi değiştirmez ki."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Hadi, biraz keyfini yerine getirelim, ha?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne yapacaksın?"

"Meriç'e sapıklık yapacağım," dedi ve numarasını gizleyerek Meriç'i aradı. Meriç telefonu açtığında da sesini kalınlaştırarak, "Meriç Keskin'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

Kulağımı telefona yapıştırarak dinlemeye başladım.

"Emin değilsen niye arıyorsun, pezevenk? Ne istiyorsun, sadede gel!"

Sesi sinirliden çok bıkkın çıkıyordu. Mert sırıttı. "Kerhanemize *Mama* olarak sizi seçtik."

"Dalağını sikeyim, Mert!" dedi ve telefonu kapattı.

Normal bir zamanda olsaydık bu konuşmaya çok gülebilirdim

ama içimden tebessüm etmekten fazlası gelmiyordu. Mert'e baktım. "Teşekkür ederim."

"Her zaman, kanka."

Bu sırada veletlerden biri yanımıza geldi. "Mert Abi, bizimle oynasana."

Gülümsedim ve ayağa kalkarak eteğimi düzelttim. "Gitmem lazım."

"Seni bırakırım."

"Bunlar ne olacak?" diyerek çocukları gösterdim.

"Bırakmak vardı ama yapamıyorum işte. Üvey annem keser beni," dedi ve çocuklara baktı. "Hey! Gidiyoruz, toplanın."

***

Yatağıma uzanmış, uykusuz gözlerle tavanı izliyordum. Meriç'i düşünmek istemiyordum ama aklımdan da çıkaramıyordum. Neden böyle davranıyordu? Benim anlamadığım neydi? Onun için söylemek bu kadar zor muydu?

Mesaj sesini duyunca komodine uzandım. Yine tanımadığım bir numaradan geliyordu, bu insanlar benim numaramı nereden buluyordu sahi?

'Gönderen: Bilinmiyor

Onu bana verdiğin için teşekkürler.'

Mesajın üzerindeki fotoğrafı görünce yutkundum. Meriç Hande'nin kucağında uyuyordu. Gözlerim doldu, hemen ona mı gitmişti? İçimde bir sürü his vardı, öyle yabancılardı ki hiçbirini tanımıyordum. Bildiğim tek şey vardı; canım çok yanıyordu.

***

Gözlüğümü düzelttim ve önümdeki taşa son bir tekme attıktan sonra okulun bahçesine girdim. Her şey normal gibiydi ama ben eksik hissediyordum işte. Hayatımda ilk kez konuşmak istemiyordum mesela. İçimde zorla bastırdığım bir ağlama isteği vardı. Ne için ağlayacaktım ki? Beni sevmeyen, bana kızgın olan veliaht için mi? Bu düşünce canımı daha çok acıttı.

Sınıfa girip sırama oturdum. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ve nedensizce korkuyordum. Meriç'ten hoşlandığımı biliyor-

dum ama dün, onu sevdiğimi de fark etmiştim. Sevmek çok başka bir şeydi ve insanın canını acıtıyordu. Dün ona, 'Senden nefret ediyorum' derken aslında, 'Seni seviyorum aptal' demek istediğimi de fark ettim. Ne yazık ki o kadar cesur değildim.

Karşımda beliren manzarayı görünce nefesimi tuttum. Hande, Meriç'in koluna girmişti ve sıramıza doğru yaklaşıyorlardı. Gözlerimi kaçırdım hemen, çünkü kaçırabileceğim tek şey gözlerimdi. Kalbim kaçamazdı ki artık. Çok geç kalmıştı.

"Artık orada oturmuyorsun, Melis."

Kaşlarımı çatıp Meriç'e baktım. "Hande'yle oturmak istiyorsan başka bir sıraya otur!"

"Artık bu sınıfta değilsin."

"Sınıfımı mı değiştirdin?" dedim. Soğukkanlı bir şekilde kafasını salladı. Bu çok acımasızcaydı.

Mert araya girdi. "Meriç, saçmalıyorsun şu an!"

Meriç sinirle Mert'e baktığında gülümsedim ve çantamı aldım. "Hangi sınıftayım, Veliaht'ımız?"

Sinirli gözlerini bana çevirdi. "Bu sınıfa en uzak olanda."

"Tam isabet," diyerek sınıftan çıktım. Gözyaşlarımın akmaması için dudağımı ısırmam gerekmişti. Koridorun sonuna ulaştığımda Mehmet kolumdan tuttu.

"Ne yapıyorsun, kızım sen?"

"Ne yapmamı bekliyorsun, Mehmet?"

Bir küfür mırıldanarak bana sarıldı. "Neyi paylaşamıyorsunuz, lan?"

Bir şey söyleyemedim, çünkü kelimelerim gözyaşlarıma bağlanmış gibi hissediyordum. Dudaklarım aralanırsa, gözyaşlarım da akmaya başlayacaktı. Mehmet'ten uzaklaşarak *yeni* sınıfıma ilerledim. Yağız aklıma gelince, Meriç'le kavga etmemesi için dua ettim. Şu an Yağız'ı tutacak durumda değildim.

***

Yanağımı okşayan elle uyandım ama gözlerimi henüz açmamıştım. Meriç'ten başkası olamaz diye düşündüm ama sonra bütün gerçekler beynime üşüşüverdi. Gözlerimi açarak kafamı kal-

dırdım. "Ne yapıyorsun, Furkan?"

Omuzlarını silkti. "Bu sınıfta olduğunu duydum."

Gözlerimi devirdim ve kafamı tekrar sıraya koydum. "Git başımdan, Furkan," diye homurdandım. Şu an uyumak istiyordum, çünkü her şeyden daha eğlenceliydi.

"Sana Meriç'ten daha iyi davranıyorum ama sen beni değil, onu istiyorsun."

"Meriç bana kötü davranmıyor, bu bir. Onu istemiyorum, bu da iki," dedim.

Benden uzaklaşırken, "Nedense buna inanmadım," diye mırıldandı.

O sınıftan çıkarken arkasından baktım. Belki de en başından beri Furkan'ı sevmeliydim. Belki de bu okula ilk önce Furkan gelse onu sevecektim. Gerçi Furkan'ın beni sevmesinin nedeni de Meriç'ti. Onun yüzünden bana bulaşmıştı ama sonra nasıl olduysa benden hoşlanmıştı.

Hande'nin kankaları ellerinde yumurtalarla sınıfa girdiklerinde kaşlarımı çatarak onlara baktım. Hande'nin bir numaralı kankası bir yumurta çıkarıp sırıttı ve doğrudan kafama attı. Ağlayıp, sızlayıp ya da onlarla kavga edip istediklerini vermeyecektim. *Hande'nin asıl istediğini ona verdin zaten* diyen iç sesimi duymazdan geldim. Ben Meriç'i ona vermemiştim, Meriç kendi gitmişti. Attıkları yumurtalardan biri sol gözümün altına gelince ellerimle yüzümü kapattım ve işlerini bitirmelerini bekledim. Yumurta atmayı kestiklerinde ellerimi yüzümden çekerek onlara baktım. "Bitti mi?" diye sordum omuzlarımı silkerek. "Aldığınız emri *köle* olarak yerine getirdiyseniz ben gidiyorum," dedim ve sınıftan çıktım.

Yeni sınıfıma doğru ilerleyen Mert beni görünce koşar adımlarla yanıma geldi. "Siktir! Ne oldu? Kim yaptı bunu? Hande sürtüğü yaptı, değil mi?"

Buğulanan gözlerimle ona baktım. "Spor salonuna gideceğim."

Kollarını bana sıkıca sardığında, ben de ona sarıldım. Gözyaşlarının kırılma anı da bu oldu. Kıyafetlerinin yumurta olmasını

bile umursamamıştı. Hıçkırıklarımın arasında, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve birlikte spor salonuna yürümeye başladık.

İçeri girdiğimizde ondan ayrıldım, dolabımdan eşofmanlarımı alarak duşa ilerledim. Duştan çıktıktan sonra okul kıyafetlerimdeki yumurtaları temizleyerek, onları dolabımda bulduğum bir poşetin içine koydum. Soyunma odasından çıktığımda Mert sandalyelere oturmuş, beni bekliyordu, o da üzerini değiştirmişti. Yanına gidip oturduğumda, "İyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Yağız ve Meriç tartıştılar," dedi. Oysa Yağız ve Ceyda yanıma geldiklerinde, 'Kavga etmeyin ve sürekli de yanıma gelip durmayın. Tutuklu değilim, ben de gelirim' demiştim. "Meriç yine aynı şeyi yapıyor," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Oflayarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Veliaht kimliğini yeniden giyiyor işte. Seninle tanıştığından beri değişmişti. Veliaht olmayan Meriç'e dönüşmüştü."

Zorlukla yutkunup ellerime baktım. "Mert... Hande'yle sevgili mi oldular?"

"Hayır ama dün Meriç'le konuştum. Sevgiye ihtiyacı olduğunu ve belki de Hande'ye bir şans vermesi gerektiğini düşündüğünü söyledi."

"Seviyor mu Hande'yi?" diye sordum kırık bir sesle.

Sıkıntılı bir nefes verdi ve, "Bilmiyorum," dedi.

Gözümden süzülen yaşı aceleyle silerek, gözlerimi ayakkabılarıma diktim. "Derse girmeyecek misin?"

"Hayır. Yanında kalacağım."

Bir süre sessizce oturduk. Yağız ve Ceyda içeri girince aynı anda kafamızı çevirip onlara baktık. Ne olduğunu öğrenmişlerdi anlaşılan. Ayağa kalkarak Yağız'a sarıldım. "Sorun değil," diye mırıldandım.

"Ne demek sorun değil? Müdür, kızları disipline gönderdi, aileleri gelecek."

Yerime geri otururken omuzlarımı silktim. "Onlar sadece

köle. Başları da Hande oluyor," dedim.

Ceyda diğer yanıma oturup bana sarıldı. "İyi misin?"

Kafamı omzuna yasladım ve, "Sonra konuşalım," diye fısıldadım.

Anlaşılan haber çabuk yayılıyordu. Maviş ve Kıvırcık'ın salona girdiklerini görünce ayağa kalkıp onlara sarıldım. Kıkırdamamı engelleyememiştim; şu an yanımda olan insanlar bana iyi geliyordu.

"O kızları, beni seven kızlara dövdürteceğim, üzülme kanki," dedi Mehmet.

Mete araya girdi. "Sen önce kızlarla konuşmayı öğren, sonra gel havanı at," dedi. Sonra bana baktı. "Üzülme, biz de onlara domates atarız."

Zil çalınca Ceyda ayağa kalktı. "Haydi bakalım, beyler derse gidiyor. Biz Melis'le sohbet edeceğiz."

Hiçbiri itiraz etmedi, kafalarını sallayarak yanımızdan uzaklaşmadan önce Yağız saçlarımdan öptü. Salonun kapısı arkalarından kapandıktan sonra başımı Ceyda'nın omzuna yasladım. Artık tutmakta zorlandığım gözyaşlarımı serbest bırakırken, "Onu seviyorum," diye fısıldadım.

Ceyda saçlarımı okşamaya başladı. "Biliyorum."

"Dün tanımadığım bir numaradan mesaj geldi. Tabii ki mesajı görünce kim olduğunu anladım. Hande yollamıştı, fotoğrafı görünce nefes alamadım. Meriç onun kucağında uyuyordu. 'Onu bana verdiğin için teşekkürler' yazmış. Ben onu vermedim, Ceyda. O gitti." Susup burnumu çektim. "İlk ciddi kavgamızda beni silmesi çok acımazsızca."

"Meriç'i sizin kadar tanımıyorum ama Yağız ona, 'Yine aynı şeyi yapıyorsun' dedi. Meriç umursamadı ama Hande bunu duyunca rahatsız oldu."

Kafamı kaldırarak Ceyda'ya baktım. "Mert de aynı şeyi söyledi."

"Neden bahsediyorlar peki?"

"Eskiden Hande'yi seviyormuş ya, onunla alakalı sanırım."

Ceyda bir şeyleri yerine oturtur gibi bir ifadeye büründü. "Seni seviyor mu yani?"

"Ne alaka?"

"Yine aynı şeyi yaptığını söylüyorlar. Yağız, Meriç'in Hande ona bakmıyor diye değiştiğini söylemişti. E, şimdi de değişti ama bu kez Hande yüzünden değil, senin yüzünden."

Olabilir miydi? "Sanmıyorum," dedim. "Mert'e, Hande'ye bir şans vereceğini söylemiş."

"Bu, seni sevmediği anlamına gelmiyor. Beyinsiz misin, kızım?"

"Bilmiyorum, Ceyda. Boşu boşuna umutlanmak da istemiyorum, düşünmek de."

"Şansını becermişler kızım senin."

"Şansım Fatmagül oldu, kanka."

***

Canan Hoca'yı, yani beden hocamızı beklerken spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyordum. Voleybol maçımız olduğundan antrenman yapacaktık. Ceyda saçlarını bağlayarak yanıma geldi. Ayağa kalkarak, parmaklarına sarması için elimdeki bandajı ona uzattım. Kenardaki voleybol toplarından birini alarak fileye ilerledim ve ısınmaya başladım.

Kapının sesini duyunca kimin geldiğini görmek için kafamı çevirdim. Eski sınıfım, yeni sınıfım ve diğer 12. sınıflar içeri girdi. Meriç ve koluna girmiş olan Hande'yi görünce kafamı çevirdim. Kafamı hemen çevirsem de, Hande'nin üzerinde takımın forması olduğunu görmüştüm. Voleybol mu oynayacaktı bu şimdi? Oysa geçen maçta oldukça amatör olduğunu görmüştük.

Canan Hoca ortamıza geçti. "Okula yeni öğrencilerin gelmesi ve onların da takıma girmek istemesi sonucu takımda bazı değişiklikler olabilir. Bu yüzden, diğer okuldan gelen takım ve siz maç yapacaksınız. Yeni takımda en iyi oynayan kişiler yer alacak. Bu yüzden elinizden gelenin en iyisini yapın," dedi.

Hande'nin sırıtışını görmezden gelerek takımıma döndüm. "Geçen sefer onları yenmiştik ve o kadar da zor olmamıştı. Yine yenebiliriz ve ben takımımdan bir kişi dahi gitsin istemiyorum.

Yerlerimizi ve nasıl oynayacağımızı biliyoruz. Elinizden gelenin en iyisini yaparken eğlenmenize de bakın. Her zaman dediğimiz gibi, her maç aslında gerçek bir maçtır!" dedim ve elimi ortaya uzattım. Bütün eller üst üste geldiğinde ellerimizi salladık ve, "Kazanacağız," diye bağırıp takım kucaklaşması yaptık.

Ceyda sağımda, Yağmur solumda duruyordu. Karşı tarafta Hande'nin önde yer almasına şaşırmıştım, boyu benden kısaydı ve bana karşı blok yapması biraz zordu. Onların atışıyla maç başladı, bizim takım topu karşılayarak onlara gönderdi, Hande topa vurduğunda ben de zıpladım ve blok yapıp topu onların sahasına yolladım. Sayı bizim olurken Yağız'ın sesini duyup gülümsedim.

"Yürü be, kaptan!"

"Helal, başkan!" deyip alkışlayan Mert ve Mehmet'le kıkırdadım. Mete ıslak çaldığında herkes gaza gelip ıslık çalmaya başladı.

Cemre servis atıp topu karşıya gönderdi. Karşı taraf paslaştı, top bize geldiğinde Ceyda'ya yükselttim. Ceyda da bu konuda oldukça iyiydi. Sıntarak zıpladı ve vurduğu smacı kimse karşılayamadı.

Yağız'ın sesi yine kulaklarımıza doldu. "Kimin sevgilisi!" diye bağırıyordu, Ceyda kıpkırmızı oldu.

***

İki seti biz almıştık ve şu anki sette durum 10'a 9'du. Bütün herkes, "Haydi kaptan, haydi kaptan, haydiii! Tam zamanı, tam zamanı, şimdiii!" diye tezahürat yapıyordu. Handeler oyuna başladı, top bizim taraftan karşılanarak karşıya gönderildi. Hande son sayıyı almaya kararlı gibiydi ve topa yere doğru vurdu. Manşetle karşılayarak onlara geri gönderdim. Ceyda maç sayısını almak için topu ona atmamı işaret edip duruyordu. Görmezden gelerek zıpladım, top bloktan onların sahasına düştüğü anda Canan Hoca düdüğü çaldı.

Herkes coşarken takım kucaklaşmamızı yaptık. "Yine çok iyiydiniz. Çok teşekkür ederim," dedim ve hepsine öpücük attım. Yağız ıslık çalmaya başlayınca ben de ona eşlik ettim, çok geçmeden bütün tribün ıslık çalmaya başladı.

Hande'nin filenin altından bizim tarafa geçtiğini görünce sırıt-

tım ve önünde durdum. "Anladım, insanca davranamıyorsun ama bari sportmence davran."

Canan Hoca, "Sakın kavga etmeyin," diye uyardı.

"Hande kavga etmez, Hocam. Anca yandaşlarını toplar," dedim ve arkamı döndüm. Meriç'e baktığımda bana bakıyordu. Görmezden gelerek soyunma odasına ilerledim. Önünden geçerken, "Hastayım sana, kaptan!" diye bağıran Mert'e el salladım.

Üzerimi değiştirdikten sonra Hande'yi beklemeye başladım, geleceğini biliyordum. Yanılmamıştım da. İçeri girdiğinde karşısına dikildim. "Eğer bana zarar vermek istiyorsan, bir dahaki sefer kendin yapmayı dene. Kölelerini yollama bana. Beni anca güldürüyorsun."

Sırıtarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Omlet seveceğini düşünmüştüm."

"O zaman keşke sen de gelseydin. Kaşarsız omlet yemem ben," dedim ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Meriç'le karşılaşmayı beklemiyordum. "Ne o, kapı dinlemeye de mi başladın?"

Kaşlarını çatarak suratıma baktı. "Hande sana bir şey mi yaptı?"

"Bana, okulda olup bitenden haberin olmadığını söyleme, Veliaht? Olmadıysa bile, sevgiline sor, o anlatır," dedim ve geçerken omzuna çarparak yürümeye devam ettim. "Sevgilim değil," diye mırıldandı. Umursamadım, çünkü artık onun yanındaydı.

Spor salonuna geri döndüğümde beni bekliyorlardı. Mert'le yumruklarımızı tokuşturduk. Yağız sırıtarak sırtıma vurdu. "Becerebildiğin şeylerin sayısını artırmaya başladın."

"Sen de artırsan keşke," dedim sırıtarak.

"Bende beceri bol, kuzen."

Bu sırada Ceyda koşarak yanımıza geldi. "Meriç, Hande'ye kızacak sanırım," dedi nefes nefese.

"Nereden biliyorsun, müneccim misin?"

"Hayır, ama sen salaksın."

"İyi be, anlat," dedim kıkırdayarak.

"Soyunma odasındaki herkesi dışarı çıkardı."

Yağız kolunu Ceyda'nın omzuna attı. "Kızacağını nereden biliyorsun ki? Belki başka bir şey yapacaklar?"

Ceyda, Yağız'ın kafasına vurdu. "Mal mısın, Yağız?"

"Ne yaptım lan şimdi? O da bir ihtimal sonuçta."

Suratım asılmıştı, çünkü Yağız'ın haklı olduğunu biliyordum. Mert kolunu omzuma atınca suratına baktım. "Sana tatlı ısmarlayacağım," dedi.

"Neden?" diye sordum gülümseyerek.

Gülümsememi gösterdi. "Bunun için."

"İyi ki kankayız!"

"Aynen! Aslında ilk başta, Meriç'e bile kafa tutan kız bize kök söktürür diye düşünmüştüm ama öyle değilmişsin."

"Ben de seni ilk başta pısırık, Meriç ne söylese yapan bir tip sanmıştım."

Sahte bir ifadeyle suratını astı. "Ezdin be, kanka."

"Sanmıştım diyorum, öyle olmadığını artık biliyorum."

"Meriç kardeşim gibidir ama yeri geldiğinde rest de çekerim. Tıpkı şu andaki gibi."

Kaşlarımı çattım, kavga mı etmişlerdi? "Meriç'le kavga mı ettin?"

"Hayır, ama tartıştık. Yine yanlış bir karar veriyor."

Mert'in gözlerine baktım. Öyle konuşuyordu ki, sanki çok şey biliyor ama susuyor gibiydi. "Neden her şeyi bildiğini ama hiçbir şey söylemediğini düşünüyorum?"

"Çünkü öyle. İnan bana söylemek istiyorum ama söyleyemem."

"Sana her şeyi anlatıyor, değil mi?"

"Dedim ya, o benim kardeşim gibidir."

34. Bölüm

Meriç'ten

Soyunma odasında yalnız kaldığımızda Hande bana gülümseyerek baktı. Kaşlarımı çattım ve, "Melis'e bir şey mi yaptın?" diye sordum.

"O kız için benimle tartışmayacağını umuyorum."

"Ne yaptın Melis'e?" diye bağırdığımda korkuyla geriledi.

"K-kızlar yumurta attılar."

Gözünün altındaki morluk o yüzdendi demek ki. Ben gözlerine bakmaya kıyamıyordum, lan! "Söyle o kızlara, Melis'ten uzak dursunlar. Hepsini teker teker gebertirim lan, duydun mu!"

"Meriç-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Ona doğru bir adım attım. "Eğer yanımda olmak istiyorsan, Melis'ten uzak duracaksın, anladın mı?"

Gözleri dolarken kafasını salladı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Seni ilgilendirmez. Şansını zorlama, Hande. Sabrımı da öyle," dedim ve soyunma odasından çıktım.

Bir insan aynı kaderi ikinci kez yaşar mıydı? Ben yaşıyordum. Şimdi de, daha az zarar görmek için Melis'i kendimden olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordum. Beni sadece arkadaşı olarak görüyordu. Yumruklarımı sıktım, ben Melis'e uzakken, Furkan piçinin ona dokunması sinirimi bozuyordu. Üstelik buna hiçbir şekilde karışamıyordum. Sevilmek istiyordum, evet, ama Hande'nin sevgisi benim için bir şey ifade etmiyordu ki. Eskiden olsa mutlu olurdum ama şimdi her şey değişmişti. Hande'ye bakarken bile Melis'in mavi gözlerini görüyordum.

Sinirle erkeklerin soyunma odasına girdim. Furkan'ın orada olduğunu görünce, "Çıkın lan hepiniz," diye bağırdım. Doğrudan Furkan'ın gözlerinin içine bakıyordum, içeride kalması gerektiğini anlamıştı. Kapı kapandıktan sonra karşısına geçtim. "Dokunmayacaksın lan, Melis'e!"

Yüzüme sırıtarak baktı. "Parti gecesi, bu kız benim diye böğürüyordun, ama bakıyorum da Melis yüzüne bakmıyor ha, Veliaht?"

Kendimi daha fazla kontrol edemeyecektim, yumruğumu suratına indirdim. Arkasındaki dolaba çarptı ama çabuk toparladı, aynı çabuklukla da yumruğuma karşılık verdi. Yumruğumu tekrar kaldırdığımda Mehmet'in sesini duydum, sonra da beni tuttu. "Meriç, kendine gel abi!"

Kolumu ondan kurtardım ve parmağımı Furkan'a doğru salladım. "Tekrar söylüyorum, Aras. O kız benim. Uzak dur!"

Melis'ten

Kulaklığımı takıp koşmaya başladım. Meriç'le kavga edişimizin üzerinden beş gün geçmişti ve hâlâ konuşmuyorduk. Dün onları öpüşürken gördükten sonra kendimi tutamayıp ağlamıştım, neyse ki beni görmemişlerdi. Aklıma o görüntü gelirken kafamı iki yana sallayıp tempomu artırdım. AC/DC bile kafamı dağıtamıyordu.

Voleybol antrenmanlarımız başladığı için ben de koşuya başlamıştım. Yağız'ın kırıp tekrar aldığı Iron Man'li kumbaramdan para alıp sahile gelmiştim. Buradan eve kadar koşacaktım; tabii ölmez ya da kaybolmazsam. Umursamazca omuzlarımı silktim ve

koşmaya devam ettim. İleride, tel örgüyle çevrilmiş bir alanda bir grup basketbol oynuyordu. 4M olduklarını fark edince duraksadım ve teller yaklaştım. Beni fark etmeleri biraz zordu, oyuna kendilerini kaptırmış gibi görünüyorlardı.

Elbette ki gözlerim direkt olarak Meriç'i buldu, üzerindeki tişört terden sırılsıklam olmuştu. Bu hali bile fazlasıyla tatlıydı. Yüz ifadesi her zamanki gibi sertti. Karşı takımın oyuncularından biri ona çarpınca yere düştüğünde canının yanmış olma ihtimaliyle benim de canım yandı. "Yavaş ol, lan," diye söylenerek yerden kalktı ve üzerini silkeledi. Mert'in attığı pası alıp 3'lük gönderdi, top potadan sekerken gözlerimiz çakıştı.

Mert beni görünce topu tişörtünün altına sokarak bana doğru koştu. "Ne yapıyorsun buralarda, kanki?"

"Koşuyorum."

"Zayıflamak için mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sen bana bir şey mi ima ediyorsun?"

Sanki telleri aşıp ona vuracakmışım gibi geriledi. "Yok kanka, ne iması? Benim fazlam var," dedi ve yan dönerek tişörtünün içindeki toptan dolayı şişmiş olan karnını gösterdi. "Oynasana bizimle."

Meriç araya girdi. "Saçmalama, kız o!"

Kaşlarımı çatıp Meriç'e baktım. Hah! Haspam! "Kızsam ne olmuş?"

"Düşüp ağlayacaksın sonra," dedi sanki ota boka ağlıyormuşum gibi.

"Pardon ama beni sevgilin Hande'yle karıştırma."

"Niye Hande'yi katıyorsun?"

Tel örgünün kapısına ilerledim, "Ah! Veliaht sinirlendi!" diyerek içeri girip Mert'in yanına gittim.

"Millet, bu Melis," dedi Mert diğer oyunculara beni göstererek. Birkaçı bana yiyecekmişim gibi baksa da umursamadım. Mert karnına koyduğu topu çıkarıp bana verdi. "Melis benden, Meriç'e karşıyız," dediğinde Meriç omuzlarını silkti ve bana baktı.

"Ağlayayım deme sakın."

"Konuşma," dedim ve Maviş'le Kıvırcık bizim takıma geçerken Meriç'e ölümcül bakışlar attım.

Maç başladığında top Meriçlerin takımından bir çocuktaydı ve çocuk bana göz kırpmıştı. Gülerek yanına gittim. Mert arkasında duruyordu ama farkında değildi. Topu alacakmış gibi uzandığımda topu arkasına almaya çalıştı. Mert topu alıp sürecekken yüzüstü yere yapışınca kahkaha attım. Neyse ki Maviş vardı. Maviş topu sürerken koşmaya başladım. Hepsi benden uzundu ve kendimi Hobbit gibi hissediyordum. Mete'nin attığı topu tuttuğum anda önüme iki kişi geçti. "Bu haksızlık ama!" diye söylendiğimde sırıttılar. Ben de sırıtarak topa sarıldım ve birinin bacağına tekme atıp, diğerini ittim. Sonra da koşmaya başladım. Meriç önüme geçince gözlerimi devirdim. "Çekil önümden, çocuk!"

"Topu kucaklıyorsun şu an."

"Sen de sırıksın şu an," dedim ve yana kayarak, "Ya bi çekil," diye homurdandım. Çekilmediği gibi tam önüme geçti. "Sen de mi tekme istiyorsun?"

"Atabileceğine emin misin?"

Arkasında duran Mert'i fark edince topu ona attım ama Meriç zıplayıp topu kaptı ve 3'lük attı. Bu kez potaya isabet etmişti. Ayağımı yere vurdum. Haksızlıktı resmen!

Top tekrar bana gelirken karşı takımdaki bir çocuk, bebeğin elinden şeker alıyormuşçasına topu benden aldığında ona çelme taktım. Çocuk boylu boyunca uzanırken, düşürdüğü topu aldım ve koşmaya başladım, ama birine çarpmamla popomun üzerine oturmam bir oldu. Meriç olduğunu görünce elimi sinirle yere vurdum. "Hayvan!"

Mehmet, Meriç'ten topu kapıp basket attığında güldüm. "Ezikleeer!" diyerek ayağa kalktım. Çelme taktığım çocuk yanıma geldi.

"İyi misin?"

Gülümsedim. "İyiyim, sen?"

"Güzel çelme takıyorsun."

Sırıtıyordum ki yüzüme gelen topun acısıyla çığlık atarak kafamı önüme eğdim. Mehmet çenemden tutarak yüzüme baktı. "Siktir, burnu kanıyor."

Gözlerim yaşarmıştı, çünkü top çok sert gelmişti.

Meriç yanımıza geldi. "Bilerek olmadı."

Demek topu Meriç atmıştı. Gözlerimi devirip ona baktım. "Öldürmek için mi attın o topu?"

Bir şey söylemeden çantasına yöneldi ve içinden aldığı peçeteyi bana getirdi. Topu bilerek atmayacağını biliyordum ama söylenmekten zarar gelmezdi. "Burnumu kırdın," diye homurdandım. Çenemden tutup kaldırdı ve burnuma dokunarak inceledi. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Kırılmış mı diye bakıyorum."

Bir adım geri gidip ellerinden kurtuldum. "Kırılsaydı ağlardım."

Mert, "Seni eve bırakayım mı, kanki?" diyerek araya girdi. Kafamı sallayıp diğerleriyle vedalaştım ve Mert'le birlikte arabasına doğru yürüdük.

"Burnun nasıl, kanki?" diye sordu arabaya bindiğimizde.

"Eskisi gibi koku alabiliyorum ve sen acayip ter kokuyorsun."

***

Odamda boş boş oturuyordum, sıkıntıyla oflayıp laptopumu yatağıma koydum ve face'e girdim. Ana sayfam YGS'de barajı geçip sevinenler ve barajı geçemeyip isyana bağlayanlarla doluydu. 4M'den Mert bile geçmişti. Puanı çok yüksek değildi, ama sınavın ilk kırk dakikasını dua okuyarak geçirdiğini düşünürsek gayet iyi bir puandı. Açıkçası bu puanı almasında duaların bir katkısı olduğunu düşünüyordum. Beni asıl Meriç şaşırtmıştı. Kim Meriç'in sek öğrenci olduğunu düşünürdü ki? Elbette aldığı puan, benim ve Ceyda'nın puanını geçememişti ama yine de iyi bir puan almıştı. Fizikte benden çok neti vardı o salağın.

Parmaklarım istemsizce arama yerine gidip tıkladı ve Meriç Keskin yazdı.

'Ana sayfam YGS mağdurlarıyla dolu. Siktirin gidin, acınızı meyhanede yaşayın. Burada ne işiniz var?'

Güldüm. Demek ki bu durumdan şikâyetçi olan bir ben değildim. Hande'yle selfie çekmişlerdi.

'Hande Dinçer, Meriç Keskin ile birlikteydi.

Beklemek zor, ama sonunda sen varsan sorun değil.'

Yüzümü buruşturdum. *İnşallah peşine köpek düşer de, topuğun kırıldığı için kaçamazsın, âmin.* Sinirle sayfayı yeniledim. Meriç yeni durum paylaşmıştı.

'Aşk acısı çekiyormuş gibi durum atanların da... Âşıksan siktir git sevdiğinin yanına, burada ne işin var?'

Gözlerimi devirdim. Burası babasının yeriydi sanki de herkes kovuyordu. Yorumlara baktım. Mert'in ismini görünce sırıttım.

'Sen niye sevdiğinin yanına gitmiyorsun ;D'

Altında Meriç'in yorumu vardı.

'Nerede olduğumu nereden biliyorsun? Her durumuma yorum yapma, siktir git ;D'

Hande'nin yanında mıydı? Hemen Hande'nin profilini açtım.

'Hande Dinçer Meriç Keskin ile birlikteydi.'

Sıkıntılı bir nefes verip kendi sayfama geçtim, biraz karıştırdıktan sonra profil fotoğrafımı değiştirmeye karar verdim.

Geçen sene liseler arası voleybol turnuvasında şampiyon olduğumuz için okul hepimize profesyonel fotoğraf makinesi hediye etmişti. Geçen gün annem ve Ceyda'yla otururken, annem, Halime Nine'nin onu kocası sandığını anlatmış ve ben de koparcasına gülmüştüm. O sırada Ceyda'nın çektiği fotoğrafları da daha sonra laptopa atmıştım. Aralarından bir tanesini seçtim ve profil fotoğrafı yaptım. Mert anında beğendi ve mesaj attı.

'Oha, kanka çok taşsın.'

'Bana asılıyorsun galiba ;D'

'Kuzenim yazmış, kanki, kusura bakma ;D'

Bunu okuyunca sesli bir kahkaha attım.

'Tamam, kanka, affettim :D Sen de çok tatlısın ;D'

'Bana yürüdüğünü biliyordum XD'

'Sana doğru yürümem normal :P :P :P'

Evet, iğrenç bir espriydi, biliyorum.

'Hakkını helal et, kanki, intihar etmeye gidiyorum. Bu nedir ya? -,-'

Kıkırdadım. Aklıma Meriç gelirken – ki sanki çok gidiyordu – dudağımı ısırdım.

'Kanka, Meriç nerede biliyor musun?'

'Evet, kanki. Karşı koltukta oturuyor şu an XD'

Kaşlarımı çatıp küfrettim.

'Sakın bana mesajları sesli okuyorum, Meriç de duyuyor deme! Sakın!'

'Demiyorum, kanki, rahat ol. Sadece profil fotoğrafını değiştirdiğini ve çok güzel göründüğünü söyledim ;D'

'Ne dedi?'

Şu an resmen Mert'i ajan yapmıştım.

'Bakmadı, kanki.'

Ah! Çok umurumdaydı da sanki! Boka baksın o!

'Bakmasın, çok da umurumdaydı. WhatsApp'a gel, kanki.'

'Yarın bir şeyler yapalım mı???????????'

Olabilirdi. Canım sıkılıyordu zaten.

'Ne gibi?'

'Sinema ve yemek yapabiliriz ve bir de bovling?'

Sinsice sırıttım.

'Tamam, hesaplar senden ;D'

'Ayıpsın, kanki. Yağız'a da söylersin, Ceyda'yı alır, grupça bovling yaparız ;D'

'Tamam, çok güzel olur.'

'Tamam, kanki, anlaştık o zaman ;D'

'Anlaştık ;D'

'Kanki, ben kapatıyorum şimdi. Meriç huysuzlandı ;D Çişi geldi herhâlde keratanın XD'

'Tamam, kanka, ben seni tutmayayım. Altına falan yapar şimdi ;D Yarın görüşürüz ;)'

Meriç bunları okusa ikimizi de öldürürdü ama kimin umurun-

'Tamam, kanki, bayyy ;)'

Ee, şimdi ne yapacaktım. Diziyi açıp Damon'ın olduğu sahneleri izleyebilirdim. Sonra annemin yanına gider, Damon'ın gözlerinin ne kadar *olağanteşem* olduğunu zilyonuncu kez anlatabilirdim. Ardından annem sapık olduğumu düşünerek Halime Ninelere gidip zemzem suyu alırdı ve bana içirirdi. Damon'ın posterine öpücük attım. "Çok tatlısın, lan. Meriç de kimmiş sen varken?" diye homurdandım. Tabii ki hemen ardından klasik tövbemi ettim. Tamam, Meriç yakışıklıydı, ama bir Lee Min-Ho değildi, değil mi? Haydi tövbeye diyerek baştan aldım. Of ya.

***

Teyzemlerin evindeki tadilat bitmişti ve akşam yemeği için onlara gelmiştik. Yağız malı odasındaydı, sinsice merdivenleri çıkıp odasına daldığımda çığlık atarak dışarı çıktım. "Seni geri zekâlı! Banyo diye bir yer var!"

"Kapıyı çalsaydın kızım sen de."

"Sen benim odama dalıyorsun ama," diye bağırdım kapının önünden.

"Tamam, gir içeri," dedi kıkırdayarak.

"Mert'le konuştun mu?" diye sordum içeri girince.

"Konuştuk. Ceyda da olur dedi."

Suratımı astım. "Çok tatlısınız. Bu kadarı da fazla."

Yanağımı sıktı. "Şaka maka, nazarın değecek."

"Neredeee?" diye homurdanırken pencerenin önüne geçtim. Karşı villanın bahçesindeki kadını görünce gözlerim yerinden fırladı. "Şu kadın, Meriç'in annesi değil mi?"

Kimden bahsettiğimi anlamak için yanıma gelerek baktı ve kafasını salladı. "Evet. Meriç de az önce geldi."

Kaldırdığım kaşlarım neredeyse tavana değecekti. "Ne yani, siz komşu musunuz şimdi Meriç'in ailesiyle?"

Kafasını sallayıp burnumu sıktı. "Meriç'le nereden tanışıyoruz sanıyordun?"

Daha önce de Yağızlara çok gelmiştim ama Yeliz Hanım'ı hiç görmemiştim. "Dışarı çıksak?"

"Olur."

Bahçeye çıktığımızda sandalyelerden birine oturdum. İki villayı birbirinden ayıran bir çit vardı. Yağız karşıma oturdu. "Melis?"

"Hı?"

"Bak, ergenlik dönemimde sana abilik tasladığım çok oldu, ama bana anlatabilirsin."

Sırıttım. "Hâlâ ergensin, bu bir. Bunu mu konuşacağız, bu da iki."

"Meriç'ten hoşlanıyorsun," dedi pat diye.

"Kapa çeneni!"

Kaşlarını oynattı. "İnkâr etmedin!"

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığım anda yerinden fırlayarak eve koştu. Havlama sesini duyunca Yağız'ı boş verip arkama döndüm. Flash ön patilerini çite yaslamış, kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu. Gülümseyerek yanına gittim. "Ne o, tanıdın mı beni?" Sanki 'evet' dermiş gibi havladı. Elimi parmaklıkların arasından uzatarak kafasını okşadım. "Merhaba, ufaklık."

"Merhaba."

Sesi duyunca kafamı çite çarparak yere oturdum. Kafamı tutarak Melih'e baktım. "Merhaba."

"Başın iyi mi?"

Elimle kafamı ovuşturdum. "Sanırım," dedim sırıtarak.

"Meriç'le kavga etmişsiniz."

"Evet."

"Anlaşılan hâlâ konuşmuyorsunuz."

"Nasıl tahmin ettin?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü hâlâ huysuz."

'Aman, sen de' der gibi elimi salladım. "O, onun normal hali."

Gülerek çite yaslandığında Meriç sırıtarak bahçeye çıktı. "Melih, anneme yardım edecekmişsin," dedi. Beni gördüğü anda suratı asılmıştı.

"Niye annesinin bir numaralı oğlu yardım etmiyor?" diye sordu Melih.

"Adı üstünde, bir numarayım."

Melih gözlerini devirdi. "Ben ilk çocuğum, oğlum, bir numara ben oluyorum," dediği sırada Yeliz Hanım içeriden, "Meriç, bana yardım et demiştim," diye seslendi.

Melih'in suratına kocaman bir gülümseme yerleşti. "Eee? Ne diyordun, Meriç?"

Meriç homurdanarak içeri girdi. Bu sırada Flash hâlâ bana cilve yapmakla meşguldü. Melih onu kucağına alarak çitin üzerinden bana uzattı.

Yeliz Hanım beni görmüş olmalıydı. Bahçeye çıkarak yanımıza geldi. "Melis?"

"İyi akşamlar, Yeliz Hanım."

"Yeliz Teyze diyebilirsin," dedi gülümseyerek.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Tamam."

Yanağımı sıktı. "Nasılsın?"

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim. Az önce Meriç'e seni sordum ama konuşmadığınızı söyledi."

Utanmıştım, yine de gülümsemeye çalışarak, "Doğru söylemiş," dedim.

"Siz, aptal gençler. Hislerinizi anlamayı bir türlü beceremezsiniz. Ama seni suçlamıyorum. Meriç'in kapalı kutu olduğunun ve keçi inadı olduğunun farkında-"

Melih araya girdi. "Anne biraz daha devam edersen Meriç kızabilir."

Yeliz Hanım kıkırdadı. "O zaman kulağını çekerim," dedi ve yanaklarımı sıktı yine. "Görüşürüz, tatlım. Annene ve teyzene selam söyle."

"Tabii, Yeliz Teyzeciğim."

Gülümseyerek Melih'e baktı. "Ay, çok tatlı bu kız, Melih."

Melih kolunu annesinin omzuna attı ve, "İyi akşamlar, Melis," dedi.

Yürümeye başladıklarında arkasından seslendim. "Melih, Flash'ı unuttun!"

Kafasını sallayarak geri döndü ve göz kırparak Flash'ı kucağına aldı. Kapıya yaslanmış bizi izleyen Meriç'i görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu izlemeyi bile özlemiştim. Arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

***

Meriç'in odasının tam karşıda olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden de odasında kalmak için Yağız'ı ikna etmiştim. Işıklarını kapatıp Meriç'i röntgenlemeyi hedefliyordum. Meriç yatakta uzanmış telefonuyla oynuyordu. Yeliz Teyze'yle konuştuğumdan beri kafamda dönen düşünceler yüzünden beynim patlayacaktı. Yeliz Teyze 'Hislerinizi anlamayı bir türlü beceremezsiniz' demişti. Hande de Meriç'e 'Üzerinde senin kıyafetlerin var! Senin küpeni takıyor! Onu sevemezsin!' diye bağırmıştı. Neden kıyafetlerini giymeme ve küpesini takmama bu kadar şaşırmıştı? Diyelim ki Meriç beni seviyordu. O zaman niye Hande'nin yanındaydı? Niye benim yanımda değildi? Niye bana bağırıp çağırıp, aptal olduğumu söyleyip sonra sarılmıyordu? Ama konu Meriç olunca ne hissettiğini anlamak zordu. Sıkıntıyla ofladım. Bir şekilde sorularıma cevap bulmam gerekiyordu.

Yağız'ın yattığı odanın kapısını açtım. "Yağız? Uyudun mu?"

"N'oldu? Korkuyor musun?" dedi uykulu bir sesle.

Gülümseyerek kapıyı kapattım. "Hayır. Sadece bir şey soracaktım."

Yatağında doğruldu ve gece lambasını açtı. "Sor."

Yanına gidip yatağa oturdum. Yağız'la bunu konuşacak olmama inanamıyordum. "Meriç kıyafetlerine düşkün biri midir?"

"O piçin cimri olduğu tek konu bu herhâlde. Eşyalarını kolay kolay kimseye vermez. Kişisel şeyler konusunda fazla titizdir. Ayrıca, verse bile geri alır," dedi ve imayla ekledi. "Sen hariç sanırım."

Kalbim durduk yere heyecanlanırken ona içimden göz devirdim. Meriç'in bende küpesi ve kazağı vardı! O gün tişörtünü ve eşofmanını da giymiştim! Kafamı sallayıp gülümsedim. "Sağ ol. İyi geceler, kuziş," dedikten sonra yanağından öperek odadan çıktım.

Yağız'ın odasına geri döndüğümde pencerenin önüne ilerledim. Meriç hâlâ aynı pozisyondaydı. Niye annesinde kalıyordu ki? Hasta falan mıydı? Tamam, Melih akşamları yemeğe geldiğini söylemişti ama kaldığını söylememişti. Hasta olmuş olabileceği düşüncesi kalbimin acımasına sebep oldu. Ona 'İyi misin?' diye

mesaj atmak istiyordum ama bana yaptıklarından sonra nah ıstardım. Beni sınıftan atmıştı be!

Bu durumda olmamız benim hatam olabilir miydi? Mert 'Sevgiye ihtiyacı olduğunu söyledi' demişti. Ben ne yapmıştım? Ona 'Senden nefret ediyorum' diye bağırmıştım. Hande 'Onu bana verdiğin için' demişti. Sorun bu muydu? Onu sevmediğimi düşündüğü için mi Hande'ye gitmişti? Dudaklarımı kemirip kafama vurdum. "Ne diye ona senden nefret ediyorum diyorsun ki!" diye kızdım kendime. Meriç hareketlenince dikkatimi ona verdim. Saçlarını karıştırarak dolaba ilerledi, gömleğini çıkarıp üzerine bir tişört geçirdi. Eli pantolonuna gittiğinde ellerimle gözlerimi kapattım. Bir süre sonra parmaklarımı aralayıp, giyinmiş mi diye baktım; yatağına doğru yürüyordu.

Keşke kavga ederken sarılıp onu sustursaydım da bu hale gelmeseydik. Ona sarılmayı çok seviyordum, kendimi mutlu hissediyordum ona sarılınca. Okuldan gönderileceğim zaman sarıldığımda hissettiğim şeyse bambaşkaydı. Ona bir şey olmasın diye bıçağın önüne atladığımda buğulanan gözleri geldi aklıma. Benim için kan bile vermişti. Bana bıçağın önüne atladığım için kızmıştı. Sonra öpmüştü beni, öptüğünde ağrım dinmişti sanki. Yanağıma dokunmuştu. Dudakları yumuşacıktı. Gözlerini kapatmıştı beni öperken. Hande'yi öperken görmüştüm onu, ama beni öptüğü gibi değildi. Ya da ben kendimi avutuyordum. Meriç ışığı kapattığında somurttum. Şimdi göremiyordum onu. Oflayıp yatağa girdim ve gözlerimi kapattım.

***

Ritmik adımlarla aşağı inmeye başladım. Yağız beni görüp sırıttı. "Sonunda uyandın."

"Geç uyudum." Kafasını sallayarak kolumdan tuttu ve arka bahçeye çıktık. "Nereye?" diye sordum. "Teyzemler nerede? Annemler nerede?"

"Annenler gitti. Annemler de karşıda, Yeliz Teyzelere kahvaltıya davetliyiz."

"What dedin gülüm?" dedim şaşkınca. Meriç oradaydı! Allah'ım!

35. Bölüm

Yaşadığım küçük çaplı şoku atlatınca kolumu çektim. "Benim işim var evde, eve gitmem lazım." Yağız kolumu tekrar tuttu ve çitin kapısını açarak beni Meriçlerin bahçesine geçirdi. "Çok kötüsün," diye homurdandım.

"Biliyorum."

Arka bahçeye kurdukları kahvaltı sofrasına baktım. Yağız'ın babasıyla sohbet eden adamı işaret ettim. "Haluk Keskin mi?" Kafasını salladı. "Bu adam beni okuldan gönderiyordu! Bilmem farkında mısın?"

Omuzlarını silkti. "Meriç halletti sonuçta."

Meriç ve Melih birlikte bahçeye çıktılar, Melih beni görünce gülümsedi. "Günaydın, Melis."

Bütün gözler bir anda bana çevrildi. Ah be, Melih! Kendimi gülümsemeye zorladım. "Günaydın, Melih."

Meriç bize gözlerini devirip sandalyesine oturdu. Selda teyzem ve Yeliz Teyze ellerindeki tabakları masaya bırakıp yerlerine geçerken Yağız beni itti. Mecburen sandalyelere ilerledim. "Gü-

naydın, Melisciğim," dedi Yeliz Teyze sevecen bir sesle ve teyzeme dönerek, çok tatlı olduğumu söyledi.

"Günaydın, Yeliz Teyze," dedim. Bu kadın çok tatlıydı ya.

Melih annesinin yanına oturunca geriye iki sandalye boş kalmıştı. Melih'in yanına oturacakken Yağız beni kenara itip kendisi oturdu, mecburen Meriç'in yanına oturmak zorunda kaldım. Kokusu anında burnuma dolarken kaşlarımı çattım. Parfümünü mü değiştirmişti? Sol kolu masanın üzerindeydi ve dövmesini görebiliyordum. Bu dövmesi ilk günden beridir çok hoşuma gidiyordu. Bir an ona sarılma isteğiyle dolup taştım.

Boğazım kururken portakal suyumdan bir yudum aldım. Bir ara ciddi ciddi Yağız'ı öldürmeyi düşünmeliydim. İştahım kaçmıştı. Teyzem, "Melisciğim neden yemiyorsun?" diye sorunca gülümseyerek ona baktım.

"Aç değilim, teyzeciğim."

O sırada evden Hande çıkınca kaşlarım çatıldı. Gözlerim otomatik olarak Meriç'e kaydı, onun da kaşları çatılmıştı. Hande sırıtarak yanımıza geldi. "Günaydınnn!" diye cıvıldarken beni görünce sırıtışı büyüdü. *Sen 'günaydın' deyince benim günüm kararıyor, mendebur!* İştahım arkasına bakmadan kaçarken onu kovalamayı bile düşünmüyordum artık. Ben, Yağız ve Melih onu duymazdan gelirken, geri kalanlar ona selam verdiler. Hadi biz kızı sevmiyorduk ama Meriç'e ne oluyordu? O da *günaydın* dememişti. Yine de bu sümsüğü yanında gezdiriyordu sonuçta, değil mi?

Hande, Meriç'in yanına gelirken hizmetlilerden biri sandalye getirdi ve servis açtı. Gözlerimi devirdim. Hiç de utanmıyordu haspam. "Hande'yi anmadım ama geldi sümsük," diye mırıldandım kendi kendime. Anlaşılan sesim istediğim kadar kısık çıkmamıştı, çünkü Meriç'in güldüğünü duydum. Gözlerimi kapattım, yine rezil olmuştum.

"Handeciğim, cuma günü okulda voleybol takımı için seçmeler vardı. Katıldın mı?"

Hande daha takımın sözlük anlamını bilmiyordu yahu, ne takıma girmesi. Nah girerdi. Tabii torpil yapan olmazsa.

"Katıldım, Haluk Amca. İnşallah takım kaptanı olacağım,"

dedi Hande sırıtarak.

Yağız'la sırıttık, kendimize engel olamamıştık. "Hande biliyorsun ki takım kaptanı Melis," dedi Yağız sırıtmaya devam ederek.

Haluk Bey bana baktı. "Öyle mi?"

Saygılı bir şekilde tebessüm ederek kafamı salladım. "Bu dördüncü senem," dedim gururla.

Yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yerleşti. "Bizim okulda olduğunu bilmiyordum. Demek bize kupa kazandıran takım kaptanı sensin."

Gülümsemekle yetindim ve suratının halini görmek istesem de dönüp Hande'ye bakmadım. Yüzsüz değilse bozulmuştur diye düşündüm, ama ne kadar yüzsüz olduğunu da biliyordum.

"Takım henüz kurulmadı. O yüzden yerinde olsam dördüncü senem demezdim," dedi Hande araya girerek.

"Yanlış hatırlamıyorsam üç seti de biz almıştık, Hande ve çoğu sayıyı kaybetmenizin nedeni senin hırsındı. Bu sene de takım kaptanı olacağım diye bir şey yok, ama yeni takım kurulana kadar takım kaptanı benim."

Hande bir şey söyleyemeden Haluk Bey devam etti. "Ders almış mıydın?"

Belli ki okulla ilgili konularla ilgileniyordu. "Hayır, almadım. Mahallede oynuyordum, sonra okulda öğrendim."

"Burslu öğrencilerden misin?"

"Evet."

Takdir eder gibi kafasını salladı. "Okula burslu gelen çok az öğrenci var. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı," dedi.

Cevap vermeden tebessüm ettim. "Annem hariç. Kadın hiçbir şeyden memnun olmuyor," diye mırıldandım. Neyse ki kimse duymamıştı. Meriç hariç. Bu çocuk beni mi dinliyordu sürekli?

Kulağıma eğildi. "Sen benim kızım olsan seni cami avlusuna değil, helaya bırakırdım."

"Senin annen olsam ben seni camiye bırakırdım. Cenabetsin ya, çarpıl diye," dedim ve önüme döndüm. Benimle konuşabilece-

ğini mi sanıyordu? O kadar kolay değildi o işler. İlk önce beni sınıftan postala, sonra sınıfa Hande'yi getir, ondan sonra da benimle konuş! Oldu canım!

***

Yağızların ön bahçedeki hasır koltuklarda oturuyorduk. Havuza bakıp gülümsedim, ilkbahar güneşinin altında ışıl ışıl parlıyordu. Ne alakaysa aklıma Meriç'in İkizler burcu olduğu geldi. Telefonumu cebimden çıkarıp İnternet'e girdim ve burç yorumlarını karıştırmaya başladım.

İkizler burcu erkeğinin fiziksel olarak dikkat çekici olduğunu öncelikle söylemek gerekir. Bak bu kesinlikle Meriç'e uyuyordu. Dikkat çekiciydi gerçekten. *İkizler burcu erkeğinin gerçekten değişik bir giyim tarzı olduğunu belirtmek gerekir. Modayı her zaman takip etmek ister. Ayakkabıya olan merakları çok fazladır.* Resmen Meriç'i anlatıyordu. Her gün farklı ayakkabı giyiyordu ve tarzı çok iyiydi. Bunu yazan ermiş olmalıydı. *İnsanların kırılıp, kırılmayacağını umursamadan hareket eder. Düşüncesizdir. Arkasında ne gibi yıkımlar bıraktığına bile bakmaz.* Evet, bu tarafıyla tanışalı çok olmuyordu. Altı gün önce beni kırmıştı ve pek umursadığı da söylenemezdi. Bazen çok düşüncesizdi. Tahammül edilmesi gerçekten zordu. *Genel olarak kibar ve etkili konuşmacıdır.* Kibar mı? Meriç mi kibar? Ha, ha, ha, ha, güldürdün yazar. Etkili konuşmadığını ve etkilenmediğimi söyleyemeyeceğim, ama kibar falan değildi. Kesinlikle kalastı. En iyisinden hem de. *Değişken bir yapıya sahiptir ve onları anlamak zordur.* Bak, işte buna şapka çıkarırım ben. Meriç'i anlamıyordum ve onunla tanıştığımdan beri hakkında en çok yakındığım yönü buydu. Meriç Keskin gerçekten zor bir erkekti. *İnsanların onunla ilgilenmesine bayılır ve bundan inanılmaz derecede keyif alır.* Kızlar ona ilgi gösterirse tabii keyif alır, bunu söylemesen de biliyordum zaten. *Bu burcun erkeği aklına bir şey koyduysa mutlaka yapar. Kimse buna engel olamaz.* Kesinlikle yapardı, buna şüphem yoktu. İntikamcı köpek. *Sorumluluk onlara göre değildir.* Bakın işte, ben ona boşuna sorumsuz demiyordum. Müzik ödevimizi bile yapmamıştı, hayvan! *Genel olarak flört kurmaya yatkındır. Özgürlüğüne düşkündür ve bu nedenle ciddi beraberlikleri, yaş olarak ilerlemedikçe düşünmezler.* Meriç önceden nasıldı bilmiyorum, ama şu an hiç de flörtöz biri değildi.

Ama özgürlüğüne düşkündü, orası ayrı. *Âşık olduğunda gözü partnerinden başkasını görmez. O kişinin, hayatındaki en büyük aşkı olduğunu düşünürse, hızlı bir şekilde evlilik kararı alır ve partneriyle yuva kurmak ister.* Hande'yle evlenmeyi düşünmüş müydü acaba diye düşündüğümde, o zaman daha on beş yaşında olduğu aklıma gelince gözlerimi devirdim. Belki hayal etmiş de olabilirdi. *Kolay sinirlenir ve bunu kontrol edemez.* Çok kolay sinirlendiği de doğruydu. *Bu burcun erkeği, Yay burcu kadınıyla uyumlu ve güzel bir birlikteliğe sahip olabilir.* Oha, ben Yay burcuydum! Bunu yazan kesin bizi tanıyordu. Acaba Hande hangi burçtu? Gözlerimi telefondan kaldırıp Meriç'in nerede olduğuna bakındım.

Hande'yle birlikte bahçede dikiliyordu. Ona baktığım an düşünceler beynime hücum etti. Meriç'in beni sınıftan göndermesini, altı gündür beni sürekli terslemesini ve kendinden uzaklaştırmasını hazmedemiyordum. Hayatımda gördüğümde en gizemli kişiydi mübarek. Hande yılışık yılışık ona bakarken, iç sesim, 'Kızım sen mal mısın? Tamam, kavgalısınız ve Meriç aptal, ama bu, Meriç'i ona kaptıracağın anlamına gelmiyor. Hem o kızdan intikam da almadın,' dedi. Kaşlarımı çattım, oradan bakınca, Meriç'in peşinden koşan yapışkan bir kıza mı benziyorum iç ses? Ama intikam konusunda haklısın. Tabii ki intikam alacaktım. O kadar yumurta yemiştim sonuçta. O kadar yumurtayla dünyadaki en büyük omleti yapardım ben. Yani annem yapardı. Ben omlet yapamıyorum. Her neyse. Sherlock Holmes tarafımı uyandırdım ve düşünmeye başladım.

O sırada Flash, Meriç'e doğru koşuşturarak gittiğinde Hande çığlık atıp onun arkasına saklanınca güldüm. Meriç gözlerini devirip Flash'ı kucağına aldı. Yağız ve Melih'e döndüm. "Millet, oyun oynamak isteyen var mı?" İkisi de şaşkınca suratıma bakınca ekledim. "Hande'den intikam alacağım."

Melih tek kaşını kaldırdı. "Ne intikamı?"

"Çetesine beni yumurtalatmıştı."

"Meriç bu kıza nasıl katlanıyor, anlamıyorum."

Seviyorsa katlanırdı. "Her neyse. Var mısınız?"

Yağız güldü. "Always!"

Melih'e baktım. "Forever!"

"Tamam, o zaman plan şöyle..."

***

Mete kucağındaki domates kasasıyla mutfağa girerken, Maviş tişörtüne doldurduğu domateslerle içeri girdi. "Onları neden tişörtünde taşıyorsun?"

Bana bakarak sırıttı. "Cephane!"

Mete kasayı masaya bıraktı. "Senin için pazara gittim ve çöpe atmak için ayırdıkları çürük domatesleri aldım," dediğinde ona sarıldım.

"Teşekkürler." Mete Korkmaz benim için pazara gitmişti. Mutfağa giren Flash'ı kucağıma aldım. "Sen de bizim takımdasın değil mi, ufaklık?" dediğimde havladı. Kıkırdadım ve onu Melih'e uzattım. "Pekâlâ, şimdi oyuna başlıyoruz. Yağız, Hande'yi havuza çek, koçum," dedim. Yağız kafasını sallayıp mutfağın ön bahçeye çıkan kapısından çıktı, Meriç ve Hande'ye ilerledi. Hande'yi havuzun yanına nasıl götürecekti bilmiyordum ama götürmesi gerekiyordu. Mete ve Maviş'e döndüm. "Siz, ben işimi yaptığımda hemen devreye gireceksiniz." İkisi de kafalarını salladılar. Melih'e döndüm. "Hadi, sıra sende."

Melih kucağında Flash'la, havuz kenarında duran Yağız, Meriç ve Hande'nin yanına ilerledi. Hande, Flash'ı görünce korkuyla Meriç'in arakasına saklandı ve ben devreye girdim. Onlara doğru koşmaya başladım. Hepsi bana bakarken Hande'yi havuza ittim. Meriç şaşkınlıkla beni izlerken Mete ve Mehmet koşarak yanıma geldiler. Mete kasadaki bütün domatesleri Hande'nin kafasından aşağı boşalttı, Mehmet'le ikimiz de onun tişörtündeki domatesleri atmaya başladık. Domatesler iğrenç kokuyordu ama buna değerdi.

Meriç kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Kolumu hızla çektim. "İntikamımı aldım. Karşınızda sulu ve domatesli kaşar."

Hande sinirle cırladı. "Manyak mısın ya?"

Ruh hastası gibi sırıttım. "Övünmek gibi olmasın ama öyleyim," dedim. Sonra Meriç'e döndüm. "Neden kaşların çatık? Zoruna mı gitti, Keskin?" Bu sırada Hande çıkmak için elini uzattığında Meriç onu tutup çıkmasına yardım etti. "Havuza düşen Meriç'e sarılırmış," dedim sırıtarak. Sonra Melih'in koluna girdim

ve birlikte yürümeye başladık. Mert'le olan planımıza Melih de dahildi.

Yağız arkamızdan seslendi. "Nereye?"

Omzumun üzerinden bakarak, "Mert'le buluşmaya," dedim.

Melih gülerek bana baktı. "Kullanıldım."

"Çok mu belli oldu?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, ama ben anlayacak kadar zekiyim."

"Neyse ki endişelenmeme gerek yok, çünkü etrafımdakilerin pek zeki olduğunu söyleyemem."

"Ama Meriç'in abisiyim?" dedi soru sorarmış gibi.

"Sır tutacağını umuyorum," dedim, kırdığım potu henüz fark ediyordum. Sinirliyken düzgün düşünebildiğim söylenemezdi.

"Öyle olsun bakalım," dedi. Garaja girdiğimizde arabasına bindik, kemerimi takarken bana baktı. "Niye somurtuyorsun?"

"Hande ve Meriç sevgili mi?"

"Meriç pek bir şey anlatmaz ama sevgili olduklarını sanmıyorum."

"Neden böyle söyledin?"

Arabayı çalıştırırken gülümsedi. "Dün de söyledim. Seninle kavga ettiğinden beri keyifli değil. Hande'yi de artık sevdiğini düşünmüyorum. Sadece vakit geçirip umut arıyor gibi."

"Umut?"

"İyi hissetmeye çalışıyor. Tıpkı seninleyken hissettiği gibi." Yanaklarım yanmaya başlarken kalbim gümbürdedi. "Bence senden hoşlanıyor," diye ekledi Melih.

"Yok daha Batman!"

Melih sesli bir kahkaha attı. "Batman? Ciddi misin?"

Yalandan suratımı astım. "Konu bu değil. Benden hoşlansa Hande'ye gitmezdi."

"Neden kavga ettiğinizi bilmiyorum ama senden uzaklaşıyor. Bunun bir sebebi olmalı."

Benden uzaklaştığının farkındaydım ama başkasının ağzından

duymak daha çok acıtmıştı. "Ona senden nefret ediyorum dedim."

"E, bu da geçerli bir sebep."

"Sinirle söylemiştim," diye mırıldandım.

"Bu, ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Öyle demedim!" dedim panikle.

"Bunu ona da söylemelisin."

"Söylemesi kolay tabii. Benimle konuşmuyor bile. Hatta beni görmemek için sınıfını değiştirdi. Yüzsüz gibi gidip onunla konuşamam."

"Belli ki alınmış, kerata. Bu da senden hoşlandığı anlamına geliyor. O duyguyu bilirim."

Merakla suratına baktım. "Sana ne oldu?"

"Sevdiğim kız, Meriç'e âşık oldu ama atlattım."

"Kötüymüş. Ablamı sana ayarlarım."

"Ablan güzel kız aslında."

"Ondan hoşlandın mı?"

Bana baktı. "Önce kendi işini hallet."

Alışveriş merkezine geldiğimizde arabayı otoparka bıraktık. "Ekibin toplanmasını beklerken kahve içelim mi?" diye sordu Melih. Kafamı salladığımda telefonunu çıkararak gelecek olanlara mesaj attı. Meriç ve Hande de dahildi.

Kahvelerimizi aldıktan sonra boş masalardan birine oturduk. Kahvemden henüz iki üç yudum içmiştim ki bize doğru yürüyen Hande ve Meriç'i gördüm. Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişlerdi? Tamam, Meriç arabayı hızlı kullanıyordu ama kızı daha yeni dematese bulamıştım.

Masamıza oturduklarında Melih, "Hangi filme gireceğiz?" diye sordu.

Hevesle gülümsedim. "Ben *Kuralsız* taraftarıyım."

Meriç gözlerini devirdi ve, "*Fokus*'a girelim bence," dedi.

Bu kez ben gözlerimi devirdim. Kız güzel ve çekici diye ısrar ediyordu kesin, domuz. Gerçi ben de Dört için *Kuralsız*'a girmek istiyordum ama olsun.

Melih kafasını salladı. "*İkinci Bir Şans* da güzele benziyordu."

Meriç sandalyesinde arkasına yaslandı. "İkinci şans diye bir şey yoktur."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sectiğin kişi de seni seviyorsa bu tek şanstır."

"O tek şansa yanlış yaptıysan ve telafi etmek istiyorsan ne olacak peki?"

"Ayrılıp barışsalar bile, bu barışma ikinci şans demek değildir. Sadece birbirlerini ne kadar çok sevdiklerinin ve hâlâ ilk şansın içinde olduklarının göstergesidir. Sonuç olarak tek bir şans vardır; o da sevdiğin insanın da seni sevmesidir," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

Meriç'in böyle düşünmesine şaşırmıştım. Melih de benim gibi şaşırmış olmalı ki, "Nutkum tutuldu," dedi.

Yağız ve Ceyda el ele gelirken kaşlarımı çattım. Mert salağı nerede kalmıştı? Yağız yanağımı sıkıp sandalyelerden birine oturdu ve ortamızdaki sandalyeye de Ceyda oturdu. Ceyda yanağımdan öpüp gülümsedi. "Hangi filme gireceğiz?"

Omuzlarımı silktim. "Üç seçenek var. İlki *Kuralsız*," dedim.

"Aynen," dedi Ceyda sırıtarak.

Yağız hemen araya girdi. "Giremezsiniz *Kuralsız*'a!"

"Niye ya?" diye sızlandım.

"Orada Dört'müdür nedir o var, onu keseceksiniz, bilmiyoruz sanki."

"Sanki siz kızları kesmiyorsunuz," diyerek homurdandım.

"*Kuralsız* yok," dedi Meriç. "*Focus*'a giriyoruz."

Yağız onaylarken Melih de onayladı. Hande umursamazca omuzlarını silkti. Eminim o arka koltuklarda yiyişmeyi düşünüyordu. Nah yiyişirsiniz!

Mert kolunda bir kızla gelirken, "Yuh!" diye mırıldandım.

Melih, "Bir ben sapım, lan," dedi.

"Ben de sapım, koçum, rahat ol."

Meriç'in söylediğini duyunca çaktırmadan derin bir nefes al-

dım. Sevgili olmadıkları tescillenmişti. Hande'ye baktığımda suratının asıldığını gördüm. Dudağımı ısırarak gülümsememi sakladım. Mert yanımıza gelip yanağımdan makas aldı.

"N'aber, kanki?"

"İyi, kanka, sen?"

"İyi," dedikten sonra Meriç'e baktı, onun suratındaki ifadeyi görünce bana geri döndü. "Yani şimdilik," diye ekledi. "Bu kuzenim Hira," diyerek kızı bizimle tanıştırdı.

Kız gözlerini direkt olarak Meriç'e dikmişti. Allah'ım, sen beni kıskançlıkla mı sınıyorsun? Sinirle ayağa kalktım. "Hadi filme girelim," dedim ve herkes yürümeye başladığında Mert'i yanıma çektim. "Bu kızı ben sinir olayım diye mi getirdin, Mert?"

Mert, Meriç'le sohbet etmeye çalışan kıza baktı. "Kanka, ne yapayım, çocuk yakışıklı, herkes yavşıyor."

"Kızla gelmek zorundaymışsın gibi konuşma!"

"Sülük gibi yapıştı, kolumu koparıyordu namussuz."

"Şu kızı Meriç'ten uzak tut."

"Kıskançlık krizine mi girdin?"

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Ne alakası var ya!"

Elini kalbinin üzerine koydu. "Sırrın güvende, kanki," dedi ve kolunu omzuma attı. Ben Hande'yle başa çıkamıyordum, bir de Mert'in kuzeni çıkmıştı başıma. "Bir şey söyleyeyim mi?"

"Ne?"

"Meriç de seni kıskanıyor ama çoğu kez belli etmiyor."

Gözlerimi büyütüp gülümsedim. "Ciddi mi?"

"Ciddi!"

"Nereden biliyorsun?"

"Şu an bana öldürecekmiş gibi bakmasından."

Meriç'e baktığımda aniden gözlerini kaçırdı. Sırıtarak Mert'e baktım. "Aferin, arada işe yarıyorsun. Her neyse, kuzenine Meriç'in gey olduğunu söyleyeceğim. Onu buraya çağır."

Mert sırıtarak kıza baktı. "Hira! Gelsene biraz."

Kız, Meriç'e bir şeyler söyleyip yanımıza geldi. "Ne oldu,

Mert?"

"Aslında seni ben çağırttım," dedim. "Meriç'le konuşmaya çalıştığını gördüm ve seni uyarmak istedim. Yerinde olsam pek umutlanmam."

Hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Neden? Sevgilisi mi var?"

Sevgilisi var demek çözüm değildi, Hande gibi bir kızsa eğer yine de yavşayabilirdi. İşimi sağlama almam lazımdı. "Hayır. Meriç gey," dedim. "Yanındaki çakma sarışın da best friend'i."

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Ama bu haksızlık."

Ben de üzülmüş gibi yaptım. "Ya, ya. Biz de ilk öğrendiğimizde yıkıldık, bu yakışıklılık boşa gitti diye."

Kız, beni onayladı ve hüzünle Mert'e baktı. "O zaman ben Melih'le takılıyorum," dedi.

O yanımızdan uzaklaşınca Mert'e döndüm. "Kusura bakma, kanki, ama kuzenin resmen yavşamaya gelmiş."

"Öyleymiş."

***

Biletleri Mert'e aldırmıştım ve hepimize yan yana koltukları almasını söylemiştim. Hande'yle Meriç'in öpüşmelerini istemiyordum ve bu ihtimali en aza indirmem lazımdı. Melih, Hira, Mert, ben, Meriç, Hande, Ceyda ve Yağız şeklinde sıralandık. Patlamış mısır kutusunu Mert'le ortamıza almıştık.

Reklamlar bitip film başlarken çaktırmadan Meriç'i izlemeye başladım, başını koltuğa yaslamıştı. Onu izlemek daha eğlenceliydi. Ne zamandan beridir ondan hoşlandığımı bilmiyordum, ama kavga ettiğimiz günden beri patlama yapmıştı. Onu hep yakışıklı bulmuştum ama şimdi bir şeyler çok daha farklıydı. Ona baktığımda gördüğüm başka bir şeyler vardı.

Mısırın tadına bakmış ama beğenmemiştim. Tuzu azdı ve annemkilere hiç benzemiyordu. Mert'in şikâyeti yokmuş gibiydi, avuç avuç götürüyordu. Meriç'le ellerini aynı anda kutuya daldırdıklarında kıkırdadım. "Bu sahne başkaydı sanki," diye mırıldandım. Meriç beni duymuştu, Mert'in elini itip bir avuç patlamış mısır aldı. Hande'nin uzattığı mısırları yemediği de gözümden kaçmamıştı.

Meriç'ten

Kafası omzuma düşünce Melis'e baktım; uyumuştu. Ondan kaçmak çok zordu. Benden nefret ettiğini söylemişti. Tabii ki nefret etmediğini biliyordum ama o gün kavga ederken onu kırmıştım ve şu an bana deli gibi sinirliydi. Hande beni sevdiğini söylediği için ona gitmiştim. Sevilmek istiyordum sadece ama Hande'nin yanındayken, Melis'in yanında hissettiğim gibi hissetmiyordum. Hande kafasını omzuma koydu. Sol omzumdaki Melis'e ve sağ omzumdaki Hande'ye bakıp kafamı arkaya yasladım. Bir yanımda hoşlandığım ama bunu *anlayamayan salak* kız, diğer yanımda artık hoşlanmadığım ama bunu *anlamayan* salak kız vardı. Sanırım salak kızları çekiyordum kendime.

Mert ceketini Melis'in üzerine örtecekken kaşlarımı çattım. Bu pezevenk sinirimi bozmaya başlamıştı. "Sikerim ceketini de, seni de. Sıcak lan zaten. Neyin kafasını yaşıyorsun?"

Ceketini kucağına bıraktı ve sırıtarak bana baktı. "Köpek gibi seviyorsun oğlum kızı."

"Dön lan önüne!"

Mert çok iyi sır tuttuğundan, bu konuda onun yanında rahat davranıyordum. Ama Hande bu durumdan hoşnut değildi. O da farkındaydı Melis'ten hoşlandığımın. Bir tek sivri zekâ Melis anlamıyordu. Ondan hoşlandığımı anlasın, beni zorlamasın, özlediğini fark etsin diye kendimden uzak tutuyordum. Fakat inadı ve taş kafası, beynine müsaade etmiyordu anlaşılan. Ulan, it gibi kıskanıyordum, ama hâlâ bir bok anlamayıp, 'seni seviyorum' dememi bekliyordu! O iki kelimeyi annemden başka hiç kimseye söylememiştim ki. Şimdi de pat diye söyleyemiyordum işte.

Melis'e bu konuda bir şeyler söylemek istemiyordum. Önemli olan, kelimeler olmadan anlayabilmekti. Melis ve taş kafası bunu anlamıyordu işte. Hele kelime oyunlarından hiç anlamıyordu.

Melis'e çevirdim gözlerimi, karanlıkta onu rahat rahat izleyebilirdim. Homurdanarak koluma sarıldı, bir şeylere sarılmadan uyuyamıyordu zaten.

Dün Yağızlarda kaldığı için ben de annemlerde kalmıştım ve ben uyuyana kadar beni dikizlemişti. Perdeden görünmediğimi falan mı düşünüyordu? Ay ışığı gözlerini bile belli ediyordu.

Melih'in koluna girdiği aklıma gelince sinirle kaşlarımı çattım. Üzerine bir de Mert kolunu omzuna atıp yanağından makas almıştı. Hepsini beynimin bir köşesine yazmıştım. Buna öküzlük, odunluk, maçoluk ya da ne derlerse desinler umurumda değildi. İlk öpücüğünü almıştım ben bu kızın. Bundan sonra da her şeyi bana aitti. Ne ara ondan hoşlanmıştım da sevme derecesine gelmiştim bilmiyordum ama olmuştu işte.

"Kanka?" diyen Mert'e baktım sinirle.

"Ne var, lan?"

"Benden duymuş olma ama senden nefret etmiyor."

Bunu biliyordum zaten. Nefret etse beni öpmezdi. Bu salak, 'senden nefret ediyorum' dediği için ondan uzak durduğumu sanıyordu belli ki. "Nereden biliyorsun, Melis mi söyledi?" diye sordum sırıtarak.

Elini 'yani' der gibi salladı. "Sayılır. Hem senden nefret etse yanında oturmazdı şu an."

Beni Hande'den kıskandığını biliyordum. Hira'ya da ne söylediyse kız, Melih'in yanına gitmişti. Gözümden kaçmış değildi. Mert'e baktım tekrar. "Sen başka şeyler de biliyorsun."

Tedirginçe perdeye döndü. "Hayır, bir şey bilmiyorum."

"Oğlum, sen Melis'le tanışalı dört ay oluyor, benimle on sekiz yıldır arkadaşsın, benden sır saklayamazsın."

"Söylemek istiyorum ama tek kelime edersem vurur bu kız beni."

Sırıttım, vururdu. "Yapar, inanırım," dedim ve Mert filme dönerken devam ettim. "Melis'in omzuna kolunu attığını görmedim sanma."

"Abicim, kankam o benim. Benim yanağımdan makas alıp sardı, ben bir şey yapmadım."

Geri zekâlı, kendini ifşa etmişti. "Bunu bana söylemen ne kadar manuklı?"

"Oğlum ben yapmadım ki!"

"Melis'i mi döveyim, göt. Seni döveceğim mecburen."

"Hira'ya senin top olduğunu söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Annesine de söylemişti. Bu kızı bir ara yine öpmem lazım. Anlaşılan gey olmadığımı çok çabuk unutuyor."

Bana baktı şaşkınca. "Yuh, siz daha önce öpüştünüz mü, lan?" Ben sıntınca gözlerini kıstı. "Hiç anlatmıyorsun. O zaman niye sevgili olmuyorsunuz?"

"O işler o kadar kolay mı? Onun da beni sevmesi gerekiyor."

Hande, "Susun artık," diye mırıldandı.

Hande'den hoşlandığımda karşılık bulamayınca yıkılmıştım. Şimdi Melis'ten emin olmak istiyordum. Melis'e baktım; bu inat ve bu kafayla biraz zordu.

36. Bölüm

Melis'ten

Sarıldığım şey kollarımın arasından kayarken homurdandım. Omzumdan yavaşça dürtülünce gözlerimi araladım. Mert gülümsedi. "Geldik, kanki."

Gerinerek esnedim. "Bitti mi?"

Yağız araya girdi. "Bitti. Yemeğe gidiyoruz."

"En sevdiğim," diyerek ayağa kalktım. Bunu söylerken gözlerim Meriç'e kaymıştı. Niye 'en sevdiğim' deyince aklıma hep o geliyordu? Salondan herkes sıra şeklinde çıkarken Meriç arkamdan yürüyordu. Ah! Olmaz olsun! Sinirle avucumu alnıma vurdum. "Salak, Melis," diye kendi kendime kızdım. Benim Meriç ve Hande'yi gözetlemem lazımdı! Uyumamalıydım! Ya öpüştülerse!

Salondan çıkarken Mert'in koluna girdim ama kolumdan çıktı. "Ne oldu?" dedim biraz bozularak.

Tedirginice bana bakıp ensesindeki saçlarına dokundu. "Can sağlığım için senden uzak durmalıyım, kanki."

"Ne saçmalıyorsun be?"

"Boş ver, kanka, ne diyecektin?"

Şifreli konuşan insanları boğasım geliyordu. Meriç'in sırıtmasını görmezden gelerek Mert'e döndüm. "Meriç ve Hande öpüştü mü?" diye sordum fısıltıyla.

Biraz düşünüp kafasını iki yana salladı. "Hayır. Yani onları izlemedim ama öpüşmediler. Öpüşseler sesini duyardım."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "İğrençsin ya!" diyerek koluna vurdum. Yağızların arkasından yürüyorduk. Onların önünde de Meriç ve Hande vardı. Yemek katına çıkınca büyük bir masaya oturduk, ben yine aynı menüden yiyeceğim için menüye bakmıyordum. Gözlerim Hande'ye kaydı, Meriç'in koluna girmiş, başını omzuna yaslamıştı. Onun kokusunu içine çektiğini düşününce sinirlerim bozuldu. Kalkıp saçını başını yolmak istiyordum. "Ben lavaboya gidip geleceğim," diyerek yerimden kalktım. Tuvalete girince elimi yüzümü yıkadım, yeni uyandığım için hâlâ sersem gibiydim. Aynada yansımama baktım. Siyah dar pantolonumun üzerine MTV baskılı bir tişört ve üzerine de deri ceket giymiştim. Kalın topuklu kırmızı vanslarım sayesinde, 1.68 olan boyum 1.70 olmuş gibiydi. Meriç'in çenesine falan gelirdim herhâlde. Ofladım. "Niye konuyu ona getiriyorum ya!" diye söylenerek ojelerime baktım. Normalde oje sürmezdim, cuma gecesi Ceyda bizde kalmıştı ve o sürmüştü. Meriç beni değiştiriyor muydu ne? Her neyse.

Geri döndüğümde yemeklerimiz henüz gelmemişti. Yerime otururak telefonumu cebimden çıkardım, aynı anda çalmaya başladı ve ekranda bilmediğim bir numara belirdi.

"Alo?"

"Melis?"

"Furkan?"

Gülüşü kulağıma doldu. "Anlaşılan numaramı kaydetmemişsin."

"Evet, gerek duymadım," dediğim sırada gözlerim Meriç'in sıktığı yumruğunda takılı kaldı.

"Kalbimi kırıyorsun ama," dedi alayla.

Moralim yeterince bozukken Furkan'ın alaylarıyla uğraşamayacaktım. "Ne istiyorsun?"

"Meriç seni arasa böyle mi konuşurdun onunla?"

Kafamı iki yana salladım ve dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Onun yeri ayrı," dedim sanki kendimle konuşuyormuşum gibi ve Meriç'e baktım. Sinirle bana bakıyordu. Kim bilir kafasında neler kuruyordu.

"Ondan hoşlandığını kabul mu ediyorsun?" diye sordu bu kez Furkan.

Bunun için mi aramıştı beni? Ofladım. "Bunun cevabını öğrenmek için mi aradın?"

"Hayır. Sadece aklıma geldin. Seni görmek istiyorum."

Furkan çok açık sözlüydü. Meriç benimle hiç böyle açık konuşmuyordu. O bana kelime oyunu yapıyordu ve ben salak olduğum için anlamıyordum, sonra da bana kızıyordu. "Göremezsin," dedim.

"Neden?"

"Dışarıdayım."

"Bu bir neden değil."

"Bence geçerli bir neden."

"Melis-"

Gerisini duyamadım, çünkü Meriç telefonu elimden aldı. Şaşkınca ona bakarken masadan kalkıp uzaklaştı. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluşurken onu izledim. Biçimli kaşlarını çattı ve bir şeyler söyledi. Anladığım kadarıyla, 'Beni kışkırtma' demişti. Telefonu kapatıp masaya geldi ve, "Soru sorma," diyerek telefonu önüme bıraktı. Kafamı eğip gülümsedim, saçlarım yüzümü kapattığı için görülmediğini umuyordum. İçimden çığlık atarak seviniyordum ama daha fazla böyle durup dikkat çekmek istemiyordum. Kafamı kaldırdım. Beni kıskanıyordu hâlâ! Bu kez emindim, çünkü şu an küstük! Hande kalkıp giderken kimse bir şey söylemedi. Çok bile kalmıştı. Mert herkesin tepsisini önüne bırakırken benim ve Meriç'in tepsisi yoktu. Orada bıraktığını anlamamız uzun sürmemişti. İkimiz de kalkıp yürümeye başladık. Meriç'e baktım. "Meriç-"

"Soru sorma demiştim."

"Soru sormayacaktım. Yani en azından Furkan'la ilgili," de-

dim. Tamam, onunla konuşmam belki salaklıktı ama Meriç benden daha inattı ve bu iş çok uzamıştı.

"Ne soracaksın?"

"Benimle daha ne kadar küs kalmayı ve beni kendinden uzak tutmayı düşünüyorsun, merak ediyorum," dedim sinirle.

"Çocuk musun?" derken tepsisini alıp yürümeye başladı.

Arkasından ben de yürüdüm. "Çocuklukla ne lakası var ya? Tek suçlu ben miyim sanki? Bana düşmanınmışım gibi bakıyorsun ve bunu yapması gereken benim! Beni sınıftan attın, Veliaht!"

"Öyle olması gerekti."

"Ne demek öyle olması gerekti?"

Durdu ve bana döndü. "Barışalım ama bana soru sorma."

"İyi, öyle olsun. Kaçabilirsin ama saklanamazsın, Veliaht," deyip sırıttım.

O da sırıttı. "Biliyorum."

İşte bu! Barıştık! Oh be! Sonunda! Bu akşam soru bombardımanına tutacaktım onu, haberi yoktu. Şu an sarılsam ne tepki verirdi acaba?

***

Yağız ve Ceyda yanımızdan ayrılırken, Mert ve Meriç iki yanımda yürüyorlardı. Mert bana göz kırpıp Melih'in yanına gittiğinde, ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum ve Meriç'e baktım. "Meriç?"

"Hı?"

Çıkardığı ses çok tatlı çıkmıştı. "Ben... Senden nefret etmiyorum. Sadece bilmeni istedim."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Biliyorum."

"Ne demek biliyorum?" Hani bu çocuk öyle söylediğim için bana küsmüştü? Ulan Melih!

"Benden nefret etseydin, seni öptüğümde beni iterdin. Bıçağın önüne de atlamazdın."

"O zaman neden bana sinirliydin?" diye sorduğumda saçlarını karıştırdı.

"Salak olduğun için."

"Ne?"

"Oje sürmüşsün," dedi konuyu değiştirerek.

"Ceyda sürdü."

"Tahmin etmiştim. Senin becerebileceğinden şüpheliyim."

Bowling ayakkabılarımızı alınca kendimi koltuğa attım. Meriç ve Mert iki yanıma oturdular. İlk sırada Melih vardı. Meriç sırıtıyordu. "Hadi, Melih yaparsın," dediğinde Melih sırıtıp topu yuvarladı. Sadece bir lobut kalmıştı. "Yuh!" diye mırıldandım. Melih tekrar atıp son lobutu da devirdi.

Meriç ayağa kalkıp mavi topu seçti ve saçlarını düzelterek ilerledi. *Kızların dikkatini çekiyorsun ama!* Bütün lobutları düşürünce nedense hiç şaşırmadım. Sırıttı ve cool bir şekilde yanıma oturdu.

"Rezil olacağım," diye homurdandım.

Bana sırıtarak baktı. "Hep oluyorsun zaten."

"Kapa çeneni!"

Mert turuncu topu aldı ve atarken parmakları toptan çıkmayınca topla birlikte uçtu. Ayağa kalkıp üzerini silkeledi ve topa tekme attı, şans eseri bütün lobutlar devrilince gülümsemem suratımda donup kaldı. Sıra bana gelmişti.

"Şans öpücüğü vereyim mi?"

Meriç'e beş kardeşi gösterdim. "Seninle konuşmayı özledim," dedim dürüstçe.

"Ben de sana laf sokmayı özledim."

"Mal."

Az önce Meriç'in attığı topu aldım. Tamam, Mert salağı bile atmıştı, ben de atardım. Ama öyle olmadı, top yan taraftaki boşlukta yuvarlanmaya başladı. Mert ve Meriç anırıyorlardı, Meriç'in yüzünde de alaycı bir ifade vardı. Gidip pembe topu aldım ve onlara döndüm. "Yemin ederim topu kafanıza atarım!" O kadar ciddiydim ki ikisi de sustu ama Meriç ifadesini hiç bozmadı.

Konsantre oldum ve topu atmaya hazırlandım. Tam topu elimden çıkaracağım sırada Meriç bileğimden tuttu. "Karpuz mu atıyorsun?" dedi alayla.

"Bir nebze."

Sırıtarak arkama geçti, bileğimi hâlâ tutuyordu. Elimi yavaşça salladı ve, "Şimdi dediğimde topu bırak," dedi.

Dikkat kesildim ve onun komutunu bekledim. "Şimdi," dediğinde de topu bıraktım. Top dümdüz giderken nefesimi tuttum. Üç lobut ayakta kalınca ellerimi birbirine vurdum ve Meriç'in boynuna atladım. Evet, bu sadece bahaneydi ama bunu bilmesine gerek yoktu. Bana sarıldığında çaktırmadan gülümsedim. "Teşekkürler," dedim ve istemeyerek de olsa ondan uzaklaştım.

"Bir daha yardım edersem öper misin?"

"Tokadımı özledin herhâlde?"

"Sen kaybedersin," diyerek yerine geçti.

Hira yanımıza gelip, "Meriç?" dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Ne söyleyecekti? Kuaförünün adresini mi isteyecekti? Hem deminden beri neredeydi bu?

"Gey olduğun doğru mu?"

İşte şimdi sıçtın, Melis.

Meriç'in kaşları havalandı. "Kim söyledi?"

Hira direkt bana baktı. Gözlerimi pörtlettim. "Ne münasebet canım!" dediğimde Meriç bana baktı ve sırıtıp Hira'ya döndü.

"Hayır, gey değilim. Melis de bunu gayet iyi biliyor. Öpüşmüşlüğümüz bile var."

"Sevgili misiniz?" diye sordu Hira umutsuzca.

"Hayır, bekârım," dedi domuz.

Hira'nın yüzü aydınlanırken kaşlarımı çattım. "Sıra sende," dediğimde Hira kalkıp giderken homurdandım. "Kız resmen yavşamaya gelmiş!"

"Ne o, kıskandın mı?"

"Melih'e yavşadığı için söyledim."

"Melih'ten sana ne, kızım!"

"Ne o, kıskandın mı?"

İnkâr etmemişti bu kez! Gözüm yan tarafta sürekli Meriç'i izleyen kıza takıldı. Meriç'le sevgili olsak katliam yapardım. Bu

nedir ya? Kız bana 'ne var?' dermiş gibi bakınca, yarım saattir kıza ölümcül bakışlar attığımı fark ettim. "Gözlerin diyorum. Kalkıp gelecek birazdan," dedim yapay bir gülümsemeyle. Kız utanıp arkasını dönerken kulağımda Meriç'in nefesini hissettim.

. "E, yakışıklıyım sonuçta. Kız da haklı. Hem sen de bana bakıyorsun."

"Siktir git, Meriç."

***

Tabii ki sonuncu olmuştum, çünkü Meriç onu öpmezsem yardım etmeyeceğini açıkça söylemişti. Ben de *namuslu girl* olduğum için kabul etmemiştim ama onu öpmek istemiştim, yalan olmasın şimdi çarpılırım falan. Evlere dağılırken Melih beni eve bırakmayı teklif etmiş, Meriç'se hiç sormamış ve beni peşinden sürüklemişti. Arabaya binip kemerimi taktım ve Meriç'e baktım. Kendi tarafındaki yan aynaya bakıp sola dönerken sırıttı.

"Soru mu soracaksın?"

"Neden salak olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü öylesin."

"Ciddiyim, Meriç!"

"Gereksiz yerlere takılıp asıl gerçeği kaçırıyorsun," dedi.

Haklıydı sanırım. Genelde ona laf sokmaya çalışıp ipuçlarını kaçırıyordum galiba. "Yavaş git biraz."

"Otobandayız, Melis ve sadece yüzle gidiyorum."

"Olsun," dedim omuzlarımı silkerek ve kafamı cama yasladım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Aslında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kafam karışık."

"Bir daha Furkan'la konuşma."

"Kıskanıyorsun," dedim sırıtarak.

"Evet."

Şaşkınca ona baktım. "Az önce, beni kıskandığını kabul ettin."

"Sen de beni kıskanıyorsun."

Cevap vermedim ama inkâr da etmedim. Evin önüne geldi-

ğimizde yanağından öptüm ve, "Dikkatli git," diyerek arabadan indim. Koşarak binaya girdim ve kapının arkasına yaslanarak gülümsedim.

***

Omzuma atılan kolla tanıdık kokusu birleşince ortaya Meriç çıkıyordu. "Günaydın."

"Günaydın," dedim içten bir gülümsemeyle.

"Eski sınıftasın."

"Veliaht-"

Kaşlarını çattı. "Söyleme şunu."

"Ama öyle," dedim. Adımlarını hızlandırdığını fark edince kolundan tuttum. "Tamam, söylemeyeceğim."

"Dün arabada bir şey unuttun."

Kısa bir an düşünüp, "Ne?" dedim. Yanağıma bir öpücük bırakıp koşmaya başladı. Sırıtarak arkasından baktım. Nereye kadar kaçacaktı ki? Sınıfta nasıl olsa yakalayacaktım.

Voleybol takımından Cemre yanıma gelince gülümsedim. "Melis bugün maç var, Canan Hoca antrenmana çağırıyor herkesi," dedi. Kafamı salladım ve birlikte yürümeye başladık.

***

Antrenman yorucu geçmişti. Yerde oturmuş su içerken, müdürle birlikte spor salonuna giren Haluk Bey'e baktım. Beni görünce gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Hande'yi takıma almışlardı ve içimden bir ses işin içinde torpil var diyordu. Kesin yine ailesini sokmuştu araya sümsük, ama sesimi çıkarmadım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Hande'nin takımındaki diğer kızlar yedekteydi. Hande antrenman boyunca benim toplarıma atılmıştı ve en sonunda Canan Hoca onu yerinden ayrılmaması için uyarmıştı.

Meriç yanıma oturup su şişemi alınca suratına baktım. "Babamın burada ne işi var?" diye sordu.

"Bu maçı izlemeye gelecekmiş sanırım," dedim.

"Sebep?"

"Okulu değil mi adamın? Gelir."

Kafasını sallayıp şişemi bıraktı ve ayağa kalkıp babasına ilerledi. Meriç daha çok annesine benziyordu. Babasına benzeyen Melih'ti. Aralarının ne zaman düzeldiğini merak ettim. Umarım hâlâ Meriç'in sorumsuz olduğunu düşünmüyordur.

Meriç babasıyla vedalaşıp yanıma gelirken ayağa kalktım. "Bu şort daha önce uzundu sanki."

Üzerime baktım. "Standart bunlar, Meriç."

"Beğenmedim."

"Ben de beğenmiyorum ama giymek zorundayım." Şişemi elimden aldı ve tekrar su içti. Su içerken aşağı yukarı hareket eden âdemelmasına baktım. Lee Min-Ho'dan sonra âdemelmasına bakabildiğim tek kişiydi. Bu kez suyu bitirip şişenin kapağını kapattı.

"Maç kaçta?"

Bileğini tutup saatine baktım. "Yarım saat sonra."

"Saat birde yani. Ne zaman gideceksiniz?"

Bize doğru gelen kızları gösterdim. "Şimdi."

Kızlar gelip Meriç'e gülümserken, bana göz kırpıp aksi yöne yürümeye başladı. "Maçta görüşürüz."

"Gelecek misin?" dedim arkasından.

Bana dönmeden cevapladı. "Hayır, ruhumu göndereceğim sana musallat olsun diye."

Kızlar gülerek bana baktılar. "Meriç'le çıkıyor musunuz?"

"Hayır. Ayrıca şu çıkma kelimesinden nefret ettiğimi daha kaç kez söyleyeceğim?"

***

Maç karşı takımın okulunda yapılacaktı. Onların tribün dolarken, bizim okul için ayrılan bölüm de dolmaya başlamıştı. Birkaç kez göz kırpsa da umursamadım. Biri, "7 numara!" diye bağırdığında Ceyda kaşlarını çattı. "Sana diyorlar," dedi.

"Farkındayım ama umurumda değil. Maç öncesi sinirlenmemem lazım, sonra stresli oluyorum." Biri ıslık çalınca gözlerimi devirip yana döndüm ve çocuğa döndüm. "Ne var be?"

"Numaranı versene?" diyerek sırıttı.

İçimden bir ses Meriç'in veya Yağız'ın numarasını ver diyordu ama kesin kavga ederlerdi. Kavga etsinler istemiyordum. Tam ona cevap verecekken Meriç'in sesini duydum.

"Ben de vereyim mi? Lazım olur."

Çocuğun sırıtan yüzü anında kayboldu. Bakışlarını kaçırıp yerine otururken güldüm ve Meriç'e döndüm. "Niye herkesi korkutup kısmetimi kapatıyorsun?"

Suratını buruşturdu. "Bu abazaya bakacaksan git buradan."

O sırada bu okulda okuyan bir kız bize doğru gelmeye başladı. "Meriç?"

Meriç, kıza baktı. "Eda?"

Kız, Meriç'e sarıldı ama Meriç'in elleri hâlâ ceplerinde duruyordu. Sadece bana sarıldığı için gülümsedim. Bana sarılmak onun da hoşuna gidiyordu ve kendimi özel hissediyordum. Kız, Meriç'ten ayrılıp gülümsedi. Çekici bir kızdı, fiziği de düzgündü. "Özledik seni," dedi.

Meriç piç bir sırıtış yerleştirdi dudaklarına. "Öyle mi?"

Kız, kafasını salladı hayranlıkla. Nereden tanışıyorlardı ki? "Bu kız kim?" diye sordu bana bakarak. Meriç de bana baktı. "Melis. Bizim okulun takım kaptanı."

Kız elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum, Melis ama bizim okulu henüz yenen olmadı."

Gülümsedim ve kızın elini sıktım. "Bizimle daha önce maç yapmadığınız içindir, tatlım," dedim ve düdük sesiyle onları oradı bırakıp fileye ilerledim.

***

Şu an beşinci setteydik ve bu seti kim alırsa maçı o kazanacaktı. Gerçekten iyi oynuyorlardı ama yenebilirdik. Hande ön plana çıkmak için takımın ağzına sıçtığından, Canan Hoca dördüncü sette onu kenara almıştı. Suyumu bitirdim, çok terlemiştim. Molanın bitmesine az kalmıştı, grup kucaklaması yaptık. "Eski takım geri döndüğüne göre herkes ne yapacağını biliyor. Maç başlamadan önce diğer takım kaptanı bizi yenen olmadı dedi, ben de bizimle hiç maç yapmadınız dedim. Yani yüzümü kara çıkarmayın, kızlar. O kadar laf soktum." Kızlar gülerek beni onayladılar. "Kazanıp

gideceğiz, tamam mı?"

Bizim tribünden büyük bir tezahürat koptu. "Keskin Koleji!" diye bağırıp ıslık çalıyorlardı. Meriçlerin oturduğu yere baktım, o da ıslık çalıyordu. Bana göz kırptı. Bizde de kalp var, *zalım*. Düdük sesiyle önüme döndüm. Herkes susmuştu.

Sahayı bir süre top sesi doldurdu ve sayı aldıklarında onların tribün coştu. Meriç, "Güvenme kimseye Güven Koleji! Bizim her tarafımız KESKİN!" diye bağırdığında bizim tribün hareketlendi. Bu coşuşun üstüne gaza gelip bu kez biz aldık sayıyı.

Son sayıya gelmiştik ve alırsak maç bizimdi. Ceyda topu bana verdi. "Sende, kaptan."

Arkaya ilerledim. "Ceyda ön sende," dediğimde kafasını salladı.

Yağız, "Hadi kaptan, güldür yüzümüzü! Görsünler Keskin'in şampiyon yüzünü," diye bağırmaya başladığında herkes ona eşlik etti. Servisi kullandım, top karşıya giderken koşarak yerime geçtim. Top bize geldiğinde Yağmur zıplayıp smaç attı. Son anda uzanıp geri gönderdiler. Karşımdaki kızla aynı anda blok yaptık, beni geçemeyeceğini biliyordum. Top onların sahasına düştüğünde bizim tribün coştu ve herkes sahaya inmeye başladı. Ceyda koşarak Yağız'a sarılırken Meriç yanıma geldi.

"Aferin."

"Bu bir iltifat mı?"

"Yani."

Hakemin anonsu salonda yankılandı. "Kazanan Keskin Koleji. Tebrikler!"

Sırıtarak Eda'ya baktım, sinirle arkasını dönüp gitmeye başladı. "O kızı nereden tanıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Burası benim eski okulum."

Demek ki o çocuk Meriç'i görünce bu yüzden o kadar korkmuştu. Tanıyordu Meriç'i. "Niye atıldın okuldan?"

Ellerini ceplerine soktu. "Bir çocuğu komaya sokana kadar dövdüm," deyip sanki normal bir şeymiş gibi omuzlarını silkti.

"Neden?"

"Anneme küfretti, pezevenk. Zaten sinirliydim de. Dövdüm ben de."

Haluk Bey yanımıza geldi. "Hepinizi tebrik ederim, beni gururlandırdınız. Hayatımda izlediğim en heyecanlı maçlardandı," dedi ve Meriç'in omzuna dokunduktan sonra müdürle birlikte uzaklaştı.

Bu sırada karşımızda bir kalabalık toplandı. "Hoş geldin, Keskin."

Meriç alayla sırıttı. "Hâlâ yaşıyorsun demek."

"Evet, evet, yaşıyorum. Yanındaki kızı almaya geldim."

Meriç kaşlarını kaldırdı. "Büyük iddia!"

"Eskisi gibi değilim, Meriç! Kızı alacağım!" dedi ve bize doğru yürümeye başladı.

Çocuk bize yeterince yaklaştığında Meriç beni arkasına çekip çocuğun karnına tekme attı. Çocuk yere düşerken Meriç'i tuttum. "Meriç yapma!" Mert de diğer kolundan tuttu. "Abi, baban hâlâ burada!"

Meriç kollarını bizden kurtardı, arkasını dönüp gidecekken çocuk, "Ne o, Keskin? Babandan mı korkuyorsun?" diye bağırdı.

Meriç sinirle dönüp bir tekme daha attığında Haluk Bey'in sesi salonda yankılandı. "Meriç!" Bize doğru geliyordu ve sinirliydi. "Sen hiç akıllanmayacak mısın?"

Meriç yumruğunu ve dişlerini sıkıp babasına baktı. Elini tutmak istiyordum. Çocuk yerden kalkıp üzerini silkelerken bir yere başıyla işaret verdiğinde oraya baktım. Furkan duvara yaslanmış bize bakıyordu. O yaptırmıştı!

"Beni daha ne kadar rezil edeceksin? Soruyorum sana?" Haluk Bey'in ettiği sözler ağırdı. Üstelik herkesin önünde yapıyordu bunu. Meriç'e baktım, yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. "Biraz olsun Melih'e benzeyemez miydin? Beni utandırmaktan vazgeç artık!"

Meriç kafasını sallayıp giderken Furkan'a onaylamaz bakışlar attım. Anladığımı anlayınca sinirle küfretti. Meriç'in peşinden gitmeye başladım. Spor salonundan çıktığımızda, "Git başımdan, Melis!" diye bağırdı.

"Hayır, gitmiyorum."

Arabasına doğru ilerlerken, "Melis... Git!" diye bağırdı tekrar.

"Meriç," diyerek kolunu tuttuğumda beni itti.

Yüzüme baktı. "Beni rahat bırak!"

Gözlerim dolarken yerimde kalakaldım. Bunun sebebi bağırması değildi, onun da gözlerinin dolmuş olmasıydı. "Meriç, gitme!" dedim arkasından ama beni dinlemeyip arabasına bindi ve hızla okul bahçesinden çıktı.

Mert kolumdan tutup koşmaya başladığında şaşkınlıkla suratına baktım. "Nereye?"

"Onu durdurmaya!"

Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey sormadım. Arabasına bindik ve hızla okul bahçesinden çıktık. Yol düz ve boştu, Meriç'in arabasını görebiliyordum. "Çok hızlı gidiyor," dedim korkuyla.

"Haluk Amca ağır konuştu. Meriç onun için her zaman ikinci planda oldu. Bu yüzden Meriç annesine düşkündür."

Gözlerinin dolu hali zihnimde tekrar canlanırken içim acıdı. Meriç otobana girerken Mert de arkasından girdi ve hızını artırdı. Ama Meriç arayı hayli açmıştı. Sonra her şey çok hızlı gelişti. Meriç süratle giderken, başka bir araba direksiyonu onun önüne kırdı. Öyle büyük bir gürültü koptu ki bir an ne olduğunu anlayamadım. Meriç'in arabası kendi etrafında dönmeye başladı, sonra sağa sola çarpmaya devam ederek yolda sürüklendi. En sonunda da durdu.

Attığım çığlık beni bile korkutmuştu. Mert, "Siktir!" diyerek frene bastı, araba durduğu anda da dışarı fırladım. Yolda bir sürü araba durmuştu ve içlerinden fırlayan insanlar yardım etmek için koşuşturuyordu. "Meriç!" diye haykırmaya başladım. İnsan kalabalığının arasından geçerek oraya ulaştım ama Meriç'in arabasını gördüğüm anda yerime çakılıp kaldım. Arabadan geriye neredeyse bir şey kalmamıştı, hurda yığını demek bile az gelirdi. Sonra onu gördüm, hâlâ arabanın içindeydi. Yüzündeki kanı gördüğüm anda kendime geldim, ona yardım etmeliydim.

Gözleri kapalıydı, ama bir damla yaş akıyordu yanağına doğru. O yaşla birlikte benim de içimden bir şey koptu ve hıçkırık olup çıktı dudaklarımdan. Ellerimi kırılmış camdan içeri soktum

ve yanaklarına koydum. "Meriç! Lütfen, aç gözlerini! Meriç!" Hiç tepki vermiyordu, gözlerini bile açmıyordu. Bunu yapamazdı, ölemezdi! "Ölemezsin, lütfen," dedim yalvararak. "Lütfen, beni bırakma!"

Siren sesleri yankılanmaya başladığında Mert beni kendine çekti ve sıkıca tuttu. Zaten tutmasa yıkılacaktım, bacaklarımın beni taşıyacak dermanı kalmamıştı artık. Kaza anı sürekli olarak beynimde dönüp duruyordu. Diğer arabanın şoförünü gördüğüm an Mert'in kollarından kurtuldum. "Sen çarptın ona!" diye bağırdım ağlayarak. "Senin yüzünden oldu! Hepsi senin yüzünden!"

Mert kollarını belime doladı ve beni ondan uzaklaştırdı. "Melis," dedi. "Meriç'i götürüyorlar."

Koşarak ambulansın yanına gittim ve görevli kapıyı kapatırken, "Ben de geliyorum," diyerek Meriç'in yanına tırmandım. Elini tuttum hemen, "Lütfen ölme," diye fısıldadım. Sanki yüksek sesle söylersem ölecekmiş gibi hissediyordum. "Ç-çok mu kö-kötü durumu?" dedim doktora.

"Henüz bir şey söylemek için çok erken."

"A-ama ya-yaşıyor, d-değil mi?"

Kafasını salladı.

***

Sandalyeye oturmuş, duvara bakarken gözyaşlarımı silme gereği duymadım. Ellerim kucağımda transa girmiş gibi duvara bakıyordum ve ağlıyordum. Doktorlar bir sürü şey söylemiş ve onu ameliyata almışlardı. Durumu ciddiydi, hayati tehlikesi vardı. Mert önümde diz çöktü, "Melis," dediği anda ağzımdan bir hıçkırık çıktı. Dizlerini yere koyup gözlerimi sildi ve sıkıca sarıldı bana. "Herkese haber verdim," dedi titreyen bir sesle.

Kafamı sallayıp ondan ayrıldım ve gözlerine baktım. "Ölmez değil mi? Ölmesin!"

"Daha seninle sevgili olmadı, kerata," dedi o da ağlıyordu. "Ölmese iyi olur. İkinizi de hastanede beklerken gördüm. O seni beklemişti ve şimdi sen onu bekliyorsun. Sevgili olmazsanız bu işe ben el atacağım." Sanki ölmeyeceğine eminmiş gibi konuşuyordu.

"Yeter ki o yaşasın. Beni sevmese de olur. Ama yaşasın," dedim hıçkırmadan önce.

Koridora giren kalabalığı görünce ayağa kalktık. Ceyda bana sarılınca ona sıkıca tutundum. "İyi olacak," dedi ağladığını belli eden bir sesle.

"O ölürse ben yaşayamam, Ceyda. Onu çok seviyorum," dedim. Sesimin çaresizliği içler acısıydı. Daha onu sevdiğimi bile söyleyememiştim! Kalbim acıyordu ve sanki üzerine bastırırsam daha az acıyacakmış gibi hissediyordum; elimi kalbimin üzerine koydum.

Yeliz Teyze ağlayarak koridora girdi ve koşarak Mert'in yanına gitti. Melih gözleri ağlamaktan kızarmış bir şekilde yanımıza gelirken Ceyda'dan ayrıldım. Melih'le sıkıca sarıldık birbirimize. Baluk Bey'in koridora girdiğini görünce içimde bir nefret kabardı. Çökmüş gibi görünüyordu, ilk gördüğü sandalyeye güçsüzce oturdu. Gözyaşlarımı silerek yanına gittim. Sesimin çıkacağından emin değildim ama konuşmak zorundaydım. Acısını gördüğüm gözlerine baktım. "Keşke onu biraz sevip, düşünseydiniz," dedim bağırarak. Sonra arkamı döndüm, koridorda ilerlerken, "Keşke ben de onu sevdiğimi söyleyebilseydim," diye mırıldandım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

37. Bölüm

Üzerimde hâlâ voleybol formam vardı. Yağız ceketini bacaklarımın üstüne bıraktı ama ben yanıyordum, içimde alevlenen yangın Meriç iyi olmadan sönmeyecekti. Saatler geçmişti. Gözlerim tekrar dolarken burnumu çektim. Onu durdurabilirdim ama yapamamıştım. Ona sarılıp 'Gitme' diyebilirdim ama lanet cesaretim yoktu işte. Korkaktım. Önce onu sevmekten, sonra da onu sevdiğimi kabullenmekten, kendime ve ona itiraf etmekten korkmuştum. Şimdi de kaybetmekten korkuyordum. Kafamı duvara vurdum. Beni öpüp kaçışı geldi aklıma. Kaç kez öpüp kaçmıştı beni? Salak dediğim konusunda da haklıydı, görmem gereken şeyleri görememiştim.

Ameliyathanenin kapısı açıldığında ayaklandım hemen. Gözlerim onun dışındaki herhangi bir yere bakmayı reddediyordu. Meriç'in sedyede uzanan bedenini gördüm önce. Sonra yüzüne bakmaya zorladım kendimi. Pürüzsüz yüzünde şimdi çizikler vardı. Pembe dudakları solmuş, morumsu bir renk almıştı. Saçları alnına dökülmüştü. O saçını hiç böyle yapmazdı ki. Sevmezdi böyle. Ağzımdan bir hıçkırık kaçarken Yağız kolunu belime sarıp

beni ayakta tutu. Elini tutmak, dokunmak istiyordum ama çoktan bir odaya sokmuşlardı.

Odanın penceresinden ona bakarken, doktor, "Hayati tehlikeyi henüz atlamış değil maalesef, ama ameliyat başarılı geçti. Geçmiş olsun," dedi.

Ellerimi cama koydum ve alnımı yasladım. Korkuyordum. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Gözlerimi ayırmadan, tüm aletlere bağlamalarını izledim.

***

Yerde oturmuş, beyaz fayansların üzerine hayali çizgilerle *Melriç* yazıyordum. Önümde duran bacakları görünce kafamı kaldırım. Hande ağlayarak bana bakıyordu. "Hepsi senin yüzünden," diye bağırdı. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Beni itince arkamdaki duvara çarptım, zaten kendimi zor ayakta tutuyordum. "Sen olmasaydın kavga etmezdi!" diye haykırdı.

Belki de haklıydı. Suçluluk duygusu bedenimi sararken Maviş aramıza girerek Hande'yi sertçe itti. "Senin yüzünden Meriç kaç kez hastaneden topladık haberin var mı lan senin! Şimdi neyin kavgasını yapıyorsun burada?"

Hande ağlayarak sandalyeye oturdu. Meriç onu çok sevmişti ve şimdi de ben Meriç'i çok seviyordum. Maviş tam önümde durdu. "Sakın o aptalın dediklerini umursama, Melis. Senin suçun değildi," dedi. Kollarına atıldım ve ağlamaya başladım.

***

Sol omzumda uyuyan Mert'in kafasını tutup yavaşça Melis'in omzuna bıraktım ve ayağa kalktım. Herkes uyuyordu ama ben uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda tekrar tekrar kaza anını görüyordum. Mert'in saatine baktım, sabahın dördüydü. Derin bir nefes alarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve Meriç'in odasına baktım. Aileden olmayan kişileri içeri almıyorlardı ama ben onu görmeliydim. Meriç'in doktorunu ararken merdivenlerde oturan Furkan'ı görünce durdum ve ona baktım. İçimde suçluluk tohumları baş gösterdi. "Senin ne işin var burada?" dedim kısık sesimle.

Gözleri beni bulurken ayağa kalktı. "Ben... Ben çok özür

nlım, Melis."

"Üzgün falan değilsin!" dedim ağlayarak. "Git buradan!" Sana doğru bir adım attı, kollarını uzattığı anda onu ittim. "Onu seviyorum!" diye bağırdım saati umursamayarak. "Ve ona söyleyemedim!" Bunu her hatırladığımda kendimden nefret ediyordum. "Üzgünsün ha! Üzgünsün!" dedim. İşaret parmağımı kalbinin üzerine bastırdım. "Peki, buran acıyor mu? Buran acıyor mu senin? Benim acıyor!"

Onun da gözleri dolmuştu. "Bak, özür dilerim, Melis. Böyle olacağını bilemezdim! Lütfen. Bu hastanede tanıdıklarım var. Ne istersen yaparım, yeter ki bana böyle bakma."

Hiç düşünmeden, "Onu görmek istiyorum," dedim.

***

Kapının yanındaki düğmeye basıp otomatik kapının açılmasını bekledim ve içeri girdim. Meriç'e baktığım anda bir anlığına durmuş gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve elini tuttum. "Ben geldim... Melis." dedim aynı onun bana söylediği gibi. Burnumu çektim. Gözyaşım yanağımdan süzülüp beyaz yatağa düştü. "Sana hızlı kullanma demiştim." dedim dudaklarım titrerken. "Sanırım senin yüzünden bir ay daha göreceğim. Herkes uyuyor ama ben uyumadım. Sen uyanana kadar uyumayacağım da. Sonra burada, bu yatakta, senin yanında uyuyacağım." Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Alnımı tuttuğum elimin üzerine koydum. "Ölürsen seni mahvederim, Meriç. Ölemezsin. İzin vermiyorum," dedim ağlayarak. Bedenim sarsılırken aslında kalbim sarsılıyordu. "Ölemezsin, çünkü seni seviyorum," dedim ve eline yanağımı yaslayarak yüzüne baktım. "Söyledim işte. Seni seviyorum, Meriç. Bu yüzden ölemezsin." Kafamı kaldırıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Elimi yanağına koyarak, "Biz. Eğer uyanırsan Fenerbahçeli olacağım. Sana bir daha asla 'rezalet' diyeceğim, ne de 'Daffy Duck.' Sadece uyan, Meriç. Senin gibi bir ilhne olmadan hayatıma devam etmek istemiyorum. Hiçbir zaman zeki olmadım zaten," diyerek elinin üstündeki çiziğe baktım. "Keşke seninle gelseydim. Seni böyle görüp çaresizce ağlamaktansa, bir odada şuursuzca yatmayı tercih ederdim. Seni seviyorum inan bilmiyorum. Egonun maşallahı var ve sürek-

li bana laf sokup duruyorsun ama oldu işte," dedim gözyaşlarım akarken omuz silkerek. "Salak olabilirim ama sen de mükemmel değilsin sonuçta. Tamam yakışıklısın, tatlısın. Kasın da var. Küpen falan. Gözlerin çok güzel. Tarzsın da. Zenginsin. Ah! Tamam biraz mükemmel olabilirsin!" Derin bir nefes alarak devam ettim. "Sen beni öptün. Beni ilk kez *sen* öptün. Şimdi öylece gidemezsin. Daha doğum gününde sana oyuncak beyin alacağım," deyip burukça gülümsedim. "Korkuyorum, Meriç. Hani korku filmine girmiştik ya? Sen bana sarıldığında benim korkum geçmişti. Şu an daha çok korkuyorum ve kalkıp bana sarılman gerekiyor. İyi hissetmem için kokunu içime çekmem lazım. Ancak o zaman korkum geçer, sense burada kıçını yaymış uyuyorsun. Sana ilan-ı aşk ettim az önce ama duymadın. Olsun, sen uyanınca da yaparım, tabii önce şarhoş olmam lazım sanırım. Şu an korktuğum için rahatça söylüyorum ama aslında hiç rahat değilim, Meriç. Seni kaybetme düşüncesi bile boğuyor beni. Sensiz ne yaparım bilmiyorum. O yüzden, ölme sakın." Yanağına uzun bir öpücük bıraktım. Saçlarından öptüm sonra. "Çıkmam lazım, yoksa bir daha izin vermezler."

***

Yağmurda ıslanırken üşüyordum. Yürüdüğüm yol dümdüz ve boştu. İki şeritli asfalt yolun tam ortasında ilerliyordum. Hava çoktan kararmıştı ve içimde nedensiz bir korku vardı. Yutkunarak etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Çok korkuyordum. Yanımdan geçen arabanın rüzgârını hissettim. Arabanın arkasından bakarken ona doğru gelen başka bir araba gördüm. Farları gözlerimi kamaştırdı, ellerimi gözlerime siper ederken iki araba kafa kafaya çarpıştı. Arabalardan biri anında alev almıştı. Diğerinden de sis şeklinde dumanlar yükseliyordu. Sisin içinden geçerek arabanın yanına geldim. Meriç oradaydı, arabanın içinde... Gözyaşlarım akmaya başlarken ona doğru koştum. "Meriç!" diye haykırdım. Gözlerini araladı. Ellerimi yanaklarına koyarken dudakları aralandı ve, "Melis..." diye fısıldadı. "Melis, seni seviyorum." Onu sarsmaya başladım. "Ölme! Lütfen ölme!" Elini kaldırıp yanağımı okşadı. "Ağlama..." dedi, sonra gülümseyerek ekledi. "Beni seviyor musun?" Heyecanla kafamı salladım. "Seviyorum. Seni seviyorum, Meriç!" Uzanıp dudaklarımı öptü.

Gözlerimi açtığımda ağladığımı fark ettim. Mert hemen ya-

nımdaydı, uzanıp gözyaşlarımı sildi. "O iyi mi?" dedim panikle.

Gülümseyerek kafasını salladı. "Artık kendisi nefes alıyor. Uyanmasını bekliyoruz."

"Ölmeyecek yani!"

"Evet."

Çığlık çığlığa ayağa fırladım, sevinçten yerimde duramıyordum. Mert'e sıkıca sarıldım."Saat kaç?" diye sordum.

Kolundaki saate bakıp, "Üç," dedi.

Meriç'i görmek için odasının penceresine ilerledim. Yağız yanıma gelip kolunu omzuma attı. "Teyzemi arayıp olayı haber verdim. Hastanede olduğunu biliyor ve kalmana izin verdi."

"Hayati tehlikeyi atlattı," diye mırıldandım.

"O iyi olacak."

Telefonum çaldığında cebimden çıkarıp ekrana baktım. "Efendim, anne?"

"Nasılsın, kızım? Meriç nasıl?"

"İyi olacak, anne. Hayati tehlikeyi atlattı, uyanmasını bekleyeceğiz."

Annem derin bir nefes aldı. "Uyanacak," dedi. "Genç adam o. Baban ofise gitti, ben de şimdi çıkıyorum, yanınıza geleceğim. Yeliz'e destek olmak istiyorum. Teyzen hâlâ orada mı?"

"Evet, burada. Bir şeyler yemesi için Yeliz Teyze'yi kantine götürdü," dedim, sonra söylediği şeyi idrak ederek, "Sen Yeliz Teyze'yi nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Yeliz, benim arkadaşım, Melis. Meriç'le yemeğe gitmene neden izin verdim sanıyorsun? Her neyse, şimdi bunları konuşmanın zamanı değil, bebeğim, görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Neydi bu? Bir çeşit halüsinasyon mu? Gerçi ne olduğu önemli değildi, şimdi Meriç önemliydi, gerisini sonra düşünebilirdim.

Mert'in zoruyla birkaç saat de olsa uyumuştum, şimdi daha iyi hissediyordum. Doktor, hemşirelerle birlikte Meriç'in yanına girerken merakla onlara baktım. Hemşirelerden bir tanesi gülümseyerek, "Hastamızı normal odasına alacağız artık," dedi. Yüreğimden dopdolu birçok şükür geçti.

Gülümseyerek yanıma gelen Mert, "Onun gibi uyku âşığı birinin uyanmasını beklemek tam bir ironi," deyince gülümsemeden edemedim.

"Üzdü bizi, kerata." Sesi duyunca kafamı çevirdim, Melih de yanımdaydı.

Gülümseyip omzunu sıvazladım. "Uyandığı zaman burnından getireceğim, merak etme."

Meriç'i asansöre soktuklarında derin bir nefes alarak ilerledim. Beni zorla asansöre bindirdiği anlar zihnimde canlanırken içeri adım atıp elini tuttum.

"Sevgilin mi oluyor?"

Soruyu soran hemşireye baktım, gülümseyerek bana bakıyordu. "Sayılır," dedim omuzlarımı silkerek. Meriç'i yeni odasına alıp kapıyı kapattılar. İçeri girip giremeyeceğimize doktorun karar vereceğini söylediler. İtiraz etmek istedim ama önemli olan onun iyi olmasıydı. Kapının karşısındaki sandalyelerden birine oturup, doktoru beklemeye başladım. Asansörün kapıları açılınca bevesle kafamı çevirdim, Yağız elinde bir tepsiyle dışarı çıktı, yanıma geldiğinde de tepsiyi kucağıma bıraktı.

"Sağ ol," dedim sırıtarak; kaşarlı tost ve ayran getirmişti. İtiraz etmeden yemeye başladım, Meriç uyandığında zinde ve dinç olmak istiyordum.

***

Annem, teyzem ve Yeliz Teyze'nin çok eski arkadaş olduklarını öğrenmiştim. Zamanında *misafir* kelimesini duyduğum anda ortalıktan toz olmasaydım, çok daha önce de öğrenebilirdim. Şimdi taşlar yerine oturuyordu zaten, annemin Meriç'le ilgili konularda esnek davranmasının sebebi artık belli olmuştu ve burs almamı sağlayan Yeliz Teyze'nin de kim olduğunu biliyordum artık.

Teyzem ve annem, Yeliz Teyze'yi teselli ederlerken, Hande de bir köşede oturuyordu, geldiğinden beri hiç sesi çıkmamıştı. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onun için üzülüyordum. Sevdiği çocuğu kaybetmişti, içimde Meriç'in sevgisini hissettiğimden beri, bu kaybın acı verici bir şey olduğunu öğrenmiştim.

Meriç'in eşyalarını koydukları poşet yanımda duruyordu. On-

ları almama kimse itiraz etmemişti. Bilekliği, küpesi, saati, telefonu, kulaklığı, anahtarları ve cüzdanı; yani onu tamamlayan her şey hemen yanı başımdaydı. Telefonunu karıştırabilirim diye düşünerek gülümsedim.

Koridorda beliren doktorun gülümsediğini görünce rahat bir nefes aldım, iyi bir şey söyleyecek olmalıydı. "Hastamız beklediğimizden de çabuk iyileşiyor," dedi. "Yarına kadar uyanmış olmasını bekliyoruz. Uyandıktan sonra daha detaylı konuşuruz. Odasına girebilirsiniz ama çok kalabalık olmasın. Geçmiş olsun."

Mert'e sarılıp ağlamaya başladım, bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. "Sevgili olmadan ölmeyeceksiniz," diye fısıldadı Mert.

Yağız gülümseyerek yanımıza geldi. "Sen girip konuşursan kesin uyanır."

"Biz klişeleri becerebilen kişiler değiliz, Yağız. O benimle konuşurken ben uyumuyordum. Ayrıca romantik bir şeyler de söylememişti. Ben zaten söyleyeceklerimi dün gece söyledim." İkisi de şaşkınlıkla suratıma bakınca ekledim. "Furkan içeri girmeme yardım etti."

"Öptün mü Meriç'i?"

Utançla kaşlarımı çattım. "Hayır! Ne lakası var, Mert?"

"Bu kadar hızlı iyileşmesinin sebebi öpücüğün olabilir diyecektim," dedi sırıtarak.

Bu doğru olabilir miydi? Dünkü itirafımı duymuş, öpücüğümü hissetmiş olabilir miydi? "Yok daha-"

"Batman, biliyoruz," diye tamamladı Yağız.

Üçümüz de kıkırdadık, keyfimiz yerine gelmişti ama bunun sebebi şakalaşıyor olmamız değildi. İçten içe, Meriç'in iyi olacağını bildiğimiz için seviniyorduk, çünkü o olmadan hepimizin bir tarafı eksikti. Yeliz Teyze ve Haluk Bey, odaya doğru yürürken heyecanla beklemeye başladık, onlardan sonra içeri biz girecektik. İkisi de iyi görünmüyordu, Meriç'in iyileştiği bilgisinin onları da mutlu ettiğinden emindim, ama sanırım oğullarının gözlerini açtığını görene kadar iyi olmayacaklardı. Haluk Bey fazlasıyla yıkılmış görünüyordu, böyle olması da normaldi, çünkü kazaya bir nevi o sebep olmuştu. Böyle düşünmem ne derece doğruydu

emin değildim, sonuçta Meriç'in kavga etmesinin sebebi de bendim. Kafamı iki yana sallayarak bu düşünceleri kovaladım, şimdi önemli olan Meriç'in iyileşmesiydi.

Onlar odadan çıktıklarında Yağız, Mert, Mete ve Mehmet yanıma geldiler. İçeri birlikte girmeye karar verdiklerini, benim yalnız girmemi söylediler. Gülümseyerek kapıya ilerledim, böyle bir karar vermelerine sevinmiştim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Onu böyle görmek canımı yaksa da, onun için iyi olmalıydım. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdum. Elini tuttuktan sonra, "Ölmediğin için teşekkür ederim," diyerek dövmesine dokundum. "Ölmediğine göre, artık Fenerbahçeli olacağım. Sorun değil, ölümle kıyasladığımda kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bu arada, eşyaların bende ve bilekliğini çalmaya karar verdim, onu geri vermeyeceğim," dedim, gözyaşlarımın akmaya başladığını da o anda fark ettim. Kafamı bacağına yaslayıp mırıldanmaya başladım. "Teşekkür ederim. Beni bırakmadığın için teşekkür ederim." Kafamı çevirip yüzüne baktım bir süre, beni duyuyor olabilirdi. Filmlerde hep öyle olurdu. Bu yüzden gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. "Yüzündeki çizikler egonu zedeliyor," dedim. "Bir an önce uyan ve onları iyileştir. Ayrıca, Fenerbahçe forması giymeye meraklı değilim ama yine de çabuk uyan." Önce yanağından, sonra saçlarından öptüm. "Şimdi gidiyorum. Çocuklar çıkmamı bekliyor. Uyandığında görüşürüz."

***

Annemin yanına gidip yanağından öptüm. "Anne anahtarı verir misin? Üzerimi değiştirmeye gideceğim."

Anahtarı uzattı. "Çıkarken kilitlemeyi unutma, dikkatli git gel."

Kafamı salladım ve merdivenlere ilerledim. Kapıdan çıkarken Melih'le karşılaştık. "Nereye?" diye sordu merakla.

"Üzerimi değiştirmek için eve gidiyorum. Sonra kendime Fenerbahçe forması alacağım, sonra da size uğrayacağım."

"Bir şey mi planlıyorsun?"

"Sayılmaz. Sadece sözümü tutacağım."

Kafasını salladı. "Seni götürürüm."

"Gerek yok, teşekkür ederim. Sen Meriç'le kal."

"Seni taksiye bindirdiğimi duyarsa çok kızar. İkimiz de onun taksileri sevmediğini biliyoruz."

Gülümsedim, haklıydı. "Tamam o zaman."

Evin önünde arabadan inerken, "Hemen gelirim," dedim ve hızlı adımlarla binaya koşturdum. Voleybol formamı aceleyle çıkarıp, kot pantolonumu ve Marvel baskılı tişörtümü giydim. Duş almaya zamanım yoktu. Kolej ceketimi üzerime geçirdim, kumbaramdan para aldıktan sonra hızla laptopumu açtım, Fenerbahçe formalarının fiyatına bakacaktım.

Fiyatları görünce neredeyse dudağım uçuklayacaktı. 129 lira nedir ya? 130 verip, üstü kalsın diyecektim. Kumbarama uzanarak biraz daha para aldım ve laptopu sinirle kapattım.

Evden çıkmak için kapıyı açtığımda babamla karşılaştım. "Meriç nasıl?" diye sordu hemen.

"Uyanmasını bekliyoruz. Annem de hastanede. Dolapta yemek vardır," dedim gülümseyerek.

Elini uzatarak yanağımı sıktı. "Yemek işini ben hallederim. Seni bırakayım mı?"

"Gerek yok, baba, teşekkür ederim. Melih getirdi beni."

"Tamam, dikkat et kendine. Geçmiş olsun dileklerimi de ilet."

Babamı öptüm ve merdivenleri koşarak indim. Arabaya binip kemerimi taktıktan sonra, "Şimdi bir Fenerli olarak bizi forma alabileceğimiz en yakın mağazaya götür," dedim.

Melih arabayı çalıştırırken sırıttı. "Galatasaraylısın sanıyordum."

"Evet, bir zamanlar öyleydi."

"Doğru yolu ne zaman buldun?"

Gözlerimi devirdim. "Bugün."

"Nasıl yani?"

"Meriç'e ölmezsen Fenerbahçeli olacağım diye söz verdim ve o ölmekten vazgeçti."

Gülümsedi. "Onu seviyorsun!"

"A, yolda köpek var!"

Küçük bir kahkaha attı ve neyse ki hiçbir şey söylemedi. Mağazanın önünde durduğumuzda somurtarak arabadan indim. "Elveda, Galatasaray," diye mırıldandım kendi kendime.

"Hangisinden alacaksın?"

Kaşlarımı çatarak Melih'e baktım. "Efsane çubuklu olanlardan," dedim. Efsane derken havada tırnak işareti yapmış, bir de üzerine gözlerimi devirmiştim.

"Burada bu hareketler ne kadar doğru?"

"Ne yapacaksınız? Beni linç mi edeceksiniz?"

"Kendi adıma hayır, ama onların adına bir şey diyemem," dedi mağaza personelini göstererek. Sonra, yanımıza gelen görevliye gülümsedi. "Small beden forma alacağız. Efsane çubuklu olanlardan," dedi beni taklit ederek. Tabii gözlerini devirip, tırnak işareti yapmamıştı.

Formayı alıp kasaya geçtik. Elveda, konser paramın bir kısmı diye düşünerek paralarımı cebimden çıkardım. Melih elini elimin üzerine koydu. "Orada dur bakalım, liseli." 'Ciddi misin?' bakışlarımı atınca gülümseyerek düzeltti. "Yani üniversiteli. Her neyse! Ben ödeyeceğim."

"Ama-"

"Fenerli olmaya karar verdiğin için hediye olarak düşün."

Omuzlarımı silktim. "Madem ısrar ediyorsun."

Arabaya bindiğimizde, "Şimdi bize mi?" diye sordu.

"Evet ve lütfen yavaş sür. Bir vaka daha kaldıramam."

Eve geldiğimizde Melih kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara çekildi. "Lütfen, forması evde de," dedim. Son anda, okulda bırakmış olabileceği aklıma gelmişti.

"Tabii ki evde. Sence o formayı okulda bırakır mı?"

"Bırakmaz," dedim sırıtarak ve koşarak yukarı çıktım. Odasına girdiğim anda kokusu burnuma çarptı, derin bir nefes alarak gözyaşlarımı bastırdım. Dolabına ilerleyerek kapakları tek tek açtım; forması askıya asılmıştı ve bir bölmede *tek* başına duruyordu.

"E, yuh ama," diye söylendim. Altından yapılmış olsa bu kadar özenli davranmazdım. Formayı askısından alarak özenle katladım. Tişörtümü çıkararak yeni formamı giydim. Onun formasını ve kendi tişörtümü poşete koyarak odadan çıktım. Formasına bir şey yaparsam herhâlde beni öldürmek için anında uyanırdı.

Aşağı indiğimde Melih sırıttı. "Yakışmış!"

"Sus, Melih! Hiçbir şey söyleme, Melih ve hadi gidelim, Melih!"

Gülümsemesini ya da ağzında biriken kelimeleri engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve kapıyı açtı. Dışarı çıktığımızda kapıyı arkasından çekip yürümeye başladı. Ulan, bizim evde çalınacak eşya sayısı bunlarınkinin dörtte biri bile değildi, ama biz kapımızı kilitlerken, bunlar kilitlemiyordu.

Arabaya bindiğimizde Melih elimdeki poşete baktı. "Kırıştırırsan Meriç boğar seni."

"Acaba gidip formanı yaktım desem hemen uyanır mı?"

"Bunu dedeme söylesen hortlar gelir."

Kahkaha attım. "Sülalece Fenerli misiniz?"

"Sülalece doğru yoldayız."

"Görürsün, Galatasaray şampiyon olacak."

"Fener bizim kalbimizin şampiyonu. Biz şampiyon olacak diye tutmuyoruz."

Sağ elimi kalbime koydum. "Affet abi!"

***

Hastaneye girdiğimizde merdivenlere yöneldiğimi görünce Melih asansörü işaret etti. "Gelmiyor musun?"

"Kapalı alan korkum var," dediğimde yanıma geldi ve merdivenleri tırmanmaya başladık. Gülümseyerek koridora girdim ama çocukların suratlarını görünce donup kaldım. Mert bizi görünce elleriyle yüzünü kapatmıştı. Koşarak yanlarına gittim. "Ne oldu?" Mert ellerini yüzünden çekti, kızarmış gözlerini görünce kalbim çekledi. "Ne oldu!" diye bağırdım.

"M-Meriç'in kalbi durdu. Melis!"

Arkamı döndüm ve koşarak Meriç'in odasına girdim; çarşafı

yüzüne çekmişlerdi. Hızla yüzünü açtım, hiç kıpırdamadan yatıyordu. "Meriç!" diye bağırarak onu sarsmaya başladım. "Meriç! Lütfen! Ölemezsin!" Gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Ölemezdi! Kafamı göğsüne bastırdım. "Ölemezsin!"

"Madem ısrar ediyorsun."

Kafamı kaldırdım; sırıtıyordu. "S-sen! Ah! Şaka mı bu!" diye bağırdım ağlayarak.

Suratını buruşturdu. "Cırlama, Melis."

"Çok mu komik yani!" dedim gözyaşlarımı silerek. "Senden nefret ediyorum!"

Kollarımdan tutarak beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Biliyorum, ama artık ağlama."

"Senin için ağlamıyorum. Boşu boşuna Fenerli oldum diye ağlıyorum."

Hafifçe kıkırdadı. "Evet, formanı fark ettim. Yakışmış."

Ondan uzaklaşarak koluna vurdum. "Çok kötüsün."

"Vurma, kızım. Yaralıyım ben," dedi. Sonra yavaşça kafasını çevirdi. "O poşette ne var?"

İçeri girerken koltuğun üzerine fırlattığım poşete bakarak omuzlarımı silktim. "Forman," dedim ve poşete ilerleyerek formayı elime aldım. "Buna tükürmemem için geçerli bir neden söylemen gerekiyor."

"Çünkü sen de artık Fenerlisin."

"Geçerli bir sebep değil."

"Çünkü öpüşebiliriz."

Bıkkınlıkla kafamı salladım. "Konu buraya nasıl geldi anlamadım ama seni neden öpmek isteyeyim?"

Sırıttı. "Çünkü kaza geçirmiş olmama rağmen yakışıklıyım."

"Ve hâlâ salaksın," dedim formayı sallayarak.

"Ver o formayı bana! Sen zeki bir kızsın, Melis. Ona bir şey olursa katliam yapacağımı biliyorsun."

Dudaklarımı büzdüm. "Beni vazgeçir o zaman?"

"Ne istiyorsun?"

Yaramaz bir çocuk gibi sırıttım. "Bilekliğini!" dedim.

"Olmaz!"

"Forman mı bilekliğin mi?"

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"İyi. Bileklik senin olsun, şimdi ver onu bana."

Zafer kazanmış bir edayla yatağa yaklaştım. Bir elini belime koyarak beni kendine çekti. Diğer eli boynuma uzanırken dudaklarımızı birleştirdi.

38. Bölüm

"Sen-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Biliyorum, ibneyim," dedi.

Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeymiş gibi hissediyordum. Eğer beni susturmasaydı şu an ona aşkımı ilan edecektim, ama madem susturmuştu, daha sonra da yapabilirdim.

Yataktan kalkmak için hamle yaptığında telaşla yerimden fırladım. Ne yapıyordu bu? Lütfen biri üzerime, ölümden dönen şu aptal Meriç'in umursamazlığından bir kürek atsın diye düşünerek kolundan tuttum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Şu üzerimdeki hastane zımbırtısından kurtulmak istiyorum," dedi çok normal bir istekmiş gibi. Tarzını konuşturmak istemesinin de tam yeriydi ya!

"Salak mısın, Meriç? Ölümden döndün sen! Şimdi kıyafet seçmenin sırası mı? Bekle, gidip doktoru çağırayım, hareket edip etmeyeceğine o karar versin."

"Gitme, Melis," dedi elimi tutarak. "Doktor falan istemiyorum."

"Özleme beni, hemen geleceğim, Veliaht," diyerek odadan çıktım ve kendi kendime hava atmaya başladım; *öptü beni, kızmmm!*

***

Meriç'in ısrarları sonucu doktor pes ederek üzerini değiştirmesine izin verdi ama bunu ayağa kalkıp yürümeden yapacaktı. Yeliz Teyze onun için evden bir çanta getirmişti zaten. İçinden giymek istediklerini seçti ve hasta bakıcı ona boru paça gri eşofmanını giydirirken arkamı dönüp beklemeye başladım.

Meriç, "Dönebilirsin, Melis," dediğinde ona döndüm ama keşke dönmez olaydım! Yatağın kenarına yarı oturur pozisyonda yaslanmıştı ve üzerinde henüz bir şey yoktu. Gözlerimi karın kaslarından olabildiğince uzak tutarak ve yaralarını görmezden gelerek hasta bakıcının ona formasını giydirmesini izledim. Meriç yatağına uzandığında hasta bakıcı odadan çıktı.

Bir süre konuşmadan birbirimize baktık. Ona bu kadar yakınken bile bir şekilde uzakmışız gibi hissediyordum. Çaba harcamasa da, farkında olmasa da Meriç benim ruhuma dokunuyordu. Bu duyguları daha önce hiç yaşamamış olsam da bunu biliyordum, çünkü içimde hissettiğim şeylerin başka bir açıklaması olamazdı. "Annenler neden burada değil?" diye sordum sessizliği ve ruh halimi dağıtmak için. Annemin, teyzemin ve Yağız'ın eve gittiğini biliyordum, ama 4M'in geri kalan üyelerinin ve Yeliz Teyzelerin ortalıkta olmaması garip gelmişti. Yeliz Teyze aklıma gelince kendi kendime sırıttım. Meriç'e henüz söylememiştim.

Kahverengi gözlerinde ışıltılar belirdi. "Onları *nazikçe* kovdum," dedi.

Hiç inandırıcı gelmemişti. "Sen ve nazik olmak," dedim alayla.

Yüzünde kendini beğenmiş gülümsemesi belirdi. "Nazik olmama gerek yok, seven seviyor."

"Niye kovdun?" diye sordum son cümlesini anlamazdan gelerek.

"Annem çok kötü görünüyordu, ben de 'git ve dinlen, kadın' dedim."

Kıkırdayarak yanına yaklaştım ve üzerini örttüm. "Sana söy-

[illegible] gereken bir şey var," dedim. "Annem ve annen çok eski arkadaşlarmış."

Bir süre şaşkınca suratıma baktı, sanırım söylediğim şeyi doğru anladığından emin olmak istiyordu. "Bu mümkün değil, çünkü eğer arkadaş olsalardı, annem çoktan seni bana istemişti."

Kıkırdadım. "Misafir kelimesini her duyduğumda ortalıktan yok olmasaydım, belki de isterdi."

İmalı bir şekilde sırıttı. "Bundan sonra daha rahat görüşeceğiz desene."

Gülümsedim. "Saat geç oldu. Sen de uyu ve dinlen artık, bundan sonra düşünürüz," dedim.

Yataktan destek alarak kenara kaydı. "Sen de benimle uyuyacaksın."

"Olmaz."

Kaşlarını çattı. "Uyur musun diye sormadım."

Bu çocuk hâlâ olayın ciddiyetini anlamamıştı anlaşılan. "Kapa çeneni de uyu artık," dedim. Kollarımdan tutup kendine çekince, ellerimi başının iki yanına koyarak kendimi güçlükle durdurdum. "Manyak mısın, Meriç? Üstüne düşüp canını acıtabilirdim! Şu an ağrı kesici verdikleri için ağrın olmayabilir, ama ağrı kesicinin etkisi geçtiğinde belki de acıdan kıvranacaksın."

Omuzlarını silkti. "Benimle uyuyorsun," dedi ve ellerini belime koyarak kalkmamı engelledi.

Son kez şansımı denemek istedim. "Meriç, lütfen," diye başlamıştım ama gözlerindeki ifadeyi görünce gerisini getiremedim. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki, sanki düşüncelerimi okumak istiyormuş gibiydi.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Elbette vardı. Ona, onu sevdiğimi, deli gibi kıskandığımı, onu kaybedeceğimi sandığımda dünyamın yıkıldığını, onsuz nasıl yaşayacağımı bilmediğimi söylemek istiyordum ama... Ama'ydı işte, az önce beni susturmuştu, değil mi? Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. "Hayır."

Yüzüme biraz daha yaklaştı, sakalları tenimi sıyırıp geçerken, yumuşak bir sesle kulağıma fısıldamaya başladı. "Bana yalan söy-

lediğinde anlıyorum, Melis. Gözlerine baktığımda her şeyi görüyorum. Sen saklamak isteyebilirsin, ama gözlerin benden hiçbir şey saklayamıyor."

Gözlerimin ona her şeyi anlattığının farkındaydım, bu yüzden ondan gözlerimi sürekli kaçırıyordum ya. Gözlerim aptal âşıklar gibiydi, onun gözlerine âşık olmuşlardı ve ne var, ne yoksa her şeyi söylüyorlardı. "Kes şunu ve bırak beni," dedim huysuzca, utanmıştım. Kollarını gevşettiğinde geri çekildim. Suratında ima dolu bir gülümseme vardı ama umurumda değildi. Umurumda olan onun hayatta ve iyi olmasıydı. Bu veliaht beni istediği kadar sinir edebilirdi, çünkü artık onsuz gülemeyeceğimi biliyordum.

"İnat etme ve benimle uyu, Melis. Ben seninle uyumuştum."

"Anlamıyor musun, çocuk? Ben deli yatıyorum, bir yerine falan çarparım. O yüzden kapa çeneni ve sızlanmayı bırak," dedim. Rolleri değişmiş gibiydik, her zaman çocuk gibi davranan ben olurdum, şimdi o öyle davranıyordu. Bu çıkışı benden beklemediği belliydi. Hoşnutsuzca homurdandı.

"Bana ebeveynlik taslamayı bırak da öp beni."

"Seni..." dedim ama devamını getiremedim. Ayağımı yere vurarak, "Ah!" diye inledim, "Beni sinir ediyorsun!"

Melodik gülüşü kulağımı doldurduğu an, içimde kabaran sinir bir ip yumağına dönüşüp midemdeki kediciğin eline düştü ve kedicik onunla oynamaya başladı, sakinleştiğimi hissettim. Bu normal miydi yani? Hayır, hem de hiç normal değildi. Aşk bana yaramıyordu demek ki. Hem de hiç!

Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, uyuyacağım. Sen nerede uyuyacaksın?"

Duvar kenarındaki sütlü kahve rengindeki kadife koltuğu gösterdim. "Gayet rahat görünüyor," diyerek koltuğu yatağa doğru ittim, böylece uzanıp elini tutabilirdim. Tabii o cesareti bulabilirsem. Oysa o uyurken, cesaretsizliğimden dolayı kendimden nefret etmiştim. Peki, niye aynı hatayı tekrarlayacağımdan emindim?

"Ne yapıyorsun?"

"Aynı yatakta uyumasak da yanında uyuyabilirim diye düşündüm," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

"Zeki kız."

"Şimdi, annemi arayıp geliyorum, uslu bir çocuk ol, Daffy Duck," dedim ve odadan çıktım.

Geri döndüğümde Meriç uyumamak için direniyordu. Gülümseyerek koltuğa doğru ilerledim. Beni mi beklemişti bu aptal?

"Nerede kaldın?" diye homurdandı.

"Beni mi bekledin?"

"Uyuyacağından emin olmak istedim. Mert hiç uyumadığını söyledi."

Beni düşünmesi içimdeki su aygırılarını uyandırıp, dişlerini mideme saplamalarına neden olmuştu. Gülümsedim. "Uyuyacağından emin olabilirsin," dedim yorgunca. İki günde sadece üç saat uyumuştum, ayrıca sürekli ağlamak bedenimi ve ruhumu yormuştu. Koltuğa uzanıp ona döndüm, gözlerime bakıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

Meriç'in hiç kimseden özür dilemediğini biliyordum ve şu ana kadar birisine 'üzgün' olduğunu söylediğini de duymamıştım. "Ne için?"

"Sen bıçaklandığında ben yaranı düşünmeyip seninle uyumuştum. Üstüne üstlük yarana dokunmuştum. Ama sen, canım acımasın diye benimle uyumuyorsun."

Gülümseyerek elimi uzattım ve elini sıkıca tuttum. "Sorun değil. Benim durumum seninki kadar ciddi değildi. Hem sen canımı hiç acıtmadın. Çok hareketsiz uyuyorsun."

Gözlerini kapatırken, "Uyusam da elini çekme," dedi.

"Çekmem," dedim fısıltıyla. Elimi sol elinin içine alıp, dudaklarının hizasında yastığın üzerine koydu.

"İyi geceler, pantercik."

"İyi geceler, Meriç," dedim ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

***

Uykum dağılmaya başlarken beynim de uyanmaya başlamıştı. Yanağımın okşandığını hissettim, ses yoktu, sadece nefesinin sesini ve İstanbul trafiğinin içeri dolan gürültüsünü duyuyordum.

Kırpıştırarak açtığım anda gözlerim Meriç'in gözlerini buldu, beni izliyordu! Uyandığımı görünce elini yavaşça çekti.

"İyi uyudun mu?"

"Uyudum, sen?"

"Şu anda koltukta uyuyan benmişim gibi konuşma, Melis."

O sırada hâlâ el ele olduğumuzu fark ettim. Gece boyunca elini bırakmamıştım anlaşılan. Muzipçe gülümsedim. "Elimi artık alabilir miyim?"

"Sen elimi tutuyorsun."

Gözlerim ellerimize kaydı, doğru söylüyordu. Kendi kendimi dalga konusu yapmakta üzerime yoktu! Elimi hızla çektim.

"Eşyalarım nerede?"

Esneyerek ayağa kalktım ve komodinin üst çekmecesini açtım. "Ne istiyorsun?"

"Telefonumu."

Telefonunu verdikten sonra çekmeceyi kapatacakken küpesi dikkatimi çekince, gülümseyerek küpeyi elime aldım ve yatağa oturarak ona yaklaştım.

"N-ne yapıyorsun?" diye sordu.

Geri çekilip suratına baktım, neden kekelediğini anlamamıştım. Boğazını temizledi.

"Ne yapıyorsun?" Bu kez sesi güçlü ve kendinden emin çıkmıştı.

"Küpeni takacağım," dedim elimdeki küpeyi göstererek. Sol kulağına küpeyi taktım ve geri çekilerek baktım. "Küpe olmadan çok boş geliyordun gözüme."

"Ha, yani beni yakışıklı gösteren küpe mi?" diye sordu sırıtarak.

Omuzlarımı silktim. "Yani."

"Yakışıklı olduğumu kabul ettin."

Bir an alnıma vurmak istedim, neden rezil olan taraf hep ben oluyordum? Neden yani? Üstelik şu an o kadar tatlı görünüyordu ki, yanaklarını sıkarak, onu hunharca sevmek istiyordum. Her za-

manki gibi, bunu da bilmek zorunda değildi. "Bana bak, çocuk! Giderim ve geri gelmem, burada yalnız başına yatarsın!"

"Nah gidersin!"

"Niye gidemiyormuşum?"

"Çünkü beni bırakamazsın," dedi ve göz kırparak telefonunu karıştırmaya başladı.

Hah! Bu ne öz güvendi ya. "Egon kazada ölseydi keşke," diye homurdandım.

Cık cıkladı. "Sana hiç yakışmıyor."

Beni sinir etmekten keyif aldığını biliyordum ama altta kalacak değildim. Çekmeceyi açıp bilekliği çıkardım ve gözünün önünde sallayarak bileğimi uzattım. "Tak."

"Ah ulan, bunu sana vermek de varmış," derken bilekliği elimden aldı ve bileğime bağlamaya başladı. Bu sırada kucağına bıraktığı telefona baktım ve mesaj kısmında Mert'in adını gördüm.

"4M yine mi gelmeyecek?"

Merakla suratıma baktı. "4M ne lan?"

Kıkırdayarak bileğimi havaya kaldırdım ve *bilekliğime* baktım. "Sizin grup işte. Meriç, Mert, Mehmet, Mete."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "İsim takacak kadar benimsedin demek bizi."

"Arkadaşlarımsınız. Yani sen hariç."

"Bizi yalnız bırakmak istediler."

"N-niyeymiş o?" dedim kekeleyerek ama sorduğuma pişman olmamak için hemen ağzını kapattım. "Tamam sus, konuşma."

O sırada odaya giren Yeliz Teyze, beni görünce samimiyetle gülümsedi. "Merhaba, Melis. Nasılsın, tatlım?"

Ben de içtenlikle gülümseyerek cevap verdim. "İyiyim, Yeliz Teyze. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, tatlım. Ah, kaç gündür konuşamadık. Seni zaten çok sevmiştim, Ayşe'nin kızı olduğunu öğrendiğimden beri daha çok sevmeye başladım."

Gülümsedim. "Ben de çok şaşırdım arkadaş olduğunuzu öğrendiğimde."

Yanıma gelerek kollarımı sıvazladı. "Daha önce de geldim ama uyuyordunuz ve uyandırmak istemedim. Koltukta rahat uyuyabildin mi bari?"

Bir anda sıcak bastı, kıpkırmızı olduğuma emindim. Bizi el ele görmüş müydü yani? Ah, ben de onun çayına uyku ilacı atmalıydım diye düşündüm. Meriç halimi fark etmiş olacak ki hemen araya girdi. "Anne, Melis'i utandırıyorsun ama."

Sağ ol, Meriç! Kapıya doğru hareketlendim ve, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedim.

Yeliz Teyze omuzlarımdan tutarak beni geri çevirdi. "Doktorla konuşmaya gideceğim. Oğluşum yalnız kalmasın," dedi ve yanaklarımı sıktıktan sonra odadan çıktı.

"Annesinin oğluşu," dedim o çıkar çıkmaz.

"Domates kız," dedi Meriç de sırıtarak.

Kaşlarımı çattım. "Beni sinir etmek hoşuna gidiyor, değil mi? Zevk alıyorsun resmen!"

"Hem de nasıl!"

Kaşlarımla formasını işaret ettim. "Hâlâ formana zarar verebilirim."

"Nah!" dediğinde kıkırdayıp koltuğa oturdum. "Canım sıkıldı," diye söylendim. Yana kayarak elini yatağa vurdu, ben de itiraz etmeden yatağa tırmandım. Çekmeceden kulaklığını alıp telefona taktı ve sol kulaklığı bana uzattı. Sağ kulaklığı taktıktan sonra müzik menüsüne girdi ve Duman'dan Öyle Dertli çalmaya başladı. Bu şarkıyı ilk duyduğumdan beri çok seviyordum. Meriç'in müzik zevki *fevkaledenin fevkindeydi*, bu yüzden Duman dinlemesine şaşırmamıştım. Tabii bir de sinemadaki Edis vakası vardı, ama o işte Mert'in parmağı olduğuna kalıbımı basardım.

Meriç twitter'a geri dönerken, ekrana daha kolay bakabilmek için kafamı omzuna yasladım. Tepkisine bakmak için ona baktığımda hâlâ telefona baksa da gülümsüyordu. Bildirimlerin hepsinde 'Geçmiş olsun, çok üzüldüm' tarzında şeyler yazıyordu ve yazanların dörtte üçü kızdı. Meriç baştan savma göz gezdirip arama butonuna tıkladı. "Kullanıcı adın ne?"

"Melis R nokta Beyoğlu."

Takipçi sayımı görünce sırıtarak bana baktı. "1021 mi? Acıdım sana, seni takip edeceğim," dedi, sonra da ekledi. "Beni takip etmediği ve 'Beni takip et' diye yalvarmadığı halde takip ettiğim tek kızsın."

Gülümsedim, gururum okşanmamış değildi hani. Fotoğrafıma baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Çiçek, böcek koysana, niye kendi fotoğrafını koyuyorsun?"

Memnuniyetsiz sesi daha da hoşuma gitti. "Bu çok saçma bir soruydu," dedim.

"Akşam görüşeceğiz."

Kaşlarım merakla havalandı. "Ne alaka?"

"Görürsün alakasını."

"Hesabımı mı hack'leyeceksin?"

Gülümseyerek, "Hayır," demekle yetindi. Kulaklığı kulalarımızdan çıkardı ve telefonla birlikte komodinin üzerine bıraktı.

"Niye kapattın ya, ne güzel dinliyordum ben," diye homurdandım.

"Maçın yok mu senin?" dedi ciddiyetle.

Birden doğrularak alnıma vurdum. "Var!" Kahretsin! Tamamen unutmuştum.

"Niye gitmiyorsun?"

Telefonumu cebimden çıkarırken, "Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

Sırıtması genişledi. "Gitmeni istememi mi istiyorsun?"

Meriç'in dilinde bu, soruna benden cevap alamazsın demekti. "Benim Canan Hoca'yla konuşmam lazım," diyerek odadan çıktım.

***

Takım kaptanı olarak, mazeret göstermeden maça katılmadığım için takımdan çıkarılmıştım ama önemli değildi. Zaten Meriç'i bırakıp gidemezdim.

Meriç'in yanına geri döndüğümde onu yatağın kenarına oturmuş, sırtımını çıkarmaya çalışırken buldum. Hızlı adımlarla yanına gittim ve onu engellemek için elini tutum. "Ne yapıyorsun,

Meriç?" Tabii ki cevap vermedi ve elimi iterek serumdan kurtuldu.

"Onu daha yeni takmışlardı, bitmeden çıkaramazsın," diye direttim. "Ben doktoru çağırmaya gidiyorum," diyerek hamle yaptım ama kolumdan yakaladı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ettim. "Meriç, lütfen yat şuraya. Birazdan gideceğim ve seni böyle bırakmak istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Ne demek gideceğim?"

"Babam birazdan beni almaya gelecek, eve gitmem gerek."

"O zaman, hızlı olacağız," dedi ve kapının yanındaki tekerlekli sandalyeyi işaret etti. "Şunu getirir misin?" Söylediğini yaptım. Tekerlekli sandalyeye oturduktan sonra. "Hadi, sür," dedi.

Nedense sesi ve hareketleri bana garip gelmişti. Biraz tuhaftı. Onu tanımasam heyecanlı olduğunu söylerdim. "Meriç, annen seni odadan dışarı çıkardığımı öğrenirse beni öldürür."

"Hızlı ol o zaman," dedi sırıtarak.

"Hayır sürmeyeceğim. Suç ortağı olmak istemiyorum."

"Pişman olmayacaksın, Melis. Tamam sürme, ben sürerim ama benimle gel."

"Çok salaksın," dedim ve sandalyeyi sürmeye başladım. Odadan çıktığımızda eliyle asansörleri işaret etti.

"Asansöre git."

"Komikmiş. Şakacı çocuk seni!"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Beni kucağında taşıyamayacağına göre."

"Her nereye gidiyorsak sen asansörle git, ben merdivenlerden geleyim, olmaz mı?"

"Olmaz. Çünkü çatıya çıkacağız."

Gözlerimi büyüttüm, bu hastane yirmi yedi katlıydı! "Yuh! Ne işimiz var orada?" dedim ve onu asansöre sokarak arkasından içeri girdim.

Kolumdan çekerek beni kucağına oturttu ve düğmeye bastı. Başımı göğsüne yaslayıp, kulağıma, "Sakin ol," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım ve nerede olduğumu düşünmemeye çalıştım. Sonsuza kadar sürecek değildi ya? Çın sesini duyduğumda

ayağa fırladım ve kapılar açılırken bizi dışarı çıkardım. "Ee? Ne yapacağız burada?"

Parmağıyla kapıları işaret etti. Sandalyeyi o tarafa doğru ittim ve kapıları açarak onu terasa çıkardım. "Ayağa kalkmama yardım et," dedi.

"Meriç ayağa kalkmaman gerekiyor," diye söylensem de ona yardım ettim. Ayağa kaktığında kollarını bana doladı ve ağırlığını bana verdi. Bir şey söylemeden başımı göğsüne yasladım.

"Rüya ismini niye kullanmıyorsun?"

"Çocukluk travması diyelim," dedim sırıtarak. "O isimle öyle çok dalga geçtiler ki, bir daha kullanmak istemedim."

"Ben de rüyaları sevmem. Bu arada, benim romantik biri olmadığımı biliyorsun. Yine de seni buraya getirmeyi akıl edebildim," dedi gülerek. "O yüzden, yanlış bir şeyler yaparsam acemiliğime ver ve anlayış göster."

Kalbim, korsan gemilerindeki o uzun direklere tırmanıp etrafı kolaçan eden korsanlar gibi, ağzıma tırmanmış, etrafa bakmaya, hazinesini görmeye çalışıyordu. "Sorun değil," dedim.

Kollarını daha sıkı sardı. "Rüyaları sevmen ben. Güzeller, ama gerçek değiller. Ben gerçek bir rüya buldum ve bu sen oluyorsun Melis Rüya Beyoğlu. Çirkin ama gerçeksin ve ben senden uyanmak istemiyorum," dedi. Kafamı kaldırmak için kıpırdandığımda eliyle engel oldu ve beni göğsüne daha çok bastırdı. "Gözlerime bakarsan konuşamam. O yüzden, bitirene kadar dinle. Benim hiç uyanmayacağım Rüya'm olur musun?"

Hayatım boyunca bundan daha güzel bir iltifat duyabileceğimi sanmıyordum. Onun hislerinin de, kalbinin de benimkilerden bir farkı yoktu işte. Duymak istediğim sihirli sözcükleri en sonunda söylemişti.

Kafamı yavaşça geri çektim ve gözlerine baktım. "Meriç... Ben yapamam," diye mırıldandım.

"N-Neden?"

"Çünkü seni o anlamda sevmiyorum," dedim. Suratı öyle bir hal aldı ki, bu şakayı bir salise bile uzatamazdım. "Asma suratını, Veliaht, şaka yaptım," dedim ve kollarımı boynuna doladım.

"İntikam aldın yani?" dedi sırıtarak.

"Evet," dedim ve ona daha çok sokuldum. "Çirkin kelimesini de unuttum sanma."

Kahkaha attı. "Öküzlük etmesem olmazdı," dedi ve beni kendinden uzaklaştırarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Dudaklarımızı birleştirirken, parmak uçlarımda yükselerek ona karşılık verdim.

Kalbimdeki korsan sonunda hazinesini bulmuştu.

39. Bölüm

Onunla öpüşürken yer ve zaman kavramımı yitirmiş, aptallaşmıştım sanki. Beynim uyuşmuştu ve kalbimin sesi kulaklarımı çınlatacak raddeye ulaşmıştı. Parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yanıyordum. En derinime kadar yanıyordum. Dudaklarıma son bir öpücük bırakıp benden uzaklaştığında, nefessiz kaldığımın bile farkında değildim. Kapalı olan gözlerimi açmam biraz zaman aldı.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Akşamın serin havasını hissedip, şehrin gürültüsünü dinleyerek, birbirimizin kollarında öylece durduk. Konuşup bu anın büyüsünü bozmak istemiyordum, çünkü kendimi rüyada gibi hissediyordum. Bu düşünce midemin kasılmasına sebep oldu; bunların gerçek olmamasına katlanamazdım.

Sessizliğimiz uzayıp giderken elini yanağıma koydu ve yavaşça okşadı. "Utanınca daha tatlı oluyorsun."

"Sen de demek isterdim, ama sen oldukça arsızsın," dedim sırıtarak. Hâlâ gözlerine bakamasam da, konuşmam bile büyük bir seydi. Eminim yarın ondan köşe bucak kaçacaktım.

"Şunu belirtmeliyim ki, asla ama asla o sünepe sevgililerden

olmam. Eğer yumuşak bir Meriç bekliyorsan unut gitsin, yok öyle bir dünya. Ben her zamanki Meriç olacağım. Böyle olabilmek için çok uğraştım, o yüzden benden çok romantik bir şey bekleme."

"Değişmeyeceğinin farkındayım," deyip ona baktım. Duygularını gizlemeden ilk kez bakıyordu bana ve gözlerinde hayranlık karışımı bir şey vardı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Hazır romantik bir mooddayken söyleyeyim dedim," diye ekleyince kıkırdadım.

Güzel olduğumu düşündüğünü biliyordum, çünkü bir keresinde bana 'Herkesin bir yerlerine özenmeyi bırakıp, kendindeki güzelliklerin farkına varsan ya,' demişti. "Sen de yakışıklısın hakkını yemeyeceğim," dedim.

"Ah! Sonunda söyledin!" dedi zaferle.

Bu tepkisine gülmeden edemedim. Telefonum çalmaya başlayınca Meriç ellerini belimden çekti ve onları eşofman altının ceplerine hapsetti. Arkamı ona döndüm ve pantolonumun cebindeki telefonumu çıkarıp cevapladım. "Efendim, anne?"

"Melis, biz geldik. Haluk Amca'nı ve Yeliz Teyze'ni göreceğiz. Sonra hep beraber eve gideriz.

"Tamam, anne," dedim ve telefonu kapattım. Kapattığım anda ensemdeki sıcak nefesini hissettim ve başımı arkaya atarak omzuna yaslandım. Ellerini karnımın üzerinde birleştirdi. Bu sahne bana tanıdık geliyordu, gözlerimi yıldızlara çevirirken kendi kendime gülümsedim. O zamandan şimdiye çok şey değişmişti. Kafamı çevirip yüzüne baktım, o da yıldızlara bakıyordu.

"Yerinde olsam bu romantik anların tadını çıkarırdım," dedi bana bakmadan sırıtarak.

"Romantik olman umurumda değil, Veliaht."

Bakışlarını bana çevirdi. "Her türlü diyorsun yani?"

Kıkırdadım. "Yani."

Yanağımdan dudaklarını çekmeden, "Bugün benimle uyuyacaktın sözde," dedi.

Biri Meriç'e benim de kalbimin olduğunu hatırlatmalıydı. "Gitmem lazım. Yarın yine gelirim."

Kafasını sallayıp yanağıma bir öpücük daha bıraktı ve tekerlekli sandalyeye oturdu. Kapıyı açarak bizi içeri soktum ve asansörün yanına ilerledim. Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Yalandan omzuna vurarak, "Kes şunu," dedim.

"Neyi?"

"Beni utandırmak için şöyle bakmayı."

"Tamam kızma, bebeğim," dedi alayla.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

"Ne o, beğenmedin mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yaratıcı ol biraz, Veliaht."

"Yaratıcı olmama gerek yok, güzelim. Pantercik diyeceğim sana."

"Ben de ördekcik derim o zaman," dedim sırıtarak.

"Daffy Duck konusunu kapatsak artık?"

"Nedenmiş o?"

"Sevmiyorum öyle şeyleri."

Bu konuyu sonra konuşabilirdik, çünkü asansör gelmişti, ayrıca annemlere yakalanma riskimiz de vardı. Sandalyeyi içeri ittim, tam geri çekilecekken birden kalbini tuttu ve, "Ah!" diye inledi. Panikle içeri girdim ve yanına diz çöktüm. "Meriç, ne oldu? İyi misin?"

Kapılar kapandığı anda sırıttı ve düğmeye bastı. "O kadar katı yürüyerek inmene izin veremezdim," dedi.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve nefesimin daralmaya başladığını görmezden gelmeye çalıştım. Bu akşam her şey muhteşem ötesi olmuştu ve şimdi ona bağırıp çağırarak bunu bozmak istemiyordum. Hem Meriç yanımdayken o kadar etkilenmiyordum artık, ama yine de hoşlanmıyordum.

Kapılar açıldığında derin bir nefes aldım. Dışarı çıktığımız anda da annemle Yeliz Teyze'yi gördük. Yeliz Teyze'nin kaşları çatılmıştı ve şirince gülümsememe rağmen ifadesi yumuşamamıştı. "Neredesiniz siz?" dedi. Neyse ki sesi öfkeli çıkmıyordu, sadece endişelenmişti anlaşılan.

"Hepsi Meriç'in suçu," dedim parmağımla onu göstererek.

Meriç güldü ve bana baktı. "Sevg-"

Elimle ağzını kapattım ve kulağına eğildim. "Annem burada ve sevgili olduğumuz gün ayrıldığımız gün olsun istemiyorsan kapa çeneni!"

"Ben sana ne diyeyim artık, oğlum? Ha? Ne diyeyim yani?"

Meriç gözlerini devirdi. "Hava aldık biraz, anne. Öleceksin gibi davranma. Ölmedim, buradayım."

Annemler vedalaşırken Meriç yavaşça ayağa kalktı ve bana *dostane* bir şekilde sarılarak, "Yarın gel," diye fısıldadı.

Kafamı salladım ve geri çekilirken, "Şimdi gidip İskender yiyeceğim," dedim.

"Vicdansız mısın, kızım? Ne biriktirdin böyle bana karşı?"

Kıkırdadım, Yeliz Teyze'yle de vedalaşıp Meriç'e el salladım ve annemin peşine takıldım.

***

Heyecandan uyuyamıyordum. Yatağımda doğruldum ve derin bir nefes aldım. Meriç ve ben sevgiliydik!!! Ne zaman gözlerimi kapatsam çatıdaki olay aklıma geliyordu. Dudağımı ısırıp saatlerdir yaptığım şeyi yapmaya, gülümsemeye devam ettim. Elimde değildi ki. İlk kez bir sevgilim olmuştu ve gerçekten seviyordum. Kalbim göğüs kafesime sığmaz olmuştu, sanırım onun öpücüğü kalbimi sulamış ve büyütmüştü. Başka mantıklı bir açıklama bulamamıştım.

Telefonuma gelen mesajın sesiyle heyecanla komodine uzandım.

'Gönderen: Bir Numaralı Kankim

Sevgili oldunuz mu? Lütfen, evet de.'

Kıkırdadım, Meriç olanları anlatmış olmalıydı ama sormadan edemedim.

'Gönderilen: Bir Numaralı Kankim

Sen nereden biliyorsun???'

Çok geçmeden cevap geldi.

'Gönderen: Bir Numaralı Kankim

Bugün benimle konuşup birkaç fikir almışta ;D'

Meriç'i hiç böyle hayal etmemiştim. O nasıl yapsam diye sormaz, ne düşünüyorsa yapar ve sonuçlarına katlanırdı.

'Gönderilen: Bir Numaralı Kankim

Teşekkürler ;D'

O sırada telefonum titredi ve ekranda *'Meriç Arıyor'* yazısıyla birlikte Daffy Duck tişörtlü resmi belirdi. O uyurken, bir daha sana 'Daffy Duck' demeyeceğim diye söz vermiştim ama tutamayacağımı biliyordum, çünkü tıpkı veliaht gibi, o da ağız alışkanlığı olmuştu artık. Hiç değilse rehberimden kaldırayım diye düşünmüş ve değiştirmiştim.

Heyecanla telefonu cevapladım. "Efendim?"

"Aşkım falan demeni beklerdim."

"O kelimeden nefret ediyorum," diyerek yüzümü buruşturdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Mert'le mesajlaşıyordum."

"Sevgilin dururken ne diye Mert'le mesajlaşıyorsun?"

'Sevgilin' deyişi o kadar tatlıydı ki nefesimi kesmişti. Eğer konuyu değiştirmezsem bayılacaktım sanırım. "S-sen ne yapıyorsun?" deyip boğazımı temizledim.

Güldüğünü duyar gibi oldum. Belki de sadece hayal etmiştim, bilmiyorum. "Yatağımda uzanmış, instagram'da bir kızın fotoğraflarına bakıyorum."

Kaşlarım çatıldı ve sahiplenme duygusu bütün bedenimi esir aldı. "Meriç, beni sinir etme. Oraya gelir, seni formanla boğarak komaya sokarım!"

Erkeksi gülüşü kulağıma doldurdu. "Instagram'da sana baktığım için mi beni komaya sokacaksın? Üstelik formamla?"

"Demek bana bakıyorsun? O kadar çok mu özledin beni, Keskin?"

Cıkladı. "Hayır, sadece özledim," dedi. Gözlerimi devirdim. Meriç'ten bir bok beklenmezdi zaten. "Sadece birkaç fotoğrafını silmeni rica edecektim. Bilirsin, rica ediyorum," diye ekledi iğneleyici bir tonda.

Kıskanıyordu yine ve kıskanınca çok tatlı oluyordu. "İstersen hesaplarımın şifresini de vereyim," dedim alayla.

"Çok iyi olur. Yavşayan piçleri bulup onları s... Neyse bunu telefonda söylemeyeceğim. Her neyse. O yanındaki lavuk kim, lan? Samimi durumlar falan? Sana mı yavşıyor?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Hangi lavuk?"

"Sarışın bir lavuk."

"Çok açıklayıcı oldun, sağ ol."

"Adı Ali'miymiş neymiş," dedi.

Sarışın ve Ali. Ah! Kuzenimden bahsediyordu. "O benim kuzenim, aptal," dediğimde iç çekti.

"Öyle olsun bakalım. Elbet bulurum o lavuğu. Her neyse. O apartmandaki dangalak hâlâ sana asılıyor mu?"

Hakan'dan bahsediyordu ama ben o işi özgüvenli kişiliğim sayesinde halletmiştim, sevgili olduğumuzu ta o zaman söylemiştim. "Hayır, asılmıyor, çünkü senden korkuyor."

Memnun olduğunu belli eden mırıltılar çıkardı. "Beyni varmış demek ki."

"Çok tatlısın," dediğim anda gözlerim iri iri oldu. Ah! Bana selalı mı düşünmüştüm!

"Tatlı olduğumu biliyorum, güzelim. İltifatın için teşekkürler. Demek seni kıskanmam hoşuna gidiyor," dedi imayla.

Annem içeri girdiği anda saçmalamaya başladım. "Evet, Ceyda. O soru öyle oluyor."

"Ne oluyor lan? Sigortaların mı attı, Ceyda falan? Ceyda'yla mı konuşuyorsun?"

"Annemin de selamı var," dedim anlasın diye. Allah'ım! Kiyeler beni çarpacaktı.

Annem bana bakıp gülümsedi. "Selma'ya da selam söyle."

Meriç nihayet anlamıştı. "Annen bastı, anladım da niye normal kızlar gibi dedikodu değil de soru anlatıyorsun telefonda?"

"Biz normal değiliz," dedim. Annem kaşlarını çatıp benimkine gülen yüzüm soldu ve hemen ekledim. "Nazım Hikmet'in eseri olan Biz Normal Değiliz yani."

Meriç kahkaha atarken, artık telefona temas eden kulağımı yıkamamaya karar vermiştim. Annem odadan çıkarken uzun bir oh çektim. "Tamam, annem gitti," dedim rahatlıkla.

"Ne salladın, be. Beni soliadın resmen."

"Anne korkusu böyle bir şey," dedim. Telefonumdan gelen mesajın bittiğine dair uyarıyla yüzümü buruşturdum. "Meriç, yarın buyur."

"Tamam, yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Öpüyorum," dedi.

İstemsizce telefonu kapattım.

***

"Kızım, sevgilin var resmen." Geldiğinden beri başımı şişiren Ceyda'ya ziyonuncu kez gözlerimi devirdim.

"Anladık be. Kaç kez söyleyeceksin? Annem duyacak."

"Kağıt'la bana yaptıklarının aynısını sana yapacağım, kanka sizi."

"Ne alıcı lo!" dedim sırıtarak.

"Ee, hastaneye gitmiyor muyuz?" diye sordu.

"Annem bir şey anlayacak diye ödüm kopuyor," dedim.

"Kızım bugün okula gitmezsen eve mesaj gelecek. Anneden izin dilekçesi lazım."

Kafamı masaya koydum. "Biliyorum."

Kafasını salladı ve aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini pörletti. "Takımdan ven nasıl çıkarsın ya?"

Omuzlarımı silktim. "Umurumda değil. Şu an mevzu başka."

"Canım Hoca senin yerine beni takım kaptanı yaptı."

"Tebrikler."

"Hande takımı bok ediyor, boşuna tebrik etme."

Kafamı kaldırdım. "Bak, o kıza sakın istediğini verip pes etme, yoksa takımı sarpa sarar, ona göre."

"Sence sevgilimin eski sevgilisine pabuç bırakır mıyım?"

İkimizin de o kızı sevmemek için geçerli sebeplerimiz vardı. Onun sevgilisinin eski sevgilisi, benim sevgiliminse eski âşığıydı. Şaka maka sevgilim vardı ulan! Kafamı iki yana sallayıp ayağa kalktım. "Hadi, gidip anneme soralım bakalım."

Salona girdiğimizde, "Anne," dedim ve şirince gülümsedim. "Meriç'i ziyarete gidebilir miyiz?"

"Okulunuz yok mu sizin?"

"Var. Ama Meriç ben bıçaklandığımda hep yanımda kalmıştı, borcumu ödemem lazım."

Annem kafasını salladı. "İyi bakalım, gidin ama akşam yemeğinde ikinizi de göreceğim."

Zaferle sırıtarak odama koşturduk ve önce ellerimizi, sonra da totolarımızı tokuşturduk. O sırada telefonum çalınca ekranda *Bir Numaralı Kankim* yazısı belirdi. Sırıtarak cevapladım. "Söyle, kanka?"

"Kanki, Meriç beni seni kaçırmam için görevlendirdi, ama beşinci kata çıkabileceğimi sanmıyorum. Sana zahmet aşağı iniversen?"

"Tamam, hazırlanıp geliyorum," dedim kıkırdayarak.

"Tamam, kanki, bekliyorum. Aha, Yağız kankim de geldi. Yağız! Kanki, sigaran var mı? Ben paketi yeni aldım da, açmaya kıyamadım."

O, Yağız'la konuşmaya devam ederken kahkaha atarak telefonu kapattım. Ceyda'ya döndüm. "Yağız da gelmiş," dedim. Aklımsa şu sigara mevzusuna takılı kalmıştı. Meriç sigara içiyordu, ama ben hiç görmemiştim ve bana hiç söylememişti. Benden niye saklıyordu ki? Çekiniyor olabilir miydi? Gerçi ilk karşılaştığımızda ve birbirimize gıcık olduğumuz zamanlarda da içerken görmemiştim. Belki de arada bir içiyordu, öyle tiryaki değildi. Yağız gibiydi belki de. Yağız da arada sırada canı sıkılınca içerdi. Başka zaman aklına bile gelmezdi ve iradesini bu yüzden takdir ederdim.

Ceyda bana bir elbise gösterdi. Kafamı iki yana salladım. "Buluşmaya mı gidiyoruz, Ceyda? Meriç şimdi benim için süsleniyor falan diyecek."

"Ama öyle," dedi sırıtarak.

"Hiç de bile," diyerek yatağıma oturdum. Gülümseyerek bana bir kot pantolon ve beyaz, salaş bir tişört uzattı. Hızlıca üzerimi değiştirdim. Aynanın karşısına geçip, saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yaptım. Takılarımı koyduğum kutuyu açtım, artık düğüm haline gelen bileklikliklerimin arasından kırmızı deri olanı aldım ve Meriç'in bana verdiği bilekliğin yanına taktım. İkisi bir arada çok güzel görünüyordu. Her zamanki parfümümü sıkıp Ceyda'ya döndüm. Sırıtıp, başparmağını göstererek onayladı sonra da dudağını büzdü.

"Dudakların çok renksiz kaldı. Şu kirazlı olan dudak parlatıcısından sür de biraz renk gelsin."

Kafamı sallayarak söylediğini yaptım, parlatıcı çok dikkat çekmeyecek şekilde dudaklarıma renk verdi. Bazen okula giderken de sürdüğüm oluyordu. Evden çıkmak için kapının önüne geldiğimizde ayakkabılıktan siyah supra'larımı aldım; onları satın almak için kaç ay para toplamıştım yahu.

Apartmandan çıktığımızda Ceyda, Yağız'ın arabasına ilerlerken ona el salladım ve Mert'in arabasına ilerledim. Kemerimi takarken, "Ee? Dün nasıldı?" diye sordu.

"Güzeldi."

"Bu kadar mı yani? Ulan, dün Meriç'ten o kadar küfür yedim ve sadece *güzel* miydi?"

"Neden sana küfretti?"

"Ona hastaneden kaçma planı yaptım."

İç çektim ve kafamı onaylamazca iki yan salladım. Mert ve planları. "Sandalyeyle mi?"

Sırıttı. "Evet. Meriç sandalyesini de içeren çok güzel bir küfür buldu benim için."

Hastaneye girerken deli gibi heyecanlıydım. Dün yaşananlar hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu. 'Sen de bana çekileceksin, Melis' demişti. Haklı mı oluyordu şimdi? Tam olarak ben çekilmiş sayılmazdım, çünkü o da bana çekilmişti.

Yağız ve Ceyda da kapıdan içeri girdiğinde üçü birlikte asansöre yöneldi. Gözlerimi kısarak onlara baktım. "Umarım orada kalırsınız."

Ceyda güldü. "Bedduanı geri al."

Sırıttım ve cadı gülüşü attım. "Geberin!" deyip merdivenleri çıkmaya başladım. Nihayet üçüncü kata çıktığımda Meriç'in odasına ilerledim. Kapının önünde durup derin bir nefes aldım. Kapıyı açacakken kapı açıldı ve Meriç karşımda belirdi. Kaşlarımı çattım. "Yine niye ayaktasın, Allah aşkına?"

Gözlerini devirip elimden tuttu ve beni içeri çekti. "Benim sevgilim sensin. Bu dingillerden önce gelmen gerekiyor."

Omzumun üzerinden baktığımda Ceyda'yı gördüm. "Sensin dingil," dedi Ceyda.

Meriç ona baktı sırıtarak. Bu çocukla ben bile baş edemezken Ceyda'nın ona laf atması aptallıktı. "Kusura bakma sarışın, artık dikkatimi sarışınlar çekmiyor, gördüğün gibi seni fark edemedim."

Ceyda gözlerini devirirken gülümsemem genişledi. *Allah'ın sana geliyorum!*

Kafamı iki yana sallayıp Meriç'i yatağına götürdüm. "Kalkma bir daha," dedim ve yatağın karşısındaki duvara yaslandım. Ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi. Kaçma politikası uygulayacaktım. Yoksa heyecandan ölme olasılığım %1500'dü.

Meriç bana bakıp kaşını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Muzipçe sırıttı. "Benden kaçıyorsun."

Gözlerimi kaçırdım ve odada gezdirdim. "Kaçmıyorum. Buradayım gördüğün gibi," dedim sesimi düz bir tonda tutarak. Yalan söylediğimi anlasın istemiyordum, ama lanet çocuk her şeyi anlıyordu sanki. Mert'in gülüşünü ve Yağız'ın imalı iç çekişini duymazdan geldim. Odaya Yeliz Teyze girince elim ayağıma dolaştı. Sevgili olmamızı en çok isteyen kişiler listesinin başını çekiyorda. Meriç'e baktım. Söylemiş miydi? Sırıtarak bana bakıyordu. Dudaklarımı oynattım. 'Annene söyledin mi?'

'Hayır ama söyleyebilirim' dedi o da ağzını oynatarak

'Kapa çeneni.'

Kaşlarını çattı. 'Gel buraya.'

Yeliz Teyze'yi tam önümde görünce dudaklarımı oynatmayı

bırakıp birbirine bastırdım. Yanaklarımı sıktı her zamanki gibi ve bana sarıldı, sonra da Meriç'e döndü. "Benim atölyede çok işim var, bebeğim. Gitsem sorun olur mu?"

"Yok, anneciğim, git sen." Annesiyle konuşuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. *Allah'ım, sen beni Meriç'in gazabından koru!*

Yeliz Teyze, Meriç'i öpüp bize el sallayarak odadan çıktığında Meriç doğruldu. "Hadi iki saatliğine dışarı çıkın, gezin dolaşın," dedi.

Yağız gülüp kolunu Ceyda'nın omzuna attı ve iki parmağını birleştirip kaşına dokundurarak Meriç'e selam verdi. Bana sırıtıp giderken Mert de peşlerine takıldı ve bize baktı. "İyi eğlenceler."

Gözlerimi kıstım. "Kaşınma," diyerek Mert'in peşine takıldım.

Meriç, "Sen nereye, zeki kız?" diye sordu.

Şirince gülümsedim. "Dışarı dedin ya?" dedim safi oynayarak.

"Salağa yatma, Melis," dedi ve ayaklandı yine.

"Ne diye sürekli kalkıyorsun be?"

Bana doğru yürürken sırıttı. "Beni düşünmen hoş, ama sakatmışım gibi davranmayı bırak."

Geriye doğru adımlamaya başladım. "Yürümemen gerekiyor. Hem. Hem senin fizik tedavin falan yok mu? Gitsene sen ona." Sırtım duvarla buluşurken kollarını iki yanıma yasladı. "Ne yapıyorsun?"

Eğildi ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Benden sürekli kaçacaksan işimiz var seninle, pantercik." Beni çok çabuk etkisi altına alıyordu. Etkisinden çıkmak için gözlerimi kırpıştırdım. Bu hareketim onu gülümsetti. "İnanmıyor musun?" diye sordu.

Ne söylemek istediğini anlamamıştım. "Neye?"

İçten bir şekilde gülümsedi. "Sevgili olduğumuza." İçimi okumuş gibiydi, dürüstçe kafamı salladım. "İkimizin de buna inanmaya ihtiyacı var anlaşılan," dedi dudaklarımın üzerine. Gözleri dudaklarıma kayarken, benim gözlerim de onun dudaklarına kaydı. Burnu burnuma çarptığında nefes almayı bıraktım. Kapı çalınca küfrederek geri çekildi.

40. Bölüm

Meriç'in arkasından bize bakan Furkan'ı görünce şaşırdım ve kaşlarım çatıldı. Kim onun buraya gelmesini beklerdi ki? Yaptıklarından pişman olduğu belliydi ve ondan kesinlikle böyle davranmasını beklemezdim.

"Burada ne işin var lan senin?" dedi Meriç, hiç de nazik olmayan bir sesle.

Furkan bakışlarını benden Meriç'e çevirdi. "İyi olup olmadığını görmek istedim," dedi, sesi samimiydi. O da Meriç'e bir şey olmasından korkmuştu. O gün ben ağlarken ne kadar korktuğuna şahit olmuştum ve sanırım üzerine biraz fazla gitmiştim.

"Ölmedim, Aras, rahat ol," dedi Meriç alaylı bir tonda.

Furkan kafasını salladı. "İyi olmana sevindim," dediğinde Meriç'in kaşları havalandı.

"Kafana saksı mı düştü, Aras? Bu ne samimiyet? Hayırdır? Oyun mu oynuyorsun yine?"

Furkan bana baktı. Meriç, Furkan'ın bu işte parmağı olduğunu bilmiyordu. Ben biliyordum ama söylememiştim. Meriç'e baka-

rak, "İnan bana ölmeni istemem, Keskin. Ölmediğine sevindim," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Meriç, onun arkasından kapıyı kapatıp bana baktı. "Bu neydi şimdi? Gözüme mi girmeye çalışıyor?"

"Sanmıyorum."

"Bildiğin bir şey mi var?"

Hızla kafamı iki yana salladım. "Hayır."

Beni kapıya yasladı. "Nedense sana inanmıyorum," dedi muzipçe sırıtırken.

"Bakıyorum sen de iyice beni yalancı belledin be!"

"Benden bir şeyler saklamak hoşuna gittiği için olmasın."

"Saklamıyorum!"

Bakışları dudaklarıma kayınca kalbim yine ağzıma tırmandı. "Bu konuyu daha sonra didikleyeceğim," dedi, sonra bana biraz daha yaklaştı. "Kaçışın yok güzelim."

Sanki kaçmak istiyordum da! Ne yani? Onu öpmek istiyor olamaz mıydım? İşin kötüsü, o da bunun farkındaydı. Tam dudaklarımız birleşecekken kapı tekrar çaldı ve istemsizce kıkırdadım. "Evren beni öpmeni istemiyor," dedim dudaklarına yaklaşarak.

Gülümsedi. "Evren sikimde değil."

Dudaklarımı öpeceği sırada ona engel oldum. "Çok ayıp Meriç, küfretme," dedim annesiymişim de onu azarlıyormuşum gibi. Her zaman yaptığı gibi gözlerini devirdi. Kapıyı yavaşça açarken, onun ve kapının arasından sıyrıldım. Hemşire kız kaşlarını çattı. "Meriç Bey, lütfen kapınızı kilitlemeyin ve lütfen bir daha ayağa kalkmayın, Allah aşkına!" Kızın yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı ve bence haklıydı.

Meriç onun söylediklerini duymazdan geldi. Yanımdan geçerken beni bileğimden yakaladı ve birlikte odasına gittik. Meriç yatağa uzandı, ben de ayakta bekledim. Hemşire kontrollerini yaptıktan sonra bilgileri dosyasına not etti ve odadan çıktı. Sonunda baş başa kalmıştık.

Meriç hemen ayağa kalkmak için hamle yaptı. "Az önce-"

Parmağını dudağıma bastırdı. "O kızıl kafanın söyledikleri

durumda değil," dedi ve banyoya gitti. Kafamı bıkkınlıkla iki yana salladım. Eminim küçükken de söz dinlemeyen, yaramaz bir çocuktu. Annesi olmak istemezdim. Düşünsenize, hem sevimli, hem sapık, hem de yaramaz bir Meriç! Allah korusun! Gerçi Meriç sapık sayılmazdı, yani benim tanıdığım Meriç öyle değildi. Hande ve Mert onu değiştirdiğimi söylemişlerdi.

Banyodan çıktı ve her zamanki gibi yine beni süzdü. Malum, ne giysem yorum yapıyordu. "İdare eder," dedi muzipçe sırıtarak.

"Bu senin dilinde güzel demek herhâlde."

"Güzel olsaydın söylerdim."

"Şu tiple bana idare eder demen komik, Veliaht," dedim gülümseyerek. Ona veliaht demeyeceğime dair söz vermiştim ama eski alışkanlığı işte, n'aparsın. Aslında hiç de gülünecek bir hali yoktu, taş gibiydi maşallah, ama bunu bilmesi gerekmezdi.

Kendini inceledikten sonra sırıtarak bana baktı. "Üzerimdeki Fener formasıyla seni her türlü sollarım, güzelim."

"Yav he, he," dedim gülümseyerek.

Bir süre bana baktı, sonra, "Beni istediğin zaman öpebilirsin, çekinme diye söylüyorum," dedi sapık bir sesle.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve gidip yatağa oturdum. Ona baktığımda formasını çıkarıyordu. Kaşlarım çatıldı. "Ne yapıyorsun sen?" Bana sırtını döndü ve formasını özenle koltuğun üzerine koydu. Formasına bu kadar değer vermesi saçmaydı, başına bir şey gelirse çok üzülecekti. Hazır beni göremiyorken, fesat yanıma kıyıp manzaranın tadını çıkardım. *Allah'ım, sen affet!*

"Çok sıcak," dedi az önce sorduğum soruyu henüz cevaplayarak. Dışarı çok sıcak olmasa da odası sıcaktı gerçekten. Bana dönerek, "Çekinme bak," dedi piçimsi bir sırıtışla.

Kaşlarımı çatıp gözlerine baktım. "Ne bakacağım be? Yakışıklısın kabul, ama bir Dylan da değilsin!"

Anında kaşları çatıldı, bu durum gülümsememin genişlemesine sebep oldu. "Dylan kim, lan?"

Omuzlarımı silktim siniri iyice bozulsun diye. "Hani telefonumun ekranındaki çocuk vardı ya? Hatta sen çok iğrenç bir espri yapmıştın? İşte o çocuk! Dylan O'Brien."

Tek kaşını kaldırarak gözlerime baktı. "Hâlâ o çocuk mu var telefonunun ekranında?"

Sırıtıp kafamı salladım. "Evet." Yalan söylemiştim. O fotoğrafı kaldıralı uzun zaman olmuştu. Ondan sonra ekranımı, Damon, Dean ve Lee Min-Ho süslemişti, ama şu an başka bir şey vardı. Sinirle bana bakarken keyifle gülümsedim. "Onun vücudu senin-kinden daha güzel." Böylece son darbeyi indirdiğimde beni ensemden tutup yatağa yatırdı ve üzerime çıktı. *Tamam, böyle bir tepki beklemiyordum!* Yavaş hareketlerle cebimdeki telefonumu çıkardı. 'Ver' falan demeye gerek görmedim, çünkü şifrem vardı. "Meriç ayağa kalkman yasak, ne yaptığını zannediyorsun?" dedim ve dirseklerimin üzerine kalktım. İsyan bayrağı çektirirdi bu çocuk. "Hemen in üzerimden."

Beni umursamadı. "Şifren ne?"

"Neden söyleyeyim?"

"Çünkü sevgilinim."

Ah! Şunu hatırlatıp durmasa olmuyor muydu? Kalbim var be adam! "Bir anlaşma yapalım o zaman; sen bana şifreni söyle, ben de sana söyleyeyim."

"Şu an altımdayken benimle pazarlık yapmak istemezsin."

Sinirle kaşlarımı çattım. "Yapıyorum ama!" Telefonumu arka cebine soktu ve ellerini iki yanıma koydu, iyice dibimdeydi artık. Ondan uzaklaşabilmek için dirseklerimin yatakla temasını kestim. Bu sefer de üzerime eğildi. "Beni başka şeyler yapmaya sevk etme, pantercik."

"Ne yapacaksın bana, sapık."

Yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı. "Ben sapık falan değilim ama sen çok fesatsın."

"Beni ve telefonumu rahat bırak, Meriç." Kafasını salladı ve komodinin üzerinde duran telefonunu alıp bir şeyler yapmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" dememle, aniden patlayan flaş yüzünden gözlerimin kamaşması bir oldu. "Seni pislik!" diye cırladım. Fotoğrafını çekmişti.

"Şimdi bu fotoğrafı paylaşmamı mı istersin, yoksa bana şifreni söylemek mi istersin?"

Ah! Asla şifremi söyleyemezdim, çünkü ekranımda o vardı! Rezil olmak istemiyordum ama her türlü rezil olacaktım. Bir yanım, *'Şifreni söyle, Meriç bir kişi zaten, ama paylaşırsa iki yüz bin kişi görecek!'* derken; diğer tarafım, *'Meriç'in diline düşmektense, iki yüz bin kişiyi tercih ederim,'* diyordu. Çaresizlikle omuzlarımı silktim. "Paylaş."

Kaşları hayretle havalandı. "Ulan, adamın ne kadar kötü bir fotoğrafını koydun da senin fotoğrafını paylaşmama izin veriyorsun?"

"Of, Meriç ya! Yok, ekranımda Dylan falan." Çocuğu ağız tadıyla sinirlendiremiyordum arkadaş.

Kaşlarını çattı. "Ekrana bakacağım. Şifreni söylemediğine göre kızacağım bir şey var. Söyle şifreni."

Mantıklı tarafım *'Ver kurtul anasını satayım, peşini bırakmaz bu piskopat,'* dedi. Kendi kendime, "Rezil olmak kaçınılmazsa görmezden gel," dedim ve, "3333," dedim onu üzerimden iterken.

İstediği cevabı almış olmanın verdiği zaferle üzerimden kalktı. Ayakta durmuş, telefonuma bakarken birden kaşları havalandı. Sonra gülümseyerek bana baktı ve, "Ekranında ben varım," dedi.

Gözlerimi devirip onu alkışladım. "Bravo, çok zekisin! Ver artık telefonumu." Vermeye pek niyeti varmış gibi görünmüyordu, hatta telefonumu karıştırıyordu. "Ne yapıyorsun?" Cevap vermek yerine telefonun ekranını bana çevirdi. Telefonumun ekranına baktığımda tükürüğüm boğazımda kaldı. "Meriç, manyak mısın, annem görürse ağzıma sıçar," dedim dehşetle.

Parmağını dudağıma bastırdı. "Küfretme, Melis. Çok ayıp," dedi taklidimi yaparak. Elini ittim ve ekrana baktım tekrar. Meriç'in üzerinde tişört yoktu, gözlerinde Rayban gözlükler, elinde de telefon vardı. "Güzel oldu," dedi.

"Annem döver diyorum, Meriç, manyak mısın?" diyerek ayağa kalktım ve telefonuma uzandım. Beni tutup göğsüne çekti ve kafamı göğsüne bastırdı. Yanağım çıplak teniyle, altını çiziyorum; *çıplak teniyle* buluşurken nefesimi tuttum. Utançtan kıpkırmızı olduğuma adım gibi emindim. "Meriç, bırak beni!"

Cıkladı ve, "Sarıl bari hazır böyle duruyorken," dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bu çocuk beni deli edecekti. "Telefonumu verecek misin artık?" dedim huysuz bir sesle.

"Vereceğim," diyerek başımı yeniden göğsüne yasladı.

Diğer eliyle telefonumu karıştırmaya devam ediyordu. Hesaplarıma girebilmesi için şifrelerimi bilmesi lazımdı. Asla hesabımı açık bırakmazdım. Hemen hemen beş dakika sonra kafamı hafifçe yukarı kaldırıp ona baktım. "Bitmedi mi işin? Ne yapıyorsun hâlâ?"

"İşim çoktan bitti güzelim, sana sarılıyordum sadece."

Ona sarılırdım ama ne yaptığını merak ettiğimden kendimi geri çektim ve telefonumu elinden aldım. Ekranımda hâlâ o fotoğrafı vardı. "Ne yaptın?" diye sordum. Omuzlarını silkti ve gidip yatağına uzandı, sonra da kollarını başının altında birleştirdi. "Bu fotoğrafı nereden aldın?"

"Instagram'dan."

Kaşlarım çatıldı. "Bu fotoğrafı paylaşmış mıydın?" Kafasını salladı. Onunla göz göze gelmeden somurttum. Çok tatlıydı ve kıskanmıştım. Mahremiyet diye bir şey vardı! Galerime girdiğimde şifre istedi, şaşkınca önce ekrana, sonra Meriç'e baktım. "Galerime şifre mi koydun?"

Sırıtarak kafasını salladı. "Evet."

"Saçmalama, Meriç ya. Ceyda ekranımı görünce benimle yıllarca dalga geçer. Kaldır şu şifreyi."

"Milleti keseceğine sevgilini kes."

"Ben kimseyi kesmiyorum. Kaldır şunu." Bana 'Nah' der gibi baktı. "Ne gıcık bir insansın sen ya. Ah! İnsan dedim, pardon."

"Seninle birlikteyken insan olmama gerek yok."

"Sononloykon onson olmomo gorok yok," diye taklit ettim onu.

Uzanıp eliyle yüzümü kapattı. "Tamam, kes şunu," dedi gülerek.

Bir anlık boşluğundan yararlanarak elinden telefonunu aldım. Kendimi ondan uzaklaştırdım. Hemen Google'a girdim ve geri geri adımlamaya başladım, Meriç harekete geçmişti çünkü.

Google'dan Daffy Duck resmi indirdim ve onu ekran resmi yapmak için galeriye girdim. "Ver şunu, Melis," dediğinde omuzlarımı silktim.

"Hayır, gelme," dedim ona bakarak, çünkü bana doğru geliyordu. "Meriç yaklaşma tekme atarım."

"Nah atarsın."

Ona arkamı döndüm. "Bekle bir dakika ya!" Resmi, ekrana koyacağım sırada dirseklerimden tuttu. Ellerimi arkama sakladım. "Meriç!" Gözlerime baktı. Eee, ne diyecektim?

Ben bir şey söylemeyince gözlerini devirdi ve telefonunu kolayca ellerimin arasından alıp ekranına baktı. "Bir daha Daffy Duck dersen seni öperim, Melis. Annen yanımızda olsa bile öperim."

"Yapamazsın."

"Var mısın iddiasına?" dedi kendinden emin bir ses tonuyla, benim kendime olan güvenim bir anda darmadağın oldu.

"Hayır," diyerek teslim oldum.

***

Odaya giren Yağız, Ceyda ve Mert'e gülümsedim. Üçü de bize sırıtarak bakıyordu. Mert, "Yanlış bir zamanda mı geldik?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne?" Ceyda gözleriyle Meriç'i işaret etti. Meriç'e bakınca hâlâ yarı çıplak olduğunu gördüm ve gözlerim yuvalarından fırladı. "Meriç sıcak olduğu için çıkardı," diye açıklama yaptım aceleyle.

Mert kafasını salladı. "Hep öyle olur zaten, ya da üzerlerine rahat bir şeyler giyerler."

Mert'e baktım. "Yeşilçam filmleriyle öldürürüm seni, fazla kaşınma!" Sırıttı ve meydan okurcasına omuz silkti. "Öyle mi? Pekâlâ. Meriç sen uyurken Mert-"

Koşarak yanıma gelip ağzımı kapattı. Meriç kaşlarını çattı, "Ne yapıyorsun lan? O elini bir tarafına sokmadan rahat dur," dedi.

"Abi vallaha yalan söylüyor. Melis'e sarılmadım ben."

Büyük bir keyifle güldüm. Kendini ifşa etmişti salak! "Sen Melis'e mi sarıldın lan?"

Mert bana baktı. "Siktir. Sen söylememiştin, değil mi?"

Kafamı salladım gülerek. Meriç, Mert'e vurmak için ayaklandığında Mert korkuyla kapıya doğru koştu. Meriç'i tuttum. "Yapma Meriç."

"Ne o, memnun musun?"

"Ne alakası var? Dövecek misin çocuğu?"

Evet anlamında başını salladı. "Yapmadığım şey değil."

Mert de onu onayladı. "Öyle vallaha."

"Saçmalama," dedim gülerek ve kalkıp ona formasını uzattım.

Sırıtıp üzerini giyerken, "Sonra devam ederiz," dedi, sanki onlar gelmeden önce bir şey yapıyormuşuz gibi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Malak mısın?"

"Malak ne lan?"

"Mal ve salağın karışımı."

Yatağa uzanarak eliyle, yanını işaret etti. Omuzlarımı silktiğimde de, "Merak etme, yemeyeceğim," dedi.

"Kaza sana yaramadı, daha da gıcık oldun," dedim sırıtarak.

Gülümseyerek, "Uyanmam için yalvarıyordun ama," dedikten sonra o da söylediğine pişman oldu. "Öyle söylemek istemedim," diye savunmaya geçti.

Yanına giderek kollarımı boynuna doladım. Haklıydı. O zaman yalvarırken şimdi salak gibi şikâyet ediyordum. Kendimi kötü hissetmiştim. Kollarını belime sararken kulağına, "Eğer ölseydin seni asla affetmezdim," diye fısıldadım.

Dudağını şakağıma bastırdı ve sonra o da kulağıma, "Sen beni öpmeden ölseydim, ben de kendimi affetmezdim," diye fısıldadı.

"Biz çıkalım mı?" dedi Yağız alayla.

Hızla ondan ayrıldım ve, "Kapa çeneni," diye çemkirdim. Pis pis sırıtıyordu adi! Sonra Meriç'e baktım. "Bir kez olsun sırıtma," dedim yarı ciddi bir sesle.

"Seni sinir etmek hoşuma gidiyor."

Tamam, onu sinir etmek benim de hoşuma gidiyordu ama o bana yapınca hoşlanmıyordum. Melih odaya girince bana gülüm-

sedi ve göz kırptı. Yağız ve Mert'le selamlaştı, sonra Ceyda'ya başıyla selam verdi. Koltuğa oturduğu sırada, "Niye Melis'e göz kırpıyorsun?" diye sordu Meriç.

Melih gülümseyip Meriç'e 'Sen hayırdır?' der gibi baktı. "Sana ne oluyor, koçum?"

Tam Meriç cevap vereceği sırada Mert araya girdi. "Kanka, bunlar aşk böcüğü oldular."

Melih ne olduğunu anlamak ister gibi bize baktı. "Kim teklif etti?"

"Ebem," dediğim anda Meriç de, "Melis mi bana teklif edecek, bu neyin kafası?" dedi.

Mert, "Sütlü köpüklü kafası," diye ortaya atladığında Meriç yastığını eline aldı ve Mert'e fırlattı, artık ne kadar hızlı fırlattıysa çocuğun ayağı yerden kesildi.

"Adam gibi teklif yapsaydın bari. Kızın ağlamaktan sesi kısılmıştı."

Meriç bana baktı ve kafasını salladı. "Orijinal bir teklif yaptım," dedi gülümseyerek.

"Evet, güzeldi," dedim.

Kulağıma, "Ben senin sesine kıyamıyorken, sen sesini ağlayarak mı kıstın, güzelim?" diye fısıldadı.

Gülümsedim ve sadece onun duyabileceği bir sesle konuştum. "Olseydin sadece sesim değil, daha fazlası giderdi, Veliaht."

Yanağıma öpücük kondurdu. Tamam, bana hâlâ laf sokuyordu ama sevdiğini de hissettiriyordu. Benimle dalga geçerken bile beni sevdiğini hissediyordum. Biz yine Meriç ve Melis'tik, tek fark vardı; daha yakındık. Birleşip *Melriç* olmuştuk, eksiğimiz yoktu, fazlamız vardı.

41. Bölüm

Ablam elinde formamla odamdan çıktığında ağzı bir karış açıktı. "Bu ne, lan?" diye sordu.

Gözlerimi büyütüp, uçarak yanına gittim ve elinden aldığım formamı arkama sakladım. "Sana ne ya! Niye odama girip eşyalarımı karıştırıyorsun?"

Gülümseyerek bana baktı. "Bana versene, lütfen."

"Olmaz!"

"Kızım sen Galatasaraylısın, ne yapacaksın Fenerbahçe formasını, ver işte."

"Sanırım bunun cevabı sana ne olacak," diyerek odama girdim.

Peşimden o da geldi. Keşke bu kızı üniversitenin yurduna kapatsalar. "Yuh! Lisanslı bir de!" dedi formamı elimden çekerken.

"Senden pahalı lan o! Ver şunu, fakir!" diye çemkirdim ama takmadı.

"Niye sende lisanslı forma var, ha?"

Sinirle oflad̆ım. "FBI mısın? CIA misin? Sana ne yahu! Sana mı soracağım? Hediye!" diyerek elinden aldım.

"Fenerli bile değilsin, bana ver işte."

Arkamı döndüm ve dolabıma yöneldim. "Artık Fenerliyim," deyip formamı dolabıma astım. "Ne?" diye cırlayan ablama dönüp dolabıma yaslandım. "Fenerliyim işte. Oldu mu? Var mı başka sorun?"

Alayla sırıttı. "Sonunda doğru yolu buldun aferin, ama yine de formanı istiyorum."

"Hayırdan anlamıyor musun sen?"

Sıkıntıyla oflad̆ı. "İyi be," dedi.

Ablam odamdan çıkarken duvardaki posterlerime baktım. Meriç'in ekranıma koyduğu fotoğrafı büyük boy bastırıp asardım, ama annem görünce kesin beni öldürdü. Galerime koyduğu şifreyi söylememişti hâlâ. Neymiş efendim, bu sayede hesaplarıma fotoğraf atamazmışım! Bu çocuk gerçekten çok zeki ama benim de adım Melis'se, ben de onun telefonuna şifre koyardım. Tabii önce telefonunun ekranını açmam gerekiyordu. Bu durumda şifre koymam umutsuz vaka sayılırdı.

Telefonumu alıp yeni şifremi girdim; *2503*. Tabii ki *2503*'ün bir anlamı vardı. Meriç salağının anlamayacağını ve akıl edemeyeceğini bildiğim için koymuştum. 25.03.2015 sevgili olduğumuz tarihti. Tarihlerle aram iyi olduğundan takvimime not alırdım hep, mesela bugün gözlük takalı tam iki yıl olmuştu. Her neyse, ekranımdaki fotoğrafa bakıp gülümsedim. Çok tatlıydı hayvan!

Annem, Yeliz Teyze'yle konuşmuştu ve Meriç'in yarın tabur-cu olacağını öğrenmiştim. Bu yüzden yarın ilk derse girmeyecek ama sonra okula gidecektim. Rehberime girdim ve Meriç yazısının üzerine geldiğimde durdum. Biliyorsunuz, artık ona Daffy Duck demeyeceğim diye söz vermiştim ama diyordum işte. Beşiktaş beni tehdit etmişti zaten. Ona bir daha Daffy Duck dersem öpecekmiş. Peh! Çok korktum!

Meriç'i arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Sanki aramasını bekliyormuş gibi ilk çalışında açınca güldüm. "Seni aramanı mı bekliyordun?"

Gülüşü kulağıma doldu. "Hayır, telefonumla uğraşıyordum."

"Bir kez de bozmasan olmuyor, değil mi?"

Kısık sesle güldü bu kez. "Niye aradın?"

Omuzlarımı silkip yatağıma ilerledim. "Yarın kaçta taburcu olacağını soracaktım."

"Sabah sekiz gibi."

"Yarın okula gitmeden uğrayacağım. Sonra okula gitmem gerekiyor. Annem, Yeliz Teyze'yle konuşmuş taburcu olacağını biliyor, ben de ondan öğrendim. O yüzden yanında fazla kalamayacağım."

"Anneme söyledin mi?" dedi keyifle.

Kaşlarımı çattım. "Sen söyledin mi?"

"Evet," dedi gülerek.

"Ne? Meriç, manyak mısın? Annem ve Yeliz Teyze sürekli konuşuyorlar, ya anneme söylerse?"

"Annem söylemeden sen söyle o zaman."

Sinirle, "Ölmek istemiyorum," dedim.

"Ölmeyeceksin, merak etme. Sadece ne tepki vereceğini merak ettim. İstersen gelip anneni ikna edebilirim. Bilirsin, ikna kabiliyetim iyidir," dedi, sıkıştığını telefonun ucundan *görebiliyordum.*

Gülerek, "Ölmemizi istiyorsan çekinme gel," dedim.

"Şu an ne yapıyorsun?"

"Yatağımda oturuyorum, neden?"

"Hayır, öyle değil. Yüz ifaden ne?"

"Gülümsüyorum."

İç çekti. "Seninle telefonda konuşmak çok sıkıcı. Yüz ifadeni izleyerek konuşmak daha eğlenceliydi."

Telefonu bırakıp yatağıma uzandım. "Sen de şu an sıkıyorsun."

"Ben seninle konuşurken sürekli sıkılıyorum."

"Doğru. Daha fazla geç olmadan uyuyacağım. Yarın hastaneye gideceğiz."

"Tamam. Rüyanda beni ve kaşlarımı gör."

Gülümseyerek, "Rüyanda formanın yandığını gör," dedim.

"Acımasız mısın, kızım?"

"Fazlasıyla." Gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Görüşürüz," dedim ama cevap vermek yerine telefonu suratıma kapattı. İnsan 'Görüşürüz' der.

***

Kahvaltıdan sonra odama gidip çantamı aldım. Ablam sofrada oturmuş kahvaltı yapıyordu. Sinsice sırıttım. "Melih, senin güzel olduğunu düşünüyor," dedim, o an aydınlanmış gibi gözleri büyüdü ve kafasını tabağından kaldırdı.

"Ne?"

Yüz ifadesine gülmemek imkânsızdı. Daha fazla oyalanmadan kapıya ilerledim ve açtım. Ablam ışık hızıyla yanıma gelerek açtığım kapıyı kapattı.

"Ne konuştunuz?"

Omuzlarımı silktim. İbnelik değil miydi? "Niye söyleyecekmişim?"

"Defol git, be!" Saçımı çektikten sonra mutfağa gitti.

Merdivenleri inmeye başladım. Her zamanki gibi Halime Ninelerin kapısı açıldı, radar mı vardı acaba? Beni görünce baştan aşağı süzdü. "Yok, kızım yok, sen evde kalmışsın," dedi.

"Ninecim, ben daha on yedi yaşındayım yahu, ne evde kalması?"

Cıkladı ve bastonunun ucuyla beni dürttü. "Pek de zayıf bir şeysin kız sen. Kimse almaz seni vallahi."

Kafamı inanamıyormuş gibi iki yana salladım. "İlaçlarını alıyor musun, nine?" dediğim sırada Hakan kapıda belirdi.

"Ben alırdım," dedi piçimsi bir gülüşle.

Karşılık olarak ben de gülerek, "Sen anca bedduamı alırsın," dedim ve merdivenlerden inmeye başladım.

"Yok oğul, bu kız alınmaz, vallahi pek bir zayıf. Ölür bu kız yakında."

"Asıl sen öleceksin be kadın," diye söylendim kendi kendime. Niye benim çevremde bir tane aklı başında insan yoktu?

Binadan çıkarken Yağız'la karşılaştım. Dolmuşlarda sürünmek mi? Ceyda ve Yağız'ın imalarına göz yummak mı? Galiba ikincisini seçecektim, çünkü dolmuşlarda sürünecek halim yoktu. Hem Yağız'la gitmek bedavaydı. "Günaydın," diyerek arka koltuğa yerleştim.

Ceyda gülümsedi. "Günaydın."

Yağız da sırıtarak, "Günaydın," dedi.

"Eee, bugün Meriç'le ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Ceyda.

"Meriç eve gidip yatacak, ben de okula gideceğim."

Merakla arkasına döndü. "Neden?"

"Annem şüphelenmesin ve Meriç dinlensin diye."

Yağız güldü. "Teyzem öğrense var ya," dediğinde kulağımı çekip dişime vurdum. "Allah korusun! Duyduğu gün helvamı yersiniz."

Ceyda kaşlarını çattı. "Yok be, Ayşe Teyze'm o kadar acımasız biri değil. Onu çok sevdiğini söylersen anlar belki, ha?"

Somurtarak, "Bilmiyorum," dedim.

Muzipçe sırıttı. "Onu çok sevdiğini inkâr etmedin."

Gözlerimi kısarak, "Kapa çeneni," dedim. Yağız tam güleceği sırada omzuna vurduğum için vazgeçti.

Çok geçmeden arabayı hastanenin önünde durdurdu ve heyecanla arabadan indim. Merdivenleri koşar adımlarla çıktım, malum yenemediğim bir asansör fobim vardı. Asansör sayesinde benden önce gelen ve odaya girmek için beni bekleyen Yağızların yanına gittim, hep birlikte içeri girdik.

Meriç odada değildi. Yeliz Teyze bizi görünce gülümsedi. "Hoş geldiniz." Yağız'a sarılırken ben hâlâ odaya bakıyordum. Sıra bana geldiğinde yanaklarımı sıktı ve, "Meriç banyoda, çıkar şimdi," dedi. Gülümsememe engel olamadım. Yanaklarımı bıraktıktan sonra Yağız'la teyzem hakkında konuşurlarken, ben de 4M'in yanına gittim.

Maviş, saçlarımı karıştırdı. "Yenge mi diyeceğiz şimdi sana?"

"Sessiz ol!"

Mete kolunu omzuma attı ve, "Ben yenge diyeceğim. Ya da küçük yenge, çünkü bayağı küçük duruyorsun," dedi gülerek.

"Hiç de bile," diye itiraz ettim.

"Daha on sekiz bile değilsin!"

"Ne olmuş yani?"

Omuzlarını silkti. "Meriç bu yaz on dokuz oluyor."

"Biliyorum. Sen sussana azıcık."

Mert sırıtarak, "Nasılsın kanki?" diye sordu.

"İyiyim kanki, seni sormalı."

"Yuvarlanıp gidiyoruz işte," dediğinde Mehmet gülmesine engel olamadı.

"Yuvarlandığı doğru!"

Gülerek onlara baktım. "N'oldu, bana da anlatın."

Mert, "Hayır! Merdivenlerden bilerek yuvarlandım," dediğinde bir kahkaha koyverdim.

"Hangi merdivenlerden yuvarlandın?"

Mehmet bana bakarak, "Sinemada yuvarlandı," dedi. "Elinde bir de popcorn ve kola vardı, koltuğa çarparak durabildi."

Mete telefonunu çıkardı ve bana Mert'in düşüşünü çektiği videoyu gösterdi. Gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Mert bize trip atarken, bir ara bakışlarım Hande'ye kaydı. Meriç'le sevgili olduğumuzu bilmiyordu ve annem öğrenene kadar da bilmeyecekti. Malum, anneme bir kez bizi ispiyonlamıştı, bir kere daha yapmayacağının garantisini kim verebilirdi?

Haluk Bey bir koltuğa oturmuş Melih'le konuşuyordu. Banyodan çıkan Meriç'in tanıdık görüntüsüyle gülümsedim. Eskisi gibiydi, doktor bacaklarında bir problem olmadığını ve artık isterse maratona bile katılabileceğini söylese de, Yeliz Teyze ve ben dinlenmesi taraftarıydık. Beni görünce gülümseyip göz kırptı. Mehmet "Ooo," dedi sessizce. Ona bir şaplak indirdim. İyi anlaşabildiği tek kızdım, bu yüzden benimle sürekli uğraşıyordu. pislik Maviş! Herkes, Meriç'le selamlaşmaya başladı, sırıtarak ve bilerek beni es geçmişti. Arkadaşlarıyla selamlaştıktan sonra Hande'ye döndü. Ne yapacağını izledim. Hande parmak uçlarının üze-

nde yükseldi ve Meriç'e sarıldı. O an, içimdeki boğanın önünde kırmızı pelerin sallandı ve toynağını mideme sürtmeye, burnundan solumaya başladı. Saldırmaya hazırdı adeta. Meriç'i ona sarılmasına izin verdiği için bile öldürebilirdim.

Meriç, annesine, "Siz önden gidin biz de çocuklarla gelelim," dediğinde Yeliz Teyze kafasını salladı ve Meriç'i öptü. Haluk Bey, oğlunun omzuna dokunurken Meriç gülümsedi. Galiba araları düzelmişti. Yeliz Teyze hepimize el sallayıp Haluk Bey'le giderken, her ne olduysa Hande odadan çıkıp gitti ve Meriç bana döndü. Artık nasıl baktıysam çocuğa, onu gülümsetmiştim ve o gülümseyiş içimdeki boğaya atılan sakinleştiriciden başka bir şey değildi.

Meriç belime doladığı kolları sayesinde beni havaya kaldırdı. Kollarımı, sanki ona muhtaçmış gibi sımsıkı boynunu sararken, kulağıma 4M'den yükselen alkış, ıslık, hatta ve hatta tezahürat sesleri doldu. Meriç beni yere bıraktıktan sonra kolunu omzuma attı. "Hadi şu iğrenç yerden kurtulalım artık." Mert sıkıca Meriç'e sarılınca güldüm. Meriç kaşlarını çattı. "Belimi kırdın lan!" dedi ve odadan çıkarken elimden tuttu.

Gülümseyerek ona baktım. "Hande'ye ne söyledin de gitti öyle?"

"Seni rahatsız edecek tek bir hata yaparsa onu üzeceğimi söyledim."

Duyduklarım istemsizce gülümsememe neden oldu. Hastaneden çıktığımızda Mert arabasına binerken bana göz kırptı. Meriç kaşlarını çatıp, "Dayak istiyor, pezevenk," diye homurdandı. Beni rahatsız etmeye şekli bile güzeldi çocuğun. Melih'in arabayı getirmesini beklerken bana baktı. "Eee? İyileşme öpücüğü yok mu?" diye sordu arsız bir sırıtışla. Gülümseyerek yanağından öptüm. "Bundan bahsetmiyordum ama neyse," dedi. Bir an bakışlarını üzerimde gezdirdim. Kaşlarını çatmış ve eteğime odaklanmıştı. "Eteğin çok kısa," dedi tespit yapar gibi.

"Değil."

"Öyle."

"Yapacak bir şey yok."

Muzipçe sırıttı. "Yanılıyorsun, güzelim. Her zaman yapılacak

bir şey vardır," dedi ve tekrar eteğime baktı. Koluna bir yumruk indirdim.

"Bacaklarımı kesmeyi bırakır mısın?"

Bir yandan kaşlarını oynatıyor, bir yandan sırıtıyordu. "Hayır."

Önce ellerimize, sonra bana baktı. "Bileğim çok boş geliyor."

Kastettiği şeyin bilekliği olduğunu anlamıştım. Sırıtarak, "Verilen mal geri alınmaz," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Bu laf çok eskimedi mi?" Aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı. "Şimdi sadece çocuklar mı bilecek bizim sevgili olduğumuzu?"

Kafamı salladım. "Evet, ama bir süreliğine."

"Gizli gizli mi dolaşacağız ortalıkta?" dedi hoşnutsuz bir sesle.

Bu durumdan hoşlanmadığını biliyordum, ki ben de hoşlanmıyordum zaten, ama elimden bir şey de gelmiyordu. "Hayır, annemin bir süre öğrenmemesini sağlayacağız, o kadar."

"Öyle olsun bakalım."

Melih arabayı getirdiğinde arabaya doğru ilerledik ve arka koltuğa oturduk. Melih hoşnutsuz çıkan sesiyle, "Bir şoför olmadığım kalmıştı," dedi halinden şikâyetçi olmayan bir surat ifadesiyle. Aslında sadece Meriç'e takılıyordu.

Meriç, "Bir de erkek olman kaldı," dedi sırıtarak. Melih, Meriç'e küfür yağdırmaya başladığında Meriç gülerek kulaklarını kapattı ve ona karşılık verdi. Melih onu küfürde de yenemeyeceğini anladı ve pes etti. Melih susunca Meriç kulaklarını açtı ve arkasına yaslanıp beni kendine çekti. Kafamı omzuna yasladım. "Yine her zamanki gibi her konuda sevgilin kazandı," dediğinde kıkırdadım. Bu kez kulağıma eğilerek, "Beni ne zaman öpeceksin?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Dudağımdan."

"Ayrılmıyoruz sonuçta, önümüzde çok zaman var," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

"Seni sonsuza kadar bekleyemem."

Kaşlarımı çatıp, "Nasıl yani?" diye cırladım. Kırılmıştım, yüzünü buruşturdu ama gülüyordu.

"Şaka yaptım, Melis, cırlama hemen."

Sinirle koluna vurdum. "Hiç komik değildi." Ondan uzaklaşım ve koltuğun diğer tarafına geçip başımı cama yasladım. Bir nevi tavır yapıyordum.

"Melis, şaka yaptım."

"Şakadan anlamadığın çok belli, çünkü ben gülmedim."

"Melis," diye ofladı. Hiçbir şey söylemedim.

"Yemin ediyorum katıksız malsın," dedi Melih.

Ah! Harika! Duymuş muydu? Umursamaz bir tavır takındım ve, "Bence de," dedim.

"Melih sen bu işe karışma, mahvederim seni. Melis sen de arka çıkma şuna, sinirim bozuluyor."

"Melih'e sonuna kadar katılıyorum," dedim kararlı bir sesle.

"Hadi ya?" dedi emin olup olmadığımı düşünmem ve kararımı değiştirmem için, ama geri adım atmadım ve kararlılıkla kafamı salladım. "Pekâlâ, Melih'in şu dakikadan sonra kalacak bir evi yok artık."

Melih gözlerini devirdi. "Haklı olmak da suç anasını satayım."

Meriç omuzlarını silkti. "Haklı olman si-. Melis kapat kulaklarını," dediğinde gülmemek için yanağımın içini ısırdım ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Kapatmayacağım, ayrıca sen küfretme. Hem bana kızıp niye Melih'i evden kovuyorsun?"

"Çünkü bu ibne laf attı ortaya. Ayrıca sana yapacak bir şey de bulamadım."

Melih okulun önünde durduğunda Meriç kapısını açtı ve aşağı indi. Ben de peşinden indim. Meriç'e bakıp, "Görüşürüz," dedim ve arkamı dönüp okula ilerlemeye başladım. Arkamdan kendi kendine küfürler mırıldandı. "Anneme, Meriç okulda dersin gelirim ve sonra," dediğimde kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Ne?"

"Yarın," dedi ve başıyla ilerlememi işaret etti.

Meriç Keskin, küçük, aptal bir çocuksun! Mızmız ve küfreden, küçük bir çocuk ve biraz da sevimli! "Meriç, salak mısın? Git dinlen, ne okulu?"

"Yürü, Melis."

Ofladım. "Meriç, canına kastın mı var?"

Gözlerimin içine baktı ve, "Eğer şimdi gidersem, sen şakayla söylediğim o cümleye eklemeler yapıp saçma sapan şeyler düşüneceksin. İlk defa doğru düzgün bir ilişkim var ve ben onun böyle saçma bir cümle yüzünden bitmesini istemiyorum. Şimdi yürü artık," dedi.

'İlk defa doğru düzgün bir ilişkim var, bitsin istemiyorum mu' demişti. Nasıl gülümsemezdim ki? "Saçma sapan düşünmeyeceğim, eve git."

"Emin misin?"

Kafamı salladım. "Eminim git ve dinlen, haydi."

Sırıtarak, "Küs değiliz yani?" dedi.

Etrafımıza baktıktan sonra parmak uçlarımda yükseldim ve yanağını öptüm. "Değiliz."

Gülümseyerek sağ elini yanağıma koydu ve sol yanağıma bir öpücük bıraktı. Fısıltıyla, "Beni öpmeni sonsuza kadar bekleyebileceğim sonsuz bir hayatım yok, ama ölene kadar seni bekleyebilirim," dedi. Gözlerimi kapattım, kalbimin sesi kulaklarımı doldururken saçlarımdan öptü ve bana göz kırptı. "Görüşürüz," dedi ve arkasını dönüp arabaya bindi.

Onlara el sallayıp okula girdim. Allah'ım, sanırım ölüyorum!

***

Mert yanıma oturdu ve Meriç'le olan mesajlaşmalarını gösterdi. Meriç'in ettiği küfürlere gülmekten karnım ağrımıştı. Mert ve Meriç'in garip bir ilişkileri vardı ve garip bir şekilde de birbirlerine yakınlardı. Her şeylerini biliyorlardı ve Mert hastanede benimle birlikte ağlamıştı. Öz kardeş gibiydiler. Mete ve Mehmet'le de çok yakındılar ama onlar farklıydı. Meriç, beni 4M'e emanet etmiş ve Furkan'ın beş metre yakınıma gelmesini yasaklamıştı. Kavga çıksın istemiyorsam Furkan'la da konuşmayacaktım. Fazla korumacıydı ama hoşuma gidiyordu bu halleri. Telefonuma mesaj

gelince hemen açtım.

'Gönderen: Meriç

Annem bana evde bakacak. Yağızlara gel.'

Gülümsedim.

'Gönderilen: Meriç

Annemle konuşurum.'

Mert mesajlarımızı okuduğundan sıyrıttı. "Bu çocuk çok zeki."

"İşine gelince öyle," dedim gülerek.

"Aynen. Ben de Yeliz Teyzelere gideceğim zaten."

Kaşımı kaldırdım. "Meriç için mi?"

"Meriç bahane, yemekler şahane, ama annem duymasın."

Meriç de annesinin yemeklerini beğeniyordu. Yağızların sırasına baktım. "Yağız, akşam size geleceğim, sorun olur mu?"

Kaşları çatıldı. "O nasıl soru, lan? Dalga mı geçiyorsun?"

Kıkırdadım. "Seviyorum seni Yağızcımcım."

"Meriç, Yeliz Teyzelerde miymiş?" diye sordu.

"Ne lakası var ya? Sus konuşma," deyip önüme döndüm.

Telefon ekranımı açtığımda Mert güldü. "Ooo, kanka," dedi Meriç'in fotoğrafını görünce.

"Ben yapmadım, Meriç yaptı. Üstelik galerime de şifre koydu, pislik!"

"Güzel çıkmış, pezevenk. E, tabii ben çektim. Bodrum'daydık o zaman."

"Ne zaman gitmiştiniz?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Geçen yaz." Aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı. "Hakikaten, yazın birlikte bir şeyler yapalım mı?"

"Annem izin vermez ki. Her sene annem ve babam yıllık izne çıkınca yazlığa gidiyoruz," dedim somurtarak.

"Dert ettiğin şeye bak be kanki, biz de sizin gittiğiniz yere gideriz, bize her yer Bodrum."

Gülümsedim. "Olur o zaman."

Serçe omzuma vurdu. "O iş bende, kanki."

Çöken omzumla ben de ona vurdum. "Yavaş ol hayvan! Gücünü ben de mi deniyorsun?"

"Pardon kanki," dedikten sonra korkuyla bana baktı. "Lütfen Meriç'e söyleme."

Sinsice güldüm. "Söyleyeceğim."

"Ulan kolumun ağrısı yeni geçmeye başlamıştı, iyi mi? Kendimi dövesim var lan. Hay elimi ayağımı."

Rehbere girip 'Anniş' yazısına tıkladım, çok geçmeden annem telefonu açtı. "Söyle bebeğim."

"Anniş, teyzemlere gidebilir miyim?"

"Biz de akşam gidecektik zaten. Madem öyle, sen Yağız'la git."

Gülümsedim. "Tamam anniş, görüşürüz o zaman," deyip telefonu kapattım. Mesajlara girip Meriç'e mesaj attım.

'Gönderilen: Meriç

Okuldan çıktıktan sonra orada olurum.'

Mert iç çekti. "Şaka bir yana, Meriç'in biriyle sevgili olacağını hiç düşünmezdim. Senin hep cadı olduğunu, ya da baş belasının teki olduğunu söylerdi ama sonuç ortada."

"Ne demek sevgili olacağını?" Sesin geldiği yöne baktığımda Hande'yle göz göze geldim. Sinirli bir şekilde bir bana bir Mert'e bakıyordu. Meriç, onu tehdit etmiş olsa da anneme yetiştirmeyeceğinin bir garantisi yoktu. İşimizi sağlama almamız lazımdı.

"Sana ne Hande? Niye hâlâ Meriç seni ilgilendiriyor, kızım?" dedi Mert sert bir ses tonuyla. Normalde sert mizaca sahip olmayan Mete, Mehmet ve Mert, konu Hande olduğunda dikenlerini çıkarmış kirpi gibi oluyorlardı.

Hande bana baktı ve yutkundu. "Sevgili misiniz?" diye sordu, sesinde küçümseyici bir ton vardı. Ona 'evet, aynen öyle' demek istiyordum ama ona güvenmiyordum. "Seni ilgilendirmez. Sana hesap verecek değilim," dedim.

Öfkeyle, "Meriç'in tipi bile değilsin! Sevgili olmanız imkânsız!" dedi.

Bu cevap beni güldürmüştü. "Sen tipisin sanki. Çakma sarışın!"

Bana saldıracağı sırada Mert ayağa kalktı. "Bana kız dövdürtme, git bir an önce, herkesin huzurunu kaçırıyorsun."

Hande sinirle sınıftan çıktığında gözlerimi devirdim. "Bir insan nasıl bu kadar yüzsüz olur ya," dedim sinirle.

Mert omzumu sıvazladı. "Boş ver onu."

"Ahh, anneme Meriç'le sevgili olduğumuzu bir söyleyebilsem, Meriç benim *biçozlar* diye bağıracağım."

"Çok romantik," dedi gülerek.

"Bella'nın Jacob'a 'She is mine!' diye bağırdığı gibi,Hande'ye 'Meriç benim!' diye bağırıp sonra da Bella'nın Jacob'ı dövdüğü gibi onu dövmek istiyorum."

"Vampir abla."

***

Önce Meriç'in tuttuğu tablete, sonra da ona baktım. "Geldiğime pişman olacağım şimdi." Benim bu isyanım onu güldürdü.

"Yanında ben otururken mi?"

"Neden Fenerbahçe'nin ilk on birini ezberliyorum ya? Manyak mıyım ben?"

"Fenerbahçelisin artık, kızım. Tanıyacaksın ilk on birimizi." Gözlerimi devirdim ve kafamı omzuna yasladım. Yeliz Teyze evde olmadığından rahat davranabiliyordum.

Meriç sağ kolunu belime sardı. "Başla," dediğinde ofladım ve tablete baktım. Volkan'ın fotoğrafı vardı ve adı yazıyordu. "Tanıyorum ben bunu."

Kısık sesle güldü. "Aferin kızıma."

"Volkan işte geç artık," dediğimde o güzelim parmaklarıyla diğer fotoğrafı açtı. "Caner Erkin. Bunu da tanıyorum, çok severim," dediğimde saçımı çekti.

"Yavşayıp da adamdan soğutma beni. Daha sonra numaralarını da ezberleyeceksin."

Gözlerim kocaman açıldı. "Yuh! İstersen doğum tarihlerini de ezberleyeyim, ha, ister misin?"

Evet anlamında başını salladı. "Ona da sıra gelecek."

"Ya Meriç! Ben seni ziyarete geliyorum ama sen bana Fenerbahçe'nin oyuncularını ezberletiyorsun. Ne kadar normaliz."

"Normal olacağımızı söylemedim," dedi ve hayran olduğum parmaklarıyla diğer fotoğrafı açtı.

"Mehmet," dedim.

Kafasını salladı. "İki tane Mehmet var, o yüzden soyadlarını da bilmen lazım."

"Mehmet Topal."

Sayfayı değiştirince zenci bir adam çıktı bu kez. "Emenike."

Diğer sayfaya geçti. Yüzümü buruşturdum. "Bu adamdan hoşlanmıyorum," dediğimde bana baktı.

"Sebep?"

Omuzlarımı silktim ve sırıttım. "Tipim değil," dedim alayla.

"Tipinin ben olduğumu düşünürsek, haklısın tipin değil, aferin," deyip güzel bir gülümseme bahşetti. Hiç karşı çıkar mıyım?

"Emre," dedim. Sayfayı değiştirdi. Fotoğrafı görünce istemsizce kaşlarım çatıldı. "Bu nasıl okunuyor?" diye sordum, çünkü tam olarak 'Meireles' yazıyordu.

"Meyreleş," dedi.

"Çok aramışlar herhâlde," diye söylendim. "Meyreleş," dedim ve diğer fotoğrafa geçti. Benim adamım çıktı. "Tabii ki Gökhan Gönül. Gönüllerin adamı," dediğimde yüzüme baktı.

"Hayırdır?"

"Gökhan'ı severim."

"Ben de severim ama soğuttun şu an," dedi. "Sulanma adamlara, Melis." Tablet'i kapatıp yanına bıraktı.

Veeeeee zafer! Otuz iki dişimi göstererek sırıttım. Beni bırakıp ayağa kalktı. "Nereye?" diye sordum. Bozulmuş muydu? Omuzlarını silkti, televizyon ünitesinin çekmecesinden iki tane joystick çıkardı. Televizyonu açtıktan sonra yanıma geldi ve joystick'lerin birini bana verdi. "Ne oynuyoruz?" diye sordum hevesle.

Pis pis sırıtarak, "Pes!" dedi.

"Ben oynamayı bilmiyorum ama haksızlık bu."

Oyunu açtı. "Öğreteceğim merak etme," dedi sırıtarak. Kategoriyi seçip takımlara geçti ve tabii ki kendisi Fenerbahçe'yi aldı. Bana baktı. "Sen hangi takımı almak istiyorsun? Tabii Galatasaray hariç."

Gülümsedim. "Real Madrid'i alabilir miyim?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Evet, ama Ronaldo için heveslenirsen boşuna heveslenme, o adam bende."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl sende ya? Haksızlık bu! Bana ne!"

"Transfer diye bir şey var kızım oyunda. Ronaldo benim."

"Açlıktan ağzınız okuyor, gelmiş bir de bana 'Ronaldo'yu transfer ettim' diyor. Yav he, he! Pis fakirler!"

"Tamam, sana da Messie'yi veririz, olur mu?" dedi benimle takışmaya çalışarak ve başardı da.

"İbrahimoviç'i de isterim ama."

"Sanki yeneceksin beni, bu neyin kafası?"

Sinirle kaşlarımı çattım ve koluna vurdum. "Belki yeneceğim, ne malum?"

"Tamam. Messi'yi sana alıyorum. İbrahimoviç bende, ama onu da sana veriyorum. Başka kimi istiyorsun?"

Muzipçe sırıttım. "Caner ve Gökhan," dememle, "Nah!" cevabını almam bir oldu. Benimle oynamak için nazımı çekmesi hoşuna gitmişti. "Wesley Sneijder'i istiyorum."

"Galatalı olmasa iyi adam," dedi ve takımları ayarladı. Sonra tekrar bana döndü. Elinde tuttuğu joystick'in tuşlarını gösterdi ve ne işe yaradıklarını anlattı, sanırım anlamıştım. Yani sanırım. Oyunu başlattı ve tekrar bana baktı. "Anladığın üzere ben efsane siyahlı forma giyenlerim. Sen de beyaz olanlarsın."

"Anladım, o kadar da salak değilim."

Topu benim adamıma attı. "Başla bakalım."

Sevinçle adamı götürmeye başladım. Bir şeyle uğraşırken genelde dilim dışarıda olurdu. Yine dilimi dışarı çıkarmıştım ama farkında değildim.

"Melis," dediğinde ona bakmadan "Hı?" dedim ama dilim dışarıda olduğundan tuhaf bir ses çıkmıştı.

"Şunu yapmayı kes," dediğinde ona baktım.

"Neyi?"

"Dilini dışarı çıkarıp oynamayı."

"Neden?"

Bana bakarak, "Çünkü seni öpesim geliyor," dedi muzipçe.

Gözlerimi kaçırıp hemen önüme döndüm. "Tamam çıkarmam," dedim ve Meriç'in kalesine gitmeye devam ettim. Meriç bana hiç müdahale etmemişti. Kaleye doğru yardırırken gülümsedim. Topa vurduğumda kaleci topu tutunca somurttum. "Haksızlık ama." Güldü ve topu kendi adamlarına attı. Oyuncularımla Allah ne verdiyse yardırırken, Meriç ustaca benim adamlarımı atlattı ve bir adamımı yere düşürdü. Sinirle kaşlarımı çattım. "Sarı kart! Sarı kart! Bana ne, beni düşürdün!" diye bağırdım.

Gülerek bana baktı. "Hakem sarı kart vermedi, kızım. Hakemden iyi mi bileceksin."

"Oyunda bile şike yapıyorsunuz be! Hakem senden taraf, bana ne," dedim ve joystick'i masaya fırlattım. Aslında başaramadığım için kızgındım.

Gülerek oyunu durdurdu. "Mızıkçılık yapma."

"Asıl sen mızıkçılık yapıyorsun. Fauldü o be!"

"İyi tamam faul olsun, anasını satayım. Topu sana vereceğim ve kalecimi de oynatmayacağım. Tamam mı?" dedi bıkkınlıkla.

Sevinçle gülümsedim. "Vallaha mı?" Gülümseyerek kafasını salladı.

Sırıtarak, masanın üzerine attığım joystick'i aldım. Meriç oyunu tekrar başlattı ve topu bana attı. Topu kaleye kadar götürdüm ve topa vurduğumda gol oldu. "Gol attım! Golllll!" diye sevinç nidaları atarken Meriç'in kahkahasıyla kaşlarımı çattım. Skora bakınca FB - RM =1-0 olduğunu gördüm. Ah! Kendi kaleme atmayı nasıl başarmıştım? Sinirle Meriç'e baktım. Kafasını koltuğun sırtına yaslamış, gözlerini kapatmış gülüyordu ve muhtemelen ne kadar tatlı olduğunun farkında değildi. Öfkeyle joystick'i fırlattım. "Oynamıyorum ben." Ayağa kalktım, "Ve de gidiyorum," dedim. Sehpaya uzattığı bacağının üzerinden bir ayağımı atmıştım ama beni kendine çekince kucağına oturdum. "Ya!" diye cırladığımda

gülerek bana baktı.

"Ne demek gidiyorum? Ben ne yaptım, kızım? Sen kendi kafandan attın."

"Gülme!" Gülerek kafasını salladı ve dudaklarıma baktı. Yutkunmama engel olamadım. Kucağında olduğum için zaten fazlasıyla yakındık.

"Maçı siktir et, seni öpeceğim," dedi ve dudağını dudağıma sardırdı. Yine ellerimi nereye koyacağımı bilemezken, ellerimi onun ve saçlarının arasına bıraktı. Parmaklarım sanki bunu beklermiş gibi saçlarına karışırken ellerini belime koydu. Dudaklarımı yavaşça öptü, ben de ona ayak uydurdum. Cama çarpan top yüzünden korkuyla yerimde sıçradım ve beklenmeyen son; dudaklarımız ayrıldı. Meriç, "Topunuzu sikeyim," diye küfretti.

Hemen kucağından kalktım. Yanaklarım alev almıştı resmen. Aklıma gelen düşünceyle gülümsedim. "Seni gerçek bir maça davet ediyorum, Veliaht," dedim ona bakmadan.

"Tamam kabul ama iddiaya gireceğiz."

"İddia neymiş?"

Her zaman olduğu gibi muzipçe sırıttı. "Eğer ben yenersem istediğim bir şeyi yapacaksın, sen kazanırsan ben de senin istediğin bir şeyi yapacağım."

Kafamı salladım. "Anlaştık."

"Sevgilimsin diye sana tolerans göstereceğimi sanma, panter."

"Elinden geleni ardına koyma, Veliaht."

42. Bölüm

Meriç'le arka bahçeye çıktığımızda Yağız ve Mert bize baktılar. Mert sırıttı ve, "İşiniz ne çabuk bitti öyle?" dedi.

"Saçma sapan konuşma, Mert, seni oyun konsoluyla döver, kablosuyla boğarım."

"Çift olarak psikopat bunlar."

Meriç keyifle, "Maç yapacağız. Melis'le iddiaya girdik," dedi.

Yağız gülerek, "Melis'in öyle durduğuna bakma, hayvan gibi oynar," diye uyarıda bulundu. Gururla ona baktım.

"Göreceğiz," dedi Meriç imayla.

"Görelim," dedim kararlılıkla.

Meriç cebinden telefonunu çıkardı. "Ben, Mete'yle Mehmet'e haber vereyim, 3'e 3 oynayalım."

Mert ve Yağız'a döndüm. "Siz bendensiniz, canolar," dedim.

Mert çekingen bir şekilde bana baktı. "Kanki, tamam da, Meriç hayvan gibi şey yapıyor sonra."

"Kimsenin takımına kimse karışamaz," diyerek omuzlarımı silktim.

Mert coşkuyla – ki bence o kadar komik değildi, ama bu Mert'ti işte – *çak* yaptı bana. Gülerek karşılık verdim ben de. Yağız umutsuz vakaymışız gibi bize bakarak tişörtünü çıkardı. Tam Mert de çıkaracağı sırada Meriç, "O tişörtlerinizle anneme bir şeyler diktirir, götünüze sokarım lan! Ne diye çıkarıyorsunuz? Melis, sen de bana dön güzelim bir zahmet," dedi.

Kıkırdayarak Yağız'a dil çıkardım, sonra Meriç'e arkamı döndüm. Bu şekilde ikisine de bakmamış oldum. Çok tatlıydı pislik.

***

Arka bahçede oturmuş, Melih ve Mehmet'in gelmesini bekliyorduk. Mete gelmeyecekti, çünkü o, 4M grubunun en çapkın olanıydı ve kızlarla işi olduğunu söylemişti. Ben de bu sayede çocukların kendi aralarında Mete'ye 'Kıvırcık Fahişe' dediklerini öğrenmiştim. Mehmet kızlardan utandığı için ona da 'Milli' diyorlarmış bazen. Bunu Mert'ten öğrenmiştim. Meriç'in gazabına uğramıştı tabii ki. Neymiş efendim ben kızmışım, bu konuları bilmeme gerek yokmuş. Mert hâlâ kafasını tutarken kıkırdadım. Meriç'in sol kolundaki dövmeye parmağımla hayali çizgiler çizerken Meriç, "Böyle mi oynayacaksın?" dedi eteğimi işaret ederek. Bir saattir işi gücü eteğimdi ve sürekli, 'Bacağını kapat', 'Bacağın gözüküyor', 'Eteği satanı da yapanı da...' gibi şeyler söyleyip duruyordu, ama bu kez haklıydı. Etekle oynayamazdım, bu hayvanlar beni kesin düşürürdü ve oram buram açılırsa Meriç, 'Keskin Kasap' diye bir yer açıp etlerimi satardı.

Meriç'e baktım. "Burada bir şeyim yok," dediğimde gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. Elimden tutup beni peşinden sürükledi. Sanırım bana kendi kıyafetlerinden verecekti. "Yağız eşyalarını paylaşmaktan hoşlanmadığını söylemişti," dedim.

Sırıtarak bana baktı. "Yağız'a beni mi soruyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım, yine rezil oldun Melis, aferin! "Önce ben sordum," diyerek sorusunu geçiştirdim.

O muhteşem gülüşüyle, "Evet, kimseyle paylaşmıyorum ama sen hariç," dedi.

"Küs olduğumuz zaman sormuştum Yağız'a."

Kendi evindeki odasını biliyordum ama annesinin evindeki

odasına ilk defa giriyordum ve sanırım Fenerbahçe zehirlenmesi geçiriyordum. İki kapaklı dolabın bir kapısı sarı, diğer kapısı lacivertti ve dolabın ortasında kocaman Fenerbahçe amblemi vardı. Amblemin yarısı bir kapakta, diğer yarısı da öteki kapaktaydı. Laptopundan perdesine kadar her yer Fenerbahçe'ydi. Kendi evindeki odası, beyaz, siyah ve gri renklerden oluşuyordu.

Eline aldığı kıyafetlerle bana döndü ve yüz ifademe güldü. "Şaşırdın mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, şaşırmadım ama sence de biraz abartmamış mısın? Senin evindeki odanla uzaktan yakından alakası yok. Sanki o oda başkasının gibi."

"Evimin her yerini görmedin. Emin ol kendi evim daha fanatik fenerli."

"Sarı lacivert zehirlenmesi geçireceğim şimdi!"

Elindekileri yatağına bırakıp bana yaklaştı ve, "Alış buna," dedikten sonra odadan çıktı.

"Oloş bono," diye taklit ettim onu. Yatağa bıraktıklarına bakıp üzerimdekileri çıkardım. Gri eşofman altı bana uzun ve bol gelmişti haliyle. İplerini sıkıca bağlayıp paçalarını birkaç kat yukarı katladım ve üzerinde Batman amblemi olan gri tişörtü giydim. Bana bol olsa da çok tatlı olmuştum. Odadan çıktığımda Meriç tam kapının karşısındaki duvara yaslanmış beni bekliyordu. Onu görünce gülümsedim. Beni süzerek, "Yakışmış," dedi.

"Şu an bana ilk defa bir şeyi yakıştırıyorsun, bravo," dedim alayla. Aaa, hakkını yemeyelim, bana elbise aldığında da yakışmış demişti.

Muzıpçe sırıttı. "Üzerindekiler benim kıyafetlerim, güzelim, abii ki yakışacak."

"İçinde büyük bir ego var, biliyorsun değil mi?"

Alçak sesle güldü. "Biliyorum."

Bahçeye çıktığımızda Melih ve Mehmet gelmişlerdi. Bizi görünce Meriç'le selamlaştılar. Mehmet saçlarımı karıştırdı, Melih de yanağımdan makas alacağı sırada, Meriç birden kafamı göğsüne bastırdı. "Ellerinize sahip çıkın lan!"

Melih, "İyi ki sevgilisi oldu, herifin şu haline bak lan," dedi.

Meriç sırıttı. "Hiç değilse benim sevgilim var lan, senin neyin var? Evde kaldın. Git birkaç kız ayarla kendine, yakında erkek olduğunu unutacaksın." Meriç'in söylediklerine değil, Melih'le birbirlerine takılmalarına gülüyordum.

Meriç'in koluna çimdik attım. "Kapa çeneni, onu ablama yapacağım."

Birbirimizden ayrıldık. Meriç bana bakarak, "Şu dakikadan sonra rakibimsin," dedi.

"Öyle olsun bakalım."

"Seç haydi, önceliği sana veriyorum."

"Mert ve Yağız."

Baş hareketiyle onayladı. "Tamam, kalanlar da bende o zaman," dedi ve saha olarak ayarladığımız alanın tam ortasına geçtik. Meriç gülerek takımına baktı. "İstediğiniz gibi çelme takın Melis'e, sorun yok, dövmeyeceğim."

"Hayvan!" diye homurdandım.

Mert ve Yağız bizim kaleyi ayarlarken, Melih ve Mehmet de kendi kalelerini ayarladılar. Meriç tişörtünü çıkarmak için hamle yaptığında onu durdurdum. "Hop hop hop! Hani tişört çıkarmak yoktu?"

"Ben erkeğim."

"Olsun, sen de çıkarmayacaksın."

"Sebep?"

Ofladım. Kıskanıyorum be adam, salak mısın, anlamıyor musun? "Canım öyle istiyor."

"Kıskanıyorsun." Yanağımdan makas aldı. "Şans öpücüğü vermeyecek misin?"

"Şans tekmesi ister misin?"

Maç başladığında Meriç topu almama izin verdi. Hadi ama, hanginizin böyle sevgilisi var ki? Topu sürerken, Meriç topu ayağımdan aldı, artık nasıl becerdiyse yere kapaklandım ve somurttum. Ah! Söylediğimi unutun gitsin! Yerden kalkıp Meriç'e doğru koşmaya başladım. Tam önünde durduğum sırada topu almaya çalıştım ama bana ayak oyunu yapıyordu resmen. Topu ustaca

hareketlerle yönlendirirken, bir anda onu kollarından yakaladım. Nasıl da keyif alıyordu pislik! Yine topu almayı beceremedim ve en iyi bildiğim şeyi yaptım; bacağına tekme attım. Topu bırakmak zorunda kalınca neşeyle güldüm ve topu ileri attım. Yağız topu önüne attı ve gol oldu! Ellerimi yumruk yapıp sevinçle yerimde zıpladım ve, "Gol!" diye bağırdım.

Meriç'e baktığımda kaşlarını çatmıştı. "Hile yapıyorsun, pantersin."

Umursamazca omuzlarımı silktim. "Hakemden iyi mi bilecekmiş?" dedim onun bana söylediği gibi.

"Ulan hakem mi var burada?"

"Ah, ne yazık ki yok!"

"Sen şimdi o televizyondaki piksellik piçi benimle bir mi tutuyorsun? Üstelik bacağım bu haldeyken?"

Yaşadığım pişmanlıkla omuzlarım çöktü. Salak gibi bacağına tekme atmıştım çocuğun. "Acıdı mı?" diye sordum üzgün bir sesle ve elimi yanağına koyarak onu kendime çektim. Sonra da yanağından öptüm. "Özür dilerim, haklısın."

"Bilseydim kendimi daha çok acındırırdım."

"Pislik!"

Top bana geldi, Mert, Meriç'i itince, Meriç dengesini kaybedip bana çarptı. Birlikte yere düştük. Nasıl olduğunu tam olarak anlamasam da kafamı tutmayı başarmıştı, bu sayede başımı yere çarpmadım. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"İyiyim, yok bir şey. Sen?"

"İyi. Şimdi gidip Mert'e ebesininkini göstereceğim," diyerek üzerimden kalktı. Uzattığı elini tuttum ve beni yerden kaldırdı. Bu arada bizimkile bir gol daha atmıştı.

Meriç kaşlarını çattı. "Mehmet ne işe yarıyorsun lan sen orada Duba gibi duruyorsun, koşsana lan!"

Mehmet gözlerini devirdi. "Abi, Melih göt gibi oynuyor, ona çok gol yiyince ben mi suçlu oluyorum?"

Melih sırıttı. "Melis olmasa, sana uyan çok güzel bir küfür yazıp ama sen kıza dua et."

Meriç, "Buyur abicim," dedi, bu da demek oluyordu ki, kulaklarımı kapatma zamanım gelmişti. Melih'in ağzının hareket ettiğini görüyordum ama ne söylediğini anlamıyordum. Melih konuşurken Meriç gülüyordu ve Mehmet de gülerek onları izliyordu. Bir ara bakışlarım Meriç'e kaydı, ona baktığımı fark etmiş olacak ki, o da bana baktı. "Gülüşünü duyamıyorum," dedim isyankâr bir sesle. Öyle bir gülümsedi ki bana, nefesimi tuttum. Gülerken gözlerinde oluşan parıltıyı bir kere daha görebilmek için her şeyimi verirdim. Yanıma gelip kulaklarımı açtı. Gülümseyerek ondan uzaklaştım, çünkü biraz daha ona bakarsam kendimi tutamayıp yanaklarını öpecektim.

***

İlk başta iyi olsak da Meriç hırs yapmış ve bizi perte çıkarmıştı. Sonuç mu? Maalesef kazanamadık. Bana bulaşmasa da Mert ve Yağız'ı epey hırpalamıştı.

Herkes gibi ben de çimlere uzandım ve top sektiren Meriç'i izledim. Sırıttı ve bana bakmadan, "İzle tabii, izle," dedi. Ayağa kalktım, üzerimi temizlerken topu bana attı. Gelen topu karşıladım ve ben de sektirmeye başladım. Biraz sektirdikten sonra Meriç'e pas attım. Meriç topu göğsüyle karşıladı, daha sonra ayağıyla sektirmeye devam etti. "Top sektirmeyi nereden öğrendin?"

Omuzlarımı silktim. "Mahallede her ay turnuva yapıyorlardı, ben de kendi kendime sektirerek öğrendim."

Topu sektirmeye devam ederken sırıttı. "Seninle bir gün Fener'imin maçına gideriz."

Gülümseyerek, "Olur," dedim. Topu tekrar bana attı, ayağımla düzelttikten sonra sektirmeye başladım. Topu düşürmemek için gelişigüzel vurdum ve hedef on ikiden vuruldu! Yani Melih'in kafasına isabet etti.

Mahcupça dudağımı ısırdım. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Melih sırıtarak. Topu eline aldı ve, "Topunuzu keseceğim," dedi. Sonra arka kapıdan mutfağa girdi ve çok geçmeden elinde bıçakla geri geldi. Bıçağı topa saplayıp arkasına attı.

Meriç'e bakmak için döndüğümde, dibimdeydi. "İstediğim bir

şeyi yapacaksın," dedi iddiamızı hatırlatarak.

"Ne istiyorsun?"

Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. Şu an onu ısırmak istemem normal miydi? "Bu hakkımı daha sonra kullanacağım. Umarım unutmazsın."

"Unutmam," diyerek gülümsedim.

"Ben geldimmmm!"

Hande'nin cırtlak sesi tüm siteyi doldururken yüzümü buruşturdum. Herkes ona bakıyordu, ben de kafamı diğer tarafa çevirdim. "Sana asılmaya geldi herhâlde," dedim Meriç'e.

"Asılınmayacak gibi miyim?"

"Ya, ya! Şurada bir ip olsa da assak seni."

Hande, Melihlerin yanına oturdu ve bize baktı. "Meriç, siz de gelsenize."

Meriç omuzlarını silkip giderken beni gıcık etmek için yaptığını çok iyi biliyordum. Bu çocuk beni gıcık etmek için yemin falan mı etmişti, anlamadım ki! Mecburen ben de peşinden gittim. Meriç'e inat Melih'in yanına oturmayı planlamıştım, ama beni bileğimden tutup kendine çekince yanındaki tek kişilik koltuğa oturmak zorunda kaldım. *Hızlı ve Zorba!*

Hande bundan pek memnun değil gibiydi, gülümseyerek Meriç'e baktı. Kız resmen gülerek Meriç'le öpüşüyordu be! Rahatsızca yerimde kıpırdandım. Meriç bunu fark etmiş olacak ki, başparmağını elimin üzerinde gezdirdi. Bedenime yayılan titreşimlerle rahatlaştığımı ve rahatladığımı hissettim. Tek hareketiyle beni bu şekilde etkilemeyi nasıl başarıyordu, Allah aşkına?

***

Hande'nin önerisi sonucu – her ne kadar ben istemesem de – şişe çevirmece oynamaya başladık. Neyse ki şu ana kadar Hande bana denk gelmemişti. Şişe bu kez Meriç ve Hande arasında durdu. Meriç direkt, "Cesaret," dedi.

Hande pis pis sırıttı. "Pekâlâ. Melis'i havuza at!"

Sinirle kaşlarımı çattım. *Hadi ama!* Meriç'le göz göze geldim. "Oyunun sonunda atarım, şimdi ıslanmasın," dediğinde Hande kafasını salladı.

Şişeyi Meriç çevirdi. Bu kez Mert ve Melih'in arasında durdu. Mert muzipçe sırıttı. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Melih omuzlarını silkti. "Sen varken, sikseler bir daha cesaret demem, o yüzden doğruluk."

Meriç'e baktım. "Ne oldu ki?"

Meriç sırıtarak, "Kış vakti denize atlattı ve, 'Baluklarım tazedur, alıp yiyup doysana' şarkısını söyletti."

"Oha!" dedim gözlerimi kocaman açarak.

Melih o anı anımsayınca titredi. "Çok soğuktu lan!"

"Bilirsin ibnelik yapmayı severim," dedi Mert. "Pekâlâ. Melis'in ablasından hoşlanıyor musun lan?"

Melih kaşlarını çattı ve yanakları hafiften kızardı. Meriç'ten çok ama çok farklıydı. En azından utanıyordu! "Ne alakası var lan?"

"Cevap ver."

Melih bana bakıp gözlerini kaçırdı. "Yani... güzel kız... Hoşlanmamam için bir sebep yok."

"Ablamı sana ayarlarım merak etme," diye atıldım sırıtarak.

Meriç başıyla beni onayladı. "Allah için, güzel kız." Bakışlarımı Meriç'e çevirdim, sırıtıp kulağıma eğildi ve, "Ama en güzelini ben kaptım," dedi.

Hande haset bakışlarla bizi izliyordu ama umursamadım. Mert şişeyi çevirdi. Şişe, Mert ve Meriç'in arasında durdu. Mert korkuyla itiraz etti. "Bu şişe bozuk ya, hep bana geliyor."

Meriç sırıttı. "Ne o, yemiyor mu?"

Mert hemen diklendi. "Neden yemeyecekmiş lan? Doğruluk."

Meriç kaşlarını çattı. "Perte çıkan arabamın benzin kapağına o siktiğim çıkartmasını sen mi yapıştırdın lan?"

Mert'in korkudan gözleri büyüdü. "Cesaret demek istiyorum," dediğinde Meriç ayağa kalktı.

Mert oturduğu sedir koltuktan hızla fırlarken bir kahkaha koyverdim ve Meriç'i kolundan tuttum. "Ne çıkartması ya?"

Mert güldü. "Daffy Duck."

Meriç, ona hamle yapacağı sırada önüne geçtim. "Çekil, Melis."

Mert arkamdan, "Kanka, zaten araba perte çıktı boş ver," diye bağırdı.

Meriç kaşlarını çattı. "Belki de o zımbırtı yüzünden oldu lan, ne malum?"

"Yok daha Batman!" dedim şaşkınlıkla.

Meriç beni kolumdan tuttu ve arkasına çekip Mert'in koluna bir yumruk attı. Mert kendini Melih'in kucağına atıp, "Koru beni, aşkım," diye bağırmaya başladı.

Onları izlerken gülmekten karnıma ağrılar giriyordu. Meriç kaşlarını sinirle çatıp ağzımı kapattı ve sırtımı göğsüne yasladı. "Bitti mi?"

Kafamı sallayınca elini çekti. "Niye ağzımı kapatıyorsun, boğuluyordum," diye homurdandım.

"Seni gülerken görsünler istemiyorum."

"Çok tatlısın."

"Biliyorum."

Hande'nin boğazını temizlemesiyle ona döndük. Meriç'le fısıltıyla konuştuğumuz için bizi duymamıştı. Şişeyi çevirince şişe ikimizin arasında durdu. Mert yattığı yerden kalkıp, "Aha!" dedi.

Hande, Meriç ve bana baktı. "Siz nesiniz?"

"İnsan!" dedim sırıtarak.

Hande'nin suratında ukala bir ifade oluştu. "Sen ne kadar zekisin öyle."

Tabii ki, o ifadenin çok uzun süre orada kalmasına izin veremezdim. "Senin yanında zekâmı kullanmaya gerek duymuyorum," dedim.

"Soruma cevap ver," dedi Hande sert bir tonda.

"Soruna cevap verdim, yanlış sormasaydın," dedim ve şişeyi çevirdim. Tekrar Mert ve Meriç arasında durdu ama bu kez Mert sırıtıyordu. Meriç yine artistlik yapıp, "Cesaret," dedi.

Mert, "Aynanın karşısına git ve on üç kez Bloody Mary de,"

Gözlerim dehşetle açıldı. "Olmaz!"

Meriç bana baktı sırıtarak. "Yoksa inanıyor musun, pantercik?"

"Hayır, ama yine de olmaz. Yapma!"

"O gerçek değil!"

"Ya yüzüne bir şey olursa?"

"Sen çok Supernatural izliyorsun anlaşılan."

Oflayarak Mert'e döndüm. "Başka bir şey iste."

"Tama-"

Hande itiraz etti. "Yok, öyle şey."

Kaşlarım çatıldı. "Sana ne oluyor ya, Mert kabul etti!"

"Ben kabul etmiyorum!"

Meriç bana baktı. "Bırak gidip yapayım, bir şey olmayacak."

Omuzlarımı silkip ayağa kalktım ve Meriç'i de kaldırdım. "Hadi, beni havuza at da oyun bitsin."

Beni kucağına aldı ve havuza doğru yürürken, "Benim için yine kendini feda ediyorsun be, pantercik," dedi. Tırnaklarımı ensesine geçirdim. Acıyla yüzünü buruşturdu. Havuzun yanına gelince bana baktı. "Hazır mısın?" Kafamı salladım. "Sıkı tutun!" dediğinde gözlerimi sımsıkı kapattım. Ne olduğunu anlayamadan Meriç de benimle birlikte kendini suya bıraktı. Su yüzeyine çıkınca sıkıca ona tutundum. O da ellerini belime koydu. Yağız takla atarak havuza atladığında Mert de, "Bombalama!" diye bağırarak suya daldı. Melih de koşarak atlarken, Hande kalkıp gitti.

Kollarımı Meriç'in boynuna daha sıkı sardım ve gülümsedim. Islak Meriç daha bir yakışıklıydı. Alnına düşen saçlarını geriye attım. "Sözde hastaneden yeni çıktın."

"Dayanıklıyımdır," dedi gülümseyerek.

Kimin yaptığını tam olarak göremedim ama içlerinden biri bize su atınca çığlık attım ve başımı Meriç'in boynuna gömdüm. "Yapmayın lan, elinizi sikeceğim şimdi," dedi Meriç.

"Olan var, olmayan var, olup da yanında olmayan var," dedi Mert yapmacık bir sinirle. Meriç'i bırakıp havuzun kenarlarından tutunarak kendimi yukarı çektim ve oturdum. Üşümüştüm, çünkü

havalar daha tam anlamıyla ısınmamıştı. Saçlarımı geri attım. Meriç kaşlarını çatarak sudan çıktı. Beni ayağa kaldırdı ve vücudunu bana siper etti.

"N'oldu?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Islaksın ve burada üç tane abaza var."

Üzerime baktım. Pek bir şey belli olmuyordu ama Meriç kıskanmıştı. Gülümseyerek, "Eve gideyim o zaman," dedim.

"Geri gelecek misin?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Annem gelmiş mi bir bakayım önce."

"Ayşe Teyze'me selam söyle."

***

Meriç'in tişörtü bende kaldığı için sinsice sırıttım ve yatağın üzerindeki çantama koydum. Yağız'ın ablasının odasında yatacaktım ve onun kıyafetlerini giymiştim. Elis Abla ve *Edizcimcim* erkenden evlenmişlerdi, oysa Edizcimcim benim ilk aşkımdı. Her neyse işte, sonuçta Elis Abla'nın odası bana kalmıştı ve istediğim her şeyi kullanıyordum. Annemin getirdiği pijama takımımı giydim; krem rengi ve pembe tonlarındaydı ve her yerinde ayıcıklar vardı. Bunlar en sevdiğim pijamalarımdı. Penceren dışarı baktım. Meriçlerin evinin bütün ışıkları yanıyordu ama benim kaldığım oda Meriç'in odasını görmüyordu. Somurtarak perdemi kapattım.

Uyuyacağım sırada aklıma Bloody Mary gelince hayal gücüme küfrettim. Neden uyurken aklıma geliyordu ki? Gece lambasını kapattığımda odanın kapısı açıldı. "Anne?" dedim sevinçle.

Annem içeri girdi ve kapıyı ardından kapatıp yanıma geldi. "Konuşalım mı?"

Kaşlarım hayretle havalansa da, "Tabii," dedim. Aslında tırsmıştım. Yatağımın kenarına oturdu. Ben de yatağın içinde bağdaş kurdum. "Söyle, anniş."

Şefkatle yanağımı okşadı. "Ne zamandan beri dertleşmiyoruz?"

"Uzun zaman oldu." İçimden bir ses konu Meriç'e çıkacak diyordu.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" dedi imayla.

Yutkundum, *ben demiştim ama!* Tedirginlikle ona baktım. "Senin bildiğin bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece tahmin ve gözlemden ibaret."

"Neymiş peki?"

"Meriç'ten hoşlanıyorsun."

Gözlerimi annemden kaçırdım. "Anne-"

Elini önce dudaklarıma sonra da saçıma götürdü. "Babanla senin yaşındayken sevgili olmuştuk."

Şaşkınca anneme baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Her neyse, sana baskı yapmak istemiyorum, Melis. Söylediğim gibi, babanla senin yaşındayken sevgili olmuştuk. Eğer Meriç'ten hoşlanıyorsan bana anlatabilirsin, bebeğim. Kızmayacağıma söz veriyorum."

Gözlerimi kaçırdım tekrar, sonra ellerime baktım. "Ondan... hoşlanıyorum," dedim utanarak. Off! Annemle bu konuyu konuşmak hiç kolay değildi. Saçımı okşamaya devam etti. "İlk başlarda bana kızacağını düşündüğüm için hiçbir erkeğe yüz vermedim ama Meriç'le tanışınca öyle olmadı işte! Olmuyor! Ondan uzaklaştıkça daha çok yakınlaşıyoruz sanki."

"Âşık olmuşsun," dedi gülümseyerek.

Gözlerim neredeyse yuvalarından çıkacaktı. "Anne, sen iyisin değil mi?"

Burnumu sıktı. "Sadece modern bir anne olmaya çalışıyorum ve bizi utandıracak bir şey yapmayacağını biliyorum, Melis. Kalbine söz geçiremem. Benden gizli yapacağına, bana anlatman daha iyi."

Kafamı sallayıp anneme sarıldım. "Teşekkür ederim."

Sırtımı sıvazladı. "Bir şey değil, bebeğim."

Kendimi annemden geri çektim ve tekrar ellerime baktım. Anne bir şey daha itiraf etmek istiyorum."

"Söyle, kızmayacağım."

"Biz Meriç'le sevgiliyiz." Ne tepki vereceğini görmek için cesaretimi topladım ve yüzüne baktım. Kaşları çatılmıştı ama hemen gülümsedi. "Daha çok yeni, üç gün oldu," diye ekledim.

İmalı bir şekilde kafasını salladı. "Neden sürekli hastaneye gittiğin belli oldu." Utançla başımı öne eğdim. "Bir ara Meriç'le konuşmam lazım," dedi yanağımı okşayarak. "Hadi, uyu bakalım şimdi. İyi geceler."

Beni öptükten sonra odadan çıktı. Heyecanla telefonumu almak için hamle yaptım ama bulamadım. Sonra Meriç'in odasında üzerimi değiştirirken bıraktığımı hatırladım. Sıkıntıyla ofladım. Yarın haber verecektim artık. Gülümseyerek gözlerimi kapattım. Üzerimden büyük bir yük kalkmıştı.

***

Yağız'ın tepemde saçmaladığı şeyleri duymazdan gelip uyumaya devam ettim. Omzumu dürttü. "Annen, Meriç'i akşam yemeğine davet etti," dediğinde gözlerimi kocaman açıp ona baktım.

"Ne yaptı? Ne yaptı?"

Gülümseyerek, "*Gandırdım!*" dedi ve koşarak odadan dışarı çıktı.

"Mal!" diye bağırdım arkasından.

Tekrar yastığıma sarılıp uykunun kollarına kendimi bırakacakken zil çaldı, oflayarak yatakta saçma sapan hareketler yaptım. Sanırım annemler bahçede olduklarından duymuyorlardı. Uykulu gözlerle aşağı indim. Kapıyı, esneyerek ve sol gözümü ovuşturarak açtım. Karşımda ultra yakışıklı Meriç'i görünce, gözlerimin yuvalarından fırlamasıyla kapıyı suratına çarpmam bir oldu.

"Siktir! Burnumu kırdın!"

Ayakkabılıktaki boy aynasından tipime baktım. *Topuzdan fırlamış saçlar ve erimiş buz dağına benzeyen bir topuz + ayıcıklı pijamalar + uykulu gözler + kızarmış dudaklar – çünkü dudaklarını ısırıyordum – + nedenini bilmediğim bir şekilde pembeleşmiş yanaklar = Şu anki halim!*

Kapı tekrar çaldı. Annemler gelmesin diye kapıyı açtım ve ellerimle yüzümü kapattım. "Niye geldin?"

"Telefonunu ve kıyafetlerini getirdim. Dün bizde kalmış," dedi ve elindeki poşeti kapının yanındaki pufa bıraktı. Parmaklarının arasından ona baktığımda beni süzüyordu. "Bıraksalar podyuma çıkacaksın mübarek!"

Ofladım ve yüzümü saklamayı bıraktım, *görünen köy uzakta değildi sonuçta!* "Bana bakmayı kes artık."

"Salak mıyım, neyim bilmiyorum ama nedense gözüme şu halinle bile tatlı geliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "İltifatla karışık küfrettin az önce bana, farkında mısın?"

"Tatlısın dedim kızım sana, daha ne istiyorsun?"

"Sana da gözlük lazım," dedim dalga geçerek, çünkü o da çok tatlıydı ve her an öpme moduna geçebilirdim.

"Gözlüğe gerek yok, sana yaklaşmam yeterli, pantercik," deyip bana doğru eğildi.

Onu hızla ittim. "Annemler burada!"

Kafasını salladı sırıtarak. "Biliyorum."

"Meriç! Anneme sevgili olduğumuzu söyledim."

"Ciddi misin?"

Kafamı salladım. "Evet, ama babam bilmiyor hâlâ ve bilmeyecek, tamam mı?"

"O zaman ben de anneme söyleyebilirim?" dedi soru soruyormuş gibi.

Yüzümü buruşturdum. "Eminim annem çoktan söylemiştir."

Gülümseyerek yanağımı sıktı ve evden çıktı. "Görüşürüz, pantercik."

Sırıtarak kapıyı arkasından kapattım. Yes, be! Bu kez ben ona görüşürüz dememiştim! Tıpkı onun telefonda bana yaptığı gibi! Şu an oynayabilirim!

***

Göz doktoruna gideceğim için hazırlandım ve merdivenlerden aşağı indim. Mutfağa girerek annemle teyzemi öptüm ve, "Ben çıkıyorum," dedim.

"Dikkat et," diye seslendi annem arkamdan.

Yağız bugün Ceyda'yla buluşacaktı, bu yüzden hastaneye kendim gidecektim. Dışarı çıkıp bahçe kapısına ilerledim. Bahçeden çıkınca telefonumu çıkardım. Yeliz Teyze'nin gazabına uğra-

mamak için Meriç'i telefonla aramaya karar verdim. Rehberdeki isminin üzerine tıkladım ve arama tuşuna bastım, ama Meriç telefonu meşgule attı. Kaşlarımı çatıp ekrana baktım, çok geçmeden telefonum çaldı. 'Meriç Arıyor...' Çok tatlı değil mi ya?

"Söyle, güzelim?"

"Ben doktora gideceğim, işim bitince yanına gelirim. Tamam mı? Bilgin olsun diye aradım."

"Ne doktoru? Hasta mısın? Dün havuz çok da soğuk değildi."

Yerim ama ya! "Hasta değilim. Göz doktoruna gideceğim." Meriçlerin bahçesinin önünden geçerken onu görünce durdum. Gözlerimiz birbirini buldu. Telefonu kapatarak yanına yürüdüm.

"Niye gelmek varken arıyorsun?"

"Yeliz Teyze vardır diye gelmedim. Beni utandıracaktı yine."

"Evde değil ama sana çok selamı var. Hatta *benim için yanaklarını sık dedi.* Bekle, arabayı alıp geliyorum."

Arkasını döndüğünde kaşlarımı çattım. "Gelmene gerek yok, Meriç. Otur, dinlen sen, dün yeterince koşturdun zaten." Ama beni takan var mı? Tabii ki yok! Araba kullanmasını istemiyordum, hatta mümkünse bir daha arabaya hiç binmesin istiyordum. Korkuyordum çünkü. Kapıya ilerlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Meriç arabayla önümde durduğunda kapıyı açtım ve derin bir nefes alarak ön koltuğa oturdum. Bana bakıyordu, tedirgin olduğumu anlamış olacak ki çenemi tuttu ve başımı kendine çevirdi. "Hâlâ iyi bir sürücüyüm."

"Hastaneden yeni çıktın ve ben bir daha araba kullanmanı istemiyorum."

Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Kendi başıma neyse de, sen arabadayken biri bize çarpacak olsa, bir şekilde seni korurum, o yüzden rahat ol," dediğinde istemsizce gülümsedim.

"Endişelendiğim kişi sensin, aptal."

"Biliyorum," dedi ve arabayı çalıştırdı.

Meriç odun olabilirdi, hatta şimdiye kadar birbirimizi sevdiğimizi de söylememiş olabilirdik. Ama her hareketimizle sevgimizi belli ediyorduk, bu da yeterdi.

43. Bölüm

Kemerimi takıp arkama yaslandığımda, "Hangi hastaneye gidiyoruz?" diye sordu.

Başımı cama yasladım. "Senin yattığın hastaneye."

"Neden göz doktoruna gidiyorsun? Bir sorun mu var?"

"Hayır, rutin muayenem. Ayrıca lenslerimin kullanım zamanı doldu, yenilerini alacağım."

"Miyop musun?"

"Evet, sağ gözüm miyop, sol gözüm astigmat."

"Bence sana gözlük daha çok yakışıyor, lense ne gerek var?"

Gülümsedim. "Çünkü lens daha kullanışlı."

"Sanki lens başka işe yarıyor," dedi sırıtarak.

"Hayır ama gözlüğümü sürekli silmek zorunda kalıyorum. Lenste öyle bir zorunluluk yok," derken gözlüğümü düzelttim.

Randevumu önceden almıştım. Hastaneye girdiğimizde onu merdivenlere doğru çekiştirdim. "Doktorun erkek mi, kadın mı?" diye sordu pat diye.

Ne saçma bir soruydu bu böyle! "Erkek," dedim biraz uzatarak.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bilerek mi seçtin?"

Ne saçmalıyordu bu! "Hayır. O doktorun randevusu boştu."

"Demek ki iyi bir doktor değilmiş. Başka hastaneye gidiyoruz."

Kolundan çekiştirdim. "Saçmalama Meriç ya, sıra falan vardır şimdi başka hastanede."

Beni kendine çekince ona çarptım. "Özele gideriz o zaman."

"Olmaz. İstemiyorum," diyerek merdivenleri çıkmaya başladım.

Mecburen peşimden geldi. "Bakıyorum da çok meraklıymışsın erkek doktora," dedi imalı bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Hı, hı, evet. Yakışıklı ve gençse nikâhıma alacağım!"

"Ulan, koca kriterin buysa bana bas nikâhı, niye elin adamına basıyorsun?" Sinirlenince çok tatlı oluyordu, pislik. Gözlerini bana dikti. "Gel hadi, bayan doktoru olan bir yere gidelim, beni zorla katil etme," dedi gözleri odaları tararken. "Adı ne bu lavuğun?"

"Murat," diye yanıtladım.

Beni kolumdan tuttu ve sandalyelerin olduğu yere çekti. Sol kolunun dirseğini sandalyenin arkasına koyup başını eline yasladı ve sağ eliyle de elimi tuttu. Çok sevimli görünüyordu. "Doktorla ben konuşacağım, sen ağzını açmayacaksın," dedi otoriter bir sesle.

Gülüp kafamı salladım. "Yav he, he!"

Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Tamam."

Kaşlarımı çattım. "Ne tamamı? Ne yapacaksın yine?"

Muzipçe sırıttı. "Görürsün," dedi. Kıskanmak bir insana bu kadar mı yakışırdı?

Meriç'in yanındaki sandalyeye bir teyze oturdu. "Evladım, burası Murat Bey'in odası mı?" diye sordu, bir yandan da gözlerini kısarak kapıların yanındaki tabelaları okumaya çalışıyordu.

Meriç toparlandı ve teyzeye baktı. "Evet, teyze."

"Pek de genç bir doktor," dedi teyze.

Meriç kaşlarını çatıp bana baktı. "Ne? Randevu alırken adamın fotoğrafını göstermiyorlar, benim bir suçum yok," dedim.

Sabır diler gibi tavana baktı. Âdemelması belirginleşirken hayran hayran onu izledim. Lee Min-Ho'dan sonra en beğendiğim âdemelması ona aitti. Çok tatlıydı. *Lanet olsun!* Bizi dikizleyen kızları görünce Meriç'i dürttüm. 'Ne oldu?' der gibi bana baktı. "Yaslansana!"

"Sebep?"

"Yaslan işte."

Sırıtarak arkasına yaslandı ve bana bakmaya devam etti. Başımı omzuna koydum. Nefesi saçlarıma çarpıyordu. "Kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Kim bilebilir?" Gülüşü kulağıma doldu. *Allah'ım!*

Doktorun odasının kapısı açılınca içerideki doktoru gördüm. Bendeki şansa bak. Yalnız gelsem moruğun biri çıkar, Meriç'le geliyorum taş gibi biri çıkıyor. Meriç elimi sıktı. "Allah'tan fotoğraf koymuyorlarmış. Bence senin muayeneye ihtiyacın yok, sevgileri yeter," dediğinde kıkırdadım.

"Şans işte."

"Göstereceğim ben sana şansı şimdi."

Odadan doktorun yardımcısı çıkıp, "Melis Rüya Beyoğlu," deyince ayağa kalktım. Meriç de benimle birlikte ayağa kalktı ve elimden tuttu. Ona bakarak, "Sen de mi geliyorsun?" diye sordum.

"Sence seni o lavukla tek başına bırakır mıyım?"

"Duyan da kadın doğum doktoruna geldim sanır, Meriç."

Beni duymazdan geldi ve birlikte odaya girdik. Doktor Murat Bey, bize bakarak, "Geçmiş olsun, hoş geldiniz," dedi. Gülümseyip ve başımla selam verdim. "Melisciğim sen şöyle geç." Meriç'in elini bıraktım ve kimliğimi yardımcısına verdim, sonra da gösterdiği sandalyeye oturdum. "Siz neyi oluyorsunuz Melis'in?" dedi Murat Bey, Meriç'e bakarak.

Meriç sırıttı. İstifini bozmadan, "Kocasıyım," dedi. Gözlerimi büyütüp Meriç'e baktım. Doktor şaşırmıştı.

Kimliğimi verdiğim yardımcı kadın, "Ama Melis daha on yedi yaşında ve kimliğinde bekâr yazıyor," dedi.

Meriç'e baktım, hâlâ aynı pozisyondaydı ve ne söyleyeceğini merak ediyordum. Meriç umursamazca omuzlarını silkti. "İmam nikâhıyla evlendik. Aşiretiz biz!"

Kadın kaşlarını çattı. "Çocuk gelin yani!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Meriç, "O artık bir *kadın*. Çocuklarımın anası, evimin kadını ve benim hatunum," dediğinde başımı eğip utançla gözlerimi kaçırdım. Cümlesi baştan sona hoşuma gitmişti ve ne bileyim, sevmiştim işte.

Kafamı kaldırdığımda kadın dehşete kapılmış gibiydi. Onun neden böyle bana baktığını anlamaya çalışırken bir anda dank etti. Ulan, Meriç beni on yedi yaşımda; *evli, aşiretli ve çocuklu* yapmıştı!

"Melis, seni zorla mı evlendirdiler? Ha? Korkmana gerek yok, seni koruyabiliriz," dedi kadın.

O an Meriç'le göz göze geldim. Kaşlarını çatmış kadına bakıyordu. Tam Meriç'in şaka yaptığını söyleyecekken Meriç araya girdi. "Aşiretimiz bundan hiç hoşlanmaz."

Gözlerimi devirdim. Kadın dehşetle doktora baktı. "Ben güvenliği arıyorum."

Meriç keyifle sırıttı. *Ah! Aferin Meriç!*

"Sakin olun hanımefendi, sevgilim şaka yapıyor. Evli değiliz biz," dedim hemen.

Kadın duyduklarıyla rahatlamıştı. Kaşlarını çatarak Meriç'e baktı. "Hiç komik değilsin, genç adam!"

Meriç muzipçe sırıttı. "Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim, hanımefendi. Sizce aşireti olan birine mi benziyorum?"

Meriç'in anne tarafı kökleri Fransa'ya uzanan İstanbul sosyetesinden, baba tarafıysa Karadenizliydi. Anlayacağınız Meriç *Laz* sayılırdı. Aklıma gelmişken beynime not ettim. Bir gün Meriç'e *Laz* şivesi konuşturacaktım. Düşüncesi bile komikti. Karadenizli olmalarına rağmen Trabzonspor'u değil de Fenerbahçe'yi tutmaları ayrı bir ironiydi.

***

Odadan çıktığımızda bir kahkaha patlattım. "Aşiretiz nedir ya?"

"Beş çocuğumuz var diyecektim ama abartmayayım dedim," dedi ve elimi tuttu. "Nereye gidelim?"

"Eve gidelim sen-"

Eliyle ağzımı kapattı. "Sormadım say," diyerek beni arabaya çekiştirdi. Kapımı açıp arabaya beni *tıkıştırdı* ve kapımı kapattı. Ne kadar romantik bir Bey!

Meriç koltuğuna otururken, emniyet kemerime uzandım ama kemer gelmedi. *Bu çok klişe ama!* Tekrar çektim, yine gelmedi. "Meriç, kemer gelmiyor."

Muzipçe sırıttı, anahtarını kontağa takarken bana baktı. "Babaneye gerek yok, güzelim, sen iste ben her zaman öperim."

Koluna vurdum. "Ciddiyim!"

Bana doğru eğildi. O da kemeri çekti ama yine gelmedi. "Gerçekten gelmiyor," dedi ve kendi kemerini açtı. Bana doğru biraz daha yaklaştı. Sağ elini koltuğumun başlığına koyup destek aldı. Çok yakınımdaydı. Klişelerden cidden nefret ediyordum. Gülerek bana baktı. Ne kadar tatlı olduğundan haberi yok gibiydi. Sonunda kemerimi takmayı başarabildi. "Taktın kemerimi git artık," diye mırıldandım.

Gülümseyerek kendi koltuğuna yerleşti. Kemerini taktıktan sonra arabayı çalıştırdı. Ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı karnıma çektim, sonra dönüp Meriç'i izlemeye başladım. Arabayı kullandığı için bana çok bakamıyor, yani utandıramıyordu. Bu fırsatı değerlendirmeliydim. Birden aklıma annem geldi. Cebimden telefonumu çıkardım ve Meriç şifremi görmesin diye telefonumu dik tutarak şifremi tuşladım. Bir an bakışlarını bana çevirdi ve tekrar yola döndü. "Bakıyorum da şifreni değiştirmişsin."

Sırıtarak kafamı salladım. "Öyle oldu." Bu sırada rehberime girdim. İlk sıradaki Anniş yazısına tıkladım.

"Şifren ne?"

"O bir kere olur, canım."

O sırada annem telefonu açtı. "Söyle, kuşum."

"Anne, göz numaram azıcık büyümüş. Reçetemi aldım. Şimdi de Meriç'le bir yerlere gideceğiz. Kızmazsan tabii," dedim ve sabırsızlıkla cevabını bekledim.

"Akşam geç kalmayın sakın."

"Merak etme, anniş. Çok öpüyorum."

Telefonumu torpidonun üzerindeki yere koydum. Daha sonra torpidoyu açtım. İçinde albümler vardı. Albümlerin hepsini alıp kucağıma koydum ve teker teker bakmaya başladım. Duman, TNK, AC/DC, Justin Timberlake, Rihanna, Eminem ve Taylor Swift vardı. Taylor'ın CD'sini elime aldım ve ona gösterdim. "Bunu dinliyor musun cidden?"

"Sence?"

"Swift Meriç!"

"Azra koymuştur, orada öyle bir şey olduğunu bilsem atardım."

"Azra kim?" *Azra da kimdi ya!* Kaşlarımı çatım. "Senin arabana binip albüm bırakacak kadar yakın bir kız belli ki!" dedim sinirle.

Sırıtarak, elimde sıktığım albüme baktı. "Albümü kıracaksın."

"Kırarım sana ne! Dinlemiyormuşsun zaten!"

Taylor'ın albümünü tabii ki kırmazdım, malum bir aralar çok isteyip alamamıştım. "Azra kuzenim oluyor, güzelim, sakin."

"Niye baştan söylemiyorsun?"

"Kıskandığında çok komik oluyorsun," dedi ve albümü işaret etti. "İstersen albümü alabilirsin."

"Kalsın. Kuzenin almış!" diyerek yerine bıraktım. Rihanna'nın albümüne bakarken, "Başka albüm kalmadı sanki," diye söylendim. Rihanna'nın Unapologetic albümüydü ve kapağının pek kapalı olduğu söylenemezdi. Onun albümü de torpidodaki yerini aldı. Duman'ın albümünü seçtim ve CD okuyucuya yerleştirerek dördüncü şarkıyı, Yürek'i seçtim. Meriç gülümseyerek bana baktı ve önüne döndü. Kaan Tangöze'ye eşlik ederken gülümsedim. "Sen de söyle, hadi."

"Kalsın."

"Neden?"

"Neyime lazım, bayılırsın falan."

"O kadar iddialısın yani?"

Kafasını salladı. "Ben her şeyimle iddialıyım."

"Konuşan ego!"

***

Duman'dan 'Öyle Dertli' çalmaya başladı. Yoldan sıkıldığım için Meriç'in bir elini elimde evirip çeviriyordum. "Sıkıldım."

Yan aynaya bakıp sola döndü. "Az kaldı."

Sıkıntıyla ofladım. "Hep öyle diyorsun," diye homurdandım. Dışarı baktığımda dönme dolap ve diğer oyuncakları görünce gülümsedim. "Lunaparka mı gidiyoruz?" diye sordum hevesle.

"Hayır, yemek yiyeceğiz."

Gülümsedim yine de, "Yemekten sonra lunaparka da gidelim mi? Ha?"

Küçük bir kız edasıyla sorduğum soruya sırıttı. "Beni dönme dolabın tepesinde öpeceksen neden olmasın!"

Elini çimdikledim. "Ya!" Elini çekmek yerine parmaklarımızı kenetledi.

Arabayı park ettiğinde kemerimi açıp aşağı indim. Meriç yanıma gelerek elimi tuttu. Birlikte restorandan içeri girdik, ama burası öyle lüks bir yer değildi, şirin bir yerdi. Beni bir masaya doğru götürdü ve karşılıklı oturduk. Masalar tahtadandı ve fazla büyük değildi. Meriç daha önce sokak aralarındaki dönercilerde de yemek yediğini söylemişti. Menüye baktım, Meriç de bana bakıyordu. "Ben İskender yiyeceğim," dedi.

"Sendeki bu İskender sevdası başka kimsede yok," dedim sırıtarak.

"Hastanedeyken senin yüzünden canım İskender çekti ve yiyemedim."

"Sen de bana aynısını yapmıştın."

"Ben sana patates kızartması, köfte ve salata yolladım, vicdansız!" dediğinde gülümsemem genişledi. "Senin gönderdiğini biliyordum."

"Anlamamak için salak olmak lazım."

"Ben de İskender yiyeceğim," dedim ve menüyü kapatıp masanın üzerine bıraktım.

"Ne içeceksin?"

Biraz düşündüm ve, "Kola olsun," dedim.

Kafasını salladı ve garsonu çağırmak için elini havaya kaldırdı. Garsonlardan biri yanımıza geldi. "İki İskender, iki kola alacağız. Bir de patates kızartması, köfte ve salata, lütfen." Çok tatlı değil miydi? Garson istediklerini not edip gitti. Meriç tekrar menüye baktı. "Tatlı olarak ne yiyeceksin? Künefesi güzeldir."

Hayran hayran onu izlemeye devam ederken, "Sen ne istiyorsan ondan olsun," dedim.

"Bayılacaksın."

Gözlerimi kaçırdım hemen ve kendimi topladım. "Egonu başka masaya oturt."

Yemeklerimiz gelir gelmez yemeye başladım. Çok acıkmıştım.

***

İskender'imi bitiremeyince Meriç bana yardım etti ve en sevdiği yemeğin İskender olduğuna kanaat getirdim. Çatalımdaki son patates kızartmasını da ağzıma attım. Bütün yemekleri bitirmiştik ve Meriç bu konuda büyük performans göstermişti. "Nasıl bu kadar çok yiyip de kilo almıyorsun? Doğaya aykırı."

"Muhteşemliğimi hiçbir şey bozamaz."

"Egonu başka masaya oturtmanı söylemiştim," diye homurdandım.

Uzanıp yanağımı sıktı ve garsona masaya toplamasını söyledi. Adam masayı topladıktan sonra künefelerimizi getirdi. Künefemi yerken Meriç'e baktım. "Lunaparka gidecek miyiz?"

"Beni öpeceksen tabii ki gideriz."

"Meriç ya! Hazır buradayken gidelim işte. Lütfennn!"

"Tamam, gideriz."

Sevinçle gülümseyip künefemi yemeye devam ettim. Meriç hesabı ödeyince dışarı attık kendimizi. Ellerimiz buluştu yine.

Gülümsedim ve birlikte lunaparka yürümeye başladık. Hava kış ayındaki gibi erken kararmıyordu. Meriç bana bakarak, "Dönme dolaba binmem, ona göre," dedi.

Lunaparka girince etrafa baktım. Gözüne bir şey kestirmiş olacak ki beni çekiştirmeye başladı. Gittiği yeri fark edince gözlerim büyüdü. "Rollercoastr'a binmem ben!" dedim korkuyla.

"Gelmeyi sen istedin."

"Ne alaka ya! Bana ne! Binmem ben ona!" deyip elini bıraktım ve tam arkamı dönüp kaçacakken beni tuttu. Bir anda kendimi poposuyla bakışırken bulduğumda ofladım. "Meriç, lütfen, canım." Masum kız ayağına yatmak şu an yapabileceğim en iyi şeydi sanırım. Hatta o lanet şeye binmemek için yalakalık bile yapardım, ki yapacaktım da. "Bugün çok güzel giyinmişsin. Çok tarzsın her zamanki gibi. Ona binersek ben kusarım, üstün falan batar, boş ver."

Gülümseyerek, "Sen bunları düşünme," dedi.

"Bayılırım ben. Şey. Hımm! Yükseklik korkum var benim!"

Umut fakirin ekmeği derler! Ama nerede! "Hı, hı," dedi umursamazca ve tüm hayallerimi yerle bir etti. "Hastanenin çatısında ne kadar da rahattın," dediğinde istemsizce gülümsedim.

"S-sen vardın o zaman," diye saçma sapan bir şey söyledim.

"Yine varım," dedi o da haliyle.

Zeki çocuk! Yine ve yine ofladım. Başka bahaneler üretmeye koyuldum ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "O zaman bana sarılıyordun." *Lütfen vazgeçsin artık!*

"Bu kez elini tutarım."

Ah! Bu çocukta kesinlikle domuz inadı vardı yahu! "Bir kez pes et be adam!" Beni omzundan yere indirince başım döndü. Hemen ona tutundum. Ellerini belime koydu. Nefesini yüzümde hissettim.

"İyi misin?"

Kafamı salladım. "Başım döndü." Gözlerimi açtığımda *sonsuz* bir sıra gördüm. *Yuh! Millet aklını mı kaybetti de bu alet için sıraya giriyor ya! Saçmalık!* Meriç'e baktım. "Bak, çok sıra var, sonra bineriz." *Sizce insafa gelecek mi?* "Hı? Olmaz mı? Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

"Kes şunu."

Tabii ki gelmez! "Neyi?"

"Vazgeçmem için şirin davranmayı!"

"Ben hep şirinim ki!"

Gülümsedi ve kaşlarıyla o lanet oyuncağı işaret etti. "Göreceğiz birazdan ne kadar şirin olduğunu."

"Lütfen, Meriç. Lütfen, lütfen, lütfen," diyerek kollarımı beline sardım. "Başka bir şeye binelim."

O da bana sarıldı. "Bu kez de itiraz etmeyeceksin ama!"

Kafamı salladım hemen. "Tamam."

"O halde istikamet korku tüneli!"

Sıkıntıyla dudağımı ısırdım. "Orası olmaz, kapalı alan korkum var." Kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına attı.

"Kapalı alan sayılmaz."

"Yine de korkarım."

"Ne yapacağız peki?"

Stantlar gözüme çarptı. "Benim için bir şeyler kazan!" dedim ve elinden tutup peşimden sürükledim. İtiraz etmedi. Stanttan gelen şarkıyı duyunca gülümsedim ve Meriç'e baktım. Kaşını kaldırdı.

"Ne?"

"Şarkıyı dinle."

Şarkıya kulak kesildi ve güldü. "Bu şarkıyı biliyorum. Bu kız bana güzel hayaller gördürür," dedi imalı bir şekilde.

Gözlerimi kaçırıp o standın önünde durdum ve gülümseyerek Meriç'e baktım. Cüzdanını çıkardı ve adama para uzatıp tüfeği aldı. "Ne istiyorsun?"

Oyuncaklara baktım. İçlerinde biri, çok ama çok şirin ve tek boynuzluydu, üstelik pembeydi. "Şu tek boynuzluyu istiyorum."

Stanttaki genç çocuğa baktı bu kez. "Kaç tane vuracağım bu *zımbırtı* için şimdi?"

Çocuk, "Hepsini vuracaksın, abi," dedi.

Meriç kafasını salladı ve tek gözünü kapatıp nişan aldı. Aklıma *City Hunter* geldi. Meriç, o role yakışabilirdi, tabii ki kız ben olsaydım. Şarkının ritmiyle hareket ediyordum ve ben de mırıldanıyordum. Sevmiştim bu şarkıyı. Meriç hedeflerin biri dışında hepsini vurmuştu. Heyecanla gözlerimi büyütüp dudağımı ısırdım. Meriç nişan aldı ama vuramadı. Somurtmama engel olamadım. Kaşlarını çattı ve tekrar vurmaya çalıştı, çünkü hâlâ mermisi vardı. Maalesef son mermisiyle de hedefi vurmayı başaramadı. Sinirle tüfeği elinden bıraktı. "Hile var bu oyunda."

"Tabii, tabii."

Kaşlarını çatıp çocuğa döndü. "Ne kadar istiyorsun şu pembe zımbırtı için?"

Çocuk bir süre düşündü ve, "Üç yüz lira versen yeter, abi," dedi.

Yanlış mı duymuştum! Bir de çok az para istiyormuş gibi yeter diyordu! "Yuh be! Standı mı istiyor sanki!"

Çocuk omuzlarını silkti. Meriç hiç düşünmeden cüzdanından üç yüz lira çıkarıp çocuğa verdi. Çocuk parayı alır almaz tek boynuzluyu Meriç'e uzattı ve o da bana. Kendimi babasıyla lunaparka gelmiş küçük bir kız çocuğu gibi hissetmiştim. Gülerek Meriç'e baktım. "Kazıklandın, farkında mısın?"

"O benim sakız param güzelim," diyerek göz kırptı. Haklıydı sanırım. "Şu zımbırtıyı neden istedin ki? Orada ayı falan da vardı."

"Senin tek boynuzluyla alıp veremediğin ne?"

"Gerçek değiller."

Gülümsedim. "Rüyalar gibi," dediğimde dudakları keyifle yukarı kıvrıldı.

"Benim rüyam sensin."

Benimle birlikte o da durdu. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudağının kenarına bir öpücük kondurdum. Sonra arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Atıma sarıldım. Tüyleri yumuşacıktı. Kesin yanaklarım kızarmıştı, pembe tüyleri sayesinde yüzümdeki kızarıklığı saklayabilirdim. Arkamı döndüm ama Meriç yoktu. Kaşlarımı çattım ve etrafıma bakındım, onu göremiyordum. Aniden biri arkamdan sarılınca korkuyla yerimde sıçradım. "Hişt, benim," dedi gülerek ve elindeki dondurmaları gördüm.

"Yalın geldi aklıma," dedim.

"O adam bence Cornetto'nun sahibi ama çaktırmıyor."

Ellerim dolu olduğundan kolunu omzuma attı. Başımı onun omzuna yasladım ve ona baktım. Dondurmamı yemeye devam ederken, "Eee, ne yapacağız?" diye sordum.

"Şu elindeki zımbırtıya üç yüz lira verdim, ne istersem yapacaksın."

"Hani senin sakız parandı?"

Kafasını salladı ve bana bakıp muzipçe sırıttı. Bunun anlamı kapak olacaksın demekti tabii ki. "Öyle ama ben sakız almam, güzelim."

Bir an Meriç'i sakız patlatırken düşündüm. Kesinlikle bir gün yaptırmalıydım. "Tamam, ne istiyorsun benden?" diye sordum.

Dondurmasını neredeyse yarılamıştı. "Beni öp demeyeceğim, çünkü bunu istediğin zaman yapmanı istiyorum." Onu öpmeyi ben de istiyordum ama heyecanlanıyordum işte. "Ama benim seni öpmeme izin ver!"

İstemsizce dudağımı ısırdım. Meriç öperken izin alan bir tip değildi, ama şimdi benden izin istiyordu. "Her kıza bunu sordun mu?"

"Hayır. Daha önce bunu sormamı gerektiren bir kız olmadı."

Bu durumda ben farklı oluyordum ve beni önemsediği anlamı çıkıyordu. Bu yüzden ona kızmadım. "O halde izin veriyorum."

"Dondurmanı hemen bitir o halde."

Yürümeye başladık, ağacın altındaki bir banka oturduk. Dondurmalarımız bittikten sonra ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini tuttuktan sonra şu asansör denen dehşet verici oyuncağa doğru yürümeye başladı. İstemsizce yutkundum. "Meriç bu-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "İtiraz yok."

Görevliye parayı uzattı ve bir şeyler söyledi. Beni koltuklardan birine oturttu ve o da yanıma oturdu. Koruma amaçlı her şeyi bağladıklarında hemen Meriç'in elini tuttum. Alet yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladı. Korkudan alt dudağımı dişliyordum. En tepeye çıktığımızda düşmek için hazırlanmaya çalışırken sabit ka-

lınca yumduğum gözlerimi açtım şaşkınca.

"Neden durdu?"

Meriç sırıttı. "Seni öpeceğim ya."

Elimde sıkıca tuttuğum ata baktı. "Şu zımbırtıyı kıskanmaya başlayacağım." Yıldızlar gökyüzünde parlarken, yıldızlardan daha parlak gözlerine baktım. Yanağımı okşadı. "Teşekkür ederim.

"Ne için?" dedim şaşkınca.

"Beni sevdiğin için," dedi ve elini yanağıma koyarak dudaklarımızı birleştirdi.

***

Yağızların ziline basıp yan bahçedeki Meriç'e el salladım. Sırıtarak ellerini cebine soktu ve olduğu yerde sallandı. Yağız kapıyı açınca gülümseyerek içeri girdim.

"Sonunda geldin."

"Bana bulaşma çocuk."

Yağız'ın küçük kardeşi Ayaz yanıma geldi ve gözlerini kocaman açtı. "At!" diye bağırdığında tek boynuzluma baktığını fark ettim ve hemen arkama sakladım. Meriç onun adını 'Mahmut' koymuştu, itiraz ettiğimde 'Mahmut koymazsan atının boynuzunu koparırım' deyince karşı çıkmamıştım. Nedenini bilmiyorum ama sonra bu ismi ben de sevmiştim. "Mahmut'tan uzak dur, küçük şirin Ayaz."

Yağız güldü. "Mahmut mu koydun adını?"

"Meriç koydu ve tehdit edince karşı çıkamadım, sonra da çok hoşuma gitti."

Ayaz tekrar yanıma geldi. "At istiyorum ben de."

Kaşlarımı çattım. "Ayaz bir sürü oyuncağın var ya! Gözün doysun! Git hadi. Git!" dedim elimle işaret yaparak. Göz ucuyla Yağız'a baktım. "Annemler nerede?"

Ayaz'ı kucağına aldı. "Hep birlikte dışarıda yemek yiyecekler. Ayaz da bana kaldı."

"Size iyi eğlenceler o zaman."

"Eğer Ayaz'la oynamazsan Mahmut'unu Ayaz'a veririm."

Gözlerimi kıstım. "Nah!" deyip ona orta parmağımı gösterdim.

Yağız, Ayaz'ı yere bıraktı ve küçük velet bana doğru gelmeye başladı. Geri geri giderken arkamdaki merdivene takılıp düştüm ve Mahmut elimden fırladı. "Ebeni Yağız!" diye cırladım.

Yağız, Mahmut'u yerden aldı. "Ya!"

"Ayaz mı, Mahmut mu?"

"Tabii ki Mahmut."

"Tahmin etmiştim," dedi ve Ayaz'ın yanı gitti. "Ayaz, Melis seninle atçılık oynayacak."

"Namussuz," diye homurdandım.

Cıkladı. "Çocuğun yanında oluyor mu böyle, ablası? Çok ayıp."

"Mahmut'a bir şey olursa ebeni tersten gösteririm sana Yağız!"

Ayaz'ın elinden tutup onu salona götürdüm. "Ne oynayalım seninle, Ayazcık?"

"Atçılık!"

"Yağız benden daha uzun, istersen o at olsun, ha, ne dersin?"

Gülümseyerek Yağız'a baktım. Yağız, Mahmut'u sallayıp, "Mahmut diyorum," dedi.

Oflayıp diz çöktüm ve ellerimi yere koydum. Ayaz hiç vakit kaybetmeden sırtıma atladı. "Yuh! Kaç kilosun evladım sen! Ne yedin? Bu yaşta ne kilosu bu?"

Yağız güldü. "Kötü konuşmak yok."

Ona küfredeceğim sırada Ayaz saçlarımdan tuttu ve çekiştirmeye başladı. "Hadi at, yürü." Gözlerimi devirip birkaç adım attım ve daha sonra onu aşağı indirdim. "Hadi, bitti, tamammm," dedim.

Ayaz sinirle bana baktı. "Bana ne!"

"Ulan, dünya kadar oyuncağın var be, velet." Yağız'a baktım. "Ceyda'yı arar ve onu şu an aldattığını söylerim, al şu küçük şeytanı başımdan."

"Yapamazsın." Telefonumu cebimden çıkarmıştım ki, "Mahmut'un kafasını koparırım," dedi ve elindeki anahtarı Mahmut'un boynuna dayadı.

Oflayıp kafamı salladım. "İyi be!" Meriç'i aradım, beni ancak o kurtarırdı. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

"Beni ne çabuk özledin böyle."

"Beni kurtarman lazım, Meriç. Yağız, Mahmut'u esir aldı ve zalim Ayaz'ın atı oldum!"

"Bekle, geliyorum," deyip telefonu kapattı.

"Şimdi Meriç seni dövecek, Yağız oğlan."

"Bence o kadar emin olma." Bu ne demek şimdi? Meriç dövmez miydi? Bence isterse döverdi. Meriç bu sonuçta.

Kapı çaldı ve Yağız kapıyı açtı. Meriç içeri girdiğinde Ayaz hâlâ saçımı çekiyordu. "Hadi at ol, at ol!"

Saçlarımı elinden kurtarmaya çalıştım. "Meriç gel de yardım et ya!"

Yağız'ın yanına gitti. "İzlemek daha eğlenceli."

Vay hayvan!

Ayaz'ın elinden saçlarımı kurtarıp ayağa kalktım. "Saygılı ol azıcık, çocuğum! Abine çekme!"

Yağız güldü. "Ulan dinime küfreden Müslüman olsa bari."

Gözlerimi kısarak, "İkinizin de canı cehenneme, ben yemek yiyeceğim," dedim, mutfağa giderken birden aklıma Mahmut geldi. Koşar adımlarla Yağız'ın yanına gittim ve münasip bir yerine diz geçirdim. Ve Mahmut'umu kurtardım. Meriç'e de tokat atıp saçlarını çektim. "Eğlenceli miymiş?" dedim gülerek. Sonra da mutfağa koştum. Buzdolabını karıştırırken gözüm pastaya ilişti, arkamdan mutfağa geldiklerini biliyordum. "Pasta sadece ben ve Mahmut için," dedim onlara bakmadan. Ayaz masumca, "Ben?" diye sorunca gözlerimi devirdim. "Ve bu sevimli şeytan için," diye ekledim.

Meriç kaşlarını çattı. "Ulan, Mahmut'la Ayaz'ı seçip de beni seçmezsen dağıtırım burayı. Mahmut kim lan? Ayaz, koçum, kapat kulaklarını." Ayaz minik elleriyle kulaklarını kapattı. Yağız da gülümseyerek Ayaz'ın ellerinin üzerine kendi ellerini koydu. Meriç bana baktı. "O zımbırtıya-"

Araya girdim. "Mahmut!"

"Mahmut'a üç yüz lira verdim. Şimdi bana kestirme şu meymenetsiz Mahmut'u. Ayaz'a tatlı sevimli diyorsun da bana niye demiyorsun, lan? Ben daha tatlıyım bu veletten. Ayrıca Mahmut'u bana tercih edersen çarpılırsın."

"Komik çocuk," dedim ve Ayaz'a baktım. "Ayaz, gel pasta yiyelim." Koşarak yanıma geldi. Meriç ve Yağız'a gözlerimi kısarak baktım ve masaya oturdum. Pastayı yerken Meriç bana sırıtarak bakıyordu. "Bakmasana."

"Neden?"

"Erkeksin sonuçta." Malum enteresan durumlar vardı erkeklerle ilgili. Şimdi canı falan çekerdi, bir yerleri... Tövbe tövbe!

Muzipçe sırıttı. "Küçük Meriç'i düşünmen ne kadar hoş." Pasta boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. İkisi de gülüyordu, bir ara Meriç yanıma geldi ve yavaşça sırtıma vurdu. "Helal, helal."

Ayaz, "Küçük Meriç kim?" diye sorduğunda Yağız ve Meriç gülme krizine girdiler. Tabii ben de baştan ayağa kızarmıştım. "Terbiyesizler!" Ayağa kalktım ve pastayı onlara doğru ittim. "Yemiyorum!" Sonra mutfaktan çıktım ve salona gidip televizyonu açtım. Kanalları gezerken Teen Wolf'un eski bölümüne rast geldim. Derek spor yapıyordu.

Meriç yanıma geldi. "Bu ne?" diye sordu.

"Teen Wolf," dediğim sırada Derek'in yarı çıplak olduğu sahne çıktı. Gözlerimi kapattı ve kumandayı elimden alıp kanalı değiştirdi. "Sen bunları mı izliyorsun, lan?"

"Evet, çok tatlı," diyerek gözlerimi açtım.

"Beni kışkırtma, gider o adamı bulur ve döverim."

"Nah yaparsın!"

Sinirle bana baktı. "Melis!" Sesi ikaz verir gibiydi.

"Meriç!" dedim ben de inatla. Mahmut'u eline alınca kaşlarımı çattım. "Ya! Her fırsatta Mahmut'u rehin almayı bırakın!" Meriç mutfağa yöneldi, ben de peşinden gittim. Çekmeceden bıçak aldığında kaşlarımı çattım. "Yapamazsın!"

"Hadi ya!"

"Saçmalama, Meriç ya!"

"Bana bir neden söyle."

"Çünkü bu eski bir bölümdü." Bıçağı saplayacakken onu durdurdum. "Derek Ceyda'nınki, benimki Stiles."

"Sikerim lan böyle işi," dedi ve Mahmut'u bıçakladı. Bağırmamak için elimle ağzımı kapattım. Gözlerim dolmuştu. Tamam, alt tarafı oyuncaktı ama öylesine bir oyuncak değildi. Aramızda bir bağ vardı onunla. Özeldi, Meriç almıştı. Gözlerimden yaşlar akınca kaşlarını çattı. "Siktir! Ağlama!"

Yanına gittim ve Mahmut'u elinden aldım. Pişmanlıkla bana baktı. "Hayvan!" dedim sinirle, sonra Mahmut'a sarıldım.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildi. "Lütfen ağlama, Melis."

"Önce Mahmut'u bıçakla, sonra ağlama de!"

Bana biraz daha yaklaştı. "İstersen buraya yüz tane Mahmut getiririm. Yeter ki ağlama."

Kafamı iki yan salladım. "Onlar zımbırtı olur, Mahmut değil!"

"Ne yapayım peki?"

"Mahmut'u ameliyat et."

"Yok ebesinin," dedi ve derin bir nefes alıp, "Tamam," diye ekledi.

Gözyaşlarımı sildim ve gülümseyerek Mahmut'u ona uzattım. Mahmut'u elimden aldı ve birlikte salona geçtik. Ona iğne iplik getirdim. İpi iğneden geçirip ona uzattım. "Sen diksen?" dedi bana bakarak.

Sinirle kaşlarımı çattım. "Sen bıçakladın."

"Bak, annem çok iyi anlar bu dikiş işinden, hatta izi bile belli olmaz. Yarın elinde olur Mahmut, ha?"

Haklıydı, ama ben o diksin istiyordum. "Ağlarım görürsün."

"Yakaladın açığımı, vur anasını satayım."

Mahmut'u kucağına aldı ve beceriksizce dikmeye başladı. Gerçekten kötü dikiyordu ama benim için dünyanın en güzel dikişiydi. Sanki bilerek bir desen verilmiş gibi duruyordu. "Yaşayacak mı doktor?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Mahmut'u bana tercih etmediğin sürece, evet."

Gülerek ona sarıldım. "Mahmut'u önemli yapan kişi sensin. O yüzden seni Mahmut'a değişmem!"

44. Bölüm

Kahvaltımı bitirmiştim. Telefonumla oynarken portakal suyumu içiyordum. Bilirsiniz, zenginler kahvaltılarında portakal suyu içerler. Hayır, neden portakal suyu? Kendi kendime saçmalamaya devam edeceğim sırada, Ayaz'ın gülüşüyle kafamı kaldırıp ona baktım. Teyzem, Ayaz'ın kahvaltısını yaptırıyordu hâlâ. Ayaz tekrar gülümseyerek bana baktı. "Anne, dün Meriç Abi, Melis Ablam'ın atını bıçakladı."

Kaşlarımı çatıp daha sonra yalandan güldüm. "Ayazcığım," dedim ona uyarıcı bakışlar atarak, ama anlamadı tabii. "Ayaz, git bak bakalım ben içeride miyim?"

Annem bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Ne atı, kız?"

Gözlerimi kaçırdım utançla. "Oyuncak at."

"Niye atı bıçakladı, Meriç?"

Ayağa kalktım ve, "Tuvaletim geldi," diyerek koşarak salona geçtim. Bir çocuk abisine bu kadar mı benzer yahu! Kapı çalınca gidip kapıyı açtım. Ablam sırıtarak içeri girdi. "Ulan, daha iki gün önce eve geldin. Senin sınavın falan yok mu?"

"Ben de seni özledim."

"Özlenilmeyecek gibi değilim," dedim kaşlarımı oynatarak.

"Annemler nerede?"

"Mutfaktalar. Ben Yağızların yanına gidiyorum. Yan villada olacağız, gelirsin sonra," dedim.

Tam giderken kolumdan tuttu. "Yan villa?"

"Melih ve Meriç'in ailesi yaşıyor. Çok şanslısın, onlar da burada."

"Tamam, gelirim birazdan."

Gülümseyerek kafamı salladım ve dışarı çıktım. Bahçe kapısına doğru ilerledim ve oradan Meriçlerin bahçesine geçtim. Meriç evden çıkmıştı ama beni görmemişti. Arkasından koşup ona sarıldım ve kısa bir süre öyle kalıp daha sonra ondan ayrıldım. Malum, Yeliz Teyze'ye yakalanmak istemiyordum.

Meriç sırıtarak bana döndü. "Hayırdır?"

"Sana sarılamaz mıyım?"

Ellerini ceplerine soktu. "Sarılırsın tabii de, senin tarzın değil pek. Senden yumruk falan bekliyordum."

Güldüm ve elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. "İstediğine emin misin?"

"Melis?" Yeliz Teyze'nin arkadan gelen sesiyle dudağımı ısırdım. Meriç keyifle sırıtıyordu.

"Yeliz Teyze!" diyerek ona döndüm.

Yeliz Teyze yüzünü kaplayan kocaman gülümsemesiyle bana yaklaştı ve her zaman yaptığı gibi yanaklarımı sıktı. "Bugün yine çok tatlısın. Ay! Çok yakışıyorsunuz!"

Utancımdan kıpkırmızı olmuştum ki ablam Meriçlerin bahçesine geldi. Yeliz Teyze'yi görünce şaşırdı. "Yeliz Teyze?"

Kaşlarımı çattım. Ablam ve Yeliz Teyze tanışıyorlar mıydı? Yeliz Teyze arkasını döndü ve ablamı görünce gülümsedi."Filiz, sen de çok güzel bir kız olmuşsun!" dedi ve onu kucakladı.

Meriç gülümseyerek elimden tuttu ve beni peşinden sürükledi. "Meriç, annen burada!" diye itiraz ettim.

"Bir şey yapmıyorum ki," dedi ve arka bahçeye doğru ilerledi. Köşeyi döndüğümüzde Yağız, Melih ve Mert'i gördüm.

"Mert sizde mi kalıyor?"

Meriç hoşnutsuz bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Beslememiz olur kendisi."

Mert bizi görünce el salladı. "Selam, kanki."

"Selam."

Meriç sırıtarak Melih'e baktı. "Seninki de geldi."

Melih merakla kaşlarını kaldırdı. "Benimki kim, lan?"

Gülümseyerek, "Ablam geldi," dediğimde bakışlarını benden kaçırdı.

Kıkırdayarak koltuklara ilerledik ve yan yana oturduk. Yarın 1 Nisan'dı! Çok kötü planlarım vardı. Pis pis sırıttım. Ablam ve Ceyda yanımıza geldiler. Yağız ayağa kalktı ve Ceyda'ya sarıldı. Bu sırada Meriç'le göz göze geldik. "Biz hâlâ kankalar gibi yanaktan öpüşelim," diye fısıldadı kulağıma.

Kaşlarımı çatarak, "Kankalarının yanağını mı öpüyorsun?" diye sordum.

"Yoo!" dedi sırıtarak.

Sinirle kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Bundan sonra beni nah öpersin."

"Hay demez olaydım."

Ablama baktığımda sanki bize bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. "Siz çıkıyor musunuz?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır!"

Meriç araya girdi hemen. "Evet, sevgiliyiz."

Ablamın şaşırdığı her halinden belliydi. "Kedi olalı bir fare tuttun desene," dedi sırıtarak.

Meriç yine araya girdi. "O laf bize uymuyor," dedi hoşnutsuzca.

Muzipçe sırıttım. "Aynen. Panter olalı bir ördekçik tuttum."

Meriç'in tepki vermesini beklerken, güldüğünü görünce şaşırdım. "Ya da astronot olalı ilk kez Ay'a ayak bastın."

Kahkaha attım. Böyle lafları nereden buluyordu bu çocuk? Ablam gülerek yanımızdaki koltuğa oturdu. Meriç imalı bakışlarını Melih'e çevirdi. "Abicim! Senin de artık bir fare tutman lazım," dedi, bu sırada bakışları ablama kaymıştı. Ablam kaşlarını çattı, utanmıştı.

Melih, "Kapa çeneni," diye tısladığında kıkırdadım.

Ceyda'ya dönerek, "Yarın için hazır mısın?" diye fısıldadım.

Kafasını salladı ve başparmağıyla hazırım işareti yaptı. "Hazırım, kanka."

Erkekler kendi aralarında konuşuyorlardı. Meriç bir yandan millete laf sokuyor, bir yandan da saçlarımla oynuyordu. Futboldan bahsediyorlardı ve ondan daha önce duymadığım küfürler duyuyordum. Bu sayede benden bir dirsek ödülü kazanıyor ve susuyordu. Meriç'in telefonuna bildirim geldi ama o umursamadı, konuya kaptırmıştı kendini. Sonuçta konu Fenerbahçe'ydi! Masada duran telefonunun ekranına baktım, bildirim face'tendi. Telefonunu elime aldım, bana göz ucuyla baktı ve muhabbete geri döndü. Sonra onu dürtüp telefonu gösterdim. Gülümseyerek başparmağını okuttu. "Tamam, sen tartışmaya geri dön," dedim önüne dönmesini işaret ederek.

"Saçma sapan bir şey yapma," dedi ve muhabbete geri döndü.

Bir etkinlik daveti gelmişti. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Etkinlik Meriç'e geçmiş olsun demek amacıyla yapılan bir havuz partisiydi. Katılacak kişi sayısına bakınca yüz elli dört kişi olduğunu gördüm. Hemen aklımdan hesap yaptım. Meriç demek kız demekti. Katılanların üçte ikisi kız olsa... *Oha!* Gözlerim yuvalarından fırladı. Hemen iptal etmeliydim.

Meriç bana bakarak, "Ne oldu da büyüttün gözlerini?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim. Tam etkinliği iptal edecekken telefon ellerimin arasından alınınca isyan ettim.

Meriç telefonun ekranına bakıp sırıttı. "Parti var, gençler."

"Parti falan yok, çünkü gitmiyorsun!"

"Benim için yapıyorlar. Gitmezsem ayıp olur."

Madem beni sinir etmek istiyordu, ben de onu sinir ederdim, değil mi? Göze göz, dişe diş! "Doğru söylüyorsun, bence de git." 'Nasıl yani' der gibi bana baktı. Gülümseyerek devam ettim. "Sayende ben de havuza girmiş olurum."

Kaşlarını çattı. "Yavaş gel."

"Sevgilim için yapılıyor ne de olsa, girmezsem ayıp olur," dedim onu taklit ederek ve göz kırptım.

Oturduğu yerden ayağı kalktı ve, "Partiye gidiyoruz ama sen pantercik, havuza falan girmiyorsun," dedi.

"Yav he, he," dedim gözlerimi kısarak.

"Benimle inatlaşma, Melis," dedi ve diğerlerine döndü. "Haydi, gençler. Geç kalmayalım."

Meriç arabayı hareket ettirirken, ablamın da Melih'in arabasına bindiğini gördüm. "Mert yine yalnız kaldı," diye mırıldandım.

"Aslında yakışıklı da piç, gideri var ama kız bulamıyor."

"Bence de yakışıklı."

"Gidip dövdürtme bana Mert'i."

Kıkırdadım. "Önce bir mağazaya gidelim."

"Sebep?"

Üzerimi gösterdim. "Çünkü havuz partisine kot ve tişörtle gidilmez."

"Bana bilmişlik yapma."

***

Çok geçmeden bir mağazanın önünde durdu. Meriç giydiği kot gömleğin alttan üç düğmesini iliklemişti ve altına hardal rengi bir pantolon giymişti. Benim üzerimdeyse koyu pembeden açık pembeye doğru giden, belden oturtmalı, uzun, ince bir elbise vardı. Elbiseyi tabii ki Meriç seçmişti. Arabaya bindiğimizde Meriç güneş gözlüklerini takınca oflamadan edemedim. Partinin yapıldığı yere gelene kadar konuşmamayı başardım, ama kapının önünde durduğumuzda, "Ben gelmiyorum," dedim isyan eden bir ses tonuyla.

Sırıtarak bana baktı. "Sebep?"

"Bir sebebi olmak zorunda mı?" diye saçmaladım ama, 'Şu an

çok tatlısın ve seni deli gibi kıskanıyorum ve de gelirsem sana bakan her kız için ayrı bir Testere serisi çekeceğim' demekten daha iyiydi. Meriç arabadan indiğinde ciddi ciddi beni bırakıp gidiyor sandım, ama o arabanın önünden geçip kapımı açtı. "Gelmeyeceğim dedim ya!"

Gözlerine baktım, ama gözlük olduğu için ne tepki verdiğini anlayamadım. Kolumdan tutup beni arabadan indirdi. Kapıyı kapattı ve beni arabaya yasladı. "Ee, sorun ne?"

Yine ne tepki verdiğini anlayamadığım için gözlüklerini çıkardım. "Birincisi gözlük takma, çünkü gözlerini göremiyorum ve bu da ne düşündüğünü anlamam konusunda bana hiç yardımcı olmuyor." Elimdeki gözlüğü kafamın üzerine yerleştirdim.

"Pekâlâ, sorun ne?" dedi ellerini iki yanıma koyup üzerime eğilerek. Boyu çok hoşuma gidiyordu ama konumuz bu değildi! "Karnım ağrıyor," dedim.

"Başka?"

Gözlerimi kaçırıp etrafa baktım. "Gömleğin üzerinde emanet gibi duruyor."

Kafasını eğip kendine baktı ve sırıtarak tekrar bana döndü. "Nasıl daha iyi durur?" diye sordu.

Üstten iki düğmeyi açık bırakacak şekilde diğer düğmeleri iliklediim. "Böyle daha iyi."

Kafasını salladı. "Şimdi iyi misin peki?"

"Karnım gerçekten ağrıyor bir kere."

"Birazdan geçeceğine eminim." Kolumdan tuttu ve yürümeye başladık. Yine rezil olmuştum!

Partinin yapıldığı yere ulaştığımızda Mert gülerek yanımıza geldi ve kolunu omzuma attı. "Güzel olmuşsun, kanki."

Meriç kaşlarını çatıp Mert'e baktı. "Birincisi, o kolunu bir yerine sokmadan çek, kardeşim. İkincisi, sana ne lan, Melis'in güzel olup olmamasından?"

Karşımızdaki topluluk Meriç'i görünce yanımıza gelirken kaşlarımı çattım. "Oha! Ordu mübarek."

Bana bakarak güldü. "Hayranlarım çoktur." Kaşlarımı çatıp

kolunu çimdikledim. "Kopardın," dedi yalandan.

"Dua et kafanı kopartmıyorum," diye homurdandım.

Muzipçe sırıttı. "İstersen beni öperek 'Bu yakışıklıyı ben kaptım' imajı çizebilirsin."

"Ya da sürtük imajı çizerim."

Öfkeyle bana baktı. "Bir daha kendin için sakın böyle bir benzetme yapma!"

"Meeeeriççç!"

Kaşlarımı çatıp yılışık yılışık sırıtan kızlara baktım. Bikini mi giymişti bunlar? Sahiplenir gibi onun elini tuttum ama o, "Meriç gayet iyi, sağ olun," dedim kızlara sahte sahte gülümseyerek ve Meriç'i onların aksi istikametine yönlendirdim. Hiçbir şey söylemeden peşimden geldi. *Aferin Meriç, adam oluyorsun!*

Havuz kenarında ilerlerken Hande sırıtarak bize bakıyordu. Ellerimizi görünce yüzü aniden düştü, şoka uğradığı belliydi. "Ne oluyo ya?"

"Bir şey olduğu yok," diyerek ona göz kırptım ve ağaçların altındaki plaj minderlerine oturmak üzere olan Yağızların yanına gittim. Kendimi minderlerden birine attığımda Meriç de yanıma uzandı ve kafasını kucağıma koydu. Saçlarıyla oynasam bir şey der miydi acaba?

"Elbise de pek yakışmış, kanki," diyen Mert'e bakıp gülümsedim.

"Teşekkürler."

Meriç araya girdi. "Beni sinir etmek için mi yapıyorsun, lan?"

Mert güldü. "Birazcık."

"Yani aslında yakışmamış mı demek istiyorsun? Salak!" dedi Meriç sırıtarak.

Mert panikle bana döndü. "Kanka-"

Koluna vurarak onu susturdum. "Sus, konuşma." Meriç göz kırparak bana baktı ve sonra çocuklara döndü. Saçlarına dokundum, gerçekten yumuşaktı.

Bana bakarak, "Saçlarımla oynaman hoşuma gitti," dedi.

"Benim de," dediğimde sırıtması tüm yüzüne yayıldı.

"Meriç!"

Sesin geldiği tarafa baktı ve ayağa kalktı. "Ben arkadaşla konuşup geliyorum," dedi ve yanağımı sıktı. Giderken aklına bir şey gelmiş gibi arkasını döndü. "Yağız, Melis'le ilgilen iki dakika."

Gözlerimi devirdim. Sanki çocuk arabasının içinde bebeğini bırakıyordu. Yine de çok tatlıydı ya! Gülümseyerek arkadaşlarının yanına gitti, Mert de onun peşinden. Birbirleriyle tokalaştılar ve şen kahkahaları etrafa yayıldı. Meriç o kadar tatlı geliyordu ki bana, erkek olsam gey olurdum herhâlde. Tövbe Allah'ım!

Gruptaki erkeklerden biri sırıtarak bana bakıp bir şey söyledi ve Meriç tarafından omzuna sağlam bir yumruk yedi. Çocuğun omzunun göçtüğüne emindim. Gruptaki erkeklerin yanına bir grup kız geldiğinde kaşlarımı çattım. Kızlar, Meriç'i yanaklarından öptüler ve *kikirdeyerek* konuşmaya başladılar. Sinirle dudağımı ısırdım. Kızlardan biri, Meriç'le selfie çekerken Yağız, "Patlayacaksın," dedi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kapa çeneni!"

Ayağa kalktım. Hayır Melis, o kızı öldürmek istemiyorsun! Elindeki bardağı kırıp gırtlağına sokmayı hiç ama hiç istemiyorsun!

"Melis nereye?"

"Sevgilinle ilgilen; bu birincisi, içecek alacağım; bu da ikincisi, Yağız," dedim ve yürümeye devam ettim. Onu açıkça kıskandığımı belli etmiş miydim? Evet. Umurunda mıydı peki? Görünen o ki hayır! Ben bunun altında kalır mıydım? Kesinlikle hayır. İçeceklerin olduğu yerden meyve suyu olduğunu öğrendiğim tuhaf renkli bir içecek alıp bir yudum aldım. Hımm, tadı fena değildi. Elimle kendimi serinletmeye çalıştım. Sıcaktan düşünemiyordum. Meriç'in yanına gidip yaygara koparsam rezil olurdum. Kimse sevgili olduğumuzu bilmiyordu ve Meriç söylemediği sürece, biz burada yiyişsek de kimsenin umurunda olmazdı. Yani sevgili olduğumuza inanmaları için Meriç'in söylemesi gerekiyordu. Ee, benim de gidip, 'Meriç, hadi herkese sevgili olduğumuzu söyle,' diyecek halim yoktu.

Etrafa bakınırken beni izleyen çocukla göz göze geldim ve istemsizce kaşlarımı çattım. Tam ona ne bakıyorsun diyecekken

duraksadım. *Geber Meriç!* Çocuğa masumca tebessüm ettim. Iyk! Çocuk ona tebessüm ettiğimi fark edince cesaret almış olacak ki yanıma geldi. Ah! Abaza!

"Selam."

İçeceğimden bir yudum aldım. "Selam." Sırıtarak beni süzmeye başladı. Ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum. *Sen kimi süzüyorsun, pezevenk!*

"Seni daha önce görmemiştim."

"Ne hoş bir tesadüf," dediğimde salak çocuk anlamadı tabii.

"Büyük kayıp." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bana şu an, resmen ve düpedüz asılıyordu ama Meriç Bey'in dünyadan haberi yoktu. "Ben Cenk," dedi elini uzatarak. Yanlış anlaşılmasın çocuk karizma ve yakışıklıydı, ama benim sevgilim vardı, yahu!

"Melis," dedim uzattığı elini tutmadan. Elini tutmamam onu keyiflendirmişti. Zor kızları seviyor herhâlde, diye düşündüm.

"Yalnız mı geldin?" dediğinde istemsizce Meriç'e baktım. Bize doğru geliyordu. Gülümsedim, onu sinir etmek istiyordum çünkü. "Hayır, yalnız gelmedim."

"Kiminle geldin?"

Meriç en iyi bildiği şeyi yaptı ve beni arkasına aldı. Nihayet hatırlanabildim! "Ben, seni uzatmadan siktir git, Cenk. Bir daha da Melis'e gözlerin kaymasın." Cenk kafasını sallayıp giderken, Meriç sinirle bana döndü. "Niye konuşuyorsun lan Cenk'le? Hayırdır?"

"Ah, canım ya, şimdi mi hatırladın benimle geldiğini? Kıyamam," dedim dalga geçerek.

"Melis!" dedi dişlerinin arasından.

"Ne var?"

Sabırla nefes aldı. "Seninle geldiğimi unutmadım. Sadece ne yapmaya çalışıyorsun onu merak ettim."

"Anladın mı bari?"

"Beni kıskandırmaya çalışıyorsun ve başarıyorsun da," dedi sinirle.

Gülümsedim. "İyi o hâlde," dedim ve onu tüm gücümle havuza ittim.

Meriç havuza düşerken üzerime su sıçradı ama umursamadım. Tüm gözler Meriç'in üzerindeydi. Ona baktığımda kafasını sudan çıkarmış, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona yaklaştım. "Buraya gelirken seni kıskandığımı açıkça belli ettim. Ama sen kızların seni öpmesine izin veriyorsun! Eğer ben senin yaptığını yapmış olsaydım, neler yapardın Allah bilir!"

"Kimse seni öpemez lan, sikerim sülalesini."

Kafamı salladım. "Doğru, öpemez. Çünkü senden önce ben izin vermem. Çünkü benim sevgilim sensin, başkası değil. Keşke senin için de aynı şey geçerli olsaydı, Veliaht!" dedim sinirle ve ayağa kalkıp yürümeye başladım.

"Melis!"

Onu duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. Sadece yanaklarından öpmüş olsalar da, o yanaklar benimdi. Herkes onu yanağından öpecekse, benim onu öpmemin ne anlamı kalırdı ki? Ne özelliği olurdu? Yanağının bana özel olması gerekiyordu. Tıpkı benimki gibi. Kolumda ıslak bir el hissettim, sonra Meriç beni kendine çevirdi. Gözlerine bakmadım, etrafa bakıp ablam nerede diye düşündüm. Neyse konumuz bu değildi, bunu birazdan düşünecektim. Eliyle çenemden tuttu ve beni ona bakmak zorunda bıraktı. Sustu ve bir süre gözlerini kapattı. Sıkıntıyla ofladı. "Sikeyim romantizmi!" diye mırıldandı. Sonra gözlerini açıp bana baktı. "Sen her şeyinle bana özelsin doğru. Ben değilim, haklısın. Ama..." deyip sustu. Romantik bir şey söyleyecekti sanırım. Bu kadar acı çektiğine göre, buna benzer bir şey olmalıydı. Genelde güzel bir şey söyleyeceği zaman gözlerime bakmazdı. Birkaç küfür daha mırıldanıp elimi kalbinin üzerine koydu. "Burası senin işte," dedi.

Mert'in bağırışıyla büyük bir ıslık tufanı koptu. Meriç kaşlarını çattı. "Mert sülaleni si-" Ağzını kapattım gülerek. Hande'nin bakışları şaşkınlıktan öfkeye döndü ve bana doğru yaklaştı. Meriç hemen aramıza girdi. "Kızlara el kaldırmam, ama şansını zorlama, Hande."

Hande alayla güldü. "Bu kızı bana tercih mi ediyorsun, Meriç Keskin?"

Ayıptır sorması, bu kız kendini ne sanıyordu? Bulunmaz Hint kumaşı falan mı? Egosu Meriç'inkine kafa tutardı. Meriç kaşlarını çattı. "Melis'i sana tercih etmiyorum, Hande. Çünkü Melis hiçbir zaman bir seçenek olmadı. O, ya vardı ya da yoktu. Ve o, her zaman olacak olan tek kişi. Bilmem anlatabildim mi?" Hande'ye çarparak yanından geçti, beni de peşinden sürükledi.

Mutluluk! Şu an herkes, *'ben şok, ben vefat, ben iptal,'* durumundaydı. Meriç odun falandı ama bazen çok *ormantik* oluyordu. Bilirsiniz, odun insanlar *romantik* değil *ormantik* olurdu. Tıpkı az önceki gibi.

Meriç ıslak ıslak mindere oturdu ve beni de yanına çekti. "Islak, Daffy Duck."

Sırıtarak, "Sana ne demiştim?" dedi. Anılarım tek tek gözlerimin önünden geçti ve doğru anıyı bulunca dudağımı ısırdım. Meriç'in sesi kulaklarımda yankılandı. 'Bir daha bana Daffy Duck dersen, seni öperim, Melis. Dudağından! Annen olsa bile.' Gözlerim kocaman açıldı. Hatırladığımı anladı ve bana yaklaştı. Ellerimi omuzlarına koydum. "Ablam burada, olmaz!"

"Annen olsa bile öperim demiştim."

"Sözümü geri alıyorum," dedim.

"Artık çok geç!" Dudağımı öpmek için eğildi ama kafamı çevirince yanağımı öpmüş oldu.

Okula gelmediği için sakalları çıkmıştı ve kesmiyordu. Yanağıma uzun bir öpücük kondurdu. Sakalları yanağımı gıdıkladı. Sonra kulağıma, "İstediğim bir şeyi yapmak zorunda olduğunu hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Hani şu maç olayı vardı ya ondan bahsediyordu. Kaşlarımı çattım. "Yani?"

"Hiç. Hatırlatayım dedim. Ayrıca seni öpeceğim, kaçışın yok."

Omuzlarımı silktim ve kafamı ıslak omzuna koydum. Kolunu belime sardığımda, "Ablam nerede, gördün mü hiç?" diye sordum.

Gülümsedi. "Hayır, ama bence Melih'le otoparkta olabilirler."

"Neden?" deyip yüzüne baktım. Yüzünde aşina olduğum o piçimsi gülümsemesi vardı.

"Arabada-"

Hemen ağzını kapattım. "Seni döverim, Meriç!" deyip kaşlarımı çattım.

"Sadece bir tahmindi."

"Biraz daha konuşmaya devam edersen tokat atacağımı da tahmin et o zaman."

Beni göğsüne bastırdı. Hava sıcak olduğundan Meriç de, ben de ıslak olmaktan şikâyetçi değildik.

45. Bölüm

Apartmandan çıkınca arabasına yaslanmış bekleyen Meriç'le karşılaştım. Tamam, çok tatlıydı ama herkese açık değildi bu tatlılık. Etrafa baktığımda meraklı teyzelerin hepsi camdaydı. Mahallenin FBI'ı Neriman Teyze yedi yirmi dört pencerede durur, yan komşumuz Hatice Teyze'yle dedikodu yapardı. Bir gün beli falan tutulup iki büklüm kalacaktı. Neriman Teyze'nin meraklı bakışları benim ve Meriç'in arasında mekik dokurken, kim bilir aklından ne senaryolar geçiyordu.

Koşar adımlarla Meriç'in yanına gittim. Meriç sırıtarak doğruldu ve kendi kapısını açıp arabaya bindi. Her zamanki gibi kendi kapımı yine kendim açıp arabaya bindim ve Meriç'e döndüm. "Çabuk sür," dedim acele acele.

Kemerini takarken, "Sebep?" diye sordu.

Ne bekliyordum ki? Hemen beni dinleyip sürmesini falan mı? Allah aşkına, Meriç'ten bahsediyorduk. "Komşularımızın radarına giriyoruz çünkü."

Gülümseyerek arabayı çalıştırdı ve bana kısa bir bakış attı. "Eteğin ben görmeyeli hâlâ kısa," dedi imalı imalı.

Sesimi değiştirerek onu taklit ettim. "Eteğim sen görmeyeli hâlâ aynı."

"Merak etme, bir çözüm buldum."

"Ne buldun?" diye saçma bir soru sordum.

"Torpidoyu aç."

Torpidoya uzandım, rastgele atıldığı belli olan bir poşet vardı. Merakla poşeti dışarı çıkardım ve içindeki bez parçasını havaya kaldırdım. Bez parçası dediğim şey aslında bizim okulun eteğiydi, bir farkla; benim eteğimden daha uzundu. "Yok artık!" diye söylendim.

"Eminin üzerinde çok güzel duracak."

"Giymem ben bunu. Kumaşı çok kötü duruyor. Hem annem hemen anlar, olmaz!" deyip eteği poşete geri tıktım.

"Ne kadar komik bir fıkra," dedi dediklerimin zerre umurunda olmadığını belli ederek. "Annene Meriç beni kıskanıyor dersin."

"Meriç ya, eteğim kısa değil ki benim."

"Kızım, ben kısa diyorsam kısadır o etek."

"Yav he, he."

Okulun otoparkına girdik. Arabadan indim ve eteğin olduğu poşeti bilerek yanıma almadım. Meriç domuzu benim yerime poşeti aldı ve kapısını kapattı. Arabayı kilitledi, beni kolumdan tuttu ve peşinden sürükledi. Sesimi çıkarmadım, çünkü bilirsiniz onda keçi inadı vardı ve çok gıcık bir insandı.

Spor salonuna girdiğimizde kolumu bırakıp bana döndü ve poşeti kucağıma attı. "Hadi giy şunu. Giyinmen için iki dakikan var."

Ayaklarımı yere süre süre soyunma odasına ilerledim. Meriç de peşimden geliyordu. Ulan, sevgilisi olan kızlara, sevgilisi dışarı çıkamazsın deyince, laflarını dinledikleri için söylemediğim kalmamıştı. Şimdi şu halime bak!

Soyunma odasına girip kapıyı kapattım ve kendi eteğimi çıkarıp Meriç'in aldığı eteği giymeye başladım. "Meriç bedeni mi nereden biliyorsun?" diye sordum eteği giyerken.

Gülüşü kapının arkasından kulağıma doldu. "Fiziği senin fi-

ğine çok benzeyen bir kıza giydirdim ve karşılık olarak da beni öptü."

Eteğimi hızla giyip soyunma odasından çıktım ve Meriç'in suratına bir tane patlattım.

Gülerken yanağını tuttu. "Elinin sert oluğunu unutmuşum."

Bacağına tekme attım bu kez. Beni tutup duvara yasladı. "Kızım, canıma kastın mı var? Şaka yaptım. Okul kıyafetlerin bizde kaldığında bakmıştım bedenine."

Omuzlarımı düşürdüm. "Haa! Niye yalan söylüyorsun o zaman, hayvan!"

"1 Nisan!" diyerek sırıttı. *1 Nisan'mışmış.* Sen benim şakamı gör bir de! Bak bakalım şaka nasıl yapılıyormuş, Meriç Bey.

Birkaç adım öteye gitti ve beni süzdü. O da benim gibi, eteğimin nasıl durduğuna bakıyordu. Önceki eteğim diz kapağımdan epey bir yukarıdaydı, ama bu etek taş çatlasa üç parmak falan üstündeydi. "Normalde sana bunun daha uzununu diktirecektim ama okulda giymene izin vermeyeceklerini söylediler. Okul formasının formunu değiştiremezlermiş."

"Allah'tan değiştirmiyorlarmış," diyerek onu ittim. "Manyak!" diye homurdandım.

Peşimden gelmeye başladı. "Kıskanmak manyaklıksa ve ben bu konuda kralsam, sen de kraliçe oluyorsun güzelim! Senin de benden aşağı kalır bir yanın yok çünkü."

Kıskançlık kraliçesi ha? Bunu sevmiştim.

***

Mert bahçede depar atarken, Meriç uzun bacaklarıyla Mert'e yetişmek üzereydi. Ben de gülmekten ağlayacak duruma gelmiştim.

Mert koşarak sınıfa gelmiş, "Meriç, senin Bumblebee'yi biri çizip imza atmış," demişti. Meriç de sinirden küfrederek otoparka koşmuştu, tabii ben de peşinden. Arabasında tek bir çizik yoktu, ama kaputun üzerinde kocaman, pelüş bir Daffy Dcuk vardı. Meriç bunun '1 Nisan' şakası olduğunu anlayınca da Mert'i kovalamaya başlamıştı. Bu kovalamaca çok uzun sürmedi, çünkü an itibariyle Mert yere düştü. Arabanın üzerinden aldığım Daffy Duck'a sarıl-

dım ve kahkaha atmaya başladım. Daffy Duck'ı sahiplenmiş ve adını *'Junior'* koymuştum.

Meriç, Mert'i biraz hırpaladıktan sonra yanıma geldi ve gözlerini Junior'a dikti. Aceleyle arkama sakladım. "Ya!" diye bağırdım.

"Melis, ver şunu."

Omuzlarımı silktim. "Bana ne, benim oldu artık."

"Melis, ver şunu dedim."

"Kimse Junior Meriç'e dokunamaz! Üzerime gelme!" dedim ama suratında fesat bir sırıtış belirince ne söylediğimi fark ettim. Allah'ım, neden erkekler bu kadar fesat ve ben bu kadar rezil bir aptalım? Oyuncağı kucağımdan kolayca aldı. Bu kez kollarımı Meriç'e sardım. "Lütfen benim olsun, lütfen."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Çocuklaşma!"

Bu kez ben ofladım. "İyi be," diye cırladım ve arkamı dönüp gitmeye başladım. Adını bile koymuştum hâlbuki. Neyse, bunun acısını birazdan yapacağım şakayla çıkaracaktım zaten. Koşarak sınıfa girdim. Sırama oturup telefonumu çıkardım.

'Gönderilen: Evlatlık Kardeşim

Ceyda, planı başlatıyoruz, kanki ;D'

Mesajı gönderip heyecanla cevap vermesini bekledim. Telefonum titrediğinde hemen açtım.

'Gönderen: Evlatlık Kardeşim

Tamam, kanka. Sen alt kata in, ben de geliyorum.'

Gülüp ayağa kalktım ve sınıftan çıktım. Meriç'e ve diğer 4M üyelerine görünmeden alt kata indim ve Ceyda'yı beklemeye başladım. Ceyda elindeki şişeyi çalkalayarak yanıma geldi. "Tamam, kanka. Kimse yok buralarda uzan hadi."

Kafamı sallayıp merdivenlerin önüne uzandım. Ceyda elindeki kırmızı renkli sıvının birazını kafamın yanına denk gelecek şekilde yere döktü. Sanki kafamı yerdeki sıvının yanına koyup ona baktım. "Nasıl?"

"Çok gerçekçi."

"Tamam, başla o zaman."

Kafasını salladı ve gözlerini ovuşturarak kızarmalarını sağladı. Onu kıkırdayarak izledim. O, Yağız'ı ararken gözlerimi kapattım hemen. "Y-Yağız. Melis merdivenlerden düştü! K-kafasını kanıyor. Alt kattayız!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Geliyorlar," dedi telefonu kapatınca. Yanıma çöktüğünü hissettim. Elimi tuttu. Çok geçmeden koridorda bir gürültü koptu. *Çok kötüyüm biliyorum.*

"M-melis?" Meriç'in sesiyle aklıma nedense bıçaklandığımdaki hali geldi. Aynı böyle seslenmişti bana. Yanaklarıma dokundu ve kafamı kaldırdı. "Melis? Melis beni duyuyor musun, güzelim?" Birden havalandığımı hissettim. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Nasıl düştü lan merdivenlerden?" diye sordu telaşla.

Daha fazla abartmamaya karar verip kollarımı boynuna sardım ve gözlerimi açtım. "1 Nisan!" diyerek en masum halimle gülümsedim. Açıkçası az önce ölüm fermanımı imzalamıştım.

Kaşlarını sinirle çattı. "Hay-" Beni kucağından yere indirdi. "Komik mi lan şimdi bu?"

"Hayır, ama sen ölü taklidi yaptığında da komik değildi."

"Ulan, bir kişi daha bana 1 Nisan şakası yaparsa belasını sikerim!" dedi ve omzuma çarpıp çıkışa doğru yürümeye başladı.

Kaşlarımı çattım ve arkasından seslendim. "Meriç!" Ofladım ve ona yetişmek için koşmaya başladım. "Hey! Meriç!" Arabanın kapısını açtı ve bana döndü. Kollarımı boynuna sarmak için parmak uçlarımda yükseldim. "Özür dilerim. Biliyorum, komik değildi." Tek koluyla belimi sardı. Hâlâ sinirli olduğunun farkındaydım ve haksız da sayılmazdı.

"Seni bir kez kanlar içinde gördüm, Melis. Kollarıma yığılmıştın, hatırlıyor musun?"

Dudağımı ısırdım mahcupça. Haklıydı, düşüncesiz davranmıştım. "Aptalın tekiyim, özür dilerim."

Kafasını salladı. "Aptal olduğunu kabul ediyorsun yani." Tam bir şey söyleyecektim ki, konuşmasına devam etti. "Ama yapacak bir şey yok."

Sizi bilmem ama ben bu cümleden, 'Aptal olsan da seni seviyorum,' gibi bir anlam çıkarmıştım.

"Geliyor musun?" diye sordu.

"Nereye?"

"Bilmem, sana bağlı. Gelirsen gideceğim yerle, gelmezsen gideceğim yer farklı."

"Derse girmediğimde anneme mesaj gidiyor."

"Tamam, o zaman. Yarın görüşürüz."

"Nereye gideceksin?"

Kemerini taktı. "Babamın yanına gideceğim." Kapıyı kapaması için geri çekildim. "Görüşürüz," dedi ve arabayı çalıştırdı.

***

Eve yürürken birden kulaklığımın çıkarıldığını hissettim ve korkuyla yerimde sıçradım. Furkan olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun ya? Korktum!"

Tepki vermeyince yürümeye devam ettim. O da benimle birlikte yürümeye başladı. "Meriç'le sevgili olmuşsunuz," dedi emin olmak ister gibi. Ses tonu sinirliydi, ya da bana öyle gelmişti.

Kafamı salladım. "Evet."

Alayla güldü. "O pezevenk her istediğini elde ediyor."

Söylediklerini, ağzının içinde mırıldanıyor gibi söylese de duymuştum ve çok sinirlenmiştim. Kimse benim sevgilime laf atamazdı sonuçta, değil mi? Kaşlarımı çattım. "Eğer defolup gitmezsen Meriç'i çağıracağım."

"Çok korktum."

"Bence de korkmalısın. Meriç'in seni dövdüğünü göz önünde bulundurursak, bunu yapman çok mantıklı."

Sinirle kaşlarını çattı ve beni bileğimden tuttu. "Yerinde olsam beni kışkırtmazdım!"

Tuttuğu bileğimi var gücümle çektim ve kolumu kurtardım. "Git başımdan, Furkan," diye tısladım ve eve doğru yürümeye devam ettim.

***

Damon'ın Stefan'ın saçına söylediği laflara gülerken telefonum çaldı. Hemen telefonumun üzerine atladım. Saat çok geç olmuştu ve annemler uyanabilirdi. En kötüsü, annem uyanırsa beni mahvederdi. Direkt aramayı cevapladım. "Efendim?"

Meriç'in soyadı gibi keskin sesi kulağıma doldu. "Kapıyı aç!" dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Neye ya da kime sinirliydi bu şimdi? Odamdan çıkıp yavaş adımlarla dış kapıya gittim ve kapı deliğinden dışarı baktım. Bir çift sinirli göz vardı karşımda! Eğer Furkan'la konuştuğumu öğrendiyse tam anlamıyla sıçmıştım. Bu yüzden bilmiyor ayağına yatacaktım. Gülümseyerek kapıyı açtım. "Meriç?"

İçeri girdi ve kapıyı kapatıp beni odama çekiştirdi. Ofladım. İkidir eve Meriç'i atıyordum. *Allah'ım, sen konuyu biliyorsun, affet!* Odama girdik. Beni sertçe duvara yasladı. "Yuh be! Annemlerle yaşıyorum ben, geri zekâlı. Film mi çekiyoruz burada, hayvan!" diye çıkıştım sinirle.

Kaşlarını çattı. "Kapa çeneni!"

Pekâlâ, sinirliydi ve suyuna gidecektim mecburen. "Sorun ne?" diye sordum aptal ayağına yatarak.

"Sorun Furkan'la konuşman ve senin bana bunu söylememen!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Elimle ağzını kapattım. Annem duyarsa biterdim ben! "O benimle konuştu. Ben kendi yolumda gidip Bruno'cumu dinliyordum."

Tek bir hamleyle kafasını geri çekti ve elimden kurtuldu. "Başlatma lan Brunon'dan. Furkan itinin senden hoşlandığını bile bile neden konuşuyorsun?"

Sinirle ofladım. Bu çocuğun tahtası falan mı eksikti? "Ben konuşmadım diyorum, Meriç. Anlamıyor musun? Hatta onu döveceğini söyleyip, defolup gitmesini söyledim."

"Dövdüm zaten, ama keşke sen söyleseydin de öyle dövseydim."

Anlamsızca yüzüne baktım. "Hangi ara geldi, sana söyledi de dövdün?"

"Boş ver bunları. Bundan sonra Furkan beş metreden fazla sana yaklaşırsa haberim olacak, anladın mı?"

"İyi tamam, anladım, defol git şimdi!" Sırıttı ve yatağıma doğru ilerledi. "Meriç salak mısın ya? İkidir seni eve atıyorum resmen. Müzmin bekâr bir kızım ben! Defol git evine!" dedim onun peşinden giderken.

Yatağa oturdu, beni kendine çekti. Ani olduğu için dengemi sağlayamadım ve kendimi yatakta buldum. Üzerime çıktı. "Müzmin bekâr, ha?"

İlk tanıştığımız gün gelmişti aklıma. "Dejavu!"

"Sana, bana çekileceksin demiştim."

"Sen bana çekildin, koçum."

Üzerimden kalktı ve gidip kapıyı kilitledi. Fırsattan istifade ayağa kalktım. "Meriç!" Kaşını kaldırıp bana yaklaştı. "Soru soralım mı birbirimize?"

Gülümseyerek kafasını salladı ve yatağıma uzandı. Ben de yanına bağdaş kurdum. Sonra ona baktım. "Başlıyorum?" Başıyla beni onayladı. Hemen aklımdaki ilk soruyu sordum. "Bana sarışınlardan hoşlandığını söylemiştin, ama ben kumralım?"

"Sarışınları hâlâ seviyorum ve sen sarışının kumralısın." Sinirle koluna vurdum. Sarışınları hâlâ seviyormuşmuş. Sessizce güldü. "Sıra bende. Şu Daylan mıdır nedir, o pezevenk mi, ben mi?"

"Tabii ki Dylan."

"Yemin ederim, bütün posterlerini yırtar, ağzına sokup boğarım senin Melis. Siktirtme bana Dylan'ını!"

"Sen sordun ama," dedim gülerek. Ayağa kalkacağı sırada kolundan tuttum. "Tamam be. Sensin, oldu mu?"

"Ulan yırtmayayım diye beni seçiyorsun değil mi? Başlarım böyle işe!"

Bu kez iki kolundan da tuttum. "Hayır ya, seni seçiyorum işte. Dylan'ı sinirlen diye söyledim."

Sırıtıp sırtını tekrar yatağın başlığına yasladı. "Aferin."

"Sıra bende. Hımm... şey... Bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Neyi?"

Oflayarak gözlerimi devirdim. "Gey olduğunu Meriç!"

"Kızım, bak beni deli etme."

Yine ve yine ve yine gözlerimi devirdim. "Allasen, ne olabilir Meriç? Filmlerden alıntı yapıyorum burada!" diyerek somurttum. Kastettiğim şey bana ne zaman 'Seni seviyorum' diyeceğiydi ve

anladığına eminim. Beni sinir etmeye çalışıyor ve odunluğunu gösteriyordu.

Sırıttı. "Ayrılmıyoruz ya, ne acelesi var," dedi. Onun, bana, 'Beni ne zaman öpeceksin?' diye sorduğunda verdiğim cevabı vererek.

Omuzlarımı silktim. "Olsun."

"Beni hâlâ öpmedin ona bakarsak." Gözlerimi kaçırdım. "Ayrıca sen de bana söylemedin."

Sinirle gözlerimi kıstım. "Tamam, be tamam! Ne soracaksan sor artık!"

O sırada kapı tıklatılınca gözlerimi büyüttüm korkuyla. Allah'ım neden hep Meriç varken? "Kim o?" dediğimde ablam güldü.

"Benn!"

"Ne sitiyorsun be gece gece?"

"Açsana kızım kapıyı."

Oflayıp Meriç'i kolundan tuttum ve yine dolaba götürdüm. Sıntıp yanağımdan öptü ve dolaba girdi. Kapımı açtım. "Ne var?"

Beni itip içeri girdi. "Uyumadığını biliyordum. Benim de uykum gelmedi," diyerek yatağıma oturdu. Ulan, koskoca, ultra yakışıklı meteor sevgilimi dolabıma tıktım senin yüzünden! Çocuk havasızlıktan ya kendini dışarı atardı ya da ölürdü orada. Vallahi dolaptan çıkarmaz saklardım, fosilleşirdi dolabımda. Aman ya, ne saçmalıyordum ben! Yatağıma oturdum. "Ee? Ne anlatacaksın?"

Kaşını kaldırdı şaşkınlıkla. "Çok mu belli oluyor?"

Kafamı salladım ve anlatmaya başladı.

***

Yanağıma batan şeyle huysuzca kıpırdandım. Hareket ettikçe daha çok batıyordu ve bu durum beni gıcık etmişti. Gözlerimi araladığımda uyuyan bir adet Meriç'le karşılaştım ve yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu. Beynim yavaş yavaş kendine gelirken gözlerimi büyüttüm ve Meriç'i ittiğimde yataktan düşüp küfretti. "Sikeyim, yine ne oldu?"

"Sen niye gitmedin?" diye sordum saate bakarak. Saat 8.00 olmuştu.

Muzipçe sırıttı. "Her zaman seninle uyuyamıyorum, malum."

Gülümsedim. "Ne zaman çıktın dolaptan?"

"Ablan sen uyuyunca mecburen gitti." Ayağa kalkıp totosunu ovuşturdu.

"Melis? O ne sesiydi kız öyle? Yine mi düştün yoksa?"

Meriç'e bakarak kıkırdadım. "Yataktan düştüm anne, sorun yok!" Annemin gülüşü kulağıma doldu. Meriç dönen sandalyeme oturmuş çekmecelerimi karıştırıyordu. "Hayırdır?" diye sorduğumda sırıttı.

"İç çamaşırlarını nereye koyuyorsun?"

Gözlerim dehşetle açıldı. Beni kendine çekip kucağına oturttu. "Ya!" diye cırladım.

"Annen duyacak."

Omuzlarımı silktim. "Bırak beni!"

Beni kendine daha çok çekmeye çalıştıkça saçlarına asıldım. Dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. Şokun etkisiyle ellerimi indirdim. "Vov! Seni sakinleştirecek kadar üzerinde etki bırakıyorum demek."

"Ya, ya, evet," dedim gülerek ve kucağından kalktım.

***

Kapımı aralayıp kafamı dışarı çıkardım ve anneme baktım. "Anne, gittin mi?" diye salakça bir soru sordum ve ses gelmeyince Meriç'e döndüm.

"Çok salaksın," diyerek güldü.

"Sensin salak!" Sırıtarak ellerini belime koydu ve beni odadan çıkardı. Sonra ellerini belimden çekti. Holde ilerlerken ben de peşinden gittim. "Kendi evin gibi davran. Evin projesini benden daha iyi biliyorsun."

Mutfağa girdi ve kahvaltı masasının başına oturdu. Ona ve kendime bardak çıkardım.

"Sen hazırlasan daha romantik olurdu."

"Biz romantik bir çift değiliz," dedim.

Ağzına salam tıkarken kafasını sallayarak beni onayladı. "Aynen."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Ağzını kapat da konuş."

"Ağzımı kapatarak nasıl konuşacağım, zeki ve müzmin bekâr kız?" Kıkırdamama engel olamadım. Haklıydı. Çaylarımızı koydum ve karşısına oturdum. "Bana yumurta kır," dedi.

"Uğraşamam şimdi, bir gün de yemeyiver."

"Tehdit mi etmemi istiyorsun?"

"Hayır, ama gerçekten uğraşamam."

"Eğer kırarsan Junior'ı sana veririm."

Gözlerim heyecanla açıldı. "Vallaha mı?"

Kafasını salladı.

"Söz ver."

"Tamam dedik ya, kızım."

Gülerek kalktım ve dolaptan yumurta çıkardım. "Kaç tane kırayım?"

"Üç tane yerim."

"Kıtlıktan mı çıktın?"

"Gece seninle uyuyunca iştahım açıldı," dedi imayla. Ona çay kaşığı fırlattım ama kurtulmuştu pislik.

Yumurtaları pişirip tabağa koydum ve masaya bıraktım. O yerken tek kaşımı havaya kaldırdım. "Nasıl? Ölüyor musun?"

Sırıttı ve ağzı doluyken, "Hayır," dedi.

Gülümseyerek yerime oturdum. Saate baktım. "Okula geç kalacağız."

O da kolundaki saate baktı. "Kalmayız, merak etme. Sevgilinin Bumblebee'si var."

"Adını Bumblebee mi koydun?"

"Aslında Şevro koyacaktım ama öyle söylesem de anlamazdın."

Gerçi tek boynuzlu bir ata *Mahmut* ismini koyan birinden ne beklenirdi ki? "Şevro mu?"

"Mahmut nerede?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Dolabımdaydı, görmedin mi?"

"Dolabında elbiselerinin boylarını hesaplamakla meşguldüm."

Nihayet Meriç yumurtasını bitirdiğinde evden çıktık. Merdivenleri inerken Meriç arkamdan geliyordu. Halime Ninelerin kapısı açıldı ve Hakan dışarı çıktı. Bizi görünce afalladı. Meriç elini belime koyarak beni yürümem için itti. Merdivenlerden inmeye devam ettim. "Hâlâ sana sarkıyor mu?"

"Hayır."

Binadan çıktığımızda Meriç'in tabiriyle *Şevro* kapıdaydı ve okula giden çocuklar, hayranlıkla arabaya bakıyorlardı. Meriç omzuma dokundu. "Binmeyecek misin?"

"Bineceğim," dedim gülümseyerek. Kemerimi takarken, "Ee? Junior'ım nerede?" diye sordum.

"Arkada."

Arka koltuktaki Junior'a baktım ve uzanıp onu aldım. Meriç'le yan yana getirdim. "Çok benziyorsunuz," dedim gülerek.

"O kadar çizgi film karakteri varken neden bu tipsiz ördek?"

"Çünkü şaşkın, şapşal ve arsız. Tıpkı senin gibi!"

"Şansını fazla zorlama bence."

Sırıttım ve Junior'a sarıldım. "Senden aldığım ikinci hediye," diyerek gülümsedim. O da bana bakıyordu ama güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordum. Gözlüklerini çıkarırken, "Gözlerini göremiyorum," diye açıklamada bulundum.

"Gözlerime hayran olduğunu bu kadar belli etme, güzelim."

"Hayran olduğumdan değil, canım, tepkini göremediğimden." Gözlerine hayran olduğum doğruydu ama gözlüğünü çıkarmamın bir nedeni de buydu ve yalan söylemiş sayılmazdım. Torpidoyu açıp karıştırmaya başladım. Parfüm şişesini görünce hemen çıkardım. "Her zaman kullandığın parfüm bu mu?" dedim kapağını açarken. Kafasını salladı. Çok güzel kokuyordu. Junior'ın üzerine sıkmaya başladım.

Bana bakıp kaşlarını çattı. "Parfümümü boşuna harcıyorsun. Hem madem seviyorsun kokumu, beni de koklayabilirsin," dedi kaşlarını kaldırıp indirirken.

"İkizin sayılır, şimdi kokularınız da aynı," dedim sırıtarak.

Junior'dan gelen Meriç'in kokusuyla gülümsedim. Bu gece onunla uyuyabilirdim.

Okulun otoparkına girdiğimizde Meriç kemerini açıp, kucağımdaki Junior'ı yine arka koltuğa attı. "Ne o? Junior'ı mı kıskanıyorsun yoksa?"

"Ne kıskanacağım o zımbırtıyı?"

Çok tatlı değil miydi? Gün geçtikçe gözüme daha tatlı ve daha sevimli geliyordu ve ben gün geçtikçe ona daha çok bağlanıyordum. Tabii bu ne kadar iyi bir şeydi, tartışılırdı. Sanki doğduğumdan beri yanımdaymış gibi hissediyorum ve bu durum bazen beni korkutuyordu. Onu kaybedersem kendimi de kaybederdim, o benim pusulamdı. O olmazsa yersiz, yönsüz kalırdım.

Aklım bu düşüncelerle meşgulken, Meriç'in, "Komaya sokacağım yakında," dediğini duydum. Ona baktığımda kaşlarını çatmış, bir yere bakıyordu. Baktığı yeri takip edince Furkan'ı gördüm. "Saçmalamaz mısın? Bana asılmadı."

Bu kez çatık kaşların hedefi ben oldum. "Bu dövmemem için bir neden mi?"

Kafamı salladım. "Kısmen."

"Sana asılsa dövmem zaten, direkt infazını keserim. Yaklaşmayacak sana, tamam mı?"

"Tamam canım, tamam."

Yanağıma uzun bir öpücük bıraktı ve kulağıma, "Aferin" diye fısıldadı.

46. Bölüm

Ceyda yarım saattir, yan komşularının bizim yaşımızdaki kızının, sevgilisiyle kaçtığını anlatıyordu. En sonunda ofladım. "Bize ne kızım ya?" dedim bezgince. Canım sıkılıyordu.

"E, sıkılıyorum ne yapayım? Sen de bir şey anlatmıyorsun ki."

"Ben de sıkıldım. Meriçler nerede ya? Birdenbire kayboldu ortadan."

Ceyda kafasını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Meriç'in ve Yağız'ın babası bir projede ortak çalışıyorlarmış, o yüzden ofise gittiler."

Kafamı masadan kaldırıp tam gözlerine baktım. "Yağız mı söyledi sana?"

Kafasını sallayınca kaşlarımı çattım. Meriç bana söylememişti. Gerçi sormasam ne yaptığını söyleyen biri değildi, ama bana söylemesi gerekmiyor muydu? Okuldan çıktığını bile şu an Ceyda'dan öğreniyordum. Telefonumu masada çevirmeyi bırakıp ekranı açtım ve Meriç'in fotoğrafına baktım. Ben bu çocuğu nasıl sevmiştim? Rehbere girip Meriç'i aradım. Telefonu açmayınca kaşlarımı çatıp ekrana baktım.

Zil çaldığında ayağa kalktık. Hâlâ telefonuma baktığım için önüme bakmıyordum. Omzuma çarpan kişiyi görmek için kafamı çevirdim; Hande'ydi. "Önüne bak," dedim sinirle.

Gülerek bana baktı. "Meriç burada yokken çok konuşma."

"Bunu benden dayak yiyen bir kızın söylemesi çok komik. Ops! Şimdi babanı arayacaksın." Sinirle bana baktı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. En iyi yaptığı şey laf yiyip gitmekti zaten.

"Bu kızı hiç sevmiyorum," dedi Ceyda yüzünü buruşturarak.

"Ben de."

Sırama oturduğumda lanet olası Fransızca dersi için defterimi çıkardım. Bu dersten nefret etmemin sebebi kesinlikle hocaydı. Adam Türkçeyi bile zor konuşurken, bize Fransızca öğretmeye çalışıyordu.

Telefonum titrediğinde ekranda 'Meriç Arıyor...' yazısı belirdi. Ayağa kalkıp sınıftan çıktım. "Bakıyorum birileri beni hatırladı." Sesim imayla kaynayıp taşıyordu ve üzerine birazcık da sinir serpiştirilmişti. Okulda olmadığını Hande bile biliyordu ve sinirlenmekte haklıydım. Hiç değilse bana okuldan çıktığını söyleyebilirdi.

"Acilen çıkmam gerekti, Melis. Sen neden aradın?"

Sanki görüyormuş gibi omuzlarımı silktim. "Boş ver. Ben seni meşgul etmeyeyim."

"Trip mi atıyorsun?"

"Trip atmıyorum ben. Sadece sinirliyim."

Ofladı. "Melis, zaten sinirliyim üzerime gelme, güzelim. Akşam evin önüne gelirim."

"Ben derse gireceğim, Bay Okuldan Çıktığını Ceyda'dan Öğrendiğim ve Başkalarına Sinirlenip Bana Oflayan Kişi," dedim ve telefonu kapattım.

***

Evin sokağına girdiğimde arabasında oturan bir adet Meriç Keskin'le karşılaştım. Ona her sinirlendiğimde soyadını kullandığımı fark ettim. Meriç'i umursamadan apartmana ilerledim. "Melis!" diye seslendi.

"Ne?" dedim hiç de nazik olmayan bir şekilde. Nazik olacak havamda değildim çünkü.

"Konuşalım mı?" Pes ettim ve yanına yürüdüm. O aptal kızlar gibi, triplere girip konuşmamazlık yapmayacaktım. Sebepsiz yere küs kalmamız saçma olurdu. Uzatırsam ikimiz için de güzel olmayacaktı. Arabaya binip yüzüne baktım.

Gözlerime baktı. "Sorun ne, güzelim?"

Böyle gözlerime bakıp 'Güzelim' deyince, hemen her şeyi unutup, 'Boş veeer' diyesim geliyordu. Yine de öyle kolay değildi. "Sorun; ben kiminle konuşursam sana söylüyorum, ama senin okuldan çıktığını bile Ceyda'dan öğreniyorum. Bence yeterince büyük bir sorun bu."

"Normalde seni görmeden gitmezdim ama acilen çıkmam lazımdı."

"Arayabilirdin ya da mesaj atabilirdin. Yağız her şeyi Ceyda'ya anlatıyor, ama sen kapalı bir kutu gibisin hâlâ."

"Doğru ama benim yapım bu. Hesap vermeye alışık değilim. Anneme bile nerede olduğumu o ararsa söylüyorum. Kapalı kutuyum, biliyorum fakat beni aralamasına izin verdiğim kişi de sensin, Melis. Acelem olmasa seni görür ve nutuk çekerdim. Az çok tahmin edersin ne söyleyeceğimi."

Haklıydı onu aralamama izin veriyordu bazen. "Seni değiştirmek istediğimi düşünme sakın," dedim yüzüne bakarak. "Sadece seni merak ettim."

"Meraklı olduğunun farkındayım, Melis. Hem istesen de değişmem."

"Değişmeni istemiyorum ki zaten," dedim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sana çikolata aldım."

Yutkundum, beni kandırmaya mı çalışıyordu? "İlgilenmiyorum," dedim. Onu zaten affedecektim ama bana çikolata aldı diye bunu yapmak istemiyordum.

"Jelibon da var."

"Kalsın!"

"Bu nasıl inattır ya," diyerek arabadan indi. Bagajı açtı ve

siyah üzerine beyaz puantiyeleri olan, kucağımı kaplayacak büyüklükte bir kutu çıkardı. Kutuyu görünce ben de indim. "Kutuyu Yağız seçti," dedi hoşnutsuzca. "Ama içindekileri ben seçtim."

Gülümsedim. "İçinde ne var?"

"Ceset!"

"Ha, ha, ha!"

"Abur cubur var," diyerek kutuyu bana uzattı.

"Oha! Ceset olmadığına emin misin? Çok ağır," dedim ve sırıtarak ekledim. "Bunu yukarı sen taşıyacaksın."

"Beni yine eve mi atacaksın?" diye sordu ve kutuyu kollarımdan aldı.

İçeri girdiğimizde doğruca odama ilerledi ve kutuyu yatağımın üzerine bıraktı. Sonra da yanıma, mutfağa geldi. "Açım ben," dedi sırıtarak.

"O zaman yemek yap," dedim ve ocaktaki tencerede ne olduğuna bakmak için ayağa kalktım. "Ablam makarna yapmış. Yersen tabii."

"Yemem ben onu."

"Açsan yiyeceksin." Aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı ve bu tabii ki hiç hoşuma gitmedi.

"Nasıl yemek yaptığını bilmediğim halde senin yaptığın makarnayı yedim. Şimdi ablanın yemeğini de yememi istiyorsan," deyip omuz silkti.

Beni can damarımdan vurmuştu. Gözlerimi kıstım. "Çok kötüsün." Dolabı açıp ve kahvaltılıkları çıkardım ve Meriç'in yanına oturdum.

Muzipçe bana baktı. "Ekmeğe reçel sürüp bana uzatman gerekmiyor mu?"

Sırıttım ve bir dilim ekmeğe reçel sürerek kendi ağzıma tıktım. Ekmek dilimi haliyle ağzımdan büyük olduğundan yarısı dışarıda kalmıştı ve eminim iğrenç görünüyordum. Meriç'in yüz ifadesine gülümsemeye çalıştım. Elini birden enseme koydu ve beni kendine çekerek, ekmeğin dışarıda kalan kısmını ısırdı. Gözlerimi büyütüp şokla ona baktım ve öksürmeye başladım. Sırtıma hafifçe

vururken, "Bu daha güzeldi, bir daha yapsana," dedi.

Telefonumun çaldığına daha önce hiç bu kadar sevinmemiş-
tim sanırım, şu an kurtarıcım olmuştu. Ekrana bakınca kaşlarımı
çattım, özel numara arıyordu. Meriç telefonu elimden çekti. "Alo?
Kimsin, lan?" dedi, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Mert, sen
misin, lan?" Onun olduğunu düşünmekte haklıydı, Mert'in telefon
şakaları çok orijinal oluyordu. "Ben sana göstereceğim telefon sa-
pıklığını," diyerek kapattı.

"Ne dedi?" diye sordum ve merakla ona baktım.

Ağzına bir tane zeytin atıp, "Rüya kadar güzel olan Melis'le
mi konuşuyorum dedi, pezevenk. Sonra benim sesimi duyunca
kendisi kardeşim olur diye kıvırdı."

"Hiç değilse bazıları gibi odun değil. İltifat ediyor," dedim sı-
rıtarak.

"Zeytinden daha güzelsin."

Ciddi ciddi bunun iltifat olduğunu falan mı düşünüyordu?
"Allah razı olsun, ama bu iltifat değil, teselli oldu," dedim.

"Önemli olan iç güzellik."

"Of, tamam, Meriç, kapa çeneni."

Beni kendine çekti ve elimdeki ekmekten bir parça ısırdı.
"Güzelsin kızım işte, trip atma bana."

"Ben trip atmam, tavır yaparım. Bu konuda anlaşalım önce,"
dedim kendimden emin bir sesle.

"Her ne boksa. Tavır yapacağına öp beni."

"Çok beklersin."

"Sebep?"

"Çünkü ben öyle istiyorum," diyerek göz kırptım ve ağzıma
bir tane zeytin attım.

"Beni öpmekten mi hoşlanmıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle demedim ki."

"Hoşlanıyorsun yani," dedi muzipçe sırıtarak.

"Kapatır mısın artık çeneni?"

"Tamam, tamam," diyerek yemeğini yemeye başladı. Onu be-

nim evimde, benimle birlikte yemek yerken hayal etmemiştim hiç. Daha doğrusu ben onu kendimle bile hayal etmemiştim. O, egosu tavan olan, yakışıklı, zengin ve kızların peşinden koştuğu veliahttı. Bense kavga ederken tuttuğu için ona tekme atan bir kızdım. Kıkırdadığımda bana baktı.

"Deliriyor musun?"

"Seninle ilk tanışmamız geldi de aklıma. Ona güldüm."

"Çok iyi tekme atıyorsun, o yüzden ben gülemeyeceğim," diye homurdandı ağzı doluyken.

Yanaklarını sıkmalık bir görüntü sergiliyordu şu an. "Sen kaşınmıştın," diyerek omuzlarımı silktim.

"Katil olmana izin mi verseydim? Hem eğer karışmasaydım şu an belki de sevgili olmazdık."

Onaylar gibi kafamı salladım. "Belki de." Gözüm duvardaki saate takılınca dudağımı ısırdım. "Annem gelir birazdan, çabuk ye."

"Beni eve atmadın ya. Alt tarafı akşam kahvaltısı yaptık."

"Olsun. Annem yanlış anlar şimdi."

Kafasını sallayarak ayağa kalktı ve kapıya ilerledik. Kapıyı açıp, "Hadi çık," dedim.

"Çok kabasın," dedi ve kapıyı iterek beni kapıya yasladı.

"Romantik bir çift değiliz sonuçta," dedim gülümseyerek.

"Sevgilini öpmenin romantiklikle alakası yok. Ben de romantik değilim, ama seni her dakika öpmek istiyorum."

Gözlerimi utançla kaçırdım. Ben de onu öpmek istiyordum, ama her öpücüğümüz özel olmalıydı. Sıradanlaşmamalıydı. Hem zaten utanıyordum da. Parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm ve kollarımı boynuna sardım. "Yarın görüşürüz," diye mırıldandım. Yanağımdan makas alıp dışarı çıktı. El sallayıp kapıyı kapattım. Onu görmek için odamın penceresine koşturdum, çok geçmeden binadan çıktı. Arabasına binip hareket etmeden önce kornaya bastı, ben de gülümseyerek el salladım.

Yatağımın üzerindeki kutunun kapağını açınca gözlerim şaşkınlık büyüdü. Marketi falan mı almıştı mübarek? Gözlerimde çi-

kolata şelaleleri aktığını hayal edebiliyordum. Meriç'e sık sık tavır yapmalıydım, bunu aklıma not ettim. Benim haklı olduğumu düşünüyor olmalıydı, aksi durumda asla böyle bir şey yapmazdı. Bu abur cubur bana en az iki hafta yeterdi ama ablamın gazabından saklamam gerekiyordu. Öyle de yaptım, kitaplığımın kapaklı olan kısmını açtım ve okul kitaplarımı çıkartarak kutuyu oraya yerleştirdim. Kitaplarımı çalışma masamın üzerine yığdım, onlara daha sonra yer bulabilirdim.

Krem rengi, pembe ayıcıklı pijamalarımı giydim ve Mahmut'la Junior'ı alarak yatağıma yerleşip ve selfie çektim. Çok tatlı çıkmıştık. Bu fotoğrafı instagram'a yüklemek istiyordum, galeriye tekrar döndüğümde şifre isteyince canım sıkıldı. Meriç hâlâ bana şifreyi söylememişti. Rehbere girdim ve onu aradım.

"Ne çabuk özledin beni?"

"Özlemedim. Sadece galerimin şifresini söylemen için aradım."

"Nah diye bir laf vardır bizim oralarda bilir misin?"

"Meriç, lütfen!"

"Olmaz. Hem neden istiyorsun şimdi şifreyi?"

Kendi kendime omuzlarımı silktim, instagram'a fotoğraf atacağımı söyleyecek kadar salak değildim. "Fotoğraflarıma bakmak istiyorum. Ver sen şifreyi."

"Hayır, söylemeyeceğim, güzelim. O güzel ağzını hiç yorma."

Kıkırdadım. "Ne istiyorsun?"

"Benimle öpüşeceğine söz ver."

Gözlerimi devirdim. "Artı on sekiz olmasın, lütfen."

Düşündüğünü belli eden sesler çıkardı. "Tamam. Sana bir şey alacağım ve onu giyeceksin."

Bu kabul edilebilir bir şeydi. "İyi be tamam. Söyle şimdi şifreyi," dedim ve onu pür dikkat dinledim, çünkü ikinci kez söylemeyeceğini biliyordum.

"2503," dedi.

Gözlerimi büyüttüm. "Ciddi misin?"

"Evet. Neden?"

"Çok tatlısın," dedim telefonu kapatmadan önce. 2503 sevgili olduğumuz tarihti yahu! Yani şu an benim de ekran şifremdi. Şifreyi girip galerimi bir hafta sonra nihayet açtığımda zaferle gülümsedim. Az önce çektiğim fotoğrafı instagram'da paylaştım.

'Mahmut ve Junior'la tanışın ;D

#TekBoynuzluAtınAdınıMahmutKoyanMeriç'

Açıklamayı yazdıktan sonra Meriç'i Junior'a etiketledim ve paylaştım. Ardından da Mert'e mesaj attım, çünkü sürekli ya bizim fotoğrafımızı çekiyordu, ya da bizi videoya kaydediyordu.

'Kanka, sende Meriç ve benim fotoğrafım var mı???? Varsa atsana bana.'

Çok geçmeden cevap yazdı.

'Olmaz mı, kanki. Bekle'

Fotoğraflar peş peşe gelmeye başladığında gözlerim büyüdü. Yuh be! Her anımızı mı çekiyordu? 112 fotoğraf geldikten sonra nihayet arkası kesildi.

'Meriç sana para vermeli bence. Düğün fotoğrafçısı gibisin maşallah.'

Gönderdiği ilk fotoğrafa bakmak için en yukarılara gitmem gerektiğinden en sonuncuya tıkladım. Meriç ve ben dirseklerimizi sıramıza koymuş, birbirimize bakıyorduk. Ben gülüyordum, Meriç'se her zamanki gibi sırıtıyordu. Mert bizim arkamızda oturduğundan güzel bir açı yakalamıştı. Bir başka fotoğrafta Meriçlerin bahçesindeydik, birbirimize sarılmış, gülüyorduk. Maç yaptığımız gün çekmişti. Bir başkasında da, Meriç kulaklarımı kapatmış gülerken ben ona bakıyordum. Dışarıdan böyle görünüyorduk demek.

'Fotoğraflarla ona şantaj yapıyorum.'

Mert'in mesajını okuyunca kıkırdadım ve mesaj yazdım.

'Fotoğraflar için sağ ol.'

Cevap gecikmedi. ***'Ne demek, kanki ;)'***

Instagram'a girerek ilk baktığım fotoğrafı yükledim ve sırıtarak açıklama yazdım.

'Fotoğrafı çeken kankim Mert'e ve bana gülen adama teşekkürler #MeriçBenim'

Kıkırdayıp Meriç'i de etiketledim ve paylaştım. Gelen bildirimlere tıkladım. Mahmut'lu fotoğrafımı 102 kişi beğenmiş ve 25 kişi yorum yapmıştı. Yorumlara tıkladım.

'Oha! Unicorn'u Meriç mi aldı?

Çok tatlılar.

Mahmut iyiymiş.

Oyuncaklar neyse de, sen çok güzelsin.'

Son yorumu okuyunca kaşlarımı kaldırdım, bizim okuldandı sanırım. Meriç görmüş müdür diye düşünmeden edemedim. Görseydi kudururdu. Bu arada Meriç ikimizin olduğu fotoğrafı beğenmişti. O, beni takip ediyordu, ama ben etmiyordum. İkimizin olduğu fotoğrafı açtım. Daha paylaşalı üç dakika olmasına rağmen 105 kişi beğenmişti ve 78 tane yorum vardı.

'Oha! Meriç'le mi sevgilisin?

Meriç'le cidden sevgili misin?

Oha! Bildiğimiz Meriç Keskin! Çok şanslısın yaaaa!

Sevgilin mi?

Onu hak etmiyorsun.

Yakışmamışsınız.

Bir sen eksiktin.

Bence çok yakışıyorlar, çarpılacaksınız.'

Kötü yorum atan kızlara içimden saydırırken Meriç yorum yaptı.

'Güzel çıkmışım.'

Hemen ardından da beni bir fotoğrafa etiketledi. Fotoğraf açılırken utançla dudağımı ısırdım. Ama bu nasıl olurdu ya! Meriç'le pes oynarken beni kucağına çekip öptüğünde çekilmişti.

'Fotoğrafı çeken pezevenk Mert'e ve beni öpen kadına eyvallah #MelisBenimHatunum'

Hatunum? İstemsizce gülümsedim. Bana 'Hatunum' demişti. Kendimi toparlayıp salak salak gülümsemeyi kestim hemen, ayıp

diye bir şey vardı sonuçta. Fotoğrafa gelen yorum sayısı saniyesinde artarken beğenme sayısı 3.605 olmuştu.

'Olamaz ya :(

Nasıl ya, sevgilin mi şimdi bu kız?

Ben şok, ben iptal.

Ooo, kardeşim!

Bileklerimi kesmeye gidiyorum.'

"Hah! Geberin," diye söylendim ve Meriç'i aradım. Meşgule atıp kendi arayınca sırıttım.

"Söyle, güzelim."

"Neredesin?"

"Dünyadayım."

Komik miydi bu şimdi? "Of, Meriç!"

"Ofisteyim. Neden?"

Omuzlarımı silktim. "Hiçç... Ya o nasıl fotoğraf öyle? Başka fotoğraf mı kalmadı?"

"Sen fotoğraf paylaşmışsın, ben de karşılık verdim."

Gülümsemem genişlerken yatağıma yayıldım iyice. "Herkes sevgilin olup olmadığımı sormuş."

"Gördüm. Biri de çok güzelsin demiş sana. Göstereceğim güzeli ben o lavuğa," dediğinde kıkırdadım. "Gülme, Melis," diyerek devam etti. "Bu gece asıl ben güleceğim."

"Bu gece derken?"

"Gece seni ziyaret edip, sonra yine ofise döneceğim."

"Gelme!"

"Geleceğim."

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Ofiste çok mu işin var?"

"Çalıştığımız firmanın sahiplerinden biri sözleşmeyi kabul etmiyor ve onu ikna etme işini bana verdiler. Melih pezevengi dosya inceliyor, ben sürünüyorum."

"Dosya incelemek daha sıkıcı."

"İkisi de sıkıcı," dedi gülerek.

"Seni tutmayayım o zaman."

"Gece görüşürüz."

"Kapa çeneni," dedim ve telefonu kapattım. Bana ne giydirecekti, Allah bilir.

***

Salondaki koltuğa yayılmış televizyon izlerken telefonuma mesaj geldi.

'Gönderen: Meriç

Asansördeki kutuyu al ve içindekileri giyip aşağı in.'

İçindekileri demese kutuyu giyecektim sanki. Oflayarak ayağa kalkıp, puflayarak kapıyı açtım ve kapı üzerime kapanmasın diye arasına terlik koydum. Annemler babamın bir arkadaşına misafirliğe gitmişlerdi. Asansörün kapıları açıldığında elinde kutuyla karşımda Meriç duruyordu.

Pis pis sırıttım. "Mesajda asansörde sadece kutu olacağı yazıyordu. Odun olacağını yazmamışsın." Asansörden indi ve eve ilerledi. "Ne yapıyorsun ya? Annem-" dedim arkasından ama sözümü kesti.

"Annenler evde değil, misafirliğe gittiler ve sen yine gitmedin. Biliyorum."

"Şimdi geleceğini bilseydim giderdim."

Kahkaha atarak eve girdi, peşinden ben de girdim. "Sen nereden biliyorsun annemlerin evde olmadığını?"

"Giderlerken gördüm."

"Peki zekice mesajın?"

"Kucağımda kutu varken asansörün düğmesine basmaya üşendim," dedi ve kucağında tuttuğu kutuyu bana uzatıp koltuğa oturdu. "Git, giy ve gel!"

Oflayarak kutuyu aldım elinden. Sırıtarak beni inceledi. "Bakmayı kes," diye tısladım.

Ayıcıklı pijamamı gösterdi gülerek. "Çok yakışmış."

"Üzerinde sen varsın da ondan hoşuna gitmiştir."

"Birazdan ne diyeceksin bakalım."

Gözlerimi devirdim ve somurtarak odama girdim. Kutuyu aç-

tığımda gördüğüm Pembe Panterli pijama takımı beklediğim en son şey bile değildi. Takımın üstünü kaldırıp incelerken arkasına baktığımda gözlerimi büyüttüm. Forma gibi arkasında 'Melis' yazıyordu. Ofladım yine ve üzerimdekileri çıkartarak onları giydim. Üstü beyazdı ve üzerinde kocaman bir pembe panter vardı. Altı şorttu ve şirindi aslında, siyahtı ve üzerinde bir sürü küçük pembe panter resmi vardı.

Salona gittiğimde Meriç güldü ve parmağıyla arkamı dönmemi işaret etti. Anlamazdan gelerek kaşlarımı kaldırdım. "Uzatma da dön, güzelim." Hızlıca etrafımda döndüm. "Arkanı dön ve dur."

Ayağımı yere vurarak döndüm. "Oldu mu?"

"Oldu," dedi.

Omzumun üzerinden baktığımda elinde telefonu vardı. "Olmaz ya!" diye cırladım. "Paylaşacak mısın peki?" Kafasını salladı ve poz vermemi bekledi. Çirkin çıkarsam paylaşmayacağını düşünerek saçma sapan sırıttım.

"Somurtsana kızım, az önceki gibi."

"Sana ne, ya. Nasıl poz verirsem veririm. Poz benim değil mi?"

Fotoğrafı çekti sonra da inceledi. "Güzel çıkmaman gerekiyordu," dedi kaşlarını çatarak.

"İstesem de çirkin çıkamam. Güzelim sonuçta," diyerek egomu uyandırdım.

Ayağa kalktı, bana doğru yaklaşırken, "Bulaşıcıymış demek ki," dedi ve ellerini belime koydu. "Hâlâ istediğim bir şeyi yapacaksın."

Kafamı salladım, maç mevzusundan kalma bir borcum vardı.

"Şu an istemeye karar verdim."

"Ne istiyorsun?"

"Seni öpmek."

"Beni normalde de öpüyorsun, Meriç."

Gözlerimin içine baktı. "Öpüşmekten bahsediyorum," dedi ve kısık bir sesle güldü. "Utanmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Sen utanmaya başladığın zaman."

"O halde hep utanmaya devam edeceksin."

47. Bölüm

Meriç'ten

Masumca bana bakarken ona gülümsedim. Pembe Panterli pijamalarıyla çok tatlı görünüyordu. Ayıcıklı pijamalarıyla da çok güzeldi ama bunlar daha çok yakışmıştı. Sonuçta ben almıştım, değil mi? İstediğim şey yüzünden kızaran yanaklarına baktım gülümseyerek ve ismini mırıldandım. "Melis?"

"Hı?"

Beni ona çeken en büyük etken bu doğal halleriydi. İçimde her zaman olan ve yakınımda olduğunda daha da artan onu öpme isteğimi bastırıp gülümseyerek onu izledim. Gözlerime bakıyordu, tam içine doğru. O bana hayran hayran bakarken istemsizce sırıttım. Onu öpmemden hoşlandığının farkındaydım. Uzatmanın bir manası yoktu. Daha fazla beklemek istemiyordum. Dudaklarına eğildiğimde gözlerini kapattı. Onu öpmeye başladığımda omzumdaki elleri enseme çıktı. Bana ufak hareketlerle karşılık verirken sağ elimle ensesine uzandım. Hiçbir kızı onu öptüğüm gibi öpmemiştim. Melis'le işler öyle basit yürümüyordu. Onunla hiçbir şey basit değildi. Sevgim de buna dahildi. Her şeyiyle farklıydı ve sadece benimdi.

Dudaklarımdan ayrıldığında nefesi yüzüme çarptı. Utanacağını bildiğimden onu serbest bıraktım. Benden birkaç adım uzaklaştı ve dudağını ısırıp etrafına bakındı. Onu utandırmayacağım demiştim ya hani, boş verin gitsin. Sırıttım ve dudaklarımı yaladım. "Bugün çok güzeldi değil mi?" diye sordum muzipçe.

Gözlerime bakıp, çok güzel bir gülümseme bahşetti bana. "Evet, Junior'ım ve bir kutu dolusu çikolatam oldu."

"Bir de beni öptün tabii," dediğimde koluma vurdu. İşte bunu bekliyordum.

"Tamam, defol git artık."

Kendimi çok uzağımda olmayan koltuğa attım. "Oturacağım. Bana çikolata getir."

Omuzlarını silkti. "Yok. Bitti"

Hepsini bitirmesine imkân var mıydı ki? "Ulan, hepsini yemiş olmanın imkânı yok."

"Benim onlar, sen yiyemezsin."

"Gider alırım."

Meydan okur gibi sırıttı o da. "Sakladım, bulamazsın."

Gören de odası Beyaz Saray kadar büyük sanırdı. Melis'in beyin yapısını da az çok bildiğimden, bulmam uzun sürmezdi. "Küçücük odada nereye saklayabilirsin ki?"

Gözlerini kısarak bana baktı. Pes edip odasına doğru yürümeye başladığında güldüm yine. Salonu incelerken telefonuma mesaj gelince koltuğa attığım telefonumu aldım. Şifremi girmek yerine parmağımı okuttum. Ekran açıldığında az önce çektiğim fotoğraf karşıma çıktı. Daha az keyif alıyormuş gibi çıksaydı paylaşabilirdim. Neden benim sevgilim de fotojenik olmayan kızlardan değildi ki? Normal hali güzelken, kameradan yansıyan hali de güzeldi ve bu çok sinir bozucuydu. Mesaja tıkladım.

'Gönderen: Yağız Gencer

Odandayım ama sen yoksun, neredesin lan?'

"Siktir!" diye mırıldanıp kafamı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Melis yüzünden Yağız'ı unutmuştum. Dosya işlerini sevmediğimden beceremiyormuş gibi yapardım, o yüzden de bana

ayak işleri kalıyordu. Şimdi de Yağız'ı peşimden sürüklemiştim. Hiç değilse canım daha az sıkılırdı, ya da işi onun üzerine yıkar ve Melis'le buluşabilirdim.

Yağız'la ikna etmemiz gereken adam tam bir baş belasıydı. İş onlara da kâr sağlayacaktı ama pislik yapıyor, kabul etmiyordu pezevenk. Acaba dövse miydim? Melis koluma dokununca gözlerimi açtım. Onu görünce dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"En ucuzunu getirdim," dedi ve elindeki paketi bana uzattı.

"Kutunun içindekilerin hepsine bakıp en ucuzunu mu seçtin? Ayrıca yemem ben o şekilsizi. O kutuya nasıl girdi, hiçbir fikrim yok."

Kaşlarını çattı. "Neyi varmış bunun? Oldukça güzel ve tatlı bir ayıcık. Şekilsiz falan da değil."

"Ben kendim alırım," diyerek ayağa kalktım ama hızla kolumu tuttu.

"Ya Meriç! Haneye tecavüz sayılır bu!" Ne diyeceğimi az çok tahmin edip ağzımı kapattı. "Tamam, sakın bir şey söyleme!" Onu kolayca arkama çektim ve odasına ilerledim. "Sen de haklısın tabii. Ayı ayıyı yemez," diye kıkırdadı arkamdan gelirken.

Ona dönüp sırıttım ve aniden kendime çekip odasının duvarına yasladım. "Ama seni yer."

Her zaman yaptığı gibi utançla gözlerini kaçırdı. Şu an ne kadar tatlı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu öpmek için eğildiğimi fark ettiğinde titrek bir nefes bıraktı. Kalbinin sesini duyabiliyordum; ona her yaklaştığımda gümbürdemeye başlıyordu. Yanağını öptüğümde yutkundu; biri bu kıza böyle şeyler yapmaması gerektiğini söylemeliydi. Belimdeki ellerini sıktı. Boynundan huylandığını bildiğimden hızlıca boynunu öpüp ondan ayrıldım. Şaşkınca bana baktı.

Karşımda duran şaheserime baktım. Kıpkırmızı olmuş mavi gözlü bir rahibe. Sırıtmam genişledi. Artık rahibe sayılmazdı gerçi. "Defol git artık," dedi kendine gelerek.

"Beni kovuyor musun?"

"Evet, kovuyorum, defol!"

"Tamam," dedim ve omuzlarımı silkip odasından çıktığım

gibi kapıya ilerledim. "Ofise gidip seksi sekreterime güzel bir kahve yaptıracağım, uykum geldi."

"Sinirlenmem için yapıyorsun. Sekreterin falan yok senin. Ya da seksi falan değil. Değil, değil mi? Çabuk bana sekreterin olmadığını söyle, Meriç."

Ona bakmadan kapıyı açtım. Kolumun altından geçerek önümde durdu. "Bana cevap ver, Meriç."

Gözlerine baktım sırıtarak. "Sekreterim var ve oldukça seksi," dedim gözümün önünde Melih'le ortak olan sekreterimiz canlanırken. Melis'i her kıza tercih edeceğim bir gerçekti, ama beni kıskandığını görmek komik oluyordu. Kaşlarını sinirle çatarken, mavilerinde psikopat katil bakışları yakaladım. Umarım öldürmek istediği ben değilimdir de o kızdır diye düşündüm.

"Gitmiyorsun bir yere," diyerek beni içeri itti ama başaramadı.

"Yağız beni bekliyor, güzelim. Gitmem lazım."

Omuzlarını silkti. "Umurumda değil."

Yanağından makas aldım. "Görüşürüz," dedim ve asansöre ilerledim.

"Sen tam bir ibnesin," dedi ve eve girdi.

Melis'i sinirlendirme işlemi tamamlanmıştır!

Melis'ten

Sinirle kapıyı çarpıp odama yürüdüm. Seksiymiş! *Hayvan. Öküz. Kalas. Kereste. Kütük.* Odama girip telefonumu aldım ve Yağız'ı aradım. "Meriç yanında mı?" diye sordu hemen.

"Sen nasılsın, canım ya?" diye dalga geçtim ben de sinirle.

"Ah! Birileri kuyruğuna basmış."

"Ofiste misin sen?"

"Evet. Neden?"

"Şimdi gidiyorsun, Meriç'in 'seksi' olan sekreterinin fotoğrafını çekip bana gönderiyorsun. Ofisin de adresini mesaj at!" dedim. 'Seksi' kısmında havada tırnak işareti yapmıştım ama o görmemişti tabii.

"Seksi ha?"

"Kapa çeneni de söylediğimi yap. Bekliyorum," deyip suratına kapattım. Ama benim adım Melis'se, ben de bunu Meriç'in burnundan getirirdim elbet. Bu çocuk beni nasıl bu kadar çok sinirlendirebiliyordu? Mesaj sesini duyunca hemen telefonuma uzandım ve fotoğraf yüklenirken gözlerimi büyüttüm. Kız güzeldi ve kısacık bir elbise giymişti. Ben bu kız gibi olamazdım asla. Eteği kıçını bile zor kapatıyordu. Uzun, dalgalı saçları ve dolgun dudakları vardı. Karşımdaki boy aynama baktım. Dağınık topuzlu, Pembe Panterli pijama takımı giymiş, makyajsız bir kız. Bu kızla aramıza Everest girerdi. Ben çocuksuydum, oysa kadınsıydı. Tarzlarımız farklıydı bir kere. İç sesim, 'Kendini ezmeye son verdiysen plana geçelim,' dediğinde oflayıp saate baktım. 20.18 olmuştu.

Dolabımı açıp karıştırmaya başladım. Yıllar önce aldığım ve artık normal boyundan daha kısa geldiği için giymediğim – boyu diz kapağımın bir karış yukarısında bitiyordu – elbisemi çıkarıp omuzlarımı silktim ve hızlıca üzerime geçirdim. Görsün bakalım kim daha güzelmiş. Dağınık topumuzu zor bela zapt eden tokamı çekip çıkardığımda saçlarım omuzlarımdan döküldü. Saçlarımı düzleştirdim. İş inada binmişti artık. Ablamın makyaj malzemelerini kullanarak makyajımı yaptım ve kim bilir kaç para bayıldığı parfümü üzerime boca ettim. Gri, topuklu ayakkabılarımı giydim ve ince, uzun siyah hırkamı giydim üzerime. Telefonumu çantaya attım. Kapının üzerinden anahtarı alıp evden çıktım.

Merdivenleri hızla inmeye başladım. Alt kata indiğimde Halime Nine kapıyı açınca yerimde sıçradım. "Necla, kız. Binada assolist var," diye bağırdı.

Umursamadan yoluma devam ettim. Hem nerem assolistti be benim? Yaşlı mıyım ben?

Binadan çıkıp, ilk gördüğüm taksiye atladım ve Yağız'dan gelen adresi şoföre gösterdim. Sonra da Yağız'a mesaj attım.

'Gönderilen: Yağuşuklu Kuzen

Yağız yanıma para almayı unuttum. Aşağı in de parayı öde, koçum.'

Yarım saatlik bir yolculuktan sonra gökdelenin önünde bekleyen Yağız'ı gördüm. Taksi uzaklaştıktan sonra da karşısına di-

kildim. "Meriç 'Ne işin var?' derse, ki diyecek, ona beni yemeğe çıkaracağını söyleyeceksin, tamam mı?"

Beni şöyle bir süzdü. "Çok güzel olmuşsun lan, bir an tanıyamadım."

Hırkamı çıkardım ve ona uzattım. "Şimdi, bunu arabana bırak." Söylediğimi yaptıktan sonra yanıma geldi. "Meriç ne yaptı da böyle evrim geçirdin?"

Kafasına vurdum. "Beni kesmeyi bırak."

"Sen neymişsin be kuzen."

"Uzatma. Kaçıncı katta 'Meriç Bey'in odası?"

Güldü. "17."

"Oha!"

Omuzlarını silkip asansöre giderken somurtup peşinden gittim. O kadar katı çıkamazdım ya. Asansöre binince Yağız'ın kollarına tutundum. Derin bir nefes alıp, "Burası oldukça geniş bir yer," diye mırıldandım. "Kaçıncı kattayız?"

"7."

Oflayıp derin bir nefes daha aldım gözlerimi açmadan. "Tamam. Her şey yolunda. Dar falan değil burası. Boğulmuyorum da."

Kıkırdadı. "Çok iyi gidiyorsun, kuzen. Devam!"

Kapının açıldığını duyunca kendimi hemen dışarı attım. "Ah! Yaşıyorum," dedim sevinçle, sonra Yağız'a döndüm. "Nerede odası?"

Kaşlarıyla arkamı işaret etti, döndüğümde şaşkınca bana bakan Meriç'le karşılaştım ve haliyle şirince sırıttım. Masum ayağına yatacaktım. Kıskandığımdan yapmamıştım sonuçta, değil mi?

Kaşlarını çatıp, açık olan ağzını kapattı ve, "Siktir," diye mırıldandı. "Ne işin var senin burada? Ayrıca eteği nerede lan bu elbisenin?"

"Sana da merhaba, Meriç."

Elimden tutup beni odasına çekiştirdi. Odasına girmeden hemen önce şu seksi sekreteri gördüm, merakla bize bakıyordu. Ona ölümcül bakışlar atamadan odaya girdik. "Ne işin var senin bura-

da? Üstelik bu halde?"

Elimi çektim, çünkü ona hâlâ sinirliydim. "Senin için gelmedim. Yağız beni yemeğe çıkaracak," dedim ve meydan okur gibi, kollarımı göğsümde birleştirdim. Peşimizden gelen Yağız kafasını salladı ve koltuğa oturdu. Meriç sinirle bana bakıyordu.

"Niye bana söylemedin?"

Omuzlarımı silktim. "Söylesem ne yapacaktın?"

"Seni ben getirirdim."

"Aklın seksi sekreterindeyken beni buraya getirmeyi akıl etmezdin." Hay ben ağzımın! Kaçırmıştım işte. Laf sokmadan yapamıyordum, ne yapayım?

"Sen beni kıskandırmak için mi geldin?"

"Yok daha Batman! Ne kıskandıracağım ben seni be! Yemeğe gideceğiz biz Yağız'la. O yüzden ne yapıyorsanız yapın da gidelim biz çıkalım."

"Nah gidersin bu etekle."

Kaşlarımı çattım. "Sen kimsin be!" Tamam, saçma bir soruydu.

"Sevgilinim kızım ben senin!" diye bağırdığında istemsizce gülümsedim. 'Sevgilinim' diye bağırması hoşuma gitmişti, olamaz mı? Çok mu anormal?

Koltuğa oturdum. "Git yap işini." Gözlerini devirip sinirle kendi koltuğuna oturdu ve Yağız'la konuşmaya başladılar. Odayı incelerken Meriç bana döndü.

"Neyle geldin sen?"

İşte can alıcı kutsal soruyu sormuştu. "Taksi."

Kaşlarını neredeyse üst dudağına değecek kadar çattı. "Sikerim o taksiyi. Melis, beni deli etme!"

Yüzümü buruşturdum. "Ağzını topla!"

"Kimdi lan şoför? Genç falan mıydı?"

Aklıma dedem yaşındaki amca gelirken kafamı salladım. "Evet, kaslı maslı bir şeydi ve oldukça yakışıklıydı."

Yumruğunu sıkıp boğazını temizledi. Çok sinirlenmişti. Oh olsun! "Melis. Bak, güzelim. Sabrımı sınama, ha?"

Zaferle gülümsedim. *Sinirlendirme işlemi tamamlanmıştır.* "Dedem yaşında adamdı, Meriç. Oldu mu?"

"Böyle mi geldin peki?" diye sordu. Kafamı salladım. "Katil mi edeceksin kızım sen beni? 3. sayfa haberi mi olmak istiyorsun? Eteği yok lan bu elbisenin."

"Kör müsün, Meriç?" dedim ve eteğimi gösterdim. Ceketini bana fırlattı.

"Kapat bacaklarını, dikkatimi dağıtıyor."

Ceketi yanıma bıraktım ve Yağız'ın odaya girdiğinde koltuğun üzerine bıraktığı ceketini alarak bacaklarıma örterken homurdandım. "Sapık!"

Meriç sırıtarak önündeki dosyaya döndü. Yağız'ın ceplerini karıştırırken para falan bulmayı amaçlamıştım, ama bir kutu buldum. Hevesle açtım ve ağzımdan istemsizce, "Oha!" diye bir nida yükseldi. Yağız ve Meriç bana döndüler. Yağız sırıttı.

"Çok güzel. Evlenme mi teklif edeceksin?"

"Hayır. Normal bir hediye."

Kafamı salladım ve Meriç'in bana baktığını fark edince ona baktım. "Dön önüne sen!" dedim ve kutuyu ceketin cebine geri koydum. Bu sırada odanın kapısı açıldı ve sekreter elinde bir tepsiyle içeri girdi. Al işte, bak yine sinirlendim! Kahveyi Meriç'in önüne bırakıp şeker uzattığında gözlerimi devirdim. Canımı bastırarak, "Meriç şekersiz içer, canım!" dedim. Meriç sırıtarak bana baktı. Kız kafasını sallayıp, bizim kahvelerimizi sehpaya bıraktıktan sonra dışarı çıktı. Meriç dosyaya kaşlarını çatarak dikkatle bakarken, gülümseyerek onu izledim. Lanet çocuk, çok tatlıydı. Saçları, parmakları, sakalları, burnu, gözleri... Allah'ım, çok şükür!

Kırk dakika sonra işleri bittiğinde ikisi de ayaklandılar. Meriç saçlarını düzeltirken diğer elini bana uzattı. "Madem hazırlandın, yemeğe gidelim," dedi.

Sinirli olmasam gıkımı çıkarmazdım ama tavırlıydım bir kere. "İstemiyorum. Sekreterini götür."

"Melis bugün yeterince tartışmadık mı, güzelim? Bak tolerans tanıyıp, bu elbiseyle seni dışarı çıkarmayı teklif ediyorum."

"Kimin yüzünden kavga ettik acaba?"

"Sekreterim seksi falan gelmiyor bana, Melis. Hem sen varsın. O kısa şeyler giyip, makyaj yaparak güzel oluyor, sense pembe panterli pijamalarınla güzelsin."

"Çarpılacaksın," dedim sırıtarak.

"Allah affetsin!" dedi ve kolunu omzuma attı. "Tavır yapmaya son veriyor musun?" Kafamı salladım, pembe panterli pijama takımıyla bile güzelsin demişti. Affetmememe imkân yoktu. "Asansöre binebilecek misin?" diye sorduğunda dudağımı ısırdım.

"Mecburen, evet."

17 kat boyunca başımı Meriç'in göğsüne yasladım ve kollarımı beline sardım. "Saçlarının bu halini hiç beğenmedim," dedi. "Seni olduğundan çok büyük göstermiş. Saçlarını ıslakken örüp, okula gelirken açıyordun ya, o halini daha çok seviyorum."

Gülümsedim, o hali benim de hoşuma gidiyordu. Asansörden çıktığımızda elimi tuttu. Fark ettim de, onun yanında sinirlendiğim kadar gülüyordum da. "Melis'i sizin evin önüne getirene kadar eve girme," dedi Yağız'a bakarak.

Yağız gözlerini devirdi. "Ne bok yiyeceğim lan siz gelene kadar?"

Pis pis sırıttım. "Ceyda bizim mahalledeki parkta çekirdek çitliyordur şimdi." Bu bir gelenekti. İkimizin evine de çok yakın olan bir park vardı ve hep orada otururduk.

"Harbi mi?"

Kafamı salladım ve Meriç beni kendi arabasına çekerken arkasından ilerledim.

"Böyle mi geldin buraya?" diye tekrar sordu.

"Hayır. Uzun bir hırka giymiştim, rahat ol."

"Hırka nerede?"

"Yağız'ın arabasında."

Gözlerini devirdi ve kapımı açtı. Kaşlarımı kaldırdım şaşkınca. "Hayırdır?"

"Bu kadar süslenmişsin benim için. Bu da hediyem olsun."

"Ben senin için süslenmedim."

"Yav he, he!"

Oflayarak arabaya bindim. Saate baktım. 22.30 olmuştu. "Annem burada olduğumu bilse terliğiyle vura vura öldürür beni."

Muzipçe sırıtarak bana baktı. "Benim için kendini ne tehlikelere attın be güzelim. Bıçak mı dersin, terlik mi dersin."

"Bıçaklanma konusunu karıştırma. O reflekssel bir şeydi."

"Aynısını söyleyeceğim; yav he, he!"

Bıçaklanma mevzusu açılınca tuhaf olmuştum. "Bıçaklandığımda ne hissettin?" diye sordum.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Kaçma, Meriç."

"Kaçmıyorum. Sadece hatırlamak istemediğim bir anı, Melis."

"Ağladın mı?" diye sordum bu kez. "Ben ağlamıştım," diye de ekledim belki cevap verir diye.

"Niye hatırlıyoruz bunları? Yanımdasın. Yanındayım. Sağlığımız yerinde çok şükür. Ölmüyoruz da. Niye hatırlatıyorsun?"

Elini tuttum. Bu 'evet ağladım' ya da 'ağlamış olabilirim' demek oluyordu. Meriç'i ağlarken hayal etmemeye çalıştım, yoksa ben de ağlayacaktım. Hatta ben onun yerine de ağlardım, yeter ki o ağlamasın. Uzanarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Bu ne içindi?"

"İçimden geldi."

"İçinden sadece bana vurmak geliyor sanıyordum."

"O da var," diye itiraf ettim. Ona vurmam ve onun bana vurmaması güzel bir avantajdı. Bir an Meriç'in onun koluna vurduğum gibi onunda benim koluma vurduğunu düşündüm. Düşüncesi bile kötüydü.

48. Bölüm

Meriç arabayı bir AVM'nin önünde durduğunda ona baktım. "Niye durduk?"

Anahtarı kontaktan çıkarıp bana baktı. "Para çekip geleceğim. Arabada kal."

Kapısına uzanıp açtığında aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı. "Sana bakıp sırıtan veya kaş göz işareti yapan olursa direkt beni arıyorsun." Kıkırdayıp kafamı salladım. Arabadan inip kapıları üzerime kilitledi ve AVM'nin girişine yöneldi. O içeri girene kadar arkasından baktım; Allah'ım sen Meriç'e ne kadar vakit ayırdın?

Telefonuma uzandım ve Ceyda'yı aradım. Telefonun başında bekliyormuş gibi hemen açtı. Kanka olmak böyle bir şeydi işte. "Kanka ya, ben parktayım da sen neredesin? Çekirdek de aldım."

"Yağız gelmedi mi daha?"

"Ne Yağız'ı?" diye sordu safça.

"Senin parkta olduğunu söyledim, en son sana geliyordu," deyip kıkırdadım.

"Ne? Baştan söylesene, kızım ya! Dondurmalı eşofmanlarımla çıkmıştım dışarı!"

Kıkırdadım, Meriç beni ne rezil hallerimle görmüştü, ama hâlâ tatlı olduğumu düşünüyordu. Ya da ben öyle yorumluyordum. "Tamam, sen eve git ve süslen o zaman. Ben de Meriç'le yemeğe gidiyorum şimdi. Gece de Yağızlarda kalacağım."

"Seni gidi seni!"

"Kapa çeneni de tipini düzelt, kuzenimin genç yaşında kalp krizi geçirmesini istemiyorum," derken gözlerini devirdiğini hayal ettim.

"Hah! Yesinler!"

"Görüşürüz."

"Görüşürüz, bebek."

AVM'de Meriç'e kimse asılmazdı, değil mi? Yok canım. Kim cesaret edecekti ki? Kaşlarımı çattım. Ah! Ya eden olursa? "Allah'ım, sen beni kıskançlıkla sınama," diye mırıldandım ve derin bir nefes aldım. AVM'de kim bilir kaç tane yakışıklı çocuk vardı. Gidip de Meriç'e asılmazlardı sonuçta. Asılmasalar iyi olurdu.

Kafamı iki yana sallayıp camdan dışarı baktım. Genç, güzel bir kadın, tıpkı ona benzeyen 3-4 yaşlarındaki bir erkek çocuğun elinden tutmuş, çocuğun söylediği bir şeye gülümseyerek AVM'den çıkıyordu. Çocuk, benim şu an içinde bulunduğum *bebeğe,* yani Bumblebee'ye – Meriç kazadan sonra arabasının aynısından almıştı – bakıp gözlerini büyüttü ve minik eliyle ağzını kapattı. Sonra da gülümseyerek annesine gösterdi. Annesini çekiştirerek arabaya yaklaştı, tombul beyaz elleriyle arabayı okşadı. Gülümsedim, erkekti sonuçta. Onların hayatları top, araba ve kızlardan oluşuyordu. Çocuk arabanın içine bakarken beni görünce gülümsedi. Ben de gülümseyerek el salladım. Sarı saçları, mavi gözleriyle çok tatlı bir çocuktu. Annesine bakıp, yine bir şeyler söyledi.

Arabanın kapılarının açıldığını belli eden sesi duydum ve Meriç, çocuğun annesinin az ilerisinde belirdi. Çocuk şaşkınca Meriç'e baktı ve bakışları daha sonra yerini hayranlığa bıraktı. Meriç çocuğa sırıtıp göz kırptı. Çocuğa resmen nispet yapıyordu. Arabanın sol tarafına geçip kapısını açtı ve arabaya bindi. Gülümseyerek ona baktım. "Küçük bir çocuğa hava atman hiç hoş değil."

"Gözleri düşecekti veledin."

"Çok tatlı, maşallah."

"Ben daha tatlıyım o veletten, ama bana hiç maşallah demedin."

Gülümsedim ve Meriç'in o yaşlarındaki halini hayal etmeye çalıştım. Aklıma, Meriç'e gidince odasını karıştırıp, fotoğraf albümü arayacağıma dair not düştüm. Meriç anahtarı kontağa taktığında aklıma aniden gelen düşünceyle elini tuttum. "Çocukla annesini evlerine bırakalım mı?"

"Sebep?"

"Çocuk çok sevdi Bumblebee'yi."

"Olmaz."

"Niyeymiş?"

"Çünkü yemeğe gideceğiz. Belki onlar ters yöne gidiyorlar, ya da karşıda oturuyorlar?"

Haklıydı, ama o çocuk mutlu olsun istiyordum. "Bari bir kere otursun. Hı?"

Bana döndü ve şüpheyle baktı. "Sen niye taktın bu çocuğa? Tatlı diye mi?" dedi cümlesinin sonuna doğru kaşlarını çatarak.

"Hayır, sadece arabayı çok beğendi ve ben de mutlu olsun istiyorum." Arabadan inecekken kolumdan tuttu ve beni engelledi. "Sakın kıpırdama, oran buran açılacak şimdi. Bekle başımın belası, ben getiririm veledi."

Arabadan inip çocuğun annesinin yanına gitti. Çocuk, Meriç'in dediklerini dinlerken ellerini birbirine vurup heyecanla gülümsedi. Annesiyle arabanın sol tarafına geçtiler. Meriç kapıyı açtı, çocuk arkaya geçsin diye koltuğu eğecekken onu durdurdum ve Meriç'in koltuğuna vurdum elimi. "Gel, otur bakalım," dedim. Çocuk hevesle arabaya tırmandı, koltuğa oturup direksiyonu kavradı.

"Waw. Anne, bak! Bu araba artık benim oldu!"

"Adın ne senin?" diye sordum kıkırdayarak.

"Can," diye cevapladı tatlı sesiyle. "Senin adın ne?"

"Melis."

Gülümseyerek direksiyonu çevirmeye ağzıyla araba sesi çı-

karmaya başladı, birkaç dakika sonra da annesinin ısrarıyla arabadan indi. Teşekkür ederek uzaklaştıklarında Meriç, "Bir an hiç inmeyecek sandım," diyerek yerine oturdu.

"Benim sayemde sevap kazandın."

"Asıl sen benim sayemde sevap kazandın. Bumblebee olmasa neye bindirecektin çocuğu?"

Susmaya karar verdim, çünkü her zamanki gibi altta kalmıyordu. Restoranın önünde durduğumuzda saatime bakıp, "On birde yemek yiyeceğiz," diye mırıldandım.

"Yemek yemek isteyen sendin."

Şaşkınlıkla suratına baktım, çünkü o kadar kısık sesle söylemiştim ki duymasına imkân yoktu. Demek ki kulağı sürekli bendeydi. Kendi kendime gülümseyerek, uzattığı elini tuttum ve içeri girip, boş masalardan birine oturduk. "Ben tatlı yiyeceğim, aç değilim," dedim.

"Sen bilirsin. Ben İskender yiyeceğim."

"Sen hep İskenderle mi besleniyorsun?"

"Şimdilik evet, ama ileride, karımın tek yapabildiği şey yumurta kırmak olduğundan yumurtayla beslenmeye başlarım belki."

"Ben makarna da yapabiliyorum," diyerek itiraz ettim.

Muzipçe sırıttı hemen. "Demek karım olmayı planlıyorsun?"

Ah! Yine rezil olmuştum işte. Utançla gözlerimi kaçırıp dudağımı ısırdım. "Ne alakası var? Ben sadece makarna yapabildiğimi söylemek istedim," diye mırıldandığım da güldü ve yanağımı okşadı.

"Makarnan berbattı, güzelim."

Elini ittim. "Höpür höpür götürüyordun ama."

"Güzel olmayışı yemeyeceğim anlamına gelmez. Güzel olmayan şeylere, güzel olan kişi için katlanabilirim."

Nutkum tutulurken nefessiz kaldım bir süre. Gözlerim gözlerinde takılı kalırken, gülümseyip gözlerini benden çekti ve garsonu çağırdı. Karnımdaki tek boynuzlu Mahmut, boynuzunu karın boşluğuma sürterken yutkundum. Şu an gökkuşağı falan kusabilirdim.

Gözleriyle beni bağlayan adam, sözleriyle dize getiriyordu ve şah mat oluyordum...

***

Meriç arabayı sahile çektiğinde gülümsedim ve denize baktım. "Çok romantik."

"Aynen," diyerek beni onayladı.

Dudağımı ısırıp kemerimi açtım ve Meriç'e biraz daha yaklaşıp kafamı omzuna yasladım. Anında beni sararken gülümsedim. Gülümseyerek, ona değil, boynuna baktım bir süre, nefesim boynuna çarparken onu inceledim. Kulağının iki parmak kadar altında bir ben vardı. Bir ben nasıl bu kadar mükemmel durabilirdi ki? Ve bir insanın onun orada olmasını kıskanması ne kadar normaldi?

Onun olduğu yerde durmak isterdim. Kalp atışını duyabileceğim, kokusunu sürekli alabileceğim ve kulağına fısıldayabileceğim bir yerdi. Tam oradan öpmek istedim onu ama yapamadım. Cesaret edemedim yine. Yumuşak saçlarına baktım, sonra da gözlerim gözlerine kaydı. Kafasını koltuğun başlığına yaslamış ve her baktığımda binbir anlam gördüğüm kahverengi muhteşem gözlerini kapatmıştı. Arabada sadece nefeslerimizin sesi vardı ve şikâyetçi değildim. Onu izlemek güzeldi. Ona her baktığımda 'O sadece benim. Benim! Benim! Benim!' diye haykırasım geliyordu. Çenemi omzuna koyup derin bir nefes aldım, içime çektiğim kokusunu bırakmak istemiyordum. Hafifçe yutkundu, o an âdemelmasından gözümü alamadım. Dudaklarını yaladı ve gözlerini açmadan, başıyla sağ cebini işaret etti.

"Cebimde senin için bir şey var."

Ceketinin cebine elimi soktuğumda parmak uçlarıma soğuk bir şey değdi, hafifçe dışarı çektim ve ne olduğunu görmek için havaya kaldırdım. Üzerinde küçük taşlarla 'Rüyam' yazan bilezik, gecenin loş ışığında parıldadı.

"B-bu ne için?" diye sordum, sesimdeki heyecana engel olamamıştım.

"Yağız'ın Ceyda'ya aldığı hediyeden haberim vardı. Ceyda'dan öğrendiğinde burukluk hissetmeni istemedim. Neden yüzük olmadığını sen sormadan ben söyleyeyim; o yüzüğü bir kere alırım, sonrasında sonsuza kadar benim olursun."

Bugün konu ikinci kez evliliğe geliyordu. Meriç'e kadar, evlenmeyi hiç hayal etmemiştim ama o böyle konuştuğunda karnımı arılar sokuyordu. "Bu pahalı bir şeye benziyor," dedim konuyu değiştirmek için.

"Sakın 'Ben bunu kabul edemem' gibi şeyler söyleme. Kabul etmek ve takmak zorundasın."

Bilekliği gülümseyerek ona uzattım, ardında da sağ bileğimi uzatarak, "Takacağım," dedim.

Bilekliği taktıktan sonra geri çekildi, ona sıkıca sarıldım sıkıca ve dudaklarımı tam beninin üzerine bastırdım. Teni öyle sıcaktı ki dudaklarımı yakıyordu. Nabzının atışını dudaklarımla hissediyordum. Nefesi saçlarımın arasında dolaşıyordu. İşte, tam olarak burasıydı benim cennetim. Bu ben sadece bana aitti artık. Bundan böyle çocuk parkım, evim, yatağım ve uykumdu. Meriç'i benim yapan yerdi. Dudaklarımı teninden çekip kulağına fısıldadım. "Bu 'ben' artık benim, Veliaht. Sadece ama sadece benim."

***

Üniversite tanıtım broşürlerini incelerken telefonum çaldı, yine gizli numaraydı. Kaşlarımı çatarak cevapladım. "Efendim?"

"Anlaşılan hâlâ numaramı kaydetmemişsin."

Furkan'ın sesini duyunca kaşlarım daha da çatıldı. Etrafıma bakarak Meriç'in nerede olduğunu kontrol ettim, sırada uyuyordu ve bu mesafeden beni duyamazdı. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız lazım. Meriç ve senin hakkında. Bir de Hande tabii. Eğer çok sevgili sevgilinle kavga etmeden konuşabilseydim, bu konuyu ona anlatıp, onun canını sıkacaktım ama malum, beni çok seviyor. Canını sıkmak istemesem de sana anlatmam gerek."

"Seninle konuşmayacağım. Şu an seninle konuştuğum için bile kendimi yeterince suçlu hissediyorum zaten."

"Bak, Melis, amacım aranızı falan bozmak değil. Meriç'in kazasından sonra dersimi aldım zaten. Hande'nin planladığı şeyler hakkında birkaç bir şey öğrendim. Meriç beni dinlemez, dinlese de umursamaz. Hiç değilse sana anlatayım. Tek düşündüğüm sensin, emin ol."

Ne söyleyeceğini merak etmiştim, ama bu Meriç'in arkasın-

dan iş çevirmek gibi olacaktı. Yine de Hande salağının bize zarar verme ihtimali varsa bunu öğrenmek istiyordum. "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Meriç ya da Hande umurumda değil, Melis. Senden hoşlanıyorum ve senin zarar görmeni, üzülmeni istemiyorum. Hepsi bu."

"Okulda mısın?"

"Evet, ama okulda olmaz. Seninle konuştuğum Hande'nin kulağına gidebilir."

Meriç'in öğrenme ihtimalini göze almak zorundaydım, çünkü Hande'nin saçma sapan hain planları yüzünden Meriç'ten ayrılmak istemiyordum. "Sadece iki dakika."

"Tamam, okulun arka sokağındaki kafede bekliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, Furkan'la konuşacak, ne olduğunu öğrenecek, sonra da uygun bir dille hepsini Meriç'e anlatacaktım. Derin bir nefes alarak çıkışa doğru ilerledim.

***

Furkan'ın oturduğu masaya hızlıca ilerledim. Meriç her an bir yerlerden fırlayacakmış gibi hissediyordum ve bu, midemdeki mutasyona uğramış dinazoru harekete geçiriyordu. Furkan'ın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum hemen. "Çabuk anlat. Çok zamanım yok."

Kafasını salladı ve konuşmaya başladı. "Hande'yi uzun zamandır tanıyorum. Birçok ortak arkadaşımız var ve yanında gezdirdiği en yakın arkadaşı da beni seviyor. Anlayacağın, ne istersem öğreniyorum kızdan. Meriç'i umursadığımdan değil, ama senin için kıza 'sizin' için Hande'nin bir planı olup olmadığını sordum. Hande'nin asla pes etmeyeceğini ve planları olduğunu söyledi." Sustuğunda elimle devam etmesini işaret ettim. "Kız beni seviyor olabilir ama geri zekâlı da değil. Hande, Meriç'i elde etmek için her şeyi yapar, inan bana sınır tanımayacaktır. Melis, seni bıçağın önüne atlarken gördüm, onu sevdiğini biliyorum, bu yüzden bunları sana anlatıyorum. O salak sevgiline söyle, seni gözünün önünden ayırmasın. Tabii sen de onu aytma. Hande'ye fırsat vermeyin."

Gülümsemeye çalıştım. "Beni uyardığın için teşekkür ederim."

"Tekrar söylüyorum, bunların hiçbirini Meriç için anlatmadım."

Kafamı salladım ve ayağa kalkarak kafeden çıktım. Birkaç adım atmıştım ki Meriç'in bana doğru geldiğini gördüm. Yaklaştığında sinirle bağırdı. "Nerede o? Kaçtı mı piç?" Omzuma çarparak yanımdan geçerken kolundan tutmaya çalıştım ama kolunu çekerek öfkeli gözlerini bana çevirdi. "Seninle sonra konuşacağım!"

"Meriç!" dedim ama beni dinlemeyeceği belliydi. Kafeye girdi ve doğrudan Furkan'ın yanına giderek sert bir yumruk attı. Kolunu bir kez daha tuttum. "Meriç, lütfen yapma!" Bu sırada koşarak içeri giren Mete ve Mert önüne geçtiler. Kolunu kurtararak bana döndü.

"Onunla konuşmayacaksın demiştim sana!"

"Dinle lütfen!"

Saçlarını sinirle karıştırıp bana baktı. "Seni uyarmıştım!" dedi ve çıkıp gitti.

Arkasından gitmek için harekete geçtiğimde Mert beni durdurdu. "Şu an çok sinirli, ona biraz zaman ver."

Haklıydı, bu kadar sinirliyken beni dinlemesine imkân yoktu. Ne yapmıştım ben? Onu ne zorluklarla kazanmışken, şimdi güvenini kırmıştım. Ya beni affetmezse ne olacaktı? Yanlış bir şey yapmadığımı ona anlatmak zorundaydım. Gözyaşlarımı silerek Mert'e baktım. "Burada olduğumuzu nereden bildi?"

"Çocuğun biri sizi görmüş.

Bakışlarımı direkt Furkan'a çevirdim. Kafasını iki yana salladı. "Başladık."

***

Bugün cumartesiydi ve Meriç'in erkenden ofise gideceğini biliyordum. Düşünmekten sabaha kadar uyuyamamıştım ve Meriç hiçbir aramama cevap vermemişti. Şimdi saat sekiz olmak üzereydi, Meriç'i evden çıkmadan yakalamayı umarak zile bastım.

"Melis?"

Üzerinde takım elbisesiyle karşımda duran Melih'e baktım. Kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı. E, tabii, hangi aklı başında öğrenci cumartesi günü bu saatte ayakta olurdu ki? Gülümsemeye çalışarak, "Günaydın," dedim. "Meriç evde mi?"

"Evde," diyerek başıyla arkasını işaret etti; Meriç kravatını düzelterek kapıya doğru yaklaşıyordu.

Yüzüme hiç bakmadan yanımdan geçti. "Hadi çıkalım."

Orada yokmuşum gibi davranmıştı. Boğazıma oturan yumruyu def etmeye çalıştım. Ayrılmamıştık, değil mi? Ayrılmazdı benden. Ayrılamazdı. Gözyaşlarımı engellemek için dudağımı ısırdım ve bakışlarımı yere indirdim.

Melih evden çıkıp kapıyı kapattı. "Kavga mı ettiniz dün?"

"Aptallık ettim," dedim zorlukla.

"İşin zor, tersi pistir," dedi ve elimi tutarak evin anahtarını avucuma bıraktı. "İstersen evde bekle."

Anahtarı ona geri uzattım. "O zaman eve gelmez. Ofise gelebilir miyim?"

"Olur," dedi ve eliyle arabasını işaret etti.

***

Gözlerim asansör ve merdivenler arasında gidip gelirken somurttum. Asansöre binemezdim, çünkü sarılabileceğim biri lazımdı. Melih'e de sarılamayacağıma göre merdivenlerden çıkmam gerekiyordu. Melih'e el sallayıp merdivenlere yöneldim. Neredeyse her beş katta bir durup soluklanarak 17. kata ulaştım. Kapısının önünde durup defin bir nefes aldım, içeride yabancı birilerinin, özellikle de babasının olma ihtimalini düşünerek kapıyı çalıp içeri girdim.

Masasının başına oturuyordu, zaten çatık olan kaşları beni görünce daha çok çatıldı. "Senin ne işin var burada?" dedi sinirle.

Sesindeki soğukluk ürpermeme neden oldu. "Özür dilerim," diyebildim.

"İşim var, Melis. Çık dışarı!"

"Meriç, izin ver kendimi affettireyim."

Bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi, birkaç saniye sonra

tekrar bana baktı. "Sana Furkan'la konuşma demiştim. Sen konuşmayı da aştın ve o piçle gizli gizli buluştun."

Gözlerim doldu, kendimi sanki onu aldatmışım gibi hissediyordum. "Kötü bir niyetim yoktu, Meriç, beni dinlemen gerekiyor."

Sinirle şakağını ovuşturdu. "Sonra konuşuruz, Melis. Git şimdi!"

Masasına doğru birkaç adım attım. "Sonra konuşuruz diyorsun ama benimle konuşmayacağını biliyorum," dedim. "Hiç itiraz etmeden, ne istersen yaparım, söz. Sadece, kendimi affettirmem için fırsat ver."

"Tamam, o halde git bana kahve yap. Türk kahvesi, sade olsun."

Masanın arkasına geçerek ona sarıldım. Bu, bana bir şans verdiği anlamına geliyordu. Kendimi affettirebilirdim. "Bana kızgın olduğunu biliyorum, Meriç," dedim titreyen sesimle. "Ama benimle seni aldatmışım gibi konuşma." Yanağından öptüm ve odadan çıktım. Gülümseyerek sekreterin yanına gittim. "Türk kahvesini nerede yapabilirim?"

Sekreter şaşkınlığını attıktan sonra eliyle koridorun sonunu işaret etti. "Koridorun sonunda, sağda."

Mutfağın bu kadar büyük olacağını tahmin etmemiştim. Dolapları karıştırarak kahveyi ve cezveyi aramaya başladım. O sırada gözüm kahve makinesine takıldı. Cebimden telefonumu çıkartıp Meriç'i aradım.

"Ne oldu?"

"Şey... Kahveyi makinede yapsam sorun olur mu?"

"Evet, olur. Cezvede yapacaksın."

Telefonu suratıma kapatmıştı. Kafamı iki yana sallayarak, mutfağı karıştırmaya devam ettim. İhtiyacım olan her şeyi bulduktan sonra İnternet'ten tariflere baktım ve işim bittiğinde fincanı dudaklarıma yaklaştırıp küçük bir yudum aldım. Tadı fena değildi, sanırım olmuştu.

Ne odasına girdiğimde, ne de fincanı önüne bıraktığımda bana baktı. "Sen mi yaptın?"

"Evet."

Fincana uzandı, yüzündeki ifadeye bakılırsa kahvenin görüntüsünü beğenmemişti. Bir yudum aldı ve suratını buruşturdu. "Seni istemeye kimse gelmez, gelse de bu kahveyi içmez."

O kadar uğraşmıştım ama bu muydu yani? "Beni istemeye sen gelmeyeceğine göre sorun yok," dedim sinirle. Cevap vermedi, işiyle ilgilenmeye devam etti. Bir süre sonra elindeki fincanı tabağın üzerine bıraktı.

"Kahvenin yanında su da getirmen gerekiyor."

Derin bir nefes alarak odadan çıktım ve bir bardak suyla geri dönerek masasının üzerine bıraktım. Sudan bir yudum aldı ve bana baktı.

"Şimdi, eve git."

"Meriç, lütfen-"

"Ne istersem yapacağını söyledin ve ben de gitmeni istiyorum," dedi soğuk soğuk.

Dolmaya başlayan gözlerimi ondan kaçırdım ve kapıya ilerledim. "Yarın yine geleceğim, Veliaht," dedim dışarı çıkmadan önce. Kapının önünde birkaç saniye durarak gözyaşlarımı bastırdım ve sekreterden Melih'in odasının yerini öğrendikten sonra merdivenlere yöneldim; bir üst kattaydı.

İçeri girdiğimde Melih bana baktı. "Kötü mü gitti?"

"Benimle konuşmuyor bile."

"Tersi pistir demiştim."

"Evin anahtarını verir misin?"

***

Saatlerce uğraşmama değmişti, yemekler en azından fena görünmüyordu. Tabii bunda İnternet'in ve Oktay Usta'nın da katkıları büyüktü.

Kapının açıldığını duyunca mutfaktan çıktım. Meriç beni görünce sinirli bakışlarını Melih'e çevirdi. "Anahtarı ben istedim," dedim hemen. Kafasını salladı ve hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. "Yemek hazırladım."

"Aç değilim."

"Tamam, İskender yapmadım ama uğraştım en azından."

Basamakların ortasında durdu ve bana döndü. "Melih seni eve bıraksın."

Başkalarının arabasına binmemden hoşlanmayan insan, 'Melih seni bıraksın,' diyordu. "Gerek yok," diyerek evden çıktım.

Nasıl oluyordu da, beni kendine katıp bizi tek parça yapan adam, şimdi beni binbir parçaya bölebiliyordu?

49. Bölüm

Meriç'ten

Takım elbisemden kurtulup salona girdim. Melih bana bakıp kaşlarını çattı. "Kırdın kızı, farkında mısın?"

Onu kırdığımın farkındaydım ama elimde değildi işte. Çok kızgındım ve beni dinlememesi canımı sıkıyordu. Ayrıca Furkan'a da pek güvendiğim söylenemezdi. Eğer şimdi Melis'i kolayca affedersem aynı hatayı tekrarlama riski yüksek olacaktı. Ama ona ne kadar kızgın olduğumu belli edersem, değil bir daha yapmaya cesaret etmek, o karmaşık aklından bile geçiremezdi. Koltuğun sırtına kolumu koydum ve kumandaya uzandım.

"Çok güzel olmuştu yaptığı yemekler."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yedin mi, lan?" Kafasını sallayınca omzuna vurdum. "Benim için yapmıştı lan onları."

Gülerek omuzlarını silkti. "Yeseydin, koçum."

Sinirle söylenerek mutfağa gittim. Etrafı bir hayli dağıttığı ve toplamaya çalıştığı belliydi, çünkü her şeyin yeri değişmişti. Sıkıntıyla ofladım. 'Melih seni eve bıraksın' derken ne düşünüyordum lan ben? Kabul etseydi Melih'i mahvederdim.

Sıkıntıyla iç çekip masaya ilerledim ve bir sandalye çekip oturdum. Yaptığı çorbadan tabağıma bir kepçe koydum ve korkarak tadına baktım. Şaşırdım, çünkü makarnayı bile doğru düzgün yapamayan kız, nasıl oldu da çorbayı güzel yapabilmişti? Kim bilir nerelerden bakmıştı tarife. Sırıtınca gözlerimin önüne, 'Gerek yok' derkenki ağlayışı geldi ve sırıtmam anında kayboldu. Kaşığımı tabağın yanına bırakıp arkama yaslandım. Hay aklımı sikeyim, eve neyle gitmişti şimdi bu?

"Melih, Melis'i ara ve eve gidip gitmediğini, gittiyse neyle gittiğini sor. Benim sorduğumu söylersen fena olur!"

Gülüşü kulağıma doldu. "Sen niye sormuyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ablasına, senin gey olduğunu söyler ve fotoğraflarını shoplarım." O, sayısız küfür saydırırken zaferle sırıttım. "Çabuk ara!"

"Tamam lan," diye bağırdı.

Kaşığı tekrar elime aldım ve durmaksızın çorbamı karıştırdım. Bu sırada Melih elinde telefonla mutfağa girdi. "Evdeymiş ve taksiyle gitmiş."

"Sesi nasıldı?"

Buzdolabının kapısını açarken, "Kötü. Ağlamaklı bir sesi vardı," dedi.

Kaşığımı tabağın yanına bıraktım. Bu kız neden bu kadar çabuk ve çok ağlıyordu? Ona mesafeli ve soğuk davranmamdan bu kadar çok mu etkileniyordu yani? Keyifle gülümsedim. Seviyordu!

Melis'ten

Yırtık dar kotumun üzerine Batman baskılı tişörtümü giydim, saçlarımı dağınık topuz yapıp, kafama siyah bandanamı taktım. Siyah güneş gözlüklerimi yanıma aldım ve siyah supra'larımı giyerek evden çıktım. Merdivenleri somurtarak inmeye başladım. Şu küslük olayı canımı çok sıkıyordu ve dün hiçbir aşama kaydedememiş olmam moralimin daha da bozulmasına neden oluyordu. 'Ya ayrılırsak?' diye düşünmeden edemiyordum. Benden

ayrılmazdı, değil mi? Daha sevgili olalı ne kadar olmuştu ki? Sağ bileğimdeki bileklik bile, sanki Meriç bana küstüğünden beri parlamıyordu.

Apartmandan çıktığımda sokağın FBI ajanı Neriman Teyze'nin bakışları hemen beni buldu. "Kız? Melis? Nereye böyle süslü süslü?"

Omuzlarımı silktim. "Hiçç. Gezeceğim biraz."

İmalı imalı sırıttı. "Hadi, hadi. O yakışıklı çocukla mı buluşacaksınız? Vallahi sır çıkmaz benden, bilirsin."

"Bilirim, bilirim de, onunla buluşmayacağım," dediğimde kaşlarını çattı.

"Kız, vallahi akıl yok sende. Güzelim çocuğu kaçıracaksın elinden bu gidişle. Ayşe'ye söyleyelim de seninle bir konuşsun. Evde kalırsın sen böyle."

"Ben daha on yedi yaşındayım yahu, ne evde kalması."

Elini 'Ohoo' der gibi salladı. "Senin yaşındakilerin elinde bebek var, kız."

Gözlerimi devirdim. Bana ne ya! Benim burada derdim başımdan aşmış, kalbimden taşmış, bu kadın bana evde kaldın muhabbeti yapıyor. "Neriman Teyze, sohbetine doyum olmuyor ama ben kaçar," dedim ve ona el sallayıp caddeye yürüdüm.

Taksiye bindim ve şoföre Meriç'in adresini verip arkama yaslandım. Meriç yüzünden konser paramdan sürekli harcamak zorunda kalıyordum. Bu gidişle biriktirdiğim para bitecekti. Ne masraflı bir şeymiş sevgili olmak ya! Onun bana harcaması gerekiyordu hâlbuki. Somurtarak kafamı cama yasladım.

Yarım saat kadar sonra içim kan ağlaya ağlaya taksiciye parasını verip arabadan indim ve Meriç'in evine yürüdüm, tıpkı dünkü gibi. Melih'in anahtarı hâlâ bendeydi, o yüzden kapıyı çalmak gibi bir girişimde bulunmadım. Kapıyı açıp sessizce içeri girdim ve aynı sessizlikle kapattım. Saat henüz erken sayılırdı, büyük bir ihtimalle uyuyorlardı.

Dikkatlice merdivenleri çıktım ve Meriç'in kapısı açık olan odasına girdim. Üstsüz bir şekilde yatıyordu, yüzüne bakınca gülümsemeden edemedim. Çok tatlıydı lanet olasıca! Yanına ilerle-

yip yatağın kenarına yavaşça oturdum. Uykusunun ne kadar derin olduğunu az çok biliyordum artık, bu yüzden ona dokunmakta bir sakınca görmedim. Önce hafifçe aralanmış dudaklarına dokundum. Parmaklarım dudağına göre daha serindi, ama bunu fark etmedi sanırım. Aklıma beni öptüğü an gelirken gülümsedim ve dudağımı ısırdım utanarak. Kendi kendime nasıl utanmayı başardıysam artık! En güzel anılarımda saklı olan bu dudaklar, bazen beni en çok kıran kelimeleri telaffuz ediyordu. Gerçi suçlu olan onlar mıydı ki? Dokunduğum dudakları öpmek isterken buldum kendimi. Öpsem hisseder miydi? Uyanırsa ne diyecektim? Gerçi sevgilimdi ama küstük. Somurtup, onu öpme isteğimi geldiği yere geri göndermeye çalıştım ve parmaklarımı dudaklarından çekip saçlarına dokundum.

Odaya giren Flash beni görünce havlamaya başladı. Dudağımı ısırıp Meriç'e baktım. Kaşlarını çattı gözleri kapalıyken. Telaşla kalktığımda bileğimden tutup beni çekince tekrar yatağa oturdum. Yakalanmıştım işte! "Ne işin var burada?" dedi, yeni uyandığı için boğuk çıkan sesiyle. O kadar tatlıydı ki şu an.

"Kendimi affettirmeye geldim," derken zil çaldı.

Uykulu gözlerle bana baktı. "Kapıya bak."

Kapıyı açtığımda bir teyzeyle karşılaştım. "Buyurun?" dedim.

Gülümsedi. "Ben evi temizlemeye geldim, kızım. Melih Bey oğlum yok mu? Yarın gel dediydi bana."

"Melih uyuyor teyze, sen geç," dedim ve geri çekildim. Kadın, bana gülümseyerek içeri girdi ve üzerindekileri çıkarıp, kollarını sıvadığı gibi alt kattaki banyoya indi. Evi çok iyi bildiği belliydi. Sürekli geliyordu demek ki.

Yukarı çıkıp tekrar Meriç'in odasına girdim. "Kimmiş?" diye sordu gözlerini aralamaya çalışırken.

"Gündelikçi teyze geldi," dedim. Kafasını sallayarak esnedi. Şirince gülümseyerek ona baktım. "Kahvaltı hazırlayayım mı? Hı?"

Ayağa kalkıp saçlarını karıştırdı. "Olur." Gülümsemem genişledi anında. Bu birazcık da olsa yumuşadığına işaretti.

Melih'ten

Önümdeki kaseden mısır gevreği yerken Melis onaylamaz bakışlar attı bana. "Amerika'da falan mıyız ya? Onunla karın mı doyarmış?"

Meriç anında kaşlarını çattı. "Sana ne kızım Melih'ten, dön önüne," diye uyardığında sırıttım.

Melis, Meriç'e gülümseyip önüne dönerken gözlerimi devirdim. Resmen kıza eziyet ediyordu. Ben olsam kızı dinlerdim, ama bilirsiniz mantıklı genler bana, asi tavırlar Meriç'e gitmişti. Melis önündeki hiçbir şeye dokunmuyordu, Meriç az önce onu kıskandığı için hâlâ gülümseyerek tabağındaki yumurtayla oynuyordu. Meriç de çaktırmadan ona bakıyordu. Kafamı iki yana salladım gülerek ve mısır gevreğimden bir kaşık daha yedim.

Meriç, ona baktığımı fark edince kaşlarını çattı. "Dönsene oğlum önüne," dediğinde Melis dikkatini bize verdi.

"Önüme bakıyorum lan zaten."

"Mısır gevreğine bak o zaman," dedi. Ne şeker bir kardeşim var ama değil mi?

Melis suskunluktan rahatsız olmuş olacak ki bana baktı. "Sen ne okuyorsun?" Elma suyumdan bir yudum aldım. "İnşaat mühendisliği."

Kafasını salladı. "Hangi üniversite peki?"

"Keskin Üniversitesi," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Torpilli misin yani?"

Sırıttım. "Hayır, sınavla girdim."

"Zekisin o zaman."

Meriç güldü. "Hem de nasıl."

Gözlerimi devirdim. Melis, Meriç'e baktı kıkırdayarak. Ulan Meriç, şu kızı ne hale getirdin be! Kaplan gibi kız, kedi gibi oldu yemin ediyorum, ama barıştıklarında Melis'in bunları Meriç'in burnundan getireceğine kalıbımı basardım.

Melis'ten

Meriç kucağındaki perdeyi kucağıma bırakıp, "Tak bakalım şunu," dediğinde ofladım. Sabahtan beri bana evini temizletiyordu. Hele bir barışalım, ben gösterecektim ona. Şu an için sadece birazcık suyuna gitmem gerekiyordu. El mahkûm duvarın önündeki merdivene ilerledim. "Bari bana da para ver," diye isyan ettim.

Gözlerini devirdi. "İşine bak."

Bu kez ben gözlerimi devirdim ve merdivenin yanında durdum. "Merdiveni tut bari, düşerim falan şimdi."

"Düş bir şey olmaz."

"Doktorlar dizisindeki Zenan perde takarken düştüğünde, Suat götünü başını dağıtmıştı. Sen de dağıtırsın, sonra görürsün gününü."

Ellerini ceplerine soktu. "Dağıtmam, merak etme."

Sabırla yukarı baktım ve daha sonra telefonuyla oynayan Melih'e baktım. "Bari sen tut, Melih ya!"

Ayağa kalkacağı sırada Meriç gözlerini devirip yanıma geldi ve merdiveni tuttu. Zaferle gülümseyip yukarı çıktım ve boyumun yeteceğine emin olduğum basamakta kalıp tavana baktım. Duvarda gördüğüm örümcekle çığlık attım ve merdivenden atlayıp Meriç'in arkasına saklandım korkuyla. "Niye çığlık atıyorsun?" dedi bana dönerken.

"Örümcek var!" dediğimde gözlerini devirdi umursamazca. Sinirle kucağımdaki perdeyi koltuğa attım. Yere atamazdım, yoksa temizlik yapan teyze öldürürdü beni. "Asmıyorum ya! Barıştığın falan da yok zaten. Yetti artık!" Somurtarak kendimi koltuğa attım ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Kendini affettirmek isteyen sensin."

Kafamı salladım. "Doğru, barışmak isteyen tek kişi benim çünkü."

Tekli koltuğa oturup bana baktı. "İlkokul iki misin sen, Melis?"

"Evet, öyleyim, var mı diyeceğin? Zorla mı sevgili olduk sanki? O zaman benimle sevgili olmasaydın," diye çemkirdim.

Melih güldü. "Melis'in patlayacağını biliyordum. Çok bile dayandı kız."

Başımla onu onayladım. "Aynen, çok bile dayandım, affet artık," dedim yine somurtarak.

"Sana git Furkan'la gizli gizli buluş diyen olmadı," dedi sinirle.

Yine başa dönmüştük işte. "Özür dilerim," dedim.

Koltuğa yaslandı. "Masaj yap bana!"

Umutsuzca inledim ve ayağa kalkıp ayaklarımı yere sürüye sürüye, tekli koltuğun arkasına geçtim. Hiç değilse perde asmaktan kurtulmuştum. Ellerimi omuzlarına koydum ve masaj yapmaya başladım. Kafasını geriye yaslayıp gözlerime baktı. Sinirli bakıyordu yine, hemen gözlerimi kaçırdım. "Bakma öyle."

"Nasıl bakıyorum?"

Somurttum. "Sinirli, kızgın ve..." Yutkundum.

"Ve?" dedi devam etmem için.

"Kırgın," dedim. Bana kırıldığını biliyordum. Bir şey söylemedi. Açıkçası kırılmadım demesini isterdim. Omuzlarına masaj yaparken ellerimi tutup saçlarının üzerine bıraktı.

"Saçlarımı çek."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Gözlerini açıp bana baktı. "Saçlarım çekilince rahatlıyorum," diye açıklama yaptığında kafamı salladım ve parmaklarımı saçlarına geçirip hafif hafif çektim. Sakinleşerek gözlerini kapattı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ederken onu inceledim. Arada yutkunuyordu ve âdemelması aşağı yukarı hareket ediyordu. Yanaklarını öpmek istiyordum ama yapamadım tabii ki. Gözlerini aniden açınca gözlerimiz buluştu. "Bu kadar yeter," dedi ve kafasını kaldırdı.

Parmaklarımın arasındaki saçları da onunla gitti. "Meriç. Konuşalım mı?"

Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Ne hakkında?"

Ofladım, ağlamak istiyordum artık. "Sence?"

Kaşlarını çattı. "Furkan'la konuşup gizli gizli buluşmanı nasıl açıklayacaksın?"

Yutkundum ve ellerime baktım. "Hande'nin bizi ayırmak için bir şeyler planladığını söyledi."

Sinir bozucu bir şekilde güldü. "Şu an kimin yüzünden bu haldeyiz, Melis? Hande yüzünden mi? Hayır! Senin o piçle buluşman yüzünden. Ben, o piçle konuşmana katlanamazken sen onunla buluştun!"

Gözlerim dolarken ona bakmadım. Ben ağlayınca üzülüyordu ve üzülsün istemiyordum. Yere bakarak konuştum yine. "Özür dilerim. Hande'nin aramızı bozmasını istemedim. Furkan, onu dinlemeyeceğini bildiği için bana anlattı. Ben de sana anlatacaktım, ama her şey birbirine girdi," dedim ve gözyaşlarımı sildim.

"Ağlama!"

Kaşlarımı çattım. "Ağlamıyorum," diye inkâr ettim ve kafamı kaldırıp ona değil başka yerlere baktım.

"Onunla konuştuğunu bana söylemen lazımdı."

Kafamı sallayıp ona baktım. "Sana söyleseydim gider kavga ederdin, dinlemezdin ki."

"Niye umurunda bu kadar?"

Sinirle ayağımı yere vurdum. "Çünkü konu Hande! O kız seni seviyor, Meriç! Aramıza girmek istiyor, bu yüzden umurumda!"

"Biz istemediğimiz sürece aramıza giremez, Melis."

"Ama şu an aramıza girebilir, çünkü bana tavır yapıyorsun."

Beni onayladı. "Çünkü sana sinirliyim, kızgınım ve öfkeliyim!" dedi. Birkaç saniye sonra, "Yarınki sınava çalıştın mı?" diye sordu.

Bu, onun konuyu kapatma şekliydi. "Hayır," dedim kısaca. Başka ne diyecektim ki. Kapatmıştı işte konuyu. Hâlâ affetmemişti beni. İnsanın suçluyken tavır yapamaması hiç güzel değildi. Şimdi eve gidip Meriç'in aldığı çikolatalarla krize girerdim, ama dün yarısını mideme indirince gece kusmuştum. Sonra da annemden fırça yemiştim. Bu kadar çikolatayı ne ara yediğimi ve depresyonda olup olmadığımı, Meriç'le ayrılıp ayrılmadığımızı sormuştu. Ben de çikolataları zaten Meriç aldı demiştim ve konuyu kapatmıştım. Sabahtan beri mideme bir şey girmemişti.

"Eve git çalış o halde."

"Bu, beni kovmanın nazik yolu mu?" diye sordum mutsuzca.

Sırıttı, onun bu sırıtışını özleyeceğim aklıma gelmezdi. "Ben nazik biri değilim."

Gülümsedim, çünkü şu durumda beni evden kovmuş olmuyordu. Beni düşünüyordu belki de. Düşük not alıp üzülmemi istemiyordu kim bilir. Her neyse, en şirin halimle gülümsedim. "Birlikte çalışalım mı?"

Omuzlarını silkti. "Ben sınavlara çalışmıyorum."

Yanına gidip koluna girdim ve onu odasına çekiştirdim. İtiraz etmeyip peşimden geldi. Odasına girince çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Kitapların nerede?"

"Uyumak istiyorum ben," diye mızmızlandı çocuk gibi.

Kaşlarımı çattım. "Kopya çekerek meslek sahibi olamazsın."

"Kim demiş?"

Dolabını karıştırırken kitaplarını buldum ve kitapları masanın üzerine bırakıp odadan çıktım. Melih'in odasındaki sandalyeyi alıp Meriç'in odasına girdim ve sandalyeyi yanına koyup oturdum. Kitabı açıp sınavın olacağı konuyu buldum ve tekrar etmeye başladım. Kafamı çevirdiğimde bana bakıyordu. "Ne?" dedim kabaca.

"Yok bir şey," diyerek kitaba döndü.

"Anladın mı?"

Kafasını salladı "Sayılır."

"Pekâlâ," dedim ve kalemin ucu çıksın diye bastığımda, parmağımın acısıyla çığlık attım. Kalemim uç kısmına basmıştım salak gibi.

Elimi tuttu. "Ah! Tam bir baş belasısın kızım ya!" diye söylendi ve masanın üzerinden bir peçete alıp parmağıma bastırdı.

"Acıyor," dediğimde bana 'Ciddi misin?' der gibi baktı.

"İçinde uç kaldı mı, acı hissediyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, sanmıyorum."

Son kez parmağımı inceledi. "Tamam, bir sorun yok," dedi.

Bana baktığında onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki, göz-

lerimi kaçırdım ve boğazımı temizledim. "Eve gideyim ben artık." İkimiz aynı anda ayağa kalktık. Kendime hâkim olamayıp yanağından öptüm. "Yarın okulda görüşürüz," dedim gülümseyerek ve odasından çıkıp merdivenlerden indim.

Melih bana baktı. "Gidiyor musun?"

Kafamı salladım. "Evet."

Gülümsedi. "Bırakayım istersen?"

"Sana ne oluyor?" Meriç'in sesini duyunca gülümsememe engel olamadım. Bana baktı. "Seni affetmedim, sadece taksicileri sevmiyorum."

Dudağımı büzdüm, *domuz*! Melih gözlerini devirip bana baktı. "Üzülme, eninde sonunda affedecek."

Ona el sallarken Meriç kolumdan tutup beni dışarı çekti. Kıkırdadım. Arabasına ilerledik. Başım dönünce koluna tutundum iki elimle. Bana baktı ve, "Ne oldu?" diye sordu. Kafamı kaldırdım ama hâlâ başım dönüyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Meriç'in bana sarıldığını hissettim. "Melis?" Gözlerimi kapattım. "İyi misin?"

Baş dönmem geçince yavaşça gözlerimi açtım. "İyiyim, sadece başım döndü."

Kaşlarını çattı. "Sabahtan beri bir şey yemedin, değil mi?" diye homurdandı ve arabaya binmeme yardım etti.

Yol kenarında durduğumuzda ona baktım. Bana bir şey söylemeden arabadan indi ve doğruca markete yöneldi. Bir de şu canına yandığım inadı olmasaydı, ne ideal biri olurdu. Bir süre sonra elinde bir poşetle arabaya bindi ve poşeti kucağıma bıraktı.

***

Ceyda koluma girdi. "Hâlâ konuşmuyor musunuz şimdi?"

"Konuşuyoruz ama bana soğuk davranıyor," diyerek omuzlarımı silktim.

Sırtımı sıvazladı. "Barışırsınız, merak etme."

Kafamı salladım. "Biliyorum ama bana soğuk davranması canımı sıkıyor," dedim ve, "Sonra görüşürüz," diyerek yanından ayrıldım. Yağmura aldırmadan, yavaş adımlarla okula doğru yürümeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki üzerime bir şemsiye

tutulunca gülümsedim. Hevesle şemsiyenin sahibine baktım ve hayal kırıklığıyla omuzlarımı düşürdüm.

Mert sırıttı şirince. "Neyin var kanki?"

Omuzlarımı silktim, "Meriç hâlâ bana soğuk davranıyor, benimle konuşmuyor, hatta sırıtmıyor bile."

"Affedecektir."

"Çabuk affetse iyi olurdu."

Omzumu sıktı. "Git yapış kanka dudağına, bak bakalım affediyor mu, affetmiyor mu? Hem bak yağmur da yağıyor. Yağmur altında öpüşün gitsin."

Koluna vurdum. "Kapa çeneni!"

Gülerek okula girdi ve şemsiyesini kapattı. Onu beklemeden sınıfa doğru yürüdüm. Meriç'i öpsem cidden affeder miydi beni? Affedecek olsa bile onu öpemezdim ki. Onu öpme düşüncesi bile heyecanlandırıyordu çünkü.

Sınıfa girdiğimde direkt sıramıza baktım, Meriç daha gelmemişti. Mete ve Mehmet'e döndüm. "Günaydın," dedim gülümseyerek.

Gülümseyip, "Günaydın," dediler.

Hande gülerek sınıfa girdi ve bana sırıttı. "Meriç'le kavga ettiğinizi duydum. Ee? Ne zaman ayrılıyorsunuz?"

Siniri bozulsun diye bozuntuya vermeyip sırıttım. "Sen beynini kullanmaya başladığında. Tüh! Olmayan bir şeyi kullanamazsın ki!"

Sinirle bana adım atacakken Meriç sınıfa girdi. Hande olduğu yerde öylece kalırken Meriç yanıma geldi. Metelerle selamlaştıktan sonra yanıma oturdu ve eğilip saçlarımdan öptü. Bu yaptığına şaşırsam da gülümsedim. Hande bize bakıp bozulurken Meriç'e baktım. "Barıştık mı?" diye fısıldadım.

"Hayır, daha değil."

"Sence de fazla uzatmadın mı?"

Omuzlarını silkti. "Bu konuda ne kadar hassas olduğumu anlamanı umuyorum."

"Anladım, hadi barışalım," dedim gülümseyerek. "Affet artık,

zalımın oğlu!" diye tısladım, o gülerken, ben de kaldığım yerden somurtmaya devam ettim.

***

Sınavım güzel geçmişti. Dersimiz boş olduğundan spor salonundaydık. Meriçler basket maçı yapıyorlardı ve terlediği için ıslak saçları alnına dökülmüştü. Ceyda, Yağız'ı, ben de Meriç'i kesiyordum. Canan Hoca salona girdi. "Voleybol takımı toplan," dediğinde Ceyda omzuma dokunup kalktı. Malum, artık ben takımda değildim. Meriçleri izlemeye devam ettim. Maçları bitmişti. 4M ve Yağız yanıma geldiler. Meriç'e su uzattım. Şişenin kapağını açarken voleybol oynayanlara baktı. "Sen niye oynamıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Takımda değilim artık."

"Ne demek takımda değilim?"

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Değilim işte. Bıraktım takım kaptanlığını."

Suyunu içtikten sonra sandalyenin üzerine bıraktı ve elimden tutup beni soyunma odalarının olduğu yere götürmeye başladı. Erkeklerin soyunma odasına girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitledi ve sırtını kapıya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirerek bana baktı. "Dinliyorum."

Gözlerimi kaçırdım. "Kızmak yok ama," derken ona baktım, kaşlarını çatmış konuşmamı bekliyordu. Tabii ki benimle pazarlık yapmayacaktı. Kaçışım yoktu. Mecburen anlattım. "Sen hastanedeyken bana 'Maçın var mı?' diye sormuştun ya?" Kafasını salladı. "O gün aslında maç vardı, ama ben seni bırakmak istemedim. Bir takım kaptanı olmak zorundaydı ve Hande oldu. Ben de takımda olmak istemedim."

"Yani bana yalan söyledin."

Dudağımı ısırdım. "Sadece seni yalnız bırakmak istemedim. Suçlu hissetmeni istemiyorum."

"Takımdan çıkmanı istemezdim."

"Biliyorum, o yüzden söylemedim zaten, ama ben üzgün değilim, inan bana."

"Bir daha o şortu giymeyeceğini düşünürsek, ben de üzgün değilim."

Gülümsedim, ıslak saçlarıyla çok tatlı görünüyordu ve içimde onu öpme isteği belirdi yine. Bu kez, kalbimin hızla atmasına aldırmadan parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarını öptüm. Bir an için afallasa da o da karşılık verdi. Dudaklarımın üzerine gülümserken onu öpmeye devam ettim. Ellerini belime yerleştirdi ve beni kapıya yasladı. Ellerimi yanaklarına koyup yanağını okşadım. Yeni çıkmış sakalları parmak uçlarımı gıdıklıyordu. Normalde ona ayak uyduramazken, şu an Meriç benim hızımla gidip bana ayak uyduruyordu ve onu öpmeme izin veriyordu. Kendi isteğimle onu ilk kez öpüyordum.

Daha önce Meriç'le küstüğümüz anı hatırladım. Aklıma Hande'yle buradaki öpüşmeleri geldi. Gözlerim kapalı olmasına rağmen gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Onu da beni öptüğü gibi mi öpmüştü? Gözyaşım dudaklarımızı ıslattığında Meriç dudaklarımdan ayrıldı.

"Ağlıyor musun? İyi misin güzelim? Bir yerini mi acıttım?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, bir yerimi acıtmadın."

Gözyaşımı silip yanağımı okşadı. "O zaman neden ağlıyorsun? Bak eğer affetmedim diye-"

Kafamı iki yana salladım yine. "Hayır, ondan değil. Ben... Biz seninle kavgalıyken sen Hande'yle takılıyordun ve... Ben sizi burada öpüşürken görmüştüm," dediğimde gözlerini kapatıp küfretti ve tekrar bana baktı.

"Hande'yi öptüğüm gerçeğini istesem de değiştiremem, ama kimseyi seni öptüğüm gibi öptüğümü düşünme. Ben kimseyi ne seni öptüğüm gibi öptüm, ne de seni öpmek istediğim kadar öpmek istedim. İçini ne kadar rahatlatır bilmiyorum ama gerçek bu."

Gülümsedim. "Onu öylesine öptün yani."

Kafasını salladı. Birbirimize sarıldık. "Barıştık," diye mırıldandı.

"Öpüştük diye mi?"

Güldü. "Hayır. Hande'yi öptüğümü hatırlayıp ağlayacak kadar beni çok sevdiğin için."

"Tabii, beni öpmenin de artıları var," diyerek sırıttım.

"Melis terliyim ve sen bana sarılıyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Üç gündür sana sarılamıyorum, Meriç ve şu an terli olman sadece bir başka şanssızlığım," dedim kıkırdayarak.

Kendini kokladı. "Kokmuyorum ben öyle, şanssızlık falan deme boşuna."

Gülerek ondan uzaklaştım. "Evet, ama eskisi gibi parfüm de kokmuyorsun."

Sırıttı. "Öperken oldukça memnun gibiydin."

Kızardığıma adım gibi emindim, utançla ellerime baktım. Bu halimi görünce gülerek yanağımdan öptü. "Ben duş alacağım, sen de gel istersen."

Kaşlarımı çattım. "Sen tam bir ibnesin, Meriç," dedim arkasından.

Zaferle gülümsedim, sonunda barışmıştık. Suyun sesinin ardından Meriç'in sesini duydum. Şarkı söylemeye başladı. "Melis, beni öptü. Melis, beni öptü. Hem de dudağımdan öptü."

Ofladım. "Kapa çeneni!" Erkeksi kahkahası kulağıma doldu ve şarkısına devam etti. Bu çocuk bazen çok sert ve ciddi, bazen de çocuksu ve komik oluyordu. Sanırım ikincisini daha çok tercih ederdim.

"Melis, beni öptü. Şapur şupur hem de."

Ofladım. "Melis, beni kesti, katır kutur hem de diye de ekle oraya," diye tısladım.

Su sesi kesilince benden korktuğunu düşünmüştüm ki, altında okul pantolonu, üzerinde hiçbir şey yokken yanıma geldi. Gözlerimi büyüttüm ve öylece kalakaldım. *Allah'ım, sen bana günah yazma!*

"Bu mükemmelliği kesebilecek misin? Hem de katır kutur?" dedi karın kaslarını gösterirken.

Testereyi karın kaslarına dayadığımı düşündüm. Yapabilir miydim cidden? Hayır. Ayrıca ne ara böyle karın kası yapmıştı bu?

Gözlerimi kırpıştırdım, ona baktığımda sırıtıyordu. "Bak, bak," dediğinde utançla arkamı döndüm.

"[illegible] bil mi?"

Güldü. "Ben de senden nefret ediyorum, güzelim."

Gülümsedim. Ensemdeki öpücükle inledim ve kafamı geriye attım. Meriç kollarını arkamdan belime sardı ve beni kendine çekti. Kafam, onun çıplak omzuna değince nefesimi tuttum. *Allah'ım, sana geliyorum!* Telefonunu önümüze tutunca kaşımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?"

Sırıttı. "Selfie!"

"Üzerine bir şey giy istersen."

"Gülümseee."

"Paylaşacak mısın bunu?"

Kafasını salladı. Hemen yanağını öperek poz verdim. Madem üzerini giymiyordu, hiç değilse benim olduğunu bilsinler, değil mi? Fotoğrafı çekip bana baktı. "Taktiğini beğendim."

"Kızlar sana bakacaklar, ama seni öptüğümü görünce bozulacaklar."

"Güzel plan," dedi göz kırparak. Islak saçlarını geriye attı ve gömleğini giydi. Düğmelerini iliklemeden arkasını döndü ve aynaya bakarak saçlarına şekil vermeye başladı. "Boş boş duracağına düğmelerimi ilikle."

Gözlerimi devirip aynayla arasına geçtim ve düğmelerini iliklemeye başladım. "Ne kadar nazik bir bey," dedim alayla. Sırıtarak bana baktı. En üst düğmesi hariç bütün düğmelerini ilikledim, sonra da yakasını düzeltip aynanın kenarına yaslandım.

Saçlarına eliyle şekil verdikten sonra bana baktı. "Nasıl?"

"Her zamanki gibi berbat."

Burnumu sıkıp arkasındaki banka oturdu ve ayakkabılarını giymeye başladı. "Çarpılacaksın," dedi sırıtarak.

"Sen narsist falan mısın?"

"Hayır. Sevgilim olmasaydı belki olurdum ama sevgilim var."

Bu, beni sevdiği anlamına geliyordu. Sonuçta narsistler sadece kendilerini severdi. Gerçi ne kadar tatlı olduğunun kesinlikle farkında değildi. Eğer farkında olsaydı kesinlikle narsist olurdu.

"Bazen çok tatlı oluyorsun."

Islık çaldı. "Büyük itiraf!" dedi ve ayağa kalktı, tek eliyle yakasını düzeltirken, diğer elini bana uzattı. Gülümseyerek elini tuttum ve birlikte soyunma odasından çıktık.

50. Bölüm

Fransızca dersindeydik ve Meriç yüzünden dersi dinleyemiyordum. Sürekli hocanın gereksiz uzattığından, hatta hocanın gereksiz olduğundan, onu öpersem bana Fransızca öğretebileceğinden bahsediyordu. Gülmeden edemiyordum. Önüne geleni öpebilen – ki bir kızı sevgilisinin yanında öpmüştü – playboy, şimdi beni öpmek için önüme bir sürü şey sürüyordu. Ben adamı böyle dize getirirdim işte.

Hoca metni okurken Meriç, "Yanlış telaffuz ediyorsunuz," dediğinde ona baktım. Daha fazla dayanamamıştı anlaşılan.

Hoca okumayı bırakıp Meriç'e baktı. "Sen oku o halde."

Meriç omuz silkip, sıranın üzerindeki kitabımı kendi önüne çekti. Çocuk kitap bile kullanmıyordu. Hangi metni okuyacağını gösterdiğimde bana göz kırpıp dudaklarını yaladı ve okumaya başladı. Kusursuz bir Fransızca aksanıyla metni okurken hocanın nutku tutulmuştu. Meriç'in Fransızcasının bu kadar iyi olduğunu tahmin etmiyordu anlaşılan. Tatlı mı tatlı bir aksanla metni okurken sanki Türk değil de Fransız gibiydi. Bu derse ilk kez birlikte girdiğimizde ona nasıl bu kadar iyi konuştuğunu sormuştum. Soy-

larının anne tarafından Fransızlara kadar uzandığını, Fransızcayı da anneannesinden öğrendiğini söylemişti. Anneannesinin onunla sürekli Fransızca konuştuğunu anlatmıştı.

Sınavlarda soruları okuyup, çocuk işi olarak gördüğü sorulara kendisi cevap ekliyordu. Kendi sınavını beş dakikada bitirip bana yardım ediyordu. Bana kopya vermemesini söylediğimdeyse çevirmenlik yapıyordu, ya da nasıl yazacağım konusunda yardım ediyordu. Kendisi düşük alırken ben yüksek alıyordum ve bundan hiç şikâyet etmiyordu. LYS'de de zaten dil sınavına girecekti. İngilizcesi de gayet iyiydi, hatta biraz da Rusça biliyordu.

Meriç metni okumayı bitirdiğinde hoca gülümsedi. "Tebrik ederim, Meriç. Şaşırdım doğrusu. Fransızcan gayet iyiymiş."

"Aksanın çok iyi," diye fısıldadım kulağına.

Zil çaldığında, "Oh!" dedi. "Hiç bitmeyecek sandım."

"Niye bu kadar sıkılıyorsun?"

"Çünkü size ancak 'Ali topu at' diyebileceğiniz şekilde öğretiyor. Klasik, kısa cümleler. Sıkıyorsa 'Meriç, Melis'i erkeklerin soyunma odasına çektiğinde, Melis, Meriç'i öptü,' dedirtsin birisine. Kimse söyleyemez."

Utançla somurttum. "Niye bunu söyletsin ki?"

"Uzunluğunu ve karmaşıklığını kastediyorum, güzelim. Direkt öpüşme kısmına takılma."

"Kapa çeneni, Meriç. Sus beş dakika," dedim ve telefonu bilmem kaçıncı kez titrediğinde kaşlarımı çattım. "Şunu sustur. Sinirim bozuluyor," diyerek, sıranın üzerindeki telefonunu ona ittim. Instagram'dan bildirim geliyordu ha bire. 'Çok seksisin, muhteşemsin, karın kaslarını *yerun*' gibi. Yorumlar sinirimi bozduğundan artık bakmıyor, Meriç'e de tavır yapıyordum. Hem, karın kaslarını *yerun* nedir ya? Ben bile söylemedim bunu daha!

Meriç sırıtarak telefonunu aldı ve bildirimleri okumadan silmeye başladı. "Sana tişört giy demiştim," diye homurdandım.

"Giyip giymememle alakası yok. Her zaman-"

Elimle ağzını kapattım. "Kapa çeneni!" diyerek ayağa kalktım. "Kalk. Kantine gideceğim ben."

Omuzlarını silkti ve hiç kıpırdamadı. "Git."

"Çekilsene be!" Sırıtarak suratıma bakmaya devam etti. Ben de sıranın üzerine çıkmak için hamle yapınca, bileğimden sıkıca tuttu.

"Yavaş gel. Eteğin var."

Bu kez de ben omuzlarımı silktim. "Kalk o zaman!"

Homurdanarak ayağa kalktı ve buyurun der gibi kolunu uzattı. Sınıftan çıkacakken telefonum titredi, cebimden çıkardım, mesaj gelmişti. Tam mesajı açacakken Meriç telefonu ellerimin arasından çekti. "Ya!" dedim ama parmağını dudağıma bastırıp çekti ve yürümem için çenesiyle işaret etti. Oflayıp arkamı döndüm ve kantine gitmeye devam ettim. "Furkan'la mesajlaştığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum burukça.

"Hayır. Sadece seninle konuşmaya çalışmadığından emin oluyorum."

Belki de gerçekten güveni kırılmıştı ama bana belli etmek istemiyordu. Yanımda yürümeye başladığında telefonumu kendi cebine koydu. "Meriç? Bana güveniyor musun?"

Gülümsedi. "Güvenmeseydim seni kemerime kelepçelerdim."

Kıkırdadım. "Niye kemer?"

"Biz şu ana kadar başına birçok klişe olay gelmiş, ama hiçbirinde yakınlaşmamış insanlarız. Niye seni bileğime kelepçeleyeyim?"

Haklıydı. İlk klişemiz sunum odasında kilitli kalmamızdı ama bırakın yakınlaşmayı, az daha bileğimi kırıyordu. Asansörde, arabada, okulda, kısacası her yerde kavga etmeye devam etmiştik. Onun için bıçaklanmam biraz Türk filmi sahnesi gibi olmuştu ama yine de bizi sevgili yapmaya yetmemişti. Biz klişelere tepki olarak doğmuştuk sanırım.

***

Annem ve teyzem dedikodunun dibine vururlarken gıybet zehirlenmesi geçirip Yağız'ın odasına çıktım. Yağız yatağına oturmuş, sıkıntıyla telefonuna bakıyordu. "Hayırdır genç?" diye sorduğumda bana baktı ve ofladı.

"Bedduan tuttu galiba."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hangisi?" Sırıttığımı görünce fırlattığı yastığı havada yakaladım.

"Ceyda'yla kavga ettik ve sanırım benden ayrılacak."

Tükürüğümü boğazıma kaçırıp öksürmeye başlayınca, bir an bedduamdan ötürü çarpıldığımı düşündüm. "Bu benim bedduam değil ki?"

"Lan, ben ne diyorum, sen diyorsun. Tek sorun senin bedduanın tutmamış olması mı?"

"İyi be. Hem yalan söyleme. Öyle bir şey olsa Ceyda beni arardı."

Oflayarak yüzünü sıvazladı. "Senin burada olduğunu biliyor."

Yüz ifadesine bakılırsa durum ciddi gibiydi. "Niye kavga ettiniz?"

Sırtını yatağının başlığına yasladı. "Hande'den konu açıldı. Ben de 'Önceden böyle bir kız değildi' dedim. Sonra kavga ettik işte."

"Bence çeneni kapalı tutmalıydın."

"Nereden bileyim kavga çıkacağını, kızım? Siz kızlar kavga için hep bahane arıyorsunuz."

Kaşlarımı çattım, feminist ruhumu dürtmüştü şimdi. "Hah, yesinler! Siz eski kırıklarınızı savunuyorsunuz, biz laf edince kavga çıkarmış oluyoruz. Hadi ya!"

"Bak, gördün mü? Hemen laf soktun. Hepiniz böylesiniz kızım işte, kabul et."

"De get oradan! Siz erkekler her şeyi hak ediyorsunuz bir kere. Meriç mesela. Tam bir... Neyse ya, Meriç'e niye geldim ki ben şimdi! O senin gibi değil."

Gözlerini devirdi. "Ulan, ne Meriç'miş anasını satayım."

"Tamam, be. Sen git Meriç'le dertleş, ben de Ceyda'yla konuşayım."

"Kalsın. Dalga geçer o pezevenk."

Kıkırdadım, çünkü haklıydı. "Tamam, teselli edemez belki ama kafanı dağıtır. Hem de gerçek anlamda."

"Kızım sen başıma bela mısın ya? Meriç'le takıla takıla bozuldun iyice."

Yağız'ın odasının kapısı açıldığında içeri Meriç girdi. Kaşları-

mı kaldırdım. "Senin ne işin var burada?"

"Annem, annenle sohbet etmek için geldi. Ben de *Yağız'ı* görmeye geldim," dedi sırıtarak.

"Benim için geldin yani?"

Gözlerini devirdi. "Yok, Yağız için geldim."

"Tamam o zaman. Yağız ve Ceyda kavga etmişler. Yağız'ı teselli et, ben de Ceyda'yla konuşayım."

Meriç kaşlarını çattı, "Kızım, ben bu pezevenk için mi geldim? Bana ne kavgalılarsa. Barışırlar iki güne. Biz kavgalıyken milleti karıştırdık mı?"

"Kapa çeneni de teselli et, Meriç," dedim ve yanından geçerken yanağını sıkıp odadan çıktım.

Elis Abla'nın odasına girip Ceyda'yı aradım. Çok geçmeden açtı. "Ceyda?" dediğimde burnunu çektiğini fark ettim.

"Kanka, sonra konuşalım mı?"

"Sen ağlıyor musun, lan?"

Yine burnunu çekti. "Yok be, ne ağlaması."

"Burnunu çekiyorsun, Ceyda. Ağlıyorsun işte. Kızım, Yağız da çok pişman ya. Seviyor seni, kerata. Ben kefilim bak. Şimdi sana göndereceğim Yağız'ı, parka git."

"I-ıh. İstemiyorum. Yarın konuşuruz."

"Nah konuşursun. Yolluyorum ben Yağız'ı. Yarın görüşürüz, bebek."

Telefonu kapattım ve koşarak Yağız'ın odasına gittim. İçeri girdiğimde Meriç kahkaha atarken, Yağız sinirle ona bakıyordu. Yağız bana döndü. "Al şu ibneyi başımdan, döveceğim."

Meriç sırıttı. "Nah döversin."

Gülümseyerek Yağız'a döndüm. "Ceyda seni parkta bekliyor, git konuş hadi."

Yağız yataktan hızla kalktı. "Harbi mi?" dedi. Kafamı salladığımda da odadan fırladı.

Meriç'e baktım. "Hadi, biz de aşağı inelim."

"Sebep?"

"Yağız gitti ve baş başa kaldık. Annemler yanlış anlamasın."

Kafasını salladı ve birlikte arka bahçeye çıktık. Salıncağa oturduğumda Meriç de yanıma oturdu. "Ee? Görmeyeli nasılsın?" diye sordu.

Gülümseyerek yüzüne baktım. "İyiyim. Sen?"

"İyi," dedi.

Düşünceli gibiydi. Zaten bu Meriç'in konuşma tarzı değildi ki, nasılsın diye sormazdı bana. Direkt anlardı nasıl olduğumu. Çözerdi hemen beni. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet. Sadece işler bu aralar çok yoğun ve babam beni şirkete çağırıp duruyor."

Ona döndüm iyice. "Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü bana anlatabilirsin. Biliyorsun," dedim.

"Ne hissettiğimi az çok biliyorsun," diye mırıldandı. Babasını seven ama beklediği ilgiyi göremeyen küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Onun gözünde hiçbir zaman Melih gibi olamadım. Her zaman, istediğinde gördüğü, istemediğinde yok saydığı ikinci oğlu oldum. Hep varla yok arasındaydım." Bu hisler canını yakıyormuş gibiydi, onun acısını bir çırpıda söküp almak istiyordum. "Ben varken Melih hep mesafeli davranır babama. Sanırım bu konuda ne hissettiğimi anlıyor," dedi gülümsemeye çalışarak. Onu böyle görmek babasından daha çok nefret etmeme sebep oluyordu. Kalbime kıymıklar batıyordu şu anda. "Niye kendimi seviyorum biliyor musun? Çünkü benden başka, hiç kimse ihtiyaç duyduğum gibi sevmedi beni."

Gözlerim dolarken elini tuttum. "Ben seni seviyorum," dedim boğazıma oturan yumruyu görmezden gelmeye çalışarak.

Elini uzatıp yanağıma dokundu. "Ben de-"

Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. "Hayır, şimdi söyleme," dedim ağladığım için boğuk çıkan sesimle. Beni sevdiğini daha sonra da söyleyebilirdi. İkimizin de mutlu olduğu bir zamanda. Beni sevdiğini hissediyordum zaten. Gözyaşlarım akıp giderken kaşlarını çatıp elimi tuttu ve parmağımı dudağından çekti.

"Niye ağlıyorsun, güzelim?"

Gözlerimi kapattım, çünkü içinin penceresinden ağlayarak bakan çocuğu görüyordum gözlerinde. "Bakma," dedim. Kollarını belime dolayarak, çenesini omzuma yasladı. Ben de kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına dolayıp hafifçe çektim.

"Niye söylememi istemedin?"

Nefesini kulağımda hissedince titrek bir nefes aldım. "İkimizin de mutlu olduğu bir zamanda söylemeni istiyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Şu an söyleseydin sevinemezdim ki."

Güldü ve gülüşü kulağıma doldu. "Benim yerime sen ağlıyorsun be güzelim."

"Çünkü *biziz*," dediğimde beni daha sıkı sardı.

"Bir hafta okula gelemeyeceğim. Sınavlara girmek için orada olacağım sadece. Seni göremeyebilirim."

"Tamam."

Benden uzaklaşıp sırıttı. İşte, tanıdığım Meriç buydu. "Fransızca sınavında yanında olurum," dediğinde gülümsedim. Yanaklarımdan süzülen yaşları silerek yanağımdan öptü. Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bir hafta sonra görüşürüz, güzelim." Şakağımdan öptü ve kalkıp yürümeye başladı. Gözlerimi silip gülümseyerek, âşık olduğum adamın arkasından baktım.

51. Bölüm

Meriç sınavlar haricinde okula gelmediği için dört gündür doğru düzgün görüşememiştik. Nihayet sınavlar sona ermişti ve LYS çalışmamız için okul son sınıflara izin vermişti.

Nisan ayındaydık ve hava artık iyice ısınmaya başlamıştı. Annem işe gittiği için kahvaltı sofrasını toplamak bana kalmıştı. Oflayarak sofrayı topladım ve bu güzel cumartesi gününün keyfini çıkarmak için odama geçtim. Elbette keyif evde oturmak değildi, hazırlanıp Meriç'e gidecektim.

Dolabımdan mavi askılı, çiçekli eteğimi ve tozpembe tişörtümü aldım. Üzerimi çabucak değiştirdikten sonra saçlarımı dağınık topuz yaparak, yüzümün iki yanına bıraktığım tutamları maşayla kıvırdım. Rüyam yazan bilekliğim gözüme çarpınca gülümseyerek, parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Beyaz küçük çantama telefonumu koydum ve yüzümde salakça bir sırıtışla, güneş gözlüklerimi ve tozpembe conakers'larımı alarak odamdan çıktım.

***

Meriç'in evine yürürken karşıdaki villadan yarı çıplak bir çocuk çıktı. Elindeki meyve suyunu içerken beni fark edince gülüm-

sedi. Gözlerimi devirip önüme döndüm. Mahremiyet diye bir şey kalmamış yahu!

Kapının önüne gelince *anahtarımı* çıkardım, içeri girince de çantamı askılığa bırakarak merdivenlere yöneldim. Meriç'in hâlâ uyuduğundan emindim. Odasının kapısını gürültü etmemeye dikkat ederek açıp içeri girdim. Tahmin ettiğim gibi, uyuyordu. Onun da üzerinde tişört yoktu ama namussuz komşulara onu tercih ederdim tabii ki. Ayakkabıları, ceketi, patolonu, gömleği, her biri bir yana atılmıştı. Gülümseyerek yatağa yaklaştım ve yanına yavaşça oturdum. Özlemiştim hayvanı. Yanağından öpmek için eğildim, dudaklarım yanağına temas eder etmez kollarını bana sarıp sırtüstü döndü. "Seni özledim," diye mırıldandı uykulu sesiyle.

Sırtım onun diğer tarafına düşerken, bacaklarım üzerinde kalmıştı. Bacaklarımı çektim ve yanına uzandım. Beni kendine çekti, ılık nefesi yüzüme çarpıyordu. Gözlerini hafifçe aralayarak önce yüzüme, sonra kıyafetlerime baktı. Sonra da, "Siktir!" diyerek beni kendinden uzaklaştırdı. "Sakın buraya bu etekle geldim deme, Melis!" Dudağımı ısırıp eteğime baktım, dizimin biraz üzerindeydi ve çorap giymemiştim. Ben cevap vermeyince kafasını yastığa geri bıraktı. "Beni katil mi edeceksin?"

"Şoförleri yaşlı olan taksilere biniyorum," dedim sırıtarak. Bunu söyleyerek paçayı kurtarmayı umuyordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Seni yaşlı bir adamın elinden kurtardığımı hatırlıyorum."

"Adam sarhoştu ve adamın taksisi yoktu diye hatırlıyorum."

"Kısa giymeyeceksin, o kadar, nokta, ünlem."

Yanaklarımı şişirip sonra nefesimi bıraktım. "Dört gündür görüşmüyoruz ve sen bana kızıyorsun."

"Öpüşmek mi istiyorsun?" dedi sırıtarak.

"Söylediklerimden bunu mu anladın cidden?" Hevesle kafasını sallayınca, "İnsanın fikri neyse zikri de odur diye boşuna dememişler," diye ekleyerek yataktan kalktım. "Hadi, kalk da zaman geçirelim."

"Şu an zaman geçiriyoruz zaten, Melis."

Zeki çocuk seni! "Uyuyacak mısın yani?" diye sordum. Ka-

fasını salladığını görünce de, muzipçe sırıttım. "Tamam, sana iyi rüyalar o zaman. Ben de Melih'le vakit geçiririm."

Birden yataktan fırladı. "Uykum kaçmıştı zaten," dedi yanıma gelerek. Dudaklarıma hızlıca bir öpücük bırakıp geri çekildi. Dolabına ilerleyerek bir tişört ve eşofman altı aldı, sonra sırıtarak bana döndü. "İzlemeye devam edebilirsin."

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. "Senin gibi sapık değilim, çok şükür."

"Tabii. Sevgilisinin evine gizlice girip onu uyurken röntgenleyen de benim zaten."

"Ben seni röntgenlemedim bir kere!" diye inkâr ettim. Tamam, belki birazcık röntgenlemiş olabilirdim ama bilmesine hiç gerek yoktu, kendimi ifşa edecek değildim.

"Tabii canım, tabii."

Ben bu gıcığın neyini özlemiştim ki? *Gözlerini!* Hey! İki dakika sussana bilinçaltım! Giyindikten sonra elimi tuttu. "Niye evin içinde el ele tutuşuyoruz?"

"Dört gündür ellerim kahve fincanı, direksiyon ve dosya tutuyor. Kız eline ihtiyacım var."

Elini bırakıp onu ittim ve merdivenleri inmeye başladım. Kahkahasını duyduğumda, "Gülme!" diye homurdandım ve mutfağa girdim. Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

Arkamdan geldi ve az önce ona söylediğim şeyi tekrarladı. "Dört gündür görüşmüyoruz ve sen bana kızıyorsun." Ellerini iki yanımda tezgâha koyarak üzerime eğildi. "Sana benden küçük bir not daha, güzelim. Takıldığım hiçbir kızın elini tutmadım. Yani ellerimin özlediği kız eli, senin ellerin oluyor."

Çatık kaşlarım normal halini alırken istemsizce gülümsedim. Gözleri direkt dudaklarıma kaydı ve yaklaşmaya başladığında onu durdurdum. "Mutfaktayız, Meriç. Çarpılırız sonra."

"Ben çarpılmam da, seni bilemem."

"Cenabet olan sensin."

"Uzun süredir cenabet değilim."

Kıkırdadım. "Yine bir klişeyi daha mahvetmiş bulunuyoruz."

"Bence bu klişeyi gerçekleştirmeliyiz."

"I-ıh olmaz," diyerek itiraz ettim.

Benden uzaklaşarak buzdolabına gitti. Suratımda bir gülümsemeyle onun kahvaltı hazırlamasını izledim. Yeni uyandığı için saçları dağınıktı ve bu doğal haline bayılıyordum.

"Günaydın," dedi Melih uykulu gözlerle mutfağa girerek.

"Günaydın," dediğimde Meriç kolumdan tutarak beni sandalyelere yönlendirdi. Sonra da Melih'e bakarak, "Melis'e bakmadan ne bok yiyorsan ye," dedi.

Kafasını sallayarak kendine su dolduran Melih'e baktım, o da gerçekten yakışıklı çocuktu.

Meriç kolumdan dürttü. "Melih'e bakmayı kes."

"Sevgilim sensin, Meriç," dedim sırıtarak.

"Aynen. O yüzden bana bakmaya ne dersin?"

"Seni ne zaman izlesem benimle dalga geçiyorsun, o yüzden kalsın."

"Tamam, dalga geçmeyeceğim. En azından Melih gidene kadar," dedi tavaya yumurtaları kırarken.

Melih bir sandalye çekip oturdu. "Bir yere gitmiyorum, kahvaltı edeceğim."

"Girme lan aramıza."

Melih, Meriç'e cevap vermeden bana baktı. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim gülümseyerek. "Sen?"

Omuzlarını silkti. "İyi."

Telefonumun sesini duyunca ayağa kalkarak askılığa ilerledim. Mert arıyordu. "Günaydın, kanka," dedi neşeyle.

"Günaydın, kanki de hayırdır?"

Hunharca güldü bu kez. "Bugün cumartesi ve ben Meriç'e gidiyorum."

"Bir planın mı var Meriç'le?" diye sorduğum anda zil çaldı.

"Evet, kanki."

Kapıyı açıp, "Ertele o halde," dedim. "Çünkü Meriç, benim!"

Karşısında beni görünce telefonu kulağından çekti ve, "Sen ne

zaman geldin?" diye sordu.

"Yarım saat oluyor."

İnledi ve anlına vurdu. "Yüce Honos! Geç kaldım! Meriç'i maça götürüp, sana fotoğraf atacaktım."

Sahte bir kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Hani kankiydik?"

Omuzlarını silkti. "Meriç'i gören cennete gidiyor."

"O cenabeti gören nasıl cennete gidebilir ki?" dedim. Kahkaha atmaya başladığımızda Meriç'in sesini duydum.

"Seni duydum!" diye bağırdı.

"Yüzüne de söylerim, bilirsin," dedim ve Mert'e döndüm. "Ayrıca Meriç sürekli yanımda değil."

Mert omuzlarını silkerek, "Çocuk senin yüzünden evden çıkmıyor," dedikten sonra mutfağa ilerledi.

Kaşlarım havalanırken hızla arkasından ilerleyip Meriç'e baktım. Kaşlarını çatmış, Mert'e bakıyordu. "Ne demek bu?" diye sordum.

Mert hemen atıldı. "Yok bir şey, kanka. Ben arada saçmalarım böyle."

Gözlerimi kısıp Meriç'e baktım. Mert'i korkutmuş, susturmuştu. Sırıtarak önündeki tavaya döndü.

"Niye evden çıkmıyorsun?"

"Evden çıkıyorum. Mert başka bir şey kastetti."

"Ne kastetti? Bar mı?" dediğimde gülümsedi. "Benim için mi bara gitmiyorsun?"

"Hayır. İşte canım çıkıyor zaten, bir de bara mı gideyim?"

Kaşlarımı çatıp koluna vurdum. "Bir kere de bozmasan olmuyor, değil mi?" dedim ve Mert'in yine fotoğrafımızı çektiğini gördüm. "Bunun için Mert'e para mı veriyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, paraları şantaj karşılığı alıyor, pezevenk."

***

Arka bahçede otururken Yağız ve Ceyda da geldiler. Neyse ki kavgaları çok uzun sürmemiş, hemen barışmışlardı.

Meriç kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Başımı omzuma yasladım ve bacaklarımın üzerindeki battaniyeyi düzeltişini izlerken gülümsedim. Eteğim kısa olduğu için bacaklarımı kapatıyordu.

"Ee, evde mi oturacağız?" diye sordu Yağız.

Açıkçası ben halimden memnumdum. Meriç yeni banyo yaptığı için şampuan ve parfüm kokuyordu, bana sarıldığı için de bu kokunun içinde huzurla oturuyordum. "Evde bir şeyler yaparız," dedi Meriç. O da memnundu halinden anlaşılan.

"Akşam film izleyelim," dedi Mert.

"Korku filmi izlemem," diyerek itiraz ettim.

Mert sırıttı. "Çoğunluk karar verir, kanki."

"Çoğunluğu itinayla azaltırım o zaman," dedim en sert ifademle suratına bakarak.

"Çift olarak piskopatlar, abi," diye homurdandı.

Meriç'in gülüşü kulağıma dolarken ben de kıkırdadım. Melih sıkılmış olacak ki oflayarak ayağa kalktı. "Sıkıldım ben. Ne yapıyorsak yapalım."

Mert onayladı hemen. "Sevgilisi olan müminler, sevgilisi olmayan müminlere saygı duyup, birbirlerinden uzaklaşsınlar önce."

Meriç beni daha çok kendine çekti. "Cumaya gidiyorsun diye mümin mi oluyorsun, lan?"

Mert omuzlarını silkti. "Hiç değilse her cumaya gidiyorum, abicim. Elhamdülillah Müslüman'ız. Hem oruç da tutuyorum, n'aber?" dedi, sonra da parmağıyla ikimizi gösterdi. "Bunlar hep zina."

Meriç cevap vermek için ağzını açtı ama telefonumun sesini duyunca vazgeçti. Kimin aradığına baktıktan sonra yanlarından biraz uzaklaşarak cevapladım. "Efendim, anniş?"

"Gizem gelmiş ama evde yokmuşsun. Neredesin?"

"Arkadaşlarımla buluştum."

"Git Gizem'i de al, ya da ara, senin yanına gelsin. Halan laf ediyor sonra."

"Anne, Gizem benim arkadaşlarımla ne yapacak ya?"

"Halanın diline mi düşelim, Melis? Ya eve git, ya da onu yanına çağır."

"İyi ya! Hep ben ezileyim zaten. Hiç benim istediğim olmasın. Hep başkalarına göre hareket edeyim. Yazık değil çünkü Melis'e. Melis'in arkadaşlarıyla buluşmaya hakkı yok çünkü. Çünkü Melis iyi biri. Çünkü Melis ezilmeye alışık. Çünkü Melis-" Telefonun kapatıldığını haber veren sesi duyunca ofladım. Kendimi acındırmam bile işe yaramıyordu! "Ben eve gidiyorum," dedim bizimkilerin yanına gidince.

Meriç kaşlarını çattı. "Sebep?"

"Gizem gelmiş."

"Şu numaramı isteyen kuzenin mi?"

"Evet, o," dedim kaşlarımı çatarak. "Hoşuna mı gitti?"

"Güzel kızdı," dedi sırıtarak.

"Domuz. Burada bensiz geber," dedim ve yürümeye başladım.

"Güzelim, sen niye gidiyorsun ki? Çağır o gelsin."

İçeri girerken, "Tabii, güzel kız ne de olsa, değil mi?" dedim. Nihayet kolumdan tuttu, geç bile kalmıştı ya, neyse.

"Gerçekten gidiyor musun?"

"Yok, şaka yapıyorum."

"Çağır, gelsin işte."

"Ne yapacaksın sen Gizem'i ya? Çağır gelsin, çağır gelsin? Gelmiyor. Çağırmıyorum. Eve gideceğim. Nokta. Ünlem," dedim sinirle. Aniden dudaklarımı öptüğünde afalladım. Ellerini yanaklarıma yerleştirip beni kendine çekti. Gözlerimi kapatıp karşılık verdim. Ellerimi beline yerleştirip tişörtüne tutundum. Dudaklarımı ustaca kavrayarak öpüşünü derinleştirdi. Sol elini yanağımdan çekip belime yerleştirdi ve beni kendine çekti. Ben de bir elimi ensesine koyarak onu kendime çektim, daha önce hiç böyle öpüşmemiştik. Bu kadar derin olmamıştı hiç daldığımız deniz. Onu bırakmak istemiyordum. Nefesim kesilse de dudaklarından ayrılmadım. Dişlerini dudağıma sürttüğünde titrememe engel olamadım. Dudaklarımdan ayrıldı ve alnını alnıma yasladı.

"Seni hiç bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de," dedim, cevap vermek için sesimi zor bulmuştum.

"Öpüşmemize engel olan sensin."

"Sadece... Sıradanlaşsın istemiyorum. Her öpücüğümüz özel olsun, özel hissettirsin istiyorum."

"Seni bir kere öpsem de, bir milyon kere öpsem de fark etmez. Hepsi özel olur."

İstemeyerek de olsa ondan uzaklaştım. "Gitsem iyi olacak. Yarın yine gelirim."

"Yarın evde olmayacağım. Şirkette toplantı var ve ayak işlerini yapacak adam lazım."

Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama yapacak bir şey yoktu. Dört gün sonra doğru düzgün görüşememiz canını sıkıyordu. Benim de sıkıyordu zaten. Gizem'e şimdi daha çok gıcık olmuştum işte. Somurttum. "Üzgünüm ama gerçekten gitmem lazım," dedim ve birlikte kapıya yürümeye başladık. Birkaç adım atmıştım ki telefonumun ekranına 'Sayko' yazısı belirdi. "Patladı sanki," diye söylenerek açtım. "Efendim?" dedim sesimi bıkkın çıkarmamaya çalışarak.

"Neredesin ya? Ağaç oldum burada."

Sanki ben gel dedim, sonra da evden çıktım. "Gelmeden arasaydın evde olmadığımı söylerdim," dedim ve askılıktan çantamı alarak, Meriç'in peşinden dışarı çıktım.

Gizem, "Normalde bir yere gitmiyordun ki," diye söylendi.

Bak bu doğru sayılırdı. Prensiben, aslında üşendiğimden odamdan pek çıkmıyordum. Cumartesi keyfimi takiben pazar keyfim vardı ve tuvalete gitmek zorunda kalmadığım sürece ayağa kalkmıyordum. Bir de annemler gelince kapıyı açmaya gidiyordum. Onun dışında mutfağa bile gitmiyordum. Erzağımı bir gün önceden odama depoluyordum. Ya da bazen Ceyda'yla sinemaya gidiyorduk. Tabii bunların hepsi Meriç'le tanışmadan önceydi. Şimdi cumartesi keyfim falan kalmamıştı.

"Orada mısın?"

Daldığımı fark edince gözlerimi kırpıştırdım. "Geliyorum. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım. Meriç'in siyah bir arabaya ilerlediğini görünce şaşkınlıkla ona baktım. "Bumblebee nerede?"

diye sordum arabaya binerken.

"Servise verdim."

"Neden?"

"Camlarına film takılacak."

Bana bozuk atıyordu şu an. Haklıydı da. Onu kuzeni çağırsa ve o gitse – ki hayatta gitmezdi – ben de ona bozuk atardım. Ama onların aile bağlarının bizimki gibi olduğunu sanmıyordum. Meriç'in hatasını gözleyen bir halası olmadığına emindim. Kadın, annemle benim hatamı arıyordu resmen. Halamla iyi anlaşamasam da amcalarımı çok seviyordum. Akraba boldu Allah'a şükür.

"Yarın şirkete geleyim mi?" diye sordum gönlünü olmak için.

"17 kat mı çıkacaksın yine?" dedi sırıtarak.

Bir an vazgeçmek istesem de onu özlediğim gerçeği daha ağır bastı. "Daha geniş bir asansör yaptırabilirdiniz," dedim sitemle. Gerçi geniş olsa da tek başıma binmem imkânsızdı.

"O asansörler on bir kişilik, Melis."

Omuzlarımı silktim. "Benim için yeterli değil."

Evin sokağına girdiğimizde Meriç'e baktım. "Burada ineyim ben. Gizem görmesin," dedim. Arabayı sağa çektiğinde yanağından öptüm. "Yarın görüşürüz."

"Bir yere gidersen haber ver," dedi. "Ayrıca o eteği de bir daha giyme."

***

AVM'ye girdiğimizde Gizem koluma girdi. Aslında ispiyoncu olmasaydı ve Meriç'e yavşamasaydı onunla arkadaş olabilirdik. "Acıktım ben," diyerek bizi yemek katına sürükledi. Bir masaya oturduk ve o sipariş verirken Meriç'e mesaj attım.

'Gönderilen: Meriç

Gizem'le alışveriş merkezine geldik, haberin olsun.'

Mesajı gönderip telefonumu tekrar cebime tıkıştırdım. Eteğimi değiştirmiştim, o kılıkta buraya gelseydim, Meriç beni mezara koyar, üzerinde de rakı sofrası kurardı. Ceyda ne şanslı kızdı ya. Yağız hiçbir şeyine karışmıyor gibi yapıyordu, arkadan da ona bakanları dövüyordu. Sonra da modern erkek oluyordu. Hem

Ceyda'nın benimki gibi gıcık kuzenleri yoktu. Odun bir sevgilisi yoktu. Çalışan bir sevgilisi de yoktu. Sapık bir sevgilisi hiç yoktu. Bunak bir komşusu da yoktu. Bunak olan komşusunun yavşak bir torunu da yoktu. Üstüne üstlük şu an Meriç'i görebiliyordu. Somurttum. Kendi kendime moralimi -1500'lere düşürmüştüm.

Etrafa bakındım. Gizem elinde tepsiyle bana doğru gelirken bir çocuğa çarptı ve çocuk umursamayıp yürümeye devam etti. Gizem, "Hayvan!" diye bağırdığında bütün gözler ona döndü. Gözlerimi devirdim. Sülalece cırlıyoruz abi. Çocuk kaşlarını çatıp arkasını döndüğünde, Gizem, "Sen kendini ne sanıyorsun be!" diye bağırdı.

Sen çarptın be çocuğa salak! Oflayarak yerimden kalktım ve yanlarına gidip Gizem'i çekiştirdim. "Onun adına özür dilerim," dediğimde, deminden beri bana arkası dönük olan çocuk yüzünü döndü. Oha! Bu çocuk sabah gördüğüm çocuk değil miydi? Meriç'in komşu olan?

"Ne özür diliyorsun ya, o dilesin!" diye tısladı Gizem.

Çocuk, Gizem'i umursamazken bana gülümsedi. "Ben seni tanıyorum."

"Birine benzettin herhâlde," dedim aceleyle. Gizem'in yanında Meriç'ten bahsederse sıçardım. Gizem'in koluna yapıştım.

"Meriç-"

"Seni tanımıyorum," diyerek çocuğun sözünü kestim ve Gizem'i peşimden sürüklemeye başladım.

"Meriç dedi," dedi Gizem şaşkınlıkla.

"Yani? Meriç dedi diye onu tanımam mı gerekiyor?"

"Çocuğun lafını ağzına tıktın, Melis."

Gizem bazen zeki olabiliyordu. Hayır, ne olurdu duymasan? "Çocuğu tanımıyorum, tamam mı?"

Yemeğini bitirmesini sıkıntıyla bekledim, sonra da alışveriş yapmak için mağazaları dolaşmaya başladık. Girdiğimiz butiğin askılarındaki elbiselere bakarken, Gizem'in gözünde beliren kalpleri görebiliyordum. Benim gözlerimdeyse dolar işareti beliriyordu. Daha önce de söylediğim gibi, ailede orta sınıfa mensup sadece bizim aileydi. Evet, para güzel bir şey olabilirdi ama şöyle

bir düşününce, ailemi hiçbir şeye değişmezdim. Gerçi kendime ait milyonlarım olsaydı da itiraz etmezdim ama, neyse.

Gizem bana doğru gelip, elime kırmızı bir elbise tutuşturdu. Kaşımı kaldırdım. "Bu ne?"

"Senin için beğendim."

Bakışlarımı elbiseden, Gizem'e çevirdim. "Sebep?"

"Hiç arkadaşım yok ve alışverişe hep annemle çıkıyorum. Benimle geldiğin için bir hediye olarak kabul et."

Bunu söyleyiş tarzı içimi burksa da dürüst olacaktım. "İspiyoncu olmasan arkadaş olabilirdik."

Heyecanla bana baktı. "Gerçekten mi?" dedi ve kafamı salladığımda kollarını bana doladı. "Söz veriyorum, anneme hiçbir şeyini anlatmayacağım. Seninle arkadaş olmak istiyorum."

"Tamam. Denemekten zarar gelmez," dedim gülümseyerek.

Sevinçle gülümsedi ve elbiseyi gösterdi. "Hadi, dene."

Elbisenin etiketine bakınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "659.99 mu?" 660 lira nakit verip üstünü isterdim be! Bu ne? Gizem'e baktım. "Bunu kabul edemem, çok pahalı."

Gerçi Meriç'e siyah elbiseyi aldırmış, sonra da onunla yemeğe çıkmıştım ama benimle yemeğe çıkmayı herkes hak etmezdi.

"Arkadaşlar arasında paranın lafı olmaz," dedi ve beni kabine doğru itti. "Hem biz kuzeniz. O zaman biz kuzkadaş olduk!"

Kaşlarımı kaldırdım şaşkınca. "Ne olduk?"

"Kuzkadaş. Kuzen ve arkadaşın birleşimi. Ay, çok tatlı oldu!"

Bu kız biraz Mert'i anımsatıyordu aslında. Saf gibiydi biraz. Bu arada merhaba dar alan. Özledin mi beni? Elbiseyi askıya asıp üzerimdekileri çıkardım ve elbiseyi üzerime geçirdim. Belinde kahverengi deriden ince bir kemer vardı ve çok güzel duruyordu. Siyah kemik gözlüklerimle çok tatlı durmuştu üzerimde. Kendimi tatlı bulduğum nadir anlardandı. Telefonumu açıp selfie çektim ve fotoğrafı Meriç'e yolladım.

'Bu elbiseyi alabilir miyim? Hayır, giydirmeyeceksen boşuna 659.99 tl vermeyelim. Ya da boş ver, izin vermesen de alacağım :D Beleş mal :D'

Amacım ondan izin almak değil, onu sinir etmekti. Kabinden çıkıp Gizem'e baktım. Gözlerini büyüttü. "Çok güzel oldun! Kesinlikle alıyoruz!"

"Teşekkürler," dediğim sırada mesajıma cevap geldi.

'O kabinden o elbiseyle çıkarsan mağaza çalışanlarının hepsini o kabinde si.., Melis. O elbiseyi almıyorsun!'

Kıkırdadım, artık çok geçti.

***

Babama çayını verdikten sonra kendimi televizyonun yanındaki koltuğun üzerine attım ve telefonuma döndüm. Yağız, enişte m ve babam muhabbet ederlerken, annem ve teyzem yine dedikodu yapıyorlardı. Ayaz da bir süre Mahmut için ağlamış ve mecburen verdiğimde de ona sarılıp uyuyakalmıştı. Aklıma Mahmut'un şu an salya banyosu yapıyor olabileceği gelince ayağa fırladım ve odama koştum. "Ne oldu, kız?" diye sordu annem arkamdan.

"Yok bir şey," dedim ve odama girdim. Ayaz yatağımda uyuyordu ve zavallı Mahmut yere düşmüştü. Hemen yerden kaldırıp, bir ıslaklık var mı diye tüylerini kontrol ettim. Çok şükür ki yoktu bir şeyi, ayrıca hâlâ kendisi gibi kokuyordu. Gülümseyerek, Meriç'in önce bıçakladığı sonrada diktiği yere baktım. Zavallı Mahmut ne badireler atlatmıştı.

Ayaz'ın uyandığında yine Mahmut diye tutturmaması için dolabımı açıp, Mahmut'u Junior'ın yanına bıraktım. Junior'ı alıp kokladım, o da hâlâ Meriç gibi kokuyordu. Kokusu gitmesin diye onu, Meriç'ten yürüttüğüm kıyafetlerin üzerine koymuştum ve kokuları birbirine karışmıştı. Gülümsemem genişlerken, keşke Meriç şu an burada olsa diye geçirdim içimden. Böyle, öpse yanağımdan, sonra sarılıp yeni çıkmış sakallarını yanağıma sürtse. Nefesi kulağıma dolarken 'Seni seviyorum' dese. Hayali bile güzeldi. Kaşlarımı çattım, çünkü beni sevdiğini hâlâ söylememişti. O gün, orada söylemesine izin verseydim keşke diye düşündüm. Ağzından pek romantik şeyler dökülmüyordu, malum. Bana sürekli söylediği tek güzel söz *güzelimdi* sanırım. Bir de Rüya'm vardı tabii. Bileğime baktım, sürekli takabilmek için Meriç'in hediyesi olduğunu anneme söylemiştim.

Gözüm yeni aldığım kırmızı elbiseye takıldı, onu okul gezi-

sinde giymeye karar vermiştim. Üniversiteleri gezecek, akşam da okulca boğaz turu yapacaktık. Meriç tabii ki giymeme izin vermeyecekti, ama izin de almayacaktım. Çok kısa değildi. Aklıma Yağız'ın anlattıkları geldi.

Ben gittikten sonra Mert ve Melih'le uğraşmıştı ve ben ona fotoğrafımı atınca uzun uzun küfredip sandalyeye tekme atmıştı. Güldüm kendi kendime. O halini tahmin edebiliyordum. Ona sesli mesaj göndermeye karar verdim. "İyi geceler, Daffy Duck" diyerek gönderdim. Şu an beni öpebileceği bir yerde değildik, sinsice sırıttım.

Meriç'ten

Maç izliyordum ve kaleci topu tutamayıp gol yediğinde küfrettim. Telefonuma mesaj geldiğini bildiren sesi duyunca telefonuma uzandım ve ayaklarımı sehpaya uzatarak mesajı açtım. Ses kaydı olduğunu görünce rahat duyabilmek için televizyonun sesini kıstım ve oynat tuşuna bastım. Yanımda kimse olmadığı için rahatlıkla dinleyebilirdim. Melis'ti bu sonuçta, ne diyeceği belli olmazdı. Önce, "İyi geceler, Daffy Duck" sesi, sonra da gülüşü doldu kulaklarıma. Kaşlarımı çattım; Daffy Duck mı demişti? Aklı sıra onu öpemeyeceğimi düşünüyordu. Televizyonu kapatıp ayağa kalktım ve kapıya ilerledim. Evden çıkmadan önce, "Melih, ben çıkıyorum. Bir saate gelirim," diye bağırıp evden çıktım. Servisten gelen Bumblebee'ye bindim. Telefonumu elime alıp Melis'e sesli mesaj gönderdim. "Sen kaşındın, güzelim."

52. Bölüm

Meriç'ten

Mesajı gönderip sırıttım. Kesin 'Geliyor musun?' diye mesaj atacaktı. Onu öpmem için bana bir bahane vermişken geri teper miyim? Hayır. Melis salak mıydı? Oldukça. O elbisenin intikamını alır mıydım? Fazlasıyla.

Keyifle gülümseyip arabayı çalıştırdım ve gaza yüklendim. Telefonum çaldığında ekrana baktım 'Pantercik' yazısını görünce meşgule attım ve onu aradım.

"Biliyor musun, babamın dışında, benim aramamı kapatıp geri arayan tek kişisin," dedi. Sonra aklına beni neden aramış olduğu gelmiş olacak ki telaşla, "Ne diyorum ben ya? Gelemezsin, Meriç! Babam var, annem var, teyzem var, Ayaz var, Yağız var, enişte var. Anlayacağın, var Allah var. Gelme sen. Sonra gel," diye ekledi.

Bunların beni durdurması mı gerekiyordu? "Geliyorum, Melis, hiç boşuna çeneni yorma."

"Sözümü geri alıyorum?"

"Söz ağızdan bir kere çıkar, sevgilim," dedim alayla. Yutkunuşunun sesini duydum.

"S-sevgilim mi dedin sen bakayım?"

Gülümsedim, bazen çok şirin oluyordu. Bazense şeytan. Beni sinir eden, küçük, salak bir şeytan. Ama yine de güzel dudakları olan bir şeytandı. Güzel bir şeytan. "Bakıyorum da dilin tutuldu."

Boğazını temizledi hemen. "Ne dilim tutulacak be! Şaşırdım sadece. Malum, öküzlükten başka bir şey bilmiyorsun."

"Ben geldim. Aşağı inecek misin, yoksa babana 'Merhaba' mı diyeyim?" Bir 'Hii' sesinden sonra odasının penceresine yapıştı. Bumblebee'nin camlarına film taktırdığımdan beni göremiyordu. "Camı yalama. Komik duruyorsun," dedim yüz ifadesine gülerken. Kafasını cama o kadar yaslamıştı ki, burnu ve hafif tombul yanakları düzleşmişti.

Camla olan temasını kesip, "Kes sesini!" diye çıkıştı bana ve, "Gelemem aşağı falan. Git," diye ekledi.

"Git ne, lan? Bana git diyemezsin."

"Gider misin?"

"Hayır. İn aşağı, seni öpüp gideceğim. Senin yüzünden maçı kaçırıyorum," dedim kolumdaki saate bakıp kaç dakika geçtiğini hesaplarken. İnşallah uzatmalara giderdi maç.

"Ne güzel, kaçırma işte maçı. Git sen, yarın görüşürüz."

Bu kız kendini zeki falan mı sanıyordu? Maçı bırakıp gelmişken, alacağımı almadan gitmezdim. Güldüm komik kız. "İn aşağı," dedim tekrar.

"Bok vardı da taktırdın filmleri. Seni göremiyorum ve sen gülüyorsun."

Konuyu saptırma çabası alkışı hak ediyordu ama yemezler. "İn aşağı, gülüşümü görürsün, bebeğim," dedim muzipçe. Eliyle alnına vurup, yerinde sinirle tepindi. Açık hava tiyatrosuydu tek başına mübarek.

"Gelemem, Meriç, zorlama beni," dedi somurtarak.

Bu kızın her hareketini tatlı bulmaya ne zaman başlamıştım ben? "Herkes uyuyana kadar burada bekleyeceğim o halde. Sonra

da öpücüğümü alıp gideceğim."

"Boşuna Daffy Duck demiyorum sana ben. Hem inatçısın, hem de arsız!"

Keyifle sırıttım, koltuğumu biraz geri aldım ve yayıldım. "Öpücük sayım iki oldu."

"Ben neden sana öyle dediğimi açıkladım. O sayılmaz. Hem sen de bana 'pantercik' diyorsun."

Bu kız bazen düşünmeden konuşuyordu. Hatta çoğu zaman düşünmeden konuşuyordu. "Sen de beni öpebilirsin," dedim.

Sinirle inleyip bana doğru baktı ve perdeyi artistçe çekti ama perde bir yere takılıp tam kapanmadı, hâlâ onu görebiliyordum. "Harika! Cool bile olamıyorum!" diye isyan ederken kahkaha attım ve telefonu yüzüme kapattığında umursamadım. Anında telefonum titrediğinde kapatıp, tekrar aradım. "Ne oldu, pantercik?"

"Kahkahanın bitmemiş olması gerekiyordu. Yanlışlıkla kapatmıştım."

Cama baktığımda kaşlarını çatmış, bana doğru bakıyordu yine. Arabadan indim ve birkaç adım atarak kaportaya yaslandım. "Ee? Memnun musun manzaradan?"

Gülümseyip kafasını salladı. "Nasıl olsa ne dersem diyeyim gitmeyeceksin, hiç değilse seni izleyebilirim."

Aklıma fotoğrafını attığı elbise gelirken kaşlarımı çattım. "Kırmızı elbiseyi de getir gelirken. Onu imha edeceğim."

"Nah getiririm."

"Beni kışkırtma, güzelim."

"Meriç, lütfen ya!"

"Hayır!"

"Meriççç," dedi melodik bir sesle. Kaşlarımı çatıp ona bakmaya devam ettim. "Bebeğimmm. Hayatımmm. Bir tanemmm," diye sıralarken sırıttım. Seni seviyorum dedikten sonra söylediği tek güzel sözcükler bunlardı sanırım.

"Aşkım dersen tatlıya bağlarız."

"Demem ben onu!"

O kelimeyle ne alıp veremediği vardı bilmiyorum ama sevmse-

mesi iyiydi, çünkü ona 'aşkım' demezdim. Aşkımı göstereceksem öperdim veya sarılırdım. Kelimeye gerek yoktu. Ortaokul bebeleri bile birbirlerine 'aşkım' diyorlardı artık.

Melis birden arkasını döndü ve telefonunu da arkasına sakladı. "Ne yapıyorsun kız pencerenin önünde?"

Annesinin sesini duyunca arabaya bindim ve gaza bastım, telefon hâlâ açıktı ve onları duyuyordum.

"Bakamaz mıyım?" diye sordu Melis umursamazca. Bu kızdan iyi oyuncu olurdu. Her ihtimale karşı, arabayı Melislerin evine yakın bir marketin otoparkına park edip indim ve arabayı kilitleyip yürümeye başladım. Annesinden korktuğumdan değildi bu yaptığım. Sadece Melis'i zor durumda bırakmak istemiyordum o kadar.

"Biz yatıyoruz, sen de yat artık," dedi Ayşe Teyze.

Melis, "Allah rahatlık versin," dediğinde sırıttım. Çok geçmeden, "Oha, gittin mi?" diye sorduğunda penceresine baktım. "Gitmemişsin!" dedi neşeyle.

"Geliyorum," dedim ve telefonu kapatıp apartmana girdim. Asansörü beklerken sırtımı duvara yasladım, bugün hiçbir şey yapmamama rağmen, dört günün tüm yorgunluğu şimdi çıkıyormuş gibi hissediyordum. Bir an önce öpücüğümü alıp uyumak istiyordum. Gerçi Melis'le uyusam daha iyi olurdu, ama beni eve almazdı. Kata gelince kapılar otomatikman açıldı. Melis'i karşımda görüne sırıttım ve onu içeri çektim.

"Şunu yapmayı keser misin?"

"Hayır," dedim. Ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Geri çekildiğimde gözleri hâlâ kapalıydı. Kollarımı beline sarıp, çenemi omzuna yasladım. Benim aldığım pijamaları giymişti. Kollarını boynuma doladı ve elleri ensemdeki saçları buldu. Saçlarımın çekilmesinden hoşlandığımı söylediğimden beri onları hafifçe çekiyordu. "İyi misin?" diye sordum asansörde olduğumuzu hatırlayınca.

Kıkırdadı. "Sanırım alışmaya başladım."

Kokusunu içime çekerken, *özlemişim* diye düşündüm. Onu özlemiştim ve kuzeni sağ olsun, hasret gideremiştik.

"Geziye gelecek misin?" diye sorduğunda kaşlarımı çatıp ka-

famı kaldırdım ve ona baktım.

"Ne gezisi?"

"Üniversite gezisi var ya? Akşam da deniz turu?"

"Ne zaman?"

Hâlâ ensemdeki saçlarla oynarken şirince gülümseye devam etti. "Çarşamba günü."

Büyük bir ihtimalle ihale için toplantı yapacaktık ama yetişmeye çalışırdım. "Saat kaçta?"

"Öğlen birde."

"Çok heveslisin bakıyorum?" dedim imayla.

Kıkırdadı. "Gece boğaz turu yapacağız," diyerek omuzlarını silkti.

Kafamda plan yapmaya başladım. Toplantıda söz alan biri değildim, Melih her şeyi hallediyordu. Seneye de mezun oluyordu zaten. Babam için de görünmez olduğumdan sıkıntı olmazdı. Melih beni idare ederdi. "Tamam, olur," dediğimde sevinçle gülümsedi. "Otobüsle mi gideceğiz?" diye sordum. Kafasını sallayınca, "Kullanmadığım arabaya binmem ben," dedim.

"Birlikte taksiye binmiştik."

Bu konuda haklıydı, ama o zaman mecbur kalmıştım. Arabam Mertlerde kalmıştı ve Yağızlardan oraya kadar yürüyemezdik. Özellikle de Melis'in üzerinde öyle bir elbise varken. "Ben Bumblebee'yi getireceğim. Onunla gideriz," dedim.

"Hocalar izin verirse, olur."

Kaşlarımı çattım. "Benzin parasını hoca mı ödüyor? Neyine izin vermeyecek?"

"Çarşamba günü konuşuruz, Meriç."

"Demek pijamalarını giyiyorsun," dedim konuyu kapatıp başka bir konu açarak.

"Niye giymeyeyim?"

Ciddiyim, bu aralar bu kızı çok tatlı buluyordum. "Gözüme çok tatlı görünüyorsun," dedim dürüstçe. Başkasında görsem hiç beğenmeyeceğim dağınık topuzu ona çok yakışıyordu.

Ensemdeki ellerini çekip, "Ben gideyim artık," dedi ve kapıları açtı. Yanağıma kaçamak bir öpücük bırakıp koşarak asansörden çıktı. Arkasından bakamadan kapının sesini işittim. Utangaç yapısı hoşuma gidiyordu. Düğmeye basıp asansörün aşağı inmesini bekledim. Kaplumbağa daha hızlı inerdi herhâlde.

Melis'ten

Odamdan çıkıp Meriç'in yanına giderken tipime hiç bakmamıştım. Şu an kendime boy aynamdan bakıyorum da; berbattım. Dağınık topuzum kelime anlamını bulmuş ve resmen dağılmıştı. Pembe panterli pijamam beni olduğumdan daha çocuksu gösterirken, ayağımda soğuk almayayım diye giydiğim köpekli pandufların vardı. Kendime bakarken Meriç'in halime gülmediğini hatırladım. Komik görünsem de bana gülmemişti ve tatlı bulduğunu söylemişti. Kesinlikle Meriç'e yorgunluk yaramıyordu.

Aklıma yarın şirkete gideceğim gelince somurttum. 17 katı bir daha çıkmak mı? Unutun gitsin. Ölecek olsam da o asansöre binecektim. Korkum psikolojik bir şeydi ve Meriç'le tanıştığımdan beri beni sürekli asansöre çektiğinden artık alışmış sayılırdım. Yarın erken kalkacağımdan yatağıma girip gözlerimi kapattım.

***

Yatağıma atlayan bir öküzle sıçrayarak ve çığlık atarak uyandım. Tam da Dean, ben ve Sam hayalet avlayacaktık bizim balkonda. Üzerime hayalet düştü sanmıştım. Anıran Yağız'a tekme attığımda yatağımdan düştü. Hunharca gülmeye başladım. "Ceyda'ya eski sevgililerini hâlâ takip ettiğini söyleyeceğim."

"Külliyen yalan," dedi kaşlarını çatarak.

"Sence bana mı inanır, yoksa sana mı?"

"Bana!"

Kaşlarımı kaldırdım 'emin misin?' der gibi. "Sana mı?" dedim aşağılar bir tavırla ve koşarak odadan dışarı çıktım, çünkü beni yakalamak için üzerime atlamıştı. "Anne!!" diye bağırdım evde koştururken. Belki de sürekli *anniş* dediğimden ona seslendiğimi anlamıyordur diye düşünerek, "Annişşşş!!!!" diye bağırdım bu kez. Koşarak mutfağa daldığımda, Yağız da peşimden daldı ve

beni ensemden yakaladı, boynumdan huylandığımı biliyordu.

Annem bıkkınlıkla ikimizin de kollarına birer tane patlatıp bizi ayırdığında, "Bana niye vuruyorsun ya, o suçlu," diyerek isyan ettim.

Annem beş kardeşi gösterdi. "Bak, geliyor ha!"

Ben suratımı astığımda teyzem aramıza girdi. "Ayşe kızma benim güzelime. Haklı kız. Benim sıpa durmuyor."

"Helal olsun! Ailenin gururu!" diye tezahürat yaparak teyzemi alkışladım. Sonra da Yağız'a döndüm. "Sen bittin, oğlum. Bu ilişki yürümez artık," dedim ve sanki üzülüyormuş gibi iç çektim.

Eliyle yüzünü sıvazlayıp bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Böyle yola getiririm ben adamı işte," dedim ve kahvaltı etmek için bir sandalye çekip oturdum.

***

Meriç'in bana aldığı tül elbiseyi giymiştim ve teyzem ne kadar güzel olduğumu söyleyip, beni tükürüğe boğup, nazar duası okuduktan sonra Yağız'la evden çıkabilmiştik. Yağız ayakkabılarını giyerken halime gülüyordu. "Allah'ın sopası yok işte," dedi.

Elimde tuttuğum keratayla kafasına vurdum. "Ama benim var!"

Kıkırdayarak aşağı inmeye başladık. Tabii ki anneme Meriç'le buluşacağımı söylememiştim. En azından doğrudan söylememiştim. Yağız'la şirkete gideceğimizi söylemiştik. Şirkette Meriç'in de olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu. Yoksa ben şirkette ne yapacaktım? Yağız'a arkadaşlık edeceğimi düşünmüş olmalıydı, ama böyle düşünmesi benim suçum değildi. Yalan söylememiştim.

"Abi, benim de sevgilim var ama senin yüzünden buluşamıyorum," diye söylendi Yağız arabaya bindiğimde.

"Ceyda'yı da al o zaman. Onu da mı ben söyleyeyim, gerzek?"

"He, lan," deyip Ceydaların sokağına girdi.

***

Yağız ve Ceyda beni kovalar gibi arabadan indirip hızla uzaklaştılar. Şirketin kapısından içeri girip emin olmayan, ama olmasını istediğim adımlarla asansöre ilerledim. Nedense sanki herkes

bana bakıyormuş gibi hissediyordum, oysa herkes işinde gücündeydi. Asansöre bindiğimde içeride altı kişi vardı. Derin bir nefes alıp 17'ye bastım ve asansör hareket ettiğinde dudağımı ısırdım. Henüz birinci kattayken asansör durduğunda gözlerimi devirdim. Ulan bunlar benden üşengeçti be. İnmek istesem de kendimi durdurdum. Kapılar tekrar kapandı. 2, 3, 4, 5, 6 ve yine durduk. Bu kez iki kişi indi ve dört kişi kaldık. 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, yine durduk. Hepsi indi, kapılar kapanırken kabine yaslandım ve rahatsızca nefes aldım. Bir daha Meriç olmadan binmeyecektim. 15, 16, veee 17. kata geldiğimizde kendimi dışarı attım ve derin bir nefes aldım. Bir kez daha ölmemiştim.

Odasına doğru ilerlerken cama vuran yansımama baktım; güzeldim, güzel. En azından dün geceye göre hayli iyiydim. Saçlarımı Meriç'in sevdiği gibi yapmıştım. Odasına tam anlamıyla daldığımda, masasında uyuyan bir Meriç beklemiyordum. Duvardaki saate baktım, öğlen bir olmuştu. Kapıyı yavaşça kapatıp yanına ilerledim ve çantamı masaya bıraktım. Eğilip yüzüyle aynı hizaya geldim ve, "Meriç," diye fısıldadım.

"Hı?" dedi uykusunun arasında.

Normalde uyandırmazdım ama böyle uyursa sırtı ağrıyacaktı. "Hadi, kalk da koltukta uyu," dedim kaçta buraya geldiğini merak ederken. Beni umursamayıp uyumaya devam etti. Saçlarını okşayarak, "Meriç," dedim tekrar.

Bu kez kaşlarını çatıp gözlerini araladı. "Melis?" Gözlerini tamamen açıp doğruldu ve yüzünü sıvazladı. "Ne zaman geldin?" diye sordu esneyerek.

"Şimdi geldim. Sen?"

Oflayıp koltuğuna yaslandı. "Yedi falandı herhâlde." Pazar günü yedide kalkmak çok büyük bir küfürdü. Ayağa kalkıp kollarını bana sardı. "Uykun var mı?" dedi kafasını omzuma koyup.

"Bu sabah Yağız yüzünden erken kalktım, o yüzden uykumu alamadım. Neden sordun?"

Benden ayrılıp elimden tuttu ve koltuğa ilerledi. Koltuktaki geniş yastıkları yere atarak, koltuğu işaret etti. "Hadi, geç."

"Neden arka tarafa ben yatıyorum? Beni koltukla aranda bıra-

kıp ezecek misin?"

Sırıttı ve uzanmam için beni itti. "Hayır. Sana sarılacağım, ama olur da boş anıma gelirse, düşme diye."

Söylediğini yaptım ve yanıma uzandığında gülümseyerek ona baktım. Sağ kolunu belime sıkıca sardı ve çenesi başımın üzerine gelecek şekilde kendini biraz yukarı çekti. Âdemelmasıyla bakışıyordum; dudaklarımı üzerine bastırdım.

Kendini geri çekip bana baktı. "Ne yapıyorsun?" dedi uykulu sesiyle.

"Hiçbir şey. Sadece âdemelmanı çok beğeniyorum," dedim. Saçlarımın üzerine öpücük bıraktığında da kafamı göğsüne yasladım. "İçeri biri girmesin?"

"Bana ihtiyaçları kalmadı. Kimse gelmez."

Gözlerimi kapattım ama kokusu öyle yoğundu ki uyumama imkân yoktu. Kafamı hafifçe kaldırarak suratına baktım. O da başını eğerek bana baktı. "Niye uyumuyorsun?" diye sordum sırıtarak.

"Uykum kaçtı."

"Benim de!"

Telefonum çaldığında ikimizin de kaşları çatıldı. Üzerinden atlayarak ayağa kalktım ve masaya bıraktığım çantamdan telefonumu aldım. 'Üvey Evlat' arıyordu.

"Söyle!" dediğimde gözlerini devirdiğini adım gibi biliyordum. Ee, ablam yani, o kadar tanıyayım değil mi?

"Neredesin? Evde kimse yok."

"Yine mi geldin?"

"Özlemedin mi beni?" dedi sırıtarak.

"Niye annemi aramıyorsun da beni arıyorsun?"

"Kötülük!"

"Gelemem ben, bakkala falan git, ya da ne bileyim, Halime Ninelere git."

"Halime Nine beni Müge Anlı sanıyor."

"O bütün sarışınları Müge Anlı sanıyor, seninle bir alakası

yok," dedim. Aklıma gelen fikirle, "Bekle bir dakika," diyerek Meriç'e döndüm. Mikrofonu elimle kapatarak, "Melih burada mı?" diye sordum.

Onaylar gibi kafasını salladı. "Neden?"

"Peki işi var mı?" diye sordum Meriç'in sorusunu es geçerek.

Kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın Melih'i?"

"Anlatacağım, önce cevap ver."

Gözlerini devirerek ayağa kalktı. "Boştur herhâlde."

Kıkırdayarak ablama geri döndüm. "Bekle orada, Melih'le anahtarı yollayacağım."

"Ne?" dedi şaşkınca.

"Bay bay, bebek," diyerek telefonu kapattım.

"Aferin. Melih'ten böyle uzak dur!" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Melih'in numarasını versene."

"Sebep?"

"İyi, bizzat Melih'ten alırım," diyerek kapıya döndüm ama aynı anda kapı açıldı ve Melih içeri girdi. "İyi insan işte," dedim gülümseyerek ve Melih'e telefonumu uzattım. "Numaranı alabilir miyim sorun olmazsa?"

Meriç onun yerine cevap verdi. "Sorun olur!"

Melih sırıtıp telefonuma numarasını tuşlamaya başladığında sırıtarak Meriç'e baktım. Kaşlarını çatmış Melih'e bakıyordu. Melih numarayı aradığında kendi telefonu çaldı. Daha sonra kapatıp bana uzattı. "Teşekkürler, şimdi senden bir ricam olacak," dedim.

Meriç bu kez de, "Siktir git!" olarak cümlemi tamamladı.

Kıkırdayarak Melih'e baktım. "Hayır. Ablam gelmiş ve kapıda kalmış. Ona anahtarı götürür müsün diye soracaktım. Tabii işin yoksa."

Meriç arkamdan, "Çünkü Melis gidemiyor," diye açıklama yaptığında gülümsedim. Melih gitsin diye yapıyordu.

Melih avucumda tuttuğum anahtarı aldı, sırıtarak, "Götürürüm tabii," dedi ve odadan çıktı.

O çıkınca, "Ne o çok mu kıskandın?" diye sordum Meriç'e.

"Kıskançlığım kişisel değil benim. Babam olsa yine kıskanırım."

Böyle yapınca ne kadar tatlı olduğunun farkında değildi. Koltuğuna oturdu ve bana bakmaya devam etti. Gülümseyerek yanına gittim ve masaya oturdum. "Bana öyle bakmaya devam mı edeceksin, yoksa bir şeyler yapacak mıyız?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Dudaklarımı büzüp düşündüm. "Buradan çıkabilir misin?"

Dudağımdaki gözlerini gözlerime çıkardı. "Mümkün."

Zıplayarak masanın üzerinden indim. "O zaman ilk önce buradan çıkalım," dedim ve ayağa kalktığında yanağına öpücük bıraktım.

"Bu ne içindi?"

"Kıskandığın için."

"Sen beni kıskandıramazsın, Melis. Ben kendim kıskanırım."

Gözlerimi devirdim. "Kontrol manyağı falan mısın sen?" derken çantamı aldım ve boynumdan geçirip çapraz taktım. Tek eliyle saçlarını düzeltirken diğer eliyle elimden tuttu. Birlikte odadan çıktık.

Meriç'in sekreteri gülümseyerek, "Çıkıyor musunuz, Meriç Bey?" diye sordu.

Ben, "Yok yürüyüş yapalım dedik," diye saçma bir tepki verirken, Meriç kafasını sallayarak onu onayladı. Meriç'i asansöre doğru çekiştirdim, kabinde sadece ikimiz vardık. "Orada ne saçmaladın öyle?" diye dalga geçti sırıtarak.

Dilinden düşmezdim artık. Aferin bana! Cevap vermek için ağzımı açtığım anda asansör durdu. Panikle kabine yaslanarak, "Kes şunu!" dedim.

"Tuşlar senin tarafında, zeki kız," dedi.

Kafamı çevirerek tuşlara baktım, doğru söylüyordu. "N-Niye durdu o zaman?" dedim korkuyla.

Yanıma yaklaştı ve bana sıkıca sarıldı. "Sakin ol, güzelim, tamam mı? Çıkacağız buradan," dedi ve telefonunu cebinden çıkardı. O konuşurken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Telefonu kapattıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"İdare ediyorum," diye mırıldandım.

"Hemen halledeceklerini söylediler. Birazdan çıkarız," dedi.

Sesi rahatlatıcı, kelimeleri güven vericiydi. "Şu an senin yerde oturman ve benim de senin kucağında oturmam gerekiyordu."

"Evet, ama biz klişe insanları değiliz."

Yanağımı göğsünden ayırıp gözlerine baktım. "Bakışmamıza devam edelim o zaman."

Ellerinin sıcaklığını elbisemin üzerinden hissedebiliyordum. Kahverengi gözleri en derin kuyuları anımsatıyordu; biraz daha bakarsam düşecektim ve o sonsuz gibi görünen boşlukta kendimi kaybedecektim. Ellerimi boynuna çıkardım ve gözlerimi dudaklarına çevirdim. Onu öpmeyi seviyordum, onu öperken yaşadığımı, sevdiğimi, sevildiğimi hissediyordum.

Dudaklarımız birleşmek üzereyken asansör hareket etti. Meriç, "Bir klişeyi daha gerçekleştiremedik," diye mırıldandı.

Lanetlenmiştik sanırım.

53. Bölüm

Meriç arabayı durdurduğunda dudaklarım 'O' şeklini almıştı. O kadar güzel bir uçurum manzarası vardı ki mest olmuştum. Böyle yerlerin kitaplara veya dizilere özgü olduklarını sanırdım. Yağmur yağıyordu ve dalgalar hırçın bir şekilde kıyıya çarparak, dünyanın en güzel melodisini oluşturuyordu.

Arabadan indik, ıslanmaya başlamıştık. Meriç arabanın üzerine oturup ön cama yaslanınca, ben de yanına tırmanarak bağdaş kurdum. "Çok güzel," diye mırıldandım. Gülümseyerek beni kendine çekince itiraz etmeden ona sokuldum.

"Yalnız kaldığımda hep buraya gelirim," diye fısıldadı kulağıma.

Kollarımı beline sıkıca sarıp kafamı kaldırdım ve ıslanmış yüzüne baktım. "Şu an yalnız değilsin ki. Niye geldik buraya?"

Islak saçlarımla oynamaya başladı. "Artık yalnız olmayacağım için, bir veda gibi düşün."

Kafamı omzuna koyarken burnumu yanağına sürttüm. "Hikâyelerdeki gibi," diye mırıldadım.

"Ne hikâyesi? Sakın bana böyle bir şey okumuştum deme."

"Okumadım. Bu sadece bizim hikâyemizde var sanırım."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Erotik bir hikâye olmasını tercih ederdim," dedi. "Adını da 'Melis'in Elli Tonu' koyardık."

Doğruldum ve sinirle ona baktım. "Adımı kötü amaçların için kullanma!"

"Sürekli kızarıyorsun."

"Senin gibi arsız değilim işte."

Yanağımdan makas aldı. "Pantercik sinirlendi."

"Pantercik şimdi seni parçalayacak," dedim ciddi bir tavırla ve arabanın üzerinden indim. Yüzündeki sırıtış silinirken tedirgince bana baktı. Bu haline gülmek istesem de yapmadım. "İn aşağı!" diye emir verdim bütün ciddiyetimle.

"Ne yapacaksın?"

"Seni buradan aşağı iteceğim. İniyorsun! Hemen!" 'Senden mi korkacağım?' der gibi bakarak söylediğimi yaptı. Onu uçuruma doğru çekiştirdiğimde kaşlarını çattı.

"Ha, sen ciddisin?"

"Yok değilim!" diye tısladım.

Anında ellerimden kurtuldu. "Ben olmasam ne yaparsın sonra. İyi düşün!"

Bir süre düşünüyormuş gibi yaptım. "Benimle dalga geçen bir kalas olmayacak. Utandıracak bir kütük de olmayacak. Beni gıcık eden bir kereste de olmayacak. Bence yeterli, ha?" dediğimde koşmaya başladı. Ben de peşinden koşmaya başladım. "Meriç!" diye bağırdım arkasından. "Yavaş koş!"

"Yok ya, anan güzel mi?"

Koşarken nefes nefese bağırdım. "Evet."

Duraksayıp bana döndü. "Annen senden güzel."

Kaşlarımı çattım, bu kez cidden atacaktım onu uçurumdan! "3K!" diye bağırdım.

Yaklaştığımı görünce koşmaya devam etti. "3K ne, lan?"

"Kalas, kütük, kereste!" diye cırladım.

Bir ağacın yanında durdu. "Ulan şununla beni bir tutuyorsun ya, bir şey demiyordum. Allah görüyor."

Kıkırdadım, daha fazla koşamayacaktım. Bir şeye takılmış gibi yaptım ve kendimi yavaşça yere bıraktım. Meriç *düştüğümü* fark etmeden parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum, en azından gözlerimin dolduğunu düşünmesine yeterdi. Üzerine bir de yalandan, "Ah!" diye bağırdım. Sesimi duyunca arkasını döndü, beni yerde görünce de bana doğru koşmaya başladı.

"Hah! Aferin!" dedi ve yanıma diz çökerek gözlerimi sildi. "Neren acıyor?"

Yaklaşmasını işaret ettim. Yeterince yakınıma geldiğinde onu ittim ve hızlı bir hareketle bacaklarının üzerine oturdum. "Kandırdım!" dedim ve hunharca güldüm.

Doğrulup bana baktı. "Sen önceden böyle şeytan değildin."

"Ama yine de beni seviyorsun," dedim ve şirince sırıttım.

Kafasını salladı ve alnını alnıma yasladı. "Şirin şeytan," diye fısıldadı.

"Sevimli iblis," dedim ben de fısıldayarak.

"Öpesim kaçtı."

"Keyfin bilir," dedim ve ayağa kalktım.

O da hızla ayağa kalkarak arkamdan belime sarıldı. "Ya da vazgeçtim, hâlâ öpesim var," dedi.

Karnımın üzerinde birleştirdiği kollarına baktım ve başımı yanağına yasladım. Kendimi çok huzurlu hissediyordum. "Çarşamba gününe kadar yine görüşemeyeceğiz," diye mırıldandım.

Dudaklarını şakağıma yasladı. "Beni özlüyorsun, ha?"

"İki dakika sussan olmuyor değil mi?"

Kıkırdadı. "Olmuyor."

***

Meriç beni yanındaki boş yere çekti. Mert yanıma oturacakken Meriç beni itince kaymak zorunda kalmıştım. Mert gözlerini devirip Meriç'in yanına oturdu ve, "Herkes hazırsa başlayalım artık," dedi.

Meriç kafasını geriye attı. "Oynamak istemiyorum ben."

"Mızıkçılık yapma!" dedim.

Mert de araya girdi. "Aynen, kanki. Daha doğruluk mu, cesaret mi oynayacağız."

Meriç kaşlarını çattı. "Defol git, kumda oyna, lan!"

Mert elindeki tabu kartlarını bana uzattı. "Al başla, kanki."

Ayağa kalktım ve kartları alıp koltuğun karşısındaki sehpaya oturdum. Ceyda elindeki mor maymunla yanıma otururken Yağız bana baktı. "Başlatıyorum, hazır mısın?" Kafamı sallayınca kum saatini çevirdi.

Elimdeki kartta 'Kereste' kelimesini görünce güldüm ve Meriç'e baktım. Kaşları havalandı. "Sen nesin, Meriç?" diye sorduğumda sırıttı.

"Yakışıklı, zeki, zengin-"

"Öyle değil, aptal," diyerek sözünü kestim.

Mert heyecanla atıldı. "Odun mu, kanki?"

"Hayır, başka?" dedim. "Meriç, ben sana ne diyorum?"

"Bebeğim?"

"Of, komik olma. 3K'dan bahsediyorum."

Meriç kaşlarını çattı. "Kalas, kütük, kereste."

Zıplayarak ayağa kalktım. "Bildin! Bildin!"

Salonda kahkaha koparken, Meriç sinirle homurdandı. "Beni dillerine düşürdün," dedi. Yanına otururak yanağına bir öpücük kondurdum. "Neyse, en azından değdi," diye ekledi. Sonra aniden kulağıma doğru eğildi. "Öpüşsek mi?"

Dirseğimle karnını dürterken kıkırdadım. Melih'in hali görülmeye değerdi. Söyleyeceği şeyi bir türlü hatırlayamıyordu.

"Hay lanet, unuttum lan adını!" diye söylendi.

"Yakışıklılık ve zekâ bana kalmış," dedi Meriç sırıtarak.

"Gözler de ona kalmış," diye mırıldandım.

"Benim gözlerim daha güzel. Beğenmiyor musun gözlerimi?"

"Gözlerini beğeniyorum, Meriç. Rahat ol," dedim. Bazen çocuk gibi oluyordu.

***

Ders çalışmam gerekiyordu ve dikkatimi dağıtmamaları için telefonumu ve laptopumu odamda bırakarak salona geçtim. Ama ne yaparsam yapayım, Meriç'i ya da söylediklerini kafamdan çıkarıp dikkatimi veremiyordum. "Allah'ım, sen Meriç'i bir süre al kafamdan," diye mırıldandım. Söylediğim şeyin ciddiyetini fark edince de, "Tövbe Allah'ım! Çok tövbe!" diye ekledim.

Telefonumun zil sesini duyunca – AC/DC - Back in Black – uzun zamandır gitar çalmadığımı fark ettim. Koşarak odama girdim ve yatağımın üzerindeki telefona atlarken başımı yatak başlığına çarptığım için acıyla inledim. Dizilerde böyle olmuyordu bu. Alnımı ovuştururken ekrana baktım, *Meriç'imm* yazıyordu. Tamam, sabah belki biraz efkara bağlamış olabilirdim. Telefonu cevapladım.

"Niye bu kadar uzun sürdü açman? Ne yapıyordun?"

Aklıma başlığa kafa attığım gelirken omuzlarımı silktim. "Ders çalışıyordum."

"Senin adına sevindim."

"Pislik. Sen ne yapıyorsun?"

"Ben de ask.fm'de soruları cevaplıyorum."

"Ne tür soruları cevaplıyorsun, canımcım?" dedim tehditkâr bir tonda. Aslında sesim daha çok pençelerini çıkarmaya hazır bir *pantercik* gibi çıkmıştı.

"Numaram, kullandığım parfüm, kızlarda aradığım özellikler gibi soruları," dedi sırıtarak.

"Meriç, hemen bana şifreni veriyorsun!"

"Nah veririm."

Bir şeyleri fırlatmak için etrafıma bakındım ama yatağın üzerinde Junior ve Mahmut'tan başka bir şey yoktu. "Cevaplamıyorsun o soruları, Meriç! İzin vermiyorum! Hem... Hem yalan söylüyorsun. Yok öyle bir şey."

"Dur, birine cevap vereyim, yalan mı, değil mi görürsün."

"Hayır, cevaplama! Ekran fotoğrafı çekip at, hemen şimdi," dedim ve telefonu kapattım.

Çok geçmeden mesaj gelmişti. Fotoğrafa tıkladım, doğru söylüyordu. Ben fotoğrafa bakarken tekrar aradı. Açar açmaz, "Ask.fm'ini kapat!" dedim.

"Çok kıskançsın," dedi beni taklit ederek.

"Sen de çok pisliksin. Her neyse, kapat telefonu, ders çalışacağım."

"Öyle olsun, namuslu ve terbiyeli sevgilim."

Sevgilim? Bana sevgilim demişti! "Sen az önce ne dedin?"

Kıkırdadı. "Kapatıyorum, güzelim," dedi ve telefonu kapattı.

Lanet çocuk, beni bir anda sinir ediyor, bir an sonra da bütün sinirimi alıyordu. Ask.fm'e girdim ve anonimden Meriç'e soru sordum. ***'Hiç âşık oldun mu?'*** Soruyu gönderdim ve telefonumu pembe panterli şortumun cebine koyup mutfağa geçtim. Benim olduğumu anlayabilirdi. Somurttum, yine mi rezil olmuştum şimdi?

Bonbonlu kurabiye yapacaktım. Belki de kurabiyeleri alıp Yağızlara giderdim. Meriç de annesine gelirdi. Yine bütün zekiliğim üzerimdeydi.

Bilekliğimi çıkararak öptüm ve masanın üzerine bıraktım. Kolumda olmadığı zamanlar gözümün önünde olmalıydı. Maazallah, kayıp falan olurdu.

Hamur yoğurmak keyifli bir işti. Kurabiyelerimi tepsiye dizdim ve süsledikten sonra fırına verdim. Ortalığı toparlarken duyduğum tıkırtıyla duraksadım ve sesi dinlemeye başladım. Ses, tıkırtıdan daha fazlasıydı. Ayak sesleriydi bunlar ve gittikçe yaklaşıyordu. Ablam evde değildi ve anahtarı da yoktu. Anne ve babam eve erken geleceklerinde mutlaka haber verirlerdi. Tezgâhın üzerindeki bıçağı sol elime aldım ve sağ elimde telefonumu cebimden çıkardım. Son aramalardan Meriç'i buldum, nedense polisten daha çabuk geleceğini hissediyordum.

Adım sesleri yaklaşırken yutkunup, bıçağı daha sıkı kavradım.